Curtezana

UNA DINTRE CELE MAI FASCINANTE
POVEȘTI DE DRAGOSTE
DIN TOATE TIMPURILE

DIANE HAEGER

Cuprins

Diane Haeger
Curtezana

Traducere din limba engleză
Graal Soft

RAO International Publishing Company, 2011

Titlul original: *Courtesan,* 1993

Versiune ebook: v1.0, februarie 2017

Mamei mele, Meg
şi
soţului meu, Ken,
pentru toată dragostea şi sprijinul lor. Şi pentru faptul că au crezut de la bun început că aceasta este o poveste pe care eu trebuia să o spun.

Cartea întâi
1533

„Curtea fără doamne e precum grădina fără flori.”
– Regele Francisc I

1

În semiîntunericul zorilor, stătea cufundată până la glezne, nemişcată pe malul râului, silueta ei înaltă amestecându-se cu ulmii albi şi desfrunziţi care se întindeau sub cerul fără nori al iernii peste Beaumont-sur-Sarthe.

Aroma înţepătoare a fumului de lemne care se înălţa din coşurile caselor din sat se împletea cu cea de pământ umed şi străbătea aerul, în timp ce ea se lăsa, complet goală, în apa rece ca gheaţa. Simţea ace reci şi ascuţite, care îi făceau pielea ca de găină, însă pentru Diane disciplina era sfântă. Înaintă sfidătoare în curentul rapid. Ieşi într-un final la suprafaţă, cu apa scurgându-i-se din păr şi pe faţă şi cu pielea ca de alabastru strălucind de la pelicula subţire de apă pe care se reflecta lumina dimineţii. Un stol de gâşte zburară pe deasupra ei, fără să scoată însă vreun zgomot. În această stare de pace şi meditaţie, se îmbăie în linişte până când gândurile puseră din nou stăpânire pe ea, iar mintea începu să repete iarăşi aceeaşi teamă.

„E prea târziu… Acum nu mai poţi da înapoi… Ai ajuns prea departe…”

Pentru că mereu făcea baie la răsărit, Diane ajunse la han chiar când vizitiii regali încărcau în trăsura regelui prima dintre lăzile ei pline cu brocarturi. Şase dintre cei mai buni armăsari spanioli ai Maiestăţii Sale nechezau în timp ce două gărzi le puneau harnaşamentul de argint lucrat. Era nevoie de cel puţin patru animale ca să tragă vehiculul ciudat şi greoi. Diane se crispă la gândul unei noi călătorii lungi. „Preţul ospitalităţii regelui”, se gândi ea, apoi îşi îndreptă privirea în altă direcţie. În faţa ei, în curtea pietruită, două corcituri de câini se băteau pe o bucată de carne. Aceştia le atrăseseră atenţia vizitiilor în tunică de catifea, aşa că ea se putuse întoarce neobservată de la râu. Spuse o rugăciune în gând şi trecu pe lângă ei.

Îmbrăcată doar într-un halat subţire de batist, intră pe uşa lambrisată. Mirosul dulceag al vinului care se uscase pe mesele de stejar zgâriate o ameţea, însă se ţinu pe picioare până la scară. În umbrele aruncate de lumina lumânărilor auzea râsete, apoi sunetul şters al unor şoapte. O voce de bărbat; apoi una de femeie. Trecu rapid pe lângă ei, nu dorea să-i audă. Nu astăzi. Când, în sfârşit,

ajunse în spaţiul intim al camerei ei, închise uşa şi se rezemă de ea, încercând să-şi recapete suflul. Lăsă halatul ud să cadă pe podea la picioarele ei pline de noroi şi îşi trecu mâinile prin părul blond şi ud. Oftă şi se lăsă pe cuvertura şifonată a patului. „Oare chiar era prea târziu să dea înapoi?”

Vizitiul regelui estimase greşit distanţa, iar această eroare îi obligase, în toiul nopţii, să se cazeze în singura cameră a singurului han care le ieşise în cale după kilometri întregi. În mijlocul cămăruţei se afla un cămin mare, murdar de funingine, cu o vatră de piatră tăiată în el. Lângă cămin se afla un pat cu draperii albastre şi vechi brodate. Pereţii aveau grinzi de lemn şi erau ornamentaţi cu pânze de păianjen. Pe singura fereastră închisă cu ivăr intra o rază de lumină, iar de afară se auzeau strigătele unei bătrâne care bătea cei doi câini.

Focul bolborosea şi trosnea. Aproape se stinsese. Diane simţea din nou acelaşi fior rece, care de data asta îi trecu prin tot corpul chiar când Charlotte intră în cameră, aducând cu ea un urcior mare cu pete albastre, plin cu apă. Îşi găsi stăpâna privind ca vrăjită ultimii tăciuni scânteietori ai focului, cu pielea aproape albastră de frig.

— Dumnezeule, Madame! Aproape aţi îngheţat! spuse ea cu un accent puternic de ţară. Lăsă în grabă urciorul pe masa veche din lemn de stejar, apoi, cu un gest matern energic, o acoperi pe Diane cu teancul de cuverturi. A fost o nebunie să înotaţi în râu, doamnă! Dacă nu îngheţaţi, tot muriţi de pojar!

Între ele se lăsă o tăcere lungă, în timp ce Charlotte aduna lenjeria de corp din olandă fină dintr-o ladă de la capătul patului. Diane o privea; reţeaua complexă de riduri de pe chipul lui Charlotte era luminată acum de razele cenuşii care intrau pe fereastră. Chipul ei blând era o alinare în acea dimineaţă.

În cameră intră o altă servitoare, în papuci de catifea care nu scoteau nici cel mai mic zgomot, aducând într-o mână o casetă mare de bijuterii din argint, iar în cealaltă, o podoabă de cap proaspăt apretată.

— Madame, am vorbit cu vizitiul Maiestăţii Sale, spuse Hélène, cu o voce subţire, ca de copil. Crede că vom ajunge la Curte pe la amiază.

Diane făcu un semn cu capul, însă nu spuse nimic.

— V-aţi hotărât ce o să purtaţi când îi veţi fi prezentată din nou Maiestăţii Sale? întrebă Charlotte. Aş sugera rochia de mătase cu moar sau cea de catifea. Amândouă sunt superbe.

Încrezătoare că sugestia ei va fi luată în seamă, nu aşteptă răspuns. Se îndreptă cu paşi grei la una dintre lăzile care rămăseseră deschise, de sub ferestruică. Acea ladă, la fel ca acelea care erau deja în trăsură, era plină cu un amestec de mătăsuri, blănuri, jupe şi podoabe de cap.

— Trebuie să arate perfect. Simplu. Solemn. Nu-mi permit să fac greşeli. Tăcu o clipă, apoi îşi trecu degetele subţiri de-a lungul gâtului

alb şi delicat. Pregăteşte rochia de catifea cu gulerul de dantelă albă.

Înfăşurată în cuverturi, Diane se apropie în tăcere de cămin cu o perniţă de îngenuncheat. Hélène deschise caseta şi alese mai multe coliere şi inele. Charlotte întinse pe pat rochia aleasă, lângă şosete şi jupă. Netezi fiecare articol de îmbrăcăminte cu mâinile ei scurte şi aspre, în timp ce Hélène se apropie de foc şi puse câteva vreascuri. Văpaia se înteţi imediat, iar flăcările aurii cuprinseră pereţii micii lor încăperi. Acum că toate piesele costumului stăpânei sale erau la locul lor, Charlotte luă de pe noptieră pieptenul cu mâner bătut cu perle. Cu mişcări ferme şi egale, începu să descâlcească şuviţele pe jumătate ude ale părului des şi blond al lui Diane.

Când văzu că e aproape uscat, se ridică. Nu mai putea amâna. Trebuia să se îmbrace. Era un ritual elaborat de camuflare pe care Diane îl detesta. Întâi, i se legau foarte strâns sânii. Apoi, i se aplatizau şoldurile. După aceea era acoperită cu o cămaşă albastră cu mâneci lungi, după care urma un corset greu de piele. O jupă în formă de clopot din pânză groasă, apoi o haină din tricot alb, apoi, în sfârşit, rochia. Era o rochie simplă din catifea neagră, cu guler decoltat, de formă pătrată. Peste el, Charlotte agăţă un şirag greu de perle. Manşetele lungi, în formă de pâlnie, erau întoarse. Căptuşeala lor era din blană de jder. Mai târziu se va schimba într-o ţinută mai formală, după ce va fi primită la Curte. La Curtea Lui.

Urma aranjarea părului. Şuviţele blonde şi mătăsoase care îi cădeau drepte pe spate îi erau îndepărtate de pe faţă, prinse cu agrafe, apoi ascunse sub o bonetă neagră de mătase. Încet, animalul înalt şi senzual care ieşise din râu se transformase într-o imagine a nobilităţii. Stătea nemişcată, pe măsură ce îi netezeau cutele voalului. Îi periară rochia. Rochia, podoaba de cap şi papucii; toate trebuia să fie perfecte. Însă fără cosmetice… nu folosea niciodată cosmetice.

După terminarea ritualului de îmbrăcare, Charlotte făcu un pas înapoi şi o studie pe Diane ca şi când aceasta ar fi fost un tablou. Îşi ţinea vârful bărbiei între două degete, cu sprâncenele groase unite într-o expresie încruntată.

— Madame, dacă nu sunteţi sigură că doriţi asta, îi putem foarte bine trimite vorbă Maiestăţii Sale că v-aţi îmbolnăvit în timpul călătoriei. O să fie chiar simplu să îi spunem că a trebuit să ne întoarcem acasă.

Grija plină de candoare a bătrânei îi linişti cele mai întunecate temeri. Îşi privi servitoarea, trupul ei mătăhălos, pielea gâtului, care îi atârna la gât şi ochii adânci şi sinceri. Diane zâmbi.

— O să fie bine, Charlotte. Cinci ani înseamnă mult. O să vezi. La câte se întâmplă la Curte, oamenii abia dacă îşi mai aduc aminte.

Vorbea cu convingere, însă cuvintele ei ascundeau o teamă mult mai mare decât ar fi putut ea însăşi să recunoască. Cinci ani. Cine îşi

va mai aminti? Cinci ani de la scandalul care zguduise Curtea şi îi trimisese pe ea şi pe soţul ei, Louis, înapoi la Anet pentru ca el să-şi petreacă ultimele zile într-un exil informal. Acum Louis era mort, iar regele o invitase să se întoarcă.

Trăsura Maiestăţii Sale se legăna şi se afunda pe măsură ce gărzile regale deschideau drumul către Blois. În interior, Diane şi servitoarele ei se ciocneau de pereţii întunecaţi, care miroseau a vechi. Charlotte, cu buclele roşcate-cenuşii ascunse sub o glugă purpurie, moţăia sprijinită de umărul lui Hélène. Diane le privi, uşurată că avea câteva clipe pentru ea. Îşi rezemă capul de perna de damasc roşu şi îşi îndreptă privirea spre peisajul hibernal din Touraine. Pădurea era plină de ulmi desfrunziţi şi porţiuni de zăpadă care se topea. Pe câmpurile lipsite de culoare se zăreau case cu acoperiş de paie şi, din când în când, câte o bisericuţă de ţară.

Ameţită de privelişte şi de teamă, scoase din poşeta de catifea o oglindă şi o ridică în dreptul chipului. Îşi frecă uşor obrazul cu mâna. Imaginea pe care o văzu nu era aceea a unei nemaipomenite frumuseţi. Nasul ei era prea lung, iar ochii ei erau prea adânciţi în orbite. Însă pielea ei era fără pată, iar ea avea o eleganţă senină, care îi făcuse întotdeauna pe ceilalţi să o remarce. Viaţa fusese generoasă cu ea. Nu arăta deloc de treizeci şi unu de ani. Trupul ei încă era puternic şi nu avea nevoie de sulimanuri ca să-şi mascheze trăsăturile. Era convinsă că băile reci zilnice erau unul dintre multele secrete ale tinereţii. Într-o societate în care apa aducea boli şi mulţi se îmbăiau doar la naştere, după naştere şi după moarte, puţini înţelegeau dragostea ei pentru un ritual atât de periculos. Şi totuşi, în ciuda bârfelor şi împotrivirii ferme a tuturor cunoscuţilor ei, Diane continua să facă baie în fiecare zi.

Trase aer în piept şi închise ochii. Tropăitul ascuţit al copitelor pe strada pavată se auzea în acelaşi ritm cu al inimii ei. Se hotărâse să revină la Curte. Îşi va înfrunta trecutul… trebuia să o facă. Se schimbaseră multe în ultimele şase luni. Se schimbau încă atât de multe! După o clipă răsuci verigheta pe deget. Apoi, fără să se gândească de două ori, scoase inelul şi îl trecu pe cealaltă mână. Venise vremea să înceapă din nou să trăiască.

Regele Franţei stătea sigur pe el, privind cu mândrie silueta impunătoare care se holba la el din oglinda lungă, cu ramă de ametist, a şifonierului. Părul lui castaniu şi drept îi cădea peste urechi, încadrându-i ochii somnoroşi de culoarea ambrei şi nasul lung şi proeminent. Buzele sale subţiri erau întoarse în sus, ca ale unui satir, peste barba tunsă frumos. O atinse uşor. Mulţumit de sine însuşi, lăsă să-i scape un râs ştrengăresc, dezvelindu-şi un şir de dinţi albi. Se privi

din nou în oglindă. În spatele imaginii sale vedea o adevărată adunare de curteni. Categoriile şi titlurile lor păreau să nu se mai sfârşească; ambasadori, filantropi, doctori, chirurgi, farmacişti, bărbieri, servitori, maeştri de ceremonii, paji şi valeţi. Toţi se numărau printre fericiţii care aveau un loc asigurat pe statul său de plată. Toţi mişunau în jurul său aşteptând ceva, în veşmintele lor de mătase şi brocart, cu tocă împodobită cu bijuterii şi pieptare la modă. Pielea lor mirosea a parfum cu miresme exotice de ambră cenuşie şi lemn de santal, amestecându-se cu mirosul care se ridica din cămin şi candelabre, în care ardea lemn parfumat de ienupăr.

Aceşti nobili ambiţioşi vorbeau între ei în şoaptă, în timp ce se plimbau în voie prin apartamentele somptuoase, cu mobilă nepreţuită. Podelele erau incrustate cu dale albastre, portocalii şi aurii. Din loc în loc erau acoperite cu covoare lucrate de mână în vechiul Babilon. Iar pe ele moţăiau câini negri de vânătoare. Pereţii mari erau încălziţi de tapiserii în nuanţe de albastru şi roz, ţesute cu aur, înfăţişând scene din viaţa zeilor.

Trezirea regelui, aşa-zisul *lever,* ceremonia oficială în care acesta se pregătea pentru zi era o activitate complexă. Avea loc în acelaşi mod în fiecare dimineaţă, sub atenta supraveghere a câtorva aleşi, care aveau onoarea de a-l privi ridicându-se şi îmbrăcându-se. La răsărit, uşa cu sculpturi bogate a dormitorului se deschidea. Apoi, un şir de nobili ambiţioşi şi servitori de viţă nobilă intrau şi formau un cordon care înconjura patul său.

În partea opusă a camerei, ardea un foc portocaliu strălucitor. Căminul mare din piatră de deasupra era decorat la fel ca toate celelalte din palat. Purta blazonul regelui: salamandra în flăcări, cu mottoul NUTRISCO ET EXTINGUO (Mă hrănesc cu el şi îl dobor) scris în jurul unei coroane de aur.

În mijlocul acestei splendori, curtenii regelui se certau pentru prima audienţă sau pentru locul cel mai apropiat de Maiestatea Sa Regală. Fiecare dintre ei era atât de prins de propria sa cauză, încât uita de rege. Conştient de preocupările lor şi plictisit de ele, Francisc se ducea să urineze în gura cavernoasă a căminului. Jetul galben stingea flăcările şi trimitea trâmbe de fum cenuşiu în încăpere. Apoi se întorcea cu faţa către cei prezenţi, dădea din cap, iar aceştia îşi îndreptau privirea în altă parte. Sperase ca în această dimineaţă să îi atragă atenţia doar unuia dintre ei.

Jean de La Barre, Prim Domn al Camerei, îşi drese glasul şi ieşi în faţă ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic ciudat. Avea cu el două costume pentru dimineaţă. Unul din ele, croit în stil italian, era făcut din catifea verde ca smaraldul şi încrustat cu bijuterii. Celălalt, realizat de un designer francez, era din satin bordo, cu blană la guler şi manşete. Francisc făcu un semn aprobator pentru fiecare, în timp ce

Barre le ridica pe rând. După o clipă de nehotărâre, privi către un curtean cu trăsături ascuţite şi păr argintiu, care stătea lângă căminul de piatră.

— Ei bine, Montmorency, cum crezi că aş arăta îmbrăcat în verde în această dimineaţă?

— Excelent, desigur, Maiestatea Voastră, răspunse flatant Marele Maestru. Faceţi o onoare acestei culori purtând-o.

— Adică, spuse regele zâmbind, vrei să spui că roşului nu-i stă bine cu mine?

— Maiestatea Voastră arată glorios în orice culoare. Vai, o să fie foarte greu să decidem ce costum s-ar potrivi mai bine!

Rânjetul lui Francisc se lărgi, iar ochii săi somnoroşi clipiră de plăcere. Cine ştie, la urma urmei poate chiar se va distra în dimineaţa asta.

Pipăi pieptarul verde şi pantalonii bufanţi pe care îi ţinea Barre. În timp ce făcea asta, auzi din afara camerei paşi care se apropiau. Regele privi spre uşă, iar costumul căzu pe podea. La fel ca grămada precedentă de satin roşu pe care o aruncase regele, şi acesta fu ridicat imediat de către un domn al odăii. Apoi fu aruncat înapoi în şifonierul regal cu o mişcare la fel de elegantă precum un dans bine orchestrat. Uşa se deschise şi un bărbat înalt, îmbrăcat elegant, intră în grabă. Era Preceptorul Principal al copiilor regali.

— Maiestate! gâfâi el, chinuindu-se să-şi recapete răsuflarea. Îşi scoase pălăria cu pană în timp ce se apropia de Suveran. Francisc se întoarse încet spre el. Sire, îmi pare rău să raportez că Prinţul Henric iar a făcut ceva rău.

— Oare băiatul acesta îmi va da pace vreodată?! suflă el, aruncându-se pe o canapea bogat ornamentată. Doi câini ridicară capul, mârâiră, apoi adormiră din nou. Prea bine, Saint André. Ce a mai făcut acum? mârâi regele.

Ochii săi erau închişi, iar chipul i se înroşise.

— Mi s-a spus că Monsieur La Croix a dorit ca prinţul să-i recite în latină în prezenţa surorilor sale, prinţesele Marguerite şi Madeleine. Ei bine, Sire, a refuzat foarte clar, iar când Monsieur La Croix a ridicat tonul la el, Înălţimea Sa l-a luat pe bietul om, l-a cărat pe scări şi l-a aruncat în fântână aşa îmbrăcat cum era!

Ceilalţi curteni abia îşi stăpâniră chicotelile, iar regele lăsă capul pe speteaza canapelei. Nu era prima dată când al doilea fiu al regelui încercase să-l facă de râs în public pe tatăl său.

— Şi cum se simte La Croix?

— Iertaţi-mi sinceritatea, Maiestate, însă a fost nevoie de patru dintre cele mai bune gărzi ale dumneavoastră ca să-l scoată. Regret să vă informez că a cerut să fie eliberat din funcţie.

Francisc deschise ochii şi ridică o carafă cu vin incrustată cu

bijuterii de pe o masă de lângă canapea. Îşi îndreptă din nou capul şi începu să bea atât de repede, încât lichidul purpuriu se scurse în picături mici pe pieptul său dezgolit. Şterse vinul cu mâna şi aruncă carafa grea de argint pe covor.

— Aşa să fie atunci. Bochetel, spuse el, aplecându-se către unul dintre secretarii săi de finanţe. Ai grijă ca Monsieur La Croix să fie compensat pentru tot acest deranj.

După ce secretarul notă porunca regelui, Saint André înaintă.

— Înălţimea Sa să fie biciuit? întrebă el cu precauţie.

— Nu! Fără biciuire. Băiatul a îndurat destul asta în Spania.

Expresia lui Saint André devenea tot mai nesigură. Lăsă capul în jos.

— Atunci, să fie pedepsit fiul meu în locul Înălţimii Sale?

Regele îl studie pe preceptor. Duse degetul la bărbie până când îşi aminti:

— Ah, da, fiul tău e băiatul acela înalt, care stă în preajma lui Henric.

— Da, Maiestate. Fiul meu, Jacques, este tovarăşul prinţului, astfel că, după tradiţie, el este cel care poate executa pedeapsa Înălţimii Sale.

— Aşa deci. Asta nu e deloc o hotărâre simplă. Până decid care e cel mai potrivit lucru pe care îl pot face, anunţă-l pe prinţ că va fi trimis la Fontainebleau. Două săptămâni singur cu regina ar trebui să fie o pedeapsă suficientă pentru orice fărădelege.

— Prea bine, Maiestate.

— Şi spui că fiul meu ţine la fiul tău, nu-i aşa?

— Aşa mi s-a spus, Maiestate.

— Atunci prinţul nu se va bucura de compania lui în această călătorie.

— Cum doreşte Maiestatea Voastră. Altceva?

— Nu, Saint André. Bănuiesc că e destul pentru o singură zi.

Barre se întoarse după ce dispăru preceptorul. Reluă pregătirea garderobei regelui, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Ceilalţi se răspândiră prin toată camera şi începură discuţii private, prefăcându-se că nu auziseră nimic. Francisc se mulţumi să dea din cap, îşi sprijini bărbia în mâna lungă, apoi se lăsă şi mai adânc în canapea.

— Ah, Monty, pentru numele lui Dumnezeu, ce fac?

Marele Maestru se îndreptă spre el cu mâinile încleştate la spate.

— Îţi spun eu, băiatul ăsta o să mă facă să plătesc câte zile o să mai am de trăit pentru că l-am ţinut închis! mârâi regele. Şi totuşi, Dumnezeu să mă ierte, însă nu pot să desfac ceea ce au pătimit fiii mei în mâinile împăratului celui sângeros! N-am avut de ales… Ştii că nu am avut de ales. Trebuia să aleg între fiii mei şi mine!

Se ridică şi traversă dormitorul. Paşii săi erau mari, iar halatul său căptuşit cu blană de samur părea aripile unei păsări purpurii uriaşe.

Anne de Montmorency era aspru, sobru şi ambiţios. Era unul dintre cei trei bărbaţi care aveau influenţa cea mai puternică asupra regelui. Toţi fuseseră alături de el încă dinainte de urcarea sa pe tron, cu optsprezece ani în urmă. Însă Montmorency era cel care ocupa locul cel mai special în sufletul regelui, incomparabil cu oricare alt curtean. Monty (după cum îl striga regele, ca să evite stânjeneala de a-l striga pe numele său atât de feminin) luptase alături de el în războaie, împărţeau aceleaşi partide de vânătoare şi aceleaşi târfe. Pentru fidelitatea sa fusese răsplătit cu cel mai de seamă post la Curte.

— Ştiu că Maiestatea Voastră nu a fost de acord cu asta în trecut, însă tot cred că fiul dumneavoastră are nevoie de o companie mai puţin restrictivă.

— Ah, prostii! Mereu ai fost prea blând cu băiatul, Monty! Ai judecata întunecată.

— Cu umilinţă vă spun, Maiestatea Voastră, că asta i-ar face mult mai bine decât guvernanţii severi pe care i-a întâlnit de la întoarcerea lui din închisoarea spaniolă.

— Şi de ce ar fi aşa? întrebă el, începând să dea semne de iritare.

— Dacă îmi permiteţi o părere, îmi imaginez că Înălţimea Sa îi vede pe preceptorii precum Monsieur La Croix drept o prelungire a torţionarilor săi. Un băiat de vârsta asta e predispus la revoltă.

— Şi totuşi, spun că indulgenţa nu este răspunsul! Nu pentru obrăznicie!

— Însă Maiestatea Sa se va gândi că poate acesta este răspunsul la adolescenţă.

— Pe Marele Zeus, Monty! De ce tot timpul trebuie să mă contrazici? Nu dă deloc bine, spuse regele.

— Maiestate, dacă îmi permiteţi să vă amintesc, mi-aţi spus de multe ori că părerea mea sinceră este foarte valoroasă aici.

— Da, aşa şi este, aprobă el, privind în jur la colecţia sa de sfetnici lăudători. Însă aici nu pot să fiu de acord cu tine. Dacă îţi aduci aminte, am încercat asta când mi l-ai sugerat pe Monsieur Renault. Bănuiesc că nu l-ai uitat. Prostul cel bătrân a renunţat după o lună, în ciuda reputaţiei sale de a fi domolit băieţi mult mai dificili decât Henric. Nu. Trebuie să existe şi altă metodă să-i băgăm minţile în cap.

Altă bătaie la uşa dormitorului îi distrase atenţia regelui.

Una dintre gărzi prinse clanţa de fier, însă, înainte să o apese, Francisc îl certa deja:

— Haide! Deschide-o, prostule! Haide! Ah, se pare că nu am parte de pace deloc în dimineaţa asta!

O cameristă tânără, îmbrăcată într-o rochie de catifea violet, alunecă pe lângă gărzi şi intră în grabă în cameră. Avea capul plecat, iar chipul ei era ascuns de văl şi glugă.

— Ce este? Francisc făcu un gest de nerăbdare. În timp ce stătea în

picioare în faţa ei, cu mâinile în şolduri, halatul său se deschise din nou. Fata îşi ascunse faţa în mâini. Văzându-i stânjeneala, regele se privi. Până în clipa aceea nu îşi dăduse seama că pe sub halatul deschis era complet gol. Distrat, se apropie de ea şi îşi încheie halatul. A fost o privelişte pe cinste, nu-i aşa? Poţi s-o consideri o… viziune regală dacă vrei! He, he! chicoti el, la fel de mulţumit de propriul său simţ al umorului precum de sine însuşi.

Pajii, domnii odăii şi gărzile se luară după rege şi izbucniră la rândul lor în râs. Tânăra fată nu putea ţine pasul cu umorul obscen al regelui sau cu râsul atâtor bărbaţi. Începu să plângă, cu faţa încă ascunsă în mâini. Inocenţa ei îl încânta.

— Haide, *chérie*{1}, n-a fost chiar atât de îngrozitor, nu-i aşa? glumi el, iar garda din spatele lui îi făcu cu ochiul. Haide, vino aici! Ce te aduce aici, în dormitorul meu, la asemenea oră?

Fata abia reuşi să îşi ridice capul, cu atât mai puţin să dea un răspuns.

— Haide, fetiţo, se răsti corpolentul cancelar Duprat, alt ajutor de nădejde al regelui, apropiindu-se de ea. Maiestatea Sa nu are toată ziua la dispoziţie!

— Eu… am venit să cer înapoi lucrurile contesei de Sancerre.

— Ah, aşa o chema? mârâi regele, ducându-şi o mână la faţă, aşa încât să îl audă doar Montmorency, Duprat şi alţi câţiva din preajma lui. Vino aici, *chérie,* spuse regele într-un final.

Fata înaintă, iar el îi luă mâna ca şi când ar fi vrut să i-o strângă. Apoi, fără să clipească, i-o coborî pe penisul său dezgolit. Chipul ei sfios se umplu de spaimă, iar ea încercă să se elibereze, printr-un spasm involuntar.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară? Ar trebui să ştii ce onoare e să ţii în mână *bijuteriile regale*! spuse el, înclinându-şi capul într-un hohot de râs zgomotos. Curtenii râseră şi ei, având grijă să se oprească odată cu regele. Bine atunci, *ma petite*{2}. Poftim. Acum ieşi afară! spuse el, arătând spre grămada de mătase albastră răspândită pe podea lângă patul său.

Fata, care între timp reuşise să se adune, se înclină discret şi îşi umplu braţele cu materialul opulent. Apoi ieşi din încăpere cu paşi atenţi, în hohotele de râs ale celorlalţi.

După ce dispăru, regele se întoarse către Montmorency.

— Cine era? întrebă el rânjind.

— Sincer, Maiestate, trebuie să mă opun, răspunse el, ştiind din experienţă de ce întrebase regele asta. Are doar treisprezece ani şi abia s-a întors luna asta de la mănăstire. Am mai trecut o dată prin asta, nu-i aşa? întrebă el, cu un ton pe atât de descurajator pe cât îi permitea funcţia.

Francisc îl privi încruntat.

— Poate că Maiestatea Voastră îşi aduce aminte că exact aceste doamne, de viţă mai puţin aleasă, v-au adus necazuri data trecută.

Necazurile pentru rege însemnau boala franceză, sifilisul, denumit astfel pentru că se credea că îşi avea originea în Franţa, de unde s-a răspândit în alte ţări europene în perioada războiului. Regele fusese victima acestei boli cu ceva ani în urmă, iar după o serie de tratamente brutale devenise foarte atent ca nu cumva s-o păţească din nou.

— Cred că Maiestatea Voastră îmi va da dreptate că am reuşit să vă distrăm cu un flux destul de constant de… ei bine, de doamne al căror trecut îl putem investiga mult mai precis.

— Cum ar fi contesa de Sancerre?

— Exact. Apoi, desigur, mai e şi preferata voastră, domnişoara d'Heilly.

— Da, Da. Îl înconjură pe Marele Maestru cu braţul şi se îndreptă din nou spre oglindă. Curtenii şi demnitarii îi urmară precum un cârd de gâşte. Însă pe mine mă distrează diversitatea, Monty.

Auzind acel schimb de replici, Jean de La Barre îi prinse din urmă.

— Sire, trebuie să vă spun că domnişoara d'Heilly este foarte furioasă din cauza… alegerii pe care aţi făcut-o cu o seară în urmă. Se pare că se aştepta să fie invitată în dormitorul dumneavoastră.

— Ei bine, eu sunt regele, iar ea e doar târfa mea! tună el, ridicând un vas mic din sticlă de Veneţia de pe noptieră şi aruncându-l către şemineu într-o etalare de superioritate.

Vasul se lovi de perete chiar deasupra căminului, făcând să sară cioburi de sticlă peste tot. După o clipă, îşi retrase spusele.

— Da, poate că ai dreptate. După atâţia ani, e normal să aştepte anumite lucruri din partea mea. Foarte bine atunci, Barre. Spune-i bijutierului să facă ceva pentru ea. Smaraldele sunt preferatele ei. Apoi trimite-i podoabele în apartamentele ei cu un bilet care să conţină dragostea mea nepieritoare şi rugăminţi umile să mă ierte pentru… indiscreţia mea. Poetul Curţii, care îi place şi ei atât de mult, poate să scrie ceva fermecător, nu crezi?

— Cu siguranţă, Sire.

— Bine atunci, ocupă-te chiar acum de asta. Iar în drumul tău treci şi pe la doamna mea din noaptea trecută. Ducesa… nu, nu Contesa de… de nu contează. Invit-o să cineze cu mine. Spune-i că voi veni să o vizitez la amiază. Ah, Barre… mi s-a spus că e măritată… asigură-te că e singură.

După ce termină pregătirile de dimineaţă, iar ritualul toaletei şi îmbrăcatului se încheie, regele petrecu o vreme singur în camera sa privată pentru rugăciune, pe scăunelul de rugăciune din argint. Apoi ieşi în apartamentele sale exterioare ca să-şi citească scrisorile. Apoi

discută cu sfetnicii săi cei mai apropiaţi, care formau aşa-zisul *conseil des affaires*[3]. Participa la treburile formale ale Curţii abia spre prânz, după ce participa la rugăciune în capela regală. Abia atunci, îmbrăcat corespunzător şi binevoitor, regele Franţei îi primea în audienţă pe cei care aveau treabă cu el.

— Deci ce avem astăzi pe agendă, Duprat? întrebă regele.

Antoine Duprat, un bărbat obez care duhnea, cu ochi albaştri apoşi şi obraji scofâlciţi şi palizi, îl privi surprins, apoi începu să răsfoiască teancul de hârtii ca să facă o listă a întâlnirilor regelui.

Duprat era Cancelarul Maiestăţii Sale, Secretar Principal şi al doilea dintre cei trei cei mai favorizaţi la Curtea Franţei. Era un omuleţ fără milă, care ucisese şi distrusese vieţi fără să stea pe gânduri. Acum, anii şi ecoul morţii îl bântuiau şi-l făceau să-şi petreacă zilele preocupat mai degrabă de lăcomie decât de corupţie sau igienă.

Se aşeză lângă Francisc în capul unei mese lungi dintr-unul dintre saloane. La dreapta regelui stăteau Marele Maestru Montmorency şi cardinalii de Tournon şi Lorena. Philippe Chabot, Amiral al Franţei şi ultimul membru al triumviratului regelui, ocupa celălalt capăt al mesei alungite. Stătea acolo cu braţele încrucişate, cu buzele cărnoase fixate într-un permanent rânjet dispreţuitor.

Când începu consiliul de afaceri, un bărbat apăru de după una dintre tapiseriile mari ce acopereau peretele din spatele camerei. Se îndreptă direct spre rege.

— Vă rog umil să mă iertaţi, Maiestate, însă e urgent să discut cu dumneavoastră în privinţa nepoatei papei. Nu mai pot aştepta. Sanctitatea Sa, Papa Clement, aşteaptă cu nerăbdare un răspuns.

Italianul pitic şi brunet vorbea rapid, într-o franceză impregnată de accentul limbii sale native. Montmorency şi ceilalţi se întoarseră în scaun. Bărbatul se apropie şi mai mult de rege. Chabot, care era chiar lângă el la capătul mesei, se ridică din scaun. Scoase un pumnal lung cu mâner bătut cu perle din teaca de la brâu şi îl duse sub bărbia bărbatului. Gărzile regale veniră în grabă în spatele lui şi îşi traseră floretele. Montmorency se ridică şi se îndreptă spre capătul mesei, însă mersul său era mai lent şi mai hotărât.

— Domnule, începu el, fără să-l privească pe ambasador. De când sunteţi rezident aici la Curte?

— Se împlinesc şase luni, domnule.

— Şase luni? Suficient cât să fi remarcat că Maiestatea Sa nu primeşte audienţe înainte de slujbă.

Ambasadorul îl privi pe rege aşteptând o confirmare, însă Francisc nu spuse nimic. Ambasadorul italian, care era şi duce de Albany, plecă din nou capul. Trase aer adânc în piept şi înaintă din nou spre rege. Gestul său neaşteptat le făcu pe cele cinci gărzi să-şi ridice floretele şi să-l împiedice pe italianul cel scund să înainteze. Acesta vorbi prin

reţeaua aceea de oţel.

— Vă rog umil să mă iertaţi, Maiestate, însă am aşteptat răbdător o audienţă mai multe zile. Sanctitatea Sa, papa, e din ce în ce mai furios pe mine din cauza acestor întârzieri, iar eu…

— Tăcere! tună regele, în sfârşit, cu ochii mari de culoarea ambrei reduşi la două linii. Curtenii se opriră brusc şi făcură linişte. Toate privirile se întoarseră către ambasador. Dacă insişti să îmi forţezi mâna fără să îmi laşi răgaz să mă gândesc bine la această propunere, atunci va trebui să îi transmiţi Sanctităţii Sale că răspunsul meu e „nu”. Fiul meu, Prinţul Coroanei Franţei, nu va putea fi niciodată obligat să ia de soţie o femeie de rând, chiar dacă are marele noroc de a se fi născut drept nepoata papei!

În timp ce rostea ultimele cuvinte, regele se ridică. La un semn al Marelui Maestru, gărzile se apropiară şi îl escortară pe ambasador afară din salon.

Tratatul de la Madrid legase Franţa de Spania şi anulase pretenţia Franţei la Milano. Acum, după şapte ani, pacea începea să-l plictisească pe monarhul francez. Pe zi ce trecea, îşi dorea tot mai mult superioritate teritorială în faţa lui Carol al V-lea, Împărat al Sfântului Imperiu Roman. O alianţă italiană ar fi fost ceva, în cazul în care alegea să renunţe la tratatul cu Spania. Iar în ultima vreme se gândise la asta mai mult decât ca la o simplă idee trecătoare. O căsătorie ca aceea propusă de papă prin intermediul ducelui de Albany i-ar fi asigurat în mod cert superioritatea în faţa împăratului la fel de ambiţios. Era posibil chiar să vadă Milanul revenind în posesia lui. Încă din copilărie fusese învăţat să considere Milanul propriul său teritoriu. Străbunica lui, Valentina Visconti, fusese fiica ducelui de Milano. Era dreptul său din naştere. Milano aparţinea Franţei. Fără teamă după obţinerea, apoi pierderea marelui oraş în trecut şi indiferent de interdicţiile tratatului, Francisc îşi dorea să-l aibă din nou sub Coroana Franceză.

Însă acela nu era unicul teritoriu după care tânjea regele francez. În acelaşi timp, cheia oraşului Milano i-ar fi deschis uşa şi către arta şi arhitectura italiană. Leonardo da Vinci răspunsese chemării sale, însă sosise în Franţa când era atât de bătrân, încât contribuise doar cu foarte puţin la istoria franceză, inclusiv prin faptul de a fi murit aici. Însă mai erau Michelangelo, Rafael şi Cellini pe care-i mai putea convinge. Aceşti mari maeştri ai culturii îi respinseseră rugăminţile de a veni în Franţa, însă dacă ar fi recâştigat Milanul, într-o zi poate i-ar aşeza alături de comorile sale naţionale. Visa să creeze, cu ajutorul lor, cele mai magnifice palate de pe pământ. Ar fi avut în colecţia personală lucrări de artă apreciate de toată lumea. Dacă ar putea obţine asta, maeştrii nu şi-ar mai împărţi măreţele daruri cu Italia, Spania sau chiar Anglia. Lucrările lor vor fi toate pentru el; pentru

Franţa.

— Poate că Maiestatea Voastră ar trebui să se mai gândească, sugeră Chabot cu precauţie, după plecarea ambasadorului. O căsătorie în familia Medici ar aduce Franţei o alianţă foarte strategică şi foarte necesară cu Italia.

Philippe Chabot, un bărbat scund şi cu o privire drăcească, era la fel de rece pe cât era de crud. Spre deosebire de Montmorency, nu-şi câştigase locul în triumvirat; îl cucerise.

— Doar zestrea ar fi de ajuns să vă finanţeze următoarea campanie… Asta, desigur, dacă va mai exista o următoare campanie. Când văzu, după expresia regelui, că acesta nu abandonase complet ideea, Chabot continuă: Şi să nu uităm că a oferit şi Pisa, şi Livorno în târguială.

— Însă să-l însor pe Delfin cu fiica unui negustor? Să o fac pe o femeie de rând următoarea regină? Pentru numele lui Dumnezeu, în toată Italia nu există suficienţi bani pentru o astfel de concesie! spuse regele. Apoi îşi aminti de Milano. Iar dorinţa de a-l avea îl mai îmblânzi: Mă voi mai gândi la această chestiune. Între timp, trimite-l pe ducele de Albany înapoi la Sanctitatea Sa cu refuzul meu de neclintit… Apoi să vedem ce mai propune.

Fusese o servă bună, iar Claude d'Annebault, chiar dacă mult mai scund şi mai puţin agil fizic decât regele, o returnă cu forţă. Maiestatea Sa se chinui să o prindă.

— Aşa, Claude! Ia arată-mi ce ai între picioare! strigă regele către adversarul său.

Lovi mingea mică din piele în aer cu toată forţa rachetei, făcând-o să treacă peste plasă.

Iarna, terenul pentru *jeu de paume*{4} era o sală interioară mare, la câţiva metri de castelul principal. Înăuntru, era aşezat un lung şir de bănci de lemn. Când juca regele, băncile erau întotdeauna pline de curteni şi doamne puternic parfumate care îl încurajau. Atât regele, cât şi adversarul său purtau pantaloni scurţi bufanţi şi şosete de mătase. Cămăşile lor erau largi şi croite din muselină. Montmorency stătea pe margine lângă Chabot, Barre şi Duprat. Chabot se chinuia să îl susţină pe rege mai aprins decât rivalul său, Anne de Montmorency.

— Bravo, Maiestatea Voastră!

— Bună replică, Maiestatea Voastră!

Amândoi bărbaţii se priveau cu acreală, în timp ce rosteau simultan acele cuvinte. Amiralul Chabot zâmbi sec şi făcu un pas înainte, îndepărtându-se de Marele Maestru. Cei doi bărbaţi se dispreţuiau şi nu se dădeau înapoi de la nimic în lupta lor pentru favorurile regelui.

Priviră voleul studiat al regelui. Transpiraţia îi curgea de pe frunte, în timp ce îşi duse un braţ deasupra capului şi se pregăti să returneze

serva. Mişcările trupului său înalt şi bine făcut erau în egală măsură puternice şi graţioase. Era în floarea tinereţii şi toţi cei care îl priveau jucând puteau vedea asta. Şi totuşi, când adversarul său rată, toată lumea avu impresia că o făcuse intenţionat. Oponentul său, mareşalul Claude d'Annebault, şi el membru al elitei din cercul intim al regelui, sări peste plasă şi se înclină în faţa suveranului.

— Bun meci, bătrâne! declară regele. Dar ai grijă să exersezi ceva mai mult înainte să mai joci cu mine!

Îi cuprinse jucăuş capul mareşalului şi se pregăti să iasă din teren.

— A fost un meci superb, Maiestatea Voastră, îl flată Montmorency.

Ca întotdeauna, se afla în dreapta regelui, iar Chabot în stânga. Jean de La Barre şi cancelarul Duprat mergeau în urma lor.

— Claude mi-a lăsat jocul ăsta, Monty. Ar fi putut să mă bată cu uşurinţă în ultimul set. Bănuiesc că îi este teamă să îl provoace cu adevărat pe rege.

— Maiestatea Voastră e mult prea modestă. Jucaţi mai bine ca niciodată.

— Adevărat, aşa este, aprobă el, apoi îl bătu pe Marele Maestru pe spate.

Francisc îi aruncă din buzele subţiri zâmbetul său drăcesc, în timp ce o adevărată ceată de ambasadori, curteni şi nobili îl înconjurară să-l felicite pentru victorie. În partea cealaltă a terenului, printre celelalte doamne, îi surprinse privirea dornică a femeii cu care îşi petrecuse noaptea. „Contesa de nu-ştiu-cum”, se gândi el. Ieşea în evidenţă între celelalte doamne cu care se prefăcea că vorbeşte. Era frumoasă, chiar dacă o ţinea minte ca fiind ceva mai slabă. Şi îi păruse mai tânără decât arăta acum, în toate acele straturi de mătase albastră şi cu pelerina franţuzească elegantă. Când a văzut că i-a atras atenţia, zâmbi şi înclină uşor capul. Regele îi răspunse printr-un gest identic.

În faţa lui se aflau doi paji tineri, din familii nobile. Unul avea onoarea de a ţine un vas mare din argint, din care regele îşi stropea faţa cu apă ca să se răcorească. Celălalt, François de Guise, cel mai nou paj al regelui, îi oferi un prosop brodat. Maiestatea Sa îl plăcea pe băiat, aşa că se decise să-i facă onoarea de a-i mulţumi. Guise roşi.

— Barre! strigă regele.

Primul Domn se grăbi către suveran prin marea de veşminte de brocart şi pelerine de hermină.

— Ai avut grijă ca domnişoara d'Heilly să-şi primească bijuteria? întrebă regele, atent însă să arate doar un interes minim, în timp ce privi din nou în direcţia doamnei celei nobile cu care îşi petrecuse noaptea. Ea zâmbi din nou. El dădu din cap din nou. Diversiunea lui de după-amiază fusese aranjată. Unul din paji luă vasul de argint. Tânărul domn de Guise, care îi oferise prosopul, înaintă acum cu o pelerină din catifea de culoarea migdalei, împodobită cu bijuterii. O

lăsă uşor pe umerii regelui.

— Bineînţeles, Sire, răspunse Barre. Servitoarea ei principală mi-a spus că a ţipat de plăcere când bijutierul i-a adus-o pe o pernă de catifea.

— Iar biletul, Barre? Ce ai făcut cu biletul?

— După cum aţi ordonat, Sire, a primit un bilet care mărturisea afecţiunea dumneavoastră nepieritoare şi scuze sincere.

— Dragostea mea, Barre! Dragostea mea nepieritoare! Anne nu mă va lăsa să scap prea uşor după întâmplarea de noaptea trecută. Doamna e teribil de frumoasă, iar domnişoara d'Heilly devine foarte geloasă dacă vreuna e aproape la fel de frumoasă ca ea. Cum o chema?

— Contesa de Sancerre, Sire.

— Vezi, Monty? Nu mă uit doar după servitoare şi târfe. Şi totuşi, bănuiesc că mi-a fost „pregătită".

— Contele şi contesa de Sancerre sunt oaspeţii cancelarului Duprat, Sire. Desigur, farmecele Maiestăţii Sale au fost cele care au vrăjit-o pe doamnă.

— Da, aşa este, aprobă el. Încă mă descurc bine cu doamnele, nu-i aşa?

— Farmecul Maiestăţii Sale e de neegalat.

Zâmbi, apoi făcu un semn către noul său paj, François de Guise.

— Vino mai aproape. Gesticulă către băiatul a cărui faţă era încadrată de ochii mari şi negri şi părul roşcat ciufulit. Băiatul cel slab ca un băţ, doar piele şi os, se afla într-un asemenea loc ca favoare adusă unchiului său, Cardinalul de Lorena. Marele noroc al clericului era acela de a se afla printre prietenii cei mai apropiaţi ai regelui. Îl cuprinse pe băiat cu braţul, pentru ca discuţia lor să nu fie auzită de nimeni, aşa cum făcuse de dimineaţă cu Barre.

— Am o mică treabă pentru tine, spuse el, luându-l pe Guise de lângă ceilalţi. În după-amiaza asta, după ce termin întâlnirile, tu trebuie să mi-o aduci în dormitor pe servitoarea cea tânără pe care am văzut-o de dimineaţă. Cred că se află în slujba contesei de Sancerre.

— Dar, Sire…

Regele ignoră obiecţia lui. Când îl privi din nou, ochii lui ca de chihlimbar străluceau de hotărâre.

— Iar dacă refuză, trebuie să-i dai… orice ţi-ar cere. Înţelegi ce vreau să spun?

Ochii lui negri se măriră deasupra nasului acvilin şi a bărbiei prea lungi.

— Dar, Sire, Marele Maestru Montmorency, în faţa căruia răspund, mi-a dat ordine foarte stricte în privinţa…

— Băiete, îl întrerupse regele. Familia ta e foarte iubită la această Curte şi, cu acest avantaj, ambiţiile tale pot fi oricât de mari doreşti.

Însă trebuie să înveţi o regulă care le întrece pe toate celelalte. Niciodată să nu nesocoteşti dorinţele regelui în faţa celor ale subordonaţilor săi. Ne-am înţeles?

— Sigur că da, Maiestate.

— Splendid. Sunt foarte fericit.

— O să mă ocup imediat.

— Şi François, băiete, sper că nu trebuie să-ţi mai spun că nu ai voie să-i zici nimic din toate astea vocii conştiinţei mele, adăugă el, arătând spre Montmorency.

Servitoarele ei se treziră în zgomotul făcut de roţile trăsurii pe pietrişul curţii. Se întinseră, îşi neteziră veşmintele şi bonetele şi aşteptară în linişte să se deschidă uşa. Afară se afla un şir de paji îmbrăcaţi în pieptare albastre şi pantaloni scurţi bufanţi cu şliţuri de catifea roşie şi ciorapi roşii.

Prima persoană pe care o zări Diane când coborî fu Marele Maestru, Anne de Montmorency. Acesta trecu prin faţa şirului de servitori cu graţie, însă cu puţin prea multă afectare, apoi întinse braţul să o ajute să iasă.

— Bine aţi revenit, doamnă seneşal, spuse el pe un ton aspru şi sobru, din spatele bărbii argintii ascuţite. Ochii săi albaştri de oţel o priveau, însă păreau că se uită prin ea, ca şi când n-ar fi fost acolo.

— Seneşal a fost soţul meu, domnule Montmorency. Cred că va fi mult mai simplu dacă de acum înainte mă veţi striga pe numele de naştere, ca Madame de Poitiers, răspunse ea pe acelaşi ton formal ca al lui Montmorency.

Apoi aşteptă să coboare şi cele două femei care o însoţeau.

Montmorency se zbârli, însă îi întinse braţul, apoi intrară în castel printr-o uşă boltită. Între ei se crease o antipatie imediată şi evidentă. Însă, din politeţe, amândoi încercară să treacă peste ea.

— Desigur, continuă el, regele doreşte să afle dacă mijlocul de transport pe care vi l-a pus la dispoziţie a fost unul plăcut.

Adâncirea tonului său antagonist îi dădea clar de înţeles că nu îl preocupa câtuşi de puţin confortul ei. Întrebarea era pur şi simplu una protocolară.

— Foarte plăcut, domnule, minţi ea în timp ce intrau pe coridorul noii aripi a castelului.

O tânără îmbrăcată elegant aştepta în umbra unei scări din lemn de stejar sculptate. Când o văzu pe Diane, înclină capul.

— Aceasta este domnişoara Doucet, spuse Montmorency fără să le privească pe vreuna din ele. Va fi servitoarea dumneavoastră pe parcursul şederii aici.

Tânăra îşi ridică din nou capul şi o privi pe Diane. Chipul ei era comun, iar părul ei era de un blond-cenuşiu şters, însă era înfăşurată

în atâta mătase şi blană încât ar fi putut fi confundată cu o fiică a regelui.

— Domnule, după cum vedeţi, mi-am adus propriile servitoare. Am nevoie doar de ele.

Montmorency îşi schimonosi şi mai mult chipul furios şi privi chiorâş spre Charlotte şi Hélène. Amândouă femeile erau îmbrăcate în ţesături frumoase, însă nici măcar nu se apropiau de stilul sau cochetăria rochiei tinerei femei.

— Cu tot respectul pentru dumneavoastră… doamnă… de Poitiers, spuse el, accentuându-i numele de familie. Însă Maiestatea Sa a avut bunăvoinţa să v-o încredinţeze pe domnişoara Doucet. După cum vedeţi şi dumneavoastră, este mult mai potrivită pentru… pretenţiile vieţii la Curte.

— Domnule, îi puteţi mulţumi Maiestăţii Sale în numele meu, însă vă rog să îi explicaţi că prefer compania propriilor mele servitoare.

— Madame, veţi afla că o astfel de independenţă nu prea e privită cu ochi buni de către regele nostru cel binevoitor.

— Nici obrăznicia, dacă îmi aduc bine aminte, domnule de Montmorency.

Ochii lui se pironiră în ai ei. Niciunul din ei nu se mişcă. Apoi el ieşi din impas cu o plecăciune curtenitoare.

— Cel puţin îi permiteţi unuia dintre oamenii mei să vă conducă în camerele dumneavoastră?

— Desigur, domnule.

Un membru blond şi înalt al gărzii înaintă şi se înclină în faţa ei. Apoi Diane şi doamnele ei îl urmară pe tânăr pe coridor către scară, lăsându-l pe Marele Maestru singur şi încruntat.

Scara de mahon, de forma unei viţe răsucite, ducea la o galerie lungă şi îngustă acoperită de un tavan înalt şi boltit. Îl urmară pe paj pe un coridor mai mic şi aflat în umbră, luminat cu lumânări groase de seu fixate în sfeşnice de aramă. Diane aluneca pe coridorul umed, ascunzându-şi teama şi nesiguranţa în spatele unui mers ţanţoş, iar Hélène şi Charlotte o urmau în spate.

— O să trec prin asta, îşi şopti ea. Trebuie să trec prin asta.

După o oră primi vorbă de la rege. Când Hélène şi Charlotte începură să îndese în cele două şifoniere rochiile şi cămăşile stăpânei lor, fu informată că Maiestatea Sa ştia de sosirea ei. Era foarte nerăbdător să o vadă. După ce se odihnea şi îşi lua un veşmânt corespunzător, trebuia să-i trimită vorbă printr-una dintre doamnele ei, iar el o va primi imediat în audienţă.

Ea tremura, în timp ce Charlotte îi descheia rochia de doliu din damasc negru, şifonată după călătorie, iar Hélène o îmbrăca în rochia neagră modestă pe care o alesese pentru întâlnirea cu regele. Diane uitase sentimentul pe care îl stârnea măreţia şi imensitatea Curţii. Era

acelaşi sentiment care acum i se urca pe şira spinării ca o moarte caldă şi lentă. „Nu mai pot să plec acum, se gândi ea din nou. Am ajuns până aici. Acum trebuie să dau ochii cu el.”

2

După victoria la *jeu de paume,* regele se îndreptă către sala de audienţe, unde urma să-i asculte pe toţi cei care aveau vreo treabă cu Coroana. Atât nevoiaşii, cât şi nobilii puteau participa la aceste audienţe publice, denumite „pledoarii ale uşii". Numele acestei ceremonii fusese dat din cauza locului din care cei mai mulţi dintre supuşi (dacă nu erau favorizaţi de rege) erau obligaţi să-şi spună păsul.

Montmorency înaintă pe lângă un perete mare de ferestre. Pe panourile plumbuite cădeau fulgi proaspeţi de zăpadă, precum fulgii dintr-o pernă deschisă. Pe o estradă căptuşită cu catifea purpurie, în capătul sălii imense, se afla tronul regelui. Era acoperită de un baldachin din mătase albastră, pe care erau presărate mici flori aurii de crin. Regele stătea acolo, îmbrăcat într-un pieptar de satin auriu împodobit cu lapislazuli, rubine şi jad. Prin tăieturile mânecilor cămăşii (o practică la modă, care presupunea tăieturi verticale în ţesătură pentru a dezvălui culoarea şi textura de dedesubt) se vedea o alta, de culoare roşie. Se potrivea la perfecţie cu pălăria cu pană înclinată în unghi potrivit deasupra zâmbetului său de sub barbă. Francisc, fascinat de moda italiană, îşi pusese croitorii să copieze stilul în vogă din acea ţară.

Lângă rege, un alai de intimi glumeau cu el ca să-l facă să treacă mai uşor prin plictiseala ritualului zilnic. Un cordon de argint aşezat în centrul încăperii marca locul dincolo de care nimeni, cu excepţia câtorva apropiaţi, nu avea voie să treacă. Cei câţiva care încercau asta, înfundau uşile boltite mari din capătul camerei.

Fiind cel care se ocupa de administraţia regală, era de datoria Marelui Maestru să o informeze pe Maiestatea Sa că printre cei care aveau treabă la Curte şi aşteptau să fie primiţi se afla şi Marele Seneşal de Normandia, Diane de Poitiers.

— Să intre prima, răspunse el, aruncând o privire diavolească spre curtenii din jurul său.

Cu toate că încerca să se concentreze la cele câteva nume care îi fuseseră propuse, mintea lui Francisc rătăcea. Rătăcea către dragoste. Către dorinţă. Către amintirea lui Diane. Simţi o furnicătură de nerăbdare ca un copil, aşteptând să o revadă. Şi-o amintea perfect. Putea să parieze că nu se schimbase. Avea în ea ceva atemporal. Frumuseţea ei nu era brută şi sălbatică, nici măcar una seducătoare. Ci elegantă. Îşi amintea că uneori era de-a dreptul regală. Era o femeie a cărei înfăţişare emana forţă, îşi amintea şi asta, pentru că era un atribut neobişnuit pentru o femeie de condiţia ei. Se gândi la membrele ei lungi, la gâtul ei frumos şi subţire. Auzise zvonuri cum că

făcea baie goală în apa rece a râului ca să-şi păstreze tinereţea. Se răsuci nerăbdător în scaun.

Prima sa soţie, regina Claude, se bucurase suficient de mult de compania ei încât să îi acorde titlul de doamnă de onoare a reginei ori de câte ori se afla la Curte. Diane şi soţul ei, Louis, făcuseră parte dintre obişnuiţii societăţii regale; înainte de moartea prematură a lui Claude; înainte de propria sa întemniţare în Spania. Înainte să fie obligat să o ia ca a doua soţie pe sora duşmanului său, Eleanora. Însă toate astea se petrecuseră parcă în altă viaţă. Se schimbaseră atât de multe! „Diane…" îi rosti numele în gând. Diane cea elegantă, enigmatică… puternică. Iubea această provocare. Da, era nerăbdător să o vadă. Lucrurile începeau din nou să fie interesante.

— Doamna de Brézé, Mare Seneşal de Normandia. Înălţimea Sa, regele Francisc I.

Secretarul strigă prezentările pe un ton ridicat şi ascuţit.

Regele îşi ridică privirea, în timp ce Diane de Poitiers traversa încăperea, îmbrăcată în rochia austeră din catifea neagră, cu gulerul înalt de dantelă. Părul ei blond era strâns într-o plasă sub o bonetă neagră pe care lucea o singură perlă mică.

— Maiestate, spuse ea, făcu o reverenţă, apoi se ridică şi îl privi în ochi.

Lui Francisc i se tăie răsuflarea. Se întrebă cum de putuse uita toate acele detalii; linia lungă a nasului ei, buzele ei subţiri şi roz, ţinuta rece şi plină de graţie de statuie dorică. Atrăgea neintenţionat bărbaţii, iar regele Franţei nu făcea excepţie. Se ridică în picioare pe piedestalul său, coborî cele trei trepte şi întinse braţele către ea.

— Da. În sfârşit, ai sosit! Vino. Poţi să mă îmbrăţişezi.

Diane înaintă cu precauţie şi se lăsă în braţele lui, care se strânseră tare în jurul ei. Se înfioră când simţi mâinile sale mari pe fesele ei prin cutele catifelei negre, ca şi când ar fi fost lucrul cel mai firesc pe care ar fi putut să-l facă.

— Ce bine îmi pare să te revăd, draga mea doamnă! Ţi-am simţit lipsa îngrozitor la Curte. Cât a trecut?

— Cinci ani, Maiestate.

— Imposibil! Ah, atât de mult a trecut? Mă tem, deşi greu îmi vine să cred, că asta a fost înainte de moartea reginei?

— Condoleanţele mele sincere.

— A fost o mare pierdere, spuse el cu o cuvenită undă de regret. Însă acum s-a dus la Dumnezeu. Şi sunt la fel de întristat să aud de moartea dragului meu Louis. Era un prieten şi servitor umil al Curţii. O să-l plângem foarte mult timp.

— Vă mulţumesc, răspunse ea, coborându-şi ochii cu o privire la fel de plină de regret. De data asta, când ridică din nou capul, nu-l slăbi din strânsoarea acelor ochi albaştri strălucitori. Erau aproape

hipnotici, iar el se gândi să rupă acea vrajă chemând un servitor şi sorbind din nou din vinul condimentat.

Chiar dacă nu mai purta rochia albastră care-i rămăsese atât de vie în memorie, i se părea că acea culoare de doliu i se potrivea, în mod ciudat, mai bine. Acel negru, pe pielea ei ca de alabastru, era puternic şi spectaculos. Nu semăna absolut deloc cu vreuna dintre femeile după care tânjise de-a lungul vieţii. Nu flirta şi nu tachina. Spre uimirea sa totală, nu avea nici urmă din fardurile obligatorii sau din parfumurile indispensabile unei femei de condiţia ei la acea vârstă. Şi totuşi, cu toate că apogeul frumuseţii ei trecuse, ştia că acele cosmetice n-ar fi ajutat-o prea mult.

— Acum ce ai zice să le dăm un motiv de bârfă? îi şopti el cu un zâmbet crud, aplecându-se spre ea.

Expresia plină de încredere a lui Diane păli.

— Chiar trebuie? întrebă ea, tot în şoaptă, însă el nu răspunse.

— Însă, continuă el pe un ton mai ridicat şi mai poruncitor, nu pot spune că cinstesc moartea tatălui tău la fel cum o cinstesc pe cea a soţului tău. Din câte înţeleg de la temnicerii de la Conciergerie, a murit în pace. Bănuiesc că asta te mai alină.

Deci începuse. Subiectul era inevitabil, însă nu se aşteptase să fie nevoită să se confrunte atât de repede cu el. Se temuse zile întregi de asta. Aproape că o împiedicase să se întoarcă la Curte, iar acum el chiar despre asta vorbea. Şi totuşi, poate că felul în care vorbea avea să pună capăt bârfelor o dată pentru totdeauna. Mai bine să facă faţă zvonurilor direct de la rege, se gândi ea, decât pe la spatele amândurora. Îl privi în ochi, îşi luă o expresie nepăsătoare şi se pregăti să vorbească la fel de tare ca el.

— Maiestate, cu toate că l-am iubit, nu e un secret pentru nimeni că tatăl meu a fost o ruşine pentru familia şi ţara lui în acei ultimi ani. Nu mi-e uşor să vorbesc despre el altfel decât să spun că păcatele lui ar fi fost purtate pentru totdeauna de copiii lui şi de copiii noştri după aceea, dacă n-ar fi fost îndurarea milostivă a marelui nostru rege.

— Dragul tău Louis m-a informat cu puţin timp înainte de a muri că tatăl tău nu era sănătos la minte în acei ani; că a murit fără să-şi mai amintească propriul nume sau numele tău. Eu sunt un rege creştin şi sunt milos.

— Iar începe, îi murmură Duprat lui Guise, pajul lipsit de experienţă care stătea ca vrăjit lângă el.

— Era lesne de observat stânjeneala pe care boala lui a adus-o unei familii atât de importante ca a voastră, continuă regele. Ştiu bine asta, iar întemniţarea tatălui tău a fost o pedeapsă suficientă. Condamnarea sa la moarte nu mai părea necesară… aşa că am renunţat la ea. A fost simplu.

— Ha! îi şopti Montmorency Cardinalului de Tournon. Dacă se

simte constrâns să explice atât, atunci de ce nu spune tuturor celor care se târăsc acum la uşă de ce l-a iertat cu adevărat pe tatăl ei?!

Sala slab luminată, care fusese umplută de rugăminţi şi strigăte în faţa regelui înainte de intrarea lui Diane, acum căzuse într-o tăcere totală după acest schimb neobişnuit de replici. Cu toţii ştiau cum l-a iertat subit Maiestatea Sa pe Jean de Poitiers în timp ce acesta se afla pe platforma spânzurătorii, condamnat pentru trădare.

— Ei bine! exclamă regele, cu un zâmbet binevoitor. Cred că am vorbit destul despre povestea aceea tristă! Acum că ne-am înţeles, să nu mai deschidem acest subiect! Apoi se aplecă spre ea şi îşi acoperi gura cu mâna. Asta ar trebui să le fi dat de lucru bârfitorilor o vreme, şopti el şi se aşeză pe tron. Atunci, doamnă, dacă v-aţi odihnit suficient după călătorie, mi-aţi face o mare onoare dacă aţi lua cina cu mine în seara asta. Dau un banchet în onoarea cancelarului Duprat. Să-l înconjor de femei frumoase ar fi cel mai frumos cadou pe care i l-aş putea face.

— Aş fi onorată, Maiestate.

— Splendid! Şi mi-ar plăcea foarte mult să o cunoşti pe Anne a mea.

Gândul la amanta regelui o linişti, însă chiar atunci el se întinse şi îi luă o mână într-ale lui.

— Ah, draga mea, începu el pe un ton care semăna periculos demult cu sentimentalismul. Lucrurile s-au schimbat enorm şi pentru tine, şi pentru mine de când ai fost ultima oară aici. Tu l-ai pierdut pe dragul tău Louis, iar eu pe regina mea; pe Claude a mea… Însă, în timp ce se îndreptau încet către uşa care încă dădea pe dinafară de curteni, adăugă: Sunt convins că tu şi micuţa mea Anne o să vă înţelegeţi de minune. Abia aştept să vă întâlniţi.

— Maiestate, nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

Regele se îndrepta cu paşi lenţi către uşă, bucurându-se de audienţa ciudată pe care o avusese. Îşi petrecu din nou braţul în jurul taliei ei. Diane se încordă, însă nu se opri. Pelerina lungă de hermină pe care regele o purta pe umeri căzu pe podea. În clipa în care Diane simţi cum îi atinge blana, regele îşi trecu din nou braţul de pe talie pe fesele ei. Făcu acea mişcare cu atâta naturaleţe, cu expresia neschimbată, încât ea se întrebă dacă el chiar îşi dădea seama ce făcuse. Încordarea i se transformă într-un fior, însă ea îşi continuă drumul spre uşă ca şi când, prin valurile de jupe albe şi catifea neagră nu-şi dăduse seama că mâna lui era acolo.

— Madame, dacă îmi aduc aminte bine, vă plac clasicii? întrebă el în timp ce treceau dincolo de cordonul de argint.

— Maiestatea voastră are o memorie excelentă. Pentru mine cărţile au fost întotdeauna o sursă de viaţă.

— Ce păcat de dragul de Louis, spuse el în zeflemea. Diane zâmbi din nou, însă de data asta se strădui mai mult să o facă. Atunci, vino

să mi te alături în bibliotecă mâine, după vecernie. Am o achiziţie recentă pe care sigur îţi va plăcea să o vezi.

Când îi luă mâna şi i-o duse la buze, schimbară o privire. Când văzu că zâmbea îndrăzneţ, Diane îşi plecă rapid capul.

— Atunci pe diseară, îi murmură el, ca şi când i-ar fi vorbit unei amante secrete.

Ea se întoarse şi dispăru la fel de rapid în amestecul acela ciudat de cetăţeni care încă se înghesuiau la uşă.

Ambasadorul englez, care cunoştea subtilităţile schimbului lor de replici, întrucât stătea chiar lângă cordonul de argint, se întoarse şi îşi văzu asistentul holbându-se cu o privire plină de dorinţă la uşa pe care tocmai ieşise ea.

— Ei bine, John, ce crezi?

— Superbă creatură, răspunse el, fără să-şi poată întoarce ochii, ca şi când doar puterea dorinţei lui ar fi fost suficientă ca s-o readucă în sală.

Ambasadorul englez îşi studie tânărul protejat, apoi adăugă:

— Are ceva special, John. Şi bagă la cap ce-ţi spun, dacă nu e deja amanta regelui, va fi curând!

> Şi pentru că era sigur, el i se dărui de bunăvoie, ca şi când ar fi fost în întregime al ei. Se uniră în promisiuni de dragoste. Se îmbrăţişară şi se sărutară ca şi când ar fi fost doi porumbei.

Diane citea formând cuvintele tăcut pe buze şi imaginându-şi-l pe tânărul cavaler ieşind dintre pagini. Tremura sub cuvertura groasă de lână care acoperea patul mare de stejar cu baldachin, pregătindu-se să se odihnească. Citise de numărate ori *Le roman de la rose*{5}, încercând din greu de fiecare dată să-şi fixeze imaginea în minte. Bucle negre. Pielea nuanţată de la chihlimbariu-deschis până la auriu lucios peste muşchii bine definiţi; toate lucrurile după care tânjise şi care îi fuseseră refuzate. Mintea ei se înfierbânta la imaginea trupului tânăr şi aspru al unui cavaler, ai cărui muşchi se dezvoltaseră după atâtea dueluri. Dueluri pentru dragoste. Pentru onoare. Oare un asemenea om chiar exista dincolo de paginile minţii ei? Trase aer în piept şi oftă. Îşi simţea pleoapele grele de somn, însă inima şi trupul ei erau pasionate şi pline de dorinţă. Îşi blestema soarta care o ţinuse măritată optsprezece ani cu un bărbat pe care nu-l iubise.

Ajunsese să ţină la Louis, însă nu aşa începuse. Când avea paisprezece ani, o rugase pe mătuşa ei să nu o oblige să facă asta. El era cu treizeci de ani mai mare; un bărbat urât şi cocoşat. Trăia într-un castel vechi şi atât de îndepărtat, încât se temea că nu va mai vedea vreodată un alt suflet decât locuitorii din Anet. Însă pentru societate era o partidă excepţională, aşa că rugăminţile ei au fost în zadar. Timpul a trecut, iar după anii de adolescenţă învăţase cum să

fie o soţie bună. Îi adusese pe lume două fiice, iar după moartea lui îi ridicase un monument imens în Rouen. Însă el nu o făcuse niciodată să simtă adevărata pasiune. Cavalerul închis între paginile volumului ei tocit, de culoare albastră, din *Le roman de la rose* era foarte apropiat de bărbatul pe care ea însăşi l-ar fi putut adora. Petrecuse optsprezece ani căsătorită cu Louis. Tinereţea ei trecuse. Acum rămăsese doar cu visurile. Sau cel puţin aşa credea ea.

3

— Montmorency! Mare Maestru Montmorency! Veniţi imediat aici!

Tonul ascuţit şi insistent aparţinea amantei regelui, Anne d'Heilly. Vocea ei răsuna precum un clopoţel pe coridoarele cu bolţi de piatră, în timp ce dădea buzna în fiecare dintre camerele închise din aripa de est. Urmată de o suită întreagă de servitoare dezorientate, striga neîncetat numele Marelui Maestru, iar pereţii păreau că se dărâmă de la sunetul acela înţepător.

— Ştiu că e aici! Ştiu! Unde ar fi putut să fie? Nu e la capelă… nu e în apartamentele lui… Poate să alerge în toată Curtea, nu-i aşa? Ha! Vom vedea! Montmorency!

Zeci de metri de tafta verde curgeau în urma ei, în timp ce trena rochiei aluneca pe podea. Boneta ei ascundea o coamă de păr castaniu, aproape de aceeaşi culoare ca al regelui. Boneta fusese făcută în Veneţia pentru a-i scoate în evidenţă ochii şi structura delicată a oaselor. Pe chip purta un strat subţire de ceruză, o pudră de faţă opacă realizată din plumb alb. Buzele şi obrajii ei erau roşii de la un fard pe bază de ocru, denumit Roşu de China.

La început, se farda ca să pară mai în vârstă în faţa regelui. Acum, că avea douăzeci şi şase de ani se îngrijora permanent cum să-şi păstreze tinereţea. Îşi dădea din belşug cu parfum romantic de violete, care atunci era la modă; iar la lanţul de aur care îi atârna pe talie avea o bilă parfumată, pentru ca acel miros care îi plăcea atât de mult regelui să o înconjoare permanent. De asemenea, bila era de folos ca să împrăştie mirosul altora de la Curte care, la fel ca ea însăşi, se spălau destul de puţin în lunile lungi de iarnă. De obicei se îmbrăca în nuanţe de verde şi prefera mătasea brocartului pentru felul în care se simţea pe piele. Cândva, regele îi spusese că verdele era culoarea care i se potrivea cel mai bine, pentru că îi scotea în evidenţă nuanţa de smarald a ochilor. Când se simţea îndrăgostit sau cu musca pe căciulă, ca în acea dimineaţă, de obicei îi trimitea smaralde.

În timp ce îşi continua marşul pe coridor, deschizând pe rând uşile masive sculptate, furia ei creştea. Apoi, când deschise o altă uşă, îngheţă, iar ţipetele ei încetară brusc. Un căpitan al gărzii se împerechea cu o servitoare la peretele din spate al camerei goale. Întrerupt din plăcerea sa de murmurele nemulţumite ale doamnelor lui Anne din spatele lui, căpitanul se întoarse. Ochii lui erau sticloşi, iar chipul său de culoarea mierii strălucea de sudoare. Văzând-o pe favorita regală în fruntea grupului de femei, lăsă capul în jos. Tânăra icni şi se repezi în şifonier.

— Cum îndrăzneşti? bolborosi Anne, care îşi revenise şi se îndrepta spre el. Căpitane, eşti în slujba regelui. Maiestatea Sa îţi plăteşte

salariul ca să lucrezi, nu ca să călăreşti slugile cum face un armăsar cu o iapă în călduri!

Tânărul continuă să ţină capul plecat, în timp ce Louise d'Heilly, sora lui Anne şi însoţitoare principală, le scoase pe celelalte doamne din cameră.

— Rişti foarte mult, Christian, şopti ea, după ce rămaseră singuri. Unde e superiorul tău, Marele Maestru Montmorency?

O secundă nu-i răspunse, doar o privi cu un zâmbet seducător. Iar privirea dintre ei nu era una dintre doi străini sau dintre stăpân şi servitor.

— Mademoiselle, ştiu doar că nu e cu mine, spuse frumosul Christian de Nançay, continuând să o privească.

— După ce-ţi dispare expresia asta încrezută, îţi sugerez să-l găseşti şi să-i spui că am nevoie de el. Dacă nu faci cum îţi spun, să fii sigur că o să ajungi înapoi de unde te-am adus, cu toată părerea ta de rău!

În timp ce vorbea, pe un ton ascuţit şi fără teamă, năsucul ei ardea. Asta îl stârnea, însă îşi ştia locul… pe moment. Avea dreptate, doar influenţa ei îi adusese un loc la Curte. Nu avea nici titlu, nici origine nobilă. La fel ca ea, darul său în viaţă era frumuseţea şi abilitatea de a se folosi de ea.

— Cum doriţi, domnişoară, răspunse supus tânărul, ridicând din nou capul, cu un zâmbet acum lipsit de obrăznicie şi plin de încredere.

Iar în timp ce zâmbea îşi încheie prohabul pantalonilor bufanţi. Ritmul în care o făcea avea o putere proprie de seducţie.

— O să fiu în apartamentele mele când îl găseşti pe cretin, adăugă ea cu vocea mai puţin aspră, apoi se întoarse brusc, nedorind să-i împărtăşească zâmbetul.

După ce îl părăsi, singurul sunet care se mai auzi fu cel al picioarelor ei încălţate în papuci eleganţi, care lăsau ecou pe podelele îngheţate din marmură ale aripii de sud din Chateau Blois.

— Mademoiselle de Colliers, îi spuse ea altei servitoare. Ştii numele târfei care era acum cu căpitanul?

— Cred că e una dintre servitoarele de jos de la bucătărie care lucrează sub Clothilde Renard, domnişoară.

— Atunci informeaz-o imediat pe doamna Renard că doresc ca micuţa nespălată să fie dată afară din slujbă şi să dispară din casă înainte să se lase noaptea.

— Cum doreşte domnişoara.

Anne oftă în timp ce intră în apartamentele sale luxoase. Erau ca un fel sanctuar şi, pe moment, era o alinare să fie singură. Comportamentul lui Francisc cu contesa de Sancerre fusese o ruşine pentru ea şi nu dorea să-i audă obişnuitele scuze, chiar dacă acestea însemnau mai multe bijuterii pentru ea.

Camerele acelea o linişteau. Pereţii erau tapetaţi cu brocart verde,

după preferinţa regelui. În mijlocul dormitorului se afla un pat mare de mahon, acoperit cu tapiserie verde ca smaraldul. Pe noptiera de lângă el se afla o statuie mică şi smălţuită care o reprezenta, comandată de rege. În salonul spaţios se aflau mai multe canapele tapisate în verde şi scaune cu sculpturi delicate. Toate erau aşezate pe covoare italiene mari. Acolo mai erau câteva mese incrustate cu marmură şi baga. Acestea erau acoperite cu vase de argint, sfeşnice şi carafe cu vin. Pe consola şemineului uriaş se afla un tablou impunător al iubitului ei, regele Franţei. Acesta îi amintea tot timpul de locul pe care îl avea şi de motivul pentru care, de câte ori dorea el, i se dădea de bunăvoie.

Louise d'Heilly îi scoase boneta surorii ei şi i-o duse la garderobă, în timp ce Anne îşi umflă părul încurcat. De data asta nu-l va mai bucura cu gelozia ei furioasă. Erau o sută de alte moduri mai bune să se împace cu regele Franţei, fără ca el să ştie. Ştia că erau chit. Francisc avea indiscreţiile sale.

Şi, cu siguranţă, le avea şi ea pe ale ei.

— Unde e? o întrebă Montmorency pe una dintre doamnele care îl întâmpinară la uşă.

Tânăra femeie arătă către salonul mare şi boltit, apoi dispăru după o draperie. Montmorency o găsi pe Anne d'Heilly întinsă pe o canapea cu broderii, sub o imensă fereastră ferecată. Îşi lăsă privirea să rătăcească prin cameră cât putu de mult, căci vederea chipului ei încântător i-ar fi stârnit o furie pe care n-ar fi fost în stare să şi-o stăpânească azi. Ura acel chip; acele trăsături perfecte. Era atât de nepoliticoasă… de crudă… de ispititoare.

Anne nu răspunse, nici măcar nu păru să-l observe timp de câteva minute, cu toate că-i auzise paşii grei pe podea. Îl ura. El o ura la rândul său. Le plăcea să-şi vorbească în zeflemea ori de câte ori aveau ocazia. Era un joc, ca orice altceva de la Curte. Însă asta nu era ziua potrivită pentru el. Băuse prea mult şi dormise prea puţin cu o noapte în urmă şi era în toane foarte proaste; nu era pregătit pentru un duel cu târfa regelui.

— Domnişoara a trimis după mine în timp ce luam micul dejun şi nu îmi place să fiu chemat aşa. Ce doriţi?

Vocea lui era ca sticla spartă, însă ea nu răspunse. Îşi lăsă capul pe spate şi muşcă dintr-o rodie. Sucul roz i se scurse pe obraz, iar mişcarea lui lentă era aproape seducătoare. Satisfăcută de impresia lăsată, se ridică şi îşi şterse faţa. Când o văzu, simţi cum i se ridică sângele printr-o venă mică de la gât şi îi înconjoară fruntea ca o bandă roşie. Anne d'Heilly văzu asta şi zâmbi.

— Mademoiselle d'Heilly, nu am toată ziua la dispoziţie. Ce doriţi?

— Domnul este în slujba regelui şi ar trebui să-şi amintească de

locul pe care îl are.
— Desigur, domnişoara uită că nu este regele.
— Domnule, poate e mai important să vă amintiţi că nimeni nu e atât de apropiat de rege ca mine.
Punct ochit. Era cât pe ce să câştige din nou, iar el nu dorise să joace deloc. Însă spusese adevărul, iar să îi forţeze mâna acum nu ar fi fost înţelept deloc. Ştia din proprie experienţă că, în final, curtezana avea întotdeauna o influenţă mai mare asupra acestui rege decât oricare dintre prietenii săi cei mai apropiaţi. Îi amintise foarte abil unde-i era locul. În sfârşit, Montmorency se înclină în faţa ei.
— Atunci sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnişoară.
— Bine. Deci sunteţi. Atunci… îmi puteţi spune dacă e adevărat.
— Mademoiselle, mă tem că şi de data asta sunt în dezavantaj.
— Vreau să ştiu despre femeia aceea… doamna seneşal.
Montmorency îşi muşcă buza de jos până când simţi că îi dă sângele. Ar fi putut s-o întrebe pe vreuna dintre servitoarele ei despre asemenea bârfa inofensivă. Era prea mult! Era o insultă şi amândoi ştiau asta.
— Aţi fi putut foarte bine să îl întrebaţi pe Nançay, dacă asta e singura informaţie pe care o doriţi! Ştie tot ce ştiu şi eu despre astfel de chestiuni şi, cu siguranţă, preferaţi mai mult compania lui.
Montmorency întrecuse limita. Aventura ei cu tânărul căpitan Christian de Nançay nu era vreun secret pe scara din spate a Curţii. Ochii lor se întâlniră într-o privire combativă.
— Căpitanul e un deşeu nefolositor. Cancelarul Duprat e un lacom, iar amiralul Chabot îmi cere o plată pe care astăzi nu sunt dispusă să o ofer. La fel ca toţi ceilalţi, şi dumneavoastră sunteţi în slujba regelui. Aşa că, vedeţi, sunteţi singurul care mi-a rămas. Nu e de dorit, însă e practic oricum. Am auzit bârfele şi trebuie să aflu dacă… dacă femeia aceea a avut curajul să se întoarcă în văzul lumii la Curte şi dacă da, ce anume se aşteaptă să obţină!
— Şi de unde aş putea să ştiu eu?
— Sunteţi paznicul Maiestăţii Sale, nu-i aşa?! De vreme ce treaba domniei voastre este aceea de a şti ce treburi are regele, oare ce informator mai bun aş putea avea decât pe cel cu salariul cel mai mare?
— Dorinţa mea e să vă servesc, draga mea doamnă, minţi el, ştiind că azi nu-i putea face faţă. Vă voi spune tot ce ştiu.
Chipul ei furios se îmblânzi.
— Madame de Brézé este cea de care întrebaţi. Însă pentru că acum e văduvă preferă să i se spună pur şi simplu doamna de Poitiers. Cât despre locul în care se află acum, într-adevăr, s-a întors la Curte, însă asta, trebuie să adaug, s-a întâmplat la cererea Maiestăţii Sale regele. În timp ce vorbea, se îndreptă spre o masă de lângă foc, apoi pipăi un

măr dintr-un vas mare de pe mijlocul ei. Doamna locuieşte acum în aripa de est şi a fost chemată cu ceva timp în urmă într-o audienţă privată la suveranul nostru. Mă tem că nu vă pot spune mai multe.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Cei care au văzut-o spun că este foarte elegantă… foarte sofisticată. Însă în asta nu pot avea încredere decât în părerea unui bărbat, spuse ea, aproape în şoaptă.

Aha, deci după acel duel, de fapt acesta era adevăratul motiv pentru care fusese chemat. Era singurul om de la Curte care o dispreţuia suficient de mult încât să îi spună adevărul despre altă femeie!

— Sunt de acord cu sursele dumneavoastră, domnişoară.

— Aşa deci. Şi poţi spune că este mai frumoasă decât mine?

— Nu chiar, răspunse el, privind cu atenţie şi întorcând mărul pe care îl ţinea în mână. Muşcă din el. Întrebarea îl luase prin surprindere. Frumuseţe… Deci aceea era gaura din armura ei! Poate că nu pierduse încă. Se pregăti să continue: Nu, nu. Nu e deloc mai frumoasă. Are mai degrabă… cum să spun… un soi de expresie regală. Îmi aduce aminte de regina cea iubită şi răposată a regelui: Maiestatea Sa Claude.

Chipul lui Anne se înroşi. Punct pentru el. O făcuse. Era suficient de tânără şi de frumoasă cât să se ia la întrecere cu orice femeie, mai puţin cu amintirea soţiei celei moarte a lui Francisc! Se întoarse cu spatele la el. Poate că Montmorency câştigase acea rundă, însă ea refuza să-i dea satisfacţie. Victorios pe deplin, Marele Maestru muşcă din nou din măr, apoi o privi lung, cu ochii strălucind în lumina după-amiezii.

— Mai e ceva, domnişoară d’Heilly? Micul dejun mă aşteaptă.

Anne se chinui zadarnic să-şi revină. Văzând-o că nu răspunde, făcu o plecăciune, unindu-şi mâinile la spate.

— Atunci, dacă nu mai e nimic, vă spun *adieu.* În timp ce se întorcea să plece, aşeză mărul mâncat pe jumătate pe masă, lângă vasul cu fructe, apoi ridică pentru ultima oară privirea, zâmbind cu un aer de încredere crud.

— Păgânule! mârâi ea din spatele dinţilor încleştaţi, văzându-l cum închide rapid uşa în urma lui ca să străbată coridorul şerpuit. Dragul meu Montmorency, poate că acum ai râs de mine, însă o să vezi că eu voi fi cea care te nimiceşte!

După ce plecă el, ea rămase să privească tabloul strălucitor al regelui care atârna deasupra căminului. Era înfăţişat într-o pelerină superbă din catifea neagră, cu mâneci din blană de samur. Era călare pe o iapă neagră, acoperită cu o pătură cu ciucuri de argint. Sub el, focul arunca scântei colorate. Tabloul îi aduse aminte de o perioadă din trecut, când nimeni şi nimic nu se băga între ei; când avea mai multă încredere decât bijuterii.

Cu toate că anii îi întăriseră poziţia faţă de rege, dorinţa acestuia pentru ea slăbise. Curseseră multe lacrimi şi se petrecuseră multe aventuri; unele cu femei de viţă nobilă, ca această ameninţare nouă; altele, târfe de pe stradă sau servitoare de la bucătărie. Apetitul lui Francisc era de nepotolit, iar ea ajunsese într-un final să accepte, cu o consimţire tacită şi obosită, faptul că el nu dormea niciodată singur. Însă nici ea. El era un bărbat al pasiunii neînfrânate şi indiferent cât de mult îl fascina frumuseţea ei, ea era o singură femeie. Ştia că ea singură nu i-ar fi fost de ajuns, aşa că îşi proteja inima împărţindu-şi trupul.

— Găseşte-l pe Christian, pufni ea, pe un ton subţire şi tăios. Domnişoara de Colliers făcu o reverenţă. Şi informeaz-o pe sora mea că tu şi doamnele tale aveţi după-amiaza liberă îndată ce soseşte el.

— Mergeţi la petrecerea domnului Duprat de diseară?

— Ah, da, desigur. O să am nevoie de voi toate să mă ajutaţi să mă îmbrac. Însă nu vă întoarceţi mai devreme de opt.

Anne se ridică şi se îndreptă încet către oglinda agăţată lângă foc. Îşi ciupi obrajii netezi pentru a le da roşeaţă naturală. Niciun bărbat n-o lua pe ea de proastă, nici măcar regele Franţei. Îşi trase decolteul rigid al rochiei verzi ca smaraldul. Mişcarea ei defini şi mai bine crăpătura dintre sânii ei fermi. Îşi puse mâinile în jurul taliei subţiri, ca şi când ar fi vrut să se asigure că încă arăta bine. Şi încă arăta bine. Zâmbi, din nou sigură pe frumuseţea ei. Iar ciocănitul de la uşă îi înflori şi mai mult acel zâmbet.

Christian de Nançay intră încet şi închise uşa în urma lui. Se sprijini de un stâlp sculptat şi o privi cu o senzualitate ascuţită. Scena din acea dimineaţă din faţa servitoarelor nu o înfuriase, mai degrabă o stârnise. Legătura lor era una periculoasă, iar pentru ea pericolul şi pasiunea formau un amestec obligatoriu. El înaintă şi rămase în faţa ei, cu chipul colţuros încadrat de buclele blonde şi semnul bărbăţiei sale tinere vizibil prin prohab. Amândoi ştiau de ce se afla acolo. Nu era prima oară.

Anne se îndreptă uşor spre el şi îi puse mâinile pe piept, în timp ce se priveau lung.

— Ai fost foarte rău, şopti ea. Aş fi crezut că după noaptea trecută…

Tânărul căpitan nu-i răspunse, ci o sărută, deschizându-i buzele cu gura lui. Forţa lui o înfierbântă. N-o să regrete asta, indiferent de preţul pe care l-ar putea plăti.

— N-a însemnat nimic pentru mine, şopti el într-un final în urechea ei, lingându-i lobul urechii. Nu te pot avea atât de des pe cât aş vrea. Pentru mine n-a fost decât o nevoie fizică, la fel ca mâncarea sau somnul… nu a fost nici pe departe aşa…

Anne zâmbi şi începu să-i deschidă pieptarul. Îl dorea în ciuda indiscreţiei lui cu micuţa servitoare demnă de milă; poate chiar de

asta. Însă când era gata să se piardă în vigoarea braţelor sale, auzi un sunet; paşi; apoi un murmur de voci. Era regele şi anturajul său. Auzea râsul lui Francisc şi bâzâitul monoton şi plictisitor al cardinalului de Lorena. Inima începu să-i bată cu putere şi se chinui să se elibereze din strânsoarea lui Christian. S-o găsească aşa însemna ruină. El nu mai venea la ea după-amiaza. Poate că el ştia. Poate că Montmorency văzuse. Şi îi spusese.

— Sfântă Fecioară! E regele! Repede, Christian, trebuie să te ascunzi! În cămin, ascunde-te acolo! Nu trebuie să te vadă plecând acum, e prea târziu. Repede, te rog!

Căpitanul cel senzual se ascunse cu îndoială în cămin. Tăciunii scânteietori erau aproape stinşi. El păşi pe lângă ei şi se ascunse în peretele lateral printre tăciuni. Îşi ţinu răsuflarea. Chiar în clipa în care dispăru el, uşa de la camera ei se deschise şi se lovi de peretele din spate cu o bufnitură surdă. Acum şi Anne îşi ţinu răsuflarea, însă îşi simţi inima bătând mai rapid.

— Domnilor, ne întâlnim în curând în galerie. Până atunci nu doresc să fiu deranjat.

Anne îl auzi pe rege trântind uşa exterioară boltită a apartamentelor ei. Paşii celorlalţi continuară pe coridor, iar murmurul cardinalului dispăru. Anne privi temătoare în sus şi văzu pe chipul iubitului său regal nu furie, ci un zâmbet. Respiră uşurată şi merse în braţele sale deschise.

Francisc avusese de gând să-şi petreacă după-amiaza cu contesa de Sancerre, însă lăcomia soţului ei îl scosese din sărite. Contele alesese acea ocazie să-şi târguiască soţia. Când ajunsese regele, contesa nu era singură, aşa cum i se spusese. Contele de Sancerre era acolo cu soţia lui. Nu fusese vreun secret că fosta favorită a regelui, Françoise de Foix, fusese şi ea căsătorită şi că acea legătură, care durase mai mulţi ani, le adusese o bogăţie considerabilă atât soţului, cât şi soţiei. Însă aranjamentele financiare erau ultimul lucru la care se gândea regele atunci, iar lui nu-i plăceau surprizele.

O privise încercând să-şi aducă aminte ce anume îl atrăsese la ea cu o noapte înainte. Lumina zilei era crud de cinstită. Dezvăluia un chip aspru şi cu şanţuri, acolo unde stratul gros de ceruză albă se uscase şi se crăpase ca un mulaj de ipsos. Simţise un fior şi brusc i se făcuse dor de micuţa lui Anne. Astfel că se scuză şi îi lăsă pe soţii Sancerre să se certe, apoi se îndepărtă pe coridor.

Acum Francisc o prinse furios pe Anne.

— Ridică-ţi doar fusta, *mon ange*{6}, de data asta doar fusta, şopti el.

Fără alt schimb de cuvinte, ea îşi lăsă faţa în cuvertura moale şi verde de pe pat. Regele îi ridică fusta voluminoasă din spate. Venise vremea ca ea să-şi merite locul.

Christian de Nançay zâmbea în timp ce stătea nemişcat în colţul

căminului masiv şi alb din piatră, urmărind cum Maiestatea Sa îşi face treaba cu domnişoara d'Heilly. Apoi, spre surprinderea lui, simţi cum i se accelerează respiraţia la vederea unei doamne atât de trufaşe aplecate pe pat, cu fundul ei mic şi alb în aer şi o panglică de dantelă albă mărginindu-i şezutul. O şuviţă a părului ei castaniu se unea cu dantela. Împins să acţioneze de propria sa dorinţă ajunsă la maxim, căpitanul cel înţelept alese însă să-şi aştepte rândul într-o tăcere stânjenitoare. Rămânea destul şi pentru el mai târziu. De asta era sigur.

Regele nu avu nevoie de prea mult timp ca să se satisfacă. După ce termină, se aşeză pe marginea patului şi îşi şterse fruntea cu mâna lui mare. Nu prea îl interesa că avea cămaşa udă sau că pe pieptul său rămăsese un miros acru de transpiraţie. Anne stătea întinsă nemişcată pe o parte privindu-l cum gâfâie. Rochia ei verde voluminoasă era toată şifonată şi udă. Nu se gândea decât la Christian, care era sigură că urmărise întreaga scenă.

După o clipă, Francisc o privi cu un zâmbet, o bătu drăgăstos pe coapse şi se îndreptă spre cămin. Anne îşi ţinu respiraţia. Era terminată. Îl văzuse pe Christian. Amândoi vor fi pedepsiţi. Poate chiar ucişi.

— Francisc! strigă ea instinctiv, sărind în picioare. Ce vrei să faci, dragostea mea?

Încercă să-şi ascundă spaima din voce, însă nu reuşi. Regele îşi întoarse privirea de la intrarea în cămin şi se uită nedumerit la ea.

— Trebuie să mă uşurez, spuse el zâmbind, ţintind în spaţiul cavernos la fel de înalt ca el.

Ar fi vrut să strige şi să îi dea oala de noapte, însă ştia că făcea doar cum îi plăcea când îl trecea. Căminul se umplu de nori de fum cenuşiu de la tăciunii aproape stinşi. Anne îşi duse mâna la gură să nu ţipe. Regele o privi în timp ce-şi încheie prohabul şi îşi îndreptă pieptarul.

— Ah! Mult mai bine… Ce e, *ma chère?* Arăţi foarte ciudat.

Nu putea să vorbească îşi simţea gâtul uscat. Anne reuşi doar să dea din cap. Francisc o gâdilă sub bărbie şi făcu şi el un semn.

— Trebuie să plec. Montmorency mi-a stabilit o întâlnire cu ambasadorul englez în jumătate de oră. Înţelegi.

Ea făcu din nou un semn aprobator din cap.

— Atunci fii fată bună şi sărută-mă de rămas-bun. Ştii cât detest să mă cert cu Monty. Se pricepe prea bine la asta.

După ce plecă, Anne se întoarse în grabă în dormitor. Nançay ieşise din cămin, plin de cenuşă, care îi făcuse părul blond şi cămaşa cenuşii. Unul din pantofii lui moi din piele de căprioară era ud şi mirosea a urină. Tuşi şi încercă să se scuture de funingine. Ea alergă spre el.

— Christian, nu! Nu pe covoare. Le strici!

El se întoarse spre ea, cu chipul arzând de furie.

— Hai, nu fi supărat. Nu ţi se potriveşte. Pur şi simplu arăţi atât de…

Înainte să apuce să-şi termine propoziţia, el o înşfăcă şi o trase spre el. Funinginea de pe chipul şi hainele sale se amestecară cu fardurile ei, lăsându-i pe obraji o urmă cenuşie. El o sărută cu patimă, cu gândul de a-şi primi chiar atunci răsplata pentru ceea ce îndurase. Ea încercă să scape din strânsoarea lui, însă în zadar. Când el o forţă să se întindă pe covor, ea îşi eliberă buzele şi îi muşcă limba cu putere. El urlă de durere, iar în colţul gurii îi apăru un fir subţire de sânge. O eliberă imediat, apoi îşi acoperi faţa cu mâinile, gemând ca un animal rănit.

— Ticăloaso! strigă el, încercând s-o insulte, însă limba lui rănită rosti un cuvânt nedesluşit.

Anne sări în picioare cu o privire plină de dezgust. Îşi şterse cu violenţă rochia de funingine.

— Mă dezguşti, sclav murdar ce eşti! Acum ieşi afară înainte să-l chem iar pe rege!

Christian şchiopăta afară din cameră, încă ţinându-se cu mâna de gură. Căzuse victimă singurei ameninţări care conta. Nu trebuia ca regele să afle de aventura lor. El putea face ce dorea la Curte, atâta timp cât era atent. Însă dacă regele descoperea asta, cariera şi viaţa lui se terminau. Nicio femeie, nici măcar Anne d’Heilly nu era suficient de importantă cât să merite un asemenea sacrificiu.

După ce plecă el, ea zâmbi ca o pisică leneşă, cu ochii verzi strălucind. Îi dăduse o lecţie. O să-i pară rău că a forţat-o. O să-şi ceară scuze, iar ea îl va ierta. Era un amant prea bun ca să nu-l ierte. Însă întâi trebuia să-l lase să se îndoiască o vreme. Poate că i se dădea regelui ori de câte ori dorea el, însă asta nu însemna că era la dispoziţia tuturor în acelaşi fel. Aceea era o lecţie pe care tânărul căpitan n-o va uita prea curând.

Diane alergă pe coridorul luminat de torţe în nuanţe aurii. Se pierduse în *Le roman de la rose* şi adormise. Şi era în întârziere la banchetul regelui. Nu plănuise să-şi facă o intrare atât de izbitoare în prima ei seară de la întoarcerea la Curte. Însă, fie că-i plăcea sau nu, exact asta urma să se întâmple.

Îşi strânse rochia neagră de mătase deasupra genunchilor, o prinse în sus şi, lăsând la o parte orice urmă de etichetă, alergă pe lângă gărzile nemişcate de pe coridor, îmbrăcate în livrea albastru cu roşu. Pe măsură ce se apropia de sala mare, sunetul slab de râsete şi muzică se amplifica. Inima îi bătea cu putere. „Poate mă strecor în spatele cuiva şi găsesc un loc”, se gândi ea. Însă era singura persoană din faţa intrării principale în sala imensă.

Trase cu ochiul din spatele unei draperii grele de catifea şi văzu o

mare de oameni care râdeau, vorbeau şi se mişcau încoace şi încolo. Oaspeţii regelui purtau veşminte din catifea şi satin, în culori strălucitoare. Bărbaţii defilau în brocarturi şi mătăsuri multicolore. Din capătul de sus al scărilor, nuanţele de roşu şi albastru, galben şi verde strălucitor se amestecau într-un caleidoscop multicolor.

Oaspeţii roiau în jurul a trei mese lungi, aşezate în forma unui U uriaş de-a lungul sălii. Erau acoperite cu feţe de masă de damasc şi candelabre mari de argint. Aroma de parfum se amesteca cu mirosul de berbec şi viţel fript şi vin. Nenumărate lumânări şi torţe ardeau pe pereţi şi pe mese, iar flăcările lor umpleau sala cu o nuanţă fumurie portocalie.

— Doamna de Poitiers!

Crainicul îi anunţă numele în timp ce o scoase din spatele draperiei de catifea de la uşă. Norocul nu era deloc de partea ei.

Intră în sala de banchet pe o scară măreaţă. Aceasta cobora pe două etaje, iar jumătate mergea în lateral, terminându-se în formă de pătrat chiar în centrul încăperii. În rochia ei neagră simplă era complet diferită de opulenţa de la Curte.

Pereţii şi stâlpii camerei erau din piatră albă şi rece. De deasupra, părea un abis uriaş care aştepta să o înghită. Ambasadorii, curtenii şi servitorii regelui se întoarseră să privească în sus către uşă. Sunetul de flaut încetă. Oaspeţii se opriră din râs. Acea clipă i se păru o veşnicie. Singurul sunet pe care-l mai putea auzi în liniştea asurzitoare a acelui moment era al inimii ei.

Regele stătea pe tron în partea cealaltă a camerei, în capul mesei de ospăţ. Diane îl privea de sus. Pentru că la aceste ocazii speciale se bucura mereu de privilegiul de a fi ultimul care-şi face apariţia, Francisc rămase uimit de puterea pe care o avusese apariţia ei atunci. Era uluitoare în mătase neagră, din care îi ieşea în evidenţă gâtul alb şi subţire, împodobit cu un şir de perle albe simple. Lui Francisc i se tăie răsuflarea în faţa frumuseţii ei. În timp ce ea cobora nesigur scările, el se ridică şi veni din spatele mesei celei lungi să o întâmpine când ajunse la ultima treaptă. Diane făcu o reverenţă, iar el îi luă mâna într-a lui şi o conduse în cameră, în timp ce în jurul lor reîncepuseră conversaţia şi muzica.

— Maiestate, vă rog să mă iertaţi. Am întârziat şi totuşi invitaţia dumneavoastră a fost clară.

— Deloc, *ma chère Madame.* Aţi făcut o călătorie lungă. În noaptea asta vi se scuză oboseala.

— Mă tem că Maiestatea Voastră e prea blând.

— Însă dacă asta s-ar fi întâmplat mâine, lucrurile ar fi stat altfel, adăugă el cu un rânjet plin de importanţă.

Ea îşi plecă fruntea, în timp ce câinii regelui o înconjurară, adulmecând lacomi bucata de carne care zăcea lângă ea pe podeaua

rece de piatră.

— *Mes amis*{7}! Vă mai amintiţi de Diane de Poitiers, soţia lui Louis. Purtaţi-vă cu ea aşa cum vă purtaţi cu regele vostru. A fost plecată prea mult timp de la Curte.

Diane ridică ochii şi întâlni privirea tăcută a lui Anne de Montmorency, care se afla aproape de rege. Nici Francisc, nici crainicul nu i se adresaseră cu doamna seneşal. Îi ceruse asta Marelui Maestru în trecere şi, în ciuda antipatiei pe care ştia că i-o poartă, acesta avusese grijă să-i respecte dorinţa. Montmorency era scrupulos; nu de încredere, ci scrupulos. Ea făcu un semn de mulţumire din cap. El îi răspunse printr-un gest asemănător, apoi se întoarse să discute cu cancelarul Duprat.

Cu braţul încă ţinut strâns de rege, se lăsă dusă în mijlocul grupurilor de curteni care zâmbeau şi se gudurau, înghesuindu-se să o vadă. Nu era nicio speranţă de retragere. Sala de bal era caldă de la atâtea trupuri, de la fumul lumânărilor şi de la cele două cămine în care ardea focul.

Diane începu să se simtă rău. Nu mâncase nimic toată ziua, iar mirosul vag pe care îl simţise venind din trupul regelui când se întâlniseră mai devreme se transformase într-unul usturător. Parfumul puternic de mosc cu care se dăduse din belşug nu îl masca; ba din contră, cele două mirosuri se combinaseră într-o duhoare insuportabilă. Străduindu-se din greu să nu se sufoce, se pierdu în prezentări cu impunătorul cardinal de Lorena şi cu micuţul amiral Chabot, cel cu chip de uliu, care stătea lângă el.

— Maiestatea Voastră a fost foarte nepoliticoasă să nu mă prezinte.

Vocea care venea din spate, camuflată de marea de oameni, era ascuţită şi spartă. Diane se întoarse odată cu regele. În faţa lor stătea o tânără ce părea fragilă, cu bucle lungi şi castanii ieşind dintr-un turban bătut cu smaralde. Ochii ei erau de un verde strălucitor, evidenţiaţi de bijuteriile de pe rochie şi din bonetă. Trupul ei micuţ părea şi mai delicat în rochia cu corset strâns.

— Iartă-mă, dragostea mea, spuse regele, întorcându-se pe de-a-ntregul, cu o expresie surprinsă. Diane de Poitiers, v-o prezint pe Anne d'Heilly.

„În sfârşit. Anne a lui. E tânără şi da… fiecare bucăţică din ea e la fel de frumoasă pe cât se spune." Diane zâmbi aproape prea graţios în faţa acestui noroc. Era clar că se îngrijorase degeaba.

— Mademoiselle, sunt onorată, spuse Diane, înclinându-se în faţa favoritei regelui.

Bănuielile tinerei femei erau ascunse în spatele unui zâmbet calculat.

— Încântată, răspunse ea, mascându-şi instinctiva rivalitate pe care o avea faţă de orice femeie a cărei frumuseţe o egala pe a ei. Apoi îl

luă cu îndrăzneală pe rege de braţ. Când făcu asta, întinse mâna încărcată cu bijuterii, care sclipea de la atâtea smaralde, diamante şi aur, mai multe decât văzuse Diane vreodată la o singură persoană.

— Maiestatea Sa şi cu mine dorim să vă urăm bun venit şi sperăm că scurta dumneavoastră vizită aici va fi una plăcută. Cuvintele îi erau studiate; nu erau rostite din suflet. Chiar când regele se pregătea să dea aprobator din cap, ea adăugă: Acum să mergem, dragul meu. L-ai ignorat cu desăvârşire pe Cardinalul de Tournon şi ştii cât de irascibil devine când nu e băgat în seamă.

Într-o asemenea întâlnire scurtă, însă fatidică, în care nu se spune nimic interesant, însă sunt transmise lucruri importante, Diane o cunoştea pe amanta oficială a regelui.

În timp ce regele era dus de acolo de către Anne d'Heilly, ceilalţi curteni care o înconjuraseră pe Diane începură să se risipească. Ea căută cu disperare un chip cunoscut şi, într-un final, îl găsi. Într-un colţ al încăperii, lângă un stâlp de marmură, se afla Înălţimea Sa Francisc al II-lea, Delfin al Franţei. Stătea alături de contesa de Sancerre, cu care îşi petrecuse tatăl său noaptea trecută.

Fiul cel mare al regelui Franţei era înalt, iar chipul său ieşea foarte mult în evidenţă pentru cineva atât de tânăr. Avea părul negru şi drept şi un nas patrician proeminent, care îi trăda asemănarea izbitoare cu tatăl său. Purta tocă, pantaloni scurţi bufanţi şi pieptar din catifea de culoarea dudei cu o tăietură albă ca zăpada. Mânecile sale erau împodobite cu rubine şi safire.

Ochii săi se plimbau iscoditori prin încăpere, concentrându-se doar pe jumătate la femeia mult mai în vârstă care căuta cu disperare să-i atragă atenţia. Aceşti ochi străluciră când o recunoscură pe Diane. Zâmbi. Ea îi zâmbi la rândul ei. Se prefăcu că nu se uită, însă văzu cu coada ochiului cum tânărul prinţ îi şopteşte ceva femeii, apoi se îndreaptă spre ea.

— Madame Diane! strigă el.

Curtenii din jurul ei făcură o plecăciune când el se apropie şi-şi deschise braţele către ea. De aproape putea vedea că pe chipul lui se împleteau tinereţea şi bărbăţia. Sub ochii mici şi inteligenţi îi crescuse o barbă frumoasă şi elegantă, peste ultimele urme de coşuri ale adolescenţei. În ciuda acestora, era însă un tânăr foarte atrăgător. La fel ca tatăl său, avea postura măreaţă a unui rege. Şi tot la fel ca tatăl său, o folosea în avantajul său. În cinci ani se schimbase foarte mult. Se părea că timpul petrecut în închisoarea spaniolă împreună cu fratele său mai mic Henric îl întărise, nu-l distrusese.

— Maiestatea Sa a spus că vă veţi întoarce la Curte, însă nu bănuiam că se va întâmpla atât de devreme! Sunt atât de fericit că aţi avut curajul să o faceţi! Ah, îmbrăţişaţi-mă din nou! Ce face Françoise? întrebă el de fiica ei mai mare.

— S-a transformat într-o domnişoară de când vă jucaţi amândoi în câmpiile de la Anet.

Diane zâmbi.

— Ah, de-a v-aţi ascunselea ore întregi, spuse el pe un ton apăsat şi foarte politicos. Apoi începu să râdă. Poznele nu sunt la fel fără obrăznicătura cea mică! Ah, cât mi-ar plăcea să o văd! Unde e acum?

— La mănăstirea Filles-Dieu împreună cu sora ei mai mică, Louise. Sunt încântată să spun că amândouă se dezvoltă splendid. Şi uitaţi-vă! Înălţimea Voastră a crescut atât de frumos! Nu mai sunteţi băieţelul care se ascundea de regină sub fustele mele.

Soţia corpolentă a lui Montmorency, Madeleine, se străduia să le asculte conversaţia.

— Şi fraţii dumneavoastră? întrebă ea. Louise a mea sigur va vrea să ştie ce fac Henric şi Charles.

Delfinul arboră un zâmbet dispreţuitor şi răspunse pe un ton sarcastic:

— Mă tem că micuţul Henric a fost foarte rău, doamnă. Ca să-l pedepsească, tata l-a trimis la Fontainebleau să petreacă ceva timp cu regina spaniolă. Dar Charles e aici. Uitaţi acolo, lângă foc.

Arătă cu degetul.

Diane se întoarse şi văzu un băiat dolofan, cu faţa ca de făină, aşezat lângă cămin, mângâind un câine.

— Poate sunteţi suficient de amabilă încât să dansaţi cu el. Mă tem că e mult prea nesigur pe el ca să danseze cu fete mai tinere, însă ştiu că va accepta cu siguranţă să danseze cu dumneavoastră.

Cuvintele sale, azvârlite pe negândite, o făcură să tresară ca o lovitură bruscă de fulger. Îl privi pe viitorul rege, atât de zvelt, de tânăr şi de frumos. Tinereţea lui, la fel ca aceea a fratelui său, îi amintea dureros de propria ei vârstă şi de timpul pe care îl irosise.

Obligată de Delfin să danseze cu tânărul prinţ Charles, Diane rămase fără suflare. Dansaseră două galiarde, un dans lung şi istovitor, cu sărituri istovitoare, conceput pentru cei mai atletici. Apoi, Diane se refugie la una dintre mesele lungi. Camera răsuna de muzică şi râsete. În sfârşit, răsuflă uşurată şi începu să se bucure de anonimitatea sa care, chiar dacă temporară, îi era preţioasă. În timp ce stătea cu un pocal de vin în faţă, urmări o formă nouă şi foarte populară de galiardă, denumită voltă, aşteptând să-i revină răsuflarea.

Anne d’Heilly era mult mai frumoasă şi mult mai tânără decât îşi imaginase, se gândi ea, văzând-o cum dansa cu ambasadorul englez. Diane era sigură că nu se vor împrieteni niciodată, însă se simţea foarte fericită la gândul că bănuielile ei fuseseră absurde. Regele era doar un flirt nesuferit. Iubea femeile. Mereu le iubise. Desigur, pur şi simplu îşi lua libertăţile cu care erau obişnuiţi regii. Nu însemnase

nimic mai mult.

În timp ce muşca dintr-o bucată moale de carne de vită, Diane îşi dădu seama că era foarte flămândă. Masa din faţa ei era acoperită cu o adevărată orgie culinară. Plăcintele cu carne erau stivuite pe vase de argint; supierele dădeau pe dinafară. Mai erau claponi şi potârnichi fripte, farfurii uriaşe cu carne de iepure şi vânat, prăjituri cu nucă, creme dulci şi marţipan. Fiecare preparat era aşezat pentru oaspeţi pe farfurii de argint; fiecare era ornată şi servită. Servitorii îmbrăcaţi în uniforma familiară albastru cu purpuriu mişunau prin cameră şi turnau neîncetat vin din carafele de ceramică.

Înghiţi ultima bucată de carne şi luă o gură de vin, apoi se lăsă pe spate pe scaunul cu spătar înalt, tapisat, de culoare roşie. După ce se termină masa, fiecare oaspete primi o carafă de argint cu apă de trandafiri de Damasc şi un şervet de pânză brodat, ca să se spele. Când fură desfăcute şervetele, fiecare oaspete găsi în interior câte o pasăre; spre încântarea tuturor, toate păsările începură să ţopăie pe masă şi să ciugulească din farfurii.

În acelaşi timp, un nou dans îi fu prezentat regelui. Acesta urmări atent de pe locul său *Branle des torches*{8}, denumit aşa deoarece, odată cu paşii de dans, participanţii schimbau torţe între ei. Ceilalţi priviră în timp ce regele studia paşii în sunetul de trompetă, corn, violă şi lăută. Curtenii erau atenţi ca nu cumva să aplaude sau să respingă dansul înainte ca regele să-şi exprime părerea. Avea o ţinută regală, îmbrăcat într-un pieptar din mătase roşie, cu guler cu fire de aur. Toca lui era din catifea maro, cu o singură pană mare de struţ.

— N-o să-i placă.

Vocea bărbatului de lângă ea se auzi cu ecou din potirul său mare de argint. Diane, care până atunci nu-l remarcase, se întoarse să vadă cine vorbea cu ea.

— Mă scuzaţi?

— Mă refer la pasul de dans. Deja îl urmăresc de ceva vreme pe Maiestatea Sa. L-am studiat în toate aceste situaţii şi pun rămăşag că i se va părea mult prea complicat ca să-i placă, spuse el aruncând o monedă, care căzu cu un clinchet pe farfuria lui.

Era un bărbat înalt şi suplu, îmbrăcat într-un pieptar din catifea indigo, prin ale cărui tăieturi se zărea o cămaşă galbenă din pânză şi dantelă. Părul său era blond-deschis şi ondulat pe frunte. Se potrivea cu barba scurtă, uşor ascuţită. Ar fi fost frumos dacă ar fi avut şi acea asprime pe care Diane o considerase întotdeauna atrăgătoare.

— Priviţi, spuse el, îndreptându-i privirea către masa regelui.

În faţa regelui, un paj tânăr se învârtea şi ţopăia în ritmul flautului, torţa sa lăsând în urmă o dâră de lumină în timp ce o mişca. După încheierea dansului făcu o reverenţă, iar regele se ridică.

— Bravo, băiete! Haideţi, tânărul Guise, nepotul cardinalului, ne-a

arătat un nou pas de dans pe care să-l încercăm! Să înceapă flautul!

— Domnule, sper că vă cunoaşteţi femeile mai bine decât îl cunoaşteţi pe rege, chicoti ea, trăgând moneda în farfuria ei şi întorcându-se cu spatele.

— Cu siguranţă. Zâmbi. Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Jacques de Montgommery, căpitan al Gărzilor Scoţiene ale Maiestăţii Sale.

— Iar eu sunt…

— Ah, ştiu cine sunteţi. Sunt onorat să vă cunosc, doamnă seneşal.

— Ah, văd că reputaţia mea mi-a luat-o înainte.

— Am auzit doar lucruri bune.

— Atunci, aţi auzit fără îndoială că prefer să folosesc numele cu care m-am născut, nu titlul pe care l-am primit la căsătorie.

Îşi umflă buza de jos şi ridică din umeri, ca şi când ar fi vrut să spună cu mişcările sale „*cum doriţi*".

— Şi care este acel nume? adăugă el, luând o bucată de carne căzută în mâneca sa umflată, de culoare roşu cu galben.

— Diane. Diane de Poitiers.

— Diane. Pronunţă numele ca şi când l-ar fi gustat: Fermecător nume!

— Chiar comun aş putea spune, răspunse ea, încercând să-i respingă complimentul.

— Însă caracterul său nobil e dat de cea care îl poartă.

— Mă flataţi, domnule.

— Ar trebui să mă consider norocos că pot face asta, doamnă.

— Sunteţi la fel de fermecător cu toată lumea? întrebă ea, simţindu-se uşor atrasă de el.

— Doar când văd ceva care să merite efortul. Ah, începe următoarea galiardă! Vă rog… trebuie să dansaţi cu mine.

Ridicându-se lângă el, văzu cât de înalt şi zvelt era. El zâmbi natural şi încrezător; dansa la fel de graţios pe cât vorbea.

— Culoarea vi se potriveşte de minune, spuse el, privindu-i rochia.

— E negru, domnule. Un costum de doliu. Soţul meu a murit cu doar şase luni în urmă.

— Şi totuşi, doamnă, cu toate că în seara asta am văzut aici toate culorile curcubeului, aceste femei arată ca nişte păuni, în timp ce dumneavoastră arătaţi ca o frumoasă lebădă neagră.

— Domnule, nu trebuie să mă mai flataţi. Nu se cade.

Ca şi când n-ar fi auzit-o, Montgommery o prinse de mijloc şi o învârti în ritmul muzicii cântate de cvartet. Îi răspunse abia după ce se termină dansul şi făcu reverenţa de mulţumire.

— Ah, doamnă, ştiu că aţi fost plecată mult timp, însă veţi afla că lucrurile s-au mai schimbat pe aici. Moraliştii nu fac o impresie prea bună la curtea regelui Francisc.

Diane îl privi nedumerită, însă el nu se mai uita la ea. Îşi întoarse

privirea să vadă ce-i atrăsese atenţia. Era regele, care stătea în partea cealaltă a încăperii, lângă amiralul Chabot.

Cu toate că amiralul îi vorbea aprins, Maiestatea Sa părea pierdut, privind spre Diane. Anne d'Heilly, care încă stătea agăţată de braţul regelui, îl privea pe Maiestatea Sa privind-o pe Diane. Zâmbetul prefăcut pe care îl avea mai devreme favorita pierise, în timp ce dădea din cap, prefăcându-se că îl ascultă pe amiral; însă n-o slăbea din priviri pe Diane.

Montgommery, care stătea în capătul opus faţă de rege, privea întreaga scenă. Zâmbetul său se transformă într-un rânjet; îşi pipăi mustaţa galbenă.

— Ohohoho, mârâi el astfel încât să nu audă decât el. Se pare că lucrurile încep să devină interesante pe-aici.

Când Diane se băgă în cuverturile ei grele de damasc, aproape că se iviseră zorii. O dureau picioarele de la dans, iar capul i se învârtea de la vin.

În total fuseseră cinci interludii în timpul ospăţului. De câte ori cânta flautul, masa era debarasată. În locul felurilor de mâncare, mesele deveneau o scenă, fiind reprezentate cinci tipuri diferite de distracţie. A mai fost prezentată şi o şaradă, în timpul căreia oaspeţii erau încurajaţi să ghicească sfârşitul, primind drept premiu o buclă din părul Maiestăţii Sale. După aceea se aducea din nou mâncare şi reîncepea dansul. Trecea încă o oră, iar mesele erau din nou curăţate. Patru acrobaţi, îmbrăcaţi în costume multicolore, săreau pe mese ca să-i distreze pe invitaţi. La orele mici ale dimineţii, pe scenă urcă un tânăr cântăreţ pe care regele îl ademenise din Veneţia.

După banchet, Diane plecase destul de îndoită la braţul lui Montgommery în apartamentele private ale regelui. Acolo, alături de un grup select al celor mai apropiaţi prieteni ai regelui, privise şi băuse vin, în timp de Maiestatea Sa şi Cardinalul de Lorena discutau despre *Dialogurile* lui Platon.

Când zorii pătau orizontul cu nuanţele roz ale răsăritului, Jacques de Montgommery se oferi să o conducă pe Diane în apartamentele ei. Acolo, în faţa uşii pe jumătate deschise de la camera ei şi a luminii dimineţii care pătrundea prin ferestre, îi făcu imediat cunoscute intenţiile.

— Aş vrea să mă primeşti în patul tău, şopti el.

Cuvintele sale se pierdură în faldurile rochiei ei, în timp ce el începu să se clatine de la prea mult vin.

— Monsieur, mă insultaţi!

Se îndepărtă de el şi ridică mâna să-l lovească peste faţă. Însă el îi prinse braţul, iar puterea îi reveni.

— Încă nu ţi-ai dat seama, nu-i aşa, frumoasa mea? Ai impresia că vreunul dintre oamenii aceia din apartamentul regelui a plecat la

culcare neînsoţit? Chiar şi bunul nostru cardinal înfundă cuverturile cu una dintre doamnele binevoitoare ale domnişoarei d'Heilly. Pur şi simplu aşa stau lucrurile şi ai ajunge departe dacă ai învăţa să le accepţi.

— Opreşte-te! Nu vreau să aud aşa ceva!

El încă o ţinea cu putere de braţ, iar ea se chinui să se elibereze.

— Nu face pe fecioara cu mine! Toţi ştiu că te-ai culcat cu regele cu acceptul soţului tău; şi asta ca să-i cumperi viaţa tatălui tău!

Aşa. O spusese; spusese ceea ce gândea toată lumea. Ştia ceea ce toţi ceilalţi murmuraseră în grupurile lor când îl văzuseră pe rege luând-o la o pavană. Le simţise privirea. Le ştia invidia. Aşteptase până când murise soţul ei, îi moştenise proprietăţile, apoi, cu neruşinarea unei târfe de rând, alergase înapoi la Curte să termine ce începuse. N-avea rost să nege acele acuzaţii. Montgommery era beat. Oricum, cel mai probabil, a doua zi de dimineaţă nici măcar n-o să-şi mai amintească ce-a spus. Diane îl privi cum se clatină. Tăcerea ei îl enervă şi mai tare, însă, înainte să poată reacţiona în vreun fel, femeia îi întoarse spatele.

— Mă duc să mă culc. Singură! Noapte bună, domnule!

El o înşfacă din nou de braţ şi o întoarse către el cu putere.

— Foarte bine atunci. Du-te în patul tău cel gol şi rece! Însă, cu toată cinstea ta, curând o să fii ca noi toţi. Face parte din plan. „Mâncaţi, beţi şi vă veseliţi", spune bunul nostru rege. Mă gândeam că oricum vei fi iniţiată mai devreme sau mai târziu.

— Atunci, căpitane Montgommery, cu siguranţă v-aţi gândit greşit!

Aşa se termină scena dintre cei doi. Diane îl lăsă la uşă, privind confuz. Îl auzi foşnind o vreme pe coridor, până când, în final, se hotărî să plece.

— Cine era, doamnă? întrebă Charlotte, care o întâmpină la uşă scărpinându-şi obrazul cu degetul ei gros.

— Nimeni, Charlotte. Nimeni. Du-te şi culcă-te.

Cu siguranţă, asta nu mai era Curtea rafinată pe care o ştia când locuise aici cu Louis, se gândi ea, frecându-şi picioarele umflate şi roşii de marginea patului. Însă, până acum, acest caracter neaşteptat îi stârnea curiozitatea. Era o latură a vieţii de Curte pe care înainte nu avusese voie să o vadă. Erau multe lucruri despre viaţă în general pe care nu avusese voie să le vadă. Aici era nevoie de multă precauţie, însă, momentan, Diane se hotărâse să rămână.

Regele îşi ridică încet capul de pe pernă, în timp ce Anne dormea nemişcată în braţele sale. Nu avea stare. Se culcase cu ambiţioasa contesă de Sancerre cu o noapte în urmă, apoi cu Anne în apartamentele ei, apoi acolo, însă asta nu-i potolise dorinţa care creştea în el, căpătând proporţii aproape violente.

Anne ştiuse unde era şi ce făcea şi totuşi nu-i spusese nimic. Asta îi strica plăcerea de a fi rău. Acum, tot ce simţea în timp ce stătea întins în braţele ei era durerea surdă că nu fusese satisfăcut. Însă, pentru că nu femeile erau adevărata problemă, acestea nu aveau cum să fie răspunsul. Adevărata problemă era puterea. Francisc dorea Italia.

Nu va uita niciodată înfrângerea dezastruoasă pe care o suferise la Pavia… preţul pe care îl plătise. Fusese obligat să se căsătorească cu sora cea urâtă a împăratului. Asta făcuse parte din acordul pentru încheierea păcii şi pentru întoarcerea în siguranţă în Franţa a fiilor săi. Francisc ardea de nerăbdare să-l facă pe împărat să plătească pentru întemniţarea lor; Francisc ardea de dorul unui război. Nu se putea stăpâni. Nu putea să nege asta. Dorinţa îi curgea prin sânge; prin tot corpul; îl usca; îl batjocorea. Dacă ar putea câştiga Italia, atunci el, nu împăratul Carol, ar domina lumea creştină. Ar fi un schimb cinstit pentru ceea ce el şi familia sa fuseseră obligaţi să îndure.

Se răsucea spasmodic în pat, în timp ce mintea îi fugea, iar trupul îi era ud de sudoare. Deschise ochii şi privi în sus la tabloul *Caritas* al lui Andrea del Sarto, care împodobea peretele de lângă patul său. Niciodată nu văzuse lucrări de artă la fel de frumoase şi înălţătoare ca în Italia. O dorea. Avea nevoie de ea. O să găsească un mijloc s-o obţină, cu orice preţ, mai puţin cel al vieţii Delfinului. Nimic nu era atât de important încât să vândă bucuria de a trăi a celui mai mare fiu al său, să-l căsătorească cu fiica unui negustor. Uneori, i se părea că singurul lucru bun pe care-l făcuse în viaţă fusese să dea naştere acelui băiat.

Însă, în încercarea sa de a recâştiga Milanul mai era ceva ce trebuia să ia în consideraţie: echilibrul fragil dintre Anglia şi Franţa. Nu era doar împăratul, ci şi Henric al VIII-lea. Francisc îşi detesta omologul englez, pe care îl considera fără scrupule şi necivilizat. Însă ştia că o relaţie de curtenie între ei era esenţială. Prezenţa papei la Roma nu prea avea vreo influenţă în acest triunghi al puterii. În ciuda prezenţei sale ostile, pontiful nu reprezentase nici ameninţare, nici sprijin pentru vreuna dintre părţi. În realitate, era o papalitate slabă. Clement al VII-lea era după cum bătea vântul. Acum, subtil precum o briză de primăvară, vânturile se schimbau. În mintea lui Francisc, o ofensivă furtunoasă se îndrepta împotriva împăratului. În acel moment, Henric al VIII-lea avea asul în mânecă, iar vulpea cea şireată ştia asta.

Dacă Henric se alia cu împăratul împotriva lui Francisc, Franţa nu mai avea vreo speranţă să ia Italia. Nu mai avea vreo speranţă să recâştige vreodată ceea ce pierduse. Desigur, asta dacă regele Franţei, ca să obţină ceea ce dorea, nu se hotăra să-i dea papei ceea ce dorea la rândul său. Un mire francez pentru nepoată. Poate că atunci pontiful va găsi curajul să se ridice alături de Franţa împotriva împăratului.

În timp ce Anne dormea, Francisc se ridică şi o privi. Nici nu se

mişca. Nu avea grijile lui şi nu avea nici cea mai vagă idee cât de mult îl tulbura asta. Atât timp cât era bogată şi adorată, se gândea el, era fericită. Dalele podelei erau reci sub tălpile lui goale, iar el tremura în alcovul de lângă pat. După altă clipă, bătu la uşă ca să-şi cheme unul dintre servitori să facă focul care, la primele ore ale dimineţii, începuse să se stingă.

Henric al VIII-lea sau papa Clement. Acelea erau alegerile sale dacă avea de gând să recucerească Milano de la împărat. Şi totuşi, să-l cedeze pe fiul său cel mare, pe moştenitorul său, într-o căsătorie politică degradantă… aceea nu era deloc o opţiune.

— Nu, şopti el. Nu pot. Nu trebuie. Ambasadorul englez va sugera o cale de alianţă cu Henric al VIII-lea. Mâine mă voi întâlni cu el. Trebuie să existe o altă cale. Trebuie!

Francisc se târî înapoi sub cuverturi şi se lipi de trupul cald al lui Anne. Căldura ei îi încălzea pielea rece. Iar asta îl stârnea mai mult decât o făcuseră toate acele gânduri. Îşi trecu degetele aspre peste sânii ei. Formele trupului ei delicat îl excitau, îi mulţumea lui Dumnezeu pentru femeiuşca lui. În braţele ei îşi putea ţine în frâu nebunia, chiar dacă doar pentru o vreme. Întinse mâna şi, în timp ce ea încă dormea, îi mângâie carnea fină, de culoarea alabastrului, a gâtului. Cât de ascultătoare era încă, de fiecare dată când o dorea. Mereu îl uimea asta, chiar şi acum, cât de dornică era să îşi consolideze poziţia, prin orice mijloace ar fi dorit el. Ştia cum să-i facă pe plac. Ca toate curtezanele de succes, făcuse din plăcerea lui scopul vieţii ei.

Îi atinse obrazul, iar ochii ei se deschiseră larg. Era ispititoare, mereu ştia când o dorea; mereu îl făcea să plătească într-un fel sau altul pentru favorurile ei. Atât de frumoasă şi de crudă. Iubea acea contradicţie. „Încă era devreme”, se gândi el. În timp ce servitorul aprindea focul într-o flacără puternică, trase draperiile patului. Încă îi rămăsese timp, înainte de ritualul de dimineaţă, să se bucure de farmecele micuţei sale Anne.

— Vă rog, doamnă, îngăduiţi-mi să vorbesc! strigă Jacques de Montgommery.

Diane îşi continuă drumul prin colonada, care dădea spre grădina interioară. Ţinea în mână o carte de poezii deschisă, ca şi când s-ar fi concentrat asupra unui anumit pasaj. Privi în jos, însă încă auzea paşii lui Montgommery pe piatră, înaintând în urma ei.

— Vă rog, vă cer doar o clipă. Apoi dispar, dacă încă veţi dori asta.

Diane îşi încetini paşii şi se întoarse. Arăta rău. Pielea lui era bolnăvicioasă şi nu îşi schimbase hainele de cu o noapte în urmă. Îşi scosese pieptarul, iar cămaşa sa galbenă era şifonată şi pătată.

— Arătaţi îngrozitor, spuse el.

— Cred că e o parte din pedeapsa pentru comportamentul meu din noaptea trecută. Şi nici nu se compară cu felul în care îmi simt capul.

Diane închise cartea şi se apropie de el. Însă simţi miros de vin şi vomă şi se dădu înapoi, ducând mâna la gură. Montgommery văzu asta şi făcu şi el un pas înapoi.

— Ah, da. Îmi pare rău pentru asta. Doream să vă văd cât de repede. Ca să îmi cer iertare. M-am purtat oribil. Nu aveam acest drept. Dumneavoastră nu mi-aţi încurajat avansurile.

— Abia ne-am cunoscut, căpitane. Cum aş fi putut avea timp să ştiu dacă v-aş fi încurajat sau nu?

Simţindu-şi picioarele gata să cedeze, Montgommery se sprijini de unul dintre stâlpii mari din piatră. Era rece la atingere. Îşi rezemă capul de el şi încercă să-şi amorţească palpitaţiile. Simţea că i se face din nou rău, însă trebuia să rezolve problema. Trase aer adânc în piept, ca să poată continua.

— Madame, de când v-am văzut prima dată am ştiut că sunteţi o persoană pe care m-aş simţi onorat să o cunosc… şi când spun „cunosc” mă refer la sensul cel mai propriu al cuvântului.

Vinul pe care îl băuse şi care se întorsese împotriva lui îi mai îmblânzise ardoarea. Iar ea simţea că îl putea lăsa să continue:

— Madame, sunteţi o femeie extraordinară; foarte diferită de toate femeile pe care le-am cunoscut; cu siguranţă, diferită de oricine de la Curte. M-aş simţi mândru să vă pot numi prietenă… Dacă asta e tot ceea ce doriţi de la mine.

Diane îl privi pe omul jalnic şi murdar care acum îi punea mândria sa la picioare. În loc de furie, simţea milă.

— Şi îmi daţi cuvântul de domn că nu vor mai avea loc încercări nocturne de seducţie în faţa uşilor apartamentului meu?

— Madame, sunt un bărbat de cuvânt. Cu toate că sunt sigur că acum nu prea aveţi motive să mă credeţi. Nu, nu vor mai avea loc evenimente precum cel din noaptea trecută; sau cât îmi amintesc eu din el. Asta, desigur, dacă nu cumva dumneavoastră sunteţi cea care va dori.

Rânji, apoi zâmbi.

— Da, mi-ar plăcea să am un prieten aici şi e în regulă dacă sunteţi dumneavoastră. Aveţi dreptate în privinţa unui lucru, am fost plecată mult timp. Lucrurile sunt foarte diferite de cum le ştiam eu. Trase aer în piept şi îşi încrucişă braţele, ca şi când atunci s-ar fi decis. Bine atunci. Însă nu trebuie să mai vorbim despre ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Zâmbi. Farmecul lui o făcuse să îl ierte imediat şi îi era greu să nu-l placă.

— Atunci suntem prieteni? întrebă el, apropiindu-se din nou de ea.

Copleşită din nou de miros, făcu din reflex un pas înapoi şi ridică

mâna, ca să-i oprească înaintarea.

— Prieteni, repetă ea. Un zâmbet larg îi încălzi trăsăturile netede ale feţei ei slabe. Acum, *mon ami*{9}, ai nevoie de o baie şi de odihnă.

Jacques de Montgommery rămase în picioare în galerie, în timp ce ea se îndepărtă pe coridor. O privi până când umbra ei dispăru complet de pe peretele de piatră. În ciuda durerii care îi făcea capul să tremure şi a arsurii din stomac, reuşi să schiţeze un zâmbet. Reuşise. Nu era chiar atât de formidabilă pe cât păruse la început.

Crezuse că băuse prea mult şi vorbise fără să gândească. Într-adevăr, băuse, însă îşi amintea perfect fiecare cuvânt pe care îl rostise. Îşi amintea perfect senzaţia lăsată de pielea ei atunci când încercase să o apropie de el şi mirosul ciudat, de proaspăt spălat, al trupului ei. Sigur credea că el uitase de acuzaţia despre ea şi rege.

Fusese un lucru nechibzuit dacă voia să-i câştige încrederea… chiar dacă era adevărat. Sigur era adevărat. Atunci de ce regele Franţei, chiar în ultimul moment, îl iertase în chip misterios pe tatăl ei care fusese condamnat la moarte pentru înaltă trădare? Sigur ea îşi vânduse trupul; şi, în schimb, viaţa tatălui ei fusese cruţată. Ce putere trebuie să aibă asupra Maiestăţii Sale. Asta cu siguranţă i-ar mări propria lui influenţă dacă ar reuşi să ajungă în patul ei, acum că era clar că regele o dorea înapoi.

Probabil regele se săturase de târfuliţa lui. Altfel de ce ar fi chemat-o pe Diane din confortul şi siguranţa moşiei împădurite a răposatului ei soţ după cinci ani? Şi, mai ciudat, de ce venise singură dacă nu chiar asta aşteptase şi ea? Poate reuşea să intre în patul ei, apoi să o mituiască. Dacă aveau o aventură, ea ar fi fost vulnerabilă în faţa lui. După câte pătimise deja, ar fi făcut orice să stea departe de alt scandal. În minte avea un adevărat vârtej de posibilităţi. Da, ar fi fost perfect să o aibă, iar el avea de gând să se îmbogăţească din povestea asta!

Diane merse cu inima uşoară la întâlnirea cu regele. Frumuseţea şi tinereţea lui Anne d'Heilly îi dăduseră o încredere sub care să-şi ascundă temerile, iar acum avea măcar un aliat la Curte, în persoana lui Jacques de Montgommery.

— Deci nu eşti doar frumoasă, ci şi punctuală, spuse Francisc zâmbind prefăcut, în timp ce intra în bibliotecă împreună cu o suită de curteni şi gărzi.

Diane făcu o plecăciune. Apoi, Maiestatea Sa le spuse celor din anturajul său, care speraseră să fie prezenţi la această întâlnire intrigantă, să-i lase singuri. Diane dădu să protesteze, însă se răzgândi. Îşi ţinu respiraţia, văzându-l cum închide uşile în urma prietenilor săi nemulţumiţi. Se lăsă tăcerea. Biblioteca regală era o încăpere destul de întunecată, cu iz de vechi, acoperită cu lambriuri şi rafturi din stejar.

Pe pereţi erau aliniate cărţi legate în piele. În centrul camerei, între rafturi, se aflau trei mese lungi din stejar sculptat, fiecare cu sfeşnice mari cu lumânări pentru citit. O casetă mică, acoperită cu modele elaborate, fusese aşezată pe masa cea mai apropiată de uşă.

Regele se apropie de ea şi o deschise. Înăuntru se aflau mai multe volume pe care le scoase şi le lăsă deoparte, căutându-l pe cel potrivit. Diane stătea tăcută lângă el, privind la camera imensă, asemănătoare cu un cavou. Tavanul cu fresce avea margini aurite. Pe toţi pereţii se aflau capodopere ale picturii. Recunoscu un tablou aflat la loc de cinste. Era Anne d'Heilly, pictată ca Danaë de Primaticcio.

— Aha! Am găsit-o! exclamă regele într-un final şi smulse un volum legat în piele de culoare bordo, cu incrustaţii delicate din aur. Şterse praful de pe copertă cu dosul palmei, apoi îi întinse cartea lui Diane. Era o copie rară a *Vânătorii* lui Oppian, în greaca originală. În timp ce întorcea uşor paginile cu margini aurite, inima ei bătea cu putere.

— Unde aţi găsit aşa ceva? întrebă ea, abia reuşind să articuleze un cuvânt.

— Sunt regele Franţei, draga mea, răspunse el, ca şi când n-ar mai fi fost nevoie de alt răspuns.

Diane îşi trecu degetele peste paginile de pergament subţiri, din piele de miel. Fiecare pagină avea una din cele patru sute de miniaturi, colorate strălucitor în nuanţe de roşu, albastru şi auriu.

— E minunată.

— Frumuseţea trage la frumuseţe. Consider-o un cadou, răspunse el.

Ochii lor se întâlniră. Regele îşi lăsă mâna pe mâna care ţinea cartea. Aşa cum făcuse şi cu o zi în urmă, Diane pretinse că nu îi observă avansurile.

— Da, dar Maiestatea Voastră, e atât de rară! N-aş putea…

— Te rog să accepţi. Mi-ar face o mare plăcere. La urma urmei, ai dreptate. E rară, iar asta ar face refuzul unui asemenea cadou o insultă cu atât mai mare.

Când Diane închise cartea şi ridică privirea, ochii regelui sclipeau de nerăbdare, fixaţi într-ai ei. Încet, îşi retrase mâna de pe a ei.

— Sunt norocosul deţinător al multor astfel de manuscrise preţioase, adăugă el pe un ton mai blând. Şi vor mai veni şi altele… Dacă te va interesa.

Nu era prea clar dacă se referea la cărţi sau la el însuşi, iar Diane era sigură, privind în ochii lui ca ambra, că acea ambiguitate fusese intenţionată.

În acea după-amiază, Diane, Charlotte şi Hélène urmară calea cea mai lungă către apartamentele ei, după vecernie. Soarele încă arunca umbre blânde la orizont, însă apăruseră nori ce păreau să anunţe ploaia. Diane dorise să le arate servitoarelor ei câteva detalii ale

castelului pe care le amintea.

Blois era un castel încărcat de istorie. Fusese construit în secolul al XIII-lea de către conţii de Châtillon. Aici se oprise Ioana d'Arc pentru ca soldaţii săi să ia Sfânta Împărtăşanie. Prima soţie a regelui Francisc, Claude, crescuse aici. Când a devenit rege, el adusese îmbunătăţiri în stil italian, din dragoste pentru ea. Apoi ea murise, iar el rar mai venea aici.

Cele trei femei traversară curtea deschisă, râzând şi pălăvrăgind, îndreptându-se către scara exterioară deosebită, ea însăşi o operă de artă în sine. Această inovaţie arhitecturală şi artistică era pe buzele tuturor, iar Diane abia aştepta să le-o arate şi lor.

Scara era o pantă spiralată, iar la fiecare palier se afla o zonă de unde se vedea dedesubt. Însă nu erau doar simple case ale scării. Acolo stăteau curtenii şi nobilii, ca la balcon, pentru a privi turnirurile şi piesele de teatru care se desfăşurau în curte.

În timp ce urcau treptele celui de-al treilea etaj, auziră râsete venind de pe palierul ascuns de deasupra. Apoi vocea ascuţită şi vorbăreaţă a unei femei. Era Anne d'Heilly. Diane îşi amintea vocea şi ochii neprietenoşi care o priviseră din cealaltă parte a camerei cu o noapte în urmă. Însă era prea târziu, chiar dacă şi-ar fi dorit asta, să schimbe direcţia ca să o evite. Chiar când îi trecea prin minte acest gând, Anne d'Heilly dădu colţul pe palierul unde se afla ea cu cele două doamne care o însoţeau.

Coborî, îmbrăcată într-o rochie voluminoasă de brocart verde, cu tiv auriu. Gulerul şi manşetele erau mărginite cu blană de samur. Pe cap avea o bonetă cu margini aurii. Era urmată de un alai de curtene şi însoţitoare, toate râzând la fel de răutăcios ca ea.

— Doamna seneşal, ce coincidenţă! spuse ea, aruncându-şi zâmbetul său acid şi râzând cu prietenele ei, adresându-se cu titlul pe care ştiau toate că Diane nu-l dorea să-l audă. Chiar de dumneavoastră vorbeam.

Diane simţi un fior trecându-i pe şira spinării şi ajungându-i pe chip, în timp ce privea ochii aceia verzi şi dispreţuitori. Curtenele din spatele ei chicoteau înfundat.

— Monsieur Sourdis ne vorbea despre ceva ce a descoperit în timp ce lucra pentru rege. Un lucru foarte puţin ştiut, sunt sigură, însă unul pe care îl consider absolut fascinant.

Diane şi Anne se studiară reciproc precum pisicile care umblă după pradă, în timp ce Anne se prefăcea amabilă.

— Ştiaţi, doamnă, că în ziua în care v-aţi căsătorit eu mă năşteam? Anne d'Heilly zâmbi plină de satisfacţie şi privi în jur. Vă puteaţi imagina asemenea coincidenţă? Chiar m-a surprins, mai ales că nu se vede că sunteţi atât de în vârstă faţă de mine.

Diane privi în jurul ei la marea de chipuri răzbunătoare, care aşteptau să o vadă umilită; şi totul în numele nesiguranţei stăpânei

lor. Îşi alese cuvintele cu grijă, însă nu avea de ales decât să le rostească; era singura ei şansă de a supravieţui acolo.

— Monsieur Domnule Sourdis, începu ea, privind către complicele lui Anne, mă tem că vă înşelaţi. Valetul Maiestăţii Sale mi-a spus la cină, cu o noapte în urmă, că domnişoara are douăzeci şi şase de ani. Asta înseamnă că avea cinci ani în ziua nunţii mele.

Se chinui să-şi menţină vocea fermă, însă gâtul i se uscase complet, şi era pe cale să-şi piardă echilibrul. Apoi s-a întors către domnişoara d'Heilly cu toată încrederea pe care o putea afişa şi adăugă:

— A fost doar o eroare de calcul.

— Sunt sigură. O simplă greşeală.

Se priveau ochi în ochi în continuare gata de luptă. După o clipă, Anne îşi ridică fusta, ca şi când s-ar fi pregătit să coboare scările. Însă, înainte de asta, se întoarse şi o privi din nou pe Diane. Ochii ei străluceau cu aceeaşi ostilitate pe care o aveau în momentul în care se cunoscuseră.

— Se pare că v-am subestimat, doamnă. Vârsta doar v-a ascuţit mintea. Nu m-aş fi aşteptat la asta. E plăcut să ştiu ce mă aşteaptă când voi îmbătrâni.

Diane rămase o clipă nemişcată pe terasă, încercând să-şi recapete suflul, după ce Anne d'Heilly şi anturajul ei dispăruseră. Charlotte, care o ţinea strâns pe Hélène într-un colţ al terasei, încă o ciupea de braţ ca să o împiedice să spună ceva. Diane privi peste balustrada de piatră în curte. Obrajii ei încă ardeau. Îi vedea râzând şi şoptind în timp ce traversau grădina către altă aripă a castelului.

Amanta regelui făcuse mult mai multe aluzii decât ceea ce spusese de fapt. Diane nu se aşteptase niciodată la asemenea ostilitate la întoarcerea ei la Curte. „De necrezut… asemenea copilării meschine!" În toată perioada în care o însoţise pe fosta regină, fusese întotdeauna bine primită. Se împrietenise şi cu fosta regină, şi cu fosta favorită a regelui. Însă acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Toţi păreau că doresc să-i amintească asta. Era clar că Anne d'Heilly o înţelegea greşit, că îi considera prezenţa acolo drept o ameninţare asupra propriei siguranţe în relaţia cu regele.

„Dacă ar şti că urăsc privirea lui iscoditoare şi apetitul său care nu face nicio diferenţă. Cum îşi bate el joc de dragoste! Dacă aş putea să-i spun că un astfel de bărbat mă umple de greaţă şi nu l-aş primi niciodată în patul meu! Niciodată!" însă, desigur, nu-i putea spune nimic lui Anne d'Heilly. Ca să liniştească temerile favoritei regale, Diane ar fi riscat să-l insulte pe rege şi nu merita efortul. Sau cel puţin nu încă.

Anne d'Heilly zâmbea ca o pisică satisfăcută, întinsă pe pernele roşu şi verzi de mătase răspândite pe podea lângă foc. Camerele

apartamentului ei erau pline cu aceiaşi oameni care o însoţiseră în acea dimineaţă pe marea scară. Un tânăr cânta la lăută, iar afară se lăsa o ceaţă blândă, pe când cerul, luminos de dimineaţă, se umplea cu nori de ploaie.

— Prea bine, domnule Voûté, citeşte-ne încă una! porunci ea, sorbind vinul condimentat de Madeira din pocalul mare din argint, incrustat cu pietre preţioase.

Jean Voûté era poetul Curţii, însă toţi îl considerau trubadurul ei personal, pentru că se ridicase la Curte scriind versuri exclusiv pentru a o flata şi a o încânta pe tânăra amantă a regelui. Îşi făcuse bine treaba şi nu doar prin linguşire. Bărbatul scund şi slab, cu privire piezişă şi bărbie ascuţită, avea abilitatea vicleană de a ghici situaţia cu talentul unui politician şi întotdeauna acţionase în favoarea lui.

Voûté se ridică şi îi privi pe Anne şi pe Philippe Chabot lângă cămin. Făcu o reverenţă în faţa celei de a cărei milă depindea. Ea făcu la rândul ei un semn din cap.

— Mademoiselle, dacă îmi daţi voie, am compus un mic fleac pentru plăcerea dumneavoastră. E o poezie despre o femeie. Una care a trecut de floarea tinereţii… Privi în jur, dând din cap în timp ce vorbea. Am numit-o „Doamna cu riduri".

Gura mică şi roşie a lui Anne d'Heilly înflori într-un zâmbet.

— Vă rog să continuaţi.

El citi cuvintele încet, dându-i fiecărui vers un aer distinct. În timp ce citea, toate chipurile din salon se lăţiră pe rând. Zâmbetele lor erau foarte răutăcioase, stârnite de gândul unei acţiuni necugetate care urmau să fie luate împotriva altei persoane. Când termină de citit poezia, amanta regelui bătu din palme în laude frenetice, cu gura deschisă într-un hohot de râs.

— Oh, bravo, domnule Voûté! Pur şi simplu excepţional! chiţăi ea. Cred că opera asta trebuie împărtăşită!

— Exact la asta mă gândeam şi eu, aprobă Chabot. Dacă îmi permiteţi, mi-am luat libertatea să o scriu pentru plăcerea… altora.

În timp ce rostea cuvântul „altora", ochii lor se întâlniră. Rânjetul lor era în oglindă.

— Splendidă idee, Philippe. Sunt sigură că există cineva pentru care aceste cuvinte vor avea o anumită semnificaţie. Poate că, dacă faceţi mai multe copii, persoanele potrivite vor avea cu siguranţă oportunitatea să citească.

Mesajul era clar atât pentru Chabot, cât şi pentru Jean Voûté, care stătea în apropiere. Apoi Anne duse mâna la piept şi scoase din rochie o broşă mare, cu diamante şi rubine.

— Foarte bine, Jean. Asta e pentru efortul depus.

— Umilele mele mulţumiri, domnişoară, răspunse Voûté, apoi făcu o plecăciune spectaculoasă, cu mâna în faţă. Luă broşa în degetele sale

lungi ca trestia şi o duse la buze. O voi preţui pentru totdeauna.

— Aşa, acum gata. Ieşiţi cu toţii afară! Expresia ei se schimbă rapid în timp îşi alungă oaspeţii din cameră ca pe nişte animale de companie enervante. Aş vrea să mă odihnesc un pic înainte de cină.

Mulţimea de curteni dispăru imediat şi fără proteste. Rămase doar Philippe Chabot.

Când uşa de la camera ei se închise după ultima persoană, amiralul se apropie de ea din spate. Îşi frecă uşor catifeaua pieptarului de mătasea rochiei ei. Ea se schimonosi când simţi buzele lui ude pe gâtul ei.

— Oh, Philippe, te rog! Opreşte-te! Nu am dispoziţie pentru asta.

— Şi când o să ai dispoziţie, iubirea mea? M-ai făcut să aştept atât de mult să-mi întorci favoarea!

Anne se întoarse cu faţa spre el şi începu să-şi plimbe degetele mici şi firave pe sub pieptarul lui de culoarea ghindei, apoi peste cămaşă.

— Ştii că regele e azi aici. E imposibil.

El o îmbrăţişă cu insistenţa timidă a unui copil nerăbdător, apoi îşi apăsă din nou buzele pe gâtul ei.

— Ah, dar te vreau atât de mult, oftă el.

Anne îi înălţă capul de pe gâtul ei şi îl sărută. Limba ei trecu peste contururile buzelor lui, apoi îi intră în gură. El gemu, iar Anne se lăsă în genunchi în faţa lui şi îi trase în jos ciorapii. Geamătul lui se transforma într-un oftat prelung odată ce atingerea ei urca mai sus. Îi trase pantalonii peste fund, iar penisul îi ţâşni în afară; săruturile ei deveniră un lins blând şi ritmat.

— Ah, nu te opri… imploră el într-o şoaptă fără suflare, însă după o clipă ea îl privi în ochi cu răceală şi se ridică în picioare.

— Dragul meu, asta a fost doar o mostră din ceea ce ţi-am pregătit, declară ea în timp ce îşi netezi rochia. Însă, ca să obţii ce vrei, dragul meu Philippe, întâi trebuie să mă ajuţi să obţin ceea ce vreau.

— Da… orice! murmură el, cu faţa schimonosită de durerea pasiunii nesatisfăcute.

— Perfect. Atunci vino cu un plan să scăpăm de femeia aia, apoi o să termin cu drag ceea ce am început.

La întoarcerea de la rugăciunea de dimineaţă, Diane auzi râsul lui Hélène şi chicotitul gutural al lui Charlotte, în timp ce se apropia de apartamentele ei. Veselia lor năvăli prin uşa apartamentelor ei, atunci când o deschise.

— Ah, doamnă, trebuie să citiţi asta!

Hélène chicoti şi alergă spre ea, întinzându-i un sul de pergament. Diane îl luă şi îl desfăcu. Chipul ei se înroşi de furie pe măsură ce citea.

— De unde aveţi asta?

— L-am găsit la uşă când ne-am întors din bucătărie de la masă, spuse Charlotte.

Hélène şi Charlotte se priviră, apoi amândouă o priviră pe Diane.

— Mai era un bilet asemănător pe masa dumneavoastră de scris, adăugă Hélène.

Înainte să-şi poată termina propoziţia, simţi ciupitul ascuţit al degetelor groase ale lui Charlotte pe pielea braţului, care o făcură să tacă.

— Am crezut că o să vă facă plăcere, doamnă, să citiţi ceva care are şi o doză de umor, spuse Charlotte. Dacă ne-am purtat necuviincios, îmi asum responsabilitatea.

Ambele femei îşi lăsară capul în jos, părând nişte lujeri mari şi rupţi, în timp ce Diane coborî din nou privirea în pergament să citească restul poeziei.

— Asta e mâna ei, mârâi ea, în timp ce citea. Cu versurile astea vrea să mă insulte.

— Pe dumneavoastră, doamnă? întrebă Hélène, cu sprâncenele ei moi apropiate într-o încruntătură. Nu se poate. Se numeşte „Doamna cu riduri". E despre o femeie bătrână şi urâtă, care, dacă-mi permiteţi, cu siguranţă nu seamănă cu dumneavoastră.

— E o epigramă, Hélène; o exagerare a faptelor de dragul efectului.

— Nu cred că cineva ar fi în stare să se coboare atât de jos, spuse Charlotte, însă îşi aminti de ostilitatea domnişoarei d'Heilly de pe terasa în spirală din urmă cu două zile.

Diane intră în salonul apartamentului ei, însă încrederea ei senină dispăruse. Se prăbuşi într-un fotoliu mare, cu pernă, şi îşi trecu mâna peste ochi.

— Nu. E un mesaj de la ea pentru mine. Nu am nicio îndoială. Se teme ca doresc să i-i fur pe rege şi luptă aprig cu toate forţele.

Diane se simţea ca şi când i s-ar fi oferit o amânare. După întâlnirea lor din bibliotecă, treburile de stat îl trimiseseră pe rege şi pe mai mulţi dintre consilierii săi în palatul lui, Chambord, lăsând restul anturajului la Blois. În absenţa lui Maiestatea Sa lăsase vorbă că dorea ca oaspeţii lui să facă tot ceea ce poftesc.

Faptul că în afară de Jacques de Montgommery nu cunoştea pe nimeni la curte făcea socializarea foarte dificilă, aşa că Diane petrecea cea mai mare parte a zilei citind, întinsă pe patul uriaş. Cărţile erau o pasiune pe care o căpătase cu mult timp în urmă. Ele o ajutaseră să depăşească orele de singurătate şi izolare, căsătorită cu un bărbat mai în vârstă, în închisoarea castelului său de la ţară. Cărţile chiar fuseseră pentru ea, aşa cum îi spusese regelui care o ironizase, un mod de viaţă. Dispreţul tot mai mare pe care îl nutrea Anne d'Heilly pentru ea

devenea mai evident pe zi ce trecea, iar Diane chiar era fericită să rămână în siguranţa apartamentelor ei, cercetând minunatul volum pe care îl primise de la rege. Se obişnuise de multă vreme cu inerţia şi singurătatea.

În a cincea zi la Curte, condiţiile din exteriorul palatului de piatră deveniseră deja imposibile. Cerul cenuşiu oglindea mocirla maronie de pe pământ. Apoi, în a şasea zi, în timp ce un potop sfâşia cerul de iarnă, un băiat înalt, în uniformă, din garda regelui îi aduse lui Diane un mesaj scris care schimbă totul. Era de la Anne d' Heilly:

> Vă rog să veniţi la o distracţie de seară. Apartamentele mele private. În seara aceasta la ora opt.
>
> Anne d'Heilly

Sub invitaţie se afla încă un mesaj, scris de altcineva, pentru că literele erau mai mari. „Abia aştept să aflu mai multe despre tine" – acestea erau cuvintele mâzgălite în cerneală neagră. Inima lui Diane bătea cu putere. Era ceva la mijloc. Sigur. Anne îşi făcuse foarte clare sentimentele pentru ea în acea săptămână pe terasa scării. Însă, din nou, Diane era prinsă în capcana etichetei. Dacă refuza invitaţia, gestul ei ar fi fost considerat o insultă faţă de ceea ce, în ochii lumii, era o mare dovadă de prietenie. Dacă accepta, nu ştia la ce răutăţi avea să fie supusă.

— Madame, poate am putea spune că sunteţi bolnavă şi nu puteţi merge, sugeră Charlotte, care stătea în faţa broderiilor sale.

Hélène stătea lângă ea la fereastră, desfăşurând un mosor de fir galben pentru bucata la care lucrau.

— Nu, Charlotte. Dacă chiar mi-a pregătit ceva, doar îşi va amâna invitaţia. Nu pot fugi de ea decât dacă aleg să plec de tot de la Curte.

— Madame, sunteţi foarte curajoasă.

— Nu, Hélène, pur şi simplu nu-mi lasă nicio alternativă… iar ea ştie asta.

Hélène lăsă mosorul de aţă să cadă pe podea şi ţâşni de pe locul ei, dărâmând masa de brodat.

— Nu merită să ia cina în aceeaşi încăpere cu o doamnă ca dumneavoastră. Chiar dacă e amanta regelui!

— Loialitatea ta este de lăudat, Hélène, însă tocmai pentru că e amanta regelui trebuie să mă duc. Diane se îndreptă încet spre uşă, apoi se întoarse. Însă, înainte mă duc la capelă, spuse ea. Să încerc să găsesc putere pentru ceea ce, fără îndoială, mă aşteaptă.

4

— Ei bine, domnilor?

Regele aşteptă până când uşile sculptate, din lemn de stejar, ale sălii de consiliu de la Chambord se închiseră. Apoi se întoarse către masa lungă şi îngustă. Ambasadorul englez tocmai plecase, după ce îşi prezentase recomandările pentru îmbunătăţirea relaţiilor dintre cele două ţări.

— Ei bine, ce credeţi? întrebă el.

Francisc stătea în picioare cu mâinile în şolduri, cu faţa către cei trei consilieri superiori ai săi, care stăteau la masa lungă de consiliu. Montmorency era cu nasul într-un teanc de hârtii pe care le răsfoia. Era vizibil tulburat de situaţia delicată în care trebuiau să ia o decizie. Philippe Chabot se răsucea în scaun, cu bărbia rezemată în palmă. Încerca să evite privirea regelui. Francisc se duse în capul mesei şi le cercetă chipul lipsit de expresie.

— E o sugestie neobişnuită, spuse Duprat într-un final, cu faţa aspră încruntată.

Regele se prinse de spătarul scaunului său mare şi se aplecă. Aerul era tensionat. Fusese o zi lungă în sala întunecată şi umedă şi toţi erau obosiţi.

— Ştiţi ce sugera de fapt, dincolo de exteriorul acela politicos al ciudăţeniilor sale, nu-i aşa? întrebă regele.

Duprat şi Montmorency schimbară o privire, văzând cum furia regelui se înteţeşte.

— Sugerează ca eu să susţin cazul fratelui meu bun în faţa papei! Trânti scaunul mare şi tapisat pe parchetul podelei, pentru a-şi face şi mai simţită furia. *Mon Dieu*{10}*!* Asta vrea în schimbul promisiunii de sprijin împotriva împăratului!

— Ambasadorul solicită doar încă o audiere în cazul regelui Henric, Maiestate. Consideră că sprijinul dumneavoastră ar avea o mare influenţă la Roma, spuse Chabot, precaut.

— Solicită o anulare, amirale! tună regele. Şi vrea ca Franţa să o sprijine pentru ca el să se poată căsători cu târfa aceea a lui, Anne Boleyn! Cum ar putea cere anulare când regina deja are o fiică cu el? Chabot lăsă privirea în jos. Domnilor, prieteni… suntem o naţiune catolică. Henric al VIII-lea solicită ca toată lumea să închidă ochii la faptul că el comite un păcat de moarte şi vrea sprijinul nostru; nu vedeţi?

— Ei bine… presupun că, dacă ne forţăm imaginaţia, putem considera, aşa cum descrie ambasadorul englez, că e vorba de un caz de incest, pe care regele Henric încearcă să-l îndrepte prin divorţ. La urma urmei, Maiestate, chiar s-a căsătorit cu soţia fratelui său.

— Cu văduva fratelui său, îl corectă Chabot.

— Monty, *mon vieux*{11}, ce zici de toate astea? întrebă regele, venind lângă consilierii săi.

— Spun că e de preferat faţă de căsătoria fiului dumneavoastră cu nepoata papei… Maiestatea Voastră.

Francisc îşi trecu degetele pline de inele prin părul castaniu şi des, apoi se aşeză. În acea lume, alianţele erau totul. Anglia sau Italia. Spania sau chiar Turcia. Închise ochii.

— Poate că ar trebui să nu las nicio piatră neîntoarsă în expediţia asta. Prea bine. O să mă gândesc mai profund la această problemă. Când mă întorc la Blois, o să am un răspuns şi pentru regele Henric, şi pentru papă.

Apartamentele lui Anne d'Heilly erau luminate cu strălucirea de bronz a candelabrelor care ardeau strălucitor şi cu reflexia flăcărilor din căminul mare. Aerul era încărcat cu mirosul delicat de apă de trandafir şi frunze uscate de hibiscus, care erau aşezate în încăperi în urne mari de argint.

În colţul îndepărtat, încălzindu-şi mâinile în faţa focului, se afla François de Guise, tânărul nepot al cardinalului şi cel mai nou paj al regelui. Vorbea în şoaptă cu una dintre doamnele însoţitoare ale lui Anne d'Heilly, o fată frumoasă, cu păr ca pana corbului, pe nume Caroline d'Estillac.

În cealaltă parte a camerei, amiralul Chabot stătea rezemat de un perete lambrisat, lângă Jacques de Saint André, fiul tutorelui prinţului absent Henric. Cu toate că amiralul părea să-l asculte pe Saint André, nu-şi putea lua ochii de la Anne. O urmărea alergând prin cameră, verificând vinul şi tăvile de argint pline cu pateuri mici cu carne. De asemenea, o văzu aterizând în poala lui Christian de Nançay, căpitan în garda regală.

Ochii înguşti ai lui Philippe se îngustară şi mai mult când văzu, arzând de gelozie, cum Anne şopteşte seducător în urechea tânărului. Înţelegea atenţiile pe care i le oferea regelui, însă flirtul ei făţiş cu un ofiţer militar mărunt era jignitor. Amiralul îi aruncă o privire ascuţită căpitanului, sperând să-i transmită furia, însă Nançay privi în altă parte.

Jacques de Saint André, tânărul care stătea lângă Chabot, era înalt şi slab, cu trăsături ascuţite, pometi proeminenţi şi ochi sensibili şi fumurii. Părul său blond, tuns, părea să se pieptene natural într-o direcţie îndepărtată de faţa pe care tocmai începuse să-i crească o barbă netedă şi ascuţită. Îmbrăcat într-un pieptar de satin alb, mâneci umflate, pantaloni scurţi de brocart aurii şi tocă asortată cu pană, se rezema de tocul unei ferestre lungi. În timp ce Chabot fumega, Saint André privea ansamblul de curteni care se adunau încet în diverse

camere din apartamentele domnişoarei d'Heilly.

— Ce mai adunare, remarcă el sarcastic, apoi sorbi din vinul roşu dintr-un potir de argint. Cărui fapt îi datorăm plăcerea acestui eveniment misterios?

Încă neputând să-şi ia privirea de la Anne, Philippe răspunse în colţul gurii:

— Unui mare noroc, băiete. Şi dacă totul merge aşa cum am plănuit în seara asta, plăcerea va fi cu siguranţă de partea mea.

— Unde este Maiestatea Sa, regele, în această seară?

— E plecat la Chambord cu Marele Maestru Montmorency, ca să-l primească pe ambasadorul englez.

— Ce păcat, spuse Saint André în zeflemea, că nu participă la… festivităţi.

Sorbi din nou din vin şi privi în jur. Întrebările lui se opreau acolo. Avea de gând să-şi vadă de treabă, ştiind că e o alternativă mult mai înţeleaptă. Însă observase un lucru remarcabil şi foarte suspect pentru un grup de obicei foarte eclectic, cum era cel al lui Anne d'Heilly. Toţi oaspeţii ei erau ciudat de tineri. Până atunci, singura excepţie era amiralul Chabot.

Când se apropie de aripa în care se aflau apartamentele lui Anne d'Heilly, Diane auzea zgomotele şi râsetele pe care le auzise în prima ei noapte la Curte. Însă de data asta nu întârziase. Invitaţia fusese clară. Ora opt şi exact atât era. I se strânse stomacul. „Poate chiar ar fi trebuit să mă prefac bolnavă", se gândi ea.

— Madame Diane! Ce bună aţi fost că aţi venit, strigă Anne d'Heilly şi traversă camera să o întâmpine. Nu eram siguri că veţi veni. Se făcuse deja târziu.

Cu toate că prima ei reacţie fu să respingă minciuna, Diane se abţinu. Dorea să facă tot posibilul să nu-i dea lui Anne motivul de ceartă pe care era clar că-l căuta.

— Vă rog să vă aşezaţi. Încercaţi să faceţi cunoştinţă cu ceilalţi. Nu cred că ştiţi pe cineva de aici; e o misiune dificilă, însă nu imposibilă, spuse ea, apoi dispăru într-un grup de oaspeţi.

Diane luă un pocal cu vin puternic condimentat de la un servitor şi îl bău rapid. Chiar în momentul în care îndepărta paharul gol de la buze, Jacques de Montgommery se apropie de ea din spatele unui grup de doamne.

— Ce minunat să vă văd din nou, spuse el făcând o plecăciune, apoi îi luă mâna şi i-o sărută politicos.

— Arătaţi mult mai bine de la ultima noastră întâlnire, răspunse ea, zâmbind.

— Iar dumneavoastră sunteţi la fel de superbă ca întotdeauna, spuse el, apoi îşi scoase toca cu pană în faţa ei.

— Ce ştrengar sunteţi, căpitane! Mereu sunteţi primul la

complimente.

— Nu chiar atât de ştrengar pe cât aş vrea, din păcate, pentru că metoda mea nu face decât să vă îndepărteze de mine.

— Deloc, domnule, râse ea nervos, încercând să pară sinceră. Şi eu am fost destul de apăsată de vreme în ultimele zile.

Era mai simplu să-l mintă decât să îi spună că, de fapt, nu prea dorise să se facă văzută după întâmplarea de pe scări cu amanta regelui.

— Acum că sunteţi din nou bine, trebuie să veniţi cu mine să călărim după ce ajungem la Fontainebleau. De data asta nu accept refuzuri şi promit să mă port ca un domn.

Zâmbi şi îşi atinse vârful bărbii.

— La Fontainebleau?

— Da, bineînţeles. Regele se întoarce mâine de la treburile pe care le-a avut la Chambord, iar anturajul va pleca în curând la palatul său de lângă Paris.

— Dar… suntem aici de doar o săptămână şi ceva.

Montgommery râse tare şi sorbi din vin.

— Prostuţo… Dacă doriţi un loc să vă aşezaţi, Curtea nu e tocmai locul potrivit! Maiestatea Sa adoră să ne dezrădăcineze pe toţi şi să ne care după el dintr-un castel în altul. Se pare că îi place să se tot mute. Sunt aici de aproape doi ani şi mi se pare doar obositor. În astfel de călătorii, cei mai mulţi dintre noi, cei care nu se bucură de patul şi favorurile sale, trebuie să caute hanuri şi ferme de ţară unde să-şi petreacă noaptea de câte ori oboseşte el. Seamănă un pic cu jocul scaunelor muzicale; sute de curteni, servitori şi gărzi care se bat pe câteva zeci de paturi. Cei mai mulţi dintre noi ştiu prea bine sunetul clănţănitului de dinţi sau mirosul de ţărână sub pături, pentru că ne facem patul în toate câmpiile pe care le găsim. Montgommery sorbi din nou din vin. Însă toţi facem ce trebuie făcut ca să rămânem în graţiile Maiestăţii Sale, nu-i aşa?

— Poate că aveţi dreptate, domnule. Poate că această Curte nu mai e un loc pentru mine. Privi în jur. S-au schimbat atâtea lucruri şi mă simt ridicol aici. În acest apartament nu e nici măcar o persoană care să se apropie de vârsta mea.

— Ah, Madame, vă înşelaţi. Amiralul are cel puţin de două ori vârsta dumneavoastră! În cuvintele sale se simţea dispreţul, însă le rosti atât de repede, încât acesta aproape se pierdu. Sau mai mult! adăugă el încet.

Cu Montgommery lângă ea, Diane încercă să vorbească şi cu ceilalţi, însă aştepta precum găina la tăiere. Anne d’Heilly purta cu siguranţă o mască a curteniei, însă ochii ei, acei ochi verzi de smarald, care străpungeau totul, îi trădau adevăratele intenţii.

— Ah, urmează un *passepied*{12}! Madame, dansaţi cu mine! se rugă

Jacques.

Înainte să se poată împotrivi, alunecau deja împreună către zona care fusese amenajată pentru dans. Era chiar vizavi de cămin, unde covoarele turceşti mari fuseseră făcute sul. În timp ce dansau, Diane nu putea să nu se gândească la poezia anonimă care ajunsese în chip misterios în apartamentele ei cu o zi în urmă. Era sigură că era mâna amantei regelui. Însă în curând fu prinsă în paşii complicaţi ai celui mai recent dans şi chiar începu să-i placă.

— Ah, nu mai pot, Jacques! râse şi se îndepărtă de el.

Se îndreptă către o masă plină cu tăvi de argint pe care se aflau plăcinte dulci mici şi fructe confiate. Lângă ele, un servitor îmbrăcat în livrea roşie cu albastru, ţinea o tavă cu pocale de argint cu vin. Diane luă unul şi i-l întinse lui Jacques, apoi luă altul şi pentru ea.

Când îi mai reveni suflul, îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi observă că atenţia tovarăşului ei începea să se îndrepte în altă parte. Ochii lui priveau prin ea. După încă o clipă, Diane se întoarse şi găsi subiectul atenţiei făţişe a lui Jacques. Era însoţitoarea lui Anne d'Heilly, Caroline d'Estillac. Tânăra femeie, îmbrăcată foarte elegant, atrăsese atenţia aproape toată seara unui grup de curteni. În acel moment vorbea cu noul paj al regelui, tânărul François de Guise, însă era clar că asupra ei era aţintită privirea uşuratică a lui Jacques de Montgommery.

— Un cuplu frumos, nu credeţi? rânji Diane privindu-l din nou pe Jacques.

— Ah, nu s-ar lega niciodată de un băiat ca… înainte să termine, zări zâmbetul care înflorea pe buzele roz şi moi ale lui Diane. Surprins de observaţia ei îşi abătu atenţia complet asupra ei. Sunteţi plină de surprize! declară el. Nu sunteţi doar bogată, frumoasă şi cu principii, ci şi ascuţită ca un ac.

— Căpitane, după acest flirt din priviri înţeleg că tânăra doamnă nu şi-a impus principii atât de înalte ca ale mele, ca să spun aşa.

— Dragă doamnă, în toată Franţa nu există nimeni căreia să vreau să-i dau inima aşa cum vreau să v-o dau dumneavoastră, însă, aşa cum v-am spus, aceasta e o Curte foarte diferită de cea pe care aţi văzut-o prin sticla de culoarea trandafirului a marelui seneşal de Normandia.

— Iar inima n-are nimic de-a face cu interesul pe care îl aveţi pentru ea, nu-i aşa, căpitane?

El râse uşor şi întinse mâna să-i atingă obrazul.

— Chiar sunteţi o femeie excepţională, doamnă de Poitiers! Abia aştept să călărim împreună la Fontainebleau, însă, mai mult decât orice, abia aştept să vă mai slăbiţi principiile.

La banchetul din acea seară, Diane stătea la dreapta lui Montgommery. Caroline d'Estillac stătea la stânga lui. Târziu, Diane se

întorsese şi îi văzuse din greşeală pe cei doi ţinându-şi mâinile şi încolăcindu-şi picioarele fără ruşine. Diane se întoarse din nou cu spatele la el şi auzi doar urmele mute ale ritualului de împerechere. O scârbea. Jacques îşi dădea dragostea celui mai bun ofertant, se gândea Diane. Iar în clipa aceea ea nu avea nimic de oferit, aşa că el ajunsese în altă parte.

Acul respingerii o ameţea în timp ce continua să soarbă din vinul roşu de Bordeaux şi să ciugulească din bucăţile moi de carne de fazan pe care şi le trăsese pe marginea farfuriei. După o clipă luă un pumn din mâncarea ei de la cină şi o aruncă pe podea lângă ea, unde cei doi câini de vânătoare stăteau întinşi în aşteptare.

— Ah, splendid. Voûté o să ţină un recital! spuse Jacques, luându-şi mâna de pe umărul lui Caroline şi punându-i-o pe coapsă.

Diane privi către centrul camerei. Un bărbat scund, cu păr negru şi ţepos, ieşi în faţă. Se aşeză pe un scaun care fusese aşezat în mijlocul meselor de cină. Toţi aplaudară, iar el îşi puse lăuta în poală şi îşi dădu la o parte firele de păr care îi intrau în ochi. Diane se lăsă pe spate şi luă o gură de vin. Seara aproape s-a terminat, se gândea ea. În curând se va băga în siguranţă în pat.

Artistul avea o voce nazală ciudată, deloc plăcută, însă ceilalţi păreau atât de vrăjiţi de vorbele lui, încât Diane încercă degeaba să-şi concentreze atenţia asupra lui. Micuţul cânta versuri siropoase despre dragoste şi devotament, piperându-şi fiecare frază cu o mulţime de cuvinte cu dublu sens. După fiecare cântec era aplaudat frenetic, făcându-l să treacă la o poezie şi mai deşănţată. Diane se lăsă pe spate în scaunul ei, încercând să nu o mai vadă pe doamna lipsită de scrupule care îl mângâia pe Jacques de Montgommery pe sub masă.

— Cântă cea mai recentă poezie! se rugă o femeie, iar tonul ei înţepător o scoase pe Diane din starea de confort, aducând-o din nou în realitatea dură. Era vocea lui Anne d'Heilly, care făcea semn să înceapă alt cântec. Inima lui Diane începu să bată cu putere, zărind privirea de foc a ochilor de smarald.

DOAMNA CU RIDURI

Aceasta este istoria unei cochete bătrâne şi ştirbe,
Nu-i lipseşte nimic…

Poetul chicotea în timp ce cânta, iar camera se umplu de râsete înfundate. Privirile se îndreptau către Diane.

Riduri,
păr alb,
dinţi căzuţi,

O stare de decrepitudine îngrijorătoare.
Însă e cea care nu va avea niciodată
iubitul pe care şi-l doreşte, indiferent de ce ar face,
pentru că momeala vopsită nu atrage vânatul!

Diane simţi cum i se face pielea de găină. Acum îi era în întregime clar. Poezia pe care o găsise în cameră. Lista de oaspeţi care în seara aceea includea doar adolescenţi. Stătea complet nemişcată, nu putea să facă niciun pas. În timp ce Voûté îşi cânta versurile criptice, Diane îşi întoarse privirea încet, hipnotic, către foc. Acolo, Anne d'Heilly ridică un pocal mic în cinstea lui Diane şi zâmbi larg.

Aproape toată lumea văzu schimbul dintre cele două femei, aşa că, din obişnuinţă, toate privirile se îndreptară spre Diane. Nu era campionul, ci aspirantul şi ţinea de ea să răspundă. Pentru Diane, ecoul şoaptelor lor şi chicotelile lor prefăcute era asurzitor.

„Dumnezeule, la urma urmei nu sunt o femeie de lume, sunt doar un copil neajutorat! Sunt un pui, iar ea e leoaică. Sunt complet lipsită de apărare împotriva mâniei ei. Ea conduce această Curte. Privirea de pe chipul tuturor îmi dovedeşte asta. Vor ca ea să câştige şi eu să pierd. Ea e învingătoarea! Şi totuşi, nu pot să plec. Nu pot, Dumnezeule, să risc să-l insult pe rege!"

După ce termină de cântat ultimele versuri, Voûté se ridică şi făcu o plecăciune adâncă în faţa lui Anne d'Heilly. Apoi îşi întoarse faţa către Diane, îşi scoase toca şi, cu ea în mână, făcu încă o reverenţă.

Ea dorea să se sufoce. Dorea să moară. Chipul ei era fierbinte de roşeaţa ruşinii. Gâtul ei era uscat. Se întoarse să-i ceară lui Jacques să o salveze; să o ducă departe de acolo. Însă ceea ce văzu era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Jacques de Montgommery râdea la fel de tare ca toţi ceilalţi.

— Trădătorule, mârâi ea, simţind cum i se scurge sângele de pe chip.

Îi era rău şi simţea cum cina pe care tocmai o luase îi vine înapoi. Însă nu putea pleca. Stătea înţepenită pe locul ei. Dacă ar fi ieşit alergând din cameră, aşa cum îşi dorea, ar fi însemnat că-şi recunoştea înfrângerea. Ar fi însemnat să recunoască în faţa tuturor că planul elaborat al lui Anne d'Heilly funcţionase.

— Pur şi simplu râzi şi tu, îi şopti Jacques, în timp ce bătea din palme pentru a-l aplauda pe Voûté. Luna viitoare îşi vor găsi pe altcineva pe care să-l sfâşie.

— Nu-mi va fi rău… Nu-mi va fi rău.

Îşi şoptea încontinuu aceste cuvinte, ca pe o litanie, simţind cum gustul acru îi ajunge din gât în colţurile gurii.

După un timp care i se păru o veşnicie, amiralul Chabot, ceru o galiardă veselă, iar Jean Voûté merse să primească felicitările din

partea gazdei. În timp ce cuplurile care doreau să danseze se îndreptau către zona special amenajată, Diane reuşi să se strecoare fără s-o vadă nimeni. Ieşi pe uşa laterală a camerei în aerul rece de seară.

Vomită în zăpadă, în spatele unor tufe de brebenei, lângă coridorul din spatele apartamentelor lui Anne d'Heilly. Diane era slăbită şi abia se ţinea pe picioare, rezemându-se de trunchiul rece al unui ulm.

— Ce aţi păţit, doamnă?

Auzi o voce de bărbat în spatele ei. Nu o recunoscu şi asta o făcea să se simtă mai bine. Scoase o batistă mică de mătase dintr-un buzunar al rochiei şi îşi şterse gura, apoi sudoarea de pe frunte.

— Cruzimea domnişoarei d'Heilly îi întrece frumuseţea, continuă tânărul. Se apropie de ea din umbra apartamentelor din care abia ieşise ea. Nu e de mirare că Henric o dispreţuieşte.

— Henric? întrebă ea, privind în sus către el, apoi îşi şterse nasul.

— Ah, iertaţi-mă, doamnă. Iar mi-am uitat bunele maniere. Vorbesc de Înălţimea Sa, prinţul Henric, al doilea fiu al Maiestăţii Sale. Tatăl meu e tutorele său, iar eu sunt prietenul lui. Sau, cel puţin, sunt atunci când are regele chef. Jacques d'Albon de Saint André, la ordinele dumneavoastră, spuse el, făcând o reverenţă.

Diane îl privi cu atenţie, cercetându-i bărbia cu trăsături proeminente, părul blond şi tuns şi ochii sensibili.

— Ah, da, îmi aduc aminte de dumneavoastră. Vorbeaţi cu fata frumoasă roşcată lângă cămin mai devreme; fata căpitanului Montgommery.

— Toate sunt fetele căpitanului Montgommery într-un moment sau altul.

— Desigur, exageraţi, spuse ea, luându-i braţul şi lăsându-l să o conducă la o bancă rece de piatră din apropiere.

— Aş fi vrut să exagerez. Însă totul face parte din joc.

Cuvintele lui îi amintiră de ceea ce îi spusese Jacques în prima noapte de după întoarcerea ei. Însă acum ultimul lucru despre care Diane dorea să vorbească sau la care să se gândească era Jacques de Montgommery. Acum era duşmanul ei, ca aproape toţi ceilalţi de la Curte. Atunci îi reveni în minte imaginea prinţului Henric. Nu-l mai văzuse de ani întregi.

— Micul Henric. Ce băiat drăguţ, spuse ea, schimbând subiectul după o clipă, cu un oftat de aducere-aminte. Nu l-am mai văzut de dinainte… ei bine de dinainte… de perioada pe care a petrecut-o în Spania. Cum e?

— Iertaţi-mă că vă spun, însă nu prea mai e băieţelul de care vă aduceţi aminte, doamnă. Înălţimea Sa a trecut prin multe greutăţi. Eu fac ce pot, însă dacă vreţi părerea mea, nu cred că-şi va mai reveni

vreodată după acei ani petrecuţi în închisoarea spaniolă îngrozitoare.

— Era un copil atât de fericit!

— Poate că aşa era, doamnă, însă acum nu a mai rămas aproape nimic din copilul fericit despre care vorbiţi. E un tânăr abia ieşit din copilărie; şi un tânăr foarte furios din cauza asta. Pare să se împotrivească tuturor şi la orice pentru simpla lui plăcere. Însă vă rog să nu mă spuneţi. Nu m-ar ierta niciodată.

Se lăsă tăcerea, iar Diane se rezemă de zidul acoperit cu iederă din spatele băncii şi trase aer în piept. Atunci îşi dădu seama.

— Dacă sunteţi tovarăşul Înălţimii Sale, atunci de ce nu sunteţi cu el la Fontainebleau?

— Deja v-am spus prea multe. Însă poate că merită riscul. Madame, aveţi un chip blând. Tatăl meu spunea mereu că adevărata natură a sufletului unui om se vede prin fereastra ochilor săi.

Diane zâmbi, căci auzise acel lucru de multe ori.

— Regele mi-a interzis să merg cu el, ca parte din pedeapsa Înălţimii Sale.

— Pedeapsă?! La urma urmei, este un băiat mare! Ce a făcut ca să fie pedepsit de rege?

— Madame, îmi pun viaţa în mâinile dumneavoastră când vă spun asta, pentru că regele le-a interzis tuturor să vorbească despre acest subiect. Însă, într-un acces de furie, prinţul şi-a aruncat unul dintre profesori în fântână pentru că l-a obligat să recite în latină.

Pe chipul ei înflori un zâmbet şi, până la urmă, Diane începu să chicotească. Poate că de vină era felul în care povestise el. Sau poate imaginea unui bărbat scund şi absurd, târât cu picioarele legănându-i-se, în timp ce înjura în latină. Orice ar fi fost, gândul la acest tânăr prinţ prins într-o mare a răutăţii şi între atâtea jocuri începu să-i încălzească inima.

Lumânările din candelabre erau aproape stinse, iar focul se redusese la o flacără mică şi roşie în apartamentele lui Anne d'Heilly. Aşezat încă la masa la care petrecuse întreaga seară, Jacques de Montgommery stătea în braţele lui Caroline d'Estillac. Îi săruta faţa şi gâtul, iar ea îl pipăia pe sub masă. François de Guise, pajul cel mai nou al regelui, zăcea leşinat sub o fereastră. Un urcior plin cu vin pe care îl ţinea în mână scăpa stropi mici de lichid roşu pe pieptarul său, în timp ce pieptul i se ridica şi se lăsa.

Ţintuită de cadrul uşii, Anne d'Heilly privea plină de dorinţă în ochii albaştri ai căpitanului de Nançay şi îi şoptea cuvinte seducătoare. Vocea altui bărbat îl întrerupse:

— Perfect. Voûté m-a ajutat să-mi îndeplinesc partea mea din învoială. Eşti gata să o îndeplineşti pe-a ta?

Chabot era cel care şoptea nerăbdător din spatele lui Anne. Chipul

ei se înroşi şi, fără să se întoarcă, spuse încet:

— Căpitane, iartă-mă, trebuie să rezolv ceva. Însă mă voi întoarce.

Îl urmă câţiva paşi pe amiral, apoi îşi mai îmblânzi privirea furioasă.

— Mereu îmi plătesc datoriile, Philippe. Voi veni în camera ta la jumătate de oră după miezul nopţii. N-am să rămân. Nici măcar să nu-mi ceri asta. O să fiu rapidă, însă o să merite toate eforturile tale.

— Mereu merită, dragostea mea, mârâi el cu respiraţia urât mirositoare, apoi dispăru din încăpere.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Christian când se întoarse.

— Afaceri, dragul meu căţeluş. N-ai de ce să îţi faci griji.

— Eşti gata să închei petrecerea pe seara asta? Speram să profit de absenţa regelui. Desigur, dacă vrei şi tu, adăugă el, plin de umilinţă; rezultat al întâmplării anterioare.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, crede-mă. Însă întâi am o mică datorie de achitat. Nu lipsesc mai mult decât e absolut necesar, să fii sigur de asta. Mă poţi aştepta aici, însă dacă vine cineva…

— Ştiu unde să mă ascund, spuse el. Îşi zâmbiră, dăduseră uitării cearta lor anterioară. Ah, te ador, mârâi el.

— Bineînţeles, *chéri,* răspunse ea, sărutându-l pe obraz, apoi alergă singură către apartamentele amiralului.

5

Tapiţerii regali plecaseră de la Blois cu câteva zile mai devreme. Destinaţia lor era Orléans, oraş în care regele şi anturajul său urmau să se oprească în drumul spre Fontainebleau.

Venirea anturajului uriaş al regelui în oraşele şi satele mici lui era uşor de suportat, aşa că până şi meşteşugarii primeau soldaţi care să-i însoţească pentru cazurile în care vreun oraş ar fi avut nesăbuinţa să le refuze sau să le îngreuneze trecerea. Cu excepţia oraşelor mari precum Orléans, era vorba de sate mizere, cu impozite mari şi câştiguri mici. În cel mai bun caz reuşeau să trăiască din munca pământului. Ştiau ce prevestea prezenţa tapiţerilor.

Când Maiestatea Sa ajungea mai târziu într-un astfel de loc, era însoţit de o armată de sute de curteni, soldaţi, clerici, ambasadori şi servitori lihniţi, aspri şi plini de pofte. La fel ca regele, celor mai mulţi din acest alai nu le păsa de altceva decât de propria lor plăcere. De obicei, era nevoie de luni întregi să-şi refacă turmele şi să repare dezastrul pe care îl lăsase în urmă grupul regal. Grajduri întregi erau ucise pentru cină, grădinile erau distruse, iar casele jefuite.

Odată ce începuse călătoria regelui, drumurile care traversau regiunea Touraine erau pline de fluxul permanent al curtenilor. Armăsari puternici încărcaţi cu necesarul Maiestăţii Sale şi ale celor mai buni prieteni ai săi îşi căutau drumul pe bâjbâite, pas cu pas, prin păduri şi de-a lungul izvoarelor. În fruntea alaiului se aflau regele şi a lui *petite bande*{13}. Acest grup era format din cele mai frumoase şi mai importante doamne de la curte. Anne d'Heilly şi cele două fiice ale regelui, Marguerite şi Madeleine, tronau asupra celorlalte soţii şi fiice de nobili a căror tovărăşie fusese solicitată de rege.

Caii şi căruţele acoperite cu mătase se împiedicau şi alunecau sub greutatea obiectelor pe care le ceruse regele pentru a avea o călătorie plăcută. Corturile împodobite cu crini albaştri şi aurii erau fixate cu saci de paie acoperiţi cu catifea, care deveneau paturi pentru cei din anturajul regal care nu erau suficient de norocoşi cât să găsească un han sau un grajd. Mai erau căruţe încărcate cu poloboace de vin care urmau să fie împărţite printre orăşenii la care urmau să ajungă. În mintea regelui, vinul primit făcea ca jefuirea oraşelor să fie primită ceva mai uşor.

Apoi urmau lăzile. Sute de lăzi acoperite cu brocart sau piele spaniolă erau înghesuite în căruţe. Multe conţineau rochiile domnişoarei d'Heilly, cele mai noi din Paris şi Veneţia, şi accesoriile ei personale: oglinzi cu ramă de aur, perii de păr din argint şi zeci de sticluţe de aur cu parfum. În altele se aflau porţelanurile, sticlăria, obiectele de artă şi mobila personală a Maiestăţii sale, îndesate în fân.

Francisc iubea să-şi ţină tot timpul cu el lucrurile frumoase, aşa că dăduse jos şi tablourile; da Vinci, Rafael, del Sarto şi tapiserii flamande, feţele de masă, aurul şi argintăria. Totul fusese strâns şi trimis către următoarea casă. Către Fontainebleau.

Diane stătea pe şaua înaltă de piele auriu cu negru, în mijlocul unor mormane de mătase neagră. Era învelită cu o capă maro din blană de jder, a cărei margine moale îi încadra gluga neagră cu broderie. Calul ei elegant, de culoarea cuprului, galopa prin mlaştină şi îi stropea cu noroi marginea rochiei.

Francisc mergea sub copertina lecticii sale regale, la câteva lungimi de cal în faţa lui Diane. Nu era expus, astfel că nu-i păsa de vântul rece de iarnă care le biciuia feţele şi intra în hainele celor care avuseseră ambiţia şi constituţia fizică să-l urmeze.

Desfăşurat pe kilometri întregi precum un râu de blănuri maronii şi aurii, restul alaiului Curţii mergea încet în spatele regelui. În timp ce călăreau în valea bătută de vânt, ascultau sunetele de goarnă şi lăută şi spuneau poveşti ca să facă timpul să treacă mai repede.

Când ajunseră în pădure, Diane rămase în urmă câţiva paşi şi îl văzu pe Montgommery chiar în faţa ei. Călărea şi vorbea cu Caroline d'Estillac şi Madeleine de Montmorency, soţia Marelui Maestru. Cu toate că râdea şi şuşotea cu ambele femei, era evident că atenţia lui era îndreptată doar asupra lui Caroline.

Diane îi privi zâmbetul. Îi auzi râsul muzical. „Nici măcar nu-mi pot imagina o atracţie faţă de el!" se gândi ea, cu mândria rănită mai mult decât era dispusă să recunoască. În timp ce îl privea, nu observă cei patru cai care veniră din urmă şi o înconjurară, intrând în acelaşi ritm cu ea. Jacques de Saint André, tânărul care fusese atât de bun cu ea în grădina lui Anne d'Heilly, zâmbi şi îşi duse mâna la toca din catifea purpurie.

— Nu eram sigur că veţi merge la Fontainebleau după cele întâmplate seara trecută, spuse el.

— Nici eu, răspunse ea, cu un zâmbet la fel de blând. Însă nu sunt genul care să se dea bătută fără luptă.

— Mi-am dat seama doar privindu-vă; iar eu sunt fericit pentru asta, spuse el, apoi întoarse capul către şirul de cai pe care îl urmau. Atmosfera era foarte plictisitoare înainte să veniţi.

Cuvintele sale erau simple şi avea un chip blând. Asta îi plăcea la el, îl plăcea cu totul. Apoi se întoarse către tinerii care îl însoţeau.

— Sper că nu mi-aţi adus mai mulţi aliaţi ai domnişoarei d'Heilly care să-mi dea de furcă, zâmbi ea.

Tinerii se priviră, apoi râseră, căci fuseseră cu toţii prezenţi la petrecerea din acea ultimă seară de la Blois.

— Nu, doamnă, vă asigur că ei sunt cei mai buni prieteni ai

prinţului Henric. Madame de Poitiers, permiteţi-mi să vi-l prezint pe François de Guise, nepotul cardinalului de Lorena. Tocmai a fost numit paj în camera regelui, spuse Saint André.

Guise îşi întinse mâna înmănuşată.

— Sunt prieten cu toată lumea şi duşman doar atunci când este necesar, răspunse el.

Ea îi studie chipul uscăţiv, ochii adânci şi nasul încovoiat şi se linişti.

— El este Charles de Brissac, continuă Saint André. Ambii lui părinţi sunt profesori ai copiilor regali. Îl cunoaşte pe Înălţimea Sa de mulţi ani.

— Madame, spuse tânărul cu trăsături aspre, zâmbind.

— Şi cred că îl ştiţi deja pe Antoine de Bourbon.

Acest tânăr era înalt şi masiv, cu părul de culoarea mierii şi ochii mari violeţi. Îl privi pe acest tânăr membru al faimoasei case de Bourbon, simţind un val de milă pentru el. Familia lui nu îşi revenise după trădarea comisă de Carol de Bourbon, aceeaşi acţiune în care fusese implicat şi tatăl ei.

— Antoine, spuse ea, făcând un semn din cap.

— Ne permiteţi să călărim alături de dumneavoastră? întrebă Saint André.

— Sunt bucuroasă că am o companie atât de plăcută.

Zâmbi. Apoi, după o clipă, privi din nou către Montgommery, care continua să meargă în faţa lor lângă Caroline d'Estillac. Diane îşi lungi gâtul, văzându-l că şopteşte ceva în urechea tinerei.

— Aveţi grijă cu el, o sfătui Brissac, care îl privea, la rândul său, pe Montgommery. O să vă frângă inima şi alte o mie de inimi cât mai poate.

— Asta sună destul de dur, remarcă ea, strângând şi mai tare frâiele.

— Nu cred, aprobă Saint André. Însă indiferent ce credeţi despre el acum, pot să vă asigur de un lucru. O să încerce prin toate mijloacele să vă facă curte pentru că sunteţi o doamnă deosebită şi aveţi multe de oferit pentru cineva ca el. Însă în tot acest timp va continua să se culce cu ea sau cu altcineva, pentru că doar ele îi pot oferi acel ceva după care tânjeşte aproape la fel de disperat ca după bani sau rang.

— E de-a dreptul obscen! spuse ea batjocoritor.

— Poate că e obscen, însă e adevărat, chicoti Guise.

Diane îl privi. Blana gulerului său îi atingea gura, blând ca fulgii de zăpadă, în timp ce vorbea.

— Acum se spune că a lăsat-o grea pe domnişoara d'Estillac, însă ea nu prea arată dovezi în acest sens.

— Şi îndrăznesc să spun că nici nu va arăta dacă va fi după cum vrea el, prezise Bourbon.

Pe următorii câţiva kilometri, Diane călări în linişte între cei patru

tineri. Zeflemeaua lor o ameţise. Păreau nişte mahalagioaice. Jacques de Montgommery fusese primul bărbat la care se gândise după moartea soţului ei. Fusese o greşeală. Acum se simţea de-a dreptul proastă. El era încântător, educat şi fermecător. Ea fusese atrasă de toate aceste calităţi. Însă, la fel ca un castel de cărţi de joc, se dărâmase la primul semn de necaz din partea lui Anne d'Heilly. Nu avusese nevoie de bârfa lor ca să-şi dea seama de asta. Cum ar putea să ţină la cineva care nu găsise curajul să o apere; cineva complet lipsit de onoare?

Montgommery şi Caroline continuară să galopeze la câţiva cai în faţa lui Diane şi noilor ei cunoştinţe. Toţi îl văzură apucând căpăstrul iepei lui Caroline. În tot acest timp, vorbind şi râzând, mânase cei doi cai către un desiş de copaci acoperit cu licheni de la marginea drumului. Saint André o privi pe Diane, apoi înclină capul şi privi către cei doi ca şi când ar fi făcut semn spre ei.

— Cât de previzibil, spuse François de Guise, dând din cap.

— Madame, spuse Charles de Brissac, dacă veţi continua cu el, cel puţin nu puteţi spune că nu v-am avertizat.

După sosirea Curţii la Fontainebleau, regele a fost nevoit din nou să rezolve problemele dintre el şi împăratul Carol. Francisc avea nevoie de Milano. Îl dorea cu atâta disperare încât îi simţea gustul. Dorea să se răzbune pe bărbatul care îl învinsese cu atâta plăcere.

Nu uitase felul în care Carol câştigase tronul în defavoarea lui. Francisc plătise 300.000 de florini de aur în campanie pentru a câştiga titlul de împărat. Carol plătise peste 800.000; şi Carol câştigase. Atunci începuse rivalitatea dintre ei. Iar faptul că-i luase cei doi fii ostatici transformase rivalitatea în ură. Însă Francisc evita să atace direct Milanul, chiar dacă 30.000 de soldaţi regali francezi aşteptau la graniţele ţării, gata să înainteze. Era un joc de şah şi o mişcare greşită ar fi dus la o altă Pavia. La alt dezastru. La altă înfrângere.

Îşi scărpină barba şi se rezemă în fotoliul lui mare de stejar din capătul mesei. Pe celelalte scaune din biblioteca mare şi boltită stăteau sfetnicii regelui, printre care se numărau cardinalii de Tournon şi Lorena şi Claude d'Annebault. Însă cel mai proeminent rămânea triumviratul regelui; amiralul Philippe Chabot, Marele Maestru Anne de Montmorency şi cancelarul Antoine Duprat.

— Care sunt şansele să aduc Milanul sub coroana mea dacă îl invadez acum? întrebă regele.

— Foarte mici, Maiestatea Voastră, fără o alianţă solidă, mărturisi Montmorency. Şi mă tem că o alianţă cu Anglia împotriva împăratului, chiar dacă ar fi fost de preferat, nu mai e posibilă.

— Regele Henric este de părere că nu mai are nevoie de intermediar pe lângă papă, căci şi-a pregătit deja căsătoria cu Anne Boleyn fără să

divorţeze de regină, explică Annebault. Mişcarea lui grăbită se datorează probabil faptului că ea e cât se poate de grea, iar el speră că acum va avea un fiu.

Francisc lovi cu pumnul în masă. Forţa loviturii făcu hârtiile din faţa lui să zboare, apoi să coboare împrăştiate pe masă.

— E momentul perfect ca Maiestatea Voastră să ia în calcul şi celelalte opţiuni, propuse Duprat. Papa l-a trimis pe ducele de Albany cu o contra-propunere la căsătoria dintre Delfin şi nepoata lui, Caterina de Medici. Acum include Reggio şi Modena. E o propunere foarte generoasă. De asemenea, în ofertă se fac aluzii foarte clare că Sanctitatea Sa vă va sprijini în încercarea de a lua Milanul dacă această căsătorie va avea loc.

— Cu acele fortăreţe sub coroană franceză, şansele noastre la o victorie în Milano se îmbunătăţesc mult, remarcă Chabot.

— Niciodată! răcni Francisc. Îl vrea pe Delfin, însă nu-l va avea niciodată! Nu pe fiul meu!

— Mai rămâne şi sultanul, Maiestate, încercă Duprat.

— Ţara s-ar revolta dacă ne-am alia cu un necredincios! oftă Cardinalul de Tournon.

Montmorency trase aer în piept, apoi îl privi pe rege.

— Cu tot respectul, Maiestate, însă un aliat rămâne un aliat. Soliman conduce întreaga mare Mediterană. Puterea lui este la fel de mare ca aceea a împăratului.

— Sultanul e dornic să vă sprijine, aprobă Duprat. A menţionat prin ambasadorul său că în acest moment împăratul are vulnerabilitatea cea mai mare în Italia, după experienţa dramatică din Germania. Consideră că veţi obţine o victorie absolută.

— Însă e vorba de un necredincios! Dumnezeule, ce îmi cereţi să fac? Suntem un popor creştin!

Se lăsă o tăcere lungă. Toţi ochii se îndreptară asupra regelui.

— Şi totuşi, spuse el într-un final, nu e timpul să ne pretăm la etichete. Nu ne rămân prea multe opţiuni dacă vrem să avem din nou Milanul.

— Mai există o posibilitate la care nu v-aţi gândit, spuse Chabot. Poate că Maiestatea Voatră ar putea lua în consideraţie o variaţie a propunerii papei dacă nu doriţi să vă aliaţi cu Soliman.

— Şi care ar fi acea posibilitate?

— Maiestatea Voastră mai are un fiu. Prinţul Henric are vârsta corespunzătoare şi ar reprezenta un obiect de troc la fel de atrăgător pentru Italia.

— E absurd! mârâi Montmorency. A pătimit atât de mult!

— Henric? Regele îi pronunţă numele cu uimire. Însă e atât de posac; un adevărat delincvent.

— Poate că este aşa, Maiestate, însă e totuşi prinţ al Franţei; din

aceeaşi casă de Valois ca şi Delfinul. Oare nu acesta este cel mai important lucru pentru Sanctitatea Sa, papa?

Francisc îşi scărpină barba în timp ce se gândea.

— Henric, spuse el, apoi îi veni în minte imaginea celui de-al doilea fiu al său. Ce încântare a fost pentru mama lui; însă ce pacoste a fost pentru mine. Mă tem că nu mă va ierta niciodată că l-am trimis în închisoare în locul meu.

— Atunci, Maiestate, ar trebui să vă gândiţi că acea căsătorie ar putea să-l liniştească, să-i dea o direcţie.

— Maiestate, vă rog! Montmorency sări în picioare, gemând ca un urs. Nu se poate să vă gândiţi să-i faceţi ceva atât de dezastruos Înălţimii Sale în starea în care se află acum! E atât de fragil!

— Mare Maestru Montmorency, vă rog să nu uitaţi că pot să fac ce vreau! Regele sunt eu! În plus, cred că Henric e mai mult obraznic decât fragil. Îi mulţumesc în fiecare zi lui Dumnezeu că nu e primul meu fiu; că nu el e Delfin.

Philippe Chabot schiţă un zâmbet doar pentru Montmorency, însă Marele Maestru nu renunţă.

— Maiestate, dacă Soliman se întoarce cu tot sprijinul necesar împotriva împăratului, veţi putea cuceri Italia şi atunci fiul dumneavoastră va fi sacrificat degeaba!

— Ah, mai taci! pufni Chabot.

Francisc stătea lipsit de expresie, jucându-se cu inelele. Studie chipul sfetnicilor săi. Amândoi aveau dreptate. Dacă alegea să se alieze cu Soliman, aceea ar fi fost prima ofensivă adevărată de după înfrângerea dezastruoasă de la Pavia. Atâtea vieţi se pierduseră! Se plătise un preţ mult prea mare. Prin puterea lui Dumnezeu cel Atotputernic el devenise rege. Doar el era în măsură să ia decizia finală şi să răspundă pentru consecinţe, însă Montmorency avea dreptate. Îi plăcea sau nu, şi Henric era fiul său, iar băiatul era tulburat. Nu-i mai putea cere să se sacrifice în continuare pentru Franţa. Sau cel puţin nu acum.

— Şi când mă gândesc, spuse el încet, mângâindu-şi barba. Dulcele Milano; cândva era al meu. Ridică mâna către ceilalţi. L-am avut aici… aici, în palma mâinii mele.

— Iar Maiestatea Voastră îl va avea din nou, spuse Duprat. Într-un fel sau altul. Iar când va veni acea zi, gloria Franţei nu va cunoaşte limite.

6

De pe marginea gardului viu, prinţul Henric putea să-l lovească perfect pe fratele său. Ca o pisică la pândă, se apleca în tăcere, ţinându-şi respiraţia, aşteptând clipa potrivită în care să atace. Ochii lui negri şi metalici străluceau în lumina soarelui de sub valurile dese de păr de culoarea abanosului. Charles, fratele său mai mic şi cu faţa rotundă, stătea alături de el trăgând cu ochiul prin găurile din tufişuri.

— Henric, opreşte-te! Nu vreau să mă mai uit, se plânse băiatul.

— Atunci dispari, broască râioasă şi plângăcioasă până nu te bat de-ţi sună apa. Haide!

După ce fratele său dispăru, Henric se întoarse să privească în continuare de cealaltă parte a gardului viu, unde Delfinul înalt şi slab, o adevărată oglindă a regelui, pipăia şi se împingea în rochia ridicată a lui Marie, fiica contesei de Sancerre.

— Vă rog, Înălţimea Voastră, nu se cade, gemu ea, în timp ce el îi ridică rochia cu agilitate, cu cealaltă mână băgată adânc în crăpătura dintre sânii ei.

— Însă pot să o fac, pentru că voi fi rege! mormăi el, în timp ce îi lăsa pe gât săruturi umede şi fierbinţi. În plus, nimeni nu va şti. Lasă-mă doar puţin, insistă el, în timp ce ea încerca fără prea multă convingere să se elibereze din mâinile lui mari şi insistente.

Henric se înălţă peste gardul viu, observând comportamentul animalic, ciudat al fratelui său. Văzuse primăvara trecută în grajduri armăsarul care insista să se urce pe iapa regelui, însă acest tip de interacţiune umană îi era complet străin. Mai mult, îl dezgusta.

Nu-i venea să creadă că oamenilor chiar le plăcea să înfăptuiască ceva atât de necivilizat. Era ciudat să privească aşa ceva, toată pielea şi sudoarea, iar Henric se trezi abătut de la propria sa misiune. Îşi privea fratele care încerca să o convingă pe tânăra fata să i se supună între tufişuri.

— Pac! Piatra ţâşni din praştie, lovindu-l pe Delfin în fesele goale şi ridicate.

Francisc dădu din cap şi, fără să mai fie nevoie să-l identifice pe atacator, strigă:

— Pe Zeus, Henric, îţi arăt eu ţie!

Se clătină în timp ce îşi ridică pantalonii bufanţi din catifea, apoi alergă prin tufişuri după fratele său mai mic. Henric era mai rapid. Alerga ca vântul printre tufişurile tunse frumos şi prin labirintul de tisă înaltă şi tufe de trandafiri. Doar o tufă răzleaţă de mărăcini îi micşoră lui Henric viteza, făcându-l să cadă la pământ. Cei doi fraţi se bătură în noroi. Furia dezlănţuită a lui Henric întrecu priceperea fratelui său. Henric îi trase braţul lui Francisc la spate şi îl răsuci cu

putere. Amândoi băieţii gâfâiau de la alergat.

— Nemernic mic şi meschin! Nu e de mirare că tata te dispreţuieşte, mârâi Delfinul, încercând să-şi recapete suflul.

Henric îi răsuci şi mai tare braţul, iar fratele lui urlă de durere.

— Nu e adevărat!

— Ba e adevărat!

— Retrage-ţi cuvintele, Francisc!

— Nu vreau!

Henric îşi trânti fratele la pământ şi îi afundă faţa în noroiul moale.

— Bine! urlă el. Îmi retrag cuvintele. Însă aşteaptă până o să audă tata ce mi-ai făcut. Să mă spionezi ca un dezmăţat, apoi să arunci cu pietre-n mine!

Henric îl eliberă pe Francisc, care zăcea cu faţa în noroi.

— Nu cred că într-adevăr vrei să faci asta, nu-i aşa, dragul meu frate? La urma urmei, voi fi nevoit să mărturisesc pe cine erai călare când te spionam! Regele va fi foarte tulburat să afle. Mai ales că şi el a făcut acelaşi lucru cu aceeaşi târfuliţă!

Henric slăbi strânsoarea braţului Delfinului.

— Să nu cumva! strigă Francisc.

Lacrimile îi umpluseră faţa murdară, în timp ce Henric îi prinse din nou braţul şubred şi îl răsuci strâns încă o dată.

— Bine, n-o să-i spun!

— Atunci ne-am înţeles, nu-i aşa?

Delfinul dădu aprobator din cap şi, după ce fu eliberat, se ridică din nou în picioare, ştergându-şi hainele cu furie.

— Înţeleg că te dispreţuiesc la fel demult ca tata! Francisc continuă să-şi şteargă şosetele. Şi îţi mai spun ce înţeleg. Înţeleg că vei continua să ne pedepseşti pe toţi pentru tot restul zilelor tale pentru ce s-a întâmplat în Spania! Acum era în picioare şi pregătit să se apere. Ei bine, frăţioare, se pare că ai uitat că şi eu am fost cu tine în închisoarea aceea spartană! Şi eu am trecut prin aceleaşi greutăţi, bătăi şi duhori; îmi aduc aminte la fel de bine ca tine. Însă eu am reuşit să-mi îndeplinesc obligaţiile ca un bărbat de onoare adevărat, fără să mă plâng în permanenţă de ce s-a întâmplat în trecut sau să-l torturez pe tata pentru asta!

— Ne-a lăsat singuri acolo patru ani! strigă Henric. Dumnezeule, Francisc, aveam şase ani! Nu eram în stare nici măcar să-mi vorbesc propria limbă când ne-au lăsat să ne întoarcem acasă! Cum să-l pot ierta când el s-a întors în siguranţă în Franţa şi şi-a lăsat copiii să se chinuiască în locul lui?

— Era nevoie de rege aici. Am îndurat ceea ce era necesar pentru el şi pentru Franţa, răspunse băiatul mai mare cu stoicism.

— Însă cum să fii atât de nepăsător când doar pomenind de acest lucru stârneşte în mine o asemenea violenţă încât l-aş ucide dacă ar fi

lângă mine! Am petrecut o veşnicie în locul acela întunecat şi urât mirositor şi Dumnezeu ştie cât îl urăsc pentru asta!

Nările lui Henric se umflară, iar ochii lui se umplură de lacrimi în timp ce rostea cuvintele printre dinţi.

— Cred că asta ne desparte, frăţioare. Doi fii ai unui mare rege. Unul va fi următorul conducător al Franţei, iar celălalt este destinat unei vieţi banale şi obscure. Vezi tu, Henric, am avut bunăvoinţa să-l iert pe Maiestatea Sa pentru ceea ce împrejurările l-au silit să facă. Nu mai eşti un copil. A venit vremea să încerci să creşti şi să-l ierţi şi tu.

— Niciodată! şuieră Henric. Nu-l voi ierta niciodată! Niciodată!

— Biet nenorocit, oftă Delfinul, clătinând din cap.

Henric se îndreptă alene către palat, pe un drum diferit faţă de fratele său. Nu dorea să vadă pe nimeni. Îl durea prea tare, iar mintea lui încă era prea plină. Furia, amărăciunea şi durerea se îmbinaseră mult prea strâns şi imposibil de separat. Rătăci singur prin parcul englezesc, dincolo de chioşcul de fier alb şi nenumăratele bănci de piatră, până când îşi dădu seama, după mirosul de busuioc şi cimbru proaspăt, că se apropiase de grădinile bucătăriei.

Bucătăria era ca un fel de rezervaţie; atât de plină de mirosuri pământeşti şi de viaţă. Uneori îi plăcea să meargă acolo şi să se plimbe printre servitori. Mai împărţea o cană cu vin sau o ceaşcă de ceai de mentă şi o glumă cu vreunul dintre ei. Pentru el reprezentau o curiozitate, cu mâinile lor aspre şi chipul lor cinstit. Ştia că se simţeau stânjeniţi când venea el acolo. La urma urmei, şi el era prinţ regal, iar ei erau servitorii săi. Însă Henric îl considera un loc în care se refugia de lume; acolo era foarte departe de excesele şi ipocrizia Curţii licenţioase a tatălui său.

Zâmbi şi îşi iuţi pasul. Simţi întâi aroma de pâine proaspăt coaptă, apoi cea bogată de fazan la cuptor. Clapon. Potârniche. Însă mirosul de tort cu nuci şi marţipan, preferatul său, îl făcu să intre în fugă prin uşile deschise.

Când intră în cămară, îi văzu pe servitori adunaţi în jurul cuptoarelor mari din piatră. Toţi stăteau sub grămezile de păsări moarte agăţate de picioare de grinzi, aşteptând să fie gătite. Pereţii şi tavanul cu bârne joase erau maro şi acoperiţi cu grăsime. Funii de ceapă şi usturoi erau agăţate lângă uşă. Henric îl dădu la o parte pe servitorul care îi bloca vederea şi zări o masă sângerie şi fără viaţă ieşind dintre şalele câinelui în jurul căruia se îngrămădiseră toate ajutoarele de la bucătărie. El rămase fascinat de privelişte.

— E atât de neajutorat, şopti el, privind căţeluşul, cu ochii încă lipiţi.

— E doar natura care îşi urmează cursul, Înălţimea Voastră, spuse o femeie în vârstă, pe nume Clothilde, care îngenunche în faţa câinelui.

— Şi de ce mama nu îl linge ca pe ceilalţi?
— Pentru că nu poate, Înălţimea Voastră.
— Şi ce se va alege de el?
Clothilde se gândi o clipă şi îşi şterse nasul turtit cu mâna murdară, apoi răspunse. Îşi frecă uşor bărbia şi murmură:
— Ei bine… dacă nu îi scoate sacul curând, căţeluşul o să moară… însă mai are cinci care să o ţină ocupată.
— Nu! strigă el. Servitoarele, bucătăresele şi ospătarii îl priviră din poziţia ghemuită în care stăteau în jurul căţelei. Şi el se miră de propria sa reacţie. Adică nu putem face nimic?
Bucătăresele şi servitorii se priviră surprinşi. Clothilde îşi frecă din nou nasul.
— Am putea să îl tăiem noi. Însă atunci e posibil ca mama să nu-l recunoască.
— Atunci tăiaţi-l!
— Înălţimea Voastră, are nevoie de lapte matern. Ar fi o cruzime să-l aducem la viaţă şi să ni-l ia apoi natura. În vocea ei era o urmă de blândeţe, în timp ce îşi freca mâinile pe şorţul lung şi murdar, care cu multă vreme în urmă fusese alb.
— Te rog! Trebuie să faceţi ce puteţi, se rugă el în şoaptă. Bătrâna, asprită de prea multă muncă şi de prea mulţi copii pe care îi făcuse, era mişcată de naivitatea lui. Pe buzele sale aspre înflori un zâmbet blând.
— Roland, adu-mi un cuţit.
— Ah, Clothilde…
— Fă ce-ţi spun! ordonă ea, apoi servitorul masiv şi transpirat se ridică în picioare. O mai privi o dată, apoi se duse în camerele de gătit.
Henric îngenunche lângă căţeaua care avusese grijă de toţi puii nou-născuţi, cu excepţia unuia, muşcându-le sacul şi lingând sângele. Cu cuţitul în mână, Clothilde pufăi şi, cu un gest greoi, îngenunche lângă Henric. Cu o graţie şi grijă la fel de mari ca ale artiştilor de la etajul superior, ridică puiul şi începu să-i taie învelişul gros în care era înconjurat. Căţeaua înălţă capul şi mârâi cu putere. În sfârşit, eliberat din închisoarea sa amniotică, căţeluşul ud începu să se răsucească şi să chelălăie. După cum se aşteptase, mama îl ignoră.
— Ce ar face-o să-l aleagă pe unul dintre ei împotriva celorlalţi? întrebă Henric.
— Unii sunt soi rău, Înălţimea Voastră. Dumnezeu ştie de ce. O să-i dăm lapte de oaie şi o să ne rugăm să fie bine.
Privi căţeaua care zăcea la câţiva metri distanţă, lingându-i şi îngrijindu-i pe ceilalţi cinci pui ai ei. Orfanul, ai cărui ochi încă erau lipiţi, se răsucea şi chelălăia atât de disperat, încât Henric simţi nevoia să-l ia în braţe. Animalul, care îi încăpea în palmă, începu să caute din

instinct sfârcul mamei. Henric trase lângă el ghemotocul de blană umed, apoi îl legănă cu spaima şi uimirea cuiva care ţine pentru prima dată în braţe un copil.

Henric nu iubise niciodată pe nimeni în afară de mama lui, a cărui imagine care se estompa rapid se reducea acum doar la câteva amintiri răzleţe. Sunetul râsului ei. Mirosul părului proaspăt spălat cu muşeţel. Da, îşi amintea de părul ei, însă nu-şi mai amintea de chipul ei, de atingerea ei sau de dragostea ei. „Ce se va alege de bietul meu Henric?” întrebase ea de pe patul ei de moarte de la Blois. Ştia că tatăl lui nu avea nevoie de băiat, nici atunci, nici altădată. Era prea preocupat de moştenitorul său, de Delfin; de Francisc al său.

Pentru că nu existau cârpe sau lăzi în plus în bucătăria aceea enormă, Henric privi în jur căutând să improvizeze un pat pentru micul animal. Luă un vas mare de lemn de la unul dintre bucătari şi îl aşeză în capătul opus al focului. Apoi îşi scoase pieptarul şi căptuşi vasul cu cămaşa sa nouă şi scumpă de mătase galbenă. Clothilde şi Roland se priviră, însă nu scoaseră niciun sunet. Henric îmbrăcă pieptarul ca pe o vestă, pe pielea goală. Muşchii proeminenţi ai braţului i se umflau prin vesta fără mâneci, incrustată cu pietre preţioase, iar trupul său aducea mai mult a servitor care munceşte decât a fiu de rege.

După ce căţeluşul adormi, îl aşeză lângă foc la o oarecare distanţă de ceilalţi căţeluşi nou-născuţi. Acum că micul animal era în siguranţă, Henric privi în jur în bucătăria uriaşă şi oftă. Simţi cum îi chiorăie maţele. Se întâmplaseră destule, mai ales bătaia cu Delfinul, iar acum era lihnit.

Când Clothilde începu să taie o prăjitură caldă, iar Roland merse să aducă vinul dulce, Henric se aşeză pe una dintre băncile lungi de stejar la o masă din spatele bucătăriei joase. Îşi trecu degetele prin păr şi îl privi pe un bătrân ştirb de pe cealaltă parte a băncii, care curăţa conştiincios un vas mare şi murdar de argint. Alt bărbat stătea la distanţă de câţiva metri. Împreună cu un băieţel cu picioarele goale, jumulea un porumbel pe care îl ţinea între genunchi.

— E un băiat bun, nu crezi? îi şopti Clothilde lui Roland în timp ce aşeza trei felii de prăjitură pe o farfurie de ceramică.

— Pentru un fiu de rege, chiar este.

— Ce zâmbet blând… însă ce ochi trişti!

— Iată-te, ticălosule! Henric strigă la Jacques de Saint André, apoi se îndreptă în grabă spre el prin mijlocul straturilor ordonate de flori. Unde ai fost? Să te ia pojarul că te-ai ascuns de mine!

— Ah, nu vă jucaţi cu mine, Înălţimea Voastră, nu astăzi. *Iisuse!* Ar trebui să vă biciuiesc eu în loc să-l las pe tatăl meu! Adevărata întrebare este unde aţi fost *dumneavoastră?* Ştiţi, v-a pârât din nou la

rege. Dumnezeule, o să învăţaţi vreodată?

— Să învăţ să ascult de Regele Suveran? Mai bine mă ia dracu! răspunse el, apoi scuipă. Acum hai, prietene, nu fi ţâfnos! Ce-ar fi să te joci cu mine cu mingea?

— Nu am dispoziţie pentru asta, Înălţimea Voastră. Chiar m-aţi pus într-o poziţie deloc de invidiat în faţa tatălui meu pentru asta, ştiţi doar. E foarte furios şi totuşi trebuie să vă apăr.

— Atunci nu mă apăra în faţa lui! Ţi-am mai spus asta şi am vorbit seros. În ciuda a ceea ce păreţi să credeţi toţi, tu, dragul meu prieten, nu eşti gardianul meu; nici tatăl tău. Când m-am întors din Spania, am jurat că nimeni nu-mi va mai face asta vreodată. Nici măcar regele!

Au mers în tăcere printre două şiruri de tisă frumos tunse, în formă de con, către malul lacului. Două raţe tăiau o potecă pe suprafaţa ondulată a apei, iar un vânt rece de seară începu să bată în jurul lor.

Jacques era un tânăr răbdător şi blând. Diferenţa de vârstă de şapte ani dintre ei îi cizelase aceste calităţi. De asemenea, era singurul dintre prietenii lui Henric capabil să-i înţeleagă tulburarea şi furia. Doar pentru o clipă astăzi, înainte să fi văzut chipul lui Henric, cu ochii lui negri arzând de nefericire şi singurătate, uitase.

Rămase tăcut, privindu-l pe Henric care îşi scoase pe rând pantofii, pantalonii scurţi şi pieptarul, rămânând doar în şosetele de mătase, apoi păşi încet în apa ca gheaţa. Încă era rece. Apa era purtătoare de boli. Era periculos. Şi, împreună cu dispariţiile sale frecvente, era un gest făţiş de ostilitate. Mai mult decât un simplu înot, era un gest de agresivitate împotriva a tot ceea ce însemna comportament adecvat şi conform etichetei pentru fiul unui rege. Jacques ştia că aceea era singura metodă de apărare a lui Henric împotriva tinereţii lui rănite… împotriva unui bărbat care îl dispreţuia deschis. Oftă cu amărăciune, plin de milă, apoi îl urmă pe băiat în apă.

— Jacques, vreau să-mi spui ceva. Sincer. Ai… Vocea lui Henric era nesigură. Făcu o pauză. Ai *avut* vreodată o fată?

Jacques privi raţele întorcându-se în apă către punctul din care plecaseră. Apoi îl privi pe Henric, rigid ca o statuie, şi privi înapoi către clădirea principală.

— O dată. Fiica bucătăresei de la conacul tatălui meu. Însă dacă-i spui vreodată o să jur că ai inventat! adăugă el ca să se apere, apoi întrebă: Şi Înălţimea Voastră?

Henric se întoarse şi îl privi pe Jacques care reuşise să intre în lac până la genunchi. Se ridică, cu braţele încrucişate peste piept, cu obrajii şi nasul roşii de frig. Henric, care intrase în apă până la coapse, ignorând complet frigul, zâmbi. Priveliştea îl făcu să se relaxeze.

— Nu, mărturisi el. Însă l-am văzut pe Delfin în dimineaţa asta. O făcea cu una dintre noile târfe ale regelui, în spatele grajdurilor.

— Nu se poate! râse Jacques. Şi tu te-ai uitat? Henric, eşti un

diavol!

— Era ciudat. Urât. De fapt, era degradant. Înotă către locul în care Jacques stătea în picioare. Chipul său, sub buclele negre, era încordat. Cum e? Adică, cum te simţi când o faci?

— Pe Zeus! Totul ar trebui să fie la fel de splendid. Aş ucide pentru încă o şansă să fac asta. Să sperăm că în ziua în care îmi găsesc fata potrivită, tot ce va trebui să fac e să întreb. Dumnezeule, cât de norocos eşti! Sunt atâtea fete tinere şi frumoase la Curte, tu trebuie doar să-ţi alegi partenera.

— Le urăsc.

— Nu crezi ce spui.

— Toate sunt atât de spoite şi îmbrobodite. Nu fac altceva decât să zâmbească şi să chelălăie şi miros a tot soiul de poţiuni. Nu suport gândul că aş putea face *aşa ceva* cu una dintre creaturile acelea. Gândul acesta îmi întoarce stomacul pe dos.

— Cu siguranţă nu eşti fiul tatălui tău! râse din nou, însă de data asta, aproape imediat ce cuvintele îi ieşiră din gură, îngheţă. Pielea îi deveni cadaverică. Ah, iartă-mă, Henric… domnule… Înălţimea Voastră. Am uitat unde mi-e locul. Vă rog să mă iertaţi!

— Nu-i nimic, Jacques, însă dacă a fi fiul lui înseamnă să mă tăvălesc cu vreo târfă precum face un animal, atunci mai degrabă prefer să fiu fiul unei căţele!

Trecu pe lângă Saint André şi se întoarse pe malul cu iarbă. După o clipă se aşeză printre firele lungi şi subţiri şi începu să se usuce cu pantalonii eleganţi.

— Jacques?

— Înălţimea Voastră?

— Cum ai ştiut ce să faci? Adică, atunci când ai făcut-o.

— Ah, nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa asta. Se întâmpla la fel de natural ca la animalele acelea. O să vedeţi. Pe viaţa mea, o să vedeţi.

Nu. Nu Henric. El nu va vedea aşa ceva. El nu se va căli cu carne transpirată de femeie, plângând şi cerşind plăcere. El nu va fi niciodată atât de vulnerabil. La urma urmei, toate erau ca Anne d’Heilly. Cu păr diferit. Şi poate ochi diferiţi. Însă în sinea lor erau toate la fel. Îşi dădeau trupul ca plată pentru bijuterii, blănuri şi conace la ţară. În schimb, luau sufletul bărbaţilor. Fusese victima altor lucruri în viaţă; nu va deveni victima cuiva care semăna atât de mult cu iapa tatălui său.

Când dădură colţul să intre în grădină, se lăsase deja întunericul. Cei doi prieteni intrară în tăcere în aripa de est, unde se aflau apartamentele regale.

Ignorând ora târzie, servitorul lui Henric făcu o reverenţă în faţa celor doi băieţi, apoi îl conduse pe prinţ în zona de toaletă, unde îl

aştepta un vas de argint plin cu apă caldă şi parfumată. Alţi doi servitori îi scoaseră pieptarul şi şosetele, încă ude de la apa din lac. Jacques de Saint André se aşeză pe un scaun, în timp ce un paj îi spăla pieptul şi spatele lui Henric.

— Să înţeleg că vii? întrebă Jacques, în timp ce Henric era frecat cu un ulei uşor de mosc.

— Unde să vin?

— Eram sigur că ştii. Regele dă o petrecere în apartamentele sale private după cină şi ne-a invitat pe tata şi pe mine. Bineînţeles, tata e în extaz că în sfârşit a fost invitat, chiar dacă merge vorba că regele doreşte să discute din nou despre Machiavelli. O să fie stânjenitor dacă tata îl va pune în umbră pe rege în privinţa „Prinţului". Se spune că Maiestăţii Sale nu-i place nimic mai mult decât să citească Machiavelli.

— Ah, altă ocazie pentru ticălosul cel bătrân să arate ce ştie. Cât urăsc astfel de seri! Îmi pare rău, prietene, însă o lecţie de latină cu tatăl tău o să fie o distracţie bine-venită.

— Atunci, dacă nu vii pentru rege, măcar vino pentru spectacol.

— Ce spectacol?

— Domnişoara d'Heilly şi doamna de Poitiers. A continuat pe toată perioada cât am stat la Blois.

Se lăsă o tăcere lungă înainte să răspundă Henric:

— Da, am auzit că s-a întors la Curte.

— Aşa este şi îţi spun că e ca şi cum ai urmări două pisici. Sau mai degrabă o pisică şi un şoarece. E foarte amuzant, însă destul de crud din partea domnişoarei d'Heilly. Doamna de Poitiers nu e însetată de sânge, însă e foarte frumoasă, iar asta face să merite spectacolul.

— Înseamnă că nu s-a schimbat.

— Deci o cunoşti.

— N-ar trebui să mă laud. M-a lăsat să-i port culorile în primul meu turnir, cu ceva ani în urmă.

— Cât de măreţ, spuse Jacques zâmbind şi îşi lăsă capul pe spate cu o expresie visătoare.

— Ba din contră. Sunt sigur că ea nici nu îşi aduce aminte. Nici nu împlinisem unsprezece ani pe atunci şi totuşi îmi spuneam că o iubesc.

— Cum ai avut curaj să îi ceri culorile când erai atât de tânăr? Eu am reuşit doar să-i cer culorile mamei mele la primul meu turnir.

Henric ridică din umeri, în timp ce valetul îl îmbrăca într-o haină de catifea roşie.

— Nu ştiu. Avea un chip foarte blând. Am văzut-o de cealaltă parte a terenului. Să nu râzi... însă am simţit că acolo nu mai era nimeni altcineva. Am crezut că şi ea îmi zâmbeşte, aşa că am mers călare până în faţa baldachinului ei, iar ea mi-a dat eşarfa ei. Nici n-a fost nevoie să cer. Soţul ei, un bărbat bătrân şi cocoşat şi cu o grămadă de

păr alb, stătea lângă ea. El a râs, însă ea a spus: „Mult noroc călare, bunule domn! Fie ca Dumnezeu să vă însoţească”. Imaginează-ţi. „Bunule domn.” Aveam zece ani!

— Ei bine, ea îşi aminteşte de tine.

Henric ridică privirea, fără să-şi poată ascunde surpriza.

— De unde ştii?

— Numele tău a fost pomenit într-o noapte la Blois. Şi chiar îşi aduce aminte de tine cu drag. Acum că ştii asta, nu vrei să vii în apartamentele tatălui tău în noaptea asta să-mi ţii companie? Sigur o să vină şi ea şi cel puţin o să-ţi pună un zâmbet pe faţa asta tristă.

— Nu pot, Jacques. Regele ar înţelege că, într-un fel, îl iert. Nu, prietene. Mai degrabă mor decât să-i ofer satisfacţia asta.

7

Afară era aproape de răsărit, în culori roz-deschis. La fel ca în noaptea în care se întâlniseră, Diane îi permise lui Jacques de Montgommery, deşi cu destul de multă şovăială, să o conducă de la discuţiile serii în apartamentele ei. Se îndepărtară de apartamentele regale din aripa estică şi traversară grădina spre camerele ei din aripa vestică. Roua dimineţii lucea în tufişuri, iar soarele începea să răsară dintre copacii din spatele lacului.

— Căpitane, dacă, aşa cum aţi pretins, intenţiile dumneavoastră în ceea ce mă priveşte sunt adevărate, poate îmi spuneţi de ce nu mi-aţi luat apărarea.

Cuvintele lui Diane întrerupseră atmosfera seducătoare pe care Montgommery cel lipsit de scrupule încercase subtil toată seara să o cultive între ei. Se opri doar după ce ajunseră înapoi la castel, apoi se sprijini de unul dintre stâlpii de marmură care mărgineau coridorul. Ea stătea în faţa lui şi îl privea în lumina lumânărilor, în timp ce un zâmbet şiret îi lumină trăsăturile feminine, ca de alabastru.

— Sunt un om de onoare, doamnă. Însă nu sunt prost.

Diane se întoarse furioasă imediat ce auzi acele cuvinte şi se îndepărtă rapid pe coridor. El se surprinse chiar şi pe el însuşi când alergă după ea.

— Asta nu înseamnă că, dacă aţi deveni soţia mea…

De data asta Diane fu cea care se opri. Îi întrerupse propoziţia la jumătate rostind:

— Soţia dumneavoastră? Domnule, sunteţi somnambul! Iar acesta este, fără îndoială, visul cel mai fantezist pe care l-am auzit vreodată.

— Poate. Însă o să vă săturaţi destul de repede de hainele acelea de doliu. Gândiţi-vă, doamnă. La urma urmei, ştiţi că îmi doresc să vă fac curte.

Spunea din nou vorbe mari. Tonul încrezător cu care dorea să o seducă nu făcea decât să o irite şi mai mult. Nu-i mai păsa că nu-i luase apărarea. Dădu din cap şi strigă din nou la el.

— Dacă, aşa cum spuneţi, sunteţi un om de onoare, atunci sunteţi un om de cuvânt şi aţi promis că nu mai vorbiţi despre asta dacă doriţi să rămânem prieteni.

— Aşa am şi făcut, încuviinţă el. Doar că pentru mine e important să îmi ştiţi poziţia în privinţa asta. Curând va trebui să deveniţi mai… realistă, ca să spun aşa. Aceasta e o Curte pentru tineri. Priviţi în jur. Sunteţi o văduvă care, chiar dacă are petale dulci, a trecut de floarea tinereţii. Nu cred asta, nici pe departe, însă, cu siguranţă, asta vor spune în curând ceilalţi dacă veţi continua să rămâneţi aici nemăritată sau fără un bărbat.

— Desigur. Îşi însoţi aprobarea zeflemitoare cu un zâmbet forţat. Aşa că, fiind domnul care sunteţi, aveaţi de gând să mă salvaţi de iminenta decrepitudine?

— Nu vă permit să mă luaţi în râs, doamnă. Poziţia de Căpitan al Gărzilor Scoţiene pe care o am aici e sigură. Toţi au o impresie foarte bună despre mine. Vă pot oferi un loc lângă mine care vă va permite să rămâneţi la Curte mult după ce regele se va sătura de flirturile sale neputincioase cu dumneavoastră.

— Şi de unde ştiţi atât de sigur că se va plictisi de mine? întrebă ea, cu mâinile în şolduri. Poate că voi deveni amanta lui.

— Nu. Nu dumneavoastră! răspunse el cu încredere. Maiestatea Sa nu e stilul dumneavoastră. Cred mai degrabă că v-aţi dori un bărbat doar pentru dumneavoastră, iar asta, desigur, n-aţi putea găsi niciodată în regele Franţei.

— Sunteţi foarte sigur pe dumneavoastră, dragul meu Jacques. Însă cred că mai bine v-aţi măsura cuvintele. Nu mai sunteţi atât de tânăr şi de dorit încât să credeţi că acest mod de a vorbi vă va fi tolerat mereu.

Când conversaţia lor se încheie, ajunseseră deja în capătul coridorului lung şi întunecat, încă neatins de soarele dimineţii. Erau în faţa apartamentelor ei. Montgommery se opri şi luă o torţă din perete ca să lumineze coridorul pustiu. Apoi i-o întinse lui Diane. Privi întunericul rece prin care urma să treacă, apoi din nou către el.

— Pentru că păreţi foarte capabilă să trăiţi singură aici, spuse el, cu siguranţă nu aveţi nevoie să vă conduc mai departe. Aşa că vă urez noapte bună. Vă cer doar să vă gândiţi la ce-am spus.

Diane luă torţa de la Montgommery şi se îndreptă spre apartamentele ei fără să privească înapoi.

Înainte de răsărit, Henric se grăbi spre bucătării. Clothilde, Roland şi restul echipei de la bucătărie alergau deja prin pivniţele aromate ale castelului, pregătind pâine, fripturi şi plăcinte în timp ce restul Curţii dormea. Henric coborî scara lungă ce se termina într-una dintre anticamerele mici de la bucătărie, folosite pentru depozitarea cerealelor.

Privi dincolo de labirintul celorlalte camere, către locul de lângă foc. În stânga, lângă o crenguţă de lemn proaspăt tăiat, zăcea căţeaua cu pete maronii înconjurată de căţeluşi, care deja se jucau şi se împingeau de lângă sfârcurile proeminente. Vizavi de cămin, singur în patul său improvizat în vasul de lemn şi cămaşa elegantă, se afla căţeluşul abandonat.

Henric se apropie şi rămase în picioare lângă căţea şi puii ei nou-născuţi care schelălăiau. Simţi cum creşte furia în el. Mama cea mulţumită de sine înălţă capul din pernă şi se holbă la el cu o privire

sfidătoare. Sau cel puţin aşa i se păru lui. Henric se îndepărtă de ea şi îngenunche lângă căţeluşul izolat, protejat de cămaşa lui, la capătul celălalt al focului. Pieptul său mic se ridica uşor în timp ce dormea. Clothilde trecu pe lângă el cu o oală mare cu supă, din care se ridica aburul în jurul chipului ei cu trăsături aspre. Dădu din cap.

— Înălţimea Voastră, nu arată prea bine. Nu mănâncă nimic din vârful cârpei.

Henric privi din nou în jos la micul animal care nu semăna încă deloc cu un câine; acesta scoase un scâncet firav, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un vis îngrozitor. Trupul său micuţ începu să tremure. Henric mângâie animalul cu un deget; oftatul său neajutorat trezi în el un fior de tristeţe, din adâncul sufletului.

— Cât de singur e, şopti el. Atât de singur!

Oale care zdrăngăneau. Strigăte. Mirosul de plăcintă proaspătă pregătită de dimineaţă şi de carne la cuptor. Pereţii negri şi acoperiţi de grăsime. Servitori grăbiţi. Toţi reprezentau simboluri ale continuării vieţii. Privi din nou animalul şi umflă cămaşa de sub el, sperând să-i ţină şi mai bine de cald.

— Cel mai bine e să nu vă ataşaţi prea mult de căţeluş, îl sfătui Roland în timp ce trecu pe lângă foc, cu braţele pline de lemne. Clothilde crede că nu va apuca sfârşitul zilei. Chipul lui Roland era blând, iar cuvintele sale erau sincere. Puse lemnele jos şi îşi lăsă mâna mare şi aspră pe umărul prinţului, ca să-l aline. Îmi pare rău, Înălţimea Voastră. Însă aşa e mersul lucrurilor.

Henric nu putu răspunde nimic. Nu mai putu îndura o clipă în plus în bucătăria înăbuşitoare, încărcată de arome. Simţea cum îi curge sudoarea pe sub cămaşă, cum îi bate inima cu o spaimă pe care o cunoştea prea bine. Se simţea ca şi când ar fi fost din nou în închisoare şi trebuia să fugă. Alergă cu paşi mari înapoi pe scara de piatră care ducea la sala din răsărit.

Diane mergea singură prin Marea Galerie. Fusese la vecernie, apoi să se plimbe în grădinile regale secundare, mai puţin dichisite. Tocmai începuseră să apară primele semne colorate ale primăverii. Chiar şi enervarea constantă pe care i-o provoca amanta regelui nu-i putea lua plăcerea de a le admira.

Ziua era caldă, iar zăpada se topea din ce în ce mai mult. În timp ce mergea, rochia ei neagră de damasc captura lumina soarelui şi îi încălzea pielea prin materialul bogat. Era liniştitor şi, cu fiecare pas, devenea tot mai fascinată de stucaturile complicate aşezate în jurul tablourilor care împodobeau pereţii deasupra ei. Nu văzuse pe nimeni altcineva pe alee.

— Se spune că e vrăjitoare. Atunci cum ar fi putut să-şi păstreze tinereţea la vârsta ei? Vocea era ascuţită şi puternică. Aş spune că e

zeiţa Diana venită pe pământ sub forma relei Hecate. Poate că vrea să-l vrăjească şi pe rege!

O suită de curteni chicotiră şi îşi şoptiră în timp ce o priveau pe Diane, care tocmai ieşise din starea ei de visare. Dintre toate răutăţile care i se tăcuseră în ultimele săptămâni, aceasta era cea mai mârşavă. Să defăimezi caracterul cuiva sau să-i pui la îndoială loialitatea era o neobrăzare suficient de tolerabilă cât să-şi păstreze încă locul la Curte; însă să fii acuzat de vrăjitorie însemna proces şi poate chiar execuţie publică. Disputa aceea atinsese proporţii grave.

— Vorbiţi cumva despre mine? întrebă Diane, îndreptându-se către vocile care se auzeau de pe coridorul întunecat.

Anne d'Heilly făcu un pas în faţă, cu un zâmbet răutăcios pe chip.

— Madame Diane, ce surpriză! Privi în jur la cei care o însoţeau, iar aceştia dădură din cap în semn de aprobare. Eu şi prietenii mei discutam despre motivul uimitoarei dumneavoastră tinereţi. Pentru cineva care nu mai e tânăr, reuşiţi să păstraţi aparenţa. E remarcabil.

— Ce anume încercaţi să spuneţi, domnişoară? întrebă ea pe un ton tăios.

Anne privi către ceilalţi, din nou cu o expresie de surpriză batjocoritoare.

— Vai, doamnă, mă jigniţi. Pur şi simplu vreau să ştiu ce poţiuni folosiţi. Mă gândesc că poate o să am şi eu nevoie când voi fi de vârsta dumneavoastră.

— Poţiunea este apa rece!

— Cred că nu e neapărat apa, cât felul în care o folosiţi, răspunse Anne. Poate rostiţi o incantaţie?

— Dacă într-adevăr ar fi vrăjitoare, eu m-aş bucura cu siguranţă să am ocazia să fiu vrăjit de ea, se auzi o voce din umbră.

Anne d'Heilly se opri la mijlocul frazei şi îşi îndepărtă privirea de Diane. Toţi ochii îi urmară pe ai ei către coridorul întunecat de unde venise acea voce. Prinţul Henric făcu un pas înainte şi se înclină în faţa lui Diane, apoi îşi scoase toca. Se ridică, cu ochii negri ca tăciunele încă aţintiţi asupra ei. Părul era de culoarea ochilor şi îi cădea în bucle senzuale pe faţă. Era chipul dulce al unui băiat, care ascundea, însă, trupul puternic şi bine definit al unui bărbat.

— Ce bine îmi pare să vă revăd, doamnă Diane, spuse el, apoi se întoarse către Anne. Mademoiselle d'Heilly, dacă aveţi o de vadă serioasă de vrăjitorie, sunt sigur că regele va fi recunoscător să afle. La urma urmei, vrăjitoria e un păcat împotriva lui Dumnezeu… Însă nu uitaţi, adăugă el, ce preţ se poate plăti pentru o asemenea bârfă. De obicei se întoarce împotriva acuzatorului.

Anne d'Heilly rămase nemişcată, cu nările umflate. Sângele care îi înroşise obrajii oglindea culoarea cămăşii prinţului.

— Ai grijă cum vorbeşti cu mine, băiete! Nu prea eşti în graţiile

regelui în ultima vreme.

— Şi ce te face să fii atât de sigură că tu eşti?

Lovise acolo unde trebuia. Fără să aibă vreun argument în plus, ea se întoarse şi dispăru pe coridor, urmată de anturajul ascultător.

Buzele lui Diane se despărţiră într-un zâmbet de uimire. Sub presiunea acelui moment nu ştia dacă să plângă sau să râdă.

— Cum aş putea să vă mulţumesc… Înălţimea Voastră?

El coborî privirea, apoi, chinuindu-se să-şi găsească vorbele, răspunse:

— Cu o plimbare alături de mine prin grădină.

Uitase trăsăturile proeminente ale chipului său şi zâmbetul poznaş. Lucrurile acelea nu se schimbaseră. Însă acum era aproape un bărbat. Gât gros. Umeri laţi. Muşchii picioarelor deja începură să i se formeze de la exerciţiile intensive. Şi totuşi era atât de tânăr…

Ea îl privi în ochi. Negri şi adânci. În ciuda zâmbetului care rămăsese în ei, încă purtau o violenţă furioasă şi torturată; o violenţă împletită cu o singurătate pe care nu o ascundea atât de bine pe cât probabil credea el. Nu mai avea nimic din băieţelul fermecător care îi purtase eşarfa în primul său turnir cu atâţia ani în urmă.

Henric o conduse pe Diane în grădina privată a regelui înainte ca ea să apuce să spună ceva. Acolo ea trase aer adânc şi îşi puse mâna pe piept.

— Nu-i pot mulţumi îndeajuns Înălţimii Voastre, repetă ea.

— A fost plăcerea mea să mă iau de ea. Şi vă rog, insist să îmi spuneţi Henric.

— Ah, nu aş putea. Nu se cade.

— Te-ai simţi mai bine dacă ţi-aş porunci? întrebă el zâmbind, apoi roşi pentru ceea ce spusese, în timp ce se plimbau prin vegetaţia proaspătă de primăvară, printre tufele de trandafiri adormiţi şi porţiuni mici de zăpadă netopită.

— Madame, dacă vă consolează cu ceva, amanta tatălui meu găseşte o mare plăcere în a fi nepoliticoasă cu toţi cei care nu-i sunt de folos.

— Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră, Henric… însă în acest caz e mai mult decât atât.

Ezită să continue, căci dorea să lase trecutul în urmă. Însă simţea o apropiere ciudată de prietenie faţă de acest băiat singur, care tânjea după sinceritate.

— Mă tem că e hotărâtă să creadă zvonurile legate de iertarea tatălui meu şi relaţia mea cu regele.

La fel ca toţi ceilalţi, Henric auzise acele poveşti; însă când era băiat o iubise într-un fel care nu-i permitea să o păteze în vreun fel. Acum, în timp ce o privea, tot nu îşi putea schimba acea părere.

Tatăl lui Diane, Jean de Poitiers, deţinuse un post onorabil la Curte.

De fapt, această poziţie fusese cea care înlesnise căsătoria lui Diane cu Louis de Brézé, Mare Seneşal de Normandia. Însă, în timpul bătăliei de la Pavia, Poitiers conspirase cu administratorul trădător al regelui, Carol de Bourbon, cel mai puternic şi de încredere ajutor al regelui.

Scopul lor fusese să-l detroneze pe rege şi să predea Franţa împăratului Carol al V-lea, însetat de sânge, a cărui intenţie era de a prelua Franţa sub coroana spaniolă. Pentru a-şi proteja propria poziţie şi renumele, soţul lui Diane fusese cel care deconspirase complotul tatălui ei. Acuzaţia a fost de înaltă trădare, pedepsită cu execuţia. Însă chiar când era să-i fie tăiat capul, sosise un ordin misterios de iertare, trimis personal de Maiestatea Sa.

Tatăl lui Diane nu a fost decapitat, ci, prin mila Maiestăţii Sale regele Franţei, Jean de Poitiers urma să-şi petreacă restul vieţii în închisoare. La Curte şi în casele nobile din Franţa mergea vorba că tânăra şi frumoasa sa fiică, Diane, plătise cu trupul ei datoria pe care o avea el de plătit Franţei.

— Dacă îmi spuneţi că nu e adevărat, vă cred, spuse Henric încet, cu o inocenţă copilărească pe chipul frumos.

— Se spune că m-am culcat cu tatăl tău. Atunci de ce anume să-l fi iertat pe un trădător?

— Clemenţa e privilegiul regelui. Fără îndoială, soţul dumneavoastră l-a servit bine pe Maiestatea Sa.

Cei doi se plimbară pe cărările labirintice de arbuşti, chiar dacă se lăsase o ceaţă blândă de primăvară după ce soarele se ascunsese în nori.

— Ştiţi, spuse ea, dornică să schimbe subiectul, nu-mi vine să cred cât de mult v-aţi schimbat de când n-am mai fost eu la Curte.

— Nu prea mult.

— Aşa e. Doar ochii îmi spun că sunteţi aceeaşi persoană.

— Şi totuşi, dumneavoastră nu v-aţi schimbat aproape deloc de la Saint Germain-en-Laye.

— Ah, da. Primul dumneavoastră turnir.

— Mi-aţi oferit culorile dumneavoastră.

— Îmi aduc aminte. Le-aţi purtat cu onoare.

Se opriră, căci ajunseseră în locul unde se terminau grădinile regelui şi începeau grădinile bucătăriilor. Nu-şi dăduse seama decât când simţi mirosul familiar de busuioc şi cimbru că ajunseseră atât de departe. Nu avusese de gând să o aducă aici, în locul său secret. Era prima femeie cu care lăsase garda jos.

În ciuda exemplului tatălui său, sau poate chiar din pricina lui, Henric tăiase orice legătură mai substanţială cu femeile. Crezuse ceea ce îi spusese lui Jacques. Le dispreţuia parfumurile şi jocurile. Mai exact, se temea de ele. Însă felul lui Diane era diferit. Subtil. Natural. Stârnise în el aceeaşi atracţie din copilărie pe care o simţise pentru ea

în toţi acei ani.

— Ah, Înălţimea Voastră! strigă Clothilde îndreptându-se spre el prin uşa deschisă a bucătăriei. Tartele sunt gata; tocmai le-am scos din cuptor. Le-am făcut pe cele pe care le preferaţi… Abia atunci observă că prinţul era cu o femeie. Ah, vă rog umil să mă iertaţi!

Începu să facă plecăciuni în direcţia lui Henric, apoi către Diane.

— Nu îţi cere scuze, te rog! Diane de Poitiers, permite-mi să ţi-o prezint pe Clothilde Renard, cea mai bună bucătăreasă de prăjituri din toată Franţa.

Vocea lui căpătase o încredere nouă. Servitoarea roşi şi întoarse privirea ca o fetiţă.

— Sunt încântată, doamnă Renard, răspunse Diane, apoi întinse mâna. Clothilde îşi şterse grăsimea de pe mâini pe şorţul murdar care atârna pe sub sânii ei căzuţi. Luă şovăind mâna lui Diane şi o strânse.

— Madame, aş fi onorată dacă aţi vrea să gustaţi din tartele mele, spuse ea emoţionată. Mi s-a spus că reţeta Banbury e cea mai gustoasă. Clothilde îl privi pe prinţ, apoi din nou pe femeie. Văzu că între ei e o scânteie, însă nu prea era sigură ce anume însemna. Nu aşteptă răspuns, ci se înclină, apoi făcu un pas în spate şi se îndreptă către uşa de la bucătărie.

— Mi-ar plăcea foarte mult, Clothilde, strigă Diane în timp ce o vedea dispărând prin uşa dublă de stejar. Apoi îl privi din nou pe Henric. Ce femeie încântătoare!

— Cea mai bună. Poate că pare ciudat, însă o consider legătura mea cu realitatea. Uneori cred că, dacă nu era Clothilde, nu m-aş mai fi aflat aici, răspunse el privind uşa, zâmbind. Acum, pentru prima dată, între ei se lăsă liniştea. Şi, tot pentru prima dată, Henric începu să se simtă ciudat. Ei bine… probabil o să ne vedem mai des acum că v-aţi întors la Curte.

— Mi-ar plăcea, răspunse ea zâmbind. Ar fi frumos să am, în sfârşit, un prieten adevărat aici.

Regele Franţei era un om tulburat.

Dorea să aibă din nou Milanul. Dorea toată Italia sub coroană franceză, iar dorinţa creştea în el, mai puternică şi mai mistuitoare cu fiecare zi. Italia era o ambiţie nedomolită.

Stătea în scaunul sculptat de lângă pat, privind-o pe Marie de Sancerre dormind. O vreme îl ajutase să-şi potolească dorinţa, însă era doar un copil. Anne păruse de aceeaşi vârstă când o adusese prima dată în patul lui; iar ea fusese aproape la fel de bună. Sau poate că propria lui vârstă îl făcuse să îşi savureze noua cucerire mai mult decât ar fi făcut-o în tinereţe.

Fata, fiica contelui şi contesei de Sancerre, se răsuci sub cuverturile grele brodate. Francisc o privi cum se întoarse cu spatele. Mişcarea îi

dezveli sânii micuţi şi rotunzi, punctaţi cu sfârcuri mici şi roz. „Ah, nevinovăţie!” O avea din plin. Şi el şi-ar fi dorit să aibă din nou acea inocenţă. Fata asta meritase să-i ţină lângă el pe părinţii ei enervant de ambiţioşi.

Însă merita să o piardă pe Anne? Ar putea să o ia de la capăt cu ea? Inocenţa ei oare i-ar da putere? Nu. Nu o dorea pe ea atât de mult pe cât dorea înapoi acele zile de abandon fără griji, de dinainte să devină rege. La asta se gândea când privea în ochii ei violeţi. Ştia doar că era mai tânără decât cel mai mic fiu al său.

„Ce prost bătrân sunt”, se gândi el. Ea se întinse din nou, deschise ochii şi îşi îndepărtă de pe faţă părul des şi galben. Francisc sări de pe scaun şi se băgă din nou sub cuverturi lângă ea.

— Spune-mi, cum a fost? Trebuie să ştiu, imploră el.

— Sire? întrebă ea, ştergându-şi ochii adormiţi.

— Cum a fost între noi de data asta? Adică, vreau să ştiu cum am fost eu? Îşi lăsă mâna mare pe capul ei şi începu să-i mângâie părul. Încă… încă te excit, măcar puţin? Încercă să nu pară că se tânguie.

— Ca să spun drept, Maiestate, mă tem că încă nu simt prea mare plăcere. Îşi întoarse privirea. Sper că sinceritatea mea nu v-a supărat.

— Câţi ani ai, *mon ange*? întrebă el, apoi se ridică în cot lângă ea.

Văzu că şovăie înainte să răspundă.

— Aproape treisprezece, Sire.

Francisc oftă şi se lăsă pe spate.

— Iar mama ta… părinţii tăi ştiu că eşti aici cu mine?

— Da, Maiestate, ştiu.

— Şi ce ţi-au spus, Marie?

Fata îl privi din nou, apoi oftă, ca şi când răspunsul ei ai fi fost o mare luptă:

— Mi-au spus să vă ofer absolut tot ce doriţi, fără să cer nimic în schimb.

— Gărzi! Gărzi!

O armată de soldaţi se repeziră în dormitor, cu floretele scoase.

— Căpitane, du-l pe acest copil înapoi la părinţii lui şi spune-le că trebuie să plece de la Curte înainte de apusul soarelui. Nu mai suport nici măcar să mă gândesc!

Fetiţa începu să urle îngrozită, în timp ce era trasă goală din patul regelui.

— Nu! Nu! Vă rog! O să mă ucidă!

Francisc îi privi picioarele care se târau pe jos. Dumnezeule mare, un copil de treisprezece ani! Îşi întoarse privirea de la ea, în timp ce soldatul îi acoperi gura cu mâna ca să-i înăbuşe strigătele.

— Măcar lăsaţi-o să se îmbrace, pentru numele lui Dumnezeu! ordonă el şi îşi acoperi faţa cu mâinile, ca să n-o mai vadă pe fata care

implora.

Chabot şi Montmorency alergară amândoi pe coridor şi intrară în dormitorul regelui la timp cât să vadă copilul dus târâş de acolo, dând din picioare şi urlând.

— Ce s-a întâmplat, Maiestate? întrebă Marele Maestru.

Francisc răsufla din greu.

— Nimic care să nu poată fi vindecat de o doză de realitate.

8

Henric se hotărâse să meargă la balul pe care îl dădea tatăl său în acea seară. Nu fusese o hotărâre uşoară, pentru că nu participase la niciunul dintre aceste baluri în ultimii doi ani. Însă exista gândul, posibilitatea de a o vedea din nou pe Diane de Poitiers. O clipă, Henric îşi lăsă furia deoparte.

— Ce va purta Înălţimea Voastră?

— Poftim?

Henric se întoarse auzind vocea valetului său.

— La banchet, Înălţimea Voastră. Ce o să purtaţi? Trebuie să vă pregătesc hainele. M-am gândit că poate doriţi să alegeţi între pieptarul de satin maro cu topaze şi perle sau cel albastru-deschis. Dacă îmi permiteţi, ambele arată foarte elegant pe dumneavoastră.

— Alege-l pe care îţi place.

Henric rămase nemişcat, în timp ce valetul său îi acoperi spatele cu o cămaşă de călărie din muselină albă, apoi îi trase fiecare braţ prin mânecă. Când dădu să îi acopere cămaşa cu un pieptar din piele maro. Alt servitor merse să deschidă uşa la care bătea cineva. Henric se întoarse şi îi văzu chipul lui Roland, cu pălăria în mâinile mari şi capul plecat.

— Îmi pare rău să vin aşa, Înălţimea Voastră. Ştiu că nu se cade, însă Clothilde m-a trimis.

Văzând privirea gravă de pe chipul lui Roland, Henric îşi împinse valetul şi aruncă pieptarul pe podea.

— Ce s-a întâmplat? E bolnavă?

— Nu. Din păcate, e vorba de căţeluş. A murit, Înălţimea Voastră. A cedat, cu mai puţin de oră în urmă.

Înainte ca Roland să termine propoziţia, Henric ieşi în grabă afară din cameră pe lângă el, străbătu coridorul lung şi ajunse în bucătărie. Pantofii săi de piele răsunară pe podele în timp ce o luă la fugă. Roland îl urmă, însă, pentru că se născuse cu un picior mai scurt, nu se putea măsura cu prinţul.

Henric abia îşi stăpânea lacrimile în timp ce alerga pe scara lungă, apoi prin Marea Galerie, pe lângă bibliotecă şi atelierul tapiţerului. Alergă pe scările întunecate şi şerpuite ale bucătăriei, sărind câte două trepte deodată, până când îşi pierdu echilibrul şi alunecă. Clothilde stătea lângă foc şi ridică privirea când intră el. Ceilalţi servitori se opriră din activităţile lor şi se înclinară în faţa lui Henric.

— Unde e?

Clothilde privi către micul pat pe care îl improvizase el şi îi făcu semn să înainteze. După o clipă îngenunche şi mângâie cu degetul chipul delicat al căţeluşului. Pielea încă îi era caldă.

— O să îl îngropăm pentru Înălţimea Voastră, spuse Clothilde.
— Nu!… Îl îngrop eu!
Cu mâinile tremurând, Henric ridică cămaşa galbenă în care înfăşură animalul mort. Clothilde şi Roland îl urmară cu chipul schimonosit de tristeţe în grădina din spatele bucătăriilor.
— Cel puţin lăsaţi-l pe Roland să sape mormântul.
După ce termină, Roland se ridică, iar Henric lăsă cămaşa de mătase în gaură.
— Ah, Înălţimea Voastră, nu şi cămaşa. E atât de frumoasă, şopti Clothilde.
— Lăsaţi-o cu el! A fost singurul lucru pe care l-a avut în lumea asta nefericită.
Ascultându-i dorinţa, Roland şi Clothilde se dădură la o parte, iar Henric aruncă ultima lopată de ţărână. Apoi, când le ceru asta, îl lăsară singur, o siluetă conturată în soarele roz, aplecat deasupra micului mormânt.

Când prietenii lui îl convinseră pe Henric să iasă din apartamentele lui şi deja mergeau împreună pe coridoarele labirintice ale castelului, marea sală de banchete era deja plină. Era năpădită de sunetul curtenilor care pălăvrăgeau şi de mirosul vătămător de parfumuri din cele mai diverse. Ambră cenuşie, mosc tibetan şi apă de trandafiri de Damasc; toate se luptau să îndepărteze mirosul acru de carne nespălată şi haine murdare, prea fragile ca să poată fi curăţate. Peste tot se auzeau muzică şi râs.
Încadrat de Brissac şi Bourbon, Henric luă un pocal de vin de pe tava unui servitor şi îl goli cu repeziciune. După revederea lor, el şi doamna de Poitiers plănuiseră să joace o partidă *de jeu de paume.* Cu toate că petrecuseră mare parte din după-amiaza trecută pe terenuri, cu doar o zi în urmă, acum gândul că o vedea din nou îi făcea inima să-i bată cu teamă.
— Henric! Jacques de Saint André veni în spatele prinţului şi îl lovi pe spate, în vreme ce grupul de tineri nobili se salutară. Ce bine îmi pare să te văd aici! Ce surpriză!
— Dacă am noroc, regele nu va avea ocazia să spună acelaşi lucru, răspunse el, făcând un semn în capătul opus al încăperii, către tatăl său, apoi goli al doilea pahar cu vin. Haideţi să bem ceva, ce ziceţi?
Jacques zâmbi şi îşi lăsă mâna pe umărul lui Henric.
— Îmi spui care e motivul pentru care ai venit sau trebuie să-mi petrec toată noaptea ghicind?
— Pur şi simplu am avut chef, atâta tot. Trebuie să existe un motiv?
Zâmbetul lui Jacques pieri.
— Nu, Înălţimea Voastră, nu trebuie să existe un motiv.
François de Guise şi Charles de Brissac li se alăturară.

— Ce surpriză, Înălţimea Voastră, spuse Guise, puţin prea tare. Mă bucur să vă văd aici!

Brissac cercetă mulţimea.

— E o petrecere încântătoare.

— Altă etalare somptuoasă a regelui, mormăi Henric. Cei patru prieteni ai săi schimbară o privire, în timp ce prinţul se îndreptă către uşile duble mari care dădeau în exterior. Am nevoie de aer, spuse Henric. Mă sufoc.

În sala de bal, muzica şi veselia ajunseseră la punctul culminant, iar regele dansa Passepied cu soţia lui Montmorency. Marele Maestru stătea la masa lungă a regelui, privindu-i şi pipăindu-şi vârful mustăţii argintii. Apoi, sunetul unor voci care se ceartă începu să se audă din ce în ce mai clar lângă el din firida întunecată de la intrare. Tonul ascuţit al vocii unei femei se auzea tot mai tare. Curând fu acoperit de muzică. Montmorency se întoarse şi o văzu pe contesa de Sancerre, urmată la câţiva paşi de soţul ei, care o trăgea de umăr după el pe fiica lor, Marie, care plângea. Toţi trei încercau să treacă de gărzile care stăteau de pază la intrare.

— Trebuie să mă lăsaţi să îl văd pe rege! Trebuie! Sigur a fost o greşeală. Cer să îl văd pe rege! strigă contesa.

Montmorency, a cărui funcţie era, între altele, să administreze corespunzător anturajul regelui, sări din scaunul său să se bage. Le spuse paznicilor să-i tragă pe cei trei oaspeţi neinvitaţi în spatele scaunului de marmură.

— Care e problema? întrebă el, privind-o pe contesă, apoi gărzile.

— Nu tu! strigă ea din nou. Cer să îl văd pe rege!

— Ei bine, doamnă, spuse el arătând către ringul de dans cu degetul pe care i se vedea un inel cu pietre scumpe, Maiestatea Sa este ocupat momentan. Poate dacă stabiliţi o audienţă cu secretarul său…

— Audienţă? Ha! Maiestatea Sa ne-a alungat! Nu era suficient că ne murdăreşte bunul nostru nume şi că şi-a făcut de cap şi cu mine, şi cu fiica mea; acum o lasă grea şi ne trimite să ne facem bagajele!

— Madame, cu siguranţă va exista un moment mai potrivit pentru astfel de discuţii. În clipa aceasta, regele se distrează.

— Bineînţeles! Ştiu totul despre metodele sale de distracţie, domnule! Trebuie doar să îmi priviţi fiica să vedeţi urmările!

Oamenii începuseră să se holbeze la ei. Capetele tuturor se întorceau în direcţia firidei întunecate şi toţi începură să şoptească, în timp ce încercau să îşi dea seama despre ce se discută. Într-un sfârşit, şi regele fu atras de tumult. Plecă de la dans şi se îndreptă către firidă.

— Cum a putut Maiestatea Voastră? strigă contesa la rege, făcând un semn către tânăra ei fiică, ce plângea cu mâna la ochi.

— Duceţi-i imediat în bibliotecă, porunci regele pe o voce reţinută,

apoi îl înghionti pe Montmorency spre sală, în mijlocul şoaptelor înăbuşite ale mulţimii.

— Ei bine, se pare că bătrânul încă mai poate, îi şopti Chabot lui Anne d'Heilly la masă.

— Ah, mai taci, Philippe! Nu-ţi dai seama când vorbeşti prea mult?

Amiralul întoarse capul, apoi îşi îndesă gura cu piept de fazan, lăsând un fir de grăsime să i se scurgă pe bărbie. Ea îşi întoarse dezgustată privirea şi privi în spate către coridorul acum gol, pe unde trecuseră Montmorency, regele, contele de Sancerre şi familia acestuia. În acea clipă, Anne d'Heilly nu-şi dădea seama dacă era mai degrabă furioasă sau curioasă.

Francisc închise uşile duble şi îşi puse mâinile în şolduri. Trei gărzi cu săbii se aflau în spatele celor trei, care acum stăteau în şir, pe una dintre canapelele regelui. Marie de Sancerre, care încă plângea, suspina neîntrerupt în mâinile mici.

— Prea bine atunci. Spuneţi ce e. Cum ştiţi că fata îmi poartă copilul?

— Cum îndrăzniţi? urlă din nou contesa. Marie e fată bună şi cinstită. Nu s-a dat altcuiva decât regelui ei!

Francisc coborî privirea spre ea.

— E adevărat, copilă? întrebă el, pe un ton blând de îngrijorare.

Văzând că nu răspunde, tatăl ei o înghionti, iar ea îşi ridică faţa umflată şi udă de plâns.

— Nu, Maiestate, şopti ea.

În sală se auziră murmure.

— Poftim? Cine naiba a mai fost? Cine? zbieră mama ei, lovind-o peste faţă şi gât atât de tare, încât nu putu răspunde.

— Răspunde-le părinţilor tăi! porunci regele.

Toţi aşteptau.

— Delfinul, Maiestate.

Regele traversă încăperea lungă cu cărţi. Contele şi contesa tăceau. Aşteptau răspunsul. Gărzile erau atente din spatele canapelei de stejar pe care stăteau cei trei. Montmorency stătea în picioare lângă uşă, ştiind că nu trebuie să spună nimic.

— Aduceţi-l imediat aici pe Delfin! ordonă Francisc.

Cele câteva minute de dinainte să intre băiatul în bibliotecă fură umplute cu tăcere, sunetul îndepărtat al muzicii şi încruntătura furioasă a regelui. Francisc al II-lea intră în sfârşit în încăperea boltită, căptuşită cu cărţi, împreună cu paznicul care îl adusese. Braţul său era petrecut pe după o brunetă scundă; râdeau, iar în mâna lui se clătina un vas cu vin.

— Duceţi-o de aici, porunci regele pe un ton şuierat şi sec.

— Ce s-a întâmplat, tată?

Tânărul Francisc privi către grupul stânjenit din faţa lui. O privi pe Marie de Sancerre, care încă plângea. Văzu furia tatălui său. Sângele îi pieri de pe chip. Răsuflarea i se opri.

— Tată, eu… nu e ceea ce crezi tu…

— Haide, haide, băiete… Îl întrerupse pe fiul său şi îi îndesă în mână un pocal cu vin. Ah, nimic nu dă timpul înapoi mai mult decât doi bărbaţi care se culcă cu aceeaşi târfă! Fiul meu, dragul meu fiu… Mă simt din nou ca un băieţandru. Monty, îţi aduci aminte de perioada aceea din Italia de dinainte de războaie; de fecioara aceea ca trestia… oare cum o chema?

— Deci nu eşti supărat pe mine?

Furia de pe chipul regelui dispăru. Îşi aşeză braţul pe după fiul său, ca şi când în cameră n-ar fi fost decât ei doi.

— Unul din noi a lăsat-o grea, băiete! Copilul va avea nevoie de îngrijire.

Gura Delfinului se deschise larg, iar el o privi pe tânăra cu care şi el se culcase.

— O să facem un târg, fiule. Dacă eşti de acord să-i spui lui Anne că asta a fost fapta ta, o să trec cu vederea duplicitatea acestei poveşti. O să o punem pe seama unei aventuri, aşa cum am făcut şi eu, şi Monty cu atâţia ani în urmă.

— Bucuros, tată!

Delfinul zâmbi. Pe chipul său prelung se vedea uşurarea.

— Ticălos crud! Vorbeşti de parcă ar fi o bucată de carne! mârâi contesa.

Soldatul o lovi în ceafă cu palma, suficient de tare cât să o doară.

— Ai grijă cum vorbeşti cu Stăpânul Suveran, o avertiză el pe un ton ferm.

— Ah, Maiestatea Voastră, vă rog! se rugă fata, căzând în genunchi. Vreau să rămân cu dumneavoastră! Nu mă alungaţi! Vă iubesc!

— Taci, Marie, o rugă tatăl ei.

— Dragoste, spui tu? Fată prostuţă, pufni el. Ce ştii tu despre dragoste? M-ai iubit atât de mult, încât te-ai culcat cu amândoi! Tot mama ta ţi-a dat instrucţiuni şi pentru asta? Obrajii ei se umplură de lacrimi, nu putea spune nimic ca să se apere. Dragoste, ha! Ce cuvânt prostesc şi cum îl folosesc copiii într-un astfel de moment! Eu sunt rege. Tu eşti un copil. Te-am avut şi o să plătesc pentru acea plăcere.

Contesa de Sancerre se ridică şi îşi îndreptă rochia, gata să-l înfrunte pe rege.

— Maiestate, mai există o soluţie care ar aduce linişte pentru toţi cei implicaţi. Regele nu o privea, aşa că îşi continuă ideea din proprie iniţiativă: Fiica mea e foarte bine educată. Are vârsta corespunzătoare şi, desigur, statutul corespunzător pentru a deveni Delfină. Eu şi soţul meu propunem ca băiatul să se căsătorească cu ea şi să-i dea copilului

un nume.

Regele începu să chicotească, apoi se întoarse. După o clipă, chicotitul lui înflori într-un hohot de râs zeflemitor. Delfinul şi gărzile zâmbiră, iar regele îşi puse mâinile în şolduri şi se aplecă. Montmorency stătea tăcut lângă rege, lipsit de orice expresie.

— Eşti nebună, femeie? Va fi rege! N-o să-l însor cu o târfă care se dă celui care oferă cel mai mult! Ha! Cu cine-i va procrea pe viitorii regi ai Franţei când se va sătura de fiul meu? Cu grăjdarul? Cu bucătarul? Sau poate cu căpitanul gărzilor, aici de faţă?

Contele şi contesa de Sancerre schimbară o privire înfrântă. Toţi trei se ridicară şi se pregătiră să părăsească biblioteca.

— Maiestatea Voastră, presupun că sunteţi pregătit să vă asumaţi responsabilitatea şi să plătiţi pentru privilegiul de a o fi pângărit pe fiica noastră?

Regele îşi umflă nările, iar chipul lui se înroşi din cauza tonului pe care îndrăznise să-l folosească. Dumnezeule, se gândi ea, ce greşeală făcuse să se uite de două ori la ea.

— Dacă n-ar fi avut în pântece un copil cu sânge regal, v-aş fi aruncat pe toţi în închisoare şi v-aş fi lăsat să putreziţi acolo pentru că aţi complotat împotriva mea! M-aţi luat de prost, iar asta nu permit în casa mea!

— Tată, te rog, îl rugă Francisc şi îşi lăsă mâna pe umărul regelui.

Regele trase aer în piept şi, după o clipă, vocea lui îşi recăpăta ritmul normal.

— Fata va fi trimisă la mănăstirea Murate ca să nască copilul. După aceea, va fi readus la curte să fie crescut alături de ceilalţi. O să-i dau fetei o leafă mică pe care să o folosească drept zestre. Însă nimic mai mult.

— Dar Maiestatea Voastră trebuie să se gândească raţional, obiectă precaut contele de Sancerre. Cine ar mai dori-o după ce se va afla?

Abia acum, când se definitivase rezolvarea acelei indiscreţii, Montmorency făcu un pas în faţă. Regele şi Delfinul se întoarseră.

— Poate ar fi trebuit să vă gândiţi mai bine la riscuri înainte să o faceţi pe fiica voastră să se prostitueze pentru noi. Regele v-a făcut o ofertă echitabilă. Vă sfătuiesc să acceptaţi condiţiile.

Regele privi peste umăr, apoi, fără se gândească de două ori, în timp ce ieşea cu Delfinul, adăugă:

— Montmorency, ocupă-te de detalii! Eu şi fiul meu trebuie să ne întoarcem la banchet.

Aerul de noapte se răcise.

Henric se sprijini de balustrada acoperită cu iederă din faţa lui şi inspiră adânc. Nările îi ardeau de aerul aspru. Vedea un bărbat şi o femeie venind dinspre foişor. Râdeau, iar ea îl ţinea de braţ. Lui

Henric i se tăie răsuflarea când lumina lunii dezvălui chipul şi văzu că femeia era Diane. Bărbatul cu care se plimba era neruşinatul Căpitan al Gărzilor Scoţiene, Jacques de Montgommery.

Lumina lunii se reflecta în faldurile rochiei de mătase neagră a lui Diane, mărginită de dantelă aurie. Părul ei blond era strâns într-o plasă care sclipea în aceeaşi nuanţă aurie. Henric simţi cum i se taie picioarele. Apoi, spre surprinderea lui, ea îl zări.

— Aici eraţi! strigă ea şi îi făcu semn cu mâna, în timp ce el se aplecă peste balustrada terasei. Înălţimea Voastră, vă căutam! Merse către scară, lăsându-l pe Montgommery la câţiva paşi în urmă. Zâmbea, iar obrajii şi vârful nasului i se înroşiseră de la aerul nocturn. Vă mulţumesc că m-aţi condus, Jacques. Poate dansăm împreună mai târziu? adăugă ea zâmbind.

Montgommery se uită încruntat la Henric, care se părea că-i atrăsese atenţia lui Diane. Plecă în grabă, fără să mai scoată vreun cuvânt.

— Voiam să vă felicit pentru victoria de ieri, spuse ea după ce rămaseră singuri.

— Aţi fi putut câştiga. Jucaţi foarte bine.

— Sunteţi prea bun.

— Nu şi când vine vorba de sporturi. În privinţa asta chiar cred ce spun. Aţi jucat excelent.

— Atunci vă mulţumesc, răspunse ea.

Într-o clipă amândoi îşi dădură seama că Henric se holba la ea fără ruşine. Începea să se simtă tulburată de privirile lui adolescentine.

— Arătaţi absolut magnific, murmură el, apoi îi luă mâna şi i-o sărută blând, aşa cum îi văzuse făcând pe ceilalţi bărbaţi de la Curte.

Zâmbetul îi pieri de pe buze când el păstră mâna moale şi albă lipită de buzele lui. Diane se retrase şi începu să-şi frece mâinile ca şi când i-ar fi fost frig.

— E o petrecere splendidă, nu credeţi?

— Pentru una dintre adunările regelui, probabil că este.

— Bine. Ce-ar fi să intrăm? Ştii, Henric, mi-ar plăcea foarte mult să dansez cu tine dacă mă inviţi.

Clipa care urmă fu atât de lungă şi de ciudată, încât aproape că-i păru rău că făcuse acea propunere. El trase cu ochiul prin uşile de sticlă, ca şi când ar fi căutat pe cineva.

— Nu ştiu să dansez, spuse el într-un final, fără să o privească.

— Prostii. Toată lumea ştie să danseze.

După o clipă privi din nou în direcţia ei. Expresia lui devenise distantă; postura sa era acum formală.

— Madame, ca să fiu mai exact, nu dansez bine, spuse el. Cu câţiva ani în urmă, regele mi-a cerut să nu mai încerc vreodată să dansez în public din cauză că l-am făcut de ruşine.

Diane nu ştiu ce să răspundă. Atmosfera dintre ei trecuse atât de rapid de la familiaritate la tensiune, încât acum se simţea ciudat. Îl privi, însă văzu că şi de data aceea el se uita către sala de dans. Era sigură că o remarcase pe vreo tânără, aşa cum se întâmpla de obicei cu Montgommery când erau împreună. Acel comportament duplicitar între curteni la început o înfuriase, însă acum părea să fi acceptat că era ceva obişnuit. Să-l reţină aşa pe prinţ acolo, mai mult, să creadă că l-ar putea interesa să danseze cu ea, era un lucru prostesc.

— Se face răcoare. Poate ar trebui să intrăm, sugeră ea.

— Da, cred că aşa ar fi înţelept.

Henric se întoarse fără să o bage în seamă şi se îndreptă spre uşă. În clipa în care ajunseră la intrare, Anne d'Heilly ieşi pe aceeaşi uşă la braţul amiralului Chabot. Erau atât de aproape, încât fustele lor rigide se atinseră, iar cele două rivale se opriră.

— Oho, bună seara, dragă Henric, spuse Anne cu un zâmbet de pisică. Pe cine avem aici? Sigur, pe văduva în negru. Ţi-ai propus să o aperi peste tot sau doar pe coridoarele întunecate sub lumina lunii? Aşteptă ca Chabot să-şi ascundă rânjetul, apoi continuă: Foarte lipsit de înţelepciune, asta dacă nu cumva îţi doreşti să vă bârfească lumea.

Cuvintele ei erau dure. Henric se întoarse către Diane, care stătea în spatele lui. Rămase surprins şi, cu toate astea, întărit de senzaţia de disperare pe care o citi în ochii ei înainte ca ea să-şi coboare privirea.

— Mademoiselle d'Heilly, cât de groaznic trebuie să fie să nu găsiţi pe nimeni de aceeaşi vârstă cu care să vă distraţi. Copiii se joacă în camera copiilor. Poate v-aţi simţi mai bine cu ei. Cel puţin ei nu sunt în stare să vă răspundă batjocurii.

— Ascultă, prinţişorule, nu se poate să îmi vorbeşti aşa şi să scapi, şuieră ea, însă Henric refuză să muşte momeala.

— Acum poţi să pleci. Fii cuminte. Văd că această doamnă e la fel de plictisită ca şi mine de glumele tale.

În timp ce rostea aceste cuvinte, strânse puternic mâna lui Diane într-a sa. Apoi, dând-o la o parte pe Anne ca şi când ar fi fost o servitoare, o conduse pe Diane prin uşa deschisă, în siguranţa interiorului plin de oaspeţi zgomotoşi.

— Pare că ţi-ai făcut un obicei din a mă salva de furia domnişoarei d'Heilly, şopti Diane când intrară în sala de banchet.

— Nimic nu-mi face mai mare plăcere, doamnă. Însă recunosc că vă descurcaţi foarte bine şi singură.

— Ah, nu atât de bine pe cât credeţi.

Zâmbi.

Henric îi strânse mâna şi o conduse printr-un labirint de dansatori în plin Branle, un dans ţărănesc vesel, plin de răsuciri şi ridicări obositoare. Dansatorii încercau să-i atragă şi pe ei, însă Henric îi împingea la o parte. Mirosul din sală era înţepător. O ceaţă cenuşie-

albăstruie îl făcea de nesuportat. Aerul dens era în contrast puternic cu claritatea şi liniştea grădinii.

— Din ce am observat la această Curte de când m-am întors, pot spune că sigur vor ieşi bârfe, acum că mi-aţi luat apărarea de două ori în faţa ei în public.

— Madame, se spun deja multe despre mine şi puţine sunt cuvinte flatante.

Diane îl privi, cu chipul strălucind de sinceritate.

— E greu de crezut aşa ceva când sunt atâtea lucruri frumoase care pot fi spuse despre dumneavoastră.

Ea văzu cum chipul lui Henric recăpăta o expresie dură. El îşi îndreptă privirea în altă parte.

— Madame, trebuie să ştiţi că nu sunt deloc obişnuit cu complimentele.

Diane se opri când ajunseră la arcada care dădea în noua Mare Galerie. Acolo muzica nu era nici pe departe atât de tare, iar mirosurile nu erau atât de puternice. Ea se opri în faţa lui, obligându-l s-o privească.

— Atunci, probabil, mi-am întrecut limita.

— Spun doar că nu merit încrederea dumneavoastră, doamnă, răspunse el cu o voce blândă şi vulnerabilă.

— De ce spuneţi aşa ceva?

— Toţi spun că sunt dificil. Aşa spune şi regele; şi o spune chiar public. Şi de multe ori adaugă că, atât pentru binele meu, cât şi al lui, îşi doreşte să nu mă fi născut.

— Eu nu cred că sunteţi dificil. În plus, nu îmi pasă de ce se spune, chiar dacă printre cei la care vă referiţi se află regele Franţei. Pentru mine sunteţi un prieten şi vă voi fi mereu recunoscătoare pentru asta, declară ea, apoi se întinse rapid şi îl sărută pe obraz.

Ea zâmbi. Henric nu reuşi să facă acelaşi lucru. După o clipă, când liniştea stânjenitoare dintre ei ameninţa să revină, privi către dansatori. Însă Diane ştia că el o privea pe ea.

Mama lui, regina Claude, fusese ultimul contact al lui Henric cu orice formă de afecţiune. Încă din copilărie, nimeni, niciodată nu-l tratase cu vreo urmă de blândeţe. Şi de atunci se închisese complet în privinţa asta. Nimeni nu-i înţelegea durerea sau trădarea pe care le simţea. Nimeni nu se deranja.

Mai era Montmorency care încercase să facă pe tatăl, crezând că Henric nu avea în rege un tată adevărat. Însă, chiar dacă ţinea mult la Marele Maestru, Monty avea în ochii lui Henric un defect fatal: iubea puterea mai presus de orice. Inima tânărului tânjea după mai mult decât ar fi putut primi de la ambiţiosul Mare Maestru.

Încet, nevoia disperată a lui Henric se transformase într-un dispreţ disperat şi puternic faţă de toţi şi toate din jurul său; era felul său

propriu de a se obişnui cu durerea. Cu pierderea. În toată această furtună apăruse Diane de Poitiers. Pentru el era întruchiparea milei şi bunătăţii; lumea întreagă ar fi trebuit să fie ca ea. Însă, mai presus de toate astea, descoperise la ea o vulnerabilitate care, până acum, îi fusese complet străină. Îl atrăgea într-un fel inexplicabil, în ciuda fricii sale. Nimeni până atunci nu avusese nevoie de el. Aici, acum, o întâlnise pe această doamnă care era complet neajutorată în faţa ostilităţii misterioase a amantei puternice a tatălui său. Ar fi putut fi pentru ea ceea ce Perseu fusese pentru Andromeda. În sfârşit, simţea că putea avea un scop. Foarte puţini riscau să intre în dizgraţia lui Anne d'Heilly apărând o nou-venită. Foarte puţini, cu excepţia fiului răzvrătit al regelui.

Următoarele săptămâni aduseră în Henric o schimbare, a cărei cauză rămase un mister pentru aproape toată lumea, mai puţin pentru el. Cu fiecare zi se apropia tot mai mult de umorul şi naturaleţea tovărăşiei lui Diane. Încet, începu să înflorească sub bunătatea ei.

După reîntâlnirea lor de la Fontainebleau, sentimentul ciudat pe care îl avusese în prezenţa ei dispăruse. Începuse să răsară un tânăr sensibil şi atent. Şi ea se bucura de prietenia lui, nerăbdătoare să găsească măcar un lucru plăcut în şederea ei la Curtea Franţei.

La două zile după petrecerea regelui, Curtea se mutase din nou. De data asta, Curtea se instala la palatul regal de la Saint Germain-en-Laye de lângă Paris. Acolo, Henric şi Diane făceau plimbări lungi prin grădinile regale şi călăreau ore întregi prin pădurile adânci şi verzi care înconjurau castelul.

Henric, care dispreţuia toate lucrurile intelectuale, considerându-le un simbol al aroganţei tatălui său, începu să discute Petrarca cu ea. Citi Machiavelli, pe care îl evitase pur şi simplu pentru că era preferatul tatălui său. Chiar reciti *Le roman de la rose* pentru că ea menţionase că îi plăcea mult. În fiecare zi de la sosirea lor la Saint Germain-en-Laye, după vecernie, jucau o partidă de *jeu de paume* pe terenul din spatele castelului.

— Ah, egalitate! Am ratat! strigă Henric râzând, când mingea grea de piele trecu pe lângă racheta lui şi se opri în iarba groasă în spatele lui. Soarele de prânz era răcorit de o briză dulce de primăvară care bătea blând pe terenul din aer liber. Pe margine, Hélène îşi făcea de lucru brodând un trandafir alb, în timp ce Charlotte moţăia şi din când în când încerca să prindă o muscă încăpăţânată.

— Ah, Înălţimea Voastră poate să se descurce mai bine! râse Jacques de Saint André, care se plimba pe lungimea terenului ca arbitru.

— Tu cu cine ţii? Trebuie să-l bat măcar o dată! strigă Diane, dând încă o minge peste fileu.

Apoi, când Henric întoarse voleul, Diane se mişcă prea mult spre stânga, iar mingea grea o lovi în frunte. Îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi la pământ.

— Diane! strigă Henric, sărind peste plasă către ea. Jacques şi Hélène îl urmară. Henric îngenunche lângă ea şi o luă în braţe. Ah, Diane!… te rog, spune ceva! Cum te simţi?

— Jacques, te rog, adu nişte apă! imploră Hélène.

Jacques sări în picioare şi merse către una dintre gărzile regale care erau aşezate discret în jurul terenului.

— Madame, sunt eu, Hélène. Mă auziţi?

Diane clipi, încercând să-şi revină. Când deschise ochii, privi chipul blând, însă plin de spaimă, al lui Henric.

— Da, sunt bine, spuse ea încet, încercând să se ridice în capul oaselor.

Jacques se întoarse alergând, însoţit de două dintre gărzile regelui; una din ele avea o vadră cu apă.

— Terminaţi cu toată agitaţia asta. Sunt bine. Am fost foarte neatentă. Îi zâmbi lui Henric, al cărui chip încă era plin de teamă. Sincer, adăugă ea ca să-l convingă. Acum, vă rog, ajutaţi-mă să mă ridic. Nu am terminat încă jocul.

— Ah, ba da! insistă Henric. Jacques, ajută-mă să o duc la bancă.

Cei doi tineri o luară de câte un braţ şi o scoaseră de pe teren. Când le făcu semn gărzilor să-i ajute, Henric întâlni din întâmplare privirea dojenitoare a lui Charlotte, care stătea pe scaunul ei pe margine. Cu toate că era îngrijorată, nu se mişcase deloc, iar acum era evident că ochii ei plini de reproş fuseseră aţintiţi asupra lui Henric. El ştiu că anii o făcuseră mai înţeleaptă. Şi mai ştia că ea văzuse mult mai mult din partea lui faţă de Diane decât simplă grijă.

Diane se trezi într-o beznă aburindă.

Ferestrele de la camera ei fuseseră închise, iar camera mirosea a stătut de la lipsa aerului curat. Se ridică în coate şi aprinse o lumânare de lângă pat. Nu se auzeau nici Charlotte, nici Hélène în camera de alături, aşa că păstră tăcerea, sperând să aibă parte de câteva momente de linişte în plus. Îşi trecu picioarele pe latura patului şi îşi atinse din nou capul, în locul unde îi crescuse un cucui mic şi tare. Zâmbi, amintindu-şi grija lui Henric.

„Într-adevăr un băiat dificil”, murmură ea, însă gândurile îi fură întrerupte de priveliştea unei cutii acoperite cu satin verde, care fusese aşezată pe o măsuţă de lângă fereastră. Cutia avea formă pătrată şi era legată cu panglici de dantelă albă. Aprinse încă o lumânare şi o îndreptă către măsuţă.

Întoarse cutia, însă nu găsi vreun bilet. Inima îi bătu cu putere, gândindu-se la darul anterior din partea regelui. Sperase ca în ultimele

săptămâni interesul său pentru ea să fi scăzut. Trase aer în piept, apoi îşi găsi curajul să desfacă panglicile.

Înăuntru, pe un pat de satin roşu, se afla un mic medalion de argint cu inscripţia VICTORIE scrisă în latină pe el. Diane zâmbi din nou şi scoase medalia militară din cutie. Era rotundă şi avea gravată pe ea imaginea unui soldat care se apleacă deasupra trupului rănit al altuia, pe ceea ce părea un câmp de luptă.

— Ah, iată-vă, spuse Hélène, când Diane apăru în cadrul uşii dormitorului.

— Aţi dormit bine? Văd că aţi găsit darul, spuse Charlotte, ridicând privirea din jocul de cărţi în care erau prinse cele două femei la măsuţa de stejar de lângă cămin.

— Cine l-a adus?

— Una dintre gărzile regale, doamnă, însă nu a vrut să spună din partea cui.

— Şi nu a spus nimic?

— Doar că i s-a spus că veţi înţelege atunci când îl veţi deschide.

— E de la rege? întrebă Hélène curioasă.

Charlotte o înghionti:

— Ajunge!

— E în regulă, Hélène. Te rog, pregăteşte-mi rochia de catifea neagră cu corset de dantelă albă pentru seara asta, porunci Diane, apoi îşi întinse braţele şi căscă. În salon era întuneric, însă mult mai răcoare decât în dormitorul ei şi imediat începu să se trezească.

— Însă, doamnă, obiectă Charlotte după ce Hélène se întoarse în dormitor. Nu puteţi cina împreună cu regele cu un asemenea cucui. Sigur vor ieşi bârfe; cum s-a ales o doamnă din societatea civilizată cu o astfel de umflătură.

— Hélène, pregăteşte şi turbanul de catifea, adăugă ea, privind peste Charlotte. Asta ar trebui să-mi ascundă cicatricea de război!

În mijlocului unui nor jos de ceaţă, anturajul de curteni preferaţi ai regelui se adună la vânătoare în dimineaţa următoare, îmbrăcaţi în blănuri şi piei pentru a face faţă răcorii matinale, călăreţii stăteau pe caii lor împodobiţi elegant şi se luau peste picior în timp ce îl aşteptau pe rege. Armăsarul negru al lui Diane îşi plecă fruntea să pască iarba moale de la rădăcina unui pom tânăr, chiar când Jacques de Montgommery ajunse lângă ea. Văzură amândoi un grăjdar ieşind şi ajutându-l pe prinţul Henric să urce în şaua sa din piele.

— Ohohohoho! Ia te uită! Prinţul arţăgos ne va onora cu prezenţa, mârâi Montgommery către Diane în colţul gurii, zâmbind.

— Mai bine aţi avea grijă cum vorbiţi. E fiul regelui, răspunse Diane.

Asprimea din vocea ei îl făcu să se înfioare, apoi priviră amândoi

către tânărul prinţ. Ea nu avusese încă ocazia să-i mulţumească pentru acea medalie, pentru că el nu venise la cina regelui cu o noapte în urmă. Sperase să-i poată mulţumi acum. Henric făcu un semn din cap, însă, spre surprinderea ei, îşi mână calul în direcţia opusă, unde erau Guise, Saint André şi Brissac.

— Se pare că micul dumneavoastră protector şi-a uitat şi el manierele în dimineaţa asta, continuă Montgommery. Să sperăm că amanta regelui nu apare şi ea la vânătoare. Atunci chiar nu va avea cine să vă salveze!

— Jacques, de ce trebuie să fii atât de răutăcios? Chiar mă plictisesc de asemenea meschinării.

Rosti cuvintele apăsat şi trase frâiele calului său, iar animalul se îndepărtă de cel al lui Montgommery. După o clipă, acesta îşi înghionti calul şi o urmă.

— Haide, zâmbi el. Am vrut doar…

— Nu mă interesează absolut deloc ce ai vrut. Eşti foarte nepoliticos.

— Nu ştiu ce mă apucă uneori. Între noi lucrurile mergeau splendid. Îmi pare rău că am stricat totul. Mă ierţi?

Diane îl privi în ochi.

— Unde este domnişoara d'Estillac? întrebă ea, schimbând subiectul. Poate ar fi mai bine să vă încercaţi cu ea cuvintele meşteşugite.

Expresia lui se schimbă odată cu tonul ei apăsat şi se răsuci în şa.

— De unde să ştiu eu? pufni el. Nu sunt dădaca ei!

— Însă eşti iubitul ei! Spune-mi, Jacques, e adevărat că în timp ce tu încerci să mă cucereşti pe mine ea îţi poartă copilul? întrebă Diane furioasă.

El deschise gura să răspundă. Însă se răzgândi, dădu din cap şi îşi mână calul către Marele Maestru Montmorency aflat în apropiere, care vorbea cu fiica regelui, Marguerite.

— Deci, şopti ea, se pare că am răspunsul.

Regele fu ultimul care încălecă şi se alătură grupului de călăreţi. În ciuda minunatului său costum verde de vânătoare, arăta mai sfârşit şi mai obosit ca niciodată. Avea cearcăne negre sub ochi, iar pielea îi era cadaverică. Diane auzise zvonurile care circulau printre curteni, cum că regele se gândea din nou să poarte război împotriva împăratului. Se spunea că nu se putea gândi la altceva. Făcu semnul crucii când îi veni în minte acel gând.

În timp ce stătea pe cal înconjurat de prietenii săi, Maestrul de Vânătoare îi aduse regelui o hartă pe care era detaliată zona în care se presupunea că exista o vizuină de mistreţi. Vânătoarea era condusă de o haită de câini care scheunau, urmaţi de copitele tunătoare ale cailor

curtenilor, care galopau spre vizuină. Regele sprintă peste ţinutul muntos şi ajunse imediat în frunte, întrecându-şi tovarăşii. Atunci Henric îi surprinse pe toţi venind din urmă să preia conducerea.

Cei doi cai alergau umăr la umăr, iar din nările lor ieşeau nori albi de la aerul rece de dimineaţă. Regele întoarse capul, surprins să-l vadă pe Henric ajungându-l atât de uşor. Îşi înfipse pintenii în crupa animalului ca să-l facă să galopeze mai rapid. Diane văzu din spate manifestarea acelei rivalităţi. Când calul regelui şi cel al lui Henric se apropiară de un luminiş înverzit, tatăl şi fiul se rostogoliră la pământ într-o încleştare plină de furie şi patimă.

Regele se rostogoli deasupra lui Henric încercând să-i prindă mâinile la spate, însă fu trântit la pământ de genunchiul lui Henric, care îl lovi pe rege în faţă. Praful şi frunzele se ridicară în jurul lor. Membrele lor erau în aer. Pieptul lor tresălta de furie. Henric se ridică, însă căzu din nou. Lovit în spatele genunchilor de un braţ lung. Din nou se încăierară, în timp ce călăreţii împietriţi priveau. Montmorency făcu un pas înainte, însă Delfinul întinse mâna să-l oprească.

— Asta e între tată şi fiu, îl avertiză el.

— Ah, pui de ticălos! urlă regele, dând din picioare sub privirea îndrăzneaţă şi sfidătoare a fiului său. Ai impresia că poţi biciui un rege? Bine, micuţule, pentru că pari să fi devenit un mic bărbat, o să te provoc la un joc de bărbaţi! Un turnir în armură completă, peste şase zile, la Paris!

Mulţimea de curteni continuară să privească într-o linişte de mormânt. Nimeni nu îndrăzni să mişte înainte să vadă un semn de la rege. Într-un final se ridică şi îşi curăţă praful şi frunzele de pe pieptarul de călărie din piele.

— Frăţioare, nu-l lua de prost! Ştii cât de bun este, imploră Delfinul, când Henric mergea cu mândrie către calul său. Cere-i iertare înainte să fie prea târziu!

— Niciodată! şuieră al doilea fiu, urcând încet pe armăsarul său.

— Atunci, frăţioare, eşti mai prost decât am crezut. Meriţi mânia lui!

Înainte de prânz, regele încolţise deja mistreţul şi îl ucisese cu o lovitură a sabiei sale placată cu fildeş. Ceilalţi descălecaseră să-şi întindă picioarele şi să ciocnească în cinstea victoriei. Henric îşi curăţă praful de pe ciorapi, în timp ce Jacques de Saint André îşi întinse braţele deasupra capului. François de Guise veni alături de ei şi luă un pocal de cositor plin cu vin de la unul dintre servitori.

— Cea care vorbeşte cu soţia lui Montmorency nu e Diane de Poitiers? Nu ştiam că-i place vânătoarea, remarcă Guise cu un zâmbet.

Henric privi către ea. Stătea lângă Madeleine de Montmorency şi prinţesa Marguerite şi râdea ţinând cu ambele mâini un pocal cu vin.

— Aud că face exerciţii fizice la fel ca bărbaţii, iar când mă uit la ea chiar cred. Femeia joacă *jeu de paume,* ba chiar înoată în timpul iernii; dacă vă puteţi imagina aşa ceva! Poate se crede Diana, zeiţa vânătorii.

Henric îi aruncă lui Guise o privire răutăcioasă. Îşi încordă trupul, ca şi când s-ar fi pregătit să lovească. Saint André, cel mai în vârstă dintre ei, interveni:

— Sunt sigur că nu a vrut să zică nimic rău, Înălţimea Voastră!

— Am vrut să spun doar că e o femeie extraordinară… nu una rea, bâigui el, privindu-l neajutorat pe Saint André.

Când îşi dădu seama că nu avea cum să-l mulţumească pe prinţ, Guise tăcu şi îşi termină vinul. Saint André, care privise întregul episod, crezuse la început că şi el ar putea încerca o glumă pe seama lui Henric care sărise aşa în apărarea ei. Însă ceva din el îl opri. Rămaseră amândoi tăcuţi şi îl priviră îndepărtându-se singur spre pădure.

Doi mistreţi erau fripţi în proţap, în timp ce călăreţilor înfometaţi li se aduseră platouri mari cu potârnichi, prăjituri cu pere şi migdale zaharisite. Băură maraschino, un lichior dulce de cireşe sălbatice. Diane aşteptă până când cina fu aproape gata, ştiind că nerăbdarea tovarăşilor lihniţi ai regelui îi va masca dispariţia.

Se îndreptă întâi spre cai, ca şi când doar s-ar fi plimbat, apoi, când simţi că poate pleca fără să fie văzută, urcă în spatele unuia dintre animalele zvelte şi dispăru în pădure, în direcţia în care o apucase Henric. Îl găsi ghemuit pe malul unui heleşteu mic, lângă câţiva bolovani acoperiţi cu muşchi, aruncând pietre în apă.

— Se serveşte cina, spuse ea cu precauţie. Nu ţi-e foame?

— Ştiai că o piatră sare de patru ori înainte să se scufunde?

Lui Diane i se părură ciudate cuvintele lui, însă, gândindu-se la atmosfera mohorâtă a întregii după-amiezi şi umilinţa la care fusese supus în faţa celorlalţi, se hotărî să nu le dea prea mare importanţă.

— Nu te-am văzut de la căderea mea atât de lipsită de graţie pe terenul de sport.

Henric aruncă încă o piatră la suprafaţa apei.

— Cum îţi e capul? întrebă el, fără să-şi întoarcă privirea spre ea.

— Mult mai bine, mulţumesc. Veni mai aproape şi se ghemui lângă el. Pot să încerc şi eu?

Ochii lor se întâlniră doar o clipă înainte ca ea să ia pietricica din mâna lui şi s-o arunce peste apa heleşteului. Piatra sări de două ori şi se scufundă.

— Aşa mă simt uneori… ca şi când m-aş îneca. Viaţa asta e un ocean imens care aşteaptă să mă înghită, spuse Henric încet. Ştii că regele m-a provocat la turnir.

— Accepţi provocarea?

— Cred că sunt obligat, nu-i aşa? răspunse el, întorcându-se în

sfârşit către ea.

Ea văzu din nou în ochii lui tineri furia şi singurătatea pe care le zărise în acea primă după-amiază când o salvase de Anne d'Heilly. Nu văzuse asta la el până atunci.

— Am vrut să-ţi mulţumesc pentru medalionul acela frumos. A fost suficient să mă facă să zâmbesc. În ultima vreme mi se întâmplă rar.

— Mă bucur că îţi place. A fost al lui Bayard, spuse el pe un ton mai blând. A fost un nobil şi un mare cavaler în primele războaie ale regelui.

— Da, sigur, deja e legendă. Însă Maiestatea Sa nu se va supăra că mi-ai dăruit mie un lucru atât de nepreţuit?

— Era al meu! izbucni el, apoi aşteptă o clipă să-şi domolească furia. Era un cadou de la mama. Bayard i-l dăduse ei. Am vrut să îl ai tu. La urma urmei, adăugă el, îl meriţi din plin.

Discuţia dintre ei era dezlânată. Diane continuă nesigură, încercând să se adapteze ritmului gândurilor lui. Era tulburat, iar ea ştia asta. Nu se purta ca băiatul pe care îl cunoscuse în ultimele săptămâni. După ce văzuse întâmplarea dintre el şi rege înţelesese, în sfârşit, de ce. Ceva în relaţia lor declanşase în Henric o furie imensă. Regele alimenta înclinaţia spre violenţă a băiatului. Acum ştia de ce îşi făcuse reputaţia de băiat dificil.

— Vrei să ne vedem la bucătărie mai târziu? întrebă ea. Am ceva ce vreau să îţi arăt. E la Clothilde.

— Ai fost să o vezi?

— O, da. De mai multe ori, zâmbi ea. Avea dreptate. Tartele ei Banbury sunt cele mai bune pe care le-am mâncat vreodată.

El se ridică şi îşi şterse mâinile pline de noroi pe pantaloni. Privirea ochilor lui negri şi adânci îşi pierduse din intensitate şi reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Când ne vedem?

— La ora trei în faţa bucătăriilor.

Zâmbi şi se întoarse către tabără până nu observa cineva că ea şi prinţul erau plecaţi împreună.

Doi căţeluşi negri se rostogoleau încercând să meargă spre Henric. El se opri pe alee şi privi cele două animale care gâfâiau şi îi zgâriau ciorapii. Se aplecă şi mângâie capul zburlit al unuia din ei. În clipa următoare ridică privirea către Diane, care stătea în faţa lui.

— Mi-a spus Clothilde ce s-a întâmplat cu căţeluşul, spuse ea.

Henric continuă să mângâie capul blănos al animalului mic şi negru, pe când celălalt zgâria şi scâncea aşteptând să fie ridicat. Erau căţeluşi ciudaţi, cu ochi negri ca tăciunele, labe mari şi blană care stătea ţeapănă pe cap şi coadă.

— Mama lor a fost unul dintre cei mai buni câini de vânătoare ai

regelui, explică ea. Din păcate, după cum vezi, tatăl lor nu era de rasă. Administratorul Câinilor era cât pe ce să le facă felul, însă l-am convins să mi-i lase mie pe amândoi.

În timp ce Henric continua să mângâie căţeluşul şi să-l privească în ochii mari şi strălucitori, celălalt sări în braţele lui şi începu să-l lingă pe faţă.

— Îţi place? întrebă Diane.

— E minunată!

— Ah, cât mă bucur. Mi-am dorit mult să-ţi fie pe plac. Îşi dădu seama că sunase ciudat şi coborî o clipă privirea. Vreau să spun că îţi datorez foarte mult. Cel de la picioarele tale e mascul.

Diane bătu din palme, încântată că, fie şi pentru o clipă, reuşise să-l facă fericit. Henric luă celălalt căţeluş şi îi ţinu pe amândoi, câte unul pe fiecare braţ. Erau nişte căţeluşi vioi şi fericiţi; amândoi dădeau din coadă în braţele lui şi îl lingeau pe faţă. Henric râse, fericit de surpriză. Nu-şi mai aducea aminte de când nu mai primise ceva.

Încă ţinând în braţe căţeluşii care se agitau, se întinse spre Diane să o sărute pe obraz. Însă când buzele lui întâlniră pielea ei caldă, nu se putu trage deoparte. Se îndepărtă încet, iar zâmbetul de pe chipul lor dispăru. Feţele lor erau încă foarte apropiate, amândouă nemişcate. Se priveau. Aproape imediat, chipul lui Diane se înroşi. Buzele ei se întredeschiseră.

— Şi ce nume le vei da? întrebă ea în şoaptă, aproape sufocându-se cu vorbele.

— Nu ştiu… ba da, ştiu! Tăcu o clipă, în timp ce căţeluşii continuau să schelălăie şi să-l lingă pe faţă. Pentru că e atât de jucăuşă, cred că numele ar trebui să însemne acelaşi lucru. O voi numi Friponne{14}. Iar acest mic diavol zdrobit de insistenţa surorii lui va fi Friper{15}.

— Diane.. Diane, eşti aici?… Diane!

Era Jacques de Montgommery. După distanţa de la care se auzea vocea lui, îşi dădu seama că se afla printre straturile de flori ale grădinii regale. Însă vocea lui se auzea din ce în ce mai puternic. În fericirea de a-i fi dăruit căţeii lui Henric, uitase că acceptase să-l întâlnească acolo. Şi întârziase.

— Trebuie să plec, spuse ea.

— Căpitanul îţi face curte? întrebă el pe un ton tăios, în timp ce căţeluşii începură să se răsucească în braţele lui.

— Diane!

Se auzi din nou vocea lui Montgommery.

— Aşa ceva nu s-ar cădea. Încă sunt în doliu. Nu pot fi curtată de nimeni acum.

Încordarea de pe chipul lui Henric dispăru. Zâmbi din nou.

— Atunci înseamnă că trebuie să te grăbeşti. Îţi mulţumesc pentru căţeluşi, spuse el.

Era recunoştinţă. Simplă apreciere.

Sau cel puţin asta îşi spunea Diane în timp ce se îndepărta de bucătării în direcţia din care se auzea vocea lui Jacques. Doar o sărutase pe obraz, abia o atinsese. Era un băiat căruia îi plăcuse darul şi se simţise copleşit. Tinerii fac astfel de lucruri. Se chinui să îşi scoată din minte asemenea gânduri şi direcţia în care o luaseră. Se chinui să îşi scoată din minte imaginea lui Henric.

— Cum a fost jocul? întrebă ea făcând un semn cu mâna, privindu-l pe Jacques care stătea pe o bancă sculptată din piatră la umbra unui ulm.

În spatele lui, un zid acoperit cu iederă dădea intimitate acelui loc.

— Am jucat bine, dar am pierdut. Delfinul e un diavol pe teren. În plus, gândul la tine mă face să fiu neatent când suntem despărţiţi. Mi-ar fi plăcut să mă vezi jucând.

— Ţi-am spus că aveam o întâlnire, răspunse ea, ignorându-i complimentul.

Se plimbară în tăcere o vreme prin labirintul de tufişuri verzi ca smaraldul. El încercă să o ia de mână, însă ea refuză, iar el o prinse cu forţa şi o obligă să se oprească.

— E grea, şopti el. Însă a plecat la Toul să scape de el.

Diane simţi cum tot sângele i se scurge de pe chip. Nu putea fi adevărat.

— Să scape de el? spuse ea cu o expresie atât de înspăimântată, încât până şi el se simţi emoţionat.

Îi luă mâinile într-ale lui şi i le ridică.

— Ea pentru mine nu înseamnă nimic, spuse ea. O cunoşteam de dinainte să te întâlnesc pe tine. Chiar nu e treaba ta, însă pentru că am de gând să-ţi fac curte oficial după ce se termină perioada ta de doliu, nu vreau să existe minciuni între noi.

— Cum adică să scape de el? repetă ea, cu gura uscată.

— În Toul, trăieşte o bătrână care le ajută pe tinerele fete să iasă din… situaţii neplăcute, explică el, încă ţinându-i mâinile.

Diane se desprinse din strânsoarea lui şi îşi îngropă faţa în palme.

— Ah, cât de îngrozitor!

— Îţi spun că ea nu înseamnă nimic pentru mine! Niciuna dintre ele! Trebuie să mă crezi!

— Saint André a încercat să mă avertizeze în privinţa ta cu câteva săptămâni în urmă, însă nu l-am ascultat. Jacques, te rog, se tângui ea. Trebuie să faci ceea ce e drept şi onorabil. Căsătoreşte-te cu ea şi dă-i copilului numele tău. Măcar atunci ştiu că pot să te văd cu un oarecare simţ al onoarei.

— Madame, ştiu că e un şoc, însă ascultă şi de partea raţională. Ea nu doreşte să se mărite cu mine, iar eu nu doresc să mă însor cu ea. A

fost logodită de la naştere cu un bărbat din satul ei. Ce s-a întâmplat între noi n-a fost decât un fleac ajuns prea departe. Însă avem totul sub control.

— „Avem totul sub control”? „Scapă de el”? Cuvintele astea îmi fac silă! Cât de puţin înseamnă dragostea pentru tine?

— Dragoste? Madame, deschide ochii! În acea noapte la Blois tu însăţi ai spus că nu există dragoste între mine şi domnişoara d’Estillac. Ai avut dreptate. Diane, *mon amour*... Îi prinse umerii între degetele lui lungi şi subţiri şi începu să o scuture. Aici e Curtea Franţei! Nu e un loc de poveste din colţurile minţii tale! Soţul tău te-a ţinut ascunsă atât de mult, încât acum nu ştii mai mult decât o fetiţă despre cum merg lucrurile în lume!

— Aşa o fi, însă nu vreau să iau parte la aşa ceva, Jacques. E mult prea îngrozitor şi să mă gândesc. Dumnezeu i-a dat o viaţă acelui copil. Nu aveţi dreptul să i-o luaţi doar pentru că nu se încadrează în planurile voastre!

— Bine! strigă el, pierzându-şi, în sfârşit, cumpătul. Nu îţi mai spun nimic! Am vrut să fiu sincer ca să încep să te curtez cum trebuie, însă acum regret.

— Vorbeşti de parcă aş fi acceptat deja.

— Între noi e doar o chestiune de timp. Ştii asta la fel de bine ca mine. Nu vei mai primi o ofertă atât de generoasă de la alt bărbat de aici, asta îţi garantez! Acum că eşti văduvă nu ţi-a mai rămas mare lucru. O să fie mulţi care te vor dori ca amantă, pentru că încă eşti frumoasă, iar regele te ascultă, însă ce îi poţi oferi cuiva care ar vrea să te ia de nevastă? Tinereţea ta şi anii în care puteai face copii s-au dus. Cui îi mai poţi fi de folos decât mie? Nu ai de ales decât să te măriţi cu mine.

Era rece şi calculat. Zâmbea când vorbea, ca şi când ar fi discutat despre angajamente sociale, nu despre vieţi. Nu părea să simtă ceva pentru celelalte două vieţi pe care era pe cale să le distrugă, nu-i păsa decât să şi-o perpetueze pe-a sa. Diane se trase din strânsoarea lui, distrusă, apoi fugi de el ca şi când ar fi fugit de Diavolul însuşi.

Diane alergă pe toată întinderea grădinii. Se gândea că, dacă alerga cât putea de repede, atunci ar putea întrece adevărul hain pe care i-l impusese Montgommery. Urâţenia Curţii ameninţa să o înghită. Urâţenia acestei lumi era acum mult mai proeminentă decât strălucirea ei. Şi totuşi, picioarele nu puteau să o poarte suficient de rapid cât să scape de ea.

Când intră în castel alergând pe coridorul lung şi gol, gândurile ei se întoarseră la Henric. „Dragul, dulcele de Henric. Atât de nobil. Atât de inocent. Oare eu am fost vreodată atât de neprihănită?” Când se apropie de galeria care adăpostea capela, fu copleşită de dorinţa de a-l

vedea din nou. Ar fi ajutat-o să învingă răul. Cumva ar fi găsit un sens în toate astea. Cu cineva. Fără să se mai poată gândi la altceva, alergă până în aripa regală a castelului Saint Germain-en-Laye.

În aripa estică erau de două ori mai multe gărzi. Aliniate de-a lungul scărilor până pe coridor, erau înarmate şi îmbrăcate în pieptare albastru cu purpuriu, ce purtau blazonul regelui. Trecu pe lângă ele şi alergă pe câteva trepte înguste. Auzea un râs care spărgea liniştea şi fu atrasă de el. Era vocea lui Henric.

— Rândul tău, îl auzi pe Jacques de Saint André spunând, când se apropie de apartamentul lui Henric. Apoi urmă o clipă de linişte. Ah, ticălosule, ai câştigat din nou! răspunse el râzând.

Henric privi prin uşa deschisă şi o văzu pe Diane împiedicată să intre de floretele scoase ale celor două gărzi. Sări în picioare de la tabla de şah şi se îndreptă spre ei.

— E în regulă, spuse el dojenitor. Întoarceţi-vă la locul vostru.

Henric fu tulburat de durerea din ochii ei. Îi văzu pieptul tresărind. Îşi dădu seama că alergase.

— Te rog, Jacques, lasă-ne, spuse el, fără să-şi ia privirea de la Diane.

După ce Jacques ieşi din încăpere şi închise uşa în urma lui, Diane se prăbuşi în braţele lui Henric. El o cuprinse stângaci. Nu ţinuse niciodată în braţe o femeie şi era nesigur pe ceea ce trebuia să facă, aşa că îşi mişca mâinile în sus şi în jos pe spatele ei. În acelaşi timp, cu toate că ceva din adâncul său îl împingea să o strângă mai aproape de el, abia putea să o atingă. În ciuda acestui disconfort, ea părea să se muleze natural pe forma trupului lui.

În timp ce stăteau împreună în linişte şi singurătate, inima lui bătu mai tare la gândul că sânii ei se lipiseră de pieptul lui. Căldura trupului ei. Pielea netedă a braţelor şi gâtului ei. După o clipă ea se îndepărtă şi dădu din cap ca şi când cineva tocmai ar fi trezit-o.

— Iartă-mă. Nu ştiu ce m-a apucat. Te rog, iartă-mă… Pur şi simplu te-am văzut stând acolo şi…

— Te rog, nu-ţi cere scuze. Ce este? Ce ar fi putut să te tulbure atât? Iar domnişoara d'Heilly?

— Nu. Nu are legătură. Nu ştiu exact. Doar că… ah, e prea ciudat să pot vorbi despre asta.

Diane se întoarse cu spatele la el şi se îndreptă către fereastra balconului. Friponne se gudură la picioarele lui Henric şi începu să scâncească. El o luă în braţe şi încercă să o liniştească.

— Te rog, spune-mi ce e. Suntem singuri. Poţi vorbi în voie.

— Tocmai am auzit nişte veşti tulburătoare, spuse ea, privind în curte, încercând în zadar să-şi recapete echilibrul. Ceva urât şi întunecat… iar eu… eu te consider prietenul meu aici. Nu am pe nimeni altcineva. Nu chiar. Ceva m-a adus aici la tine. Nu ştiu,

probabil am vrut să găsesc alinare. După câteva clipe în care Henric nu rosti niciun cuvânt, se întoarse cu faţa la el. Acum te-am făcut să te simţi stânjenit. Ah, îmi pare atât de rău!

Henric lăsă pe podea căţeluşa care scâncea, iar aceasta se întoarse la locul său de lângă foc, alături de fratele ei.

— Din contră, doamnă, şopti el. Mi-ai făcut un mare dar venind aici. E un lucru rar să aibă cineva nevoie de mine. Până acum nu am avut norocul să cunosc acest sentiment.

Între ei revenise starea obişnuită. Ea traversă camera către el, ca şi când ar fi fost împinsă de o putere străină. Se opri din nou în faţa lui; în faţa acelor ochi adânci. Sprâncenele întunecate şi dese. Buclele grele de păr negru care îi încadrau chipul. Chipul acela... o cheie şi totuşi inaccesibilă. De nepătruns. Plin de durere şi suferinţă. Plin de o energie întunecată... latentă. Nu auzea altceva decât propria lui suflare, căldura lui atât de aproape de faţa ei. La fel ca ea, începu să respire mai rapid. Le era greu să privească în altă parte; şi nici nu doreau.

— Te rog, stai jos. Îi spun lui Jacques să ne aducă ceai cu mentă şi muşeţel. Mama obişnuia să bea aşa ceva când era supărată.

— Nu, Henric, nu pot rămâne.

Se trezi dintr-odată că se purtase mult prea ciudat, ca o adolescentă. Îşi dădu seama de ceea ce făcuse. N-ar fi trebuit să vină. Nu se cădea.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, însă bunătatea ta mi-a fost de ajuns, spuse Diane într-un final, în dorinţa de a nu-l încurca şi mai mult decât o făcuse deja. Se îndreptă spre el şi îi atinse uşor bărbia cu vârful degetelor. În primul rând îţi mulţumesc că nu mă crezi complet nebună că am venit aici.

— N-aş putea să gândesc vreodată aşa ceva despre tine, şopti el când ea se întoarse să plece.

— Te rog, cere-i scuze lui Jacques din partea mea că v-am întrerupt jocul.

— Oricum câştigasem, răspunse el, apoi adăugă: Vrei să joci mâine cu mine *jeu de paume*?

— Da, sigur. O să îţi dau şansa să îţi recâştigi medalionul.

— Acela e un dar, doamnă... indiferent cine câştigă.

Jacques intră pe uşă şi trecu pe lângă Diane. Se salutară cu o înclinare a capului. Diane nu spuse nimic. Apoi dispăru. Jacques îl privi pe Henric. Stătea încă în picioare în mijlocul camerei, privind către cadrul gol al uşii; buzele sale erau uşor întredeschise, iar ochii negri ardeau.

— Dumnezeule mare! Te îndrăgosteşti de ea!

Henric se întoarse, ştiind că îl trădase chipul. Jacques înaintă spre el şi îşi lăsă o mână pe umărul lui Henric.

— Nu fi prost! E suficient de bătrână cât să-ţi fie mamă. Pentru ea

eşti doar un băieţel.

— Tăcere! Auzi? Tăcere!

— Iertaţi-mă, Înălţimea Voastră, însă ştiţi că vă vreau doar binele. N-aş putea să îndur să vă văd rănit.

Acea energie nu părăsise încăperea odată cu Diane. O simţeau amândoi.

— Ştiu, Jacques, spuse el după o clipă. Însă tu nu o cunoşti aşa cum o cunosc eu. E foarte vulnerabilă şi singură. Nu seamănă cu nimeni din locul acesta nefericit. Are nevoie de mine.

— Şi după ce te are şi te aruncă la o parte pentru Jacques de Montgommery ce o să faci?

— Despre ce vorbeşti?

— Cum e posibil să nu ştii? El nu ţine deloc secret interesul pe care îl are pentru ea. Aud că după ce iese ea din doliu îşi vor anunţa relaţia. Se spune că deja a cerut-o în căsătorie.

— Nu se poate. Mi-ar fi spus.

— Ai grijă la acea iluzie, *mon ami.* Femeile nu-ţi spun niciodată totul. Face parte din marele lor farmec.

Henric se aşeză din nou la masa de joc, cu mintea alergându-i de la imagini ale lui Diane la propria lui frică profundă. Începu să aşeze piesele de şah pe tablă cu un aer de indiferenţă.

— Hai, jucăm şah sau nu? spuse el pe un ton înţepător, în timp ce Jacques continua să se holbeze la el.

— Sigur. Cum doreşte Înălţimea Voastră.

Diane traversă în grabă coridorul şi ieşi din aripa regală, rugându-se să nu fi fost văzută.

— Cum am putut să fiu atât de neglijentă? murmură ea, plecând uşor capul. Gândeşte-te la scandal, proasto! Să ieşi din apartamentele private ale prinţului în plină lumină a zilei! Ce naiba a fost în capul tău? Ah, am fost o proastă că am dorit să cred că se înşelau în privinţa lui Jacques. Însă am fost o proastă şi mai mare că m-am lăsat consolată de un tânăr atât de vulnerabil şi tulburat. Nu voi… nu îmi pot permite să fac din nou acea greşeală, altfel va fi şi ultima!

Apoi, când începu din nou să alerge în papucii ei eleganţi de catifea pe podeaua de dale, fără să ştie cum sau de ce, dintr-un colţ ciudat şi întunecat al sufletului ei îi veni în minte o frază. Era o frază pe care la început n-o recunoscu, din *Le roman de la rose.*

> El nu ştia dacă ea era minciună sau adevăr. Se retrase, fără să ştie ce să facă; nu îndrăzni s-o apropie de el de teamă. De teamă să nu fie vrăjit.

— Maiestate, avem încă un răspuns de la Roma, declară Cancelarul Duprat. Papa a primit refuzul dumneavoastră în privinţa termenilor căsătoriei. A continuat să îndulcească înţelegerea adăugând şi Parma. Cu aceste fortăreţe veţi avea din nou Italia în palmă!

— Mai degrabă aş renunţa la ea pentru totdeauna decât să-l văd pe Delfin căsătorit cu fiica unui negustor, indiferent câte bogăţii ar oferi! Toţi îmi cunoaşteţi poziţia.

— Însă, Maiestate, vă implor să vă mai gândiţi, îl întrerupse amiralul Chabot, în sala de consiliu slab luminată. Pe lângă proprietăţi, vine ca zestre şi cu o mare sumă de bani, iar dacă ne jucăm bine jocul aud că papa chiar ar putea să adauge ducatul Milanului ca să câştige meciul! Deja umblă zvonul că încearcă să-l obţină ca dar de nuntă!

— Deci recomanzi ca viitoare regină pentru mine şi pentru toată Franţa o femeie de rând, pe deasupra şi una străină?

— Sire, spuse Cardinalul de Lorena. Gândiţi-vă ce ghimpe în coastele împăratului ar fi această căsătorie. În timp ce vorbim, el recomandă pe cineva din propria lui ţară ca soţ pentru fată, pentru a-şi extinde şi mai mult propriile ambiţii. Trebuie să-i luăm asta.

Francisc se întoarse spre Cardinal.

— Nu Delfinul. Ea e mai prejos decât el.

— Maiestate, aluzia Cardinalului e mult mai gravă, spuse Duprat. Aud de la oamenii mei din Roma că în clipa asta papa negociază căsătoria nepoatei sale cu ducele Milanului, Francesco Sforza, dacă Sanctitatea Sa consideră nesatisfăcătoare negocierile cu dumneavoastră. Ştiţi la fel de bine ca mine că Sforza e marioneta împăratului. Dacă acea uniune se aprobă, cum mai puteţi să luaţi Milanul?

— Ce spuneţi de propunerea mea să-l daţi pe celălalt fiu dacă nu vreţi să-l daţi pe Delfin? spuse amiralul Chabot cu precauţie.

— Ah, nu din nou! oftă Montmorency şi îşi duse o mână la frunte.

— Al doilea fiu al Franţei e mai bun decât niciun fiu, aprobă Duprat.

Afirmaţia lui fu însoţită de murmure de aprobare.

— Domnilor, vă rog! Montmorency sări de pe scaun, se aplecă în faţă şi îşi înfipse pumnii în masă. Trebuie să fiţi raţionali! Nu puteţi să-l supuneţi pe băiat la aşa ceva. Nu e pregătit pentru o instituţie atât de mare precum căsătoria. Şi-a trăit patru ani din viaţă în spatele unor gratii de fier. Vedem cu toţii în fiecare zi cu ce cicatrice a rămas. Îl cunosc şi vă pot spune că nu e pregătit!

Mintea lui Francisc vâjâia la ideea înţelegerii îmbunătăţite

permanent pe care o propusese papa. Încă simţea conflictul dintre dorinţa de a câştiga în faţa împăratului şi credinţa că Henric suferise destul de propria lui mână. Însă lucrurile erau clare. Ca al doilea fiu al Franţei, căsătoria lui Henric nu era la fel de importantă precum cea a Delfinului. El putea fi sacrificat.

Caterina de Medici avea şi ea propriile ei relaţii. Cu toate că fusese orfană de la naştere, tatăl ei fusese Lorenzo de Medici, duce de Urbino. Mama ei, Madeleine de La Tour D'Auvergne, era franţuzoaică, descendentă a regelui sanctificat Ludovic al XI-lea. Copilul era descendent din Cosimo de Medici, una dintre cele mai distinse personalităţi din istoria italiană. Îi plăcea sau nu, Chabot avea dreptate. Acea căsătorie putea fi o metodă minunată de a pune din nou piciorul în Italia.

— Bine atunci, spuse el într-un final. O să alegem prin vot secret.

Fiecare membru al consiliului luă o bucată de pergament şi pana din călimara pe care o avea în faţă. Îşi sigilară răspunsurile şi le aruncară în centrul mesei.

— Secretar! strigă regele. Citeşte rezultatele cu voce tare.

Toţi se priveau între ei în timp ce citeau. Montmorency îşi ţinu respiraţia.

— Şase în favoarea căsătoriei şi unul împotrivă.

— Eu nu mă opun, atâta timp cât Sanctitatea Sa doreşte să ne ajute să luăm Milanul. Îi privi pe rând pe consilierii săi. Prea bine. Deci s-a hotărât. Duprat, poţi să-l trimiţi pe ambasador în Italia cu propunerea noastră de căsătorie între nepoata papei şi al doilea fiu al meu. Pentru această uniune cer oraşele Pisa, Livorno, Reggio şi Modena. De asemenea, vreau şi o zestre substanţială, poate 600.000 scuzi ar fi o sumă potrivită pentru un fiu de rege. Pentru această căsătorie, eu o să le dau prinţului şi miresei lui 80.000 de scuzi din moştenirea sa maternă, ducatul de Orléans, cu o pensie anuală de 50.000 de scuzi şi castelul Gien pentru uz personal. Să vedem ce va răspunde Sanctitatea Sa la asta!

Henric ura gândul că se va afla printre oaspeţii invitaţi la cină în apartamentele private ale regelui, însă era disperat să o vadă pe Diane din nou. Simţea că trebuie să descopere adevărul despre relaţia dintre ea şi Jacques de Montgommery înainte să fie prea târziu.

Saint André avea dreptate. Sau cel puţin până la un punct. Sentimentele lui Henric pentru ea începeau să se schimbe într-un fel care nu-i plăcea; pe care nu-l putea înţelege. Se trezi că nu se mai gândeşte decât la ea, la părul ei, la nuanţele acestuia; la pielea ei şi la mirosul ei proaspăt şi natural; cum se simţise când o ţinuse în braţe. Chiar se imaginase precum fratele lui, cu ea… în ea. Însă era deja prea mult. Era ceva ce el încă nu putea înţelege. În relaţia lui cu Diane de

Poitiers exista un singur lucru pe care Henric îl ştia sigur, fără dorinţa sau nevoia de a-l înţelege. Dorea să fie cu ea.

— Se zvoneşte că Maiestatea Sa pregăteşte din nou ţara de război, spuse François de Guise. Se spune că pentru asta o să încheie o înţelegere misterioasă cu papa.

— Eu aş fi fericit dacă ar fi adevărat, răspunse Henric sec, sorbind din maraschino în mijlocul trioului format de Brissac, Guise şi Saint André. Toţi, cu excepţia lui Henric, îmbrăcaţi în haine şi bijuterii scumpe, le cercetau cu privirea pe tinerele domnişoare machiate care intrau pe uşile deschise şi roiau pe lângă ei. Guise îşi îndesă în gură o prună zaharisită dintr-un coş cu fructe de pe masa din spatele lor, apoi privi în jur.

— Ai merge la război? îl întrebă Brissac pe Henric.

— Bucuros! Orice numai să scap de priveliştea greţoasă a bunului nostru rege.

Saint André râse în faţa tonului criptic al lui Henric, însă se opri imediat ce îl zări pe rege intrând din camera de lângă ei. La braţul său era Anne d'Heilly. Smaraldele îi atârnau ca nişte flăcări verzi la urechi, iar la gât avea un şirag de perle.

— Pe Zeus, e superbă! şopti Guise, aşezând sâmburele prunei pe masa de lângă vasul cu fructe.

— E o târfă! pufni Henric.

Guise ridică din umeri şi îşi luă pocalul cu vin. Brissac părea să nu observe sau să nu-i pese de proasta dispoziţie a prinţului. Era mult prea interesat să-i atragă atenţia brunetei cu trăsături senzuale din partea cealaltă a încăperii, care tocmai îi zâmbise.

— Ce te supără? întrebă Saint André.

Însă înainte ca Henric să răspundă, prietenul înţelept al prinţului află singur. Diane de Poitiers intră în apartamentele regelui alături de Madeleine de Montmorency, iar chipul lui Henric se învioră.

— Deci acesta este motivul pentru care ai avut curajul să vii la cina regelui. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu e suficient de ştiut că are de gând să se căsătorească cu Montgommery?

— Ţi-am mai spus că nu te cred! Însă dacă chiar e adevărat vreau să aud din gura ei.

Henric făcu un pas în faţă, ca şi când s-ar fi pregătit să meargă la ea. Saint André îi prinse braţul să-l oprească.

— Înălţimea Voastră, vă implor să nu vă faceţi de râs!

Henric se eliberă cu duşmănie din strânsoarea lui şi se întoarse cu ochii scânteind de furie.

— Mă tem că e prea târziu pentru asta.

— Nu… niciodată nu e prea târziu.

— Ascultă, Jacques, fii prietenul meu sau dispari! Nu am nevoie de duşmani în plus în locul ăsta îngrozitor!

Henric se îndreptă către Diane fără să mai aştepte răspuns. Trecu pe lângă Montmorency şi nu-i adresă niciun cuvânt fratelui său, Delfinul. Mergea atât de rapid prin mulţimea de oaspeţi încât nu-l văzu pe rege în spatele Cardinalului de Lorena. Stătea lângă o masă lungă şi acoperită, blocându-i calea. Henric nu avea cum să-l evite pe suveran.

— Ia te uită, e chiar fiul meu, micul bărbat! Priviţi, e chiar Henric. Ia spune-mi, băiete, cărui fapt îi datorăm această rară plăcere? N-ai avut pe cine insulta în seara asta? Regele făcu un semn cu mâna, zâmbind, iar ceilalţi începură să chicotească. Ştiaţi că ne vom întrece într-un turnir la Paris săptămâna viitoare? Da, micul prinţ e pregătit să devină bărbat. Ceilalţi izbucniră în râs odată cu regele. Francisc îşi bătu fiul pe spate când îl văzu încordat. Ah, haide, băiete, învaţă să accepţi o ironie. N-o să poţi niciodată, ştiu. Eşti atât de ursuz! De posac! De ce nu poţi să fii ca fratele tău?

Delfinul zâmbi de lângă rege.

— Da, Henric, de ce nu poţi să semeni mai mult ca mine?

— Poate din cauza tovarăşilor săi, spuse Anne d'Heilly cu un zâmbet sălbatic.

Henric o privi, incapabil să vadă în ea frumuseţea pe care o vedeau ceilalţi. Pentru el era mascată de prea multă răutate.

— Lasă-mă să trec, spuse el. Aerul de aici miroase prea urât!

Din spatele tufişurilor, Henric le vedea siluetele în lumina lunii, sub un arbore. Stăteau faţă în faţă. Montgommery vorbea. Diane nu. Se părea că aproape o implora. Mâinile lui erau încleştate pe braţele ei, chiar deasupra coaielor. O ţinea strâns. O scutura. Apoi ea se întoarse cu spatele la el.

— Cred că plânge.

Henric se întoarse surprins. Saint André se ghemui în spatele lui, trăgând cu ochiul împreună cu el prin frunze.

— Nu. N-ar plânge niciodată. Nu pentru un om ca el… Şi, în plus, ce naiba cauţi aici?

— Ah, poate ai dreptate, nu pentru el. Însă orice ar spune, e clar că e ceva neplăcut.

— Asta nu mi se pare curtare, spuse Henric cu un zâmbet zeflemitor. Şi încă nu mi-ai spus ce cauţi aici.

— Am venit să-mi cer scuze pentru ce am spus mai devreme. Eşti cel mai bun prieten pe care îl am aici şi, mai presus de orice, aş vrea să cred că şi eu sunt prietenul tău. Buzele lui Henric se întredeschiseră într-un zâmbet. Însă fii atent cu ea. Da?

— Aceea e femeia cu care mă voi căsători, Jacques. Acum mi-am dat seama. Deci vezi tu, mi-ar fi imposibil să am grijă, aşa cum spui. O să fac orice să fie a mea.

Henric sări peste gardul viu după care se ascunseseră şi traversă

pajiştea către chioşc. Ei încă nu-l vedeau. Când se apropie de ei, îi auzi certându-se. Din cauza distanţei dintre ei şi a ţârâitului greierilor, auzi doar câteva cuvinte. Diane spunea „Cum îndrăzneşti" şi pe Montgommery care insista să fie raţională.

Henric îşi dorea cu disperare să rămână în ascunzătoarea marelui mesteacăn din faţa lui şi să asculte discuţia lor, însă îşi dădu seama din tonul ei şi din cele câteva cuvinte pe care le înţelegea că avea nevoie de ajutorul său.

— Madame, ce faceţi atât de departe de petrecere? întrebă el venind lângă ei, încercând din răsputeri să dea impresia că apăruse din întâmplare. O clipă rămase în umbră, iar Montgommery căută în întuneric să-şi dea seama cine vorbea, în timp ce el încerca să distingă ceva, Henric apăru în lumina lunii, îmbrăcat într-un pieptar elegant de catifea cenuşie, cu dungi albastre. Îşi scoase toca în faţa Căpitanului Gărzilor Scoţiene. Bună seara, Montgommery. Ştii, cred că regele te căuta mai devreme. E vorba de o femeie care întreba de tine. Nu-mi aduc aminte exact numele… cred că era… Estillac? Caroline, cred? Oricum, Maiestatea Sa părea nerăbdător să vă găsească. Poate ar trebui să vă întoarceţi.

Montgommery nu se putu stăpâni. Îi aruncă prinţului o căutătură răutăcioasă.

— Cum doreşte Înălţimea Voastră, spuse el şi făcu o plecăciune. Apoi o privi din nou pe Diane. Povestea asta nu s-a terminat între noi; nici pe departe! spuse el, apoi părăsi chioşcul fără să mai scoată o vorbă.

Chiar când el se îndepărta pe pajişte, Diane începu să râdă. Îşi duse mâna la gură să înăbuşe sunetul.

— Ah, ai venit la timp! Mă tem că pe viitor n-o să fii prea iubit de căpitan. Cum aş putea să-ţi mulţumesc?!

Râsul ei era dulce. Un sunet natural, care venea din suflet. Henric ştiu imediat că, spre deosebire de cei care roiau în jurul regelui, nu râdea doar de complezenţă.

— Nu eram prea sigur că îmi veţi mulţumi dacă aţi fi acceptat o relaţie cu el, spuse el într-un final.

Se opri din râs, iar zâmbetul îi pieri.

— Înălţimea Voastră…

— Henric, o corectă el.

— Prea bine. Henric, ţi-am spus că nu se cade să am o relaţie cu cineva acum. Mă tem că uneori căpitanul uită bunele maniere. Nu mai am de spus nimic în plus.

Tonul ei era aproape dojenitor. Era aspru şi totuşi rezervat, se gândi el, cu o uşoară urmă de teamă. Nu-i mai vorbise aşa până atunci. Simţind că spusese prea mult, Henric privi în altă direcţie, însă ştia că nu mai putea da înapoi. Trebuia să-i spună. Trebuia să-i arate ce

simţea. Îşi adună toată puterea şi o privi din nou.

— Arăţi minunat în seara asta. Culoarea negru pe pielea ta albă… părul tău…

El îi luă mâna într-a lui şi i-o sărută uşor; apoi o ţinu aproape de buze, aşa cum îi văzuse de atâtea ori făcând pe fratele şi pe tatăl său. Spera doar să nu o jignească în vreun fel. Simţea cum inima era cât pe ce să-i spargă pieptul prin coaste sau să se oprească brusc. Avea un nod în stomac şi buzele uscate. Însă după ce-i atinsese mâna cu buzele nu găsise putere suficientă să o mai lase.

O privi. Corsetul rochiei ei era din mătase neagră, încadrat cu dantelă albă. Peste osul claviculei îi atârna un şirag de perle. Ochii lui coborâră şi mai mult. Pe sâni; pe acei sâni la care uneori se gândea noaptea. Zâmbetul îi pierise. Fără ca vreunul să mai scoată o vorbă, el ştiu că ea îi simţea puterea ochilor; ştiu că simţea acea intensitatea în timp ce el continua să-i ţină mâna într-a lui. Acea atingere era legătura dintre ei. Pielea mâinii ei era moale; netedă precum catifeaua. Nu semăna cu nimic din ce ştiuse el… sau avea să mai ştie vreodată. Nu va mai fi… nu mai putea fi niciodată aici. Nu aşa. Cu ea.

Acum conştientiza vag puterea ciudată care creştea în el. O forţă care îl trăgea spre ea. Mai aproape. Care îi scădea frica. O înlocuise cu o senzaţie de căldură care aproape că îl amorţea. Îi văzu buzele lungi şi subţiri. Roşii. De culoarea trandafirului. Întredeschise şi umede. Încet se apropie de ea şi îşi apăsă buzele puternice pe ale ei, într-un sărut adolescentin, ciudat, însă apăsat.

— Henric, şopti ea, ducându-şi degetele la buze. Nu trebuie să mai faci niciodată asta.

— De ce? Am crezut că ţii la mine.

— Înălţimea Voastră nu trebuie să se gândească la mine astfel. Dacă v-am dat vreun motiv să credeţi că între noi e ceva mai mult decât o prietenie, atunci îmi pare foarte, foarte rău.

— Însă trebuia să ştii ce simt pentru tine înainte ca nenorocitul de Montgommery să mi te fure.

— Te cred că ţii la mine, Henric, aşa cum şi eu ţin la tine. Însă când eşti tânăr, prietenia se poate confunda uşor cu emoţii diferite şi mai profunde.

— Însă te iubesc şi am motive să cred că şi tu simţi la fel!

Cuvintele îi scăpară, iar el rămase în picioare în faţa ei cu buzele întredeschise şi chipul înroşit.

Diane simţi cum i se învârte capul. Se rezemă de chioşc, încercând să-şi recapete echilibrul.

— Nu ai motiv, răspunse ea calm, apoi îi luă mâna într-a ei. Henric, ascultă-mă. Tu eşti fiul unui rege. Eu sunt văduvă şi am două fiice care au aproape vârsta ta. Cândva am fost şi eu tânără. Ştiu ce simţi, însă crede-mă că nu e dragoste.

În timp ce se străduia să-l convingă, Diane vedea cu coada ochiului umbra unui bărbat care traversa pajiştea către chioşc, înconjurat de un întreg alai. Se îndepărtă de Henric şi se ascunse în spatele unui desiş gros de iederă, sperând să vadă cine era. Când intră în lumina lunii, Diane văzu cu groază că era regele.

Inima începu să-i bată cu putere şi simţea că se sufocă de spaimă. Prezenţa lor aici, singuri, le putea face foarte mult rău amândurora. Însă cum să-l convingă pe un băiat atât de încăpăţânat ca Henric, care abia aştepta să fie o pacoste pentru rege, că era cel mai bine să se ascundă? Habar n-avea ce ar putea spune ca să-l convingă. Trebuia să spună ceva. Orice. Însă când se întoarse, gata chiar să îl implore dacă era cazul, se trezi singură. Chiar când regele şi curtenii săi ajunseră la ea, zări umbra unui tânăr care se îndrepta de unul singur în desişul protector al pădurii.

În dimineaţa următoare, Curtea se mută la Paris de la Saint Germain-en-Laye. Favoriţii regelui, mica sa trupă, confidenţii şi ajutoarele sale, mergeau alături de el într-un şir lung de bărci regale pe râul care se vărsa în Sena. Ceilalţi îi urmau călare.

Henric făcuse tot posibilul să o evite pe Diane înainte de plecare. Nu mersese nici la vecernie în capelă, ştiind că ea era acolo, nici la partidele de *jeu de paume.* Când aflase că va merge cu alaiul de bărci ale regelui, el alesese să vină călare. Jacques nu îl întrebă nimic despre întâlnirea din chioşc, însă ştia că nu decursese bine. Licărul de lumină pe care Diane de Poitiers îl adusese în ochii tânărului prinţ dispăruse din nou.

Diane însăşi era tulburată de acea întâmplare şi se blestema că o încurajase. „E vina mea. Trebuia să-mi fi dat seama că asta urma să se întâmple. Trebuia să văd semnele. Dacă n-aş fi mers în camera lui în acea după-amiază! Am fost prea prietenoasă. A fost un lucru greşit. Fecioară Maria, ajută-mă, se rugă ea în tăcere, strângând la piept micul volum de rugăciuni învelit în piele. Sunt atât de singură! Atât de singură! El e tânăr. Puternic…”

Se gândi la trupul lui când îl văzuse în faţa ei în lumina lunii. Observase cum i se îngustase privirea când îi luase mâna într-a lui; simţise atingerea blândă a degetelor lui. Nu o iubea în vreun fel pur. O dorise. Ştia asta. Nu era greu să vadă asta la cineva atât de tânăr. Simţi cum i se înmoaie genunchii când se gândi la el. Se înfioră. Îşi simţea sfârcurile tari în corsetul de catifea al rochiei; simţea un val puternic şi ciudat urcând în ea.

— Madame?

— Poftim? Ah…

Jacques de Saint André se aşezase lângă ea în barca regală acoperită, însă ea nu-l observase. Mergeau în a doua barcă din spatele

regelui, în timp ce muzica lină a lăutei venea către ei pe aripile unei brize blânde.

— De ce nu eşti cu prinţul? întrebă ea, privind copacii şi casele cu acoperiş de paie aliniate pe ţărm.

— Mi-a cerut să merg înainte. A dorit să călărească singur.

Ea îl privi o clipă, cu o atenţie pe care nu i-o acordase până atunci. Avea un chip blând şi sensibil. Ochi blânzi. Henric avea încredere în el. Ea avea încredere în el.

— Ah, Jacques, şopti ea. Se pare că am încurcat îngrozitor lucrurile.

— Ţine foarte mult la dumneavoastră, doamnă.

— Are impresia că e îndrăgostit.

— Am bănuit asta. Sunteţi prima persoană pe care a apreciat-o vreodată în afară de Montmorency, care i-a acordat o oarecare atenţie.

— Eram sigură că asta trebuie să fie. Ah, Jacques, ce să fac? E un tânăr atât de bun şi de blând! Nu vreau să-l rănesc şi mai mult decât a făcut-o viaţa deja.

Între ei se lăsă o tăcere lungă. Jacques privi peste râu. Vântul răcoros de primăvară îi biciuia chipul şi îi răvăşea părul blond.

— Atunci, doamnă, presupun că ar trebui să fiţi foarte sigură pe ceea ce vreţi să faceţi înainte să acţionaţi.

Ea îi strânse braţul şi trase aer adânc în piept.

— Ah, amândoi sunteţi atât de minunaţi şi atât de tineri! Însă un astfel de gând e imposibil.

— Da, doamnă, eu sunt de acord cu dumneavoastră, însă Henric e diferit. Spania l-a maturizat într-un fel pe care noi nu-l vom putea înţelege vreodată cu adevărat. Se pare că acolo şi-a pierdut ultimele rămăşiţe ale tinereţii sale. De atunci mereu a părut mai matur, mult mai în vârstă decât anii pe care îi are.

Jacques se răsuci în locul său şi îşi potrivi toca, pe care vântul i-o împinsese către ceafă.

— Şi totuşi, în ultima lună l-am văzut zâmbind şi râzând ca şi când ar fi fost din nou copil.

— Şi spui că asta mi se datorează?

— Madame, tot ce spun este că, după părerea mea, acum aveţi o influenţă asupra Înălţimii Sale. Mai mare decât vă închipuiţi. În calitate de prieten al său, vă rog să vă gândiţi foarte bine la asta înainte să faceţi ceva.

Diane privi din nou către ţărm, în timp ce barca îşi făcea drum în oraşul Paris. Vedea în depărtare Catedrala Notre-Dame cu cei doi stâlpi frumoşi şi înalţi ai săi, înălţându-se către cerul fără nori. Când se apropiară de oraş, bărcile regale urmară canalele oraşului.

Aceste canale navigabile aglomerate erau umplute la capacitate maximă de reţeaua de şalupe şi bărci de pescuit. Sena era o arteră importantă pentru provizii şi transport. Însă era şi un canal care

duhnea, plin până la refuz de mirosuri. Diane zâmbi deznădăjduită, gândindu-se la frumuseţea de la Fontainebleau, rămasă la şaizeci de kilometri în urmă, şi îşi acoperi gura cu mâna ca să nu mai simtă duhoarea care umplea aerul oraşului.

Cuvintele lui Jacques o bântuiau, aşa că abia băgă de seamă străzile murdare, folosite drept groapă de gunoi pentru deşeurile oraşului. Treceau peste gropi şi bălţi albăstrui-negricioase de grăsime, în vreme ce anturajul parcurgea drumul de la locul de debarcare, apoi pe strada Saint-Honoré către Les Tournelles.

Nu privea acoperişurile de paie sau faţadele de lemn ale locuinţelor care ieşeau din străzile întortocheate şi murdare. Nu-i zări pe cerşetorii şi pe copiii cu chipul nespălat care erau ţinuţi la distanţă de floretele gărzilor regelui. Sau magazinele pline de mătăsuri, catifele, cărţi şi tablouri. Strigătele negustorilor de peşte. Ţesătorii. Măcelarii. Nu vedea nimic din toate astea.

„Să fiţi sigură", spusese Jacques.

Sigură de ce? Cumva sugera că se îndrăgostea de un băiat care avea pe jumătate vârsta ei? Era prea absurd să se gândească la aşa ceva. Era un tânăr frumos şi sensibil, care în curând va cunoaşte o tânără frumoasă şi bogată, cu care se va căsători. Într-o zi vor râde împreună de pasiunea lui de acum. Da, după mulţi ani, ea şi Henric vor glumi despre sărutul furat în chioşc. „Sunt prea bătrână. Am copii. Am un trecut. Sunt văduvă. E imposibil."

10

Zilele de primăvară de la Curtea Franţei erau legate de nenumărate banchete, partide de vânătoare şi recitaluri de poezie în grădini. Pentru Diane, lucrurile începuseră, în sfârşit, să capete un ritm. Chiar şi dezrădăcinarea constantă şi călătoriile ceremonioase ce păreau fără sfârşit începeau să pară fireşti.

După alungarea celor trei membri ai familiei Sancerre de la Curte şi reîntoarcerea lui Anne d'Heilly ca favorită de netăgăduit, poeziile răutăcioase care îşi găseau drum cu regularitate pe sub uşa lui Diane încetară. Anne nu-şi mai folosea adunările obişnuite drept ocazie ca să o înţepe. De asemenea, Diane reuşise să-şi reaprindă vechea prietenie cu soţia Marelui Maestru şi cu cele două fiice ale regelui, Madeleine şi Marguerite. S-ar fi considerat chiar mulţumită dacă n-ar fi existat un singur element: ruptura de Henric.

Diane încercase să-i trimită vorbă prin Jacques imediat după sosirea lor la Paris. Îi propusese o partidă neutră de *jeu de paume* încercând să liniştească tensiunea dintre ei. Sperase să-i descurajeze avansurile; nu dorea să piardă prietenia cu el. Însă, spre surprinderea ei, valetul lui îi aduse ca răspuns un refuz politicos la invitaţia ei. Explicaţia era că Înălţimea Sa era mult prea ocupat în ultima vreme, deoarece se antrena pentru turnirul apropiat cu regele. Diane ştia adevăratul motiv pentru întorsătura pe care o luaseră lucrurile între ei şi se simţea responsabilă.

„L-am rănit, se gândi ea. Însă ce altă alegere aveam?"

— Hélène! Charlotte! Unde sunteţi cu rochia mea? strigă Diane. Voi întârzia la balul regelui!

Diane nu era în apele ei. Fusese nervoasă, iar acea tensiune o făcuse să-şi piardă cumpătul de mai multe ori în acea zi. Mâine, regele urma să se lupte cu fiul său. Se vor întrece în turnir. Franţa avea o adevărată pasiune pentru acel sport. Va scoate afară tot Parisul, care va sărbători frenetic în tavernele, hanurile şi bordelurile oraşului, înainte şi după un astfel de meci.

Mâine tribunele vor fi pline de curteni şi muzică. Femei machiate frumos vor flutura eşarfe în culorile lor către cel pe care îl aleseseră ca învingător. Stindardele vor fi ridicate, iar trompetele vor vesti sosirea celor doi concurenţi: regele Francisc şi prinţul Henric.

Pericolul făcea parte din emoţia pe care turnirul o stârnea în orice domn onorabil. Era un sport periculos, în care oricare din concurenţi putea fi doborât. În vremurile de demult fusese mai periculos, însă după mai multe răni grave şi morţi, sportul suferise câteva modificări. Fiecare bărbat urma să poarte armură completă. În loc să călărească direct unul către celălalt, terenul, denumit „arenă de turnir", era

împărţit de un panou lung de lemn. Concurenţii alergau unul către celălalt de pe părţile opuse ale unei bariere joase. Scopul nu mai era acela de a-l doborî pe adversar, ci de a atinge cu lancea trupul în armură al celuilalt.

Diane privi prin fereastra deschisă a camerei ei de la Les Tournelles către curtea de dedesubt. Vedea cum se construieşte arena de turnir. Pe măsură ce soarele după-amiezii începea să apună, bărbaţii cărau scânduri mari de lemn care erau legate împreună pentru a forma despărţitorul. Diane se gândi la Henric. Era tânăr şi puternic. Trupul lui bine dezvoltat putea supravieţui unui turnir cu regele. Însă se întâmplaseră accidente. Era periculos.

Mintea ei se întoarse la sărutul lor şi la gustul răcoros al buzelor lui apăsate pe ale ei.

— Gata! strigă ea. Hélène! Charlotte!

Cele două femei intrară împreună. Braţele Hélènei erau ocupate cu o rochie lungă şi neagră. Charlotte ţinea papucii negri de catifea şi caseta de bijuterii; niciuna nu părea că o auzise ţipând.

— Chiar se vor lupta?

— Da, Hélène, răspunse Diane, întorcându-se cu spatele la fereastră.

— Să dai un bal ca să sărbătoreşti o bătălie cu propriul tău fiu! Turnir într-adevăr! Dacă vreţi părerea mea, ăsta e război deschis. Îl urăşte pe băiat şi toată Franţa ştie asta, mârâi Charlotte, aşezând caseta de bijuterii pe pat, apoi îi întinse lui Hélène o broşă cu perle şi rubine.

— Nu, nu aceea, spuse Diane. În seara asta voi purta semiluna.

Cele două servitoare se priviră din nou.

— Adică talismanul?

— Da, Charlotte, talismanul. Nu eşti de acord?

— Ei bine, doamnă, dacă tot întrebaţi, cred că aveţi mult mai multe bijuterii minunate decât bucata aceea veche de fildeş.

— Bucata aceea veche de fildeş, cum o numeşti tu, mi-a fost oferită în dar cu mulţi ani în urmă ca să-mi poarte noroc, îi aminti Diane.

Privi medalionul cu formă perfectă de semilună, agăţat de un lanţ subţire de aur masiv. Îşi amintea cu claritate ziua în care îl primise, ca şi când ar fi fost ieri. Femeia era bătrână, cu părul cărunt şi încâlcit. „Nu ştiu cine eşti, spusese ea, la câteva clipe după ce Diane o scosese din râu, însă m-aş fi înecat. Îţi datorez viaţa.” Când îi spusese femeii că o cheamă Diane, ochii ei albaştri-cenuşii clipiseră uimiţi. Apoi băgase mâna sub rochie, scosese un medalion de la gât şi i-l întinsese lui Diane. „Cu mult timp în urmă, spusese ea din nou, cu vocea tremurând, mi s-a spus că voi întâlni pe cineva căruia să-i dăruiesc asta. Când va veni acea vreme nu voi avea nicio îndoială în privinţa persoanei. Acum sunt sigură. Vezi, adăugase ea, arătând forma fildeşului. O lună. Simbolul lui Diane, zeiţa lunii. E simbolul tău. Te

rog să îl accepţi. Mie mi-a purtat noroc. Acum o să-ţi poarte ţie. Într-o zi o să vină vremea să-l oferi la rândul tău cuiva şi vei şti singură când va veni acea vreme.”

— Da, în noaptea asta voi purta semiluna, întări ea, apoi se întoarse.

Servitoarele ei făcură un pas în spate, lăsând-o pe Diane să arunce o ultimă privire în oglindă. Ceea ce văzu o făcu să se apropie mai mult de imaginea ei. Două riduri subţiri sub fiecare ochi. Le atinse.

— Ei bine, iată şi primele semne, oftă ea. Mă bucur că în noaptea asta e bal mascat.

— Madame, sunteţi frumoasă! spuse Hélène.

Diane se întoarse şi o sărută ştrengăreşte pe obraz.

— Iar tu eşti o servitoare credincioasă.

În sfârşit, Charlotte îi prinse lui Diane masca de catifea neagră deasupra ochilor, sub bonetă. Când costumul fu complet, se întoarse către ele şi zâmbi, sperând să mai existe măcar un gram de adevăr în afirmaţia tinerei ei servitoare.

Îl văzu pe Henric înainte ca acesta să o vadă pe ea.

Stătea în picioare singur lângă una dintre ferestrele deschise prin care Diane vedea forma strălucitoare a lunii. Henric era singurul din încăpere care nu purta mască, însă acel lucru nu o surprinse. Era rezemat de fereastră, privind dintr-o parte în alta şi bând vin dintr-un pahar mare de aur. Fu atât de tulburată de acea imagine, încât timp de câteva clipe, cât încă era adăpostită de aglomeraţie, se ascunse să îl privească. Până în acel moment nu ştiuse cât de singur poate fi cineva într-o încăpere plină de oameni.

— Nu e prea corect din partea Înălţimii Voastre să vină nemascat, spuse ea într-un târziu, încercând să pară cât mai naturală.

— Nu îmi plac jocurile, răspunse el fără să o privească, când ea ajunse lângă el.

— Atunci, de ce ai venit?

— Doar pentru că regele m-a ameninţat că mă trimite din nou la Fontainebleau încă o lună singur cu regina şi spaniolii ei dacă nu ascult.

— Ah, Henric, îmi pare rău!

— Să nu-ţi pară. M-am obişnuit deja. Pentru el oamenii sunt ca marionetele, iar el e marele păpuşar. El spune „faceţi asta”… şi noi facem. „Faceţi aia” şi noi facem… mereu facem. Nu e rău după ce înveţi regulile, spuse el sarcastic şi goli paharul de vin.

Între ei era o atmosferă mai ciudată ca oricând. El încă nu o privea, însă vocea lui avea o furie care îi dovedea că se îndepărtase de ea. Nimic din ce spunea ea nu-l mai putea face să reacţioneze. Puse pocalul gol pe tava unui servitor în trecere şi luă unul plin. Nu dorea

să continue conversaţia. Apoi, când nu-i mai rămăsese nimic de spus, Diane desfăcu medalionul de fildeş în formă de semilună de la gât şi i-l întinse.

— Deci mâine ai turnir.

— Mâine regele îşi va arăta public dispreţul faţă de mine.

— Ei bine, mi-ar plăcea foarte mult să ai asta cu tine. Cândva, o bătrână mi-a spus că e un soi de talisman care îi aduce noroc celui care îl poartă.

Henric luă medalionul şi privi pentru prima dată în ochii mascaţi ai lui Diane.

— Are formă de semilună, aşa cum e şi luna din noaptea asta.

Diane dădu din cap, surprinsă că observase şi el.

— E foarte frumos.

— Da, este. Iar pentru mine e foarte special.

— E o formă de semilună, iar tu eşti Diana… ca zeiţa lunii. E simbolul tău. Eşti sigură că vrei să mi-l dai mie?

— Foarte sigură.

— Atunci mâine voi lupta în onoarea ta purtând acest medalion sub armură, spuse el pe un ton tulburat şi nesigur, asemănător cu cel pe care îl auzise ea în chioşc când îi mărturisise că o iubeşte. Se întoarse cu spatele la el, cu o senzaţie copleşitoare de spaimă. Văzu că o tulburase… Aşa cum am făcut în primul meu turnir când mi-ai dat eşarfa. Mai ţii minte? adăugă el. Diane continuă să privească în altă parte. Madame, nu am vrut să insinuez nimic. V-aţi făcut clare sentimentele. Însă vă rog, lăsaţi-mă să călăresc pentru dumneavoastră. Ştiţi că nu am pe nimeni altcineva.

Inima îi bătea cu putere pe sub rochia elegantă de damasc negru. Ea zâmbi şi se întoarse din nou către el. Ce ar fi putut spune? Acum ea era cea prostuţă. Ea venise cu o propunere de pace dându-i acel talisman. El acceptase să îl ia; iar ea dorea cu disperare să-i recâştige prietenia.

— Foarte bine atunci. Înălţimea Voastră, voi fi foarte onorată să luptaţi pentru mine mâine.

Chiar când Diane accepta, regele şi Marele Maestru Montmorency veniră în spatele lor. Diane se întoarse, apoi făcu o reverenţă în faţa Maiestăţii Sale.

— Oho, Henric, spuse regele prefăcându-se surprins. Prezenţa ta aici în seara asta mă surprinde.

— Nu prea am avut de ales în privinţa asta, pufni Henric.

— Cred că v-am prezentat foarte clar opţiunile. Şi, doamnă, ce plăcere să vă găsesc aici! Unde v-aţi ascuns în ultimele zile? Nu-mi spuneţi că băiatul acesta prostuţ a fost singurul suficient de norocos cât să se bucure de compania dumneavoastră.

— Doamna de Poitiers era doar politicoasă, Maiestatea Voastră. Mă

întreba de motivul pentru care ne luptăm mâine.

— Şi ce i-ai spus?

— Am fost obligat să-i spun că antipatia puternică şi o mare dorinţă de a provoca durere între adversari au fost singurele motive pe care le cunosc. Acum, dacă îmi permiteţi…

Montmorency plecă fruntea, anticipând reacţia regelui. Diane şi regele îl priviră dispărând în mulţime.

— Băiat blestemat! La naiba! Cât de rău îmi pare că l-am zămislit! Madame, vă asigur, vă pierdeţi vremea cu nenorocitul acesta nerecunoscător!

— Eu nu am avut vreo problemă cu el, Maiestate! Prinţul Henric se poartă întotdeauna frumos cu mine.

— Atunci poate că ar trebui să luăm cu toţii lecţii de la dumneavoastră, pentru că, dacă spuneţi adevărul, atunci cunoaşteţi un secret foarte puternic!

— Madame, prinţul Henric este, ca să fiu direct… este tulburat, explică Marele Maestru. Maiestatea Sa consideră că anii petrecuţi în Spania i-au adus un fel de boală a minţii pe care suntem departe de a i-o vindeca.

— Înţeleg. Atunci îmi pare rău că am întrecut limita.

— Nu e vina dumneavoastră, spuse regele. Nu aveaţi de unde să ştiţi. Şi, dacă aşa cum spuneţi, se poartă frumos cu dumneavoastră, atunci poate există o mică rază de speranţă; pentru că aţi fi prima. Ah! Se dansează Passepied. Preferatul meu! Dansaţi cu mine, doamnă! Ajutaţi-mă să uit de fleacul ăsta.

Din instinct, Diane ar fi alergat după Henric, însă acum era pierdută fără speranţă în mijlocul mulţimii strălucitoare de curteni şi demnitari. Francisc o trăgea de mână, insistând să i se alăture. Trebuia să danseze cu el. Nu avea voie să refuze invitaţia.

— Maiestate, umblă zvonul că în curând va fi din nou război, remarcă Diane. Francisc se întoarse şi se înclină în ritmul muzicii.

— Spuneţi-mi, doamnă, aţi fost vreodată în Italia?

— Din păcate, nu am avut această plăcere.

Se întoarseră din nou şi dădură un rotocol în jurul celorlalţi parteneri. Când se reîntâlniră, se înclinară din nou şi îşi dădură mâna.

— E cel mai frumos loc din lume, cu bogăţii pe care cu greu vi le puteţi imagina. Are catedrale, sculpturi şi opere de artă din belşug. Haideţi, să vă arăt ce vreau să spun, spuse el brusc şi o trase de pe ringul de dans. Ceilalţi se opriră văzându-l pe rege cum o conducea pe Diane de Poitiers de mână afară din sala de bal.

Henric ţâşni protector de la locul său de lângă fereastra deschisă. Jacques îl împiedică să înainteze.

— Unde o duce?

— Liniştiţi-vă, Înălţimea Voastră. E femeie în toată firea.

— Însă nu le poate ţine piept acestor oameni! Trebuie să facă ce-i spun regele şi târfa lui sau va fi considerată nesupusă! Ştiu cum face el şi n-o s-o las să devină una dintre cuceririle lui!

Furia lui câştigase. Chipul său se înroşise de mânie, iar buzele sale formară o linie subţire.

— N-o poţi proteja la nesfârşit.

— Şi de ce nu, dacă ea îmi permite?

În partea cealaltă a încăperii, Anne d'Heilly şi amiralul Chabot se ridicară de la locul lor şi merseră în direcţia în care o apucase Henric. Delfinul şi tânărul prinţ Carol îi urmară, râzând şi înghiontindu-se în spatele lor.

— Mă duc după ei, spuse Henric. Jacques îl trase şi mai tare de braţ, aproape să-i sfâşie mâneca fină de mătase roşie.

— Înălţimea Voastră, nu faceţi asta, vă implor! Îşi drese glasul: Dacă ea a ales să meargă cu el?

— Niciodată! Nu voi crede niciodată aşa ceva! spuse el şi se eliberă din strânsoarea lui Jacques, împinse un scaun din calea lui şi ieşi în grabă pe uşă după ei.

Când ajunseră în apartamentele private ale regelui, acolo nu se aflau ajutoare sau servitori. Chiar şi gărzile care trebuiau să stea de pază în camere dispăruseră. Francisc îi trimisese pe toţi de acolo; îi trimisese ca să-i poată arăta colecţia sa personală de obiecte de artă. Diane intră încet, la câţiva paşi în urma suveranului. Pe peretele din dreapta căminului în care ardea focul, luminat de două candelabre, se aflau două picturi în ulei întunecate. Diane se apropie, prefăcându-se că le studiază.

— Sunt foarte frumoase, Maiestate.

— Te rog, *ma chère,* când suntem singuri prefer să-mi spui pe nume.

Inima lui Diane începu să bată cu putere. În dorinţa disperată de a schimba subiectul, se apropie de un tablou.

— Ce lucrare profundă, spuse ea.

— Nici nu se compară cu preferata mea. Vino să ţi-o arăt, spuse el, apoi întinse braţul către ceea ce vedea clar că era dormitorul său. Diane se trase înapoi, însă regele o ţinea de mână. Te rog, vino!

— *La Gioconda,* anunţă el cu mândrie.

Apoi se întoarse să privească şi el chipul atrăgător din tabloul din faţa lor.

Diane privi peretele unde un tablou destul de mic, în ramă de aur, era agăţat de un cordon de catifea. Era imaginea unei femei; senină şi misterioasă, cu părul lung şi negru despărţit pe mijloc şi încadrând o expresie pe care nu o puteai numi chiar zâmbet. Diane se gândi că era un studiu curios al unei fete care arăta ciudat.

— E superb, minţi ea.

— Ea şi soţul ei au fost prieteni cu Leonardo, sau cel puţin aşa mi-a spus el înainte să moară. Numele ei era Madonna Elisabetta Gioconda. O numeau Mona Lisa. Nu-i aşa că e un nume frumos? În timp ce vorbea, Francisc începu să mângâie dantela albă şi delicată de la baza gâtului lui Diane, ca şi când ar fi fost propriul lui veşmânt. Am văzut tabloul la Clos Lucé, în casa pe care i-am dat-o lângă Amboise când a venit să locuiască în Franţa… Se aplecă şi îşi atinse buzele de gâtul ei. Erau moi. Calde. Pline de dorinţă. El nu se gândea la Leonardo da Vinci sau la Mona Lisa. Nici la micuţa lui Anne. Buzele lui se plimbau pe gâtul gol al lui Diane până la lobul urechii. Vocea i se transformă într-o şoaptă aspră în timp ce continua să vorbească printre săruturi şi mici muşcături. E unul dintre preferatele mele…

Inima ei bătea cu putere. Nu îndrăznea să-l jignească, însă nu avea de gând să se culce cu el.

— Vă rog. Maiestate! E prea curând pentru mine, şopti ea, când mâna lui începu să o pipăie de la gât spre pielea netedă şi roz a sânilor. Pierdut în propria lui pasiune şi încercând să o conducă încet către patul său mare cu baldachin, Francisc continua să o atingă cu buzele şi braţele. Maiestate, Louis al nostru a murit de doar zece luni! Încă îl plâng! Adăugase acel „al nostru” ca mod de a-l defini pe soţul ei, sperând să-i trezească decenţa şi să-i potolească ardoarea. Şiretlicul funcţionă. Ca şi când l-ar fi pocnit peste falcă, se desprinse de ea într-un gest instinctiv. Ochii lui erau acum larg deschişi, însă chipul încă îi era roşu de patimă. Diane îi privi pieptul care-i palpita. Îi auzea răsuflarea în timp ce între ei se lăsă o linişte lungă.

— Te rog să mă ierţi. Am fost insensibil.

— Din contră, Maiestatea Voastră a fost foarte înţelegător. De aceea eram sigură că veţi înţelege.

Diane îşi coborî privirea, încercând să pară umilă în faţa atracţiei lui pentru ea.

Francisc îşi dorea să o creadă. Nu dorea să creadă că l-ar fi respins cu atâta îndrăzneală. După o clipă făcu alegerea. Îi prinse bărbia în palma lui mare.

— Pot să fiu şi un bărbat răbdător, *chérie,* dacă trebuie să aştept ceva atât de încântător şi minunat ca tine. Cuvintele lui o făcură să tremure, însă reuşi să schiţeze un zâmbet. În schimbul răbdării mele, aş vrea să fiu primul care află când crezi că s-a terminat perioada de doliu.

Diane se întrebă cât de des spusese asta; de câte ori spusese că era un bărbat răbdător şi ţinuse bărbia unei femei atât de delicat, ca să o împiedice să caute vreo cale de scăpare. Se întrebă de câte ori funcţionase. Chiar când regele îi eliberă bărbia, Anne d’Heilly deschise uşa dormitorului. Intră în grabă, urmată de Philippe Chabot şi de Delfin. Prinţul Charles era în spatele lor.

— Aha, aici erai, *mon amour!* Te-am căutat peste tot şi iată-te distrându-te din nou. Şi atât de curând după mica ta indiscreţie cu fiica contelui de Sancerre? întrebă ea, sărind în patul lui, cu vocea plină de sarcasm.

— Madame Diane m-a rugat să îi arăt tablourile. Le-a văzut, iar acum se pregătea să plece, se apără el, apoi se întoarse către alaiul de la uşă. Ce naiba căutaţi toţi aici? urlă el văzându-l pe amiralul Chabot, pe doi dintre fiii săi şi trei gărzi. Chabot făcu umil o plecăciune şi ieşi prin uşa masivă a dormitorului, chiar când intră Henric. De pe coridor, Henric îl auzise pe rege declarând că fusese ideea lui Diane să vină acolo, nu a lui.

— Francisc, du-l pe fratele tău înapoi la petrecere, le ordonă regele Delfinului şi prinţului Charles.

Nu îl văzuse pe Henric, care se strecurase în spatele unei tapiţerii mari de pe perete, lângă uşă. Ceilalţi doi băieţi şopteau ca nişte copii în faţa încurcăturii tatălui lor, apoi părăsiră încăperea.

— Acum spuneţi-mi, doamnă seneşal, tablourile sunt singurul lucru pe care vi l-a arătat? întrebă Anne plină de furie. Sper să fie aşa, pentru binele dumneavoastră. Ştiţi că dragul meu Francisc e un zeflemitor incurabil. Are impresia că se îndrăgosteşte de toate femeile pe care le vede. Sau cel puţin până se culcă cu ele.

— Anne, ajunge!

— Prostii, *mon amour*. E important ca doamna să ia o decizie corectă în privinţa celui cu care urmează să se culce. Văd că ai o înclinaţie pentru distracţii cu doamne mai mature de la Curte. Se ştie foarte bine. Cu siguranţă a asistat la indiscreţia ta cu contesa de Sancerre; sau asta a fost înainte să sosiţi, doamnă? E greu să le ţin minte pe toate!

Diane vedea cum se ridică furia pe chipul regelui, însă nu spuse nimic în apărarea ei. Nu spunea nimic pentru că Anne d'Heilly abia ar fi aşteptat să transforme întâmplarea într-o mare bătălie între femei.

— Ah, haide, *mon cher,* recunoaşte. Chiar dacă maturitatea nu îţi atrage atenţia la fel de rapid în ultima vreme, cele care se bucură de ea nu reuşesc să o şi reţină. Vezi mama copilului, biata contesă de Sancerre, iar înaintea ei…

— Anne! Mergi prea departe! urlă Francisc.

— Cred că e vremea să vă spun noapte bună, Maiestate, şopti Diane şi, fără să mai aştepte, ieşi în grabă din dormitorul regelui.

Drapelele mari şi albastre cusute cu florile de crin regal, aurite şi imaginea salamandrei fluturau în vântul blând de primăvară în curtea din Les Tournelles. Curtenii şi ţăranii se adunaseră la un loc în tribunele de lemn umbrite care dădeau spre terenul de turnir. O balustradă cu acces de la palat fusese pregătită pentru familia şi

oaspeţii regelui.

Diane se aşeză pe locul ei din loja regală, între Marele Maestru Montmorency şi fiul cel mai tânăr al regelui, Carol. Charlotte şi Hélène stăteau în spatele ei. Anne d'Heilly, îmbrăcată într-o rochie regală din mătase albastră, incrustată, la fel ca boneta, cu pietre preţioase, vorbea cu două dintre doamnele ei de companie, aşezată confortabil lângă amiralul Chabot.

Turnirul dintre rege şi fiul său urma să fie punctul culminant al zilei. Avea să fie precedat de alte câteva turniruri pentru a stârni nerăbdarea mulţimii. Printre primii care se întreceau erau Delfinul Francisc împotriva prietenului său, Guy Jarnac. Antoine de Bourbon lupta împotriva lui Charles de Brissac.

Se auzi fanfara de trompete, marcând parada concurenţilor care se pregăteau să-şi facă intrarea. Un vânt răcoros ridica praful şi îl trimitea în trâmbe prin arenă. Sub tribune, vânzători ambulanţi îmbrăcaţi sărăcăcios tăiau bilete şi făceau pariuri, în timp ce hoţii de buzunare îşi făceau treaba. Mulţimea de oameni care se înghesuia în tribune fremăta de exaltare când intrară adversarii, călare pe cai minunaţi. Câmpul strălucea de la armurile lustruite şi de la penele de păun în culori aprinse care împodobeau căştile. Luptătorii făcură cu mâna spre tribune cu mâinile înmănuşate în armură, iar aplauzele frenetice se înteţiră.

Regele şi Delfinul au fost primii care şi-au făcut apariţia. Călăreau pe marginile opuse ale parapetului de lemn. Caii lor erau acoperiţi cu pături albastre cu auriu, iar frâiele erau împodobite cu giuvaieruri în culori strălucitoare. Henric, care intră pe teren alături de Saint André, nu salută cu mâna când fu prezentat. La apariţia lui, zgomotul se transformă într-un freamăt surd de murmure şi şoapte. În mijlocul tuturor culorilor şi strălucirii, prinţul Henric călărea pe un cal alb acoperit cu o pătură de catifea neagră cu şnururi de mătase albă. Pana mare care îi ieşea din cască era neagră. Diane privi pe teren la acel omagiu privat care îi fusese adus.

— Cât de ciudat, o auzi Diane pe Anne d'Heilly, care mârâia spre amiralul aflat la câteva locuri distanţă. Să poarte culori de doliu într-un turnir. E ca şi când cineva s-ar pregăti să moară. Oare băiatul nu gândeşte deloc?

— *Chérie,* poate pentru că astăzi regele îl va trimite pe nefericitul lui fiu să-şi întâlnească Creatorul.

Cei doi continuară să chicotească răutăcios între ei şi priviră spre teren. „Mă voi ruga pentru sufletul tău nemuritor", se gândi Diane, făcând discret semnul crucii pentru Anne.

Ziua era lungă, iar soarele devenea tot mai puternic cu fiecare turnir. Delfinul câştigă meciul cu prietenul său Guy Jarnac. Mulţimea îl aclamase pe acest tânăr prinţ frumos în timp ce se îndrepta către

tribune în hainele de stofă negre de sub armură, cu o pelerină de catifea purpurie aruncată peste umeri. Venise să urmărească celelalte partide. Stătea impunător între Montmorency şi Diane şi îi făcu semn valetului său să îi aducă vin.

Când regele şi prinţul Henric intrară din nou în curte, soarele devenise o minge portocalie aprinsă, care începuse să coboare în spatele arenei. Cei doi bărbaţi călăriră aşa cum făcuseră şi cei dinaintea lor, în faţa tribunelor regale, cu vizierele de argint ridicate. Inima lui Diane începu să bată cu putere, din nou faţă în faţă cu pasiunea nebună a lui Henric. Ea îi zâmbi şi duse mâna la piept, acolo unde fusese medalionul. El dădu din cap atât cât îi permitea armura, apoi, trăgând de frâiele împodobite cu pietre preţioase, îşi mână calul afară din teren, spre juriul care urma să-i verifice armura şi lancea.

Regele îi făcu semn cu mâna lui Anne, iar ea se ridică şi-i trimise un sărut. Mulţimea aclamă acea etalare publică de afecţiune. Francezii nu-şi pierduseră dragostea nici chiar după căsătoria politică a lui Francisc cu Eleanora, sora duşmanului.

— Ia te uită, şopti Delfinul, după ce termină paharul de vin şi mai ceru unul. Se pare că frăţiorul Henric e foarte prins de dumneavoastră, remarcă el, aplecându-se către Diane, cu trupul mirosind a sudoare şi cal.

— E absurd, Înălţimea Voastră, răspunse ea zeflemitor, îndepărtându-şi o şuviţă de păr care îi ieşise de sub bonetă.

— Nu cred, doamnă, chicoti el. Vă poartă culorile de doliu pe teren, nu-i aşa?

— Cred că mai degrabă e o coincidenţă.

Montmorency nu spuse nimic, însă acele cuvinte îl străpunseră ca o săgeată. Era oare posibil ca băiatul să se îndrăgostească de ea? O femeie care avea de două ori vârsta lui. O femeie cu un trecut îndoielnic. Nu! Era de neconceput. Inacceptabil. Era vorba de băiatul lui. Henric era ca un fiu pentru el. Ea era periculoasă. Nu o plăcuse încă din ziua în care venise la Curte, iar acum o plăcea cu atât mai puţin. Trebuia să-i pună capăt. Era simplu. Imediat după turnir o să aibă grijă de asta. Poate ar trebui să-l trimită pe Henric departe de Curte o vreme, departe de asemenea tentaţie…

Lăncile se ciocniră, iar bucăţi de lemn zburară în tribune, în timp ce regele şi fiul său călăreau unul către celălalt. Henric îşi strânse coapsele pe cal când tatăl său îşi rupse a treia lance în armura încinsă. Mulţimea îl încuraja frenetic pe rege. Când soarele începu să apună, regele rupsese trei lănci, iar Henric – patru. Amândoi călăreau cu dârzenie şi, spre dezamăgirea mulţimii, niciunul nu reuşi să-l doboare pe celălalt.

În închisoarea armurii sale strâmte, trupul lui Henric era scăldat în

sudoare de la soarele de după-amiază. Picături de transpiraţie îi cădeau de pe frunte în ochi, aşa că nu vedea aproape nimic prin deschizătura vizierei de argint. „Te dispreţuiesc”, se gândea el, privindu-şi adversarul. Tatăl său. Regele său. „Nimic nu m-ar încânta mai mult decât să te dobor. Chiar acum, aici, în faţa şambelanilor, ambasadorilor, supuşilor şi târfei tale. Şi aş putea să o fac. Ce simplu ar fi! Am simţit cum te-ai clătinat la lovitura de la ultima lance. Te-am văzut legănându-te şi ţinându-te de oblâncul şeii. Ah, cum te dispreţuiesc!”

— Ce se întâmplă cu regele? îi şopti Chabot lui Anne. Face pauze lungi şi pare să se clatine. Poate ar trebui să trimitem medicul pe teren.

— Tăcere, spuse Anne. El e regele. El va câştiga. Oricum aproape s-a terminat.

Aşa cum se aşteptaseră toţi cei care pariaseră, regele primi meciul în ciuda faptului că ieşiseră la egalitate. Amândoi rupseseră câte patru lănci. Cineva din mulţimea din spatele lui Diane spuse că prinţul Henric ratase ultima lance atât de grav, încât se părea că o făcuse intenţionat.

— Performanţă superioară, spuse juriul, în timp ce regele şi prinţul defilau cu vizierele ridicate în faţa lor ca să audă hotărârea. Mulţimile intrară pe terenul prăfuit şi se adunară în jurul concurenţilor. Mulţimea de ţărani care încerca să se apropie de rege fu ţinută în frâu de gărzile regale. Din cauza greutăţii armurii, regele şi prinţul fură ajutaţi să coboare de pe cai de către mai mulţi valeţi. Calul regelui fu dus înapoi la grajduri, în timp ce el, Delfinul şi Prinţul Carol fură conduşi înapoi la castel, înconjuraţi de un alai de susţinători.

— Mergem să ne alăturăm celorlalţi, doamnă? întrebă Charlotte într-un final, obosită după orele lungi pe care le petrecuseră pe băncile goale de lemn.

— Mergeţi înainte, răspunse Diane. Eu vreau să mai rămân o vreme aici.

Charlotte privi înapoi către teren, în locul în care era îndreptată atenţia stăpânei ei. Prinţul Henric stătea acolo singur, încă îmbrăcat în armură completă. Avea casca în mână şi mângâia nasul negru al calului său alb ca zăpada. Atunci o privi pe Diane.

„Tu crezi că eu nu ştiu, însă ştiu, se gândi ea. Văd asta în ochii tăi de câte ori îl priveşti. De câte ori te priveşte. Draga mea, e doar un băiat… Dumnezeu să vă aibă în pază pentru ceea ce sunteţi pe cale să faceţi.”

— Pot să vorbesc cu Maiestatea Voastră?

Montmorency îşi făcu loc cu abilitate lângă rege, Anne d’Heilly şi anturajul lor în timp ce se îndreptau spre intrarea în castel, pe cărarea

acoperită cu dale de piatră. „Trebuie să-l protejez pe băiat”, se gândi el. Nu doar de acei oportunişti care se gândesc la bunăstarea proprie şi care l-ar însura fără să stea pe gânduri cu o femeie de rând, ci şi de o hoaşcă.

— Ce s-a întâmplat, Monty? întrebă regele zâmbind, binedispus după victorie, cu braţul ud trecut pe după rochia elegantă cu mărgele a lui Anne d'Heilly.

— E vorba de prinţul Henric, Sire.

— Ah, Montmorency! Şi nu poate aştepta? pufni Anne, întinzând mâna să dea la o parte un fir ud de păr de pe fruntea regelui.

— Anne are dreptate, *mon ami.* Tocmai l-am înfrânt pe băiat; i-am dat o lecţie. Nu mă laşi să mă bucur de asta înainte să-mi dai vestea altui necaz?

— Însă, Maiestate, e foarte important, insistă el.

— Prea bine. Mergeţi înainte. Durează doar o clipă.

Aşteptă până când cei care îi înconjurau dispărură prin intrarea sculptată din piatră, apoi se întoarse spre Marele Maestru.

— Aşa, Monty, ce s-a întâmplat?

— Maiestatea Voastră ştie că eu şi băiatul suntem apropiaţi.

— Da. Da. Făcu un semn cu mâna. Şi ce-i cu asta?

— Ei bine, e foarte neplăcut să spun asta, Maiestate, însă în ultima vreme am asistat la o revenire a temperamentului său năbădăios.

— Nu-mi spui nimic nou. Şi totuşi, cu vreo două săptămâni în urmă, când eram la Fontainebleau, tutorii lui mi-au spus că s-a îmbunătăţit considerabil.

— Aşa e, Maiestate. S-a schimbat mult, până de curând.

— Şi care crezi tu că e motivul?

— Poate că e doar o toană. Ştiţi cât de firesc e pentru un tânăr să penduleze între extaz şi disperare. Oricum, aş vrea să propun o vacanţă pentru prinţ, desigur, cu permisiunea dumneavoastră; să se îndepărteze o clipă de Curte. O schimbare de aer îi va distrage cu siguranţă atenţia de la ceea ce sau cea care se pare că îl tulbură.

Regele plecă încruntat fruntea. Apoi zâmbi.

— Dragul meu Montmorency, sugerezi că băiatului i-a căzut cu tronc vreo târfa?

— Nu pot spune cu siguranţă, Sire. Însă dacă o tânără este cauza stării lui, atunci o schimbare de peisaj ar trebui să-l vindece. De asemenea, dacă găsiţi necesar să îl căsătoriţi cu nepoata papei, acest obstacol, oricare ar fi el, vă va sta în cale.

Regele părea că se gândeşte la problemă. Îşi duse mâna la barba triunghiulară, pe care începu s-o mângâie.

— Poate ar fi bine, spuse el, apoi se mai gândi o clipă. Aşa să fie. Îi vom trimite pe prinţ şi pe tovarăşii săi la… la Cauterets!

— O idee minunată, Maiestate. N-o să regretaţi. Nimic nu se

compară cu un izvor mineral ca să vindece durerile adolescenţei. O să mă ocup îndată.

— Da, Montmorency, să faci asta. Şi adu-mi o listă de tovarăşi care ar fi potriviţi să-l însoţească. Da, e perfect, spuse el, apoi adăugă cu dispreţ: însă, între timp, eu voi fi cel care îi alege dama de companie şi, prietene, mi-ai dat o idee splendidă! Cred că am candidata ideală.

— Aş vrea să vorbesc cu tine despre fiul meu, prinţul Henric, începu regele, oferindu-i lui Diane un loc în sala de consiliu lungă şi rece.

Încăperea boltită era acoperită cu lambriuri din lemn masiv şi mobilată doar cu masa lungă de consiliu, în jurul căreia se aflau douăsprezece scaune, un dulap lângă fereastră şi o tapiserie lângă cămin. Francisc stătea la capătul celălalt al mesei, între Philippe Chabot şi Anne de Montmorency, la o mare de scaune distanţă.

— Înţeleg de la amiral că aţi fost foarte modestă în conversaţia de seara trecută, începu regele. Îmi spune că băiatul se simte foarte apropiat de dumneavoastră. Fără îndoială, e vorba de un soi de ataşament matern, mai ales că era atât de mic când a murit mama lui. De când a murit regina, nimeni n-a reuşit să facă ce aţi realizat dumneavoastră în doar câteva săptămâni, spuse el, apoi îşi pocni degetele. Un servitor în livrea, care stătea tăcut lângă uşă, înaintă şi-i umplu cu vin pocalul de argint. De fapt, în ultima vreme chiar a început să-şi revină, aproape că e civilizat, sau cel puţin aşa mi s-a spus, continuă el. Diane se răsucea în scaun. Montmorency crede că e vorba de o femeie. Ea simţi că leşină. Gura ei era uscată. La sfatul înţelept al Marelui Maestru şi într-o încercare de a-i reda băiatului veselia proaspăt redobândită, am aranjat pentru el o vacanţă la Cauterets. Cunoaşteţi locul?

Diane îşi drese glasul:

— Cauterets, da. Băile minerale din Pirinei, nu-i aşa?

— Exact. Ei bine, *ma chère,* o să trec direct la subiect.

Făcu semn pentru încă un pahar cu vin şi indică să îi umple şi ei unul. Diane era recunoscătoare pentru orice ar fi putut să-i ude gâtlejul. Nu era sigură că va putea vorbi din nou dacă mai era întrebată ceva.

— Voi considera drept un mare serviciu pentru ţară dacă dumneavoastră, împreună cu doamnele de companie, desigur, aţi accepta să mergeţi cu prinţul în această vacanţă, ca tutore al său. O să-i trimitem şi pe prietenii lui, Saint André, Brissac, Guise şi Bourbon, împreună cu lucrurile sale. M-am gândit că poate şi dumneavoastră v-ar prinde bine o schimbare de peisaj. Se aplecă spre ea. Un timp în care să vă gândiţi şi să reflectaţi, adăugă el, cu un rânjet viclean.

Ochii lui Diane se măriră şi îşi întoarse privirea ca să nu îi vadă roşeaţa. Montmorency îşi muşcă buza, dorind să-şi strige împotrivirea.

Asta era departe de ceea ce intenţionase el.

— Ştiu, continuă regele, că ideea de a escorta un grup de tineri, indiferent de cât de frumoasă ar fi destinaţia, nu e deloc atrăgătoare; de aceea sunt pregătit să vă ofer un stimulent.

Diane îl privi din nou pe rege şi îi văzu buzele întoarse într-un zâmbet tulburat.

— Maiestate, spuse ea cu jumătate de voce. Aşa ceva nu e necesar pentru un serviciu pe care l-aş putea aduce Coroanei.

— Sunt sigur de asta. Însă, doamnă, m-aş simţi mai bine dacă acceptaţi o mică atenţie pentru acest efort. Se ridică, apoi se îndreptă către dulapul din lemn de stejar, aşezat între două ferestre înalte. Scoase din el o carte mică. Recent am fost nevoit să iau în posesie un castel mic de pe râul Cher, numit Chenonceaux, pentru datorii neplătite faţă de Coroană. Era printre bunurile acestui castel.

Îi întinse cartea lui Diane. Ea pipăi paginile delicate ale cărţii mici de rugăciune pe sub legătura de piele. E a dumneavoastră dacă îmi faceţi această mică favoare.

— Nu e drept să deţin un obiect atât de personal şi de intim, murmură ea, contemplând modelul complicat de aur incrustat. Probabil proprietarului îi lipseşte foarte mult.

— Sunt sigur că domnul Bohier nu crede aşa ceva, din moment ce faptul că a cedat-o împreună cu celelalte bunuri ale sale l-a salvat de la ruină completă sau de la o soartă chiar mai rea, pufni Chabot pe un ton nazal aspru.

Ea încercă să se opună. Ar fi vrut să-i spună Maiestăţii Sale că ea era cea de care trebuia să fie ferit fiul său. Însă nu putea să rişte. Dacă încerca să mărturisească adevărul atunci, cu siguranţă o acuzaţie ar fi căzut pe umerii ei din partea acelui amiral arogant care îşi scotea cu degetele mâncarea dintre dinţi.

Şi Montmorency ar fi vrut să se opună. Luptă cu propria lui dorinţă de a se ridica şi a-l întrerupe pe rege, explicându-i că făcea o greşeală imensă. Însă nu putea. Nu avea vreo dovadă care să-i susţină bănuielile împotriva ei, doar sentimentul plin de furie că prietenia lor, dacă i se permitea să continue, îl va răni pe prinţ.

— Prea bine, Maiestate, acceptă Diane. Mă voi pregăti îndată de plecare.

— Splendid, rânji el. Veţi pleca în zori.

11

Nobilii numeau Cauterets „medicamentul”.

Mulţi ani fusese locul preferat al celor infirmi şi bătrâni, cu cele unsprezece izvoare de sulf care ţâşneau din solul bogat. De asemenea, era o staţiune montană de lux pentru aristocraţie, aşezată într-un sat idilic de munte, având în fundal vârfurile înzăpezite ale masivului Vignemale.

Când Montmorency îi pomenise de excursie, prinţul Henric sărise în sus precum arlechinii pictaţi ai regelui. Drumul era lung şi dificil; pe pante abrupte şi cotituri ascuţite, până pe culmile ascuţite ale munţilor Pirinei. Însă vremea ţinea cu ei, iar vântul blând de primăvară îi mâna înainte. Ca să treacă timpul mai uşor cântau şi citeau pe rând din *Povestirile din Canterbury,* povestea medievală englezească despre un grup ciudat care călătorea într-un pelerinaj.

După ce ajunseră la han, Henric se întinse pe cuvertura brodată a patului său. Îşi uni braţele sub cap şi privi în tavan. Camera era rustică, cu grinzi joase şi negre de lemn pe care Jacques, fiind cel mai înalt, trebuia să le evite aplecându-se.

— Câţi de aici ştiu cine suntem? întrebă Henric şi aruncă un pantof pe podea.

— Presupun că proprietarul şi soţia lui, din moment ce unul dintre oamenii regelui a făcut aranjamentele.

— Ai putea să ai grijă să nu se afle?

— Înălţimea Voastră, nu înţeleg.

— E chiar simplu. Aş vrea să fiu anonim aici.

— E o idee foarte puţin înţeleaptă, Înălţimea Voastră. Pentru siguranţa dumneavoastră.

— E atât de frumos! Atât de pur! Mă simt atât de viu; ca şi cum până acum n-aş fi trăit, spuse el şi sări din pat către fereastra care se deschidea către pajiştea în pantă şi munţii acoperiţi cu zăpadă din depărtare. Priveşte! strigă Henric, făcându-i semn prietenului său spre fereastră. Amândoi priviră în jos spre păşune. Ca şi cea prin care tocmai trecuseră, şi aceasta era acoperită cu trifoi verde şi maci roşii, care se legănau ritmic în vânt. În mijlocul lor, un păstor urmat de turma sa striga încet după un miel rătăcit. Henric se aplecă peste rama de lemn a ferestrei şi trase aer în piept. Aş vrea să fiu şi eu aşa, Jacques. Arătă pe geam. Fără griji. Măcar puţin. Ridică privirea, iar ochii săi îl convinseră chiar şi pe cel mai de neclintit prieten al său.

— O să văd ce pot face.

— Nu mi-au mai făcut un portret oficial de ani de zile. Ştiu că nu mă va recunoaşte nimeni dacă mă ajuţi. Ai grijă şi la gărzi. Spune-le să se îmbrace cu hainele lor. Fără uniforme, strigă Henric în timp ce

Saint André se îndrepta spre uşă. Ah, spune-i lui Guise să le comunice şi celorlalţi. O să fie ca o mică aventură!

Clopoţelul greu din cupru care anunţa cina se auzi chiar când Henric şi tovarăşul său coborau treptele înguste şi spiralate din piatră către mica sală de mese. Aerul răcoros al amurgului intra prin cele două ferestre deschise orientate către curtea pavată cu piatră. Vântul bătea prin perdelele subţiri ca de tifon şi tulbura flacăra lumânărilor din candelabrele din zid.

Camerele obişnuite ale hanului erau foarte asemănătoare cu cea a prinţului. Tavanele cu grinzi erau joase şi întunecate, iar încăperile erau luminate doar de câteva lumânări. Oale şi linguri de cupru atârnau de grinzile deschise şi se legănau uşor în vânt. Hanul nu era elegant. Mirosea a stătut şi era destul de vechi, însă oamenii veneau pentru izvoare, nu pentru condiţiile în care erau găzduiţi. Era foarte la modă în rândul clasei privilegiate să vină la Cauterets, iar în timpul şederii aici să ducă o existenţă spartană. Era perfect să-şi cureţe trupul de excesele nobilităţii în aerul curat de munte, înainte să se întoarcă la confortul vieţii lor opulente.

Diane stătea deja pe una dintre băncile lungi de lemn între Hélène şi François de Guise, când Jacques şi Henric apărură de pe scări. Toţi priviră ca şi când ar fi fost ceva firesc, însă Diane clipi la vederea tânărului prinţ îmbrăcat în pantaloni aspri de lână lungi până la gambe şi haină de păstor, cu o pelerină lungă şi neagră care îi cădea pe umeri. Ochii lui întunecaţi scânteiară când intră în încăpere.

— Sper că n-am venit prea târziu. Sunt lihnit, spuse el, în timp ce o femeie scundă şi corpolentă cu o bonetă roşie de lână trecu pe lângă el ducând o oală de fier cu supă aburindă. Ceilalţi oaspeţi ridicară privirea de la masa comună, însă nu-i dădură prea mare atenţie. Henric se uită în jur şi, simţind că e suficient de bine deghizat, zâmbi.

În jurul anturajului de curteni se afla o adunătură destul de ciudată. Acolo se afla şi judecătorul cărunt din Lyon, care vorbea rar, însă, atunci când dorea ceva, bătea în mod repetat cu bastonul în podeaua de lemn. Mai era şi un cuplu proaspăt căsătorit din Rouen, un bancher din Paris şi soţia lui, dar şi preotul satului, care de obicei lua masa la han.

— E atât de încântător aici! exclamă Henric zâmbind din toată inima. Abia aştept băile!

Se aşeză pe bancă faţă în faţă cu Diane şi rupse o bucată mare de pâine rumenă din mijlocul mesei. Aceeaşi femeie bondoacă reveni din bucătării, zdrăngănind farfuriile şi fluierând în timp ce aşeza mâncarea pe mesele goale de lemn.

— Înălţimea Voastră, de unde aţi făcut rost de veşmintele acelea îngrozitoare? mormăi Brissac, cu mâna la gură pentru a-şi ascunde

şocul provocat de acea privelişte.

— L-am plătit pe păstor să mi le dea, şopti el, iar vouă v-aş rămâne recunoscător să ţineţi minte că numele meu e Henric, Henric şi atât, altfel îmi veţi strica toată distracţia.

Femeia aşeză o supieră aburindă în mijlocul mesei şi trânti un vas mare de lut plin cu vin.

— *À votre santé*{16}! şuieră ea şi toţi dădură din cap, în timp ce judecătorul din Lyon se aplecă şi îşi umplu cu lăcomie paharul primul.

— E plăcut să vedem chipuri noi. De unde veniţi, oameni buni? întrebă preotul, Părintele Olivier, căruia tocmai îi venise rândul şi îşi punea un polonic de supă. Toţi se priviră rapid, temători să nu-i respecte dorinţa prinţului.

— Din Paris, răspunse Diane încet, sorbind din vin.

— Şi aţi venit cu toţii pentru băi sau ca să vedeţi blasfemia?

— Cum adică? întrebă Henric, în timp ce lua o îmbucătură.

— Micuţa mea biserică din sat pe care au pus gheara porcii aceia păcătoşi.

Trecu o bucată de pâine prin supă, iar după ce o înmuie o aruncă spre câinele mare de la picioarele lui.

— Oamenii veneau din toate părţile să o vadă; de curând au fost şi unii din Paris. Curiozitate a naturii, probabil. Nu m-am gândit niciodată că Dumnezeu va îngădui să se întâmple aşa ceva cu casa Lui. L-aş numi sacrilegiu. Ar trebui să o ardă din temelii în loc să o lase aşa, dărăpănată. Acum doar scheletul a mai rămas din ea. Unii vor s-o reconstruiască… Însă… Nu ştiu.

Chipul lui Diane se înnegri. Zâmbetul ei dispăru.

— Cineva a ars o casă a Domnului?

— A ars-o din temelii. Am văzut ieri, chicoti tânăra mireasă, apoi se opri, văzând expresia gravă a lui Diane.

Tuşi nervos şi ridică paharul.

— Şi nu oricine, doamnă. Luteranii au făcut-o, explică preotul. Au fost bucuroşi să recunoască.

— Dar de ce? Ştiu că au probleme cu papalitatea, însă ce legătură are asta cu o casă a Domnului de aici din munţi?!

— Au lăsat o inscripţie pe care scria ACEASTĂ CASĂ ERA DEDICATĂ UNOR LUCRURI ÎN CARE FOARTE PUŢINI OAMENI CRED. Au spart o fereastră cu vitralii veche de aproape două sute de ani. Altarul sacru a fost luat. Am văzut oi mâncând din el ca şi când ar fi fost un jgheab, când, în sfârşit, l-am găsit într-un colţişor din vale.

— Şi de ce nu-i denunţaţi pe aceşti criminali la rege? întrebă Jacques aplecându-se peste castronul de lut aburind.

— La rege, spui tu? întrebă el plin de dispreţ. Dumnezeu să-l aibă în pază pe Maiestatea Sa, însă bietul ticălos nu e cu nimic mai prejos decât ei. Propria lui soră e una dintre cele mai rele! Ştiţi că e în

fruntea unei întregi colonii din palatul ei din Navara!

— Însă trebuie să se poată face ceva! strigă Diane.

— Mă tem că nu, dragă doamnă. Da, am fost alungat din parohie, însă nu mi-am pierdut credinţa. Ţin în fiecare seară slujba de vecernie în păşune, în faţa rămăşiţelor bisericii noastre şi fac spovedanii pentru săteni într-o cameră din spatele casei măcelarului. Nu asta mi-am dorit, însă asta e voia Domnului şi trebuie s-o ascultăm.

— Aş vrea să o văd mâine, spuse Henric, amestecând cu lingura în castron.

— De ce? întrebă Jacques, aplecându-se spre prinţ. O să fie deprimant şi nu prea poţi face mare lucru.

— Pur şi simplu vreau să o văd.

— Voi veni cu tine, anunţă Diane, cu o voce joasă şi hotărâtă.

După ce terminară supa şi aruncară restul de pâine la câini, tânărul ginere, care spusese că se numeşte Michel, scoase un fluier de trestie din buzunarul pieptarului şi începu să cânte. Tânăra sa mireasă cu păr de culoarea porumbului şi chip oval şi blând îl privea cu adoraţie. Toţi ceilalţi se aşezară din nou pe bănci să îl asculte. Cânta o piesă hipnotizantă, care se împletea cu adierea lină ce răzbătea prin ferestre.

Doar când consideră că era în siguranţă, iar ceilalţi se relaxaseră, ochii lui Henric începură să se plimbe către Diane. Îi privi părul, felul în care lumina se juca în şuviţele ei împletite lejer. Îi privi ochii de un albastru strălucitor, concentraţi asupra tânărului muzician. Înghiţi în sec în timp ce privirea îi coborî pe contururile sânilor ei ascunşi în spatele corsetului strâns al rochiei de satin negru. Dumnezeule, cât de frumoasă era, se gândi el, aşteptând cu nerăbdare ziua care urma.

În dimineaţa următoare, Henric o ţinea pe Diane de mână în timp ce-şi croiau drum prin trifoi, pe pajiştea de pe panta abruptă. Traversară valea, apoi ajunseră pe străzile pietruite care marcau intrarea în sat. Poteca pe care se aflau părea o continuare a câmpiei. Maci roşii în floare, stânjenei şi măceşi galbeni împodobeau grădinile şi ferestrele caselor micuţe cu acoperiş de paie.

Orăşelul era străjuit de copaci uriaşi şi verzi care ruginiseră şi aruncau frunze pe pietre. Pe poteca îngustă şi şerpuită a satului mai erau şi alte pete de culoare. O perdea purpurie la vreo fereastră, batista galbenă a unei femei; şi, peste tot, mirosul copleşitor al florilor. Merseseră doar puţin prin sat, când Diane îi strânse mâna lui Henric şi se opri.

— Dumnezeule mare, spuse ea privind în faţă, obligându-l pe Henric să se uite în aceeaşi direcţie. Acolo, la capătul potecii care se întindea în faţa lor, se aflau rămăşiţele carbonizate ale bisericii descrise de Părintele Olivier.

Înaintară încet, fără să-şi întoarcă privirea în altă parte. Priviră într-o oroare tăcută cadrul carbonizat, ce semăna cu un schelet grotesc; arcada sculptată care cândva susţinea uşile, clopotniţa acoperită cu funingine şi pietrele de mormânt dărâmate care zăceau lângă ea.

— Eşti sigură că vrei să mergi până acolo? şopti Henric, el însuşi copleşit de priveliştea acelei distrugeri.

Ea încuviinţă din cap şi continuară să înainteze, mână în mână.

Merseră încet până la ruinele carbonizate, care cândva fuseseră strane, locuri de rugăciune şi pereţi părăginiţi. Diane îngenunche şi făcu semnul crucii în direcţia locului în care se aflase cândva altarul. Chiar atunci, zări lângă pantoful ei în cenuşă urma unui crucifix mic. Ca tot ceea ce îi înconjura, fusese redus la cenuşă, iar din el rămăseseră doar contururile.

— Dumnezeu să-i ierte, că nu ştiu ce fac, spuse ea.

Diane şi Henric se priviră lung, fără să fie nevoie să rostească vreun cuvânt. Priveau în jur cu ochi mari acea devastare care le era complet străină, iar Henric văzu printre lemnele prăbuşite un bărbat cu faţa murdară care lua grinzi din cenuşă. Henric se îndreptă spre el cu ochii plini de furie. Cei doi bărbaţi se prăbuşiră într-o grămadă de funingine, în timp ce scândurile putrezite se prăbuşiră în jurul lor.

— O să te omor cu mâna mea! răcni Henric şi îl lovi în falcă.

Străinul gemu şi se lăsă în strânsoarea lui Henric. Nu se zbătea.

— Te rog, Henric, lasă-l! strigă Diane, alergând după el.

— Nenorocit murdar!

Diane făcu un efort şi trase de cămaşa sărăcăcioasă a lui Henric.

— Te rog, Henric! Ascultă-mă! Nu aşa se rezolvă!

El o auzi în sfârşit. Prinţul, încă îmbrăcat ca un păstor, făcu un pas înapoi şi îşi şterse mâinile înnegrite de tăciuni.

— Nu, desigur. Ai dreptate, mârâi el, răsuflând rapid de la încăierare.

Bărbatul se ridică clătinându-se, cu sângele curgându-i din colţul gurii. Se întoarse către Henric.

— Eşti de vină pentru ce a devenit această măreaţă casă a Domnului?

Bărbatul îşi şterse faţa cu dosul mânecii sale murdare, lăsând o urmă de sânge pe obraz.

— Nu. Însă vreau să spun că mă bucur că s-a întâmplat.

Străinul cu păr negru şi ochi sfidători scuipă în cenuşă.

Henric îl apucă din nou de cămaşă.

— Unde ţi-e respectul, omule? Nu vezi unde te afli? şuieră el.

Trăsăturile bărbatului erau aspre. De data asta nu se retrase, ci îi dădu la o parte pumnii lui Henric de pe cămaşa sa murdară, ca şi când ar fi vrut să scape de un gândac supărător. Ochii lui se întâlniră din nou.

— Nici nu prea mai arată a nimic; sau cel puţin nu acum.

Buzele sale se strânseră într-un zâmbet sarcastic.

— Aş putea să te spânzur pentru obrăznicie! mugi prinţul, aţintind din nou pumnul către chipul străinului.

— Henric, potoleşte-te! îl imploră Diane, apoi îi trase braţul la spate.

Bărbatul fu convins de vorbele de avertisment ale lui Diane.

— Biserica asta şi preoţii din ea au tot ce le trebuie; căldură, hrană… chiar şi femei! Ce ziceţi de asta? Acum sunt la fel ca noi ceilalţi. Ha! Şi sunt bucuros că în sfârşit au plătit, spuse el, lingându-se pe buze.

Cei doi bărbaţi schimbară încă o privire aprinsă, apoi străinul se aplecă să-şi ia grămăjoara de lemne pe jumătate carbonizate.

— Cel puţin acum pot să-mi fac o fiertură şi să-mi încălzesc coliba o noapte-două.

După ce luă ce dorise, bărbatul porni pe cărare şi dispăru pe o alee dintre două clădiri.

— De ce m-ai oprit? urlă Henric, întorcându-se către Diane.

De furie sângele îi înroşise chipul, iar vena mică din gât îi pulsa de mânie.

— Nu e decât un căutător prin gunoaie. N-ar fi ieşit nimic bun. În plus, ştii că regele nu vede adevărata ameninţare din asta. Mişcarea de reformă pe care o susţine sora lui, regina Navarei, este pentru el o bagatelă; ca poezia sau *jeu de paume*. Susţine dezbateri eretice ca mod de a-şi pregăti cerul gurii pentru masa de seară.

Henric simţi o mână apăsată pe umărul lui. Se întoarse, gata din nou să lovească. Diane se întoarse la rândul ei.

— Părinte Olivier! exclamă ea, văzând ochii blânzi ai clericului pe care îl cunoscuseră la cină.

— Domnişoara are dreptate, să ştii. N-o să te ajute la nimic. Oamenii de aici o văd ca pe un semn al vremurilor.

— Însă trebuie să se poată face ceva. Sigur, violenţa nu e un răspuns.

— Oamenii sunt înfometaţi şi obosiţi; prea multe biruri şi prea multe războaie. Sunt cuceriţi de o mişcare care le promite tot ceea ce le lipseşte în schimbul renunţării la credinţa adevărată. Pentru mulţi dintre enoriaşii mei cei apăsaţi de nevoi rugăciunea este cea mai mare consolare în aceste vremuri grele. Acum au pierdut până şi asta din cauza acelor reformişti, a luteranilor.

— Habar n-aveam că sunt împotriva lui Dumnezeu, oftă Henric.

— Când vezi ce au făcut aici poţi gândi altfel, fiule?

Diane luă poşeta mică din catifea neagră dintre faldurile fustei şi vărsă monedele de argint şi un şirag de perle în mâinile preotului de ţară. Îşi închise pumnul în jurul pumnului lui.

— Ah, nu, copilă, nu pot lua astea.

— Trebuie. E important să reconstruiţi casa Domnului. Trebuie să o ridicaţi din nou! Dacă nu, înseamnă că ei ies învingători!

Rugăminţile ei îi aduseră un zâmbet pe chipul blând.

— Asta o să ne ajute foarte mult. Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru atâta bunătate!

Preotul o binecuvântă şi făcu semnul crucii în faţa ei.

O căruţă acoperită cu o scândură de lemn servea drept altar. O cană de cositor era folosită drept pocal pentru ritualul Sfintei Împărtăşanii. Enoriaşii erau o adunătură sărăcăcioasă de credincioşi de toate felurile. Mulţi dintre tinerii satului, care adoptaseră ideile noi, erau absenţi. La fel şi săracii; cei cărora li se promisese o viaţă mai bună dacă renunţau la ipocrizia Bisericii. Cei care veniseră erau bolnavii şi vârstnicii. Mai erau şi câţiva patroni bogaţi de la unul dintre numeroasele hanuri de pe deal.

În ciuda devastării pe care o văzuseră de dimineaţă, Henric se simţea pătruns de o energie nouă şi puternică. Îngenunche în timpul rugăciunii, cu pumnul strâns pe o cruciuliţă de aur primită în dar de la mama lui. Mintea îi vâjâia. Inima îi plesnea din cauza tumultului sentimentelor.

Crescuse auzind despre Reforma Protestantă. Curtea Franceză era recunoscută în Europa drept o susţinătoare a adepţilor săi. Regele însuşi o aducea în discuţie în cercul său şi părea cumva întreţesută în toate conversaţiile civilizate. Mătuşa sa Margareta, faimoasa regină de Navara care s-a revoltat împotriva dogmei, a fost influenţată de ea. Era o chestiune filosofică adresată celor bogaţi şi bine educaţi; sau cel puţin aşa fusese făcut să creadă.

În anii de după întoarcerea sa din Spania, Henric nu avusese niciodată voie să audă şi cealaltă parte. Acum, în timp ce stătea îngenuncheat acolo în păşune lângă Diane, în valea acoperită de trifoi, cu genunchiul lângă faldurile rochiei ei voluminoase de mătase neagră, se simţea schimbat. Schimbarea lui fusese profundă. În acelaşi timp, niciodată nu fusese mai fericit şi mai plin de speranţă în viitor decât în clipa aceea. Înconjurat de puritatea şi frumuseţea vieţii, expus şi părţilor ei întunecate, Henric ştia că această întâmplare, acel moment îi vor schimba viaţa pentru totdeauna.

Părintele Olivier se apropie de ei după slujbă şi le mulţumi aşa cum le mulţumise şi celorlalţi, dintre care mulţi se întoarseră în sat. După ce sărută mâna lui Diane, se aplecă zâmbind larg, aşa cum nu-l mai văzuseră până atunci.

— Nu prea am cum să vă răsplătesc bunătatea, însă în apropiere este o tavernă, dacă doriţi să bem împreună o cană cu bere.

Cuvintele îi erau şoptite, însă ochii săi dansau cu încântarea unui

copil, făcându-i pe amândoi să râdă.

— Vă însoţim bucuroşi, zâmbi Henric.

Taverna era o clădire mică din piatră de la capătul unei străduţe întunecate. Niciunul dintre ei nu fusese şi nu avea să mai fie vreodată într-un astfel de loc. Devenise o aventură. Henric îi făcu lui Diane cu ochiul când se aplecară să treacă prin uşa joasă în pivniţa micuţă şi aglomerată. Preotul le croia drum prin marea de oameni, până la o masă mică de lemn din capătul camerei.

După ce intrară, fură învăluiţi complet de strigătele, de râsetele şi de mirosul de pământ ale sătenilor aspri. Părintele Olivier ridică mâna către patron, un bărbat robust aproape chel şi chipul brăzdat de vene al unui beţiv, care stătea în spatele unui bar lung de stejar. Nici nu apucă să-şi coboare mâna, că trei halbe de cositor fură aduse în faţa lor, vărsând pe masă valuri de spumă albă. Diane râse tare şi ridică halba.

— *A Dieu*{17}! spuse ea.

— *A Dieu*! răspunseră ei şi ciocniră.

Când Diane îşi lăsă cana pe masă, Henric râse văzând micul arc de spumă care se formase deasupra gurii ei. Preotul chicoti şi el când Henric se întinse să o şteargă. Însă când degetele lui întâlniră pielea netedă a bărbiei ei şi rămaseră acolo, zâmbetul natural al lui Diane dispăru. Îşi coborî privirea şi scoase o batistă din poşeta de catifea. Părintele Olivier se sprijini de spătarul scaunului şi îi privi, apoi sorbi din nou din bere.

— O să vă căsătoriţi? De asta aţi plecat din Paris? Ah, nu trebuie să roşiţi din pricina mea. Băiete, poate că pe alţii îi păcăleşte costumul tău simplu, însă recunosc un nobil când îl văd. Nu sunteţi primul gentilom care doreşte să se bucure de o viaţă mai simplă cât timp se află aici. Părinţii tău nu sunt de acord? Sau ai ei. Presupun că e vorba de diferenţa de vârstă.

Uimită de cuvintele lui, Diane rămase cu gura căscată, apoi ridică batista să o acopere. Îl privi pe Henric, însă nu spuse nimic.

— Nu, nu de asta suntem aici! pufni el, răsucindu-se pe locul său. De ce mă întrebaţi aşa ceva?

Părintele Olivier îi privi cu ochi de înţelept, întâi pe Henric, apoi pe Diane, care încă stătea cu capul plecat.

— Ah, v-am jignit, prieteni! Îmi cer umil iertare. Pur şi simplu i-am căsătorit pe atât de mulţi, încât uneori e greu să nu fac astfel de presupuneri. Spuneţi că nu vă veţi căsători, însă în anii mei mulţi în slujba lui Dumnezeu rar am văzut în ochii oamenilor devotamentul pe care l-am văzut la voi doi. Mai luă o gură de bere. Mereu mă uit în ochi ca să anticipez o uniune fericită. Ochii nu mint.

Diane tuşi nervos în batistă.

— Atunci vă înşelaţi. Vă înşelaţi amarnic! Doamna este o prietenă; însoţitoarea mea aici. Nimic mai mult.

— Cum doriţi, însă dacă vă răzgândiţi, adică dacă lucrurile se schimbă între voi, aş fi onorat să fiu cel care vă căsătoreşte, spuse el ridicând din umeri şi dădu pe gât ce mai rămăsese în halba de bere.

În ciuda cuvintelor împăciuitoare, era clar că părintele Olivier nu-l credea pe Henric. Diane ştia că preotul deja îşi alcătuise în minte o întreagă poveste despre cine erau ei de fapt. Indiferent ce gândea el, rezultatul era acelaşi. Văzuse ceva. O înspăimânta să fie atât de transparentă. Privi în altă parte, dorind să se ridice în grabă de la masă şi să-i lase acolo pe amândoi. Ar fi vrut să se întoarcă la Anet, unde era în siguranţă; unde viaţa ei era sigură.

Privi în încăpere cu ochi neliniştiţi. Atunci, în colţul opus al camerei, lângă uşă, văzu o femeie. Mai mulţi bărbaţi se învârteau în jurul ei la o măsuţă de lemn. Diane observă abia atunci că acel colţ era învăluit într-o tăcere întunecată şi stranie. Era o bătrână cu păr alb şi lung până la umeri. Bărbaţii o urmăreau în linişte în timp ce studia mâna unuia dintre ei.

— Cine e? întrebă ea.

Părintele Olivier se întoarse.

— Ah, bătrâna Odile. Zâmbi. Ghicitoarea. Se spune că află totul despre o persoană doar citindu-i în palmă. Îţi vede trecutul. Şi pretinde că poate să-ţi vadă şi viitorul! spuse el râzând cu jumătate de gură.

— Aşa ceva nu e blasfemie? întrebă Diane cu precauţie.

— Ah, nu face niciun rău. E o simplă distracţie, atâta tot. Dacă credeam că e ceva mai mult de atât, aş fi pedepsit-o cu siguranţă. Aş putea să o chem dacă doriţi să vă distraţi.

— Nu! izbucni Henric. Ştiu ce îmi rezervă viitorul şi nu am nevoie de o bătrână ca să-mi confirme!

— Aţi putea să o chemaţi aici, părinte?

Henric se întoarse către Diane, care îl privea pe preot. Chipul ei era luminat de razele de soare care intrau prin fereastra mică de lângă masa lor. Părintele Olivier se ridică în picioare, îşi scutură hainele şi se îndreptă prin mulţime către femeia pe care o numise Odile.

— Madame, nu vorbiţi serios! şopti Henric. Dacă ne dă de gol? O să strice totul!

— Cred că-i dai prea multă importanţă, Henric. E o bătrână, probabil încearcă să facă un ban de mâncare şi de o halbă de bere. Ce rău poate să ne facă dacă vorbim cu ea o dată în seara asta?

Henric se pregătea să-şi continue obiecţiile când preotul reveni împreună cu femeia. Când se apropiară suficient de mult, Diane observă că nu era atât de bătrână pe cât crezuse la început. Ochii ei erau strălucitori, cu o umbră de verde, iar pe chipul ei aproape nu se

cunoşteau ridurile sau petele lăsate de vârstă, însă părul complet alb îi dădea aspectul acela de bătrână înţeleaptă pe care Diane era sigură că îl căutase intenţionat.

Odile se aşeză şi bău dintr-una din halbele pline care erau pe masă înainte să-i fie oferită. Îşi şterse urmele de spumă de la gură cu dosul mânecii şi îi făcu semn lui Diane să-i întindă mâna.

— Hm… viaţă lungă, spuse ea, pe un ton întunecat şi aproape lichid. Şi copii. Trei.

— Am doar doi.

— Eu văd trei, răspunse bătrâna sigură pe ea.

O privi pe Diane ca să-şi întărească siguranţa din cuvinte, în timp ce îşi trecea degetele peste palma ei delicată, ochii ei verzi se îngustară.

— E de necrezut, spuse ea, apoi făcu o pauză, revenind la aceeaşi linie din palma lui Diane. Văd putere. Multă putere. Ah, ce imagine puternică!

— Gata, ajunge! spuse Henric. Astea sunt prostii, iar tu o înspăimânţi!

— Eu doar spun adevărul, răspunse Odile, privind direct în ochii lui Henric. Te temi cumva de ceva din toate astea?

— Trebuie să fie o greşeală, spuse Diane, întrerupând tensiunea dintre prinţ şi ghicitoare. Nu sunt deloc o femeie cu putere.

— Oho, ba da, *ma chérie*. Văd totul chiar aici în faţa mea; în faţa ta! Viitorul îţi rezervă o mare putere: puterea de a conduce; de a schimba.

Pe Henric îl trecu un fior. Dacă femeia asta avea dreptate, nu era decât un singur fel prin care Diane să capete asemenea influenţă. Însă cum se putea? Nu era posibil. Imaginea lui Diane cu regele îi întunecă lui Henric judecata. De câte ori şi-i imagina împreună simţea cum i se sfâşie inima. Respiraţia i se acceleră şi îl cuprinse spaima. Nu putea să existe ceva mai rău de-atât. Pentru el, s-o ştie în patul regelui Franţei era mult mai rău ca moartea.

— Mai vezi şi altceva? întrebă Diane cu precauţie, încleştându-şi pumnii pe sub masă.

— Da, mai e ceva. O chestiune de suflet. Văd că e legată de putere. Ca şi cum sursa puterii… e dragostea.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ce înseamnă asta? izbucni Henric din nou, chinuindu-se să-şi alunge gândurile.

— Dragul meu tânăr, înseamnă că femeia din faţa noastră, cu toate că nu ştiu cum, va ajunge într-o zi să-i conducă pe mulţi. Îşi drese glasul, apoi privi din nou către Diane cu aceiaşi ochi verzi translucizi: Nici eu nu înţeleg, draga mea fată, pot să spun doar ce văd. Însă da, într-o zi vei avea mai multă putere decât îţi poţi imagina… şi o vei primi prin puterea pe care o ai asupra celui care te adoră.

O săptămână de trai simplu la Cauterets făcea cât o viaţă

comparativ cu murdăria şi amăgirea de la Curtea Franţei. Altitudinea tindea să ameţească pe oricine la început, aşa că patronul hanului recomanda precauţie în orice activitate.

Îşi începeau ziua în băile calde de sulf. Apoi, în fiecare noapte după cină, Charles cânta la lăută, iar Michel la fluier, în timp ce toţi dansau în jurul meselor. Râdeau, cântau şi curând se împrietenirӑ. Chiar şi primarul din Lyon renunţă la sobrietate. Dansă cu soţia patronului şi spuse că numele său era Jean.

Diane şi Henric mergeau în fiecare după-amiază la vecernie la biserica Părintelui Olivier de pe pajişte. După aceea mergeau cu el să bea o halbă de bere la mica tavernă de piatră. Aflaseră mai multe de la el despre reformatori şi activităţile lor clandestine în Franţa şi Spania. Vorbeau despre filosofie şi artă, istorie şi teologie, însă după acea primă întâlnire de la tavernă, preotul satului alese să le respecte confidenţialitatea şi nu le mai ceru vreodată să-şi dezvăluie adevărata identitate.

— Hai, băiete, dansează cu ea! spuse bătrânul hangiu, care le servea supa oaspeţilor. François de Guise dansa vioi, învârtind-o pe Charlotte de braţ prin toată încăperea, în timp ce Jacques dansa cu Hélène.

— Haide! îl îndemnă din nou hangiul.

Îl bătu pe Henric pe spate şi îi făcu semn cu ochiul lui Diane.

— Mă tem că nu ştiu să dansez, recunoscu el în sfârşit, răsucindu-se în scaun.

— A, haide, băieţaş! Sunt sigur că o să te înveţe ea. Nu-i aşa, drăguţo? o întrebă el pe Diane, cu un zâmbet ştirb. Michel fluieră pe un ton vesel, iar restul oaspeţilor râseră şi bătură din palme în ritmul muzicii.

Fericirea lor era contagioasă.

— Deci dansezi cu mine? întrebă Diane aproape şoptit.

Ar fi vrut să refuze, însă nu putu, pentru că în clipa următoare mâna lui era ţinută strâns într-a ei, în timp ce era dus spre uşă, apoi în curte. Mişcările lor erau lente şi studiate şi nu respectau ritmul muzicii din interior; însă, uşor şi cu grijă, îi dărui răbdarea cu care să-l înveţe să danseze.

După ce petrecură o vreme în vântul de seară, expresia lui nedumerită se transformă într-un zâmbet studiat, în timp ce continua să îşi privească picioarele şi să se răsucească după cum îl conducea ea.

— Nu-mi vine să cred, chicoti el. Chiar dansez!

— Da, chiar dansezi.

Îi zâmbi la rândul ei.

În acea clipă, sub lumina strălucitoare a lunii şi în muzica scârţâită a greierilor, se priviră în ochi. Şi fiecare descoperi ceva nou la celălalt. Însă cea mai mare descoperire o făcu Diane. Era ca şi când până atunci nici măcar nu-i remarcase ochii. Până în acea zi, până în acea

clipă în libertatea de la Cauterets, ochii lui fuseseră trişti şi singuri. Acum, în sclipirea rece a cerului nocturn, ochii lui erau puternici; plini de pasiune şi iscoditori. O privi lung până o făcu să roşească precum o fetiţă, apoi o luă din nou la dans. Nu vorbiră. Nu era nevoie. Se auzeau doar sunetul muzicii şi al râsetelor şi foşnetul rochiei ei în timp ce alunecau pe pavaj.

În ziua următoare, după vecernie, plecară din sat pe o scurtătură, pe un drumeag ce şerpuia printr-o păşune deasă acoperită cu trifoi verde. Era un deal mai abrupt pe care trebuiau să-l coboare ca să se întoarcă la han, însă macii erau mult mai numeroşi, iar priveliştea văii îi atrăsese încă din prima lor zi la Cauterets. Diane alergă înaintea lui Henric, cu rochia neagră de mătase fluturând în spate în bătaia vântului.

— Oh, cât îmi doresc să fi fost băiat! Să fiu întotdeauna liberă ca acum! râse ea, alergând cu braţele întinse.

Diane alerga pe pantă râzând şi sărind. Aerul proaspăt bătea prin părul ei des şi blond şi i-l sufla pe faţă, astfel încât nu văzu bolovanul mare de sub picioarele ei. Se împiedică şi căzu cu capul în faţă în iarba deasă şi în maci.

Henric alergă după ea strigând-o, însă când se apropie încă îi auzi râsul, dintr-o grămadă de fuste mototolite. Henric îngenunche lângă ea şi o prinse de mână. Chipul său trăda furia. Era gata să strige că-l speriase degeaba, însă îi întâlni din nou ochii; aceiaşi ochi albaştri şi fragili în care privise cu o noapte în urmă.

Se uitară unul la celălalt, în timp ce pieptul ei palpita uşor de la alergat. Se apropiară încet unul de altul. Acolo, între copacii care foşneau, printre maci şi trifoi, Henric îşi apăsă buzele pe obrazul lui Diane, apoi le mişcă uşor până le întâlniră pe ale ei.

— Nu trebuie, şopti ea, însă de data aceea nu se împotrivi când el îşi apăsă şi mai mult gura de buzele ei moi ca petalele de trandafir; cu răsuflarea tăiată şi plin de dorinţă. Era lipsită de putere în faţa lui; a tinereţii lui; a trupului său viril şi insistent. „Sunt nebună, se gândi ea, în timp ce mintea îi vâjâia. Ştiu că sunt!”

Diane se simţea slabă sub greutatea trupului încordat al lui Henric, în timp ce un instinct primar îl îndemnă să o culce sub el, în trifoiul moale. O săruta. O atingea. Nesigur şi totuşi cu putere. Ea îşi deschise gura, conducându-i limba peste a ei. Era caldă. Ca un foc lichid… iar ea era slabă. Dorea doar să stea întinsă acolo sub el, să fie singuri, şi să cedeze în faţa a ceea ce ştia că el considera dragoste. Erau singuri. El era tânăr şi îşi va reveni din acea experienţă. „Oh, a trecut atât de mult timp… atât de mult.”

Îi simţi mâna puternică pe coapsă; buzele care îşi făceau drum pe gâtul ei. Apăsarea trupului său de al ei. Apoi auzi un sunet în

depărtare. Ca un tunet. Un tropotit. Copitele unui cal care îşi făceau drum pe pământul moale. Se apropiau din ce în ce mai mult. Diane se ridică în capul oaselor şi privi în jur speriată. Îşi îndepărtă cele câteva fire de păr care îi căzuseră pe faţă şi îşi îndreptă rapid corsetul rochiei. Era François de Guise. Henric mormăi şi se îndepărtă de ea.

— Ce dracu' vrei? strigă Henric când Guise se apropie suficient demult cât să-l poată auzi. Se ridică şi se îndreptă spre prietenul său care îşi opri calul pe deal lângă ei.

— O rog pe Înălţimea Sa să mă ierte, însă tocmai a sosit un mesager de la rege. Spune că trebuie să ne întoarcem imediat la Curte. Mi-a cerut să-ţi dau asta. Întinse o scrisoare ce purta sigiliul regelui şi adăugă: De asemenea, mesagerul a specificat că este foarte urgent.

— Ce veşti sunt? S-a întâmplat ceva?

— Poate că scrisoarea…

Henric smulse pergamentul de la Guise.

— Să-l ia naiba! bombăni el. Chiar şi de la asemenea distanţă tot reuşeşte să-mi facă viaţa un iad!

Diane stătea singură, întinsă în patul ei, îmbrăcată în cămaşă de noapte neagră şi şosete albastre de tricot, încercând să se odihnească înainte de cină. Însă nu putea dormi. Profunzimea a ceea ce tocmai simţise o înspăimânta. Încălcase limitele bunei-cuviinţe.

„Sunt prea bătrână pentru o aventură cu un băiat. Nici măcar nu voia să se gândească la acea posibilitate. Nu poate merge mai departe. Sigur e doar o impresie din partea lui. Schiţă un zâmbet şi dădu din cap. Povestea asta nu ne poate aduce decât pericole şi suferinţă amândurora. Nu are nevoie de iubită, ci de mamă. Chiar regele a spus asta."

Însă, oricât de mult încerca să îşi alunge gândurile, acestea îi reveneau insistent. Gânduri tăcute. Gânduri mortale. Să aibă un iubit tânăr, un băiat pe care să-l înveţe şi să-l transforme în iubitul perfect. Imaginea trupului lui încordat peste al ei în câmp o aduse din starea ei de toropeală, pe jumătate amorţită, într-una de trezie chinuită.

Sări din pat udă de transpiraţie. De pe buza superioară îi curgeau picături de transpiraţie. Inima îi bătea puternic. Îl minţea pe Henric şi se minţea pe ea însăşi. Nu era nimic matern în sentimentele ei pentru el, iar el oricum nu-şi dorea asta. Turnă apă în vasul de porţelan alb de la capătul patului şi îşi udă faţa din nou şi din nou, până când partea de sus a cămăşii ei de noapte era leoarcă.

Chiar dacă arăta ca un bărbat, chiar dacă îi stârnise anumite sentimente, încă era un băiat. Fiul regelui. Era o combinaţie periculoasă pentru o văduvă de care şi regele era atras. Dacă dorea să-şi menţină locul la Curte, nu trebuia să iasă din graţiile Maiestăţii Sale; acela era echilibrul pe care toţi curtenii încercau să-l păstreze.

Însă gândurile ei erau nu neapărat egoiste, ci mai mult realiste. Ce s-ar alege de ea dacă ar cădea în dizgraţie şi ar fi trimisă în exil în casa rece şi pustie de la Anet?

Tremură când vântul răcoros intră pe fereastră şi îi mângâie pielea. Deja era în dizgraţia lui Anne d'Heilly. Chiar şi acea stare de lucruri i-ar putea aduce ruina dacă ar continua. Dacă n-ar fi fost intenţiile amoroase ale regelui şi dragostea lor reciprocă pentru artă, era sigură că ar fi fost trimisă deja acasă.

Diane îşi frecă mâinile pe braţele pe care i se făcuse pielea ca de găină. Dumnezeule, în ciuda tuturor acestor lucruri, dorea să-i simtă din nou atingerea. Dorea să o sărute din nou. Îl dorea. Iar el o dorea la rândul său. Niciunul nu era logodit sau căsătorit. Părea atât de simplu! El era un tânăr dornic să-şi ofere dragostea. Ea era o văduvă singură, disperată s-o primească. Ce mare rău putea fi dacă-l ajuta să capete încrederea bărbăţiei, care, în faţa regelui, părea atât de hotărâtă să-l ocolească?

El avea încredere deplină în ea. Ea îşi dorea să aibă încredere în el. Erau camarazi într-un război care părea, chiar dacă în chip diferit, îndreptat doar împotriva lor. Amândoi erau lipsiţi de experienţă şi temători în faţa intrigilor şi urâţeniei Curţii Franţei. În ciuda banilor, legăturilor şi originii ei nobile, Diane nu era atât de versată pe cât ar fi putut să fie. Fusese ascunsă. Adăpostită. Iar întoarcerea la Curte fusese dificilă. Henric îi uşurase drumul. O făcuse să depindă de el. Atenuase diferenţele dintre ei. Şi, cu toate că o vreme avea să nu-şi dea seama, legătura dintre ei, pe care nici măcar moartea nu avea să o rupă, începuse deja să se formeze.

— Domnule Henric, am înţeles că plecaţi mâine, spuse Michel, muşcând dintr-o bucată de pâine la cina la care se adunaseră toţi oaspeţii. Eu şi soţia mea am început să ne ataşăm de toată lumea şi de acest loc. Rar am avut un public atât de cald când am cântat. Ne va fi dor de voi.

Soţia lui dădu aprobator din cap.

— Nu sunteţi atât de ataşat de acest loc ca mine. Şi pentru mine e dureros să plec de aici, răspunse Henric şi încercă din nou să îi atragă privirea lui Diane.

Şi ceilalţi oaspeţi veniseră să împărtăşească afecţiunea lui Michel pentru grupul misterios despre care se ştia că venea de la Paris. Puseră întrebări şi băură în cinstea prosperităţii şi fericirii noilor lor prieteni. Între vorbe şi îmbrăţişări, Henric se chinui să găsească o metodă ca să ceară un moment între patru ochi cu Diane. Cu toate că îi evita privirea, el nu se putu abţine să nu se uite lung la ea. Îl atrăgea ca un magnet. Îi urmă cu privirea conturul nasului lung şi subţire; nasul care curând lăsă loc buzelor. „Buzele pe care le-am sărutat, se gândi el.

Acum, prin indiferenţa pe care mi-o arată, ar vrea să mă facă să cred că nu s-a întâmplat niciodată.” Deveni mai rigid pe locul său, în timp ce Michel se mută, cu tot cu fluier, lângă zona de dans. Va cânta o ultimă melodie de dans pentru grupul care, după cum bombănise primarul, probabil nu se va mai regăsi vreodată. Jacques îi luă mâna lui Hélène, iar primarul o conduse la dans pe mireasa lui Michel.

— Dansezi cu mine? şopti Diane.

Surprins, Henric nu putu să refuze. O lăsă să-l conducă afară în curte, unde îl învăţase prima dată. În timp ce se mişcau singuri în umbrele nopţii, ea îl privi în sfârşit. Se apropie de ea suficient demult cât să-i simtă suflarea.

— Am petrecut un timp minunat aici, şopti ea. Pentru mine, locul acest e magic. E ca şi când aici s-ar fi oprit timpul în loc. Am vrut să ştii cât de special a fost.

Henric încercă să zâmbească, însă era torturat de apropierea dintre ei. Ar fi vrut să o facă a lui; să o ţină în braţe şi să o sărute aşa cum făcuse în acea după-amiază. Însă nu îndrăznea. Când muzica încetă, ea făcu o reverenţă ca parte a dansului şi îi strecură în mână o bucată mică de pergament, apoi se întoarse în sala de mese.

Bărbaţii îşi dădură mâinile. Femeile se îmbrăţişară şi îşi luară la revedere cu lacrimi în ochi. Soţia lui Michel promise să scrie şi poate să îl şi viziteze pe Henric la adresa fictivă de pe strada Étuvres când vor veni la Paris. Abia după ce majoritatea oaspeţilor se retraseră, iar Diane le spuse noapte bună mai devreme, Henric privi bucata de hârtie împăturită. Inima îi bătu cu putere în timp ce citi cuvintele pe care, de acum, le ştia prea bine.

> Înainte să plec din locul în care aş fi vrut să rămân pentru totdeauna, am cules cu mare plăcere floarea din tufa de trandafiri şi, astfel, am avut în sfârşit trandafirul meu.

Era ultimul rând din *Le roman de la rose.*

Călătoria de întoarcere la Curte fu obositoare, cu dealuri abrupte şi drumuri şerpuite. Însă acest traseu alternativ, trasat pentru ei de ghizii regelui, era mai scurt, iar urgenţa impunea.

Charlotte se îmbolnăvi lângă Targes, iar Hélène şi Diane fură nevoite să o îngrijească. Pentru că mersul pe cal ar fi fost mult prea obositor, amenajară pentru ea în grabă un palanchin învelit în tapiserii groase ca să blocheze vântul.

Călătoriră prin satele Agen şi Cahors, înconjuraţi de dealuri golaşe şi sălbatice. Trecură de Brivé şi Limoges. Petrecură ultima noapte a călătoriei lor lungi spre casă în Chateauroux, pe malul râului. Henric şi prietenii lui fură întâmpinaţi de primarul oraşului şi îşi petrecură noaptea la conacul lui. Diane şi doamnele ei se cazară la domnul

Dutel, cel mai bogat negustor al oraşului. Aceea avea să fie ultima lor noapte împreună înainte să se întoarcă la Curte, iar Henric îşi dorea cu disperare să clarifice lucrurile între ei.

În timpul călătoriei de întoarcere, Diane evitase să rămână singură cu el. Nu schimbaseră un cuvânt între patru ochi de la ultima lor dimineaţă la băile din Cauterets. El se dusese acolo după ce citise biletul, aşteptându-se la o schimbare din partea ei. O schimbare din partea lui. Însă ea rămăsese indiferentă. Stătuseră în apa sulfuroasă, caldă şi efervescentă, vorbind despre Părintele Olivier şi ce ar putea să mai facă să îl ajute să reconstruiască biserica. Discuţia lor era prietenească; uneori chiar veselă. Însă, în ciuda zâmbetelor şi a planurilor, ea nu menţionase nimic despre sărutul lor de la păşune de cu o zi în urmă. Iar în acea confuzie copleşitoare, nici el. Acum era ultima lui şansă să clarifice lucrurile între ei.

Diane cobora chiar când Hélène îl conducea înăuntru. Ea rămase la mijlocul scării sculptate din mahon, iar Hélène ridică privirea către ea. Ochii lui Henric o urmară. Oftă când o zări. Diane nu se aşteptase să primească oaspeţi şi nu era îmbrăcată adecvat. Părul ei blond şi des era desfăcut şi îi atârna pe umeri; era îmbrăcată cu o rochie mai largă, brodată cu mătase albă.

— Te rog, lasă-ne, îi spuse ea lui Hélène, apoi coborî restul treptelor cu o perie de păr din argint încă în mână.

Henric nu deschise gura până nu rămaseră singuri.

— Eşti mai frumoasă decât oricând te-am văzut până acum, şopti el şi se apropie de ea. Apoi se opri. Vedea în ochii ei că ceva s-a schimbat. Mi-a fost dor de tine, adăugă el cu o voce ciudată şi spartă.

Diane se adună în faţa chipului tulburat şi se aşeză pe o canapea mică de stejar de lângă foc. După o clipă trase aer în piept şi ridică privirea, făcându-i semn lui Henric cu mâna.

— Eşti bine? întrebă el când se aşeză lângă ea, cu chipul luminat de flăcările de culoarea cuprului.

— Nu. Nu sunt bine deloc. Henric, ce s-a întâmplat între noi în acea după-amiază a fost foarte special pentru mine. Trebuie să ştii asta…

El se întinse şi îşi lăsă mâna pe a ei, însă trupul ei se încordă şi mai mult la atingerea lui. Se retrase.

— Însă, continuă ea, încercând să se întărească în faţa lui. Nu se poate… nu trebuie să se mai întâmple vreodată.

— Dar nu înţeleg. Ce s-a întâmplat? Am făcut ceva prostesc, care să te supere fără să ştiu? Pentru că, dacă am făcut…

— Nu, sigur că nu. N-ai putea să mă superi vreodată. Prietenia ta mi-a adus o bucurie pe care n-ai putea să o ştii vreodată. Făcu o pauză: însă mi-e atât de frică!

— De mine?

— De asta! De ceea ce se întâmplă între noi. Ceea ce s-a întâmplat

în munţii aceia frumoşi, ceea ce s-ar fi întâmplat cu siguranţă dacă rămâneam, ar fi privit de către ceilalţi de la Curte drept scandalos, drept ceva absurd, chiar grotesc! Trebuie să înţelegi asta.

— Să-i ia naiba pe toţi! Nu-mi pasă de nimic din ce spun ei!

— Însă mie îmi pasă! Trebuie să-mi pese. Henric, te rog să fii raţional, spuse ea calm. Trebuie să înţelegi că până acum viaţa mea a fost foarte ordonată şi previzibilă. Acum, cu tine, totul e încurcat şi confuz.

— Ce ciudat îmi sună asta când, pentru prima dată în viaţă, am găsit un pic de armonie cu tine. Ştii, cândva, nu cu mult timp în urmă, am crezut că mie nu mi se va întâmpla niciodată aşa ceva. Eram sigur. Fugeam de toţi şi de toate. Însă din primul moment în care te-am întâlnit totul s-a schimbat.

— Te rog să nu fii furios pe mine, şopti ea, mângâindu-i obrazul. Am nevoie de timp. Nu cred că e chiar atât de greu de înţeles.

— Nu-ţi pot refuza nimic. Ştii asta. Tu doar spune-mi că, indiferent ce se va întâmpla, vei rămâne prietena mea pentru totdeauna. Dacă mă pot agăţa de asta…

Ea îi duse mâna la buze să-l facă să tacă şi spuse:

— Asta îţi promit.

12

Charlotte nu supravieţui bolii. O îngropară în Chateauroux pe un deal acoperit de pietre funerare cenuşii. Hélène şi Diane stătură nemişcate lângă mormântul ei, privindu-i fără să clipească pe cei trei bărbaţi fără nume şi fără chip care coborâră sicriul simplu în pământ. În sfârşit, groparul ştirb aruncă nepăsător ultima lopată de pământ gras peste coşciug, iar locuitorii oraşului priviră de după grilajele de fier, şuşotind şi arătând cu degetul către adunătura misterioasă de jelitori.

După ce terminară, se întoarseră într-o procesiune solemnă în pădurea deasă şi verde, îndreptându-se spre castelul Villers-Cotterêts. Henric şi Diane mergeau călare unul lângă altul, îmbrăcaţi în negru, sub paravanul regal acoperit cu flori de crin albastre şi aurii. În timp ce urmau drumul ce şerpuia prin pădure, cu priveliştea castelului în faţă, soarele apusese deja. Zăriseră luminile castelului de la kilometri întregi, din satul slab populat şi din pădure.

— Jacques, du-o pe domnişoara Gallet în apartamentele doamnei, îi porunci Henric când grupul ajunse în curtea castelului.

Grăjdarii regelui veniră să ia caii, în timp ce Saint André se îndreptă spre castel cu Hélène. În învălmăşeala de lăzi coborâte şi servitori care se înghesuiau, Henric reuşi să o prindă pe Diane de mână. O trase cu forţa afară din curte, pe o potecă de piatră încadrată de fagi, până în spatele grajdurilor. Acolo, în lumina lunii, înconjuraţi de aerul aspru al nopţii, se ţinură în braţe în tăcere. După o clipă, Henric îşi retrase braţele îi cuprinse faţa în palmele puternice.

— Mă simt ca şi când am fi trăit o viaţă împreună, şopti el. Şi indiferent ce se va întâmpla acum că ne-am întors, o să îi ţinem piept împreună.

Idealismul lui tineresc o emoţionă şi aproape că îl crezu. Diane zâmbi şi întoarse capul să sărute una din mâinile care se lipiseră de obrazul ei.

— Cred că eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, şopti ea.

— Ştiu că tu eşti ea mai bună prietenă pe care o voi avea vreodată.

Se îmbrăţişară din nou cu hotărârea unor camarazi care purtau un secret adânc şi de nepătruns. Apoi Henric aşteptă în tăcere până când ea îşi ascunse chipul în pelerină, apoi se întoarseră în curte şi intrară pe uşile castelului. El rămase câteva minute în întuneric, încercând să se adune. Să îşi vadă familia va fi o misiune dificilă. Se schimbaseră atât de multe! Însă ea îi promisese, iar el avea încredere în ea.

Diane mergea singură pe malul râului ca să-l întâlnească pe Jacques

de Montgommery, aşa cum promisese. Venise mai devreme ca să fie singură şi să-şi pună gândurile în ordine. Deja trecuse ceva timp de când se afla în umbra copacilor când îşi dădu seama că zâmbea. Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de fericită. Cu toate că încerca să se mintă şi pe ea şi pe Henric, ţinea mult la el. Era tânăr, însă, în acelaşi timp, era matur şi frumos. Ca şi când ar fi ieşit direct dintre paginile unui roman de dragoste medieval, prinţul Henric era cavalerul ei în armură. Chiar când renunţase să mai spere că va fi fericită vreodată, intrase galopând în viaţa ei şi o salvase. Se plimba în aerul călduţ al verii şi se trezi că mintea i se umple de gânduri din acea după-amiază petrecută cu el pe dealurile de la Cauterets. Îşi aminti de tinereţea lui. De puterea lui. De patima lui. Zâmbi din nou, simţind cum roşeşte la acele gânduri intime.

— Aici erai! spuse Jacques zâmbind, înaintând rapid spre ea, întârziat la întâlnire. Îi luă mâinile într-ale lui şi i le sărută pe rând. Bine ai revenit! Ah, cât mi-a lipsit chipul tău frumos! Aici a fost foarte plictisitor fără tine.

Diane zâmbi, îşi trase mâinile şi le uni la spate. Apoi se plimbară pe poteca încadrată de pietre, pe sub castanii dispuşi ordonat.

— Am fost foarte încântat că ai acceptat să te întâlneşti cu mine aşa în particular, spuse el.

— Păi nu suntem prieteni?

— Da, desigur. Însă erai atât de supărată pe mine înainte să pleci! Nu eram sigur că vei vrea să mă vezi din nou.

— Ei bine, pare ceva atât de demult, încât acum mă simt dispusă să te iert. S-au întâmplat multe.

— La fel şi la Curte. De fapt, chiar acum în timp ce vorbim noi regele are o întâlnire privată cu prinţul Henric şi cu conseil des affaires.

Diane se încordă auzind numele lui Henric.

— Şi ştii despre ce e vorba în această întâlnire?

— Bineînţeles. Tocmai vin din camera regelui. Însă nu sunt sigur dacă ar trebui să împărtăşesc afacerile private ale Maiestăţii Sale, chiar dacă te privesc.

Diane se întoarse către el. Pe buzele ei netede înflori un zâmbet senzual.

— Şi dacă te las să mă săruţi îmi spui?

— Fac orice dacă pot să te sărut!

— Aici, pe obraz, indică ea, cu sfiala unei fetiţe.

Jacques se aplecă spre ea şi îi luă bărbia în palma lungă şi subţire. O trase încet lângă el, în dorinţa de a savura clipa care îi fusese oferită. Când fu suficient de aproape cât să-i şoptească, spuse:

— Veştile astea merită mai mult decât obrazul. Te rog lasă-mă să-ţi gust buzele dulci. Vei şti veştile înaintea tuturor, chiar şi a

domnişoarei d'Heilly.

— Obrazul, Jacques, insistă ea.

El îi sărută obrazul chiar lângă ureche, apoi îşi trecu limba caldă peste pielea ei. Diane rămase surprinsă de încercarea lui şi sări înapoi.

— Vezi ce bine ar putea să fie între noi?

— Bine, Jacques, gata cu tachinarea. Acum e rândul tău. Ce ştii de afacerea dintre rege şi prinţul Henric?

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Totul se reduce la băiatul acela îngrozitor, spuse el iritat, ridicând ochii.

Apoi o ţintui din nou cu privirea.

— Ce e între voi?

— Răspunde-mi, Jacques. Ce ştii?

— Bine, bine, spuse el. Găsi un bolovan mare între copaci, se aşeză şi ridică ochii spre ea. Ei bine, se pare că până acum au avut loc negocieri secrete între rege şi papa de la Roma. Sanctitatea Sa are o nepoată pe care doreşte să o mărite şi a încercat să o liciteze la toate puterile lumii creştine. Se pare că datorită relaţiilor ei, micuţa reprezintă cheia către Italia şi se pare că ţapul cel bătrân a încercat să obţină cea mai bună înţelegere.

— Şi ce legătură are asta cu prinţul şi cu Conseil des affaires?

— Draga mea, se pare că bunul nostru rege a câştigat. Prinţul Henric se va căsători cu ea.

— …Trebuie să fie o greşeală, şopti ea.

— Stăteam chiar acolo când cancelarul a citit răspunsul regelui. Nu e nicio greşeală.

Diane îşi prinse mâinile în talie şi trase aer în piept ca şi când ar fi fost lovită în stomac. Fără să se întoarcă, se rezemă de copacul din spatele ei ca să nu cadă. I se făcuse rău. Bila i se ridică din stomac în gât cu o forţă uriaşă. Încercă să învingă senzaţia.

— Trebuie să plec, spuse ea pe un ton abia auzit şi se întoarse. El îi prinse mâna şi o opri. Lasă-mă, Jacques!

— Ce dracu' se întâmplă între tine şi băiat? acuză el. Ea privi în direcţia lui. Ochii lui se întâlniră cu ai ei. Ea era gata să plângă. Văzând cât de palidă devenise, îşi dădu singur răspunsul: Proasto! Trebuia să-mi dau seama că va urma asta. După privirea ta pariez că deja te-ai şi culcat cu el, nu-i aşa? Oh, cum m-ai luat de prost cu virtutea ta prefăcută şi săruturile tale caste, când de fapt îi ofereai favorurile tale copilului acela patetic!

— Las-o baltă, Jacques! Nu înţelegi, şopti ea şi îşi răsuci braţul până se eliberă din strânsoarea lui.

— Ai dreptate în privinţa unui singur lucru. Nu înţeleg cum ai putut alege un băiat când la picioarele tale se pleacă un bărbat! Eu sunt cel căruia trebuie să-i oferi favoruri, nu el!

Diane nu-i auzi ultimele cuvinte, căci o luase la fugă pe alee cât o

ţineau picioarele. Trebuia să se îndepărteze. Trebuia. De Jacques. De Curte. De tot. Alergă prin grădină, trecu pe lângă ceilalţi curteni fără să-i pese de ce ar putea să creadă. Avea nevoie de siguranţa propriilor apartamente în castel. Simţea că i se face rău.

— Nu mă căsătoresc cu ea!

— Nu fi obraznic cu mine, ticălosule! urlă regele.

— Îţi spun că nu mă căsătoresc cu ea! Vreau să-mi aleg singur soţia!

Regele şi fiul său stăteau faţă în faţă, amândoi cu mâinile în şolduri. Erau atât de aproape, încât Henric putea simţi respiraţia caldă a tatălui său şi vedea cum pieptul îi tresare de furie prin pieptarul încărcat cu pietre preţioase.

— Băiete, eşti fiul unui rege. Nu poţi să faci ce vrei!

Băiatul, care crescuse la fel de înalt ca tatăl său, nu spuse nimic, iar regele slăbi sub intensitatea confruntării.

— Ah, de ce nu poţi să semeni mai mult cu fratele tău şi să-l asculţi pe regele suveran?

— Pentru că, domnule, *fratele* meu nu ar fi dat după fiica unui negustor de dragul unui petic de pământ şi ceva aur!

— Ai grijă cum îi vorbeşti regelui, îl avertiză Montmorency din spate pe tânărul prinţ, însă vorbele lui nu fură mai mult decât şoapte în vânt.

În partea cealaltă a încăperii, regele pufnea sălbatic şi se plimba încoace şi încolo cu mâinile în şolduri. Atunci, în furia lui revenită, răsturnă o masă, iar pocalele şi carafa de argint căzură cu un clinchet pe dalele podelei. Delfinul, Chabot şi Montmorency rămaseră tăcuţi. Simţind complicaţiile, ducele de Albany, care negociase căsătoria în faţa papei, încercă să intervină pe lângă Henric:

— Înălţimea Voastră ar trebui să asculte vocea raţiunii. O căsătorie e un lucru foarte mărunt. Faceţi ce vreţi cu inima, însă ar trebui să vă gândiţi ce consecinţe ar avea un refuz pentru Franţa. Sincer, să împărţiţi numele şi titlul cu nepoata papei e în avantajul tuturor.

— În avantajul *tuturor*? repetă Henric râzând batjocoritor. Ha! Vrei să spui în avantajul *vostru,* nu-i aşa? Eu nu sunt Delfin! Nu voi fi rege! Iar interesul *meu* e să mă căsătoresc cu o femeie pe care să o iubesc!

— Ei bine, nu aşa stau lucrurile pentru noi!

Regele scuipă acele cuvinte cu furie şi se îndreptă din nou în grabă către fiul său.

— Eu mi-am făcut de bunăvoie datoria faţă de ţară şi m-am căsătorit cu cine mi-a fost aleasă, aşa cum au făcut şi ceilalţi înaintea noastră. Căsătoria din dragoste e pentru servitori şi ţărani, nu pentru un prinţ din Casa de Valois! Pentru asta ia-ţi o amantă, băiete! Apoi se opri. Pe chipul furios îi apăru un rânjet. Sau, bărbăţelule, poate că ai deja una.

Adevărul din cuvintele tatălui său îl dezarmă pe tânăr, care căuta disperat cu privirea un ajutor de undeva. Însă în zadar. Nici măcar din partea lui Montmorency. Regele, văzând imediat schimbarea lui Henric, rânji şi mai larg.

— Poate că doamna de Poitiers a consimţit să te scape şi de altceva decât de îngâmfare! spuse el râzând răutăcios. Această tactică a regelui schimbă totul, iar Henric încercă să-şi înfrâneze propria furie care simţea că-l copleşeşte. Dacă se afla ceva despre legătura lor, n-o va mai putea proteja. Chabot înaintă lângă ambasador, gestul său semănând periculos demult cu o întărire.

— Cu respect, Înălţimea Voastră, însă mă tem că această chestiune nu e deschisă dezbaterii. Acordul a fost deja semnat.

— Semnat? Semnat de către cine?

— Cum, de rege şi de Sanctitatea Sa Papa Clement, bineînţeles.

Încăperea părea încremenită. Rece ca gheaţa. După ce stătu o clipă să-şi recapete suflarea, Henric râse din nou:

— Şi presupun că aţi ales ziua, ora şi locul pentru toată povestea asta fără să mă consultaţi şi pe mine!

Privind în jur către capetele plecate, zâmbetul său furios se transformă în deznădejde în faţa exactităţii cu care i se modelase irevocabil viaţa. Era prins în capcană. Capcana matrimonială la care era condamnat era mult mai rea decât orice temniţă spaniolă pe care o cunoscuse în copilărie. Era un cerc imposibil. Dacă se căsătorea cu nepoata papei, pierdea speranţa într-un viitor cu femeia pe care o iubea. Dacă cerea permisiunea să se căsătorească cu Diane, ar fi însemnat ca ea să fie alungată de la Curte sau să aibă o soartă chiar mai rea dacă aşa dorea Maiestatea Sa.

— Şi dacă refuz? întrebă el într-un final.

— Atunci o să fii legat, o să ţi se pună un căluş şi te vom târî la altar! urlă regele. Însă, pe Dumnezeul cel Atotputernic, o să te căsătoreşti cu italianca!

Diane îngenunche în oratoriul întunecat, în faţa unei statui a Fecioarei Maria. Era atât de cufundată în rugăciune, încât se sperie când simţi o atingere pe umăr. Văzând că era Saint André, făcu semnul crucii, se ridică şi ieşi împreună cu el pe coridor.

— Madame, îmi pare rău că vă deranjez aici şi n-aş fi venit dacă nu ar fi fost absolut necesar…

— Ce s-a întâmplat, Jacques?

— E vorba de prinţ, doamnă. S-a întors de curând în apartamentele sale. Ca să fiu direct, doamnă, s-a întors foarte beat. Nu vrea să mănânce şi nu vorbeşte cu nimeni. Insistă să fie lăsat singur în mijlocul podelei în dormitorul său cu o carafă cu vin şi un medalion ciudat în formă de semilună pe care refuză să-l lase din mână. Îmi fac

griji pentru el, mai ales după evenimentele de astăzi. Ştiu că cer foarte mult, însă se pare că sunteţi singura cu care mai vrea să vorbească. Dacă aţi merge la el cât încă se desfăşoară banchetul, propuse el, pot să aranjez să treceţi neobservată în aripa regală.

— Jacques, du-mă la el!

Diane şi Jacques auziră zgomote ciudate când se apropiară de apartamentele lui Henric în aripa estică a castelului Villers-Cotterêts. Erau murmurele cuiva care cânta, acompaniate de zgomotul de argint care cădea pe podeaua goală. Când ajunseră la uşă, Diane se opri.

— Sigur nu doriţi să vă însoţesc? De obicei are o natură violentă când bea prea mult.

— Mulţumesc, Jacques. Eşti un prieten bun, însă nu-mi va face niciun rău.

— Voi fi afară dacă aveţi nevoie de mine, spuse el, atingându-i umărul.

Camera era întunecată, în ea pătrundea doar lumina argintie a lunii prin ferestrele lungi şi deschise. Nu era foc. În candelabre nu ardea nicio lumânare. Prin ferestre intra o adiere ceţoasă care răcorea camerele mari şi mişca tapiseria de pe zidul de lângă fereastră din pilonul greu de fier. Henric stătea exact aşa cum descrisese Jacques, pe podea, cu braţele în jurul genunchilor. Lângă el se afla o carafă mare cu vin pe care o adusese de la bucătării. Ţinea la piept medalionul de fildeş primit de la ea. O durea sufletul să-l vadă aşa; atât de înfrânt. Închise uşa masivă în urma ei, iar mânerul greu de fier se lovi de ea.

— Hei, tu de acolo! Afară! Nu vreau să fiu deranjat!

Înainte să apuce să termine ce avea de spus, văzu că era Diane. Veni lângă el şi rămase în picioare, privindu-l de sus; privind medalionul în formă de semilună pe care îl ţinea. După o clipă, văzu strălucirea din ochii săi negri. Diane se aşeză alături de el pe dalele reci ale podelei, iar el îi căzu cu o mişcare firească în braţe. Se îmbrăţişară în tăcere; ea cu un braţ în jurul umerilor săi şi cu celălalt mângâindu-i buclele negre şi dese.

Ea îi simţea durerea. Neajutorarea. Îşi ridică mâna pe faţa lui. La început doar o atingere; doar o mână alinătoare pe pometele lui. Milă. Atingerea deveni mângâiere. El întoarse capul şi îi sărută mâna. Senzaţia caldă a pielii lui o ameţea. Şoapta respiraţiei lui, atât de aproape de ea. Apoi, cu cele două trupuri lipite strâns, deveni ceva mai mult. Din nou, aşa cum se întâmplase la Cauterets, Diane simţi cum se scufundă în abisul adânc şi interzis pe care îl aducea apropierea de el. Însă de data asta nu mai avea nici urmă de teamă. Nu existau şi alte gânduri. Nu mai era nimic altceva decât apropierea de el.

— Voiam să fii tu, şopti el.

— Ştiu…

Henric o privi. Ochii lui erau plini de lacrimi furioase. Ochii ei albaştri erau plini de tristeţe. El se apropie şi mai mult de ea. La început, buzele lui abia le atinseră pe ale ei. Apoi se întâlniră într-un sărut blând, abia simţit. Se trase înapoi şi o privi din nou în ochi. Ca într-o oglindă a propriului său suflet, văzu acolo o eternitate. Viaţa lui. Viitorul lui. Totul era în ochii ei. Nu mai era nimic altceva. Nimeni. Urmând o forţă, un instinct primar din adâncul lui, îşi trecu braţele puternice în jurul ei şi o sărută din nou. De data asta îşi apăsă gura cu putere pe gura ei. Ea îşi întredeschise buzele, iar el simţi cum în el creşte o plăcere întunecată. O şoaptă slabă ieşi din tunelul umed al gâtului ei, iar el îi simţi ecoul în tot trupul. Îl străbătu o durere profundă şi puternică. Era o dorinţă pe care nu o mai cunoscuse niciodată până atunci. Urmându-şi instinctul, Henric îşi duse mâna pe ceafa ei, încă sărutând-o. Acum ea era cea care se lăsă de bunăvoie în braţele lui.

El se ridică primul, apoi o ajută şi pe ea. Din nou se simţea ciudat. Nesigur. Sunetul slab al muzicii de la banchetul regelui se auzea în jurul lor, în timp ce ei stăteau faţă în faţă în lumina lunii, care învălui faţa lui Diane când ea se întoarse să plece.

— Nu pleca, şopti el, apoi îi strânse mâna. Te rog!

Ea îl urmă către patul mare de stejar cu baldachin şi perdele de damasc roşu. El se întinse primul şi o privi, fără să ştie prea bine ce să facă. După o clipă ea îi indică spatele rochiei ei. Cu mâinile tremurându-i, el se îndreptă spre ea şi desfăcu nasturii micuţi din perle din spatele mătăsii negre. Degetele lui mângâiau pielea caldă a spatelui ei gol, simţind cum inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Când se eliberă de toate hainele, Diane se întoarse încet către el. Luna strălucea prin fereastra de lângă pat pe pielea ei ca fildeşul. El rămase cu privirea pironită la priveliştea sânilor ei mici şi albi, cu sfârcurile roşietice întărite de răcoarea din camera străbătută de curent. Până în acel moment nu ştiuse la ce să se aştepte. Nimic nu-l pregătise pentru frumuseţea trupului ei. Umerii laţi. Curbele sculptate fin ale coapselor ei şi peticul mic de păr blond dintre picioarele ei.

Era ciudat. Încerca să nu o privească, însă, pentru Henric, trupul femeilor se limitase la imaginile din tablouri şi din mintea lui. Până acum. Ea simţi asta. Ca şi când i-ar fi citit gândurile, îi luă o mână şi i-o aşeză peste sânul ei plin şi catifelat. El rămase fără suflare la acea atingere. Sânul ei avea netezimea mătăsii de import. Copleşit de o forţă complet străină, Henric o împinse din nou, grăbit, pe patul tapisat şi începu să-i sărute gâtul. Apoi sânii. Pe rând.

Ea începu să-i descheie cămaşa, apoi îl privi pe el cum se dezbracă. Apoi pantalonii şi şosetele. Diane nu văzuse niciodată un trup atât de puternic şi de bine conturat ca al lui. Însă mişcările sale erau ciudate.

Grăbite. Astfel că încet, cu răbdare, preluă conducerea. Îi luă mâna şi i-o duse la buze. Sărută carnea moale a palmelor lui şi îşi trecu limba de-a lungul fiecărui deget, împingându-le uşor, pe rând, între buze. Apoi se întinseră împreună în pat. Când, în sfârşit, îi duse mâna în jos, fu ca să îi arate ce să facă. Doar cu o mişcare simplă a coapselor, ca un vis de catifea, era în ea; mai aproape de ea decât fusese oricine altcineva.

Pentru Henric nu era doar o alăturare de trupuri, ci o uniune a sufletelor lor. Era ceea ce dorise. După asta tânjise. Îşi înfăşură picioarele în jurul ei şi gemu în timp ce se mişca din ce în ce mai adânc în ea. Închise ochii şi îşi plimbă degetele de-a lungul gâtului şi sânilor ei cu atingerea delicată a unui orb. Cumva îl făcea să se simtă ca şi când ar mai fi făcut asta înainte. Nu se simţea ruşinat. În timp ce se mişca în ritmul pe care îl impunea ea de sub el, îşi simţea trupul pulsând. Sângele lui acceleră şi începu să-i fiarbă; să alerge. În jos. În jos. Era tras ca într-o spirală. Se simţea la marginea unui lac cald şi întunecat în care trebuia să sară. Fiecare mişcare îl trăgea şi mai mult în jos în centrul călduţ şi întunecat al infinitului.

Când se termină, după câteva clipe, se rostogoli pe o parte, iar obrajii i se umplură de lacrimi. Diane se întinse şi le sărută, înlănţuiţi unul de celălalt în întunericul rece şi ceţos.

13

Diane călărea în spatele lui Montgommery, armăsarul ei negru puternic îl urma pe al lui prin pădurea întunecată şi umbrită din jurul Villers-Cotterêts. Era prima săptămână din septembrie; o lună după anunţul căsătoriei lui Henric, iar căldura verii era înăbuşitoare. În timp ce călăreau, razele calde ale soarelui pătrundeau prin coronamentul des al copacilor şi aruncau umbre pe trunchiurile învelite în muşchi, oferind o oarecare protecţie de căldura dogoritoare. Când ajunseră într-un luminiş acoperit doar de firele lungi ale ierbii, Diane alunecă de pe cal în braţele lui. Iar când el încercă, ea îl lăsă pe Jacques să o sărute. După o clipă se îndepărtă de ea şi zâmbi.

— E mult mai bine decât un sărut pe obraz. El zâmbi şi o sărută din nou, cu mai multă putere. Diane se chinui să se desprindă de el. Senzaţia buzelor lui subţiri pe ale ei îi făcea greaţă.

— *Je t'adore*{18}... *je t 'aime*{19}... şopti el cu buzele în părul ei. Te rog, răzgândeşte-te şi spune-mi că te căsătoreşti cu mine. Acum nu mai ai niciun motiv să mă refuzi.

— Dragă Jacques, în ciuda infatuării tale copleşitoare, eşti un dulce, spuse ea, în vreme ce el îi prinse talia, zâmbind la complimentul ei. Diane privi chipul prelung şi ochii lui goi; obrajii subţiri şi supţi, ca ai unei femei. Îi simţea trupul lung şi subţire lipit de rochia ei; îi simţea oasele acoperite cu puţină carne. Nu existau muşchi bine conturaţi. Nici braţe puternice care să o cuprindă.

— Eu nu te iubesc aşa cum ai vrea sau cum ai merita.

— Deci e vorba de iubire? Ei bine, *ma chère,* lucrurile astea vin cu timpul. Pentru fericirea noastră viitoare e mai important faptul că acum ştiu că prinţul nu a fost altceva decât un flirt. Îndepărtă o buclă mică şi blondă care îi intra în ochi şi continuă: Să-ţi spun eu ce a fost între voi doi? Dă-mi voie. Să vedem… erai singură, da, foarte singură, iar în ardoarea sa tinerească bietul prinţ melancolic a profitat de slăbiciunea ta. Da, exact aşa s-a întâmplat, am dreptate? Însă nu-ţi face griji! Îţi vei reveni după ce se căsătoreşte şi vreau să fiu aici când se va întâmpla asta. Dragostea mea, eu sunt un bărbat adevărat şi o să te fac să uiţi că l-ai cunoscut vreodată.

Tonul său era jucăuş, ca şi când ar fi compus o caricatură despre altcineva. Se distra pe seama ei. Lua în râs sentimentele lui Henric. Şi pe ale ei. Apoi o trase şi mai aproape de el, ca să-şi arate patima; ea simţi umflătura din prohabul lui.

Îi detesta amabilitatea, zumzăitul insuportabil al vocii. Trupul ei se umplea de repulsie când o săruta, însă nu se îndepărtă de el. Jacques de Montgommery era singura metodă de a-şi păstra mintea întreagă.

Era singura cale către siguranţă, departe de sentimentele ei pentru Henric. Sentimente pe care ştia că nu trebuia să le lase libere, căci i-ar fi distrus pe amândoi.

În ciuda intensităţii a ceea ce se petrecuse între ei în acea noapte, ea plecase din apartamentele lui fără să privească înapoi. Căsătoria era iminentă. Acum, când era la mijloc o legătură politică atât de importantă, o poveste între ei ar fi fost un joc periculos. Diane credea că risca totul dacă nutrea chiar şi cele mai vagi sentimente romantice pentru Henric. Indiferenţa faţă de ei însemna supravieţuirea ei; era o măsură care-i salva pe amândoi.

Acceptă ca, după încheierea perioadei oficiale de doliu, să se lase curtată de Jacques de Montgommery. Era o alternativă dezgustătoare. Nu-l iubea. Nu-l va iubi vreodată. Însă nu avea luxul timpului; nu avea timp să aştepte, singură şi vulnerabilă, până când va apărea altcineva interesat de ea. Şaptesprezece ani ca soţia seneşalului bătrân şi cocoşat al Normandiei o făcuseră să fie realistă. Ştia că, indiferent ce se va întâmpla cu mariajul propus acum între Henric şi nepoata papei, ea nu va fi considerată niciodată ca alternativă potrivită pentru fiul unui rege, care era mai mic cu atâţia ani ca ea. Şi, în sufletul ei, ştia că, indiferent ce simţea pentru el, nu se născuse să fie curtezană.

— Spune că te căsătoreşti cu mine, bâzâi Montgommery.

— Însă cum de mă mai vrei, ştiind ce simt?

— Ei bine… aşa cum ar fi orice soţ, la început o să fiu furios, desigur. Însă, când vei veni şi mă vei ruga în genunchi, îţi voi privi ochii aceia albaştri fermecători şi o să te iert. Ridică mâna în aer, adăugând: El o să se însoare cu italianca lui, iar noi o să ne vedem de viaţa noastră lipsită de griji şi plină de confort.

— Se pare că te-ai gândit bine la asta.

— Nu m-am gândit la altceva din prima noapte în care ne-am cunoscut. Se aplecă şi o sărută din nou, însă ea se retrase când el încercă să-i desfacă buzele cu limba. Încercă să înăbuşe fiorul care îi trecu pe şira spinării ca un tunet violent. Te rog, spune da… te rog!

— Am nevoie de mai mult timp, Jacques! Trebuie să ai răbdare cu mine. Îţi voi da răspunsul îndată ce-l voi avea.

El îşi îngustă privirea şi îşi strânse buzele subţiri.

— Trebuie să accepţi. Chiar nu are rost să-l aştepţi pe băiat. Va fi obligat să se însoare cu italianca.

Vorbele lui erau tăioase. Ea se pregăti să-i răspundă, însă, înainte să poată deschide gura, el o trase din nou la pieptul lui şi îi şopti din nou în ureche:

— Ştiu că o să spui da. Iar eu voi fi un soţ superb pentru tine… O să vezi.

După cavalcada din pădure, Diane avu o după-amiază ocupată.

Curând, anturajul regal avea să plece pentru nuntă la Marsilia şi erau multe de făcut. Trebuia să aibă grijă de garderobă, să aleagă bijuteriile; să probeze noile bonete. Perioada ei de doliu se încheiase oficial, iar garderoba ei limitată avea nevoie de modificări. Chiar dacă prefera în continuare contrastul simplu de alb şi negru pe care îl purtase ca văduvă, acum avea mai multă libertate în a-şi alege culorile, materialele şi modelele.

Se aşeză pe un fotoliu de lângă fereastra cu privelişte la o pădure deasă. În poală avea mai multe schiţe pentru noile ei rochii. Veşmintele erau aspectul cel mai costisitor al vieţii de la Curte. Iar Diane nu făcea excepţie. Maiestatea Sa cerea ca toţi cei din anturajul regal să poarte cele mai frumoase materiale şi cele mai scumpe bijuterii, ca să arate cât mai firesc în preajma lui. Nu trebuia să te uiţi la bani dacă sperai să faci parte din cercul regelui. Rochiile şi pieptarele erau croite din catifea şi mătase şi căptuşite cu cele mai rare blănuri. Vidră. Jder. Hermină. Samur. Mărgele de marmură, inele de aur şi argint, brăţări şi lanţuri. Şi pietre scumpe: rubine, diamante, smaralde şi granate. Nu era prea greu pentru un curtean să se ruineze dacă stătea prea mult la Curtea Franţei.

Diane privi schiţa pe care o avea în faţă. O rochie din satin alb cu negru cu guler brodat cu aur pentru cina de logodnă. O lăsă deoparte şi luă alta. Catifea neagră cu guler de râs şi mâneci bufante. Acea rochie era pentru sărbătoarea de gală a sosirii papei în Franţa. Aruncă schiţele şi se rezemă de fereastră. Primul lucru pe care îl văzu când închise ochii fu imaginea lui Henric.

Un spasm de durere o străpunse. Îi văzu chipul trist şi ochii negri îndureraţi. Aproape că putea să-i simtă atingerea. Trupul lui gol şi puternic peste al ei. Scutură din cap să facă acele imagini să dispară. Pornise către apartamentele lui de multe ori în ultima lună. Şi, de câteva ori, în întunericul zorilor chiar ajunsese în aripa regală. Însă mereu se oprise, ştiind în sufletul ei că asta era cel mai bine. Sau cel puţin cel mai bine pentru Henric.

— Sunteţi gata, domnişoară?

Diane auzi acele cuvinte ca şi când ar fi venit din depărtare. Deschise ochii. Jacques de Saint André stătea în faţa lui Hélène, care admira o mână foarte bună de cărţi. Diane o privi aruncând o carte jos şi privindu-l cu un zâmbet slab. Chiar atunci, uşa grea de lemn din salonul principal se trânti. Hélène se scuză şi se ridică să vadă cine era.

— Şi chiar când era cât pe ce să câştig, mormăi el, aruncându-i un zâmbet lui Diane. O clipă mai târziu, marele maestru Montmorency trecu pe lângă Hélène şi dădu buzna în încăpere, cu mantia de catifea albastră înfoindu-se în jurul său. Diane ridică privirea din schiţe.

— Madame, dacă sunteţi bună, aş vrea să am o discuţie privată cu

dumneavoastră.

Diane se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă fără a-l privi direct.

— Domnule, nu cred că avem ceva să ne spunem care să nu poată fi rostit în trecere.

El o privi pe Hélène, apoi pe Saint André.

— Madame, vă rog. E vorba despre prinţul Henric şi nu am prea mult timp. În seara asta plec la Marsilia să încep pregătirile de nuntă.

Diane înghiţi în sec şi trase aer în piept să rămână calmă.

— Vă rog, lăsaţi-ne, spuse ea într-un final.

Jacques şi Hélène se retraseră şi închiseră uşa.

După ce rămaseră singuri, Montmorency îşi aruncă mantia pe un scaun de la masa de joc şi se aşeză.

— Vă rog, doamnă, spuse el, făcându-i semn cu mâna să se aşeze în faţa lui. După ce rămase o clipă pe gânduri se aşeză şi ea şi îl privi intens în ochi.

— Îmi oferiţi un pahar cu vin înainte să vorbim? întrebă el, atingând cărţile de joc de pe masa din faţa lui.

— Nu am vin aici şi, după cum vedeţi, mi-am trimis însoţitoarea, aşa că nu are cine să vă servească. Acum vă rog să spuneţi de ce aţi venit şi să fiţi scurt.

Îl privi din nou şi aşteptă să vorbească.

— Bine atunci. Madame, ştiu că nu am început în cele mai bune relaţii, însă, ca să fiu sincer, vă plac. Da, chiar vă plac. Sunteţi îndrăzneaţă şi directă şi aşa voi fi şi eu.

— Aţi fost vreodată altfel?

El o privi şi continuă:

— Băiatul e foarte nefericit, doamnă, şi, după câte a avut de îndurat în scurta lui viaţă mă doare să-l văd astfel. Nu mănâncă, nu doarme mai mult decât e strict necesar şi refuză orice tovărăşie, preferând să stea singur în apartamentul său şi să privească focul.

— Monsieur, îmi pare rău să aud asta, însă ce legătură are cu mine?

Din nou se priveau lung. Ea ştia că el ştia. Îl provocă deschis. O bătălie a voinţei. Îşi aleseseră cuvintele. Precis.

— Madame, cred că fericirea lui depinde în întregime de dumneavoastră şi sunt gata să vă ofer o mie de scuzi ca să îi daţi băiatului ceea ce îşi doreşte cu atâta disperare.

— Şi ce anume îşi doreşte, domnule? întrebă ea, rezemându-se în scaun cu mâinile unite graţios pe masă.

— Ceea ce i-aţi dat şi până acum, desigur.

— O mie de scuzi înseamnă o sumă foarte mare de bani, domnule Montmorency. Mă întreb dacă Înălţimea Sa ştie ce fel de „prieten” are în dumneavoastră; unul care merge atât de departe ca să mă păstreze pentru el.

— Prinţul nu ştie nimic de venirea mea aici, iar dacă ar afla ar fi foarte furios.

— Îmi imaginez.

— Madame, vă fac o ofertă foarte generoasă; însă, bineînţeles, există şi o condiţie dacă vă hotărâţi să acceptaţi propunerea mea.

— Desigur.

— Pentru suma pe care am menţionat-o trebuie să aveţi grijă să fie fericit, însă trebuie să acceptaţi să nu vă băgaţi, prin niciun mijloc dintre cele pe care se pare că le folosiţi acum, în planurile regelui de a-şi însura fiul cu nepoata papei.

Între ei se lăsă o linişte stânjenitoare. Diane studie chipul cu trăsături bine definite al războinicului care nu pierdea aproape niciodată.

— Deci despre asta e vorba, spuse ea într-un final, pe un ton reţinut, dar se ridică brusc şi scaunul pe care stătuse căzu în spatele ei. Îl privi ameninţător pe Marele Maestru.

— Dacă tot suntem sinceri unul cu celălalt, domnule Montmorency, acum e rândul meu. Nimeni nu e mai conştient decât mine de obligaţiile Înălţimii Sale faţă de Coroană şi, vă asigur, nu am făcut nimic care să-l abată de la acest drum. Indiferent de ce s-a petrecut sau nu între mine şi prinţ, vreau să fie foarte clar un lucru, domnule! Nici eu, nici favorurile mele nu sunt de vânzare, nici pentru dumneavoastră, nici pentru nimeni altcineva!

— Madame, vă rog, spuse el, ridicându-se, la rândul său, în picioare. Mâinile lui, la fel ca ale ei, se sprijineau pe masa dintre ei. Trebuie să ascultaţi de raţiune. Îl iubesc pe băiat ca pe fiul meu. Nu a avut parte de prea multe bucurii în viaţă.

— Şi v-aţi gândit să mă cumpăraţi pentru el ca pe o iapă de trofeu?

Montmorency îşi drese glasul, cu mâna la gură:

— Madame, mi-aţi răstălmăcit cuvintele şi înţelesul lor. Poate că am defecte, însă nu sunt prost. Văd foarte bine ce simte pentru dumneavoastră şi ce crede că simţiţi dumneavoastră pentru el. Madame, când vă gândiţi la asta, să fiţi sigură de un lucru. Maiestatea Sa vrea ca această căsătorie să aibă loc. Nu trebuie să speraţi că vă veţi căsători cu el vreodată, iar o încurajare a acestei fantezii nu-i poate aduce băiatului decât nefericire. Madame, vă implor! Dacă ţineţi la el măcar puţin, atunci toţi avem de câştigat din afacerea asta. Averea dumneavoastră va fi mai sigură, Franţa va avea legături cu Italia, iar prinţul va fi din nou fericit.

Diane mergea încoace şi încolo în spatele scaunului căzut. Ştia că următorul ei răspuns îi va influenţa tot restul vieţii. Nu ajungea că se hotărâse să nu-l mai vadă pe Henric între patru ochi înainte de nuntă. Acum aflase că el încă mai spera. Cândva îi promisese prinţului prietenia ei, iar, cu individualismul specific tinereţii, el se aşteptase ca

ea să se ţină de cuvânt. Pentru ea, acea alianţă era acum cel mai periculos lucru din lume. Nu avea de ales. Îl privi din nou pe Montmorency. Când deschise din nou gura, vorbi cu o hotărâre dezarmantă:

— Monsieur, nu voi lua banii dumneavoastră… însă nici nu voi sta în calea regelui. Voi continua să refuz să-l văd pe prinţ în privat. Iar după ce se căsătoreşte mă voi ruga ca sentimentele pe care le are acum să treacă.

— Dumnezeu să vă aibă în pază, doamnă! Faceţi ce e mai bine pentru toată lumea.

— Însă, domnule, pentru asta am şi eu o condiţie.

— Trebuie doar să spuneţi.

— Înainte să plecaţi la Marsilia, trebuie să-i trimiteţi vorbă prinţului că domnul de Montgommery, căpitanul Gărzilor Scoţiene ale regelui, m-a cerut în căsătorie, iar eu am acceptat. Trebuie să-i spuneţi că nu are niciun motiv să-şi întârzie nunta.

Diane se îndreptă spre fereastră şi privi în curte spre un tufiş verde strălucitor, tuns sub forma unui diamant uriaş. Se terminase. Trebuia să se termine.

— Acum vă rog să mă lăsaţi singură, domnule.

— Vă mulţumesc, doamnă. Sunt sigur că nu veţi regreta.

Montmorency se agită pe lângă masa de joc, apoi îşi aruncă pe umeri pelerina albastră din catifea şi se îndreptă direct spre uşă. Când apăsă clanţa grea de fier, se întoarse din nou către ea:

— Am fost plecat mult timp de la Curte cât aţi stat aici cu soţul dumneavoastră. Spuneţi-mi, aţi cunoscut-o bine pe mama lui, regina?

— Da.

Pe buzele lui subţiri înflori un zâmbet slab.

— Ah, bine atunci. Asta explică totul. Vedeţi, doamnă, nu trebuie să vă învinuiţi pentru starea asta ciudată a lucrurilor. Înălţimea Sa e foarte tânăr şi uşor impresionabil. Moartea mamei lui când era atât de mic l-a lăsat foarte vulnerabil la atenţiile unei femei mature; ale unei femei atât de apropiată de vârstă de fosta regină. Am trecut şi eu prin asta, cu mulţi ani în urmă. La mine a fost guvernanta mea; o femeie minunată, în vârstă. Am jurat că într-o zi o să mă însor cu ea. Vă daţi seama? Din fericire pentru amândoi, a avut bunul-simţ să mă refuze. A murit în anul în care s-a născut primul meu fiu, însă mereu o să-i preţuiesc amintirea. Aşa că puteţi fi sigură că, în timp, acele sentimente, împreună cu toate celelalte urme ale tinereţii năvalnice ale unui bărbat, se vor reduce doar la câteva amintiri tulburate. Veţi vedea, într-o zi vă va mulţumi pentru asta.

După ce trânti uşa grea de lemn în urma lui, se auzi zăngănitul clanţei de fier. În mintea ei, acel sunet era ca de tun. Iar sentimentul din inima ei era negru ca moartea.

14

Diane se clătină când coborî din ultima barcă regală pe asprul pământ provensal din Avignon, la vreo o sută de kilometri distanţă de Marsilia. Soarele ardea şi intensifica nuanţele. Albastrul azuriu al apei. Amestecul de bej, ruginiu şi mov de pe dealuri. Albul de os zvântat al stâncilor. O paletă extraordinară.

Sosiseră în sud cu barca, cu o zi mai devreme decât anticipaseră, datorită schimbării de flux de pe Ron. Diane se instalase împreună cu Hélène în ultima barcă din convoi, la patru bărci distanţă de Henric. Îşi dorise să fie cât mai departe de el. Trebuia să participe la nuntă. Dacă nu venea s-ar fi iscat bârfe. Însă se hotărâse ca, după ceremonie, să se întoarcă o vreme la Anet. Nu-şi mai văzuse fiicele de şase luni. Avea nevoie să petreacă un timp cu ele. Avea nevoie de timp pentru ea. Timp să se gândească şi să-şi revină.

Se clătină din nou când urcă panta calcaroasă şi abruptă. Nu se adaptase la fel de rapid pe cât sperase la trecerea de la apă la uscat. Hélène o prinse de braţ să o ajute.

— Madame, sunteţi bine? şopti ea, în timp ce Diane se restabilea pe picioare şi continua urcuşul pe dealul stâncos până la caii care îi aşteptau să îi ducă la Marsilia.

— Picioarele. Am nevoie să merg o vreme să mă obişnuiesc din nou.

Ochii rotunzi ai lui Hélène se îngustară de grijă. O văzu pe Diane privind în urmă la şirul de bărci regale, încă pline de curteni şi lăzi mari cu bagaje. Cu toate că exista un adevărat şuvoi de servitori care transportau încărcătura pe deal, mai rămânea destul timp înainte de plecarea caravanei. Zona din vârful dealului era umbrită de o dumbravă de chiparoşi, iar Diane îşi dorea libertatea unui moment de linişte.

— Atunci vă însoţesc, doamnă.

— Nu. Apreciez grija ta, însă am nevoie de câteva momente pentru mine.

După ce îşi linişti servitoarea, Diane se îndreptă alene pe poteca de iarbă înaltă încadrată de chiparoşi. Când vocile şi zgomotele ce veneau de la bărbaţii care cărau lăzile grele şi pline nu se mai auziră, trase adânc aer în piept. Acea excursie era mult mai dificilă decât crezuse, însă în curând Henric avea să fie căsătorit, iar ea se va întoarce la Anet să-şi vadă fiicele.

În timp ce mergea, inspira adânc aerul provensal cald, plin de parfumul de mirodenii şi lavandă. Trecuse mult timp de când nu mai văzuse ceva atât de frumos; ultima oară fusese la Cauterets. Însă alungă rapid din minte acel gând, înlocuindu-l cu cele două fiice ale ei. Va simţi alinare când le va vedea. Acum avea nevoie de familie.

— Atenţie să nu vă îndepărtaţi prea mult; e foarte uşor să vă rătăciţi aici.

Uimită de sunetul acelei voci bărbăteşti, Diane se opri pe călcâiele papucilor de piele şi se întoarse. Brissac, Saint André, Bourbon şi Henric veneau spre ea prin câmpul de lavandă. Jacques fusese cel care vorbise şi care venea către ea. Henric rămăsese în urmă cu Brissac şi Bourbon şi privea cerul ca şi când nu ar fi văzut-o.

— Vă mulţumesc, domnule. O să am grijă.

Încercă să se stăpânească, însă după o clipă voinţa o părăsi. Privi spre Henric. Încă era la câţiva metri distanţă de ea, la umbra unui chiparos înalt. Era îmbrăcat în haine de satin verzi şi strălucitoare; pana din toca lui de catifea şi ciucurele alb şi mare de care atârna pumnalul lui erau din catifea. Abia când îl privi în acea clipă îşi dădu seama ce sacrificiu imens urma să facă pentru Franţa. Îl privi din nou pe Jacques, iar ochii ei puseră întrebarea pe care ea nu putea să o pună.

— Vorbiţi cu el, doamnă! Vă rog, şopti el.

Apoi le făcu semn lui Bourbon şi Brissac cu mâneca galbenă şi bufantă, iar aceştia se îndreptară spre bărcile ancorate, lăsând-o pe Diane singură, la distanţă de Henric.

În sfârşit, el coborî privirea, iar ochii lui trişti îi întâlniră pe ai ei. Sprâncenele lui erau ridicate; buzele îi erau întredeschise, ca şi când ar fi aşteptat ca ea să spună ceva. Văzu cum în ochii lui se întoarce aceeaşi înverşunare îndurerată pe care o simţise în ziua în care se întâlniseră. O pasăre cânta în copac deasupra lor, mascând liniştea asurzitoare.

Acela era primul moment în care se aflau împreună singuri după noaptea din camera lui, din urmă cu aproape două luni. Atunci, în timp ce îl privea, ar fi dorit să abandoneze tot ce-l promisese lui Dumnezeu şi ei înseşi. Îşi muşcă limba să nu spună ceea ce tânjea să spună; ceea ce ştia că şi el tânjea să audă. În timp ce liniştea dintre ei devenea tot mai apăsătoare, tristeţea din ochii lui se transforma în furie. După un timp ce păru o veşnicie, în care nu tăcuseră altceva decât să se privească stăruitor, el se întoarse şi se îndreptă spre cărare după prietenii săi.

— Henric, aşteaptă!

Oprit de sunetul vocii ei, rămase nemişcat în drum, cu spatele la ea. Partea de jos a pieptarului său din satin verde i se ondula pe coapse de la vântul blând al verii. Se întoarse încet şi o privi din nou.

— Voiam… ea ezită din nou. Voiam să-ţi urez numai bine pentru mâine când o vei cunoaşte. Voiam să-ţi spun… să fii fericit.

Îşi strânse buzele la auzul cuvintelor ei, iar sprâncenele sale groase coborâră peste ochii lui negri şi strălucitori. Aşteptă, însă, când îşi dădu seama că nu mai avea nimic să-i spună, se întoarse rapid şi o luă

la fugă pe poteca murdară, îndepărtându-se de ea.

În dimineaţa următoare, Henric stătea singur pe veranda vilei luxoase a papei, cu vedere la ocean. Nu mai putea să amâne. Festivitatea de nuntă începea a doua zi, iar în acea zi urma să-şi cunoască mireasa. El şi restul familiei regale fuseseră chemaţi pentru prezentările formale. Henric nu mai încercase să o contacteze pe Diane. Înţelegea că nu avea rost.

„Pentru mine e sfârşitul, se gândi el. O voi cunoaşte pe nepoata papei, iar mâine va avea loc căsătoria şi viaţa mea se va încheia." Pierdut în gustul amar al celui de-al treilea pocal cu vin, nu-l auzi pe papă care intrase înapoi în vilă.

Papa Clement al VII-lea era îmbrăcat într-un veşmânt lung şi alb. Barba lui albă atingea crucea de aur incrustată cu pietre preţioase pe care o purta pe piept. Degetele sale erau acoperite cu inele cu pietre preţioase. Coborî scara abruptă de piatră şi intră în salon urmat de doi cardinali îmbrăcaţi în sutane lungi şi roşii.

— În sfârşit, spuse regele zâmbind, luându-i mâinile papei.

— Da, în sfârşit, răspunse pontiful, cu un zâmbet slab pe chipul taciturn cu fălci gălbejite. L-aţi adus pe băiat? întrebă el, trecând direct la motivul acelei adunări.

Chiar în acea clipă îl apucă un acces violent de tuse. Duse mâna la gură, în timp ce doi paji îmbrăcaţi în verde îi aduseră unul dintre scaunele sculptate. Francisc privi în jur şi îl zări pe Henric, care încă stătea singur pe verandă. Îi făcu semn lui Montmorency să îl aducă. Încăperea se cufundă în linişte, nu se mai auzea decât tusea. După o clipă, Henric intră printre draperiile purpurii. Papa, a cărui faţă gălbuie devenise roşie, îşi întinse mâna plină de bijuterii către prinţ. Henric îi sărută inelul şi ridică privirea. Cei doi bărbaţi se studiară, în timp ce Francisc urmărea întreaga scenă. Regele îşi drese glasul. Montmorency se duse în spatele lui Henric şi îi aşeză uşor o mână pe cămaşa din mătase neagră. Doi pescăruşi ţipară când trecură pe lângă fereastra deschisă.

— Într-adevăr, eşti foarte potrivit pentru micuţa mea Caterina, murmură el în italiană.

După altă clipă în care îl inspectă pe Henric ca şi când ar fi fost unul dintre şambelanii regelui, papa pocni din degete deasupra capului, în direcţia unei femei care stătea în spatele lui în cadrul uşii. Henric se gândi că nu avea cum să o fi văzut. Probabil ştiuse din instinct că era acolo. Era o femeie ştearsă. Avea nasul mare şi încovoiat, iar sprâncenele ei dese se uneau deasupra ochilor. Purta un turban rotund şi imens, albastru, aşezat spre ceafă, o rochie cu corset lung şi mâneci bufante şi fustă uriaşă şi umflată. Era culmea modei în Italia. Anne d'Heilly se strâmbă discret în faţa a ceea ce considera a fi mult prea

şters.

— Aceea nu e… bâigui Henric, privi în direcţia femeii.

Papa chicoti şi îşi trecu degetele prin barbă.

— Ah, Dumnezeule, nu, dragul meu băiat! Aceea este Maria Salviati, mătuşa Caterinei. Râsul îl făcu din nou să se sufoce şi întinse mâna după un pocal de argint care se afla pe tava de lângă el. După ce sorbi din el, adăugă: E o femeie bună, şi ea e o Medici. Papa o privi pe femeia brunetă. Bine, Maria, spuse el în italiană. A venit vremea să o aduci. Papa se ridică în picioare şi se întoarse, formând împreună cu Henric, Delfinul şi regele un semicerc deschis către uşile duble deschise. Din nou, în încăpere se lăsă tăcerea. Francisc îşi aşeză părul după urechi. Papa tuşi în batistă. Henric şi-ar fi dorit încă un pahar cu vin.

După câteva clipe, de după colţ, apăru pe uşă o fată micuţă, fragilă, cu ochi bulbucaţi şi negri. Şi ea avea buze groase şi nasul mare. Trăsăturile ei erau foarte proeminente, iar pielea îi era palidă. Era atât de ştearsă, încât, atunci când apăru de după colţ alături de mătuşa ei, Henric crezu că era altă servitoare şi continuă să se uite spre uşa deschisă. Însă, chiar atunci, papa se ridică.

— Ea este micuţa mea Caterina! exclamă el când o zări.

Când întinse braţele, ea veni către el, îi sărută obrazul şi lăsă sfioasă capul în jos. Henric închise ochii.

— Dumnezeule mare, şuieră Anne d’Heilly printre dinţi.

Papa luă mâna nepoatei sale şi o conduse către rege. Ea privi de sub coroana cosiţelor brunete, în care era prins rubinul ornamental pe care îl avea în mijlocul frunţii. Din urechile mai mari decât ale unui om obişnuit, atârnau cercei lungi şi sclipitori din perle şi rubine. Rochia ei era aurie cu alb, cu mâneci bufante voluminoase şi fuste mai mari decât ea.

— Seamănă cu un şoarece bine îmbrăcat, chicoti Delfinul către amiralul Chabot, tot printre dinţi.

— Dumnezeule mare, repetă Anne d’Heilly.

— V-o prezint pe nepoata mea, Caterina Maria de Medici, spuse papa, conducând-o către rege.

Francisc conştientiza că era mult mai înalt decât fata, aşa că încerca să-i ofere confort cu un zâmbet. Simţindu-se suficient de superior, îi întinse mâna. Însă, în loc să i-o prindă, ea se lăsă în genunchi în rochia ei auriu cu alb, apoi căzu la pământ pe podeaua de marmură. Când îi sărută picioarele, regele privi în încăpere cu un rânjet uimit.

— Ah, Dumnezeule mare! spuse Anne, ducând mâna la buze, chinuindu-se să-şi camufleze râsul.

Regele îi aruncă o privire ascuţită, iar ea lăsă imediat mâna în jos.

Montmorency îi aruncă o privire lui Henric. Acesta strânsese buzele, iar ochii lui deschişi priveau în tavan. Părea că i se face rău. Caterina

rămase întinsă pe podea în faţa regelui. Nimeni nu scoase o vorbă. După o clipă, acesta se aplecă şi o prinse de braţ, ridicând-o.

— Gata, gata, draga mea, dă-mi voie să te ajut.

— Iertaţi-o, spuse papa. Şi-a petrecut aproape toată viaţa la mănăstire. Nu a avut parte de educaţia protocolară pe care mi-aş fi dorit-o pentru ea.

— Ba din contră. Sunt onorat de această plecăciune reverenţioasă şi încântătoare.

— Maiestatea Voastră, pentru mine e o mare onoare să mă aflu în preajma dumneavoastră, spuse ea, încă în genunchi. Faptul că urmează să vă fiu fiică e un vis mult mai îndrăzneţ decât mi-am imaginat.

Vocea ei era foarte puternică pentru vârsta pe care o avea; aproape răguşită, iar franceza ei era ciudată. Însă avea un farmec care îl cuceri pe rege.

— Vorbeşte latina mai bine ca franceza, o întrerupse papa, încercând să o scuze pentru fraza prost construită.

— Nu vă faceţi griji, răspunse regele, ridicând-o în picioare şi gâdilând-o uşor sub bărbie. O să înveţe repede. Încă strângându-i mâna micuţă într-a sa, regele o conduse în stânga lui. Draga mea, acesta este fiul meu, Delfinul. Într-o zi, va fi rege. Aş vrea să deveniţi prieteni.

— Aş fi onorată, repetă ea, făcând aceeaşi plecăciune.

Delfinul zâmbi şi dădu din cap. Regele îşi continuă drumul spre stânga.

— Iar el… spuse papa, este viitorul tău soţ. Henric, ţi-o prezint pe draga mea nepoată, Caterina Maria de Medici.

Henric îl privi pe papă, care zâmbea spre ea ca şi când ar fi fost propriul lui copil. Apoi văzu rânjetul ştrengăresc de pe chipul fratelui său şi privirea studiată a lui Montmorency. Ea făcu altă plecăciune. Căută în zadar ceva plăcut să spună, însă când îi privi ochii bulbucaţi şi umezi mintea i se întunecă.

— Poate că ne-ar prinde bine tuturor puţin vin, sugeră Montmorency, lăsându-şi din nou mâna pe umărul lui Henric.

Henric îşi îndepărtă privirea de la tânăra Medici şi se uită neajutorat spre rege.

— O idee minunată, spuse Maiestatea Sa.

Una dintre gărzile papei, care ţinea o halebardă lungă şi incrustată cu pietre preţioase, conduse grupul din marele salon către o sală de mese cavernoasă. Însă Henric nu se putea mişca, îl văzu pe papă sărutând-o pe Caterina şi luându-i braţul când ieşiră din încăpere. I se strânse inima. Când Montmorency se întoarse să se alăture celorlalţi, Henric îi prinse umărul.

— Te rog, Monty… bătrâne, şopti el disperat. Te implor, ajută-mă să

scap din asta!

Montmorency se întoarse şi văzu expresia îndurerată pe care o văzuse atât de des pe chipul lui Henric.

— Îmi pare rău, fiule, nu mai pot face nimic.

In nomine Patris, et Filii et Spiritus Sancti…

Razele mari de lumină ce pătrundeau prin ferestrele masive cu vitralii răspândeau culori pale în naosul catedralei, în timp ce Henric şi Caterina se pregăteau să-şi facă jurămintele. Diane îşi ştergea fruntea transpirată cu o batistă de mătase albastră, privind-o pe micuţa îmbrăcată într-o rochie minunată de brocart alb şi auriu. Rochia era bătută cu bijuteriile ce reprezentau o parte din zestrea ei pentru Franţa. Talia îi era prinsă într-o centură de aur, cu opt rubine mari şi cu un diamant în centru. La gât purta un şirag cu optzeci de perle şi un pandantiv bătut cu diamante, smaralde şi rubine mari. Degetele ei scurte erau acoperite cu rubine, diamante şi aur.

Diane îi privi, prin atâta strălucire, chipul mic şi şters; sprâncenele negre şi nasul mare. Simţi în suflet junghiul regretului. Încercă să-l domolească. Simţi un fir de sudoare între sâni, pe sub straturile de damasc greu. Apoi se înfioră. Curând se va termina. Mai avea de îndurat doar câteva clipe. Îşi recăpătă echilibrul, cu mâna pe spătarul şirului de bănci din faţă, apoi Henric şi Caterina se întoarseră şi îngenunchează pe două piedestale pentru rugăciune la altar.

Papa însuşi le dădu binecuvântarea nupţială, conferind evenimentului o solemnitate şi mai mare. El binecuvântă inelul de aur şi îl ridică spre Dumnezeu. Diane se chinui să privească momentul în care Henric îl strecură pe degetul fetei. Atunci papa se dădu deoparte, din cauza stării sale proaste de sănătate. Însă zâmbi pe sub barba lui lungă când Cardinalul de Tournon rosti ultima parte a slujbei. Ridică mâna să facă semnul crucii şi anunţă că, prin voia sfântă a lui Dumnezeu, Henric de Valois şi Caterina de Medici erau soţ şi soţie.

Regele şi papa mergeau la braţ şuşotind, în timp ce conduceau noul cuplu şi un grup de curteni beţi pe scara abruptă din piatră. Nici mireasa, nici mirele nu aveau de ales; cei doi bătrâni erau nerăbdători să vadă că acea uniune era consumată, astfel că acum deschideau drumul către acel final. În spatele lor veneau regina Eleanora, soţia spaniolă a lui Francisc, Delfinul, Montmorency, amiralul Chabot şi Cardinalul de Lorena, ca şi când ar fi fost o petrecere. Aerul era sufocant de la atâtea trupuri înghesuite pe scară, iar Henric simţea că se sufocă. Însă toate gândurile lui încremeniră când întreaga procesiune se opri la uşile apartamentului său.

Când se opri, Henric fu obligat să-l privească pe rege. Francisc îşi înfipse mâinile în umerii lui Henric. Era un semn între domni, care

spunea că celălalt trebuie să îşi facă datoria, indiferent cât de dezgustător ar fi fost. Îl trase rapid către el şi îl sărută pe obraz. Apoi luă mâna tremurândă a Caterinei într-a sa, o duse la buze şi o sărută.

— Madame ducesă, începu el, în noaptea aceasta veţi deveni o parte permanentă a acestei case şi nimic nu-mi va face o plăcere mai mare decât să vă văd purtând în pântec primul meu nepot!

Mulţimea, care renunţase demult la etichetă izbucni în râsete şi fluierături. Regele şi papa schimbară un rânjet. Clement îl bătu pe rege pe spate. Henric îi privi pe cei doi bărbaţi care conspiraseră să-i distrugă viaţa şi îl urmări pe Clement sărutându-şi nepoata. Apoi făcând semnul crucii în faţa lor.

— Acum, copii, spuse el într-o franceză stricată, la turnir!

Fericit să scape de Curtea cea aspră, Henric luă mâna micuţă şi umedă a Caterinei şi o conduse în apartamentele sale. Acolo, Cardinalul de Lorena binecuvântă patul nupţial, iar Ippolito de Medici legănă un sfeşnic cu tămâie pe lângă perdelele patului, umplând camera cu parfum. Lângă pat, doamnele Caterinei aşteptau să o dezbrace.

— Du-te cu doamnele tale, îi spus el. O să vin şi eu curând.

— Cum doreşti, spuse ea şi o urmă pe mătuşa şi verişoara ei în garderobă.

După ce se îndepărtară, Henric se întoarse către prietenul său, cu ochi nerăbdători.

— Brissac, te rog, spune-mi, există vreun mesaj din partea doamnei de Poitiers? Orice?

— Îmi pare rău, Înălţime. M-am interesat, aşa cum mi-aţi cerut, însă mi s-a spus că a părăsit petrecerea imediat după plecarea dumneavoastră. Iar cinstea mă obligă să vă spun că a plecat cu Jacques de Montgommery.

— S-o ia naiba!

Henric trase aer în piept şi expiră adânc, ca şi când încercă să-şi revină dintr-o lovitură.

— Atunci, aşa să fie. Ajută-mă să scot chestia asta de pe mine. Dacă vor turnir, atunci, pe numele lui Dumnezeu, le dau turnir!

Clement, cu un pas în spatele lui Francisc, îşi croi drum bâjbâind înapoi pe scara lungă către sunetul muzicii şi veseliei din salonul principal. Petrecerea încă era în toi chiar şi când apărură primele raze de soare pe lângă pervazurile lungi. Când regele intră în sală, luă un pocal de argint răsturnat de pe una dintre mesele lungi şi îl aruncă de perete ca să atragă atenţia. Zgomotele încetară, iar muzica se opri.

— Suntem fericiţi să vă anunţăm, începu el pe un ton grav, ceremonios, că ne-am dus să ne asigurăm că se va consuma căsătoria dintre noua mea fiică şi fiul Franţei.

— Şi ne-am întors să raportăm, continuă papa în locul său, că ducele şi ducesa d'Orleans tocmai au avut un turnir brav!

Se auziră urale vesele din rândul nobililor beţi rămaşi acolo, care stăteau înşiraţi pe mobilierul luxos. Papa Clement ridică un pahar gol pe care îl luase de pe masă.

— Fie ca Dumnezeu cel Atotputernic să-i binecuvânteze pe amândoi şi ca nepoata mea să rămână grea înainte să plec eu din Franţa!

Diane stătea singură într-un colţ, sorbind dintr-un întăritor, încercând în zadar să se ameţească. Îl lăsase pe Jacques la uşa apartamentelor lui. Spusese că pleca doar o clipă, promiţându-i că se va întoarce. Însă voia să audă; avea nevoie să audă că, într-adevăr, între ei totul se terminase.

Diane se întorsese în sala de banchete, însă nu se aşteptase ca acele veşti să o afecteze în asemenea fel. Lăsă durerea să treacă prin ea, apoi reuşi să schiţeze un zâmbet. Îşi îndeplinise scopul. Îl ajutase pe un prinţ timid să devină bărbat; îl pregătise pentru o soţie. Într-o zi, avea s-o ia deoparte şi să-i mulţumească pentru că ştiuse când să dispară. Spusese că o iubea, însă oare ce ştia el de iubire când era atât de plin de ardoarea iară scop a adolescenţei? Era simplu să le confunde. Acum, când totul între ei se sfârşise, singurul ei regret era că, pentru o clipă, şi ea îşi permisese să uite să facă diferenţa între dragoste şi dorinţă.

Roua dimineţii de pe pervazul plumbuit bătea în obrazul lui Henric, odată cu briza sărată a oceanului. Deschise ochii şi era cu Diane. Îi simţea căldura corpului lângă al său. Se întinse să o atingă. Apoi îşi aminti. Afară, sunetul de copite de cal pe pavaj şi strigătele grăjdarilor îl treziră din amorţeală. Lângă el, Caterina dormea ghemuită sub straturile de muselină albă şi nu i se vedea decât ciucurele de aur al bonetei albe de noapte. El se schimonosi când îi reveni în minte ceea ce făcuse cu ea.

Cu o noapte în urmă, trecuse dincolo de furie şi durere. Vinul pe care îl băuse avusese grijă de asta. Şi se răzbunase pe fata aceea pe care o văzuse de două ori în viaţa lui şi de care, de acum, era legat pentru totdeauna. Toate săptămânile de confuzie şi înfrângeri atinseseră un crescendo violent în trupul ei micuţ şi neprihănit. El era sigur că o rănise. Nu fusese blând cu ea, ca şi când ar fi putut readuce cu forţa amintirea şi durerea lui Diane, odată cu fiecare împunsătură violentă. La sfârşit, se rostogolise departe de ea şi se prefăcuse a nu-i auzi scâncetele. Nu avea puterea să îi domolească suferinţa; nici pe a lui.

Zgomotele de afară îl ridicară pe Henric din pat. Se îndreptă către o fereastră mică şi întoarse mânerul de alamă, deschizând-o spre curte. Doi cai, încă fără călăreţ, erau înşeuaţi şi pregătiţi. Câteva gărzi urcară

pe armăsarii regali care aşteptau în preajmă în ceaţa matinală. Henric scutură din cap, încercând cu disperare să îndepărteze efectele vinului pe care îl băuse. Când privi pe fereastra deschisă o văzu pe Hélène, servitoarea lui Diane, ieşind din vilă într-o pelerină de călătorie cu glugă. Imediat o urmă şi Diane.

Henric îşi duse mâna la frunte şi îndepărtă o buclă neagră. Părăsea Curtea fără ca măcar să-şi ia rămas-bun. Se simţea din nou neajutorat. Toată viaţa fusese neajutorat; ca o marionetă.

— El spune: ridică-ţi piciorușul, micuţă marionetă, şopti el. Iar eu ascult… Mereu ascult.

Întâi fusese o marionetă pentru tatăl său, iar acum pentru ţară. Această căsătorie cu micuţa florentină, pe care tocmai o consumase irevocabil, într-un spectacol degradant pentru tatăl lui şi pentru papă, era exemplul cel mai clar al poziţiei sale. Pentru că el nu era privilegiat, fusese însurat cu fiica unui negustor şi i se spusese doar că trebuie să facă asta pentru Franţa.

Acum, mai mult decât durere, simţea o furie amară. O furie împotriva unui sistem pe care nu-i era dat să-l înţeleagă, însă care avea totuşi puterea de a-l ţine departe de singura fericire pe care o cunoscuse vreodată. Privi în tăcere cum Diane, îmbrăcată într-o rochie de catifea neagră, în mantie şi glugă, era ajutată să încalece de către unul dintre rândaşi. Henric întinse mâna şi trasă cu degetul conturul trupului ei, privind-o cum apucă frâiele de piele şi mângâie coama neagră a calului. Atunci, urmând garda regală care deschidea drumul, lovi călcâiele şi le urmă pe călăuze spre ieşirea din Marsilia şi din viaţa lui Henric.

Cartea a doua
Octombrie 1535

„Aşa sunt bobocii frumoşi de trandafir purtaţi de vânt, precum cei înfloriţi, iar copiii înşfăcaţi şi duşi departe sunt plânşi de o sută de ori mai mult decât bătrânii care mor."
– Brantôme

15

Anne d'Heilly ţâşni pe uşile deschise ale sălii de consiliu a regelui şi intră în biroul interior, fără să se mai deranjeze să bată. Pantofii ei, croiţi după ultima modă veneţiană, cu tălpi mici de plută şi acoperiţi cu catifea albastră, se auzeau de sub rochia albastră asortată în timp ce aluneca pe dalele podelei către masa de mahon. Era un *conseil privé;* cea mai mare adunare de nobili pentru chestiuni de stat, aşa că încăperea era plină de sfetnicii regelui. Toţi erau acolo, cu excepţia cancelarului Duprat, care murise cu un an în urmă după o perioadă lungă de boală.

Camera privată a regelui de la Saint Germain-en-Laye era vastă, cu tavane înalte şi boltite, pe care tocmai fuseseră pictate fresce în culori pastelate. Pe ziduri erau montate candelabre de perete cu incrustaţii de aur şi oglinzi lungi, între mai multe ferestre mici. Prin acestea intra lumina aurie, care traversa camera dintr-o parte, lăsând cealaltă parte în umbră. Când o văzu pe Anne, regele se ridică din scaunul sculptat, cu spătar înalt, din capul mesei.

— Ce s-a întâmplat, *mon amour*? întrebă el.

Ceilalţi bărbaţi din consiliu săriră de pe scaun şi se ridicară cu respect în faţa femeii ridicate la rangul de ducesă d'Etampes. Regele aranjase de curând o căsătorie între favorita lui şi un curtean nobil, dar sărac. Le dăduse ducatul d'Etampes ca metodă de a-i acorda un plus de putere şi respect femeii cu care continua să-şi împartă viaţa.

— E nenorocitul de soţ pe care mi l-ai dat! chiţăi ea. Vrea şi mai mulţi bani ca să-şi ţină gura. Mereu mai mulţi bani! A trimis vorbă că nu poate trăi din leafa pe care i-o plăteşti.

Pe chipul lui Francisc apăru un zâmbet, iar acesta îşi încreţi mustaţa ca şi când ar fi vrut să spună „doar atât"? Ieşi din spatele mesei şi îi luă mâna.

— Ei bine, domnilor, după cum vedeţi, atenţia mea e solicitată în altă parte. Chestiunea pe care o discutam a ajuns la o concluzie, nu-i aşa?

Chabot îşi drese glasul. Antoine du Bourg, noul cancelar al Franţei,

se aşeză din nou şi începu să-şi strângă hârtiile. Anne de Montmorency fu singurul care îndrăzni să ridice capul în direcţia regelui.

— Atunci continuăm? întrebă el.

— Da. Creşteţi numărul de soldaţi la patruzeci de mii, însă îi ţineţi pe loc până după Crăciun. De asemenea, aş vrea să trimiteţi vorbă fiilor mei în tabăra de luptă că trebuie să fie la Amboise de sărbători. E vremea să-i revăd.

— Deci pornim din nou la război? întrebă Anne pe un ton cântat şi nepăsător, în timp ce învârtea un inel mare din aur cu rubine pe degetul ei mijlociu.

Francisc o gâdilă sub bărbie cu un singur deget, ca un copil obraznic, şi îşi trecu braţul pe după talia ei strânsă puternic în corset.

— Ăsta nu e un lucru cu care să-ţi baţi căpşorul acela frumos, *mon amour*. Hai, o să vorbim de soţul tău şi vom vedea ce trebuie ca să-l facem să tacă.

— Maiestate! Maiestate! Triboulet intră grăbit pe uşa deschisă, în costumul său viu colorat. Un grup de reformatori pun pancarte peste tot prin sat!

Regele întoarse capul şi îşi privi arlechinul, enervat de acea întrerupere:

— Ce vrei să spui? Cum adică pun pancarte?

— Împotriva Bisericii, Maiestate. Condamnă ipocrizia şi lăcomia Bisericii Catolice! Tocmai vin din oraş. Am văzut cu ochii mei! E un grup uriaş şi sunt furioşi!

Francisc îşi privi colecţia de sfetnici care stăteau nemişcaţi şi îşi îngustă ochii mânios.

— Bine! De ce staţi toţi aici? De asta vă plătesc? Să staţi şi să nu faceţi nimic?

— Însă Maiestatea Voastră a spus săptămâna trecută, în prezenţa Reginei de Navara, că în Franţa va fi tolerată libera exprimare!

— Libera exprimare, nu erezia, domnule du Bourg, a fost acceptată în prezenţa surorii mele! Acum faceţi ceva! Faceţi ceva imediat!

Politicile religioase inconsistente ale regelui erau doar un semn al nemulţumirii acestuia. Anul de după căsătoria fiului său la Marsilia fusese unul dificil pentru el. Al doilea an marcase altă serie de dezamăgiri. Planurile sale elaborate atent se prăbuşeau unul câte unul. Papa aşteptase în Franţa după căsătoria lui Henric cu Caterina, sperând să-şi vadă nepoata grea. Şi Francisc se rugase să vadă semne de sarcină, căci ar fi întărit acea mezalianţă; o uniune privită cu ochi deloc buni de Curte şi de poporul francez. Într-un final, papa Clement se întorsese la Roma fără veştile pe care le dorise. La mai puţin de zece luni după acea căsătorie, murise. Toate speranţele lui Francisc la provinciile italiene care i se promiseseră muriseră odată cu Pontiful. Nici urmă de Genova, Pisa sau Milano.

Noul papă, care îşi luase numele de Paul al III-lea, refuzase să onoreze contractul secret dintre ce doi bărbaţi, numindu-l „clandestin”. Considera că nu era în interesul Italiei să susţină acele pretenţii. Lovitura de graţie asupra regelui venise când papalitatea îi ceruse să returneze bijuteriile din zestrea Caterinei. Motivul era că acele bijuterii nu reprezentaseră proprietatea personală a lui Clement, ci obiecte ale Sfintei Arhiepiscopii, astfel că nu avusese dreptul să le dea.

Regele Franţei renunţase la mândrie şi la fiul său pentru acea căsătorie, sperând să recapete Milanul. În schimb, se alesese cu o noră din ce în ce mai nepopulară, care după aproape doi ani încă nu rămăsese grea.

Cu o hotărâre de neclintit reuşise să meargă mai departe, lingându-şi rănile şi sperând o a doua alianţă maritală puternică. Philippe Chabot tocmai revenise din Anglia, unde îi propusese lui Henric al VIII-lea o căsătorie între fiica cea mai mare a regelui, Mary, şi al treilea fiu al lui Francisc, Charles. Însă şi aceea se dovedise o cauză pierdută. Acum, că era însurat cu Anne Boleyn, Henric era dispus să accepte acea căsătorie şi o declarase pe fiica lui, Mary, făcută cu fosta regină, drept bastardă. Dar cu o condiţie. Pentru ca acea uniune să aibă loc, atât mirele, cât şi mireasa trebuiau să accepte să renunţe la toate pretenţiile la tronul englez. De asemenea, trebuiau să-i recunoască pe viitorii copii ai lui Anne Boleyn drept singurii moştenitori de drept.

Francisc respinsese acele condiţii şi mai făcuse o propunere, sugerând o căsătorie între Charles şi fiica infantă a lui Boleyn, Elisabeta. Însă nici de data asta nu a ieşit prea bine. Henric al VIII-lea accepta propunerea doar dacă Francisc îl putea convinge pe noul papă să-i anuleze excomunicarea.

Cancelarul se ridică în picioare în tăcere şi îl chemă pe căpitanul gărzilor, Christian de Nançay. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte. Apoi, căpitanul, împreună cu alte două gărzi, ieşiră în grabă din sala de consiliu a regelui pentru a înăbuşi tulburările de afară. După plecarea lor, Francisc îşi îngropă chipul în mâini. Anne îşi puse mâinile în şolduri.

— Ce ai de gând să faci cu soţul acela pe care mi l-ai dat? se smiorcăi ea.

Francisc lăsă capul în jos şi se îndreptă în grabă spre uşă.

— Ah, mai lasă-mă în pace! Trebuie să gândesc!

După o clipă de tăcere de neîndurat, Anne ridică bărbia, se întoarse pe călcâie şi ieşi pe coridor după el.

— Asta e, oftă Chabot după ce regele şi amanta lui dispărură. Deci va fi război.

— Chiar nu e altă soluţie, aprobă Bourg. Pentru că noul papă e atât

de potrivnic, totul s-a schimbat.

Cardinalul de Lorena dădu din cap.

— Războiul a rămas singura metodă pentru ca Maiestatea Sa să recupereze Milanul.

Se auzi un murmur de voci din partea celorlalţi bărbaţi de la masă, care ţineau isonul amiralului. Însă nu şi din partea lui Montmorency.

— Contextul e foarte prematur, Chabot, pufni Marele Maestru. Şi nu are rost să încerci să ghiceşti ce gândeşte regele.

— Dacă politica sa externă este la fel de subtilă precum poziţia lui faţă de religie, atunci Dumnezeu să ne aibă în pază! spuse Bourg scuturând din cap.

Montmorency îi privi pe toţi. Între ei era o competiţie fioroasă şi totuşi mascată de o politeţe machiavelică. Cu toţii erau demni de milă. După o clipă, îşi strânse hârtiile şi se ridică, privind peste umăr către masa de consiliu.

— Ce păcat că totul s-a distrus aşa! spuse el pufnind.

Chabot dădu ochii peste cap.

— Despre ce vorbeşti?

— Păcat că un băiat atât de valoros într-o înţelegere strategică precum al doilea fiu al Maiestăţii Sale a fost irosit pe fiica unui negustor… care mai e şi stearpă… Montmorency traversă camera şi se mai întoarse o dată când ajunse la uşă. Maiestatea Sa este furios de câte ori îşi aduce aminte cine a încurajat asemenea mascaradă. Şi nu poţi să spui că n-ai fost avertizat.

Diane stătea lângă foc, însă ochii ei erau îndreptaţi către fereastră, unde picăturile de ploaie cădeau blând peste geamurile înalte. Jacques de Montgommery stătea la o măsuţă în capătul încăperii. Juca şah cu Françoise, cea mai mare dintre fiicele lui Diane. Hélène stătea pe al treilea scaun şi privea cum pierdea Montgommery.

— *Maman! Maman!* Louise, cea mai mică fiică a lui Diane, intră alergând în cameră şi aproape se împiedică de perniţa de lângă uşă. Hélène are veşti de la Curte! Pot să citesc? Te rog, pot?

Diane ridică privirea, ca şi când ar fi fost trezită dintr-un somn adânc. Louise, care avea aproape treisprezece ani, sări prin cameră şi se învârti cu scrisoarea în mână. Hélène se crispă. Louise refuză să îi dea scrisoarea, iar Diane se ridică şi se îndreptă spre fiica ei.

— Haide, haide. Dă-i scrisoarea lui Hélène. Scrisorile sunt chestiuni personale, o dojeni Diane.

Fata îşi privi mama şi începu să chicotească. Louise era copilul ei cel încăpăţânat. Era imaginea în oglindă a lui Louis. Avea părul său negru, în bucle dese, iar ochii ca tăciunele îi erau încadraţi de sprâncene groase şi drepte. Avea şi temperamentul lui. După o clipă Diane îi aruncă o privire aspră, iar Louise îi dădu scrisoarea, fără pic

de entuziasm, servitoarei mamei ei.

— Citeşte tare. Te rog! scânci Louise.

Căzu la podea şi îşi sprijini mâinile pe genunchii lui Hélène.

— Ridică-te, răsfăţato! o mustră sora ei, însă Louise rămase sub masa de joc şi nu îşi mişcă braţele din poala lui Hélène.

Toţi tăcură în timp ce ea citi în gând pergamentul. Diane se aşeză într-un scaun micuţ căptuşit cu catifea roşie şi lăsă mâna cu afecţiune pe umărul lui Montgommery.

— Veşti de la domnul de Saint André? întrebă ea.

Jacques îi luă mâna şi i-o sărută.

— Da, doamnă.

— E bine?

— Da, însă spune că a pierdut din greutate în tabăra de luptă. Zice că hrana e la fel de neapetisantă precum compania.

Zâmbi în timp ce citi acel rând.

— Iar prinţul, continuă Diane, e şi el bine?

— Nu spune, doamnă. Spune doar că îl va însoţi pe Înălţimea Sa acasă din tabără. Au fost chemaţi de Crăciun acasă la Amboise de către Maiestatea Sa.

Hélène împături scrisoarea şi o lăsă pe masă.

— Mai sunt şi alte veşti? îndrăzni Diane.

— Întreabă când ne întoarcem la Curte.

Jacques se întoarse în scaun. Ridică o mână şi îşi trecu cu graţie degetele lungi prin barba moale şi ascuţită.

— Ei bine, draga mea, asta e o întrebare bună, spuse el. Te întorci? Ştii că eu trebuie să mă întorc la treabă pe zece şi ar fi splendid dacă am veni împreună.

Diane se ridică şi se îndreptă spre una dintre ferestre, care traversa întreaga lungime de la podeaua cu parchet până la tavanul boltit. Îşi trecu mâna peste cadrul ferestrei.

— Mă întreb când se va opri ploaia. Totul e atât de cenuşiu în perioada asta a anului!

Jacques merse spre ea şi o îmbrăţişă.

— Ce zici, *ma chère*? insistă el. Te întorci cu mine? E vremea să vii pentru mai mult decât o vizită scurtă.

Diane se întoarse şi o văzu pe Hélène aplecată gânditoare peste marginea scaunului. Fiicele ei o priveau iscoditoare, ştiind ce onoare ar fi fost pentru întreaga familie.

— Nu vreau să le părăsesc de Crăciun.

— Ah, prostii. Aproape că sunt femei mature. În plus, se vor întoarce la mănăstire după Anul Nou şi o să rămâi singură în casa asta mare şi urâtă.

Diane privi în încăperea spaţioasă. Vopseaua de pe tavan era crăpată. Tapiţeriile începuseră să se destrame. Acoperişul avea

infiltraţii şi, chiar şi cu focul aprins, era o fortăreaţă veche, întunecată şi friguroasă. Se gândi la Curte şi la cât de plăcut era acolo iarna. Se gândi la apartamentele ei, decorate superb; la petreceri şi banchete. Trecuse mai bine de un an de când avusese ocazia să poarte ceva formal. Alesese să nu-şi mai facă bonete şi rochii noi după sezonul trecut. În cei doi ani de la nunta lui Henric, revenise la Curte o singură dată. Se întâmplase cu o vară în urmă, după ce aflase de la Jacques de Montgommery că Henric era departe, în tabăra militară.

Mersese la Fontainebleau pentru două săptămâni ca să participe la sărbătorirea zilei de naştere a Maiestăţii Sale. Invitaţia fusese scrisă personal de către rege. Imaginea lui Francisc şi amintirea aluziilor sale insistente îi reveniră în minte. Şi la fel şi amintirile cu Anne d'Heilly şi răutăţile ei. Aceste imagini se încheiară cu amintirea lui Henric. Sărutul lor din Cauterets. Noaptea interzisă. Nunta din Marsilia. Durerea pe care o provocase ea. Dezamăgirea. Tristeţea.

— Te rog… se gudură Montgommery, trezind-o din reverie. Mi-ar plăcea atât de mult să te am alături!

Diane privi profunzimea liniştitoare a ochilor lui şi chipul prelung şi neted al bărbatului pe care nu-l iubea. Ultima oară fusese atât de slabă! Atât de temătoare! Fusese ca o servitoare, în timp ce Anne d'Heilly se purtase ca şi când ar fi fost stăpâna ei. Favorita regelui avusese control complet. De data asta, dacă se întorcea, lucrurile nu mai aveau să rămână la fel. Însă se schimbase suficient de mult cât să îndure toate astea? Îi era imposibil să ştie dacă nu se întorcea… cu Montgommery.

— Hélène, tu eşti pregătită să ne întoarcem?

— Ah, da, doamnă. Foarte pregătită… desigur, dacă şi dumneavoastră sunteţi.

— Bănuiesc că a venit timpul. Trase aer adânc în piept şi zâmbi. Atunci aşa să fie. Vom pleca alături de căpitan.

Hélène nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Atunci vă rog să mă scuzaţi. Am multe de împachetat.

Diane dădu aprobator din cap şi se apropie de o măsuţă de scris sculptată de lângă foc, de unde scoase un condei şi o coală de pergament.

— *Maman*, a venit Părintele Augustin, anunţă Louise, care îl văzuse pe fereastră. Alergă către masa de scris a mamei sale. Vii la slujbă?

— Da, sigur, draga mea. Tu şi Françoise mergeţi înainte cu Jacques. Vin şi eu în câteva minute.

După ce plecară toţi, înmuie pana cu vârf de aur în călimară. Pana rămase câteva clipe deasupra pergamentului, apoi coborî şi scrise primele cuvinte dintr-un bilet pentru regele Franţei. Încă nu se hotărâse cum să spună că, prin bunăvoinţa lui, era pregătită să se întoarcă, în sfârşit, la Curte.

Montgommery se ridică înaintea celorlalţi şi, după ce primi binecuvântarea, ieşi sub streaşina capelei private Brézé. Îşi duse braţul lung la piept, iar pe celălalt îl întinse deasupra capului, arcuindu-şi spatele ca o pisică. Diane veni lângă el. Iar Jacques o prinse de talie şi o sărută.

— Te rog! Tocmai venim de la slujbă! îl mustră ea şi şterse umezeala sărutului său.

Diane ieşi în curtea noroioasă dintre capelă şi castel. Deja regreta hotărârea de a se întoarce la Curte. Pe acea moşie protectoare fusese liniştită. În siguranţă. În sfârşit, durerea se mai domolise, aproape trecuse. În viaţa ei revenise ordinea şi nu era prea sigură că dorea să schimbe asta.

— În primăvară, trebuie să zugrăvim din nou. Iar acoperişul de deasupra sălii de bal are găuri, spuse Diane în timp ce privea cu atenţie faţada, sub o ploaie măruntă.

— Ah, de ce nu vinzi locul, *ma chère?* Nu e decât un uriaş bătrân şi adormit. Nu mai are nimic din gloria lui apusă. Jacques îşi încrucişă braţele pe piept şi privi în sus către clădirea principală. Pentru că a fost proprietatea marelui seneşal al Normandiei şi datorită pădurilor întinse de care este înconjurat, sunt sigur că o să iei bani frumoşi pe el.

Diane se opri în mijlocul curţii. Îşi coborî şalul de catifea de pe cap. Ploaia măruntă îi cădea pe bonetă şi obraji. Se şterse şi se întoarse spre Jacques.

— Acesta e căminul lui Louis din moşi-strămoşi. E moştenirea copiilor mei. Cum poţi să-mi ceri aşa ceva?

— Pentru că e rece şi vechi, iar după ce ne căsătorim nu am de gând să petrec nici măcar o noapte în el!

Jacques obişnuia să fie direct, apoi să zâmbească pentru a mai atenua din duritatea cuvintelor pe care le rostise. Diane privi în ochii verzi şi goi, dincolo de acel zâmbet. „Mă întreb ce anume mi s-a părut vreodată atrăgător la el, se gândi ea. Cum de am ajuns atât de departe?”

— Nu ştiam că urăşti atât de mult acest loc.

— Să spunem că pur şi simplu prefer confortul Curţii în locul vieţii rustice de aici de la Anet.

Jacques o urmă pe o scară mică, dincolo de statuia ce înfăţişa un cap de leu montată pe un piedestal de piatră. Se opri o clipă şi privi către un pâlc de copaci.

— Primăvara vor fi foarte frumoşi, verzi şi foşnitori, plini cu o viaţă nouă. De pe toate aceste ramuri vor cânta păsări. Iar gâştele se vor bălăci în acel heleşteu. Louis le-a învăţat pe fiicele noastre să călărească acolo, dincolo de grădini. Ridică privirea spre el. Nu pot să

vând acest loc.

Jacques o cuprinse între braţele sale lungi şi o sărută din nou.

— Eşti atât de frumoasă când eşti hotărâtă, spuse el, apoi îşi apăsă gura pe a ei şi îşi strecură limba înăuntru. O ţinea strâns, însă dorinţa ei de a se retrage învinse. Ah, când o să mă laşi să te am din nou? Ştii cât de mult te doresc!

— De ce trebuie să deschizi iar acel subiect? Petreceam o zi încântătoare.

— Atunci, ce e? Nu mai sunt suficient de bun pentru tine acum că ne întoarcem la Curte? Poate crezi că o să mai ai o şansă cu regele?

— Jacques, te rog, nu fi capricios! E foarte necuviincios.

Încercă să se întoarcă, însă el îi prinse încheietura înmănuşată, răsucind-o atât de puternic, încât ea fu nevoită să îl privească din nou.

— Nu asta mi-ai spus în Marsilia! Atunci îţi plăcea sângele meu fierbinte!

Ea ura crizele lui copilăreşti de furie, însă el spusese un adevăr. Chiar şi acum, după aproape doi ani, nu suporta să audă asta. În noaptea aceea, după ce petrecerea, în sfârşit, se terminase; după ce Henric se căsătorise cu Caterina, iar ea băuse mult prea mult vin, îşi îngrijise mândria rănită lăsându-l, în sfârşit, pe Jacques să se culce cu ea. Acum, amintirea înceţoşată a acelei singure întâlniri intime cu el îi îngheţa sângele. Atunci o acceptase ca singură metodă de a scăpa din confuzia în care se înecase. Era femeie. El era bărbat. Atunci avusese nevoie de un bărbat. Nu de un băiat. Sau cel puţin reuşise să se convingă suficient de mult cât să lase să se întâmple asta.

Când, după şase luni, el îi scrisese şi o întrebase dacă îl primea în vacanţă, ea acceptase. Avea nevoie de o viaţă nouă. Atunci i se părea firesc să-l includă şi pe el. Când venise la Anet, Diane fusese hotărâtă să-l iubească. Fiicele ei, singure şi fără tată, erau încântate de stilul lui şi de poveştile fermecătoare de la Curte. El revenise de mai multe ori după aceea şi, în sfârşit, în ciuda minciunii pe care i-o spusese lui Montmorency, Diane chiar ajunsese să-i accepte propunerea.

Însă dragostea ei nu crescuse. Începuse să se simtă prinsă în capcană. Găsea tot felul de scuze şi de obstacole în faţa unei căsătorii pe care o acceptase deja. Acum ţinea la el din ce în ce mai puţin. Îi mulţumea lui Dumnezeu că avusese inspiraţia de a nu se căsători cu el încă. O căsătorie fără dragoste e suficientă pentru o viaţă. Acum, întoarcerea la Curte era singurul mod de a-şi îndrepta greşeala cu Jacques şi de a-şi vedea amândoi de viaţa lor.

— Răspunde-mi! Ha! Deci asta e! Poate că nu-l vrei pe rege, ci pe fiul regelui! Doar n-o să începi să te vezi din nou cu băiatul acela, nu-i aşa?

— Jacques, dă-mi drumul!

Nu-şi luă ochii dintr-ai lui. Cuvintele ei fuseseră rostite lent şi

accentuat. El se retrase. Diane îşi frecă încheietura cu cealaltă mână, continuând să-l privească.

— Pur şi simplu nu sunt pregătită să-ţi ofer acea parte din mine, şopti ea. Îmi pare rău. Am nevoie de mai mult timp.

— Madame, când veţi fi pregătită mă tem că subiectul va fi deja închis, căci voi fi prea bătrân ca să mai fiu în stare să mă culc cu cineva!

Un zâmbet înflori pe chipul lui Diane şi întinse mâna să-i mângâie pielea netedă a obrazului.

— Chiar eşti un om foarte plăcut când vrei. Însă de prea multe ori, căpitane, eşti de-a dreptul imposibil.

Jacques îi luă mâna şi i-o sărută. Vocea lui căpătă un ton rugător sincer, fără vreo urmă din duritatea de mai devreme:

— Atunci să stabilim o dată. Dă-mi o dată, oricare ar fi ea, iar eu voi fi un om fericit.

— Nu pot să mă gândesc la asta acum. După Anul Nou. Te rog, Jacques, să aşteptăm până atunci.

16

Delfinul stătea pe podeaua salonului lui Anne d'Heilly în Ajunul Crăciunului, cu genunchii strânşi la piept. Era pe jumătate înghiţit de marea de perne din mătase umflate, albastre, aurii şi verzi. Legăna pe picioare o lăută de lemn închisă la culoare. Lângă el, într-o rochie albastră brodată, stătea bruneta Agnese Pachecho, amanta lui.

Francisc avea acum optsprezece ani, iar această doamnă de companie spaniolă a reginei Eleanora era prima lui concubină recunoscută oficial. În jurul celor doi iubiţi se aflau membrele mai tinere ale micii bande de femei a regelui. Desfăşurate în jurul lor ca petalele unui trandafir stăteau celelalte doamne. Lângă ele, în cămin, buşteanul ceremonial de Crăciun ardea, în timp ce Delfinul cânta la lăută fără tragere de inimă şi vorbea cu cei din jur. Domnii şi curtenii stăteau răspândiţi prin camera împodobită cu ilice şi iederă, conversând în grupuri mici şi sorbind vin din pocale scumpe de cristal veneţian.

Regele stătea lângă foc cu Anne d'Heilly care mângâia mica maimuţă pe care o ţinea în poală şi pe care o primise cadou de ziua ei de la el. Regele făcu un semn cu capul către fiul său, iar acesta începu să cânte.

L-am aşteptat, L-am aşteptat pe Dumnezeu,
S-a aplecat asupra mea şi mi-a auzit strigătul.
M-a scos din mocirlă, din mlaştină…

Diane se crispă când auzi acel Psalm cântat pe un ton atât de vesel de către Delfin. „Sacrilegiu!" se gândi ea şi făcu discret semnul crucii. Se întorsese de abia o săptămână, însă găsise altă Curte decât cea pe care o părăsise cu doi ani în urmă. Se zvonea că regele suferă de un soi de boală căpătată de la prea multe amante. De asemenea, în absenţa ei, Anne d'Heilly se căsătorise şi fusese ridicată la titlul de ducesă d'Etampes. Însă cea mai mare schimbare de la Curte era aerul din ce în ce mai accentuat de toleranţă faţă de „noua religie".

La toate mesele şi balurile, în toate grupurile de curteni care se adunau, subiectul de discuţie era Reforma. Cu toate că refuzase să adopte public o poziţie, regele însuşi fusese cel care aprobase traducerea Psalmilor în versuri seculare. Acum erau cântaţi blasfemic nu doar de către fiul său aici la palat, ci şi în toate saloanele la modă din Franţa.

Diane se strecură în spatele cercului de curteni până pe terasă. Simţi aerul aspru al iernii. Veselia şi muzica se estompară. Trase aer adânc în piept, apoi ridică privirea spre stele. Cerul era senin şi se zăreau constelaţiile. După o clipă, ochii ei coborâră pe umbra unui tânăr care

stătea la câţiva metri de ea, pe una dintre băncile de piatră. Părea la fel de nepăsător la frig ca ea. Stătea cu spatele la ea, însă ea îl recunoscu imediat. Nu putea să nu-i recunoască umerii, buclele dese şi negre.

— Salut, Henric!

El se ridică şi se întoarse. Erau despărţiţi de banca albă de piatră. El nu se aşteptase la aşa ceva, iar vederea ei îl dezarma. Ar fi vrut să zâmbească, însă toată durerea îi reveni. Se întoarse cu spatele la ea, încercând, în zadar, să privească stelele. Capul îi era plin de sute de lucruri pe care dorea să le spună şi totuşi nu scotea o vorbă. Ea veni lângă el pe după bancă. O clipă, privi stelele alături de el.

— Te-ai schimbat foarte mult, spuse ea.

— Nu mă gândeam că o să fii aici, altfel nu aş fi venit.

Ea îşi lăsă o mână pe umărul lui şi îl făcu să se întoarcă spre ea.

— Dragul meu Henric… încă eşti atât de furios pe mine încât nu suporţi nici să mă vezi?

— Ştii că asta e imposibil, spuse el, îndreptându-şi, în sfârşit, ochii spre ea.

Vocea i se îngroşase, iar chipul i se maturizase. Bărbia şi pometţii îi erau mai proeminente. I se vedea o urmă de barbă proaspăt rasă. Toate rămăşiţele trăsăturilor copilăreşti dispăruseră. O clipă li se tăiară răsuflarea când se priviră.

— Cum eşti? întrebă ea într-un final, încercând să zâmbească.

— Pe cât de bine aş putea să fiu după ceea ce mi s-a luat şi după ceea ce am fost obligat să primesc la schimb.

— Iar soţia ta e bine? întrebă ea, ignorând înţepătura remarcii sale.

— N-am de unde să ştiu. După Marsilia am văzut-o de două ori.

Din nou se lăsă linişte a. Iar prin ea începu să se amplifice energia. Tulburarea din sufletul ei ajunse la maximum. I se împotrivi. Era o bătălie cu ceea ce tânjea să spună. După o clipă, pierdu.

— Mi-ai lipsit, Henric. Şi discuţiile noastre… iar *jeu de paume* nu mai e la fel. Nu am mai găsit pe nimeni atât de dornic să mă înfrângă.

— Iar tu mi-ai lipsit de o mie de ori mai mult decât o să ştii vreodată. Se întoarse brusc spre ea; furia dispăruse, iar dincolo de ea apăru tânărul deschis şi sensibil care ştia că ar putea să-i frângă inima. Ridică mâna să-i atingă obrazul. Cât de mult mi-ai lipsit şi cât te-am visat. Am tânjit după tine când am crezut că nu voi dori vreodată pe cineva.

— Henric, te rog, spuse ea, îndepărtându-se de atingerea lui.

— Chiar credeai că asta se va schimba dacă mă părăseşti?

Diane oftă. Ştiuse că într-o zi va avea de înfruntat asta, dar să-l vadă era mult mai greu decât îşi imagina. Nu fusese pregătită. El ajunse în spatele ei, vorbindu-i cu intensitatea şoptită a unui amant:

— Ştiu că ai spus că lucrurile se vor schimba; că eu mă voi schimba,

dar încă te iubesc. Indiferent ce-ţi doreşti pentru mine sau cu cine vrei să fiu, nu poate fi altcineva decât tine.

— Te rog, nu face asta!

Veselia din apropierea uşii şi apariţia mai multor oaspeţi rupseră tensiunea. Diane se îndreptă spre un colţ al terasei şi se aşeză pe altă bancă de piatră. Se simţea slabă. Henric se aşeză lângă ea.

— Să ştii că m-am rugat pentru tine, spuse ea, după ce se adună puţin. Chiar speram ca tu şi soţia ta să vă înţelegeţi mai bine, poate chiar să-i daţi Maiestăţii Sale nepotul pe care şi-l doreşte.

— Madame, nu vă bateţi joc de mine! Ştiţi prea bine că nu e decât o legătură cu Italia pentru rege! Nu am vrut-o atunci şi nu o vreau nici acum!

Înainte să mai poată spune ceva, fratele său, Francisc, apăru în uşă şi se îndreptă spre ei. Era însoţit de trei tinere, dintre care niciuna nu era amanta lui, însă toate se agăţaseră de el, şoptindu-şi una alteia în chicoteli de beţii.

— Ah, doamnă Diane! Bine aţi revenit! spuse Delfinul cu un zâmbet ironic şi întinse mâna. Dragă frate Henric, trebuia să-mi dau seama că o să alergi după ea încă din clipa în care a revenit.

Diane se ridică şi făcu o plecăciune în faţa viitorului rege.

— Vi s-a simţit foarte mult lipsa, adăugă el. Cât a trecut, doamnă?

— Aproape doi ani, răspunse Henric în locul ei, pe un ton tăios, înainte ca Diane să apuce să spună ceva.

— Da, aşa este. Cred că ultima oară v-am văzut la nunta prinţului Henric, după care aţi plecat atât de brusc. Asta a fost, să vedem, e noiembrie… s-au făcut doi ani luna trecută! Ce ciudat că îţi aduci aminte atât de bine, dragă frate!

Tonul lui era sarcastic, iar aluziile sale, crude. Henric nu-l urâse niciodată atât de mult ca în acea clipă.

— A trebuit să plec atunci, am avut treabă, explică ea.

— Într-adevăr.

Delfinul îşi arcui sprânceana şi îi privi pe amândoi ca şi când ar fi ştiut un secret important.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Diane după o tăcere dureroasă, apoi se aplecă din nou în faţa Delfinului.

— Madame, aşteptaţi! strigă Henric, însă înainte să poată trece de fratele său, ea dispăruse deja în salonul aglomerat.

Henric îl privi cu dispreţ pe fratele lui.

— Dă-te la o parte!

— Serios, Henric. Nu crezi că a venit vremea să îţi laşi dădaca şi să-ţi găseşti o amantă adevărată? Asta dacă nu îţi place soţia pe care ţi-a cumpărat-o tata.

— Am spus să te dai la o parte sau te arunc în grădina aia fără să stau pe gânduri!

Când o găsi, cercul de discuţii se spărsese, iar ansamblul regal interpreta o pavană ceremonială în onoarea regelui, care se schimbase într-un costum nou şi mai extravagant, împodobit cu pietre preţioase, pe care dorea să-l afişeze. O înhăţase pe Diane ca parteneră în clipa în care aceasta se întorsese din grădină. Ceilalţi de la Curte priveau cu respect în timp ce ei doi dansau singuri într-o procesiune solemnă.

Henric stătea lângă un perete împodobit cu o tapiserie uriaşă. Pe când ceilalţi se minunau de mişcările regelui, Henric o privea doar pe Diane. O urmărea dansând paşii simpli, cu ochii albaştri strălucitori urmărindu-l pe rege. Dansul îi cerea regelui să treacă în spatele partenerei şi să o conducă de mână în câţiva paşi. Apoi, se înclinară unul în faţa celuilalt în ritmul tobei. După încheierea dansului, celelalte cupluri începură să-şi croiască drum către zona de dans. În aceeaşi clipă, Henric alergă lângă ea.

— Te rog, nu mă refuza! Trebuie să vorbim. Poimâine plec din nou în tabăra militară!

Începu următorul dans. După cum dicta obiceiul, pavana formală era urmată de un tourdion mult mai vesel. Ceilalţi începură să se alinieze în jurul lor. Henric şi Diane nu avură de ales şi începură să danseze cu ei. Cei mai mulţi curteni erau beţi şi se clătinau şi râdeau în timp ce se învârteau unul pe lângă celălalt. Nimeni nu observa sau toţi erau nepăsători la tensiunea dintre tânărul prinţ şi mult mai vârstnica doamnă de Poitiers. Întâi, doamnele dansau cu faţa la domni. Apoi, doamnele făceau o pauză, iar bărbaţii dansau. Diane îi luă mâna lui Henric cu şovăială şi, pentru că dansul le-o permitea, îl lăsă să o apropie de el.

— Ştiu că ţii la mine, văd asta în ochii tăi, chiar dacă nu îmi spui, şopti el, cu răsuflarea tăiată.

În partea cealaltă a camerei, Anne d'Heilly apăruse lângă Delfin şi cele trei fete.

— Oho! La te uită, spuse ea. Prinţişorul Henric dansează şi o face chiar bine. Mă întreb de unde a învăţat, în sfârşit.

— A, eu ştiu răspunsul. A învăţat la Cauterets, răspunse Francisc chicotind.

Henric încercă să ţină pasul cu muzica în timp ce dansul se apropia de sfârşit.

— Tu eşti totul pentru mine. De ce nu poţi vedea asta?

— Henric, te rog, trebuie să te opreşti! Ce s-a întâmplat a rămas în trecut. Acum trebuie să uităm, îl imploră ea, în timp ce îi aruncă un zâmbet regelui, care stătea pe margine.

— Am aşteptat doi ani clipa asta, iar poimâine o să plec din nou… Nu pot lăsa lucrurile aşa!

Muzica se sfârşi. Domnii se înclinară în faţa doamnelor. Henric în

faţa lui Diane. Când mulţimea o înconjură, ea se îndepărtă rapid de ringul de dans înainte ca muzica să înceapă din nou. Henric o urmă. Ea fu mai rapidă. Trecu de grupuri şi de gărzi. Alergă afară din încăpere pe scările mici şi ascunse. Traversă un coridor lung, luminat slab de strălucirea aurie a lumânărilor. Henric o prinse chiar sub scara de piatră. Emoţia îl făcuse să uite de cei care treceau pe lângă ei, pălăvrăgind şi urându-şi noapte bună. Îi prinse braţul şi îl răsuci, făcând-o să îl privească. Auzi tivul delicat al mânecii ei de mătase sfâşiindu-se sub forţa lui. Ochii lor se întâlniră. Pieptul lor palpita după acea goană. Chipul lui Diane se înroşise.

— Poate că poţi fugi de mine, însă nu poţi fugi de adevăr!

— Ce adevăr? Nu există niciun adevăr!

— Ba da, există, iar inima ta îl cunoaşte! În ciuda diferenţei de vârstă, în ciuda tuturor obstacolelor care ne stau în cale, eu te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut! şuieră el pe un ton şoptit. Şi încă te iubesc! Indiferent de ceea ce vrei să mă faci să cred, asta nu se va schimba. Dacă nu îţi mai aminteşti nimic altceva, aminteşte-ţi ce ţi-am spus cu doi ani în urmă. În viaţa asta am o singură inimă de dat şi ţi-am dat-o ţie cu mult timp în urmă!

Diane închise uşa şi se rezemă de ea. Era fericită că el urma să plece. Fericită că tentaţia avea să dispară. Genunchii îi slăbiseră. Încercă să tragă aer adânc în piept, însă asta nu o ajută să-şi liniştească bătăile inimii. Controlul pe care îl simţise când revenise la Curte o părăsise complet.

— Madame, sunteţi bine? întrebă Hélène, îndreptându-se pe jumătate adormită către Diane. Sunteţi roşie. Sper că nu sunteţi bolnavă.

Îşi trecu braţul în jurul lui Diane şi o conduse departe de uşa încă deschisă a dormitorului ei. Cuvertura era trasă şi pernele umflate. Iar exemplarul ei din *Le roman de la rose* se afla pe masa de toaletă.

— Acum lăsaţi-mă să vă ajut să vă dezbrăcaţi. Ah, chiar păreţi bolnavă. Ce naiba s-a întâmplat?

— Sunt bine. Doar că am avut o noapte lungă şi am nevoie să dorm.

Diane se rezemă de stâlpul patului, în timp ce Hélène îi descheie nasturii mici de perle care îi strângeau rochia de bal tivită cu satin. Mintea îi rătăcea, iar pleoapele i se îngreunau şi i se închideau. Era obosită. Atât de obosită! Însă mâine era Crăciunul. Mâine va fi mai bine. Se aşeză pe marginea patului şi privi pasiv cum Hélène îi scotea pantofii şi şosetele albe.

— Mulţumesc, spuse ea după o clipă. Mă descurc cu restul.

— Madame, poate că nu e treaba mea, iar Charlotte m-ar fi certat că întreb aşa ceva, însă l-aţi văzut, nu-i aşa?

Diane privi prin ceaţa subţire a propriei ei confuzii. Nu era nevoie

să răspundă.

— Dacă aveţi nevoie să vorbiţi…

— Nu, nu, mulţumesc, Hélène. Chiar mă descurc.

— Dacă sunteţi sigură că nu mai pot face nimic pentru dumneavoastră, atunci vă spun noapte bună.

Însă Diane nu putea dormi. Nu se putea odihni. În timp ce stătea întinsă sub cuverturi, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Încă era în apartamentele Delfinului, iar Henric încă era în faţa ei. Îl vedea; simţea intensitatea emoţiilor dintre ei. Mâna lui pe a ei în timp ce dansau fusese ca un narcotic puternic; o amorţise; pusese stăpânire pe ea. Sub strânsoarea lui devenise complet neajutorată. Puterea din acea atingere o ademenea din nou către un lucru atât de interzis, încât, dacă l-ar fi lăsat să se întâmple, ştia că Henric şi visurile lui o puteau distruge cu uşurinţă.

17

Regele mutase Curtea din nou după sărbătorile Crăciunului. În prima zi de februarie ajunseseră la Blois să sărbătorească Întâmpinarea Domnului. Acolo, Maiestatea Sa recunoscu iminenţa războiului. Ducele de Milano murise pe neaşteptate, lăsând fără moştenitor oraşul cel atât de râvnit. Era soarta, după cum îl convinseseră sfetnicii lui. Bunul Dumnezeu dorea ca el să îl aibă la urma urmei. Însă împăratul nu avea să renunţe la el fără luptă.

Cei doi fii mai mari ai lui Francisc se întorseseră la soldaţi cu mult înainte de Anul Nou, iar regele rămăsese la Curte să-şi îndeplinească obligaţiile şi să se plângă de starea tot mai precară a alianţelor sale. Îi mai rămăsese doar speranţa slabă a unui acord franco-englez cu Henric al VIII-lea care ar întări poziţia lui împotriva împăratului. Oftă cu putere când se gândi la asta. De mulţi ani nu se mai simţise atât de frustrat.

Monarhul englez amânase pe termen nedefinit răspunsul la căsătoria propusă de el între cel de-al treilea fiu al său, Charles, şi fiica infantă a lui Henric al VIII-lea, Elisabeta. Ambasadorii lui Francisc se întorseseră din Anglia cu zvonul că mama copilei, Anne Boleyn, pierduse dragostea regelui. Se spunea că Boleyn îi promisese regelui un moştenitor, ca motiv obligatoriu pentru a divorţa de prima lui soţie. Imposibilitatea ei de a produce ceea ce promisese, alături de temperamentul ei pretenţios, îl trimiseseră pe Maiestatea Sa în braţele altei femei. Se părea că aceasta era chiar una dintre doamnele reginei, o tânără pe nume Jane Seymour.

Se mai zvonea şi că regele Henric cerea sfaturi pentru al doilea divorţ. Dacă acesta avea loc, aşa cum se întâmplase cu prima regină, fiica lor, aşa cum se întâmplase cu prinţesa Mary înainte, ar fi fost declarată, la rândul ei, bastardă. Dacă legitimitatea Elisabetei era pusă sub semnul întrebării, o căsătorie între ea şi Charles ar fi fost inutilă. Singura soluţie în această cursă disperată după aliaţi era regele James al Scoţiei. Cu toate că avea o putere mai mică decât Henric al VIII-lea, devenise un aliat important în contextul în care aliaţii erau atât de puţini. Acum văduv, monarhul scoţian căuta o soţie. Regele Franţei profitase de ocazie şi îi oferise o mireasă franţuzoaică. În timp ce aştepta răspunsul, se hotărâse să meargă la Chenonceaux.

Când ajunseseră în nord prin Valea Loarei şi în pădurea Amboise, asprimea iernii deja trecuse, lăsând loc frumuseţii fragile a primăverii. Totul era proaspăt. Se vedeau zeci de nuanţe de verde, roşu aprins, galben şi violet. Francisc dorise să evadeze, începuse să se simtă ca şi când viaţa lui fusese personificată, iar un inamic puternic profita de

slăbiciunea lui şi îl dobora. Şi sănătatea îi era tot mai şubredă şi singurul său gând era să fugă. Îşi alese drept sanctuar o nouă achiziţie regală, un castel mic pe râul Cher, pe nume Chenonceaux.

După ce îşi lăsă preocupările militare în seama amiralului Chabot, odată cu fiecare kilometru parcurs Francisc se simţea ca şi când inamicul din el însuşi începea să dea înapoi. Aflat din nou pe drum, îşi recăpătă puterea de a râde. Anne d'Heilly ţinea mâna regelui în timp ce caii lor mergeau încet de-a lungul malului râului, privind cum expresia gravă pe care i-o văzuse atât de des pe chip în ultima vreme dispărea încetul cu încetul.

Când regele luă lăuta de la arlechinul său, ceilalţi membri ai trupei cântară *La Guerre*{20}, un cântec compus pentru el de către Jannequin în cinstea victoriei sale asupra împăratului Carol din 1515. Era genul de cântec pe care avea nevoie să îl cânte atunci şi toţi îl înţelegeau.

Prima vedere a castelului fu magnifică. Aleea de pietriş care ducea de la drumul principal la castel era încadrată de doi lei de piatră la capătul unei coloane lungi şi boltite de platani. Călăreţii se opriră, admirând priveliştea care apăruse atât de maiestuos în faţa lor. Micul castel era construit din piatră, zugrăvit în galben pal, cu acoperişuri ascuţite triunghiulare şi ferestre cu vitralii mari şi frumoase. Se ridica direct din apă şi se intra în el printr-un pod basculant. La dreapta, separat de castel, se afla un turnuleţ şi o clădire de pază. După eleganţa copleşitoare de la Fontainebleau şi opulenţa impresionantă de la Chambord, acest conac mic era încântător şi unic, chiar şi de la distanţă.

— Vai, cât e de frumos, rosti Caterina în franceza ei stricată.

Diane zâmbi şi trase aer adânc în piept. Ceilalţi îşi duseră caii către grajduri, unde mai mulţi rândaşi tineri aşteptau ca musafirii regali să descalece.

— Aici e ceva istorie, se lăudă regele, întinzând braţul. Chiar pe acest loc se afla cândva o vilă romană. Clădirea aceea de acolo, spuse el, arătând către turnuleţul izolat, făcea parte din ea.

— Ca să vezi, spuse Caterina, ca un copil cu ochi mari pe care îl aude toată lumea, însă pe care nu îl ascultă de fapt nimeni.

Holul central era jos şi intim, cu tavan boltit. Cu un model inovator în formă de triunghi şi cu dungi, era o operă de artă în sine. Acolo, de-a lungul peretelui, se afla o masă lungă plină cu flori de primăvară, proaspăt culese, puse acolo pentru a întâmpina sosirea Maiestăţii Sale. Un tablou uriaş al celor *Trei Graţii* ocupa celălalt zid. Când toţi se adunară înăuntru, regele începu inspecţia celei mai recente achiziţii. Restul grupului îl urmă, şuşotind. Prima cameră de pe stânga era camera gărzilor, decorată şi încălzită cu tapiserii mari. Apoi, regele şi anturajul său trecură prin capela gotică suspendată deasupra râului. Galeria, salonul principal cu tavanul său magnific şi întregul castel

străluceau, căci lumina din apă se juca în ferestrele cu vitralii colorate. Zâmbetul regelui se mări când încheie turul nivelului inferior.

— Ei bine, ce părere aveţi de casa mea?

— E magnifică, Maiestate, spuse Christian de Nançay.

— Superbă, tată, spuse prinţesa Madeleine.

— De-a dreptul fermecătoare, Maiestate, le ţinu isonul Jacques de Montgommery.

— E foarte mică, remarcă Anne d'Heilly cu o încruntătură care îi umplu nasul şi fruntea de riduri.

— Da, aşa este, însă acesta este farmecul ei, răspunse regele şi îi făcu semn cu ochiul lui Diane, care încerca să rămână neobservată în spatele favoritei regelui.

Anne d'Heilly stătea în faţa oglinzii, gândindu-se la noaptea care urma; altă cină cu grupul nesuferit al regelui. Mai multă decadenţă. Mai multă desfătare. Totul fusese plănuit cu multă vreme în urmă. Nu mai existau surprize. Iar ea era obosită. Ar fi renunţat la tot doar ca să fie iubită. Gândul acela o surprinse. Francisc o iubea în felul său, însă aceea nu era dragostea adevărată de care avea nevoie tot mai mult pe zi ce trecea. Mereu fusese o podoabă pentru el; marele premiu al bărbăţiei lui. Iar el fusese cu siguranţă premiul ei. Jucase jocul şi îl câştigase pe regele Franţei. Însă făcuse şi ea greşelile ei în acel joc al desfătării. Avusese destule infidelităţi cât să fie obligată să tacă. Totul devenise atât de previzibil! Cuplarea. Seducţia. Cadourile. Scuzele. Trădarea. Rănile. Alte amante. Alte iubite. Despărţirea. Doar ca să se împace. Şi aşa continuase. Iar şi iar. Iar.

— Trebuie să fac asta acum. E cel mai bun moment să-mi netezesc calea către răzbunare, îşi spuse ea plină de venin, asprită de gândul propriei sale existenţe plictisitoare.

Deja făcuse primul pas în răzbunarea finală împotriva lui Diane de Poitiers, chemându-l pe Montgommery la ea. „Inima ei, se gândi Anne. Acolo este cheia."

Acum stătea la masa de toaletă, lăsând-o pe sora ei, Louise, să-i scoată boneta. Îşi privi imaginea din oglindă, în timp ce masa de bucle castanii îi căzu pe umeri, peste cămaşa de noapte din mătase albă. Atinse o şuviţă moale şi zâmbi. Răzbunarea era dulce. Le putea tolera pe servitoarele fără minte cu care îşi mai făcea el de cap, însă Diane de Poitiers continua să rămână o ameninţare reală. Ea era singura care avea puterea şi rafinamentul necesare ca să o detroneze oricând ar fi vrut. Şi, la urma urmei, de ce se întorsese la Curte dacă nu dorea să-l fure pe rege?

Dacă vreodată avea să-şi piardă iubitul regal în faţa alteia, atunci avea să fie pentru o femeie ca ea. Se simţea în stare să concureze cu

frumuseţea doamnei seneşal; chiar şi cu inteligenţa ei, acum că devenise ducesă d'Etampes. Însă Diane avea un avantaj pe care niciun dar din partea regelui nu-l putea egala vreodată. Sângele care-i curgea prin vene nu era nobil. Moştenirea ei nu fusese cumpărată. Alesese să nu respecte atenţionarea de dinainte a lui Anne d'Heilly de a părăsi Curtea franceză. Pentru acel păcat, mai presus de orice, cu sânge nobil sau nu, Diane de Poitiers urma să plătească scump.

— Răspunde la uşă, îi ordonă ea servitoarei când auzi, în sfârşit, ciocănitul.

Jacques de Montgommery intră în cameră şi se opri la câţiva metri de uşă. Era îmbrăcat într-un pieptar maro cu margini aurii. Pelerina lui, tivită cu hermină, se prindea la gât cu o cataramă de aur. Şosetele lui aveau culoarea mierii; culoarea părului său.

— Ah, căpitane, mă scuzaţi. Am uitat complet că am trimis după dumneavoastră, spuse ea cu un aer de sinceritate prefăcut. După ce rămase o clipă în faţa măsuţei de toaletă, cu ochii fixaţi asupra lui, se întoarse şi se îndrepta către patul mare cu perdele groase din celălalt capăt al camerei, lângă foc. Cămaşa de noapte de mătase îi flutura în jurul gleznelor în timp ce se mişca.

— Mă pregăteam să mă odihnesc, spuse ea, scuzându-şi ţinuta indecentă. Însă, dacă tot aţi venit, intraţi. O să trimit după nişte ceai bun de mentă.

Montgommery păşi cu precauţie în camera cu miros puternic de parfum. Mai fusese chemat în apartamentele ei şi înainte, însă doar când era prezent şi regele şi când era îmbrăcată complet.

— Asta e tot, domnişoară de Colliers, spuse ea.

Servitoarea înclină capul şi ieşi din cameră. Rămaseră singuri.

— Nu e nevoie să te deranjezi cu ceaiul din pricina mea, spuse el, scoţându-şi toca şi strângând-o la brâu într-un gest de stânjeneală.

Anne îi zâmbi, arătându-şi dinţii albi şi perfect drepţi. Era atrăgător în felul său, se gândi ea. Şi totuşi, nu-şi dădea seama cum de avea femei alese pe sprânceană de la Curte, după cum spusese Philippe Chabot. Era înalt şi slab, cu părul des şi blond. Trăsăturile sale delicate erau acoperite de o urmă de barbă şi de o mustaţă bine tunsă. Nu-i plăceau toate acele manierisme dichisite ale lui. Însă nu despre asta era vorba aici.

— Bine atunci, ne lipsim de ceai. Poate preferi ceva mai tare?

Fără să aştepte răspuns, se îndreptă către o masă din mijlocul camerei. Avea formă ovală şi sculpturi ornamentale, acoperită cu o tapiţerie triunghiulară care atingea podeaua cu colţurile. Pe ea se aflau mai multe urcioare de sticlă pe o tavă de argint.

— Desigur, am vin roşu, însă vinul de anason e mult mai tare.

Luă un pocal în mână şi îl privi. Montgommery făcu câţiva paşi spre ea, încă strângând toca în ambele mâini. Nu îi plăcea să fie singur în

apartamentele favoritei. Dacă regele l-ar găsi acolo, cu ea în cămaşă de noapte, viitorul său ar fi distrus.

— Te rog să stai jos.

Anne îi făcu semn către un fotoliu căptuşit cu catifea de lângă foc, apoi se aşeză lângă el într-unul asemănător. Sorbiră vinul fără să scoată o vorbă. Ea nu încercă să înceapă o conversaţie sau să explice de ce l-a chemat. În timp ce clipele treceau, iar el sorbea din vinul tare de anason, începu să uite de rege şi de Diane. Nu fusese niciodată atât de aproape de Anne. Era superbă. Ce oase mici şi delicate; ce trăsături frumoase şi fine. Privirea lui alunecă spre gura ei trandafirie. Ea îşi cobori pocalul mic de cristal, lăsând o picătură de culoarea ambrei să-i strălucească în colţul gurii. Îşi îndepărtă privirea, pe jumătate ameţit. În spatele ei era patul desfăcut; perdelele erau pe jumătate trase, iar pernele şi cuvertura erau deja pregătite.

— Nu-i aşa că e un castel… încântător? spuse el în sfârşit, înghiţindu-şi nodul din gât.

— Nu, chiar nu cred asta. Cred că e hidos de mic, iar eu sunt înspăimântător de plictisită.

Buza ei inferioară se încreţi, iar Jacques fu vrăjit de senzualitatea chipului ei. Nu-şi putea lua ochii de la buzele ei; atât de umede şi de pline. De neatins. Anne vedea cum privirea lui devenea tot mai flămândă în timp ce ea îşi lingea buzele pe rând; întâi cea de sus, apoi cea de jos… încet, seducător. Se aplecă, iar sânii plini îi ieşiră din marginea de dantelă a cămăşii de noapte. Ochii lui coborâră de pe gura pe trupul ei. Ea îi simţea dorinţa. Ah, da, ce dulce va fi răzbunarea! Atât de dulce! Însă chiar când se pregăti să se ridice, uşa camerei ei fu izbită de perete, iar garda regelui, Christian de Nançay, intră în grabă.

— Aici erai! Te-am căutat peste tot, omule! spuse el, înaintând către colegul său, Montgommery, care, crezând că e regele, sărise în picioare în momentul în care se deschisese uşa. Anne stătea în picioare lângă el, pe jumătate dezbrăcată. Nançay îl privi lung pe Montgommery. Apoi pe Anne. Apoi la cuverturile mototolite din spatele lor. Văzu roşeaţa dorinţei pe chipul amândurora.

— S-a întors regele şi sunt sigur, căpitane, că va avea nevoie de tine, căci eu tocmai mi-am terminat tura. La urma urmei, ai venit la Chenonceaux ca să fii în slujba Maiestăţii Sale, nu-i aşa?

— Mai bine ai pleca. Însă mi-a plăcut mult întâlnirea asta cu tine, spuse Anne pe acelaşi ton vrăjit cu care începuse să îl seducă. Şi, mai târziu, dacă vrei, putem continua… de unde am rămas.

Nançay se repezi la ea după ce plecă Montgommery.

— Te-ai culcat cu el?

— Când o să înveţi că ceea ce fac eu nu te priveşte?

— Nu mă priveşte? Cum poţi să spui aşa ceva când ştii că sunt

nebun după tine?

— Ah, cum mă dezguşti când te smiorcăi, Christian, spuse ea răguşit, apoi se aşeză pe pat. Iau pe cine vreau şi când vreau, iar rugăminţile tale nu te ajută să-mi devii mai drag.

— Deci ai fost cu el! *Oh, Jésu,* când se va termina oare? Întâi mă pui la încercare cu amiralul, acum cu un coleg din gardă! De ce, pentru numele lui Dumnezeu, când eu te ador şi mă poţi avea pe mine?

— Îl pot avea şi pe regele Franţei şi asta nu m-a împiedicat! Cât despre tine, Maiestatea Sa nu avea deloc nevoie de ajutor, nu-i aşa? Ai inventat asta ca să poţi da buzna aici să mă spionezi!

Se strecură sub cuverturi şi se întinse pe perne. După o clipă ridică privirea. Pe chipul tânăr şi frumos al lui Christian de Nançay se citea o confuzie vădită.

— Dacă te ajută cu ceva, dragul meu, îţi voi spune că nu m-am culcat cu el. Încă. Tot ce am împărţit cu el înainte să vii tu a fost doar nişte vin de anason.

Căpitanul îngenunche lângă patul ei. Încercă să-i ia mâna, însă ea refuză.

— Toţi ştiu că o dispreţuieşti, însă chiar trebuie să faci asta? Chiar trebuie să faci ceva atât de drastic doar ca s-o umpli de ciudă pe doamna Diane?

— E singurul fel în care pot într-adevăr să mă răzbun pe ea şi e o ocazie pe care nu o voi rata! În plus, spuse ea zâmbind, nu am remarcat niciodată că Montgommery chiar e un bărbat foarte atrăgător. Acum fii drăguţ şi lasă-mă să mă odihnesc. La urma urmei, nu vreau să pierd nicio clipă din această seară.

Comparativ cu splendoarea din castelele mai mari, cina din fiecare seară de la Chenonceaux era o chestiune simplă. Nu se mai jucau piese complicate şi nu mai erau servitori costumaţi; nu mai aveau loc dansuri mascate şi intrări ceremoniale cu pavane. Se auzea doar sunetul lăutei şi harfei la care cântau un băiat şi o fată din sat.

Spre distracţia oaspeţilor, sunetele melodioase ale instrumentelor se împleteau cu orăcăitul broaştelor din râu. Sunetele şi simplitatea o făcură pe Diane să se gândească la Cauterets. Ferestrele deschise şi aerul proaspăt îi aminteau de han. Îi aminteau de Henric. Însă aceea era altă lume. Alt timp. Îşi alungă gândul din minte şi privi spre masă, către ceilalţi oaspeţi ai regelui.

De partea cealaltă a mesei, între Anne şi Francisc de Guise, stătea un băiat izbitor de atrăgător, cu păr ondulat şi blond, care, în ciuda tinereţii lui, purta roba de arhiepiscop. Avea acelaşi nas lung ca Guise şi aceeaşi constituţie slabă şi lungă, însă ochii lui erau mai puţin gânditori, iar trăsăturile sale mai puţin pronunţate. Era evident că sunt fraţi. Râdea la ceva ce spunea Anne, apoi se lăsă în scaun,

pipăindu-şi bărbia prea adolescentină să aibă barbă.

— Acela este Charles de Guise. E arhiepiscopul de Reims, şopti prinţesa Madeleine cu un zâmbet ciudat când observă că Diane îl privea. E unul dintre cele mai importante posturi bisericeşti din Franţa.

— E mult prea tânăr ca să fie arhiepiscop.

— Unchiul său e Cardinalul de Lorena, răspunse ea, ca şi când nu ar mai fi fost nevoie de alte explicaţii.

Diane făcu un semn cu capul, însă nu mai spuse nimic. Sorbi dintr-un pocal cu vin roşu şi urmări cum micul grup îi sorbea fiecare cuvânt şi râdea, uneori prea îndrăzneţ, la glumele lui. O urmări pe Anne d'Heilly coborându-şi bărbia şi bătând din gene în timp ce el vorbea. O văzu pe Caterina de Medici, în valurile ei de satin şi volanele de catifea, aplecându-se spre el într-un fel ciudat, fără să ştie prea bine să flirteze.

Pe măsură ce se lăsa noaptea, îl asculta vorbind despre literatură, arhitectură şi filosofie cu încrederea şi uşurinţa unui om mult mai în vârstă. Prinţesa Marguerite, care se afla lângă ea, îl compara, în şoapte ameţite, cu Mercur, zeul elocinţei. Reuşise să îi farmece pe toţi, se gândi ea. „Va merge până unde va vrea el la Curtea Franţei." Avea să fie nevoie de mulţi ani şi de multe manevre între ei înainte ca Diane să-şi dea seama cât de bine îi funcţionase instinctul.

După ce se strânse masa, regele se ridică să plece, însă le spuse oaspeţilor săi să rămână şi să se distreze în continuare. Ca scuză să se poată retrage la o servitoare nouă care îl aştepta, spuse că vânătoarea de a doua zi urma să aibă loc dimineaţa foarte devreme. După plecarea regelui, ceilalţi oaspeţi îşi îndreptară din nou atenţia către masă, sorbind mulţumiţi din coniac şi ascultând discursul tânărului Charles de Guise despre scrierile lui Platon.

Pe măsură ce noaptea înainta, lumânările începură să pâlpâie în suporturile lor de ceară topită, iar tăciunii focului căpătară o lucire portocalie blândă. Cu fiecare oră care trecea, tot mai mulţi oaspeţi se retrăgeau. La răsărit, Diane se trezi singură la masă cu arhiepiscopul. Stătea şi pipăia un pocal gol, ascultând fascinată în timp ce el vorbea despre subiectul lui preferat, înţelepciunea şi eleganţa vechilor greci. Ochii lui mari şi căprui se aprinseră, iar cuvintele îi ieşeau din gură cu ascuţimea şi verva unui maestru. Într-un târziu, niciunul nu mai putu ignora soarele care tocmai răsărise şi se vedea prin aceeaşi fereastră deschisă prin care priviseră stelele. Când ceaţa dimineţii se transformă într-o ploaie blândă de primăvară, se simţi, în sfârşit, obosită.

— Mi-a plăcut foarte mult, spuse Diane cu un căscat. Însă am nevoie de câteva ore de somn ca să pot veni la vânătoarea regală.

Charles de Guise zâmbi. El părea împrospătat şi odihnit, ca şi când

abia se trezise din somn.

— Vă mulţumesc că mi-aţi ţinut companie atâta timp. E rar să găsesc o femeie care chiar să discute despre marii maeştri.

— Atunci vă urez noapte bună, spuse ea şi se ridică.

El se ridică împreună cu ea.

— Dacă îmi permiteţi, aş fi onorat să vă conduc în camera dumneavoastră.

În timp ce urcau scara luminată slab, un servitor venea în urma lor şi stingea lumânările cu o baghetă lungă de argint. Mirosul de ceară arsă se împletea cu mireasma puternică a ploii de dimineaţă. Din camera de lângă ea se auzeau râsete şi voci. Era obosită. O clipă i s-a părut că îl aude pe rege. Apoi îşi aminti. Jacques primise camera de lângă a ei. Se opri în faţa uşii lungi de lemn, care stătea închisă. Charles de Guise rămase lângă ea. Din nou râsete. Apoi vocea unei femei.

— Madame, nu se cade, şopti el cu un zâmbet curios, în timp ce ea îşi apăsă urechea pe uşă.

Râsetele fură urmate de zgomote mai blânde. Sexuale. Din nou vocea bărbatului. Diane prinse clanţa de fier.

— Chiar trebuie să mă împotrivesc dacă doriţi să o deschideţi, spuse el.

Diane se întoarse către el, cu chipul palid şi buzele întredeschise.

— Excelenţă, este camera logodnicului meu.

— Cu atât mai mult, doamnă, nu trebuie să vă uitaţi.

Diane se întoarse din nou către uşă, ignorând sfaturile lui şi apăsă încet clanţa. Împinse una dintre uşile duble masive în timp ce Charles de Guise făcea semnul crucii.

— Dumnezeu să ne aibă în pază, murmură el şi trase cu ochiul din spatele ei.

Se opriră la vederea a două trupuri goale, unul deasupra celuilalt în vârful patului, mişcându-se ritmat. Diane rămase nemişcată. Bărbatul era Jacques. Stătea acolo, fără să-şi poată lua ochii de la ei, în timp ce el îşi continua cu râvnă treaba deasupra femeii. Picioarele ei erau înfăşurate strâns în jurul feselor lui, în timp ce se ridicau şi coborau. După o clipă, femeia îşi întoarse capul către uşă. Diane lăsă să-i scape un strigăt slab şi neajutorat când văzu că era Anne d'Heilly.

„Nu ea. Nu Anne!” Genunchii începură să i se înmoaie şi se gândi că o să leşine. Charles de Guise o strânse pe Diane de umeri chiar când Jacques ridică privirea.

— Diane! Ah, Dumnezeule mare, nu!

Îi strigă numele şi se desprinse în grabă de Anne. Căzu în genunchi, apoi sări gol din pat, continuând să o cheme printre suspine prelungite. Alergă spre uşă după ea, trăgând după el cuvertura mototolită şi încercând să se acopere cu ea. Anne rămase întinsă fără

ruşine pe patul lui Montgommery, zâmbind ca o pisică. Îşi trecu încet degetele peste carnea strălucitoare, de un alb-lăptos, a sânilor ei, apoi se întoarse spre uşă, unde Charles de Guise încă o privea.

Plouase tot timpul în care dormise. O ploaie uşoară; o ploaie blândă, care curăţa aerul de duhoarea înşelăciunii. Diane duse o mână la ochi şi se frecă să-i treacă amorţeala somnului. Se ridică în capul oaselor. Ploaia se oprise. Aerul era răcoros. O rază de soare aurie şi slabă intra prin fereastră. Soarele reflectat pe obrazul ei o trezise. Picăturile care aterizaseră pe acoperiş cădeau acum pe pervaz şi se prelingeau pe sticla ferestrei. „Pic. Pic." Era singurul sunet care se mai auzea în acea linişte. În sfârşit, linişte.

De data asta nu îl mai primi pe Jacques în cameră să-i dea explicaţii, chiar dacă insistase şi bătuse la uşa ei toată dimineaţa. Adormise, în sfârşit, cu o pernă de pat din catifea pe cap, ca să nu-i mai audă rugăminţile. Mereu rugăminţile lui. Le ura. Curând după aceea, Hélène îl rugase de pe cealaltă parte a uşii să se retragă, încercând să-l avertizeze că risca să îl trezească pe rege, însă el nu voia să audă nimic. Gemea ca un animal nebun, uneori ţipa, apoi din nou acele rugăminţi îngrozitoare care răzbăteau prin coridorul întunecat.

Tot ce dorea Diane atunci era să distrugă lumea şi cruzimea ei. Chiar când crezuse că poate începe să se ridice peste înşelăciune şi urâţenie, din nou se trezise târâtă în mlaştina aceea neagră şi haotică. Nu se schimbase. Nimic nu se schimbase. Era aceeaşi Curte scandaloasă, iar ea încă era aceeaşi femeie vulnerabilă.

Regele îşi conduse cortegiul de doamne, curteni şi însoţitori prin pădurea adâncă, departe de castel. Jacques de Montgommery era absent, însă nimeni nu o întrebă pe Diane unde ar putea fi. Chenonceaux era un castel mic. Rugăminţile lui de la uşa ei nu îi scăpaseră, se pare, decât Maiestăţii Sale şi servitoarei cu care îşi petrecuse noaptea în pod, în aripa servitorilor.

Armăsarul roib al regelui era acoperit cu o pătură împodobită cu pietre preţioase, roşie cu auriu, îngreunată de nestematele din jurul marginilor şi căpăstrului. Pieptarul său din mătase aurie se potrivea cu pătura pe care călărea. Era mulţumit. Avea o amantă frumoasă, o regină pioasă şi un alai de fetiţe robuste care să-l satisfacă. În timp ce traversa pădurea, urmat de zgomotul asurzitor al copitelor celorlalţi cai, râse şi glumi cu însoţitorul său. Aerul de ţară îl liniştea. Era la sute de kilometri distanţă de război, Reformă şi problemele regatului său.

După ce zăriră un cerb, regele fu chemat să-l aprobe ca pradă după mărimea urmelor lăsate de copite pe pajişte. Apoi le ordonă

însoţitorilor să meargă şi să încolţească animalul şi ceru slugilor să monteze cortul de cină pe o pajişte deschisă. Era un cort uriaş, de formă rotundă, cu model în dungi albastre şi aurii şi cu vârf ascuţit pe mijloc. Unul câte unul, covoarele turceşti preţioase fură întinse să acopere pământul umed, iar tablourile fură agăţate de rama cortului. Porţelanul şi argintăria fură aduse în coşuri mari de trestie şi aşezate pe masa de cină din stejar sculptat.

Diane se afla printre ultimii călăreţi care sosiră în tabără. Când se apropie de zona acoperită cu muşchi în care erau legaţi ceilalţi cai, simţi o mână pe căpăstru. În jur se afla doar Anne d'Heilly.

— Madame de Poitiers, cumva aţi neglijat să îmi aduceţi respecte în această dimineaţă? Ştiţi că în calitate de ducesă d'Etampes acum sunt superioara dumneavoastră.

— Nu am ce respecte să vă aduc… doamnă, spuse ea şi îşi întoarse ochii de la privirea glacială, ca de smarald, a lui Anne. Acum vă rog să îmi lăsaţi calul.

— Cum e, doamnă? o sâcâi Anne, refuzând să lase căpăstrul.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi.

— Cum e să simţiţi că vi se fură bărbatul pe care îl iubiţi?

— Deci de asta aţi făcut-o? Pentru că aţi crezut că îl vreau pe rege?

— De ce altceva? spuse ea, cu chipul brăzdat de cruzimea rece a actului făcut intenţionat.

Diane, după ce se gândi puţin, fu cât pe ce să spună că nu îl dorea pe rege şi că nu-l dorise niciodată. Era cât pe ce să-i spună că, din partea ei, îl putea avea şi pe Jacques de Montgommery. Chiar se pregătea să rostească primele cuvinte. Apoi se răzgândi. Anne o umilise. Încercase să o rănească şi mai adânc, însă nu reuşise.

Acum, în timp ce stăteau faţă în faţă, fiecare nemişcată pe calul ei, privi chipul acela mic şi încrezut, buzele trandafirii şi sprâncenele arcuite; nu dorea să liniştească temerile neîntemeiate ale rivalei sale. Sau cel puţin nu acum. Nu avea certitudinea că s-ar fi schimbat ceva dacă ar fi făcut-o. Anne d'Heilly credea atât de puternic în o aşa-zisă competiţie între ele, încât era nevoie de ceva drastic. Nu era prea sigură că, dacă îi spunea acum adevărul, s-ar fi schimbat mare lucru. Diane o privi din nou.

— Madame de Brosse, începu ea pe un ton jos şi stăpânit, strigând-o după numele de familie al bărbatului cu care se căsătorise, încercând să-şi exprime direct părerea. Aveţi lumea la picioare, iar dacă dispreţul faţă de mine a fost singurul motiv care v-a făcut să vă cedaţi trupul unui servitor al regelui, care nu are moralitate mai mare decât a unui câine de vânătoare, atunci îmi e milă de dumneavoastră. Chiar mi-e milă!

Cele două femei se priviră lung; focul dintre ele ajunsese la punctul culminant. Niciuna nu dorea să cedeze în faţa celeilalte.

— Vreau să pleci de la Curte, scrâşni Anne.
— Sunt oaspete invitat de rege.
— Însă nu eşti bine-venită de favorita lui.
— Şi dacă aleg să rămân?
— Dacă nu te retragi de bunăvoie pe proprietatea ta, atunci existenţa ta printre noi va lua o întorsătură gravă. Îţi promit eu asta!
În acea clipă ciudată şi unică între replica lui Anne şi propriul ei răspuns, Diane se gândi la Henric. Brusc îşi dori să iasă de după unul dintre copacii din jur şi să o pună pe acea viperă la locul ei, aşa cum făcuse pentru ea de atâtea ori. Era singurul care o putea face. Însă Henric nu era acolo, nu era nimeni care să o ajute să lupte în aceste bătălii care deveniseră deja obişnuite.
— Aş putea merge la rege, îndrăzni Diane.
— Mă iubeşte. Niciodată nu o să te creadă pe tine în defavoarea mea.
Privirea lui Anne era aspră şi dispreţuitoare. Diane, care începuse să înveţe câte ceva din acea competiţie între ele, îi făcu faţă. Aşa că nu avu cum să vadă lupul, ai cărui ochi galbeni şi flămânzi pândeau din tufişul din spatele ei. Însă, chiar dacă ea nu îl văzu, calul ei simţi pericolul. Se ridică brusc. Într-un salt puternic se ridică pe picioarele din spate, dând glas propriei temeri într-un nechezat ascuţit. Diane apucă strâns frâiele, fără să ştie ce pericol o pândea din spate, însă nu reuşi să-l domolească. În acea clipă, Anne privi în spatele lui Diane şi văzu lupul cenuşiu, ghemuit şi gata să atace.
— Un lup! Dumnezeule, e un lup! Fugiţi! Fugiţi!
Strigătele îngrozite ale lui Anne îi avertizară pe ceilalţi. Trase căpăstrul calului ei, îndepărtându-se de Diane şi de atacul iminent şi galopă să caute adăpost într-un pâlc de copaci. Caterina şi Marie de Guise, nepoata Cardinalului, dispărură în spatele tufişurilor când lupul sări la iapa lui Diane. În atac, colţii lui ascuţiţi îi pătrunseră în coapsă. O muşcătură adâncă. Ea se ghemui de durere.
Prinţesa Madeleine începu să plângă, privind îngrozită întreaga scenă. Diane continuă să se lupte cu calul înspăimântat, care acum era atacat de animalul sălbatic. Sora lui Madeleine, Marguerite, îi prinse braţul şi o trase la adăpost în pădure, în spatele celorlalţi. Diane fu lăsată cu desăvârşire singură.
Calul se ridică din nou pe picioarele din spate, apoi necheză de durere când lupul îi înfipse dinţii iar şi iar în piciorul din spate. Se ridică iarăşi, însă de această dată cu prea multă forţă, iar Diane fu aruncată la pământ, lovindu-şi capul de un bolovan mare. Pipăi prin noroi, încercând să se îndepărteze de locul atacului, însă nu se putea mişca.
Regele şi două gărzi, care auziseră ţipetele, alergară către luminiş chiar când Diane cădea la pământ. Când văzu lupul, Maiestatea Sa le

făcu semn oamenilor săi, care încercuiră animalul şi îndreptară spre el săgeţi otrăvite. Ceilalţi priveau de la adăpostul tufişurilor şi copacilor. Gărzile atraseră atenţia animalului pentru ca François de Guise şi fratele său să poată merge la Diane, care zăcea fără cunoştinţă în iarbă. Chiar când lupul se pregătea să se arunce pe trupul rănit al lui Diane, regele trase o săgeată cu vârf de aur. Animalul sălbatic se clătină, apoi căzu, în sfârşit, la pământ cu un schelălăit şi îşi dădu duhul.

18

Regele îi trimisese o broşă cu diamante şi smaralde. Tânărul arhiepiscop de Reims îi trimisese o carte despre stilurile arhitecturale, care avea la bază lucrarea maestrului roman Marcus Vitruvius Pollio. Camera îi era plină de trandafiri albi culeşi de François de Guise. Toţi îi salvaseră viaţa. Norocul fusese de partea ei. După lupta cu lupul furios rămăsese cu destul de puţine răni. Un braţ rănit şi un cucui în ceafă se vindecau repede, însă muşcătura din picior avea nevoie de timp. Doctorul regelui, după ce o consultase cu atenţie, insistase să nu se ridice din pat pentru ca piciorul rănit să se vindece bine. Aşa că, timp de două săptămâni după partida de vânătoare, se mulţumise doar să joace cărţi cu Hélène şi să ia cina în cameră.

Diane simţea că înnebuneşte. O singură mână de cărţi şi un singur joc de şah în plus şi o lua razna. Stătea rezemată în pat, în haine de noapte şi înconjurată de o mare de perne de catifea. Medicul regelui îi interzisese chiar să se şi îmbrace. Într-adevăr stătea la pat! Nu fusese invalidă nici măcar o zi în viaţa ei. Chiar şi când le născuse pe cele două fiice ale sale stătuse doar câteva zile la pat. Dacă ar fi putut să înoate, cu siguranţă că apa proaspătă i-ar fi vindecat rănile mai bine decât plasturii şi poţiunile urât mirositoare pe care el insista să le folosească. „Oh, să simt soarele şi aerul, vântul blând dinspre râu...” ridică privirea. Ferestrele erau încuiate; tot din ordinul medicului regal, Pierre de Bourges. Nu era aer, atmosfera era înăbuşitoare. Privi ceasul din colţ. Continua să bată. Acelaşi ticăit monoton. Tic-tac, tic-tac.

Un ciocănit în uşă o făcu pe Hélène să se ridice. Ea închise cartea şi o puse pe masa de lângă scăunelul sculptat. Jacques de Montgommery intră încet pe uşa deschisă. Chipul lui prelung era tras, iar trăsăturile sale feminine şi delicate deveniseră mai aspre şi întunecate. Era îmbrăcat sobru, într-un costum de lână cenuşiu. De pieptarul său nu erau prinse bijuterii sau medalioane. Diane nu îl văzuse din acea noapte. Se ridică în pat în capul oaselor, într-o postură aproape rigidă. Jacques văzu schimbarea ei şi se opri la capul patului. Îşi scoase toca cu pană cenuşie şi o ţinu în ambele mâini, ca un simbol al umilinţei; aşa cum făcuse când mersese la Anne d'Heilly în acea primă după-amiază.

— Îmi pare rău, doamnă. Nu a aşteptat să fie anunţat, spuse încet Hélène.

Diane îl privi. Chipul lui o implora, chiar dacă buzele îi rămaseră nemişcate. Era încântată că de data asta nu mai cerşea. N-ar fi putut să îndure.

— E în regulă, Hélène. Poţi să ne laşi, însă nu închide uşa şi rămâi

lângă ea. Căpitanul nu stă mult!

Hélène își privi stăpâna, apoi pe pețitorul alungat.

— Cum doriți, spuse ea cu șovăială și îi lăsă singuri.

Imediat după ce plecă, ochii lui se umplură de lacrimi, iar el se duse lângă patul lui Diane. Căzu în genunchi și își lăsă capul mâini, suspinând. Pe Diane o scârbi acea reprezentație.

— Oprește-te! Oprește-te chiar acum, auzi? scrâșni ea printre dinții încleștați.

După o clipă el ridică fruntea și își șterse ochii umezi cu dosul palmei.

— Însă te iubesc atât de mult.

— Iubire? Mă faci să râd! Aș fi o proastă mai mare decât voi doi la un loc dacă aș continua să cred asta.

— Ai tot dreptul să fii supărată, însă trebuie să mă asculți…

— Jacques, nu mai e nimic de auzit. Ce a fost între noi s-a terminat.

— Însă, *mon amour,* nu vorbești serios. Ești furioasă pe mine și înțeleg asta. Însă știu că în timp o să treacă.

— Nu auzi că între noi s-a terminat totul? Nu a mai rămas nimic! spuse ea, pe un ton mai hotărât.

Privirea ei piezișă o întâlni pe a lui. Spre surprinderea ei, ochii lui obosiți începură să se înfurie la sunetul cuvintelor ei și se ridică din nou în picioare. După doar o clipă, pețitorul care intrase plin de căință în camera ei dispăru, lăsând loc unui bărbat în culmea furiei.

— N-o să mă umilești așa! Ești a mea; m-ai acceptat și n-o să-ți dau drumul!

— Domnule, cum îndrăznești să îmi vorbești despre umilință după ceea ce s-a întâmplat în camera de lângă a mea? Ochii ei ardeau, iar furia din inima ei o făcea să tremure în timp ce vorbea. Între mine și tine nu mai e nimic, iar dacă mai încerci vreodată să vii să mă vezi, o să mă duc direct la rege! Jur!

Privirile lor se încleștară. Ea vorbise serios și știa că, după ceea ce făcuse el, nu s-ar fi mulțumit cu mai puțin.

— Regele! Vine regele!

Hélène intră din nou în grabă, chiar înainte de garda regală. Tensiunea rămăsese între ei, însă Diane își îndepărtă privirea de Jacques, auzind sunetul din ce în ce mai puternic al pașilor grei ai soldaților. După apariția gărzilor regale care îi flancară ușa, regele intră îmbrăcat într-o pelerină de catifea roșie, lungă până la genunchi și tivită cu blană de samur. Anne d'Heilly mergea cu un pas în spatele lui, într-o rochie de bal verde foarte atrăgătoare. Noul ei parfum mirosea atât de puternic, încât în câteva clipe camera închisă se umplu de mireasma de mosc tibetan.

— Sper că Maiestatea Voastră mă va ierta că nu mă pot ridica, spuse Diane.

Francisc se îndreptă zâmbind spre patul ei şi o luă de mână. Degetele sale erau împodobite cu rubine, smaralde şi aur.

— Doar dacă şi tu mă ierţi că nu am venit mai devreme să te văd. Însă bănuiesc că ai primit broşa pe care ţi-am trimis-o.

— Da, am primit-o şi e mult prea extravagantă.

— Sunt de acord cu asta, murmură Anne de la piciorul patului.

— Însă o voi purta foarte onorată, spuse Diane, terminând propoziţia, apoi o privi pe ducesa d'Etampes de sus.

Regele nu le dădu atenţie şi îşi pocni degetele deasupra capului.

— Nimic nu e prea bun pentru una de-a noastră, spuse el, făcându-i semn lui François de Guise să îi aducă scaunul înalt şi căptuşit cu catifea de lângă pat.

— Însă, Maiestatea Voastră, dumneavoastră aţi fost cel care şi-a riscat viaţa pentru a o salva pe a mea. Eu vă datorez recunoştinţă.

— Aş fi făcut la fel pentru oricare din grupul meu. Spune-mi, cum îţi merge? Te îngrijeşte medicul meu personal. Eşti mulţumită?

— Foarte, Maiestate. Aţi fost foarte generos să-mi acordaţi serviciile lui. Spune că mă voi recupera complet.

Regele se răsuci în scaun.

— Ei bine… că tot vorbim despre asta. Medicul regal m-a informat că veţi mai avea nevoie de câteva zile bune pentru convalescenţă. Însă, din păcate, mie mi se cere să mă întorc la Fontainebleau pentru discuţii strategice cu comandanţii mei.

Diane privi peste perdelele trase ale patului şi zări zâmbetul triumfător al lui Anne.

— Victoria Franţei este de o importanţă vitală. Maiestatea Voastră trebuie să se întoarcă îndată.

Francisc se răsuci din nou în scaun şi îşi scărpină barba.

— Da, se pare că aşa trebuie. Însă insist să stai aici atâta timp ai nevoie. E un loc încântător, spuse el, privind încăperea. Perfect ca să te însănătoşeşti. Îţi voi lăsa la dispoziţie medicul regal şi pe însoţitoarea ta. Adăugă el, privind nepăsător către Hélène, care stătea lângă uşă.

— Sunteţi foarte bun, Sire.

Regele îl privi pe Jacques, care stătea în picioare lângă capul patului lui Diane.

— Şi pentru că îmi doresc să fii protejată foarte bine cât timp eşti departe de Curte, îl pot lăsa aici pe Montgommery câteva zile, împreună cu nişte oameni de-ai lui, spuse el cu un zâmbet înţelegător.

Diane nu îşi mişcă deloc capul, însă o privi pe Anne în timp ce vorbea. Ar fi dat orice, Dumnezeu îi era martor, să îi spună regelui despre întreaga poveste. Însă, chiar şi în faţa cruzimii de nestăpânit a lui Anne, Diane tot nu reuşea să înţeleagă noţiunea de răzbunare.

— Maiestate, vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o purtaţi, însă

căpitanul trebuie să se întoarcă împreună cu dumneavoastră şi ceilalţi. Sunt sigură că o să fiu bine în acest loc minunat. În plus, îşi va ajuta mult mai bine ţara dacă merge acum cu regele în loc să rămână cu mine.

Francisc îl privi pe căpitanul scoţienilor, apoi din nou pe Diane, foarte surprins, însă nu descoperi nimic. Nimic nu-i trăda.

— Bine, cum vrei, răspunse el făcând un semn cu mâna încărcată cu bijuterii şi se ridică în picioare lângă patul ei. Atunci, când te faci bine, abia aşteptăm să te întorci la noi. Nu-i aşa, *mon amour?*

— Da, aşa e, spuse Anne. O să numărăm zilele.

În dimineaţa următoare, Diane privea de la fereastră cum regele şi cortegiul său îşi încălecau armăsarii împodobiţi şi porneau spre Fontainebleau. După ce se îndepărtară pe aleea încadrată de copaci care ducea în pădure, Chenonceaux se transforma din nou în castelul tăcut care fusese înainte de venirea regelui şi a prietenilor săi. Cel puţin acum era singură cu gândurile ei. După incidentul cu Montgommery, Diane tânjise după linişte şi singurătate ca să-şi îngrijească mândria rănită. Şi, în sfârşit, le găsise.

După încă o săptămână, începu să facă plimbări scurte în jurul castelului, iar la sfârşitul lunii, cu permisiunea medicului regal, ieşea cu Hélène la plimbare prin grădini. După multe împotriviri, Bourges o lăsă cu şovăială să înoate în râu.

— Am stat atât de mult în camera aceea, încât am uitat cât de frumoasă e lumina soarelui, exclamă ea cu un zâmbet, cu o mână sprijinită pe un baston, iar cu cealaltă petrecută pe după braţul lui Hélène. Se plimbară încet până după grădinile englezeşti, până la intrarea în pădure. Dinspre râu bătea un curent aspru, iar în jurul lor se ridică un vârtej de frunze.

— Zilele acestea nu au fost deloc uşoare pentru dumneavoastră, doamnă, spuse cu precauţie.

— Dumnezeu ne pune la încercare în feluri ciudate.

— De obicei, aceia care sunt puşi la încercare sunt cei mai puternici.

Diane îi strânse mâna însoţitoarei sale.

— Ce bună prietenă îmi eşti, Hélène! Nici nu-ţi imaginezi ce mult înseamnă asta pentru mine.

— Sunteţi foarte bună, doamnă, însă aceste sentimente nu necesită prea mult efort. Înainte de orice, sunt în serviciul dumneavoastră.

În timp ce treceau pe lângă coteţele de păsări înapoi spre tufele ornamentale care dădeau spre râu, Diane observă silueta unui bărbat care venea spre ele dinspre castel. Însă îi intra soarele în ochi şi nu îşi dădea seama cine era. Când se apropie îl recunoscu pe medicul regelui. Chiar în spatele lui, în curtea acoperită cu pietriş, o gardă regală stătea în aşteptare lângă calul său. Bourges flutura o scrisoare.

Când le ajunse, era atât de sfârşit, încât pur şi simplu îi aruncă documentul fără să spună nimic. Hélène îşi privi stăpâna, care rupea sigiliul din ceară roşie. Amândouă ştiau de la cine era. Diane citi cuvintele încet şi cu atenţie:

> *Draga mea doamnă,*
>
> *Te implor să îmi trimiţi veşti despre sănătatea ta, ca să ştiu cum să procedez. Dacă eşti în continuare bolnavă, vreau să vin şi să îţi fiu de folos cum pot. Adevărul este că nu pot trăi fără să te văd. Nu mi-e teamă să risc să pierd favorurile tatălui meu ca să fiu cu tine. Te rog, fă-mi onoarea şi îndeplineşte-mi marea dorinţă de a fi în slujba ta. Te asigur că nu voi avea linişte până nu se va întoarce curierul meu cu veşti despre sănătatea ta. Te implor să îmi spui adevărul.*
>
> *Umilul tău servitor,*
> *Henric*

— Madame?

Diane împături scrisoarea şi ridică privirea către Hélène, cu chipul alb ca varul şi lipsit de expresie. Nu putea răspunde. Mintea ei era prea agitată ca să vorbească.

Bourges stătea cu mâinile la spatele pelerinei sale lungi.

— Madame, spuse el nerăbdător, mesagerul regal aşteaptă un răspuns.

Ea se întoarse cu spatele la amândoi şi făcu câţiva paşi. Privi lung râul care curgea în spatele castelului şi încercă să-şi recapete stăpânirea de sine. „Dumnezeule mare, oare încă mă iubeşte? După atâtea lucruri; cuvinte aspre, refuzul meu şi toate acele obstacole de netrecut, oare inima lui încă mă poate iubi?” Diane simţi că niciodată în viaţa ei nu încercase o dragoste atât de pură precum cea pe care i-o oferea Henric. Atâţia îi promiseseră atâtea şi toţi o trădaseră. Louis nu o iubise. Se căsătorise cu ea pentru că statutul ei îi era de folos. Apoi Jacques. Visele ei la un domn onorabil, ca în *Le roman de la rose,* fuseseră spulberate cu mult timp în urmă de viaţa ei ordonată. Devenea rece. Rigidă. Era o realistă. În numele acelei realităţi, timp de doi ani îi întorsese spatele primei persoane care într-adevăr o făcuse fericită. Oare ce se va întâmpla cu ea dacă alegea acel drum?

— Madame, mesagerul regal… încercă din nou Pierre de Bourges.

Diane se întoarse şi îşi duse mâinile la tâmple, peste boneta de catifea neagră.

— Vă rog! Nu pot să gândesc! Am nevoie de timp să mă gândesc!

Hélène interveni şi îi spuse medicului:

— Poate ar fi mai bine ca mesagerul să fie dus la bucătării să mănânce ceva şi să bea nişte vin. O să vin eu când doamna are un răspuns pregătit.

Diane se întoarse doar după ce auzi paşii greoi ai lui Bourges, care străbătea grădina în drum spre castel. O auzise pe Hélène, însă era ca şi când ar fi ascultat-o de la depărtare. Toate gândurile ei erau

îndreptate spre Henric. La intensitatea ochilor lui trişti, la şuviţele părului său negru… la bunătatea sufletului său. Oh da, Dumnezeu s-o aibă în pază, şi ea îl dorea la fel demult pe cât o dorea el. Îl dorea aproape din acel prim moment, cu doi ani în urmă, când ieşise din întuneric la Fontainebleau. Nu recunoscuse asta în faţa nimănui, nici măcar în faţa ei; până acum.

Hélène stătea lângă ea. Grijulie. Tăcută. Urmărea cum chipul crispat al stăpânei ei se netezeşte încet. Văzu un zâmbet slab trecând peste buzele subţiri, apoi dispărând.

— Dumnezeule, am încercat să îl uit, şopti ea.

Hélène se îndreptă spre ea şi puse mâna pe umărul lui Diane, abia atingându-l.

— Oh, Hélène, sunt o stricată…

— Nu, doamnă, nu trebuie să spuneţi aşa ceva! Sunteţi bună şi generoasă. E simplu de văzut de ce vă iubeşte. Şi e la fel de simplu de văzut de ce îl iubiţi.

— Însă e însurat!

— Vă iubiţi cu mult timp înainte de asta.

— Atunci, nu crezi că sunt îngrozitoare? Oh, e atât de tânăr! Are o soţie. Aşa ceva ar fi un mare păcat!

Diane se întoarse spre Hélène cu ochi rugători şi albaştri. Părul ei auriu strălucea în lumina soarelui. Hélène trase adânc aer în piept ca să prindă curaj.

— Cândva, cu mult timp în urmă… am iubit pe cineva. Tăcu o clipă; vocea i se frânse într-o pauză dureroasă. Însă am refuzat, alegând să-i ascult pe ceilalţi, nu ce îmi spunea propriul suflet. Madame, acela a fost şi va rămâne cel mai adânc regret al vieţii mele.

Cele două femei se priviră. Era prima dată când îşi împărtăşeau cele mai mari secrete. Acum între ele nu mai exista clasă, nu mai exista diferenţa care le despărţea. Erau doar femei cu dragoste, dureri şi pierderi. Diane respiră adânc, simţind că aproape i se opreşte inima. Apoi rosti cuvintele care aveau să-i schimbe nu doar viaţa, ci întreaga istorie a Franţei.

— Prea bine atunci. Du-te şi spune-i mesagerului că am un răspuns. Îi va spune Înălţimii Sale că rănile mi s-au vindecat… Trase din nou aer în piept. Şi că, dacă încă mai doreşte, îi aştept cu bucurie sosirea.

19

Iapa frumoasă a lui Henric galopa în faţa a şase gărzi. Traversă aleea umbrită de arcada de platani, către intrarea în Chenonceaux păzită de statuile celor doi lei. Când se apropie de ei, se opri. Henric se aplecă pe oblâncul şeii şi privi castelul ce îi apăruse în faţă. Ea era acolo, chiar în faţa lui, şi îi ceruse să vină. În sfârşit, îl voia. Da, în sfârşit.

Era răvăşit şi obosit după călătoria de două zile, însă nu-i păsa. Făcuse popasuri doar cât să mănânce şi să se odihnească vreo câteva ore. Părăsise tabăra chiar în momentul în care primise mesajul ei.

Când gărzile regale îl ajunseră din urmă, Henric îşi îndemnă calul la galop şi se îndreptă către grajdurile mari de lângă castel. Când descălecă, strânse biletul lui Diane în mâna cu mănuşă de piele ca să prindă curaj şi se îndreptă spre cele două uşi sculptate de la intrare. Medicul regelui ieşi şi îl întâmpină.

— Înălţime, spuse el, cu o uşoară plecăciune politicoasă.

— Cum se simte? E bine?

Bourges, un om cu înfăţişare acră şi o dispoziţie şi mai acră când nu-i convenea ceva, îl studie pe tânărul prinţ cu o sprânceană ridicată. Era îndrăgostit lulea. Se vedea clar. Blestemă în gând o uniune atât de păcătoasă, însă îi răspunse:

— Rănile i se vindecă bine, Înălţime. Dacă va continua să folosească alifia pe care i-o prescriu, o să rămână doar cu o cicatrice abia vizibilă.

Unul dintre soldaţii lui Henric îi luă calul, iar ei se îndreptară spre uşa deschisă a castelului.

— Te rog să mă duci în camera ei.

Doctorul înţepeni. Sprâncenele sale stufoase se arcuiră într-o privire dispreţuitoare. „Ca să vezi, îşi spuse el. Femeia aceea şi fiul regelui. El e doar un băiat! Cu siguranţă ea vrea un singur lucru de la cei ca el." Însă reuşi să-şi păstreze sentimentele pentru sine. Bourges merse în tăcere alături de prinţ. Trei dintre gărzile care călăriseră împreună cu Henric îi urmară pe cei doi bărbaţi în casă. Când ajunseră cu toţii în capătul scărilor, doctorul arătă către uşa închisă a camerei din faţa lor. Două gărzi verificară sălile, aşa cum făceau mereu când îl însoţeau pe prinţ. Celălalt se aşeză în faţa uşii închise şi îşi scoase sabia ca să rămână de pază.

— Deschide-o!

— Nu ar trebui întâi să batem la uşă, Înălţime? obiectă Bourges.

Henric îi aruncă o privire care nu mai lăsa loc de întrebări.

Diane şi Hélène stăteau la un gherghef mic de tapiserie de lângă fereastra deschisă, când doctorul deschise uşa. Aerul dinspre râu bătu

în tivul materialului şi al rochiilor lor. Diane îl privi surprinsă pe Henric, care stătea în uşa boltită, cu o floretă la centură. Încălţările sale erau murdare de noroi, iar părul lui negru era răvăşit de vânt. El făcu o plecăciune în faţa ei. După o clipă, ea lăsă jos acul şi se ridică.

— Vă rog să ne lăsaţi singuri, spuse ea.

Chiar şi după ce uşa se închise în urma lor şi rămaseră cu desăvârşire singuri, niciunul nu făcu vreo mişcare spre celălalt. Trecuse atâta timp! Henric ar fi vrut să alerge spre ea, însă nu se putea urni din loc. Rămase în picioare, privind-o; pielea ei frumoasă, albă ca laptele, în rochia neagră; gâtul ei lung şi palid care se ridica din corsetul cu decolteu pătrat, împodobit cu un lanţ greu de aur. Într-un final, Diane se îndreptă spre el.

— Mi-a fost teamă că ai murit, şopti el.

Ea îşi întinse degetele lungi către el şi îi mângâie obrazul. Amândoi ştiau ce însemna venirea lui. El îi atinse mâna şi i-o sărută.

— Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva, n-aş fi putut îndura.

Diane se apropie şi mai mult, în timp ce el continua să-i vorbească şoptit. Ea îi sărută uşor obrazul chiar peste linia pometelui. Senzaţia lăsată de buzele ei moi pe carnea lui dezlănţui pasiunea adormită dintre ei. Fu mai presus de blândeţea lui, iar el o strânse în braţele sale puternice.

În timp ce o îneca într-un şuvoi de săruturi pline de pasiune, Henric îi scoase boneta. Părul ei auriu i se desfăcu pe spate, iar el îşi îngropă faţa în dulceaţa lui moale. Pentru că o dorea atât de mult, la început părea prea grăbit, însă ea îl îndrumă cu blândeţe. Îi simţea mâinile tremurând, în timp ce ea îi duse degetele la clemele din spatele rochiei ei. Catifeaua greoaie căzu de pe ea pe podeaua de sub ei. Când rămase goală în faţa lui, el îi văzu rana de pe picior. Căzu în genunchi şi o atinse uşor cu vârful degetelor.

— Dumnezeule, şopti el, apoi sărută rana uşor, cu răsuflarea tăiată.

După o clipă ea îl trase în sus. El o rezemă de stâlpul patului, sărutându-i din nou gâtul, chipul, buzele.

— Ah, te rog… şopti Diane, tremurând. Picioarele ei erau slăbite, însă reuşi să-l elibereze de platoşă, pieptar, apoi de pantaloni. Îşi ţinu respiraţia când, într-un final, îi scoase cămaşa de pe muşchii bine făcuţi ai braţelor şi văzu cât de mult se schimbase trupul lui. Când şi el rămase gol, se lipi de carnea caldă a sânilor ei. Sfârcurile ei erau tari şi ascuţite. Gura ei era umedă şi deschisă pentru el.

— Oh, spune-mi că nu ne vom mai despărţi niciodată… şopti el în părul ei.

— Nu… niciodată.

El scoase un geamăt când simţi trupurile lor lipite, în timp ce îi acoperi cu putere buzele încă o dată. Apoi se prăbuşiră împreună pe podea, pe grămada de catifea şi satin a rochiilor ei. În extazul lui îi

simţea mâinile atingându-l blând, mângâindu-l, îndrumându-l în ea.

Cu ea era ca şi când ar fi fost pentru prima oară. Uitase de tot restul. Acea dată când o făcuse obligat cu Caterina fusese un spectacol de stat. Pentru el nu fusese altceva decât un act animalic. La fel ca acei cai din câmpie. Ca fratele lui în spatele tufişurilor. Acea dată nu îi alungase dragostea pentru Diane. Acum, în timp ce se mişcau împreună pe podea, fiecare formă a trupului ei se modela pe trupul lui, iar el se simţea copleşit din nou de dragoste. Nu mai rămăsese decât senzaţia pe care o simţea când era sub el, arcuirea uşoară a spatelui ei când el intră în ea şi limba ei caldă în gura lui. Îi simţea picioarele subţiri şi reci încolăcite în jurul feselor lui, legându-i unul de celălalt în timp ce el se mişca ritmic în ea. Misterul acelui loc secret, cutele calde şi umede de sub peticul de păr auriu, mirosul pătrunzător de mosc şi atingerea pielii ei îl îngropau tot mai adânc în propria lui patimă.

— *Tu es si belle…*{21} şopti el. *Je t'adore… Comme je t'adore…*{22}

Mişcările lor nu mai erau fluide, ci delirante. Pierduse orice urmă de control, iar sentimentul acela primitiv o excita. Senzaţiile începură să-i traverseze stomacul către picioare, explodând precum tunetele, în timp ce el se afunda din ce în ce mai adânc în ea. Împingând. Arcuindu-se. Îşi mişcă trupul puternic peste al ei cu mişcări la fel de puternice şi violente precum o furtună pe ocean; valuri care se înălţau, se prăbuşeau şi se formau din nou. Era orbită. Începu să se simtă ca şi când ar fi coborât o spirală, către capătul unui tunel lung şi întunecat. Nu mai erau decât întunericul şi o rază de lumină fierbinte şi albă la capăt, apoi un cutremurat violent când ajunseră la unitate… La un punct culminant disperat.

Primele raze de soare pătrunseră prin fereastra cu vitralii şi se răsfrânseră în nuanţe puternice de roşu şi albastru pe trupurile lor împletite. Nu se mişcaseră şi nu se despărţiseră. Făcuseră din nou dragoste şi după aceea, în patul ei, însă fusese complet diferit. Aproape ca şi când erau alţi oameni. Henric fusese mai lent. Mai răbdător. Diane fusese liberă. Se abandonase. Se simţise din nou în acelaşi tunel întunecat, văzuse capătul, lumina, dorise să ajungă la ea şi simţise explozia de nedescris a plăcerii. Apoi, după ce obosiseră amândoi, adormiseră aşa cum făcuseră dragoste; uniţi, ca şi când ar fi fost un singur trup.

Diane simţi fiorul minunat din vintre când se întinse sub cuverturi. Se privi, văzu cum se transformase sub culorile din fereastră, aşa cum stătea acolo alături de el. Îşi trecu un deget peste linia adâncă şi curbată a pieptului său. Pielea lui era netedă şi fără păr, trupul său mai ferm, fesele lui mici şi rotunde, umerii mai laţi decât prima dată, cu doi ani în urmă. Respira încet şi ritmat în somn. Era cel mai frumos

bărbat pe care îl văzuse vreodată şi se afla acolo, lângă ea. Îl primise în ea, îl primise cu totul; cu toată furia şi durerea cu care o iubise în ultimii doi ani. Acum, că în sfârşit se hotărâse să-i cedeze, nu-şi amintea de un moment în care să se fi simţit atât de împlinită. Nu avea niciun regret. Nicio îndoială. Pentru prima dată în viaţa ei făcuse ce-i spusese inima. Se lăsase în voia a ceea ce ştia acum că era destinul ei. După o clipă, ca şi când ar fi simţit-o privindu-l, el deschise ochii.

— Visez? întrebă el pe un ton şoptit, cu ochii negri încă înceţoşaţi de somn.

— Ah, trebuie să mă atingi şi să vezi.

— Mi-e teamă să mă mişc; mi-e teamă că mă voi trezi de-a binelea şi tu n-o să mai fi aici.

Se aplecă să-l sărute, iar el o trase deasupra lui.

— Slavă Cerului, spuse el, cu un zâmbet somnoros. O sărută din nou. Gura lui era caldă şi provocatoare, iar ea simţea cum se afundă în acel sărut. Însă, după o clipă în braţele lui, se desprinse de el. Se dădu jos din pat şi se ridică în picioare.

— Nu pleci…

— Atunci vino cu mine! Stătea în faţa lui complet goală, liberă şi lipsită de pudoare în goliciunea ei.

Îi privea vrăjit trupul.

— Unde te duci?

— La râu.

— Dar abia a răsărit soarele!

— E cel mai bun moment. Vino!

Îl trase spre ea şi îl dădu jos din pat. El râse când o văzu atât de jucăuşă, o latură a ei pe care nu i-o bănuise. Ea îi găsi cămaşa şi şosetele de mătase şi rochia ei, iar cei doi iubiţi se furişară în tăcere pe scări, afară, în dimineaţa răcoroasă de primăvară.

Abia trecuse de răsărit, iar pământul era acoperit cu picături cristaline de rouă. Nu se auzea niciun sunet. Alergară ţinându-se de mână până pe malul râului, din care se ridica o ceaţă albă şi grea. Henric o privi cum îşi scotea roba şi, fără să-i pese că apa era rece ca gheaţa, sări în ea. După o clipă îşi aruncă şi el veşmintele şi o urmă. Henric fu surprins de cât de mult îl înviora apa rece. Înotă către ea şi o cuprinse în braţe. Ea râse ca o silfidă şi se desprinse de el, scufundându-se în curenţii reci şi repezi. El o urmă, iar când ieşiră din nou la suprafaţă în apa puţin adâncă de lângă ţărm, Henric se lipi de ea şi îi sărută pielea rece a sânilor. Apoi gâtul. O dorea din nou. Ştia că mereu avea s-o dorească aşa. Liber şi firesc.

După ce o mai ţinu o clipă aşa, o luă în braţe şi o duse într-un pâlc de sălcii pe ţărmul în pantă. Acolo o aşeză pe pământul umed şi făcură dragoste din nou în nisipul ud, unde atingea marginea râului.

El se trezi primul. Foşnetul lui o trezi şi pe ea. Era apus. Încă erau înlănţuiţi, cu picioarele lipite şi braţele în jurul celuilalt. Diane deschise ochii, iar Henric se desprinse de ea, însă ea nu se mişcă. Lumânarea de lângă ea se transformase într-o baltă de ceară lichidă. Ea îl privi cum se ridică să o stingă. Culoarea roşiatică a ultimelor raze de soare intra prin fereastră şi se topea într-o nuanţă aurie în focul în care el tocmai arunca un buştean.

Ea zâmbi simţindu-se nespus de mulţumită, privindu-l cum se îndrepta către lavoarul din capătul camerei. În ochii ei, mişcarea trupului său musculos era aproape elegantă. Henric umplu lavoarul cu apă dintr-un urcior de argint de lângă el şi îl aduse împreună cu o cârpă lângă patul lor. Se urcă din nou lângă ea, în genunchi, apoi răsuci cârpa în apă. Fără să scoată o vorbă, trecu prosopul ud peste sânii ei, spălându-i trupul al cărui parfum se împletea atât de puternic cu al său. Ea rămase nemişcată, în timp ce prosopul coborî spre coapse; dincolo de genunchi, până în vârful picioarelor.

— Ştii că îţi cunosc fiecare formă şi fiecare bucăţică din trup? şopti Henric, închizând ochii.

— Aha, spuse ea zâmbind blând, în timp ce cârpa urca din nou către sâni.

— Am păstrat totul în amintire cât am fost despărţiţi. De exemplu, spuse el, oprind prosopul pe ombilicul ei, aici începe o adâncitură mică.

Zâmbetul lui Diane înflori.

— Iar aici se află un mic petic de păr, fin ca al unui prunc.

Ea îi urmări degetele puternice alunecând blând de-a lungul trupului ei, cu o abilitate surprinzătoare. Tremură, simţi cum i se face pielea ca de găină. Când el redeschise ochii, o văzu excitată şi asta îl făcu să o dorească din nou. Îi aşeză capul din nou pe perne şi se lipi de ea. Se sărutară din nou, la început cu tandreţe, apoi din ce în ce mai plini de dorinţă. Îşi petrecu braţele în jurul ei, prinzând-o în strânsoarea lor puternică.

— Ştii că te venerez. Tu eşti lumea mea, *m'amie,* spuse el, şoptindu-i cuvântul străvechi care însemna „dragostea mea”.

— Şi tu a mea.

— Ce îi vei spune lui Montgommery?

— Între noi nu mai e nimic. Nu trebuie să-i spun nimic, spuse ea, zâmbind uşor.

— Înseamnă că nu te vei căsători cu el?

Ea îl privi şi îşi trecu degetele prin părul lui negru şi aspru.

— Acum… cum aş mai putea? întrebă ea încet, lipindu-şi capul de pieptul lui.

— Ah, cum l-am invidiat şi l-am urât pe bărbatul acela! Am vrut să-l ucid pentru că te atingea când eu nu puteam să o fac. Tu eşti singurul

lucru care a avut vreodată importanţă pentru mine şi a fost ca şi când aş fi văzut cum o parte din mine e sfâşiată. Îi ridică bărbia de pe pieptul lui, obligând-o să-l privească. Ţi-am spus asta cu mult timp în urmă şi încă e adevărat. Sunt un bărbat care are de oferit o singură inimă şi ţi-am oferit-o ţie. Trebuie să ai mare grijă cu asta.

Ea îi duse un deget la buze.

— Te rog, şopti ea. Nu face promisiuni pe care ai putea să nu le ţii.

— Ştiu ce simt.

— Eşti tânăr, *chéri,* iar viaţa e lungă. Ne avem unul pe celălalt acum şi aici, în acest loc. Nu încerca să-mi promiţi eternitatea.

Henric se desprinse de ea şi se aşeză în genunchi, luându-i mâinile într-ale sale. Pentru prima dată în viaţă stătea dezgolit în faţa altei persoane, însă se simţea ca şi când ar fi fost un lucru firesc, pe care îl făcuse de mii de ori înainte.

— M-am rugat să vină ziua în care o să mă vrei, chiar dacă părea o eternitate. Apoi, prin voia lui Dumnezeu, în sfârşit eşti a mea. Fără tine nu sunt nimic; sunt neajutorat şi singur. Madame… *m'amie,* sunt umilul tău servitor atât cât binevoieşti să mă ai.

Diane îl privi în ochi, care nu mai erau trişti şi adânci, ci plini de sensibilitatea pe care i-o văzuse la Cauterets. Ardeau de focul unei noi patimi. Diane nu-şi mai găsea cuvintele. El era prinţ, duce d'Orleans, îngenuncheat şi umil în faţa ei. Nu era doar o toană adolescentină, după cum crezuse ea. Pentru prima dată înţelese cât de mare era pasiunea lui pentru ea. Şi, tot acum, când privi în acei ochi, se simţi, în sfârşit, suficient de în siguranţă cât să-i ofere la rândul ei propria inimă. Ca şi când el ar fi ştiut asta sau ar fi simţit schimbarea ei, se aplecă spre ea, încă strângându-i mâinile într-ale sale.

— Te iubesc, spuse el, în timp ce-i desfăcu buzele cu ale sale şi o sărută. Apoi, după o clipă, adăugă: Te iubesc cu tot ce am şi cu tot ce sunt.

— Şi eu, din toată inima… te iubesc.

Ochii lui se umplură de lacrimi, iar el îşi ascunse surprinderea strângând-o la piept şi sărutând-o. Timp de doi ani tânjise s-o audă spunându-i asta, îşi imaginase cum ea îi spunea asta. Însă, cumva, când chiar se întâmplă, tot îl luă prin surprindere. Nu-şi mai amintea ca altă fiinţă umană să-i fi spus că e iubit. Nici măcar mama lui. Diane de Poitiers schimbase toată acea durere, toată acea pierdere, rostind două cuvinte simple. Cu ea în braţele sale, lanţurile care îi legaseră viaţa cu ură şi nefericire căzură cu uşurinţa cu care cade mătasea de pe pielea proaspăt spălată. Cu ea nu era prinţ, era un simplu bărbat. Un bărbat îndrăgostit. Făcuse pentru el mai multe decât ar fi putut să ştie vreodată şi avea să lupte pentru tot restul vieţii lui să o facă fericită.

O zi se transformă în două, iar trei deveniră patru de când erau

împreună singuri în grădina lor împrejmuită de la Chenonceaux. Restul lumii şi complicaţiile ei rămăseseră în urmă. Îşi petreceau zilele călărind în pădure şi pe malul râului. Luau masa peste râu, unde copacii erau mai deşi şi ofereau mai multă umbră sub care să facă dragoste.

Ca nişte copii, îşi scrijeliră numele pe scoarţa unui copac. Vorbeau ore întregi despre visurile şi speranţele lor. Îşi plănuiau viitorul, fără să ţină seama de responsabilităţi. Nu vorbeau nici de rege, nici de Caterina, al căror chip abia şi-l aminteau.

Iubeau aceleaşi lucruri: călăria, *jeu de paume,* înotul, să-şi citească unul altuia. Legătura pe care o consfinţiseră în castelul acela special de pe apă se adâncea cu fiecare zi. El o învăţă să joace şah, un joc pe care ea nu îl stăpânise niciodată prea bine. Noaptea, în camera lor, se ghemuiau pe un covor gros lângă foc, cu o tablă de marmură între ei şi îmbrăcaţi doar în haine lejere de noapte şi acoperiţi de cuverturi şi jucau. Ea învăţa rapid sub îndrumarea lui şi deveni în scurt timp un adversar de temut.

— Ştii, *m'amie,* nu îţi va fi uşor, spuse el într-o seară, privind-o. Ea se gândea la următoarea mutare, iar faţa îi era luminată de nuanţele aurii ale focului. Oamenii vor crede că m-ai corupt cu metodele tale lumeşti şi că m-ai furat de lângă soţia mea.

— Şi nu e aşa? spuse ea, luându-i nebunul. El aşteptă să-şi ridice privirea către el. După o clipă, ea o făcu.

— Madame, nu ţi se poate fura ceea ce nu ai avut niciodată. Sufletul meu îţi aparţinea ţie cu mult înainte ca ea să pună piciorul în Franţa.

Diane zâmbi şi se aplecă peste tablă ca să-l sărute.

— Însă, *chéri,* ştii că asta trebuie să rămână un secret între noi doi.

Colţurile gurii lui se strânseră.

— Da, ai dreptate, spuse el după o clipă. Sau cel puţin acum. Încă nu voi tulbura apele pentru niciunul din noi. Însă într-o zi totul va ieşi la iveală şi o să vreau să mă laud cu tine în faţa tuturor curtenilor meschini şi invidioşi de la Curtea lui Francisc. Atunci se va spune că micul Henric cel cu o voinţă atât de slabă şi atât de melancolic nu e chiar atât de neînsemnat, căci a obţinut premiul cel mai mare!

Diane întinse mâna şi îi atinse obrazul.

— Însă până atunci trebuie să fim foarte, foarte precauţi. Dacă Maiestatea Sa află, eu o să fiu alungată imediat de la Curte şi de lângă tine.

— Dacă vreodată îţi va face vreun rău, îl omor cu mâna mea! izbucni Henric, în timp ce imaginea demult uitată a tatălui său îl umplu de aceeaşi furie pe care o simţise în copilărie. În furia lui, se întinse spre ea ca şi când ar fi fost un soi de întăritor, iar ea i se dădu bucuroasă. El îi trase cămaşa de noapte şi îi sărută sânii dezgoliţi, până când îi simţi sfârcurile întărindu-se sub buzele lui. El o privi şi

zâmbi, îngropându-şi chipul în adâncitura dintre ei. Împinse tabla de şah; piesele de lemn sculptate se clătinară şi căzură pe placa de marmură.

Henric o ţinu în felul puternic în care un bărbat ţine o femeie şi o sărută cu toată pasiunea masculină pe care ea sperase să o simtă; şi totuşi, în sufletul lui zăceau nevoile neîmplinite ale unui băiat care stătea gol în faţa ei. Ea se întinse sub el pe podeaua rece, înconjurată de cămaşa de noapte şi cuverturi, simţindu-i pasiunea şi totuşi şi o latură mult mai adâncă a lui care începea să iasă la iveală. Era un fel de renaştere a unui copil care murise cu mult timp în urmă; o renaştere care i se datora în întregime ei.

Însă nu era vorba doar de învierea lui. Diane îşi refuzase propria pasiune timp de atât de mulţi ani pustii, încât faptul că în sfârşit îi cedase era ca un izvor. Schimbarea din relaţia lor însemna o viaţă nouă pentru amândoi. Ei nu-i mai păsa de diferenţa de vârstă dintre ei sau că era căsătorit, sau că într-o zi avea să o părăsească. Atunci era sigură că el o iubea şi asta îi era de ajuns. Îl privi şi se întrebă ce era. Ce era acea forţă ciudată, aproape divină, care îi aruncase unul spre celălalt? În adâncul sufletului ei ştia că îl iubise, întâi aşa cum o mamă îşi iubeşte fiul; acum aşa cum o femeie iubeşte un bărbat. Să nege asta, aşa cum o făcuse până atunci, însemna să-şi nege propria existenţă. Iubirea însemna viaţă, o viaţă nouă pentru amândoi.

Henric era cu Diane de opt zile când fu obligat să plece de la Chenonceaux. Fu nevoit să se întoarcă în tabăra militară, unde îl aşteptau fratele său, Delfinul, şi Marele Maestru Montmorency. Ea stătea în alcovul rotund de la camera ei şi îl privea în timp ce se îmbrăca. Întâi, lenjeria intimă de mătase albă; şosetele, apoi pantalonii. Privi cum îi trece peste muşchii proeminenţi ai gambelor şi coapselor. El nu o privea. Nu putea. Era prea dureros să o părăsească.

Henric îşi trecu şi cămaşa de mătase roşie peste spatele gol. Ea vedea cum i se contractă şi se relaxează muşchii laţi, în timp ce îmbrăca un pieptar albastru-închis, brodat cu blazonul regelui. Se aşeză într-un scaun de piele cu spătar înalt ca să-şi încalţe pantofii. După o clipă îi lăsă să cadă pe podea. Se lăsă pe spate şi o privi. Diane veni la el fără să scoată o vorbă şi i se aşeză în braţe. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi îi sărută uşor obrajii; rămaseră tăcuţi pe scaun, strângându-se în braţe. Fiecare clipă era preţioasă. Amândoi erau conştienţi că nu aveau de unde să ştie ce îi aştepta. După o clipă el începu să-i mângâie linia braţului, să-i simtă din nou catifelarea.

— Ah, cât mi-aş dori să opresc timpul şi să rămână lucrurile aşa cum sunt acum, oftă el, privind prin fereastra deschisă către râu.

— Însă ştii că nu se poate, şopti ea, lăsându-şi capul pe umărul lui. Trebuie să părăsim amândoi acest loc.

— Da; să ne întoarcem în lumea reală, cu toată urâţenia şi înşelăciunea ei.
— Nimic nu va mai fi la fel.
— În această lume nimic nu e constant în afară de dragostea mea pentru tine.
— Şi a mea pentru tine, adăugă ea.
Diane îl urmă pe prinţul şovăitor în jos pe trepte până în foaierul principal. Era devreme, iar pereţii încă păstrau răcoarea nopţii. Când ajunseră la capătul scării, Henric rămase pe loc în faţa priveliştii care i se deschisese. În foaier stăteau aliniate gărzile regelui. Toţi bărbaţii stăteau drepţi, cu săbiile scoase şi toca cu pană albastră într-o parte. Încadrau calea către uşile duble deschise. Când Henric coborî ultima treaptă, toate gărzile făcură o plecăciune reverenţioasă în faţa lui. Era acelaşi gest pe care îl făceau în faţa regelui. Henric se opri să îi privească. Inima începu să-i bată cu putere.
— Ce înseamnă asta? Nu sunt rege! De ce sunteţi aici?
Pentru că niciunul nu răspundea, el înaintă către uşile deschise şi ieşi în curtea acoperită cu pietriş. Diane îl urmă. Hélène flanca uşa lângă medicul regelui. Amândoi stăteau cu capetele plecate solemn. Diane îşi privi servitoarea când trecu pe lângă ea, însă Hélène nu scoase o vorbă. Când se întoarse din nou spre Henric, Diane îl văzu clătinându-se, apoi privi în faţă să-şi dea seama ce anume văzuse el. În faţa lui se afla o armată de gărzi regale călare. Calul întunecat din faţă era împodobit cu flamura regală în roşu, albastru şi auriu, pe care era ţesută imaginea unei salamandre. Calul de lângă acesta avea o flamură în negru, flamura de doliu. Alţi cincizeci de bărbaţi stăteau în uniformă în zona circulară din faţa uşii de intrare. Când Henric ieşi din castel, se plecară ceremonios, aşa cum făcuseră şi ceilalţi.
El o privi din nou pe Diane, care stătea sub arcada uşii, cu aceeaşi expresie surprinsă. Se temea de ce era mai rău. Se gândea că regele îi descoperise, însă nu spuse nimic, se mulţumi să aştepte. Când Henric se întoarse iarăşi, îşi văzu vechiul prieten, pe Jacques de Saint André, ieşind dintr-o legiune de gărzi şi înaintând spre el. Când se apropie de Henric, se plecă la fel de solemn ca toţi ceilalţi.
— Ce naiba înseamnă toate astea, Jacques?
Diane înaintă şi se opri lângă Henric. Saint André o salută cu un semn sec din cap, apoi îl privi din nou pe prinţ. Chipul lui era tras. Nu se bărbierise, iar hainele lui erau pline de praf şi de noroi. Era clar că venise în goană din tabără.
— Înălţime, regret ceea ce trebuie să vă spun, însă vă rog să fiţi curajos.
— S-a întâmplat ceva cu regele?
— Cu fratele dumneavoastră, Delfinul. E mort.
— Mort? Nu se poate. Abia l-am văzut.

— A murit cu două zile în urmă, Înălţime, la Tournon, unde îl aştepta pe tatăl vostru.

— Nu cred… nu pot să cred.

— Regret, însă am văzut cu ochii mei. Regele bănuieşte că e vorba de o otrăvire. Însă mă tem că făptaşul rămâne învăluit în mister.

Henric simţi cum i se întunecă mintea. Chiar dacă nici în copilărie nu fuseseră apropiaţi, Francisc rămânea fratele său mai mare; fratele cu care încercase să se măsoare şi în faţa căruia pierdea mereu. Diane întinse mâna către el, văzându-l cum se clatină.

— Îmi pare atât de rău, Henric, şopti Saint André pe tonul prietenului, plecând capul la fel ca toţi ceilalţi.

Henric privi din nou către curtea plină de gărzi regale, toţi cu capul plecat în faţa lui. Îl privi din nou pe Saint André, apoi pe Diane. Chiar şi ea se plecase acum.

— Madame, vă rog! Nu vă plecaţi în faţa mea!

Diane îşi ridică fruntea doar cât să o audă Henric, însă continuă să rămână în aceeaşi postură de plecăciune ca toţi ceilalţi.

— Îţi arătăm respect pentru că acum eşti Delfin. *Mon amour,* prin voia unei tragedii atât de cumplite, tu vei fi următorul rege al Franţei.

20

Ferestrele de la Les Tournelles din Paris erau acoperite cu fâşii mari de mătase neagră, care nu-i permiteau soarelui să pătrundă. De asemenea, camuflau sunetul Rugăciunii pentru morţi, intonată de orăşenii care vegheau. O flamură neagră era întinsă de-a lungul porţii către castelul în care, cu douăzeci de ani în urmă, se năştea băiatul pe care îl jeleau acum. Trupul său fusese, în sfârşit, adus pe un catafalc la catedrala Saint-Denis, unde urma să fie îngropat alături de mama lui.

Regele era de neconsolat. În locul monarhului puternic care plecase de la Chenonceaux rămăsese acum doar urma unui bărbat. Se plimba fără ţintă prin sălile întunecate, scuturând din cap. Nu vorbea cu nimeni, scotea doar câteva vorbe şi mânca doar cât să nu moară.

Moartea fiului său cel mare îl îmbătrânise pe regele hedonist aşa cum n-ar fi făcut-o nicio altă vărsare de sânge sau tragedie. În durerea lui era însetat de răzbunare. La o săptămână după înmormântarea fiului său se aduseră acuzaţii oficiale împotriva contelui Sebastian Montecuculi, secretarul personal al Delfinului, care venise în Franţa în anturajul Caterinei de Medici.

Montecuculi avea multe bile negre, ceea ce făcea ca acuzaţiile de crimă să fie şi mai plauzibile într-o Curte care urla după răzbunare. Era italian, ceea ce nu doar că îl lega de Caterina, ci îl şi făcea părtaş la o posibilă conspiraţie instigată de împăratul Carol. De asemenea, tot el fusese nefericitul care, atunci când i s-a cerut, îi adusese Delfinului paharul cu apă din care se bănuia că i s-a tras moartea. Însă dovada cea mai puternică împotriva lui era cartea de otrăvuri care fusese găsită printre lucrurile sale.

Fuse torturat fără milă, până când îşi recunoscuse crima. Cu toate că, după ce încetase tortura, încercase să-şi retragă mărturisirea, regele era convins de vinovăţia lui. Refuză să discute cu oricare dintre curtenii lui despre alţi suspecţi, mulţi la număr. Îşi puse în cap, cu o ferocitate de neclintit, să-l vadă pe conte executat pentru crimă. Pentru ca regele să-şi recâştige pacea, sentinţa lui fu să fie legat de patru cai şi sfâşiat în bucăţi.

Amândoi hotărâră ca Diane să mai rămână câteva zile la Chenonceaux, în timp ce Henric urma să se întoarcă la Paris. Dorise să-i aducă ultimul omagiu fratelui său care era îngropat în catedrala Saint-Denis, chiar la marginea oraşului. Şi-ar fi dorit cu disperare ca Diane să îl însoţească, însă amândurora le era teamă de bănuielile pe care le-ar fi putut stârni o mişcare atât de îndrăzneaţă.

Marele Maestru, acum locotenent-general al armatei franceze, se afla într-o tabără militară de pe Ron, unde preluase comanda

soldaţilor împotriva împăratului. După scurta sa oprire în Paris, Henric i se alătură prietenului său Montmorency în Avignon.

Seara, în timp ce stătea retras, Delfinul îi scria lui Diane. Scrisorile sale erau marcate de un ton profund de singurătate şi disperare. Când ea reveni la curtea regală, care între timp se mutase la Fontainebleau, biletele deveniseră de-a dreptul disperate. Erau scrisori lungi şi pline de pasiune, în care o implora să-i scrie, o ruga să-i mărturisească dragostea pentru el, aşa cum făcea şi el în permanenţă.

Însă ea nu putea. Scrisorile însemnau dovezi. Era suficient ca o astfel de scrisoare să cadă în mâinile vreunui curtean nemulţumit sau ambiţios ca să-i aducă ruina completă şi posibilitatea despărţirii lor pentru totdeauna. Nu putea să-şi asume acest risc. Nu încă. Însă scrisorile continuau să sosească, uneori chiar şi trei pe zi, prin curier personal.

> M'amie,
>
> Vă rog mult să îmi răspundeţi. Vă rog, daţi-mi doar un semn că nu am pierdut atât de repede favorurile dumneavoastră. Vă promit că un singur cuvânt din partea dumneavoastră îmi va da puterea să merg mai departe până ne vom vedea din nou. Aţi fost întotdeauna viaţa mea şi dragostea mea. Mă las în seama bunătăţii dumneavoastră.
>
> Umilul dumneavoastră servitor,
> H

În intimitatea dormitorului ei, Diane aruncă scrisoarea în foc şi o privi cum se stinge în flăcările strălucitoare. Când aceasta deveni doar un bulgăre de cenuşă şi se sfărâmă peste buşteanul ce ardea, se ridică şi se duse din nou în salonul ei de primire. Mesagerul personal al Delfinului stătea pregătit la uşă, cu mâinile la spate şi capul sus. Hélène stătea jos lângă fereastră şi ridică privirea în clipa în care Diane se întoarse în cameră.

— Madame, nu transmiteţi niciun răspuns? întrebă garda, pe un ton monoton şi politicos.

— Nu, domnule. Niciun răspuns.

În săptămânile care urmară, pregătirile de căsătorie între fiica cea mai mare a lui Diane, Françoise, şi Robert de La Marck avansau, aşa că fu nevoită să se întoarcă acasă la Anet ca să încheie contractul. Însă nici măcar în propria casă nu simţea că se află în absolută siguranţă cât să răspundă la scrisorile pasionale ale Delfinului.

Ma Bien-aimée{23},

Mi-e teamă de ce e mai rău. Se apropie Crăciunul; sunt patru luni de când mi-ai jurat dragoste, însă nu am primit nici măcar un cuvânt de la tine. Ştiu că nu eşti bolnavă, căci mesagerul meu îmi spune că pari sănătoasă. Şi îmi mai spune că nu îi dai nicio veste cu care să se întoarcă.

Dacă ar fi să ard în flăcările Iadului, acelea ar fi mai suportabile decât durerea indiferenţei tale.

Diane împături scrisoarea pe aceeaşi dungă pe care fusese împachetată când o primise. Apoi, aşa cum făcuse şi cu celelalte, aruncă pergamentul regal în flăcările căminului şi aşteptă acolo până când se transformă în cenuşă. Ieşi după câteva clipe şi, înainte ca mesagerul să poată deschide gura, spuse:

— Nu, domnule, nu am niciun răspuns.

Hélène aşteptă ca mesagerul să plece, apoi se ridică din scaunul ei de lângă fereastră şi se apropie grăbită de Diane.

— Madame, vă rog să mă iertaţi, însă este a treia scrisoare în două zile. Cred că Înălţimea Sa e disperat să primească o vorbă de la dumneavoastră.

— Nu pot să risc, Hélène, şopti ea. Scrisoarea poate să cadă în mâinile oamenilor regelui. Iar dacă s-ar întâmpla asta, aş fi ruinată. Nu. Nu pot avea încredere în nimeni. Diane privi în ochii adânci şi expresivi ai însoţitoarei ei şi la frumuseţea simplă şi naturală a femeii care îi devenise prietenă. Ce să fac?

— Poate ar trebui să îi trimiteţi doar un semn; ceva să-l liniştiţi când e departe.

— Însă ar fi oare înţelept? Riscăm amândoi atât de mult!

— Madame, cred că e mult mai lipsit de înţelepciune să nu răspundeţi. Înălţimea Sa va fi copleşit de grijă.

Diane îşi aminti de una dintre primele scrisori pasionale ale lui Henric, care acum zăceau sub formă de cenuşă în cămin. Îi ceruse un cuvânt. Dorea doar un semn al dragostei lor ca să se simtă în siguranţă. Ce ar putea risca? Diane se îndreptă spre masa ei de scris. Scoase o foaie mică de pergament şi se rugă Fecioarei Maria să o ajute să găsească inspiraţia de a-i linişti temerile iubitului ei. Se aşeză şi privi foaia goală. Hélène se îndepărtă puţin, încercând să nu se uite. Diane înmuie pana lungă în călimară şi aşeză vârful ud pe hârtie. Întâi desenă un H. Iniţiala rămase stingheră pe pagină; la fel de singură ca el; departe, cu o întreagă armată de soldaţi francezi şi totuşi fără nimeni. Aşa cum era şi ea la Anet, cu familia ei şi cu Hélène şi totuşi la fel de singură ca el.

Când îşi aminti de ei doi, îi veni ideea. Nu-i va trimite un cuvânt, ci un simbol. Mototoli bucata de pergament şi luă alta de pe raftul de deasupra mesei de scris. Desenă un D încet. Lângă el desenă un alt D cu care îl uni pe primul, însă de data asta invers. Legase cele două litere formând litera H. Era ceea ce îşi dorise el; un semn al uniunii lor. D şi H împletite, ca să simbolizeze dragostea lor. Va înţelege. Suflă uşor peste hârtie să usuce mai repede cerneala, apoi o împături. Hélène o sigilă cu ceară, iar Diane ridică privirea spre ea.

— Ce e între mine şi prinţ, începu ea pe un ton sobru, e un păcat împotriva lui Dumnezeu. Şi totuşi, nu mă judeci.

— Madame, cred că cel mai mare păcat împotriva lui Dumnezeu este să fii fals. Dacă nu eşti sincer cu tine însuţi, atunci e imposibil să fii sincer în faţa Domnului. Nu vă condamn că v-aţi ascultat inima.

21

— Pentru că Maiestatea Sa m-a întrebat, o să fiu direct. Cred că Delfinul ar trebui să divorţeze de ea.

— Divorţ? pufni regele. Imposibil! O să las chestiunile astea de prost gust în seama casei regale a Angliei, căci bunul meu frate Henric a devenit foarte priceput la ele. Nu. În casa regală franceză nu va avea loc divorţul.

Era prima zi de aprilie, trecuseră şapte luni de la moartea Delfinului. Cu toate că primăvara îl mai întremase, dispoziţia lui Francisc încă era melancolică. Cardinalul de Lorena, conducătorul ambiţios al casei de Guise, se plimba alături de rege, pe potecile şerpuite din jurul noilor grădini formale. Cardinalul se prefăcea că apreciază precizia frumuseţii care îl înconjura, fără să fie împiedicat de răspunsul regelui la sugestia sa calculată. La urma urmei, ideea era proaspătă. Era destul timp. Dacă planul îi era acceptat, trebuia executat perfect. Nu putea grăbi lucrurile. Trebuia să facă să pară propria idee a regelui. Nu era acceptată nicio eroare când era la mijloc onoarea întregii sale familii. Se linişti şi trase aer în piept.

— Maiestate, să nu uităm că au trecut patru ani şi Delfina încă nu a născut un fiu. Acum că prinţul Henric este Delfin, Franţa nu are moştenitor. După cum bine ştiţi, această situaţie este una foarte periculoasă.

Regele nu îi răspunse, însă Guise ştia că argumentul său era bun. Îşi continuară plimbarea. Cardinalul aruncă o privire în lateral când fu sigur că regele nu-l vedea. Francisc se opri să admire o tisă de culoarea smaraldului tunsă în formă de con, însă, în ciuda încercării Maiestăţii Sale de a se ascunde, Cardinalul putu vedea consternarea de pe chipul regelui.

— Însă am primit-o pe Caterina ca şi când ar fi fost propria mea fiică. Cum să mă gândesc la aşa ceva?

— Maiestatea Voastră nu trebuie să se preocupe cu detaliile unei astfel de mişcări. Trebuie doar să vă daţi acordul pentru rezolvarea situaţiei.

Se plimbară de-a lungul grădinii până la pavilion. Din nou era tăcut, atent să nu îi forţeze mâna. Jean de Guise, Cardinal de Lorena, era un bărbat şiret, mai mult înţelept decât frumos. Un bărbat înalt, cu înfăţişare semeaţă, cu păr alb şi barbă ascuţită care pe alocuri se îngălbenise, fusese de-o viaţă în slujba regelui. Era calculat şi foarte ambiţios, trăsături care îi asiguraseră o poziţie ecleziastică foarte înaltă şi, de asemenea, îl transformase într-un apropiat al monarhului francez. Faptul că era confidentul regelui era o bază de putere pe care, cel puţin pentru moment, când Montmorency se afla în sud, iar

Chabot era şi el departe de Curte, se bucura să nu o împartă cu nimeni.

Însă nimic nu era bătut vreodată în cuie la acea Curte, iar el ştia asta. Cu gândul la viitor, asigurase posturi bune pentru ambii săi nepoţi. Unul era arhiepiscop de Reims, iar celălalt avansase de curând de la statutul de paj regal la cel de membru de elită al gărzii personale a regelui. Acum, Cardinalul ştia că trebuia să profite de ocazie şi pentru nepoata sa, Marie, cea mai mare dintre copiii fratelui său, ca şi când nu s-ar mai ivi o alta.

— Şi aveţi în minte pe cineva care ar putea-o înlocui pe Delfină? întrebă regele într-un final, privind cerul.

Guise aşteptă gânditor o clipă, apoi răspunse:

— Maiestate, e doar o sugestie, însă poate că Înălţimea Sa ar fi mult mai bine de data asta cu o mireasă franţuzoaică, cineva cu care să aibă mai multe în comun.

— Într-adevăr.

Regele îl privi, cu buzele strânse într-o linie subţire.

— Contele de Saint-Pol are o fiică. Numele ei a fost adus în discuţie.

— Hmm.

— Mai este şi Marie, fiica ducelui de Vendôme.

— Şi? întrebă regele, care încă părea să studieze un pâlc pufos de nori albi.

— Desigur, Maiestatea Voastră ştie că ducesa de Longueville este acum văduvă.

— Ah, da. Nepoata dumneavoastră, Marie.

Fură întrerupţi de două gărzi care escortau un mesager.

— Maiestate, mesaj din partea locotenentului-general, anunţă acesta pe un ton formal şi îi întinse regelui o bucată sigilată de pergament. Francisc o deschise. Cardinalul stătea în tăcere lângă el, în timp ce acesta citi biletul.

— Monty s-a hotărât acum să ocupe oraşul imperial Hesdin din nord, oftă regele. Spune că garnizoanele sunt slabe şi că poate fi o fortăreaţă puternică împotriva împăratului când ne vom strecura din nou în Italia.

— Însă Maiestate, gândiţi-vă la oameni, la vieţi. Am pierdut deja atât de multe! Nu e un risc prea mare?

— Când l-am numit pe Montmorency locotenent-general, i-am dat mână liberă. Şi am ajuns atât de departe! Dacă asta înseamnă că într-o zi pot avea din nou Milanul, îl voi susţine. Mă rog la Dumnezeu doar ca Monty să fie sigur de ceea ce face.

Cardinalului de Lorena nu îi părea rău că schimbaseră subiectul. Reuşise să i-o propună pe nepoata lui. Era tot ceea ce sperase să reuşească atunci. Să planteze sămânţa. Iar pentru moment era suficient.

— Dacă Milanul este ceea ce doreşte Maiestatea Voastră, spuse el cu înţelepciune, atunci mă voi ruga pentru acelaşi lucru.

M'amie,

Îţi scriu din tabăra militară de lângă Therouenne. Au trecut atâtea zile şi nopţi fără lumina zâmbetului tău şi blândeţea cuvintelor tale! Îmi dă putere doar semnul pe care l-ai făcut numai şi numai pentru mine.

Diane împături scrisoarea şi o băgă în corsetul rochiei. Nu-şi găsea putere să o citească până la capăt. Ajunse la marginea patului şi se prăbuşi peste cuverturi. Încercă să nu dea atenţie, însă durerea creştea cu fiecare zi. Începuse cu o greaţă uşoară, apoi scurgerile de sânge din zonele intime. „Menstruaţia", se gândise ea. Durerea încetă, însă reapăru după câteva zile. Sânii îi erau umflaţi şi o dureau şi îi era din ce în ce mai greu să mănânce.

— Madame, vă rog, lăsaţi-mă să chem un doctor, spuse Hélène, alergând spre ea. Înălţimea Sa nu m-ar ierta niciodată dacă aţi fi bolnavă, iar eu nu…

— Nu! Diane îşi strânse pântecul şi se rostogoli pe spate în pat, respirând adânc şi încercând să oprească durerea. După o clipă, continuă: Te rog să mă ierţi, spuse ea, ridicându-se dintre perne. Hélène trase cuverturile în jurul ei. Diane tremura, însă pielea ei era umedă şi caldă. Ochii ei albaştri erau împăienjeniţi, cu cearcăne întunecate. Ştiu ce am, spuse ea pe un ton sfârşit. Am mai trecut de două ori prin asta. Mi s-a spus la Cauterets că va veni şi a treia oară. Profeţia s-a adeverit, Hélène! Sunt grea.

Hélène îşi duse amândouă mâinile la gură ca să-şi ascundă groaza.

— Nu credeam că mai e posibil acum. Fiica mea cea mai mare se va căsători curând.

Hélène îşi îndepărtă mâinile de pe chip.

— Ah, doamnă, ce veţi face?

— Ce pot să fac? Prinţul are o soţie. Am ştiut întotdeauna asta. Cred că asta e pedeapsa mea.

Diane îşi lăsă capul pe perne. Copilul dădea din nou din picioare; valuri mici şi mişcătoare în pântecele ei. Dumnezeule, ce va gândi Henric? Trupul ei zvelt umflat cu copilul lui; viaţa lor schimbată pentru totdeauna. Şi ea ce părere avea despre toate astea? Să fie din nou mamă… acum. Şi fără ajutorul unui soţ. Se va isca un mare scandal. El va fi cu siguranţă furios. Sigur va vrea să termine totul. Încercă să se consoleze, întrebându-se cât de mult ar fi durat dacă totul ar fi mers ca pe roate.

22

Luptele continuau, iar Curtea rămase în următoarea lună la Meudon: un castel la sud-vest de Paris, una dintre cele trei reşedinţe ale bogatei familii Guise. La sfârşitul lui 1536, împotriva voinţei sale, tânăra fiică a regelui, Madeleine, preferata lui, devenise mireasa regelui Iacob al V-lea al Scoţiei, într-o ceremonie ce avusese loc la Paris. Dorise să lege cele două ţări printr-o căsătorie… o căsătorie cu oricine, mai puţin cu „crinul” său.

Bolnavă de plămâni aproape toată viaţa şi slăbită în momentul nunţii, fusese nevoie să fie dusă la altarul de la Notre-Dame într-o lectică. Murise în Scoţia şase luni mai târziu, în braţele soţului ei. Din nou, benzi uriaşe de material negru acopereau ferestrele de la castelele regelui. Din nou, banchetele încetară; turnirurile se opriră. Nu se mai auzeau muzică şi veselie. Doar un ecou surd care aducea aminte de moartea ei.

La puţin timp după aceea, regele se îmbolnăvi el însuşi de plămâni, după ce suferise o depresie. Nu reuşise să plece aşa cum îşi plănuise, să i se alăture Delfinului şi lui Montmorency la Therouanne pentru cel mai recent atac împotriva împăratului. Cardinalul de Lorena nu putea fi mai încântat de întorsătura favorabilă pe care o luaseră evenimentele pentru el, căci aşa putea continua planul de a-şi vedea nepoata, pe Marie, numită Delfină în locul Caterinei de Medici.

De-a lungul zilelor lungi şi fierbinţi de vară, regele fu tratat cu o tinctură de cidru şi sirop de trandafiri pentru a-şi linişti tusea ce venise cu boala de plămâni. I se administrau absint şi extras de floare de lămâi verde ca să poată dormi. Acum afectat şi înfrânt, nu vorbea decât cu confesorul său. „Lăcomia m-a adus aici, îşi spunea el. Am pus nevoia mea de a avea Italia mai presus de orice, iar acum plătesc cu ce am mai scump pentru acea dorinţă. Fiul meu e mort. Delfina e stearpă. Iar acum, Madeleine a mea. Mi-am pierdut fetiţa; micul meu crin palid.” Ea îi amintise de propria lui tinereţe. De propria lui inocenţă pierdută. De mortalitatea lui. „Ah, să văd din nou acei ochi! Aş da orice să o am aici!” Însă nimic nu putea îndepărta demonul care îl atrăsese cu acele ambiţii; nici vinul roşu, nici Anne, nici propriile lui lacrimi.

Într-un final, spre sfârşitul lui septembrie, primi o propunere de armistiţiu de la regina văduvă a Ungariei. Aceasta spunea că acţionează în numele Sfântului Împărat Roman. I se oferea un armistiţiu limitat, aplicabil doar la Picardia şi Flandra, ambele în nord, unde francezii avuseseră succes. Însă Francisc nu puse nicio întrebare. Îl semnă imediat, sperând să domolească furia unui Dumnezeu care se părea că dorea să-l distrugă.

În zilele nesfârşite pe care Caterina de Medici le petrecuse singură după sosirea ei în Franţa, devenise obsedată de astrologie şi profeţii. Auzise zvonurile că regele se gândea la divorţul ei şi nimic altceva decât fantezia nu o putea face să aibă o speranţă adevărată. Îi mulţumea Bunului Dumnezeu pentru Ruggieri.

— Dacă Henric m-ar lăsa grea… gemu ea, plimbându-se încoace şi încolo în papucii de catifea.

Camera misticului ei italian, Giuffrido Ruggieri, era întunecată. Ferestrele erau acoperite cu perdele lungi şi negre de mătase. Sute de lumânări albe ardeau în timpul zilei, vărsându-şi ceara lichidă pe mese, în sfeşnice şi pe etajera de deasupra căminului. Încăperea lucea. Mesele erau acoperite cu amulete şi talismane. Pe masa de lângă foc se aflau zeci de borcane pline cu isop, citronella şi valeriană. Alte borcane mici din lut nu aveau nicio etichetă. Pe pat şi pe podea zăceau deschise cărţi vechi şi tocite despre stele şi alchimie.

— Dacă aş putea să am un copil, sunt sigură că m-ar accepta ca soţie a lui. Nu poţi să îmi dai nimic? Vreo licoare?

Ruggieri se îndreptă spre masa ticsită.

— Pot să îţi dau ceva, însă dacă nu te culci cu el nu e de vreun folos.

Ochii ei străluciră, iar ea sări de pe scaun către el.

— De asta mă ocup eu. Tu spune-mi ce trebuie să fac!

Chipul supt al lui Ruggieri era palid după orele lungi pe care le petrecuse în acele încăperi întunecate. Părul şi barba lui erau lungi şi albe. După ce contemplă faţa plină de grijă a Delfinei, se întoarse la masă şi începu să deschidă nişte borcane. Caterina se apropie, însă se dădu înapoi în faţa mirosului înţepător care ieşea din ele.

— Ce e asta?

— Urină de oaie, răspunse el, deschizând alt vas. Lichidul din interior era albastru-cenuşiu şi mirosea şi mai urât decât primul. O privi pe Caterina cu un zâmbet slab şi spuse înainte ca ea să întrebe ceva: Mai bine să nu întrebi. Dacă vrei să te vindeci, trebuie să-l bei. Apoi se aplecă şi începu să pregătească. După jumătate de oră pregătise deja un elixir din urină de oaie, sânge de iepure şi lapte de iapă, care era considerat o băutură fermecată; o licoare despre care vechii alchimişti credeau că stârneşte pasiunea sexuală. După ce ea îl bău, Ruggieri zâmbi. În jurul buzelor îi mai rămase un pic din acel amestec. El o şterse cu mâneca.

— Prinţul tău se întoarce în seara asta din bătălie, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea.

— Atunci du-te la el, copilă. Şi, cu ajutorul lui Dumnezeu şi al meu, mâine de dimineaţă o să porţi în tine copilul lui.

Delegaţia de întâmpinare a soldaţilor Delfinului începu să iasă din castelul de la Meudon imediat după apus. Curtea era luminată de o sută de torţe de aur pentru a deschide calea legiunii care se apropia. Diane stătea în spatele Caterinei şi a surorii lui Henric, Marguerite. Marie de Guise, nepoata cardinalului, stătea tăcută lângă ea. După o clipă, ecoul zgomotului de copite anunţă venirea lor, în timp ce alt grup de curteni ieşi de după uşile lungi cu panouri de sticlă ale aripii sudice din castelul cardinalului. Nu trecu mult şi primul călăreţ, care purta un steag albastru, mare şi strălucitor, cu emblema salamandrei, apăru de pe poteca împădurită spre marea intrare. Încă o clipă şi calul împodobit al Delfinului ajunse în curte. În jurul lui Henric, călărind într-un vârtej de praf, se aflau François de Guise, Jacques de Saint André, Claude d'Annebault şi Anne de Montmorency.

Henric se schimbase. Diane văzu asta din prima clipă. Privirea lui era mai sălbatică. Mai fioroasă. Părul lui negru îi crescuse peste urechi şi acum avea barbă şi mustaţă negre. Însă era mult decât înfăţişarea. După ce descălecă, observă că mergea mult mai încrezător. Ţinea capul sus, paşii lui erau mai fermi. Spre surprinderea ei, văzu brodat pe pieptarul său simbolul iniţialelor împletite D şi H.

Dădu căpăstrul unui rândaş. Jacques mergea alături de el, iar cei doi şuşoteau ceva. Jacques avea aceeaşi privire sălbatică precum Henric. Şi părul lui blond crescuse şi şi-l dăduse după urechi. Ceilalţi descălecară după Delfin şi tovarăşul său. Apoi se îndreptară în grup către castel în uniformele lor murdare şi stropite de noroi, în pantofi moi de piele, râzând şi lovindu-se prieteneşte pe spate. Caterina alergă spre Henric prin curtea prăfuită şi îi înconjură gâtul cu braţele. Sora lui, Marguerite, o urmă cu un pas mai delicat. Diane urmări acea manifestare exagerată de afecţiune, în care Caterina îl sărută pe buze, apoi pe amândoi obrajii. Rămase o clipă tăcută şi îi privi îmbrăţişându-se. Când se întoarseră, se îndreptară braţ la braţ către intrare. Apoi Henric o văzu pe Diane. Se desprinse imediat de Caterina şi se îndreptă spre ceilalţi, care stăteau încă aliniaţi să îl întâmpine, pe scările de lângă intrare.

— Eminenţă, spuse Henric, coborând fruntea în faţa Cardinalului de Lorena.

Apoi se duse la stânga şi îşi îmbrăţişă mătuşa, regina Navarei.

— Bine ai venit, Henric, spuse ea.

Caterina veni din nou lângă el, strângându-i mâneca.

El făcu încă vreo câţiva paşi şi îşi trecu neliniştit mâna prin barbă. Era prima dată după săptămâni întregi când se gândise la aspectul său. Nu mai văzuse o oglindă de când părăsise tabăra. Marie de Guise, care stătea lângă Marguerite, făcu o plecăciune în faţa lui. Unchiul său, cardinalul, urmărea totul, sperând să vadă ceva promiţător între ei. Cheltuise pe rochia ei salariul pe un al unui căpitan al regelui. Însă

Henric se îndepărtă de ea aproape imediat după salutul formal. Persoana următoare în rând era Diane de Poitiers.

— Madame, spuse el, luându-i mâna. Mâna lui întinsă o obligă pe Caterina să-i elibereze braţul. Însă rămase lângă el, privindu-l. Privindu-i. Henric duse mâna lui Diane la buze. Cum se face, doamnă, că sunteţi tot mai frumoasă de fiecare dată când vă văd?

Diane coborî privirea. Era o mărturisire ciudată. Nu era deloc ceva ce ar fi rostit cu voce tare înainte să plece. De teamă să nu atragă şi mai mult atenţia, făcu un pas înapoi şi nu ridică ochii de jos. Caterina, care observase toată scena, îl strânse din nou cu lăcomie şi se luptă să nu cedeze unei crize de gelozie.

— Regele a solicitat prezenţa noastră imediată în camera lui, pentru că nu se simte suficient de bine ca să te întâmpine aici, spuse Caterina, mai mult pentru Diane decât pentru Henric.

— Ah, nu! Nu în seara asta. Tot ce vreau e o baie fierbinte şi un pahar mare cu vin roşu. Spune-le oamenilor tăi să îi transmită Maiestăţii Sale că va trebui să aştepte până dimineaţă dacă vrea să mă vadă.

Caterina grăbi pasul când ajunse pe coridorul pe care o luase Henric. Soarele începuse să apună şi ultimele urme strălucitoare de portocaliu intrau prin ferestrele înalte dinspre vest. Mergea strângând o amuletă. La gât purta un săculeţ cu cenuşa unei broaşte mari. La brâu avea o centură ţesută din păr de capră. La fel ca acea băutură fermecată, şi acestea erau obiecte primite de la Ruggieri pentru a rămâne grea. Nu voia să se dea înapoi de la nimic ca să aibă copilul lui Henric. Sfetnicii săi îi sugeraseră că acum, când tocmai se întorsese în civilizaţie, era cel mai vulnerabil la parfumuri dulci şi cuvinte blânde. Dacă era nevoie să-l implore să se culce cu ea, era în stare să o facă. Un copil era singura ei speranţă de a rămâne soţia lui.

Ecoul paşilor lui care răsuna chiar înaintea ei o făcu să se oprească. Îl ajunsese din urmă, iar acum era aproape lângă el. Iar el, în sfârşit, era singur. Trebuia să meargă în camera lui, însă el nu trebuia să ştie că ea îl urmărise ca un spion. De teamă că Henric se va înfuria, se ascunse în spatele unei tapiţerii mari şi trase cu ochiul de după un colţ. El se opri. Caterina strânse amuleta pe care o purta la piept. De fapt nici măcar nu îl spiona. La urma urmei, era soţul ei.

Îl văzu oprindu-se în mijlocul coridorului, însoţit doar de propria umbră, care se răsfrângea cu îndrăzneală pe zidul de lângă ea. El privi în jur să se asigure că nu fusese urmărit. Apoi bătu la una dintre uşile închise. Caterina îşi ţinu răsuflarea. Tapiţeria după care se ascunsese se afla doar la câţiva paşi distanţă. După o clipă, uşa se deschise. Diane de Poitiers era de cealaltă parte, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din pânză albă. Caterina îi vedea sânii prin material. Îşi muşcă

degetul ca să nu urle. Se sărutară, iar ea îi privi. Buzele lor se atinseră. Mâinile lor îşi mângâiară reciproc chipul cu tandreţe. Apoi ea îl trase înăuntru.

Friponne şi Friper, cei doi câini pe care îi dăruise Diane, săriră pe Henric, schelălăind şi lătrând.

— Ah, ce dor mi-a fost de tine, spuse el, îngropându-şi faţa în părul ei. Îşi apăsă trupul de al ei şi îi acoperi gura cu sărutări. Apoi se opri. Ochii lui se mutară de pe chipul pe pântecul ei. O privi din nou. Expresia lui plină de bucurie îi pieri de pe chip. Se sprijini de uşa masivă ca şi când ar fi fost lovi de trăsnet. Apoi îi aruncă o privire lungă şi lipsită de expresie. „Deci ştie", îşi spuse Diane. A simţit. Între ei se lăsă liniştea. O linişte de mormânt.

— Ah, Henric, te rog, spune ceva!

— Şi… spuse el, desprinzându-se de lângă perete. Cine e tatăl?

Zâmbetul lui Diane pieri şi el, lăsându-i chipul la fel de lipsit de expresie ca al lui.

— Cum cine, tu, desigur, răspunse ea cu un râs nervos, apoi îşi lăsă capul într-o parte, aşteptând cu teamă răspunsul lui. Îl văzu făcând ochii mari şi rămânând cu gura căscată. Da! repetă ea, văzându-i surprinderea. Sigur că eşti tu! Îşi întări cuvintele cu un zâmbet larg. Henric, nu am avut pe altcineva. Nu aş fi putut. Am crezut că e imposibil după atâţia ani, însă…

— Al meu? repetă el, nevenindu-i să creadă. Copilul meu?

Duse mâna la tâmplă şi se rezemă din nou de uşă, cu buzele întredeschise.

— *Chéri,* sunt a ta… şi la fel e şi viaţa din mine.

Henric se îndreptă spre ea. O luă în braţe şi o învârti, făcând ca picioarele şi rochia ei să formeze un evantai în spatele ei.

— Al meu? Un copil? Ah, te venerez!… Ah! strigă el, apoi o lăsă jos. Imediat începu să o mângâie, ca şi când aproape ar fi spart un vas preţios. Ah, iartă-mă! Pe Zeus! Ah… te-am rănit?

— Sunt bine, râse ea şi îşi petrecu din nou braţele după gâtul lui. Am mai purtat doi în pântec, ai uitat? Nu mă voi sparge.

— Ah, aş vrea să-ţi pun lumea la picioare! M-ai făcut mai fericit decât visam vreodată că ar fi posibil! Îi luă mâinile într-ale sale, le sărută şi continuă: Ştii, vreau să mă însor cu tine, iar regele nu vrea decât un nepot. Acum pot să mă duc la el şi să-i mărturisesc totul! Am auzi zvonuri, chiar şi când eram în tabără, că ar vrea să divorţez de Caterina pentru că e stearpă. Totul va fi perfect!

Henric râse tare, cu veselie, cu capul dat pe spate şi ochii sclipind în lumina focului. Diane nu-l văzuse niciodată atât de fericit. Însă, înainte să răspundă, ştia că acea fericire nu va dura. Îi mângâie cu blândeţe obrazul şi spuse pe un ton hotărât, dar ferm:

— Henric… asta e imposibil.
— Dar eşti grea! E nepotul lui.
Zâmbetul ei pieri şi, odată cu el, şi blândeţea ei. Îşi retrase braţele din jurul lui şi se îndreptă spre cămin, întorcându-se cu spatele la el.
— Şi pe ce bază îi vei cere divorţul? O să îi spui că nu v-aţi consumat căsătoria?
Henric plecă fruntea, îndurerat de remarca ei. După o clipă veni spre ea.
— Trebuie să existe o cale. Copilul pe care îl porţi schimbă totul!
— Nu schimbă nimic. Regii nu se căsătoresc cu târfele lor. M-ai lăsat grea cu un copil din flori. Nimic mai mult.
— La naiba! Nu vreau să aud aşa ceva! Între noi nu aşa stau lucrurile! strigă el, lovind cu pumnul în perete.
— Şi atunci? Ce motiv o să invoci? Adulterul ei? Ai vreun motiv să crezi că soţia ta, Caterina, ţi-a fost necredincioasă? Aşteptă o clipă. Desigur că nu! Te adoră; toată lumea vede asta.
— Poate că ea mă adoră, însă eu o dispreţuiesc! şuieră el şi se lovi cu capul de acelaşi perete, într-un gest de om înfrânt. După o clipă se întoarse. Ea încă privea focul, cu mâinile împreunate în jurul pântecului ei rotund. O să merg la ea şi o să-i mărturisesc că te-am lăsat grea. O voi ruga să divorţeze de mine având ca motiv adulterul.
— Henric, nu te poţi târgui cu ea. Acest copil nu schimbă nimic. Nu îţi dai seama că ea te vrea?
— Însă nu mă are! izbucni el; furia îi scăpase de sub control. Sunt al tău! Mereu am fost şi mereu voi rămâne al tău! Se repezi spre ea, cuprinzând-o în braţe şi strângând-o atât de tare, încât aproape i se opri respiraţia. Trebuie să existe o cale! Tremura. Trebuie!

Deci era adevărat. Şoaptele abia auzite, chicotelile de pe scările din spate când trecea ea. Toţi şuşoteau că Henric are o iubită. Şi se părea că era adevărat, că iubita lui era doamna Diane. Sau el era iubitul ei? S-o ia naiba! Chiar când Caterina dorea să creadă că întoarcerea lui Henric poate fi, în sfârşit, un semn al începutului unei vieţi de cuplu adevărate, adevărul o lovise în faţă, împietrind-o. Ah, bănuise asta deja, chiar se aşteptase la aşa ceva, încă din ziua nunţii lor. Nu era greu să-şi amintească ochii lui; ochii aceia îndureraţi şi plini de pasiune care nu se desprinseseră de la Diane întreaga zi a nunţii lor. Şi privirea neajutorată şi plină de regret pe care ea o confundase cu neliniştea.
Infidelitatea. Promisiunile încălcate. Acestea îi marcaseră întreaga viaţă. Se gândi la felul în care regele îşi etala noua iubită în faţa lui Anne d'Heilly; la felul în care o etala pe Anne în faţa reginei. Mintea ei rechemă amintirea unchiului ei, Papa Clement. Îl ura pentru că o obligase să intre în această căsătorie; în această închisoare unde abia

dacă era tolerată şi în care nu o iubea nimeni. Fusese obiectul de negoţ al papei şi regretul de acum al regelui. Toţi erau nişte ticăloşi fără milă! Sângele ei florentin clocotea. Se gândi la singurul proverb care o mai putea linişti atunci. *Odiate et aspetate.* Urăşte şi aşteaptă.

În dimineaţa următoare, Henric se duse în apartamentele regelui însoţit de Jacques de Saint André. Curând după sosirea lui i se spusese că Maiestatea Sa era din nou bolnav. Henric fusese pregătit să îşi vadă tatăl aşa cum îl lăsase, slab şi înfrânt. Însă când fuse condus în apartamentul spaţios de către una dintre gărzile regelui, îl găsi îngropat într-un fotoliu mare de piele neagră, îmbrăcat elegant într-un pieptar cu alb şi auriu, cu guler de hermină. Avea un rebec{24} de argint cu trei corzi sub bărbie şi se străduia, cam fără succes, să cânte un acord. Anne d'Heilly era lângă el. Restul încăperii mişuna de oameni.

Aşa cum se întâmpla de obicei dimineaţa, camera era plină de curteni şi servitori. Henric îl văzu pe Cardinalul de Lorena, care stătea într-un fotoliu mare de catifea în cealaltă parte a încăperii, citind o carte de rugăciuni. Nepotul său, François de Guise, în noul lui post ca gardă, stătea la uşă. Celălalt nepot, Charles, arhiepiscop de Reims, juca cărţi cu prinţesa Marguerite.

Regele nu îşi văzu fiul intrând în cameră. Henric stătu o clipă în spatele lui să-l privească. În ciuda costumului luxos, a bijuteriilor şi a aparenţei de om activ a regelui, fu uimit de cât de bătrân şi obosit devenise tatăl său. Umflătura abdomenului său devenise din ce în ce mai greu de ascuns. Părul său castaniu era acum brăzdat de fire cenuşii care porneau de pe frunte. Ridurile cândva abia vizibile sub ochi se adânciseră. În cele mai discrete cercuri se şuşotea că regele suferea din nou de o boală venerică.

În timp ce stătea acolo şi îl privea, pe Henric îl captiva mai ales imaginea mortalităţii regelui. Francisc I, cândva puternic şi de neatins, devenise fragil. Henric nu se gândise niciodată până atunci că tatăl său ar putea muri. Însă îndepărtă gândul îndată ce-i veni.

— Mi s-a spus că eşti bolnav, spuse el, încercând să fie politicos.

Francisc încetă să mai cânte şi ridică privirea.

— Nu te îngrijora. Nu e nimic grav. Micul meu bărbat, mă tem că mai ai ceva de aşteptat înainte să îmi comanzi placa funerară la Saint-Denis.

Henric mârâi şi se apropie şi mai mult de el:

— Nu am venit să schimb insulte cu Maiestatea Voastră.

Regele îl privi lung.

— Atunci, de ce ai venit?

Henric trase aer în piept. Era în toane atât de bune la vestea că va fi tată, încât nu-l lăsă nici măcar pe regele Franţei să-l târască în

neobositul său concurs al voinţei.

— Maiestatea Voastră m-a chemat, spuse el, aplecându-se deasupra regelui.

Faptul că se afla în acea cameră, cu toate acele lucruri care-i aduceau aminte de omul pe care îl detesta aprinse vechile focuri din Henric. Încercă să nu se uite, însă nu putea ignora imaginile. Exemplarul din *Prinţul* lui Machiavelli era expus cu mândrie pe o măsuţă de lângă uşă, pentru ca toţi cei care intrau în cameră să o vadă. Pe cămin se afla un tablou ce înfăţişa o femeie, pe care îl primise de la Leonardo da Vinci. *La Gioconda.* Lua tabloul cu el oriunde mergea, ca simbol suprem al frumuseţii. Însă pe Henric îl făcea să-şi amintească doar de noaptea în care o urmărise pe Diane în camera tatălui său, iar Anne d'Heilly îi prinsese stând lângă tablou. Îşi întoarse privirea. Lângă pat se afla o schiţă în cărbune a mamei sale, realizată înainte de naşterea lui. Atunci era frumoasă; atât de sănătoasă şi de plină de viaţă! Îi era prea greu să fie acolo. Dorea să plece.

— Problema e căsătoria ta cu Caterina, începu regele, iar Henric se simţi catapultat brusc în propriul său prezent tulburător. Băiete, ca să-ţi spun drept, după cum bine ştii, ea nu ne-a dat un moştenitor. Deşi, din ce ştiu eu, fără armăsar în grajd, nicio iapă de prăsită nu poate făta un mânz.

— Ce vrei să spui?

— Ce-ai zice de un divorţ? Poate o soţie nouă cu care să fii dispus să te gândeşti mai bine la problema moştenitorilor.

Henric se înmuie. Nu se putea stăpâni. Era aproape. Atât de aproape! Se aşeză pe scaunul din faţa regelui, cu bărbia sprijinită în palmă. Încerca să-şi dea seama dacă nu cumva era un şiretlic, privindu-l pe tatăl său în ochi. Oare era bine să o propună pe Diane? Oare putea spera să ghicească motivaţia din spatele acestui maestru al manipulării?

— Maiestate, de ce îmi spuneţi asta abia acum? întrebă el, scărpinându-şi bărbia aşa cum făcea adeseori tatăl său.

Regele trase aer în piept. Se jucau unul cu celălalt. Era un joc tactic. Regele era vechi maestru, în vreme ce Henric era un biet novice. Lui Henric i se citea nerăbdarea pe chip. Era atât de simplu, încât aproape că nu mai era distractiv. Francisc rămase în aşteptare.

— Pentru că, băiete, sperasem că problema se va rezolva de la sine. După cum ştii, am ajuns să ţin la micuţa ta mireasă italiană.

Henric se ridică din nou, îi era imposibil să suporte tensiunea care se acumula între ei. Se îndreptă spre fereastră, strânse pumnii, apoi îi desfăcu. Simplul fapt de a fi lângă rege îi trezea o furie întunecată; o furie care îl atrăgea către gânduri periculoase şi mortale. Dacă asta îi era dificil, atunci să o propună pe Diane îi era de-a dreptul imposibil.

— Şi pentru această soţie nouă… ai pe cineva în minte? întrebă Henric cu precauţie.

Regele îşi ridică privirea către fiul său. Da, bineînţeles. Bineînţeles că avea pe cineva în minte. O femeie mai tânără şi mult mai fermecătoare decât văduva seneşalului! Cineva care putea răspunde la apetitul cel nou şi în mod evident tot mai nedomolit al băiatului. Pe cineva care ar opri imediat legătura aceea scandaloasă dintre ei. Toate scuzele ei; refuzurile ei mofturoase în faţa lui; a regelui Franţei! Da, sigur, în doliu! Minciuni, doar minciuni! Când de fapt în tot acest timp dorise un băiat în locul unui bărbat. Cum îşi bătuse joc de el acea femeie! Acum avea să-şi bată joc de fiul său… dacă o va lăsa.

— Da. Chiar am o candidată. O propun pe Marie de Guise, declară regele cu o privire iscoditoare. Însă sunt dispus să iau în consideraţie şi altă propunere dacă există cineva la care nu ne-am gândit încă.

Regele îl provoca pe prinţ… bărbatul pe băiat. Henric încercă să-şi păstreze cumpătul. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Trebuia să-i spună acum… să o propună pe ea acum. Nu avea de ales. Trebuia să vorbească acum. Acum, înainte să fie prea târziu. Acum!

— Ei bine, Maiestate, ştiţi că o iubesc pe doamna Diane.

Se auzi rostind acele cuvinte, însă cu greu îi venea să creadă că o făcuse, când tot trupul său îi spusese să tacă. Faptul că rostise numele ei îl pusese într-o poziţie vulnerabilă în faţa duşmanului său. Regele îşi duse mâna pe chip să-şi ascundă rânjetul victorios.

— Ah. Deci am ajuns la asta, se pare, spuse regele râzând, dezvelindu-şi dinţii. Şi ce crezi tu că s-ar fi întâmplat cu ţara asta dacă toţi prinţii care au avut o târfă ar fi încercat să o facă regină?

Henric nu-l urâse niciodată pe tatăl său ca în acea clipă. Îl ura cu o violenţă şi o furie pe care nu le cunoscuse niciodată. Mânia lui era ca o putere cu viaţă proprie. Ochii lui se îngustară până când deveniră două lame subţiri şi furioase. Regele îi aruncase o momeală. Totul nu fusese decât un şiretlic.

— Ticălosule! Ticălos rău şi idiot! Se repezi spre tatăl său, aruncând o masă de stejar între ei. Trei gărzi, printre care şi François de Guise, veniră în grabă spre el. Două florete scoase din teacă îl împiedicară pe Henric să ajungă la rege. Guise îi ţinu braţele lui Henric la spate, ca să nu mai poată face nicio mişcare. Pieptul lui Henric palpita de furie şi se zbătea încercând să se elibereze. După câteva minute se opri. Rămase acolo cu braţele la spate, privindu-l mânios pe rege.

— Sunt bine, îi spuse el lui Guise, trăgând aer în piept. François îşi slăbi strânsoarea. Henric îl privi pe rege, care încă rânjea. Eşti un bătrân patetic… nu meriţi efortul.

Henric se întoarse dezgustat cu spatele la tatăl său.

— Băiat prost! Tu chiar crezi că o să te iubească vreodată? Ha! Eşti un copil! Tu pentru ea eşti doar un instrument. Îl are pe Delfinul

Franţei în patul ei! Te foloseşte ca să obţină ceea ce-şi doreşte, iar când va avea…

— Ticălos fără suflet! Henric se întoarse şi îi aruncă tatălui său altă privire plină de ură. Nu ai cum să înţelegi ce e între noi.

— Nu? Aşteaptă şi o să vezi cum te va lua de prost! Între timp, ori te vei căsători cu ducesa de Longueville, ori lucrurile vor rămâne exact aşa cum sunt acum!

Acelea fură ultimele cuvinte ale regelui. Apoi ridică din nou rebecul şi arcuşul, ca şi când n-ar fi scăpat nicio notă, şi reîncepu să cânte. Simţind că Henric nu se mişcase, privi către François de Guise:

— Întâlnirea s-a terminat. Guise, condu-l afară.

Cardinalul de Lorena stătea în capătul opus al salonului, cu faţa la rege. După ce plecă Henric, îşi ridică fruntea din cartea de rugăciuni. Îl privi pe rege şi îşi răsuci vârful mustăţii albe. Deci Diane de Poitiers era cea care îl cucerise pe Delfin. Cine ar fi crezut! Rânji. Oho, asta schimba totul. Tocmai i se ivise o ocazie minunată, iar dacă era înţelept profita de ea. Închise cartea şi o aşeză pe o tavă de argint lângă scaunul său. Se ridică şi îşi strânse între degete crucea de pe piept, în timp ce Francisc aruncă viola în foc şi sări în picioare.

— Să-l ia naiba! Să-l ia naiba pe băiat!

— Maiestate, e tânăr. Acum se uită după oricine. O să treacă şi asta.

— Şi-au bătut joc de mine la propria mea Curte! Nu poate desface asta! Francisc mergea încoace şi încolo în porţiunea mică de lângă cămin; rapid, cu paşi greoi. Însă… eu o să râd mai bine, iar pentru asta o să mă ajute Marie a ta! O să-i dau o soţie nouă. Însă n-o va avea pe târfa lui!

— Dacă pot îndrăzni să îmi spun o părere, începu cardinalul cu precauţie. Pentru că am văzut astăzi aici cu ochii mei cât de profunde sunt convingerile Delfinului, cred cu tărie că o a doua căsătorie n-ar face altceva decât să complice situaţia creată.

François de Guise, din postul său din cealaltă parte a încăperii, auzise întregul dialog. Îşi întoarse capul în direcţia regelui, în timp ce unchiul său continua să distrugă fundaţia planului delicat prin care sora lui, Marie, urma să devină Delfină. Dădu să spună ceva, însă se opri văzându-l pe fratele său, care îl făcu să tacă printr-o singură privire. Amândoi aşteptară şi ascultară.

— Şi ce ar trebui să fac? întrebă regele. Să-i dau voie neruşinatei să se căsătorească cu fiul meu?

— Ba din contră, Maiestate. Aş lăsa lucrurile exact aşa cum sunt. Lăsaţi-i timp. E o femeie care i-a sucit minţile unui băiat. Oare nu-ţi mai aminteşti, prietene, puterea copleşitoare şi convingătoare a unei curtezane mature?

Regele îi aruncă un zâmbet plin de amintiri. Cardinalul îi răspunse

cu un surâs cast. În timp ce zâmbea, Cardinalul de Lorena simţea atenţia nepoţilor lui îndreptată asupra sa, de dincolo de salonul vast. Charles se prefăcea că mai joacă o rundă de şah cu fiica regelui, Marguerite, însă bătrânul şi înţeleptul cardinal ştiu că nimic nu era pierdut pentru niciunul din ambiţioşii săi nepoţi. Totuşi, nu era vorba de un joc. Era vorba de onoarea familiei. Îşi păstră cumpătul, ştiind că vorbele şi gândurile sale trebuiau să fie foarte calculate. Trase aer în piept. Apoi expiră. Da, potrivirea era totul.

— Însă Marie a ta… Ce se va întâmpla cu acea partidă?

— Ei bine, Maiestate, cu siguranţă suntem obligaţi să punem chestiunile de stat înaintea ambiţiilor personale. De asemenea, mi se pare că nu ne gândim la cea mai mare problemă în toată povestea asta. Poate ar trebui să insistăm mai mult pentru interacţiunea dintre Delfin şi Delfină… desigur, de dragul moştenitorilor. Cu siguranţă, nu pare prea dornic să-şi îndeplinească obligaţiile faţă de soţia lui dacă nu e împins de la spate. Mie asta mi se pare o metodă mult mai eficientă de a avea un moştenitor decât să-i înlocuiţi soţia. La urma urmei, nu trebuie să o iubească. Trebuie doar să se culce cu ea. Dacă e posibil acest lucru, o interacţiune chiar şi limitată între soţ şi soţie, atunci fiul dumneavoastră îşi va păstra concubina. Franţa va avea un moştenitor şi toată lumea va fi mulţumită.

— Ah, sunt întru totul de acord. Ştiţi, poate, că nu e preferata noastră, însă doamna Diane e o femeie înţeleaptă, rânji Anne d'Heilly ridicând o sprânceană. Sunt sigură că odată ce va merge la ea şi îi va spune că nu există nicio şansă de căsătorie pentru ei, ea îl va încuraja în direcţia corectă.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— La urma urmei, când va realiza că singura alternativă pentru titlul de Delfină este mai tânără şi mult mai frumoasă ca ea, nu am nicio îndoială că vă va oferi tot ajutorul de care aveţi nevoie ca să obţineţi un moştenitor.

Regele o privi pe amanta lui, apoi din nou pe cardinal.

— Sigur, aveţi dreptate. Amândoi, spuse el. Tot acest timp am căutat să o detronez pe biata victimă nefericită din toată povestea asta, când ar fi trebuit de fapt să merg la sursa problemei şi să o rezolv.

Maiestatea Sa începu din nou să obosească de atâta surescitare. Încă nu-şi revenise. Pleoapele sale începură să-i cadă peste ochii somnoroşi şi se prăbuşi în scaunul mare căptuşit cu catifea. Anne se ridică.

— Poate e timpul să te odihneşti, *mon amour*.

— Nu am nevoie de odihnă! Nu sunt copil, pufni el.

— Şi dacă vin şi eu cu tine?

— Mită! Femeie, tot timpul mă mituieşti ca să obţii de la mine ceea ce vrei!

— Şi ce mită minunată, spuse cardinalul cu un zâmbet.

— Unchiule, pentru Dumnezeu. De ce naiba ai făcut aşa ceva? Ai distrus cu un singur cuvânt tot ce am încercat noi să facem!

Cardinalul de Lorena se plimba fără să clipească în faţa acuzaţiei aduse de François, nepotul său cel mare. Cei trei mergeau unul lângă altul pe coridorul boltit care ducea afară din apartamentele regelui. Păşeau în acelaşi ritm, iar cardinalul mângâia crucea de aur care stătea în centrul pieptului său slab.

— Ştii să joci şah, băiete? îl întrebă pe François.

— Nu.

— Atunci poate ar trebui să înveţi.

— Cum poţi să-mi vorbeşti de jocuri după toată munca noastră? Ai distrus-o; ai distrus totul şi chiar când Marie era atât de aproape.

— Prostii. Era aproape doar de a ne îndepărta pe noi toţi. În şah trebuie să gândeşti înainte; nu doar la mişcarea imediată cu care te confrunţi într-un moment dat, ci cu mişcarea următoare… Şi următoare. Maiestatea Sa e bolnav, François. Nu va trăi veşnic şi, dacă nu cumva ai lăsat ambiţia să-ţi stăpânească raţiunea, atunci îţi vei da seama că într-o zi, foarte curând, tânărul Hernie va fi rege. Acum vă întreb pe amândoi: chiar credeţi că ar fi trebui să o propun pe nepoata mea ca obstacol în calea Delfinului, pentru a-l îndepărta şi mai mult de femeia de care se crede îndrăgostit nebuneşte acum? Nu, nu, băiete! Diplomaţia, la fel ca şahul, e o artă. Nu, familia Guise nu trebuie să se bage în acel divorţ!

— Şi Marie? Aproape că i-ai promis căsătoria asta.

— Ah, nu îţi face griji! O să fie pentru Scoţia o regină la fel de splendidă cum ar fi fost pentru Franţa; sau ai uitat că regele scoţian îşi caută din nou soţie? Ah, da, văd că ai uitat. Băiete, nu uita, nu mişcarea imediată, ci următoarele! Între timp, în acest joc complex, vom începe să-l sprijinim discret pe Delfin. La început doar abia simţit, ca să nu stricăm echilibrul fragil dintre regimul vechi şi cel nou. Zeiţa lunii ne va învăţa câte ceva despre asta.

Acest ultim comentariu îl făcu pe Charles, al doilea fiu al casei de Guise, cel care înţelegea cel mai bine ambiţiile bătrânului, să se oprească pe coridor şi să privească surprins.

— Ce legătură are mitologia cu toate astea?

Un zâmbet înţelept înflori pe chipul cardinalului, a cărui barbă strălucea ca fulgii de zăpadă în soarele după-amiezii.

— Băieţi, amintiţi-vă că zeiţa lunii e Diana. Văd că vă îndoiţi de spusele mele. Nu contează, veţi descoperi singuri foarte curând. Indiferent de ceea ce credeţi acum, ascultaţi-mă bine. Răsare o nouă lună, iar când Diana îşi va face apariţia, şi mă tem că asta se va întâmpla curând, îi va eclipsa fără îndoială pe toţi cei ale căror

favoruri le avem acum. Trebuie să fim foarte, foarte atenţi; foarte siguri pe noi. Dacă putem realiza toate aceste lucruri, putem sta liniştiţi, căci puternica noastră casă de Guise va rămâne mulţi ani în favorurile celei mai înalte case, indiferent de obstacole.

— Dar i-ai spus Maiestăţii Sale că eşti convins că legătura dintre ea şi Delfin nu e decât una trecătoare, spuse nepotul mai vârstnic.

— I-am spus Maiestăţii Sale ceea ce dorea să audă. Băieţi, nu uitaţi, de dragul familiei, pe primul loc trebuie să stea diplomaţia. Întotdeauna diplomaţia.

Era cald şi nimeni nu-şi mai amintea de o vreme atât de insuportabilă, chiar şi pentru luna august. Aerul era stătut, umed şi aspru, iar muştele erau în număr mai mare decât curtenii. Diane zăcea pe jumătate dezbrăcată pe cuverturi, într-o cămaşă de noapte largă din batist. Lângă sânii ei se aflau două legături de mătase albastră. Atinse cu blândeţe una din ele şi îşi lăsă capul pe perne.

— Nu pot păstra acest copil. Cum aş putea?

Crezu că şoptise acele cuvinte doar pentru ea, însă, auzind-o, Hélène ridică privirea din locul ei de lângă fereastră, ca şi când ar fi fost trezită din somn. Diane îi zâmbi. Până acum fusese o sarcină foarte dificilă, iar acum, cu acea căldură, nu era deloc sigură că va reuşi să ducă şi cele trei luni care mai rămăseseră.

Se simţea o prizonieră propriului ei trup, aşa cum era o prizonieră a Curţii regelui. Pe măsură ce picioarele ei continuau să se umfle şi pântecele îi creştea, se simţea tot mai puţin sigură să rişte apariţii în public. Era nevoie de mult prea multă energie şi efort ca să continue prefăcătoria, iar dacă dădea greş, nu doar ea, ci şi Henric ar fi fost ruinaţi. Treptat, începu să refuze invitaţia de a juca cărţi cu nepoata cardinalului. Marie de Guise, şi nici nu mai participa la banchetul săptămânal al regelui.

„E o situaţie imposibilă. Această lume nu e un loc sigur pentru un copil al nostru, în acest mediu atât de potrivnic lui Henric şi atât de potrivnic şi pentru noi doi. O să fie un bastard, iar eu… şi mai rău. Ce e între noi e considerat criminal de aproape toată lumea. Cum ar putea un copil să se ridice mai presus de toate astea? Şi e foarte nedrept din partea mea să-i cer să o facă."

Diane fusese toată viaţa ei respectată şi onorată. Se născuse într-o familie nobilă şi fusese soţia unui mare om. Avea sânge regal, datorat legăturii pe care familia ei pretindea că o are cu Ludovic al XI-lea. Şi totuşi, de când venise la Curte se luptase zilnic să-şi menţină acel respect, care, din cauza dispreţului misterios al lui Anne d'Heilly faţă de ea, abia mai supravieţuia acum. Legătura ei cu Henric, acum ştiută de toată lumea, ameninţa să o îndepărteze şi mai mult. Acum avea puţini prieteni la Curte… şi mulţi duşmani. Ştia că, dacă va recunoaşte

acel copil, un copil născut dintr-o relaţie adulteră cu un bărbat care avea pe jumătate vârsta ei, avea să piardă totul. Văzuse asta de prea multe ori ca să aibă vreo îndoială. Nu va fi altceva decât o amantă… o curtezană.

Însă pe copil îl aştepta o soartă mult mai rea decât pierderea onoarei. Va fi ridiculizat. Înfierat. Progenitura născută din scandal. Henric nu era încă rege. Nu avea putere să-şi protejeze propriul copil sau pe iubita lui de asemenea batjocură. Mândria lui Henric că va fi tată o împiedicase să discute problema cu el. De fiecare dată când erau împreună, el avea tot felul de planuri şi idei pentru viitorul copilului. Spunea aproape în fiecare zi că dorinţa lui cea mai mare era să fie pentru copilul lui un tată mai bun decât fusese tatăl lui pentru el. Diane nu fusese în stare să-i distrugă fericirea. Nu încă. Însă trebuia să se gândească la asta. Henric trebuia să se întoarcă pe front. În câteva zile pleca de la Curte. Trebuia să facă un plan. Pentru viitorul ei. Pentru viitorul copilului… copilul lor… îşi trecu mâna peste pântecul umflat… Da, era copilul *lor*, indiferent de ce îi aştepta din asta.

Se auzi un ciocănit în uşă. Diane privi către Hélène şi îi tăcu un semn cu capul, apoi se acoperi cu un cearşaf. Hélène se ridică din scaunul ei de lângă fereastra deschisă ca să răspundă. Henric stătea în faţa ei în postură formală, cu o mână pe mânerul sabiei, iar cu cealaltă la spatele său drept. După o clipă trecu pe lângă ea şi intră în cameră.

— Lasă-ne singuri, spuse el.

Când rămaseră singuri, o privi pe Diane cu ochi distanţi şi înfrânţi.

— Nu pot să divorţez de ea.

Aruncă pelerina pe podea şi se îndreptă spre salonul apartamentelor ei. Diane se dădu jos din pat şi îi văzu furia; frustrarea amară.

— Dacă o resping pe Caterina mă însoară cu Marie de Guise. Pentru el totul e un joc. Blestemat să fie! Ştii că nu vreau altă soţie dacă nu se poate să fii tu!

După ce rosti acele cuvinte, Diane se întoarse cu spatele la el, încercând să alunge greutatea propriei ei dezamăgiri. Se îndreptă spre fereastra care dădea în grădină. Între ei se lăsă o tăcere lungă înainte ca ea să deschidă gura. Când vorbi, o făcu fără să se întoarcă spre el.

— Vreau să te culci cu soţia ta, spuse ea încet.

— Nu voi face aşa ceva! Asta e o sugestie obscenă, când ştii că nu pot să fiu cu altcineva decât cu tine.

— Ba poţi şi trebuie să o faci.

Diane se întoarse şi se rezemă de pervaz. Chiar şi din celălalt capăt al camerei îi putea simţi puterea uriaşă, puterea pe care el o avea asupra ei. Chipul atât de ferm conturat. Braţele puternice. Îi era greu să îl privească fără să i se taie picioarele.

— Cum poţi să îmi ceri aşa ceva când numai gândul mă scârbeşte?

Se repezi spre ea şi o strânse în braţe. Însă ea îl lăsă să o îmbrăţişeze doar o clipă, apoi se desprinse de el.

— Dar te ador, *m'amie.* Trăiesc pentru tine… doar pentru tine! spuse el, cu o privire rugătoare şi înceţoşată.

Ea era de neclintit.

— Acum eşti Delfin, spuse ea. Ai responsabilitatea să dai Franţei un moştenitor.

— Dar responsabilitatea mea faţă de tine?! Faţă de copilul nostru?

— *Chéri,* spuse ea, întinzând mâna să-i atingă chipul. Caterina e soţia ta. Dacă te prefaci că nu există nu înseamnă că vei scăpa de datoria pe care o ai faţă de ea.

Henric nu asculta. O strânse în braţe cu o dorinţă brută şi deschisă, ca şi când faptul că o forţa ar fi făcut ca acea datorie faţă de străina italiană să dispară. Caterina era duşmanul, însă Diane fu cea care îi simţi furia. O sărută cu mişcări violente, împingându-şi limba în gura ei şi muşcându-i buzele. Ea încercă să se desprindă de el, însă el o strânse şi mai tare, înfierându-i gura şi gâtul cu săruturi torturate şi furioase. Nu fu deloc blând. Pasiunea îl copleşise. Strânsă în braţele lui, cu inima lui bătând lângă sânii ei fragezi, propria ei dorinţă ieşi la suprafaţă. Se lăsă în voia lui şi se modelă după trupul lui. După o clipă o luă în braţe şi o duse la patul desfăcut. Căzură împreună în lenjeria albă, uniţi de braţele lor şi de săruturile furioase ale lui Henric. Îi ridică pânza moale a cămăşii de noapte şi îşi smulse şosetele.

— E atât de nedrept murmură el, încă sărutând-o. Te venerez doar pe tine… doar pe tine! Eşti viaţa mea, *m'amie*… toată viaţa mea… Îi sărută gâtul şi muşcă pielea moale a sânilor ei în timp ce îi şoptea cuvintele şi disperarea în părul ei moale şi lucios. Pe Dumnezeu, cumva, indiferent de ce trebuie să fac, cândva te voi face regina mea!

Zăceau în tăcere pe cearşafurile mototolite, cu restul cuverturilor aruncate pe podea. Camera era îngropată în beznă, însă un vânt răcoros bătea peste trupurile lor ude prin fereastra deschisă de lângă pat. Sunetele îndepărtate ale banchetului de dedesubt se auzeau doar vag. Acum erau goi. Carne peste carne. Henric era ghemuit lângă ea, cu piciorul peste coapsa ei, cu capul odihnindu-se pe sânul ei, cu mâna mângâind blând pântecul ei rotund.

— Oare ce nume va avea… şopti el.

Pentru că Diane nu răspundea, o privi, crezând că adormise. Era complet nemişcată şi privea baldachinul de deasupra lor.

— Trebuie să facem planuri, spuse ea pe un ton hotărât, aproape şoptit.

— Ce fel de planuri?

— Pentru copil.

— El… sau ea e copilul nostru, zâmbi Henric. Viitorul lui e asigurat.

Diane se ridică în capul oaselor şi se sprijini de tăblia din lemn de stejar sculptat a patului. Henric întinse mâna şi îi prinse o şuviţă lungă şi blondă de păr, însă nu-i aduse zâmbetul pe buze.

— Henric… nu voi fi mama unui copil din flori. Nu aş putea trăi cu povara a ceea ce va fi nevoit să îndure din cauza mea. Acest copil a fost conceput din dragoste. Pentru asta merită mai mult decât îi pot oferi eu. Merită să fie respectat. Iar după cum stau lucrurile aici cu tine şi regele… cu mine şi cu ducesa d'Etampes… nu va avea niciodată parte de aşa ceva dacă lumea va afla că e copilul nostru.

Lui Henric îi pieri zâmbetul.

— Ce vrei să spui?

— Mă duc acasă la Anet. Când voi reveni la Curte, la tine, şi sper din tot sufletul că mă vei mai vrea… poate avea toate titlurile şi onorurile pe care doreşti să i le oferi ca fiu al tău, însă la asta nu cedez; nu vreau să ştie nimeni că e copilul nostru.

Henric îşi mâna calul prin pădurea deasă de la Fontainebleau, însă se simţea la mii de kilometri distanţă de copitele bubuitoare şi de praful care se ridica în spatele lui.

Planul trebuia dus la capăt fără greşeală ca să reuşească. În noaptea aceea, în timp ce stătea deznădăjduit în camera întunecată a lui Diane, ea îi ţesuse elementele unei înşelăciuni elaborate. În acele luni reuşise să negocieze cu succes căsătoria fiicei ei, Françoise, cu Robert de La Marck. Prezenţa ei era acum necesară la Anet pentru a pune la punct toate detaliile acelei uniuni. Era o explicaţie convenabilă pentru plecarea ei bruscă şi care nu avea să ridice întrebări la Curte. Între timp îi propusese lui Henric să meargă şi să-i mărturisească regelui o legătură pe care o avusese în timpul războiului cu o ţărancă dintr-un sat. Regelui i se va spune că fata rămăsese grea cu el. Îi aminti lui Henric că, în calitate de prunc al Delfinului Franţei, regele va insista ca pruncul să fie adus la Curte şi crescut alături de ceilalţi copii cu sânge regal. De asemenea, cu siguranţă va insista ca mama copilului să fie dusă într-o mănăstire bună ca să evite o ruşine în plus pentru Caterina. Iar asta o va elimina dintre ei pe concubina fictivă. Poveştile cu copii din flori şi nevoia de a le face dreptate nu erau deloc noi la Curtea Franţei.

— Aş fi vrut să existe altă cale, spuse ea, în timp ce el asculta îngrozit planul ei. Însă nu pot să permit ca acest copil… copilul nostru, să se nască în asemenea pericol. În Anglia, fiica lui Anne Boleyn încă e numită „mica bastardă". Măcar aşa, fără mine, el sau ea va avea şansa la o viaţă respectabilă.

Erau responsabilităţi la mijloc. Şi onoare. În ciuda protestelor lui din acea noapte în dormitorul ei, Henric ştia că avea dreptate. Şi mai ştia că trebuia să aibă un copil cu Caterina. Franţa era vulnerabilă fără

un moştenitor legitim. Când nu era cu Diane, lângă ea, alături de ea, îşi dădea seama de obligaţiile pe care le avea; de responsabilităţile pe care le avea. Însă era prea obsedat de femeia care pentru el însemna viaţa.

El îi acceptase rugăminţile doar pentru că o iubea, însă chiar şi atunci acel gând îl bântuia. Dacă respectau planul ei, copilul putea sta aproape de ei la Curte şi era recunoscut drept copil natural al Franţei. Copiii naturali, aşa cum erau denumiţi diplomatic bastarzii, erau un element mărunt al vieţii regale. Regele avea mai mulţi. Infidelitatea era ceva de aşteptat în rândul nobilimii, în care căsătoriile reprezentau de cele mai multe ori alianţe politice, nu uniuni ale sufletelor.

În timp ce traversa păşunea şi trecea pe lângă sat, dând pinteni calului, se gândi, din nou, cât de crudă fusese soarta cu el; ca şi când el n-ar fi fost altceva decât o glumă; o jucărie a cărui viaţă nu era decât un motiv de distracţie pentru un zeu atotputernic. Îi dăduse o asemenea femeie, pe femeia pe care o adora. Îi oferise dragostea ei. Iar acum şi un copil, însă trebuia să promită să nu mai spună nimănui că acel copil nu era pur şi simplu al lui, ci al lor! Oare ce scop era în spatele unei asemenea sorţi? Cine s-ar fi putut bucura de asemenea ironie crudă? Pentru numele lui Dumnezeu, de unde să găsească putere să treacă peste asta?

Henric trase frâiele împletite şi se opri lângă râu, pe o pajişte acoperită cu un covor gros de iarbă şi clopoţei, cu pieptul palpitându-i de la efort. Simţi pe buze gustul sărat al propriilor lacrimi; simţi durerea greoaie a inutilităţii. Apoi simţi cum furia începea să îl umple precum Vezuviul şi sări de pe cal. Îşi scoase pumnalul şi începu să păşească încoace şi încolo, ca şi cum ar fi urmărit o pradă imaginară. În furia lui, chipul i se înroşise, trupul i se încordase.

— Niciodată! Auzi?! Îşi îndreptă capul spre cer şi urlă plin de tristeţe: Blestemaţi să fiţi! Blestemaţi să fiţi cu toţii! M-aţi târât cu forţa în acest iad! M-aţi obligat să rămân în el! Însă am supravieţuit cu o ultimă urmă de demnitate şi, pe Dumnezeu din Ceruri, nu o să mă culc cu ea! E singurul lucru pe care niciodată… niciodată nu mă veţi obliga să îl fac!!

Cartea a treia
1537, toamna

„Un prinţ nu trebuie să aibă alt scop sau alt gând şi nu trebuie să aleagă să studieze altceva decât războiul şi regulile şi disciplina acestuia; pentru că aceasta este singura artă care aparţine celui care conduce.”
— Machiavelli

23

În lunile fierbinţi de vară, bătălia neobosită dintre rege şi împărat izbucni din nou. Henric se întoarse la postul său lângă Montmorency la sfârşitul lui august, în timp ce Diane se duse la Anet să nască. Îi promisese că îi va trimite vorbă când venea vremea.

Vara lăsă loc toamnei şi încă nu era niciun semn că asediul se va sfârşi. În ciuda dorinţei sale personale de pace, Montmorency continuă în numele regelui, croindu-şi drum prin Val di Susa. Căzură şi mai multe oraşe. Mai multă moarte. Mai multă distragere. Garnizoana de la Savigliano. Pinerolo şi Torino. Regele însuşi venise din urmă cu restul armatei, în ciuda rugăminţilor arzătoare ale surorii şi amantei sale. I se alăturase lui Montmorency în asaltul asupra regiunii Piemont, până la Montferrat, trofeul de la graniţa dintre Franţa şi Italia. Francisc nu dorise să facă niciun compromis pentru acest asalt, căci inelul de alamă al Milanului, nu departe de acea zonă, strălucea înaintea lui.

Însă greutăţile financiare mari din cauza războiului şi sănătatea sa fragilă îi întunecau regelui starea de spirit. În noiembrie, se simţea din nou obosit. Nu era acelaşi neînfricat armăsar de război care cucerise Milanul pentru Franţa cu douăzeci şi trei de ani în urmă.

Astfel, când frunzele aurii ale toamnei începură să cadă prin curţi, Francisc se întoarse la Fontainebleau. Acasă la Anne a sa. Era obosit de bătălie. De morţi. De războiul fără sens care părea fără sfârşit şi îi seca ţara de bani, de patriotism şi de mândrie. De data asta, când se întoarse, nu avea prea multe de arătat în schimbul pierderilor pricinuite de acea ambiţie. Delfinul, Francisc al lui, era mort. La fel şi fiica sa, Madeleine. Provence era ruinată de asedii, cuierele regale erau aproape goale, iar soldaţii erau istoviţi. Şansele sale de a recâştiga Milanul prin forţă erau foarte slabe. Pentru prima dată în ani de zile, Francisc începu să se gândească la mai mult decât un armistiţiu; o pace legitimă cu împăratul. Spre surprinderea lui, i se spuse că şi împăratul aştepta o astfel de înţelegere. Montmorency fu trimis imediat la Leucate împreună cu Cardinalul de Lorena, pentru a susţine ideea păcii.

— Maiestate, au sosit veşti din Anglia, anunţă Guillaume Poyet, care intră în grabă în apartamentele regale ţinând în mână un bilet mototolit.

Poyet fusese numit de curând Cancelar al Franţei, primind acest post datorită legăturii sale cu Montmorency, după moartea lui Antoine du Bourg în acelaşi an.

— Maiestate, regele Henric doreşte să-i trimitem în Anglia mai multe propuneri de mirese franţuzoaice, iar ambasadorul său sugerează ca regele să fie de acord ca Marie de Guise să se numere printre candidate.

Francisc poza pentru un portret în salonul său privat de la Fontainebleau. Clouet, pictorul oficial al Curţii, stropi pânza cu câteva urme scurte de pensulă şi îl certă pe Suveran. Dacă va continua să se mişte, lumina de pe chipul lui o să fie ruinată. În cealaltă parte a camerei, lângă fereastra lungă, tânărul arhiepiscop de Reims studia o mutare de şah pe care tocmai o făcuse cel de-al treilea fiu al regelui, Charles, împotriva lui.

Francisc luă în derâdere vestea. Se gândi la Henric al VIII-lea. Regina Jane Seymour nu murise de nicio lună. Trei neveste şi toate dispărute. De una divorţase. Alta fusese decapitată. Cealaltă murise la naştere. Propuneri de mirese din Franţa, să o creadă el!

— Bunul meu frate e un porc! izbucni el. Nu trimitem femei franceze ca să aleagă el; nici măcar pentru un rege! Cât despre nepoata Cardinalului de Lorena, îl poţi informa pe ambasadorul englez că am aprobat căsătoria acesteia cu fratele scoţian Iacob.

Francisc se ridică şi începu să tuşească de la oboseală. Un servitor veni în grabă cu un pahar cu vin; altul cu un baston de argint cu bijuterii. Şedinţa pentru portret se terminase. Clouet nu spuse nimic, ci îşi împachetă pensulele şi culorile când regele trecu pe lângă el.

Arhiepiscopul îşi trecu o mână prin părul său blond şi zâmbi, cu zâmbetul subţire tipic pentru un Guise. Îl privi pe fiul regelui mutând un cal pe tabla de şah din marmură şi se prefăcu a nu auzi discuţia dintre suveran şi cancelarul său. Deci era hotărât… sora lui urma să devină regină! Era prima dată când auzea confirmarea. Ştia că unchiul său va fi încântat. Trebuia să afle imediat!

Urmând instrucţiunile private lăsate de Cardinalul de Lorena înainte de plecarea sa la Narbonne ca să negocieze pacea, numele lui Marie fusese retras discret de pe listă. Nu va fi un înlocuitor pentru Delfina Franţei. După confruntarea dintre rege şi Henric, discuţiile despre un eventual divorţ între el şi Caterina încetaseră şi ele.

Trecuse o perioadă de linişte. În octombrie Marie, fusese propusă oficial ca noua mireasă a Scoţiei. Charles de Guise ştia că regele Iacob era încântat de sora lui. Spionii unchiului său interceptaseră un bilet

de la monarhul scoţian. O aştepta cu braţele deschise în locul prinţesei Madeleine. Francisc avea nevoie să menţină proaspătă legătură cu Scoţia. În calea nunţii nu va sta nimic. Marie va fi regina Scoţiei. Charles va deveni într-o zi cardinal, iar fratele său, François, cel mai rău plasat dintre ei, îi câştigase încrederea viitorului rege. Lucrase ca un Guise adevărat! După cum prevestise unchiul lor, casa de Guise se ridica în umbra zeiţei lunii.

Mută altă piesă pe tabla de şah. De data asta era şah mat. Prinţul Charles pufni la victoria oponentului său şi se ridică de la masa de joc. Întâi îl călcă pe picior, apoi îşi ţuguie buzele într-o bosumflare copilărească. Se uită urât la arhiepiscop, apoi se îndreptă spre rege. Francisc îşi bătu fiul pe spate şi cei doi îşi zâmbiră.

— Ah, destul cu toate astea! Declară el. Hai mai bine la un *jeu de paume.* Aţi stabilit meciul?

— Da, tată, răspunse Charles. Ştii că Delfinul a acceptat să joace cu mine.

— Ah, deci aşa. Să ştii că e foarte bun.

— Dar eu sunt şi mai bun. Tată, pot să câştig, chiar pot!

Se îmbrăţişară, apoi Francisc zâmbi, ţinându-l la distanţă cu braţul.

— Bineînţeles că poţi. La urma urmei, sunt de neegalat pe teren, iar tu, Charles, îmi semeni.

Henric era în temniţă.

Curtea Franţei era celula lui; regele îi era temnicerul. Nu trecuse nicio săptămână de când se întorsese la Curte, însă temniţa din mintea lui era mult mai rea decât captivitatea în Spania; iar cheia era la Diane de Poitiers. Nu dorea să-l vadă; spunea că *nu putea.* „Nu era sigur, spunea ea. Nu înainte să se nască copilul. Atunci o să-ţi trimit vorbă.”

Fiecare zi se transforma într-o eternitate. În fiecare noapte cobora în iadul său personal. Oare ea cum se simţea? Cum se simţea copilul lor? Era chinuit. Torturat de propriile sale gânduri că se întâmplase ceva. „Trebuie să o văd. Mă duc la ea. Nu! Trebuie să aştept. Voi aştepta, chiar dacă fac asta doar pentru că mi-a cerut ea.”

Henric traversă întregul teren regal de *jeu de paume* aşteptându-şi fratele şi anturajul său. Gardul dimprejurul terenului se umplu încet-încet de curteni, demnitari şi nobili care se distrau pe seama rivalităţii personale dintre cei doi fraţi. Henric nu îl plăcea pe Charles. Îl considera arogant şi răsfăţat. Chiar dacă ei doi erau singurii fii rămaşi în viaţă ai regelui, nu se apropiaseră niciodată. Cei trei ani dintre ei erau de vină. Iar Charles fusese întotdeauna răsfăţat. Fiul cel mic; *l’enfant terrible*[25]. Henric detesta asta; îl invidia pentru asta. Ruptura dintre ei se adâncise după moartea Delfinului. Acum Charles devenise preferatul regelui. Iar acel meci nu era altceva decât o etalare publică

a acelei preferinţe. O arenă pentru ca fiul preferat să-i facă pe plac stăpânului său. Charles plânsese şi îl implorase zile întregi pe Henric să accepte acea partidă. După tatăl lor, ei doi erau cei mai buni jucători de la Curte, spusese Charles; de neînfrânt, adăugase el. Henric ştia că îl putea înfrânge pe fratele lui cu ochii închişi.

Însă, de când fusese obligat să se întoarcă de pe front din pricina armistiţiului, Henric fusese cuprins de o melancolie copleşitoare, pe care, în absenţa lui Diane, doar exerciţiile violente o puteau domoli. Să-l bată pe Charles în faţa regelui l-ar ajuta să-şi ţină disperarea în frâu pentru o vreme.

Jacques de Saint André stătea de cealaltă parte a fileului, cu mâinile în şolduri. Încercase să-i paseze mingea lui Henric, pentru a-l pregăti de meci, însă acesta continua să rateze. Mintea Delfinului era în altă parte. Măsura terenul cu paşi mari. Ţinea capul în jos, iar fruntea i se încreţise. Se întâmplase ceva. Ea nu era lângă el, însă el ştia asta. Între ei era o legătură nu doar fizică sau mentală. Era ceva mai mult de-atât. Era ceva mistic. Când nu era cu ea, ştia totuşi ce se întâmplă. Ştia dacă era bolnavă sau tristă. Simţea. Ştia dacă era în pericol. Simţea. Henric. Diane. Încă din ziua în care se întâlniseră, nu ştia unde se termina unul şi unde începea celălalt.

— Fratele tău trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta. Te rog, trebuie să te concentrezi.

— Nu pot să fac asta! anunţă Henric, fără să privească pe nimeni şi fără să fie sigur că nu-l auzise nimeni.

Când aruncă racheta pe jos se auziră murmure în mulţime. Jacques sări peste fileu şi se îndreptă spre Henric.

— Înălţimea Voastră nu poate pleca acum. Meciul e stabilit.

— Trebuie să plec!

— Şi ce vor crede toţi dacă abandonezi acum?

— Să-l ia dracu' de meci! S-a întâmplat ceva. Ştiu asta!

— Doamna Diane?

— Nu ştiu. Ştiu doar că trebuie să mă duc cât mai repede la ea!

Diane tresări într-un spasm violent şi se rostogoli pe o parte sub cuverturi. Pe frunte şi deasupra buzei îi apărură picături de sudoare. Încercă să se relaxeze; încercă să-şi încetinească ritmul respiraţiei, să pună capăt durerii chinuitoare care îi pulsa prin trup. Stătea întinsă, pregătită pentru următorul spasm, înţepenită de frică. Hélène stătea lângă ea şi îi strângea mâna.

— Madame, vă rog, respiraţi din nou. Încă o dată. Îşi ţinea propria respiraţie ca să ţină ritmul cu Diane. Însă ceva era în neregulă cu copilul. Diane simţea asta. Nu semăna cu celelalte două sarcini ale ei sau cu celelalte naşteri. Acel copil va muri cu siguranţă, asta dacă n-o va ucide pe ea întâi. Ştiuse care sunt riscurile unui copil la vârsta ei.

Se luptase cu ele de la bun început. Aproape ca şi când s-ar fi luptat pentru supremaţia asupra trupului ei. Spasmele violente. Greţurile. Sângerările. Nu va veni prea uşor pe lume. Mintea ei înfierbântată îi juca feste. Îşi aminti de regina Jane. Chiar în acea dimineaţă i se spusese că regele Henric al Angliei îşi pierduse soţia în chinurile facerii. Se gândi la acea ironie. „Biata regină Jane a murit”, auzise ea şuşotindu-se pe coridor în faţa uşii ei. Murise în chinurile facerii. Se crezuse că adormise. Era oare un semn? Regina Angliei avea pe jumătate vârsta ei. Ceasul bătu de şase. Simţi o durere înfricoşătoare. Îşi înăbuşi urletul strângând cuverturile.

— L-aţi chemat pe Înălţimea Sa? oftă ea, uitând că pusese aceeaşi întrebare cu doar câteva clipe în urmă; şi cu o oră înainte.

— Da, sigur, doamnă, răspunse Hélène răbdătoare.

Se uită la moaşa care stătea la capătul patului, cu mâinile roşii şi pline de riduri pe faţă. Era o bătrână din sat care îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii aducând pe lume copii; şi care petrecuse chiar şi mai mult timp îngropându-i. Era îngrijorată şi nu se chinuia să ascundă asta. Travaliul dura mult prea mult. Nu prea mai avea altceva de făcut decât să se roage.

Ceasul bătu ora douăsprezece.

Era miezul nopţii, iar Diane era slăbită. Copilul aproape că o secătuise de ultima urmă de vlagă din trup şi tot nu venea. Zăcea sub cuverturile purpurii şi aurii de pe pat, cu chipul stins; ochii, aproape închişi, i se afundaseră în cap. Murmură ceva pentru sine, apoi rămase nemişcată o vreme, însă începu din nou să se zvârcolească atunci când durerea reveni. Durerea care apărea pe reprize. Venea şi dispărea cu ritmul lipsit de suflet al unui pendul. La ora două, era durere care o sfâşia şi o lăsa înecată în sudoare, rugându-se să moară.

Hélène nu o părăsise nici măcar o clipă. Îi ştergea fruntea cu o cârpă rece, iar în cealaltă mână ţinea un rozariu şi rostea rugăciuni în şoaptă.

— Nu mai pot să rezist…

Hélène se trezi din rugăciunile ei.

— Ah, nu, doamnă! Nu trebuie să spuneţi asta. Trebuie să rezistaţi!

Servitoarea lui Diane sări de pe scaunul de lângă pat şi îi strânse şi mai tare mâna. Moaşa veni de la piciorul patului şi trase cuverturile grele. Îşi puse mâinile pe pântecul umflat al lui Diane ca să simtă unde se afla copilul. Hélène trecu o cârpă curată prin lavoarul alb de ceramică de pe suportul de lângă pat. O privi din nou pe moaşă, care murmura ceva pentru sine, în timp ce continua să-şi mişte mâinile.

— O să fie bine… nu-i aşa?

Moaşa o acoperi din nou pe Diane şi scutură din cap.

— Dacă nu iese curând, spuse ea strângând din dinţi, niciunul din ei

nu va avea vreo şansă.

Chiar înainte de răsărit, tunetul de copite în galop se auzi peste pietrele vechii fortăreţe de la Anet. Iapa albă scotea abur pe nări când Henric o făcu să se oprească în faţa intrării principale. Lăsă calul acolo şi, în dimineaţa aceea cenuşie-albăstruie, alergă în holul principal al castelului. Urcă în grabă scara circulară fără să se gândească unde merge. Trecu de sala principală şi intră pe un coridor mic şi boltit care era sigur că ducea la dormitoare.

— Diane! strigă el în timp ce alerga, cu pelerina în vânt în spatele lui. Deschise o uşă, apoi pe următoarea, strigându-i numele. Diane! Diane! Zgomotul o aduse pe domnişoara Terre Noire, servitoarea lui Diane, din spatele unei uşi închise, cu braţele pline de cuverturi. Nu-l recunoscu pe Henric, viitorul rege al Franţei.

— Domnule, îmi cer iertare, însă doamna nu se simte bine… spuse ea, rămânând protector în uşă.

— Unde e? întrebă el.

Înainte ca ea să poată răspunde, se năpusti asupra ei, făcând-o să cadă în genunchi. Dezarmată cu forţa, femeia reuşi doar să arate cu un deget strâmb către uşa mare şi boltită din spatele ei. O deschise fără să mai bată şi se repezi înăuntru. Nu se iviseră zorii. Încăperea din faţa lui era cufundată în beznă, cu excepţia unui colţ care strălucea în nuanţe de ocru de la foc. Văzându-l, Hélène sări de pe scaunul de lângă pat. Nu se plecă în faţa lui şi nici nu îl recunoscu, căci moaşa încă se afla la piciorul patului.

— Slavă Cerului că ai venit, spuse ea, atingându-i braţul.

Obrajii îi erau palizi şi brăzdaţi de lacrimi. Ochii ei rotunzi erau roşii de nesomn. Henric privi spre Diane. Gemu când o atinse moaşa.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Copilul. Moaşa spune că stă într-o poziţie greşită şi că nu ştie cum să îl scoată din burtă.

Henric se repezi către pat.

— Şi nu poţi face ceva?

— Îmi pare rău, domnule, însă acum e în mâinile lui Dumnezeu, răspunse bătrâna.

— În mâinile lui Dumnezeu? repetă el cuvintele. Privi către cele două chipuri neajutorate din faţa lui; unul tânăr, altul în vârstă. Henric se aşeză pe pat şi îi luă mâna lui Diane. O strânse şi încercă să o trezească. Ea nu ştia că el se afla acolo. Hélène, adu-mi o cârpă rece! spuse el şi îşi trecu mâna peste fruntea ei, dându-i la o parte buclele ude de pe faţă.

— Îmi pare rău, *chéri,* şopti ea, cu ochii deschişi într-o privire pe jumătate amorţită. Încercă să zâmbească. Îmi pare rău, însă… nu mai pot continua.

— Bineînţeles că poţi! spuse el, forţându-se să zâmbească. Trebuie! Nu pot să merg mai departe fără tine. Îi duse mâna la pieptul lui. Putem să răzbim! Ştii că împreună putem face totul!

Diane închise din nou ochii. Era obosită. Sub ochii ei se formaseră cercuri negre. Obrajii supţi. Era scăldată în sudoare, iar pielea ei era albă; albul morţii. Îndepărtă imediat din minte gândul că ea ar putea muri. Pe masa de lângă pat se afla rozariul lui Hélène. Cu mărgele albastre. Şi o cruciuliţă de argint. Henric îl luă în cealaltă mână şi închise ochii.

„Deci voi fi pedepsit. Pedepsit pentru Caterina. Pedepsit pentru că nu o iubesc." Scutură din cap. Nu fusese în stare să o privească pe Caterina din cauza lui Diane. Diane fusese obsesia lui. Singurul lucru din lume. „Nu pot să o pierd. Fără ea nu sunt nimic. Sunt pierdut. Da, Dumnezeule, fac orice. Orice!" Şi în acea clipă îi fu clar ce trebuia făcut. Ce trebuia să facă. Strânse şi mai tare rozariul între degetul mare şi cel arătător. „Lasă-i în viaţă! Dumnezeule din Ceruri, Te implor, lasă-i să trăiască, iar Caterina mă va avea pe mine… şi un copil… O să devină soţia mea şi altfel decât cu numele!"

În acea clipă, când era în stare să promită orice pentru a schimba soarta, Henric făcu pactul său cu Dumnezeu; un pact care ştia că va schimba pentru totdeauna atât viaţa lui, cât şi pe a lui Diane.

Când lumina cenuşie şi slabă a dimineţii de iarnă intră prin panourile de plumb ale ferestrei de la răsărit, Diane născu copilul lui Henric. O fiică. Plângând fără vreo urmă de ruşine, Henric luă pruncul plin de sânge de la moaşă şi îl înveli într-o pătură, apoi îl duse la piept cu mâinile tremurând. Diane îl privi cu un zâmbet obosit şi cu mulţumire, pe jumătate ameţită. În sfârşit, copilul se născuse fără ajutor din partea unui chirurg şi toţi, inclusiv moaşa, fuseseră uluiţi.

Henric duse copilul la buze şi îi sărută creştetul moale al capului. Hélène îşi şterse lacrimile de pe obraji, îmbrăţişându-se cu domnişoara Terre Noire.

— Dumnezeule mare, mulţumesc, şopti Hélène.

Se îndepărtă de pat şi se retrase împreună cu moaşa pe scaunele lor de lângă foc. După o clipă, Henric puse fetiţa la sânul gol al lui Diane. Aproape instant încetă să mai plângă şi deschise ochii. Erau albaştri; la fel de albaştri ca ai mamei. Henric privi fascinat cum Diane duce bebeluşul la sfârc şi o lasă să sugă. Henric se aşeză pe marginea patului.

— Dacă te-aş fi pierdut, şopti el, viaţa mea s-ar fi terminat Niciodată nu m-am gândit că aş putea fi atât de aproape de asta.

Copila era blondă ca mama ei, cu aceiaşi ochi mari şi albaştri. În cele două săptămâni de convalescenţă ale lui Diane, stătu mai mult în braţele tatălui ei, care îi ţinea companie lui Diane aproape tot timpul.

Când aceasta se simţi suficient de puternică, începură să facă plimbări pe afară. Într-o dimineaţă, cu două zile înainte să se întoarcă la Curte, se plimbau pe pajiştea întinsă, acoperită cu zăpadă, cu mâinile înmănuşate împreunate şi pantofii grei de piele scârţâind prin stratul gros de nea proaspăt căzută. În celălalt braţ Henric îşi ţinea fiica, îngropată între faldurile mantiei lui de catifea neagră. Acolo, la Anet, erau o familie. Henric nu-şi dorea nimic mai mult pe lume. Sigur nu vor mai avea parte de asemenea clipe; de timp doar pentru ei trei. Respiră adânc, lăsând aerul rece al iernii să-i înţepe nările, apoi lăsă capul pe spate.

— Ah! Ce frumos e aici! spuse Henric cu un zâmbet larg. Atât de departe de tot; atât de departe de ei toţi. Îi strânse mâna şi coborâră cele câteva trepte care duceau în curte. Pe lângă un heleşteu îngheţat. Pe lângă statuia unui leu pe un piedestal, încremenit şi gata să ragă, în jurul căruia cădea zăpada. Pe ultima treaptă, Henric se întoarse şi îi sărută nasul roşu de frig. Asta îl făcu să zâmbească.

— Ah! Ce bine mă simt aici! Şi cu tine lângă mine mă simt întreg.

Cuvintele lui Henric o făcură să se gândească la Montgommery. Altă iarnă. Altă viaţă. Se gândi la cât de mult detestase el Anet; dorise ca ea să vândă proprietatea. Era atât de fericită că Henric simţea la fel! Însă, când era cât pe ce să-i spună, se stăpâni. Chiar dacă crescuse şi se maturizase, încă era tânăr, încă era volatil. Montgommery amintea de o vreme de care ea şi Henric nu erau prea dornici să-şi aducă aminte. Acea perioadă însemnase durere şi nesiguranţă pentru amândoi.

— Oriunde m-aş afla, cred că mereu aş vrea să mă întorc aici, spuse ea într-un final.

— Atunci aşa şi trebuie. Aici e casa ta. Nu am mai văzut un astfel deloc. O casă adevărată. Toate palatele regelui nu sunt altceva decât bibelouri ale monarhiei. Însă asta… Se desprinse de Diane şi deschise braţul într-un gest larg. Aici chiar e un cămin… Un cămin pe care aş fi onorat să îl împart cu tine atâta timp cât mă vei vrea.

Se plimbară de-a lungul heleşteului îngheţat, iar Henric ridică pătura să-şi privească fiica. Îşi trecu un deget peste obrazul ei şi o acoperi din nou cu pelerina.

— Va trebui să-i dăm un nume, spuse el.

— Nu m-am gândit la asta.

— Nu poate avea decât un nume.

Ea îl privi.

— Numele ei este… trebuie să fie Diane.

— Henric, asta e imposibil! Regele va şti.

— Regele va şti doar că te ador. Poate să înţeleagă ce vrea din asta, însă ştie că suntem prieteni de mult timp. Pentru mine ar fi foarte firesc să o fac.

Ea privi în stânga şi în dreapta, ca şi când ar fi căutat pe cineva. Îşi arcui sprâncenele într-o privire plină de şovăială. Trase aer în piept şi îl privi din nou.

— Cred că riscăm prea mult.

— Te rog… fă asta pentru mine, insistă el. În ochii lui negri se reflecta zăpada. Dacă nu se poate bucura deloc de mama ei, vreau să aibă măcar atât de la tine. Te rog!

Înconjuraţi de escorta regală şi acoperiţi de un baldachin de mătase purpurie, Henric şi Diane călăreau alături de Hélène şi de dădacă prin Touraine. Vântul tăios al iernii îi îngheţa în timp ce înaintau încet pe aleea de piatră care ducea la Amboise.

Hélène ţinea în braţe copila în scutece, înfăşată într-o pătură groasă. Capul şi trupul copilei erau legate strâns în pânza albă ca să îi ţină de cald. Lângă ea călărea o dădacă din satul Anet, care aştepta să-şi facă datoria şi să hrănească pruncul regal. Fusese adusă încă de acum ca să perpetueze zvonul că acel copil nu avea mamă. La Curte fusese trimis un mesaj. În el se spunea că tocmai se născuse un copil pe nume Diane. Rodul legăturii dintre Henric, Delfin al Franţei, şi o ţărancă piemonteză pe nume Filippa Duca. Copilul fusese adus la Castelul Anet unde doamna Diane îl primise cu graţie pe Delfin şi anturajul său. Acum îl însoţea pe drumul de întoarcere.

Micul grup era urmat de infanteria personală a Delfinului, formată din gărzi care mergeau cu o cadenţă militară precisă. Când se deschiseră porţile, iar anturajul intră prin ele în curte, înşelăciunea avea să înceapă oficial cu Montmorency. Marele Maestru, devenit acum locotenent-general, stătea drepţi sub arcada gotică a intrării. Era flancat de François de Guise, Charles de Brissac şi Jacques de Saint André. Regele nu trimisese pe nimeni din anturajul său să-şi întâmpine fiul. Însă aceste lucruri nu-l mai afectau. Henric se obişnuise de multă vreme cu indiferenţa tatălui său.

— Eşti absolut sigură că asta vrei?

Îi şopti acele cuvinte lui Diane, în timp ce trase frâiele să-şi oprească armăsarul.

— Nu, Henric, nu voi fi niciodată sigură. Însă ştiu că nu există altă cale să protejez acea viaţă preţioasă.

Saint André şi Brissac le zâmbiră din curte. Guise făcu semn nerăbdător cu mâna de sub pelerină. Montmorency, mai serios, stătea nemişcat într-o vestă lungă de hermină şi o cămaşă de mătase aurie, cu mâna la spate.

Când îl privi, Diane se simţi străbătută de un val de teamă. Timpul nu făcuse decât să-i ascută trăsăturile. Părul des şi negru care cândva era doar atins de nuanţe de cenuşiu, era acum plin de şuviţe argintii. Părea rece şi dur, ca oţelul. Era un general măreţ, de neclintit.

Jacques şi François coborâră câte două scări pe rând şi ajunseră în curte, însă Montmorency îşi menţinu locul de lângă uşă. Henric o luă pe Diane în braţe să o ajute să coboare. Era blând cu ea; tandru dincolo de limitele prieteniei. Iar Montmorency remarcă acel schimb dintre ei.

„Deci a început din nou, se gândi el, privindu-i. Scandalos!" Nu îi păsa prea mult că băiatul îşi luase o concubină; acel lucru era inevitabil. Pur şi simplu era deranjat de concubina pe care şi-o alesese. Era prea frumoasă, prea ambiţioasă şi mult prea strălucitoare ca să îl iubească cu adevărat pe un tânăr posac precum Henric. Însă ce era mai rău, iar Montmorency rareori putea să recunoască asta, fie şi faţă de el însuşi era convingerea lui că Diane ameninţa propria sa poziţie pe lângă Delfin, o poziţie pentru care avusese nevoie de o viaţă.

O privi din nou, aşa cum stătea în curte, şoptindu-i ceva lui Hélène, care ţinea din nou copilul în braţe. Se gândi că Diane de Poitiers arăta aproape regal în rochia ei de catifea neagră, cu decolteul adânc şi strâns pe sâni, cu gâtul împodobit cu perle elegante. O curtezană care îşi însoţeşte iubitul cu copilul altei femei! Era lipsită de orice ruşine! Oare chiar nu se dădea înapoi de la nimic ca să pună complet stăpânire pe Delfin? Montmorency îşi înăbuşi impulsul de a o sugruma. În schimb, arboră un zâmbet stânjenit şi coborî cele trei trepte de piatră către ceilalţi. Henric se îndreptă spre Montmorency aproape alergând.

— Bine aţi revenit, Înălţime, începu Montmorency, pe tonul umil corespunzător.

Cei doi prieteni se îmbrăţişară. Henric îl strânse pe general la piept şi îl bătu cu căldură pe spate.

— Ah, ce bine îmi pare să te văd! spuse el cu un zâmbet fericit. Îl îndepărtă pe Montmorency ca să-l privească, iar cei doi bărbaţi îşi zâmbiră. După o clipă, Henric se îndreptă către Hélène, care stătea cu copilul în spatele lui. Monty, prietene, ţi-o prezint pe fiica mea, spuse el şi îi întinse pruncul înfăşat. Montmorency şovăi. Avea şi el unsprezece copii; patru fii şi şapte fiice, însă tot se simţea stânjenit în preajma lor. Funcţia lui fusese să-i producă, nu să-i ţină în braţe. Nu se simţea bine să aibă grijă de ei. Asta era treaba femeilor. Mascându-şi ezitarea, Montmorency se aplecă şi trase pătura de pe chipul copilului, ca şi când s-ar fi pregătit să privească o operă delicată de artă. Fu întâmpinat de un val de păr blond şi de doi ochi albaştri. Pe buzele lui subţiri începu să se formeze un zâmbet şi ridică privirea. O zări pe Diane stând discret în spate lângă Hélène şi Saint André, însă pe chipul ei se citea o îngrijorare plină de tandreţe.

— E o frumuseţe, Înălţime, îi spuse el într-un final lui Henric, apoi luă pruncul în braţe cu o repeziciune care o făcu pe Diane să tresară. Îl duse pe copil la buze şi îi sărută creştetul. O privi din nou pe Diane, să

vadă dacă avea vreo reacţie. Nu credeţi că este foarte frumoasă, doamnă? întrebă el, zâmbind pe jumătate.

— Cred că e minunată… domnule general.

Între ei se dădea mereu o întrecere. Un concurs subtil de voinţă. Spre disperarea lui Diane, Henric nu vedea nimic. Sau nu dorea să vadă.

— Şi ai un nume pentru copil?

Henric zâmbi şi îşi îndreptă trupul cu mândrie în timp ce îşi duse mâna la piept.

— O cheamă Diane. Am numit-o după buna mea prietenă… doamna Diane.

Zâmbetul lui Montmorency se transformă într-un rânjet când îl auzi.

— Un tribut uriaş, spuse el, iar rânjetul său deveni şi mai larg.

— Delfinul a insistat, spuse Diane.

— Sunt sigur că aşa a fost… doamnă.

Când rosti ultimul cuvânt, ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Erau ochii reci şi răi ai cunoaşterii. Henric rupse tensiunea, împingându-l pe Montmorency înăuntru cu blândeţe.

— Intră, spuse el cu un zâmbet de mulţumire pe care Montmorency rar i-l văzuse pe chip. Copilul trebuie să stea înăuntru, e frig.

Intrară prin uşile duble şi traversară primul coridor lung, fără ca vreunul să spună ceva. Diane rămase în urmă cu Hélène şi Jacques, păstrând intenţionat distanţa faţă de ei.

— Spune-mi, Monty, tu şi Cardinalul de Lorena aţi adus vestea unui armistiţiu odată cu întoarcerea voastră la Curte?

— Din păcate, se pare că Dumnezeu încă nu a considerat potrivit să ni-l ofere.

— Care e condiţia?

— Căsătoria fratelui tău. Împăratul a acceptat să îşi ofere fiica şi Milanul ca zestre pentru a încheia înţelegerea.

— Păi şi asta e exact ceea ce dorea regele.

— Da, însă acum e o problemă de interpretare. Se pare că nu pot cădea de acord în privinţa momentului în care Milanul ar ajunge în posesia Franţei în numele fratelui tău. Împăratul îl oferă peste trei ani.

— Şi regele nu e de acord?

— După cum ştii, prin pretenţiile bunicii sale, Valentina Visconti, Maiestatea Sa consideră că Milanul îi aparţine. Consideră că nu trebuie să aştepte pentru ceva ce crede că i se cuvine de drept. Împăratul ştie ce motiv de controversă e pentru rivalul său. Bănuiesc că în momentul de faţă se duce un război al voinţei.

— Iar regele ar fi în stare să piardă tot pentru un detaliu atât de minor precum timpul?

— Pentru rege nu e doar un detaliu minor, Înălţime. La mijloc e şi onoarea lui. Nu uita că a mai pierdut o dată visul Italiei pentru un

aranjament identic; prin termenii căsătoriei tale.

— Iar prin acei termeni a pierdut şi un fiu. Însă asta nu a contat prea mult pentru el, doar atunci când fiul a fost fratele meu mai mare, Francisc.

Urcară scările largi care se curbau către altă sală. Ajunseră la capătul altui coridor nesfârşit, căptuşit cu tapiserii. Acolo erau apartamentele lui Diane. Şi-ar fi dorit să fie oriunde numai acolo nu, acum că era nevoită să-şi lase pentru prima dată copilul sub privirile suspicioase ale generalului. După o clipă de nesiguranţă, Saint André luă cu blândeţe copilul de la Hélène.

— O să am grijă să fie dusă la camera copiilor, Înălţime, îi spuse el Delfinului. Henric făcu un semn aprobator din cap. Diane întinse braţul către copil; apoi îl trase înapoi. Era un reflex. Trebuia să se dezveţe. Trebuia. Pentru binele copilului. După o clipă, Saint André se întoarse şi străbătu coridorul împreună cu pruncul şi dădaca. Pentru Diane, la fel ca pentru Henric, după acea clipă lucrurile aveau să se schimbe complet. Acum nu mai puteau da înapoi.

— Ah! Deci ai găsit curaj să te întorci!

Anne d'Heilly rostise pentru ea acele cuvinte. Zâmbi cu zâmbetul ei de pisică, apoi se lăsă pe spate pe canapeaua acoperită cu catifea verde din apartamentele ei. Lângă ea, pe o măsuţă incrustată, se afla un volum de poezii latineşti legat în piele; primul element al strategiei ei. Se întinse şi îşi trecu degetele peste pielea netedă a coperţilor.

— Dragul meu Voûté, eşti un geniu, toarse ea. Oh, draga mea doamnă, ce colecţie de surprize vă aşteaptă acum că aţi revenit!

Diane de Poitiers îşi judecase greşit concurenţa. Întoarcerea ei fusese un gest făţiş de sfidare. Ah, însă o avertizase. Anne tremura de furie la gândul sosirii ei. Originea ei nobilă omniprezentă. Aerul de superioritate. Ca şi când doar prin simplul fapt că se născuse avea dreptul să primească tot ce-şi dorea. Nu-l putuse avea pe rege direct, aşa că acum se folosea de fiul său ca să pună mâna pe el. Oportunista! O curtezană calculată! „Ei bine, draga mea, nu şi la Curtea mea!"

Sora ei Louise şi celelalte servitoare urmau să sosească în curând ca să o îmbrace. Anne se dădu jos de pe canapea şi se îndreptă spre un şifonier sculptat. Cămaşa ei de noapte aluneca pe podea, iar inima îi bătea sălbatic de nerăbdare. Trase una dintre uşile gravate cu fildeş şi scoase din sertar o bucată de hârtie. Era un document scris de mâna Cancelarului Franţei; o *lettre de cachet*{26}, un ordin cu sigiliul personal al regelui. Nici nu mai trebuia să îl citească, acum îl ştia pe dinafară, căci era asul ei din mânecă.

— Ordin regal… se confiscă… castelul Anet… proprietatea Coroanei…

Lăsă capul pe spate şi râse ascuţit. Da, totul era perfect. Nu-i

rămânea decât să aştepte. Nu mai era mult.

24

— S-o ia naiba! urlă Diane, aruncând ordinul pe podea. M-a păcălit, m-a insultat şi mi-a târât numele în noroi. Însă de data asta a mers prea departe!

Abia răsărise soarele. Diane se întorsese în apartamentele ei după ce înotase în apa rece a râului de lângă castel. Culorile cerului intrau prin fereastră într-o adiere de roz pal şi portocaliu. Lumina difuză arunca o umbră pe Diane, care stătea în picioare cu părul ud, îmbrăcată într-un halat negru. Mesajul pe care îl primise pe sub uşă zbura pe podea pe aripile vântului blând care intra prin fereastra deschisă. Hélène se aplecă şi îl ridică. Îl privi cu discreţie, citind doar câteva cuvinte. „Anet. Proprietatea Coroanei". Nu avea nevoie să citească mai mult. Anne d'Heilly încerca să îi ia lui Diane casa.

— Madame, poate face asta?

— Se pare că are de gând să încerce.

Diane străbătu întreaga lungime a salonului mare şi boltit, frângându-şi mâinile.

— Ce putem face?

— Ne vom lupta cu ea, bineînţeles. Jocurile ei sunt una, însă Anet e moştenirea soţului meu! A copiilor mei! Şi nu voi ceda prea uşor în faţa acestei femei pline de ură care pare atât de hotărâtă să se răzbune!

Se auzi un ciocănit la uşă. Diane încercă să-şi recapete calmul şi îşi trecu o mână peste faţă. Hélène o ajută să se îmbrace cu o rochie. Respiră adânc de câteva ori ca să-şi revină.

— E Delfinul, spuse Diane. Nu trebuie să-i sufli nicio vorbă despre asta.

— Însă, doamnă, sunt sigură că poate fi de folos.

— Nu! Are probleme lui cu regele şi Delfina. Aceasta e responsabilitatea mea şi mă voi descurca singură. Te rog, draga mea prietenă, să nu spui nimic.

Hélène se strecură pe o uşă, în timp ce Henric intra pe alta. Îşi aruncă floreta şi mănuşile şi se repezi spre Diane. În timp ce o ţinea în braţe, ea simţi prin catifea bătăile inimii lui. Mirosea a sudoare şi a mosc italian. Ştia, pentru că îl cunoştea ca pe sine însăşi. În sfârşit, o făcuse. Iar ea era bucuroasă de asta. Caterina era soţia lui. Trebuia să-i dea un copil. Nu era deloc uşor pentru ea să se gândească la el în felul acela cu Caterina; la trupul ei cărnos şi aromat mişcându-se sub al lui, însă trebuia să o facă şi da… era uşurată.

— E în regulă, *chéri,* şopti ea. Chiar este.

— Dar dacă ar trebui să te pierd vreodată din cauza ei…

— Mă vei pierde doar din propria ta voinţă; niciodată din alte

cauze.

— Însă eu nu voi vrea niciodată asta! Aşa că doar moartea ne poate despărţi.

— Doar moartea, repetă ea, afundându-se şi mai mult în îmbrăţişarea lui.

Acum ea era bucuroasă de acea obsesie a lui pentru ea. Şi devenise obsesie. Era bucuroasă că cineva ajunsese să o iubească şi să aibă nevoie de ea atât de mult. În braţele lui se simţea în siguranţă. Iar ea îl iubea mai mult decât îndrăznea să recunoască faţă de ea însăşi şi, mai ales, faţă de el. Erau multe femei dornice să-i ia locul în inima şi în patul lui. Iar el era atât de tânăr, încât nu putea risca să-i spună asta. Nu suporta să fie atât de vulnerabilă. Însă, privindu-l atunci în ochii plini de disperare, plini de nevoie de ea, ştia că o iubea.

După încă o clipă se desprinse de ea şi se lăsă într-un scaun de lângă foc. Diane îl privi, în timp ce el îşi sprijini cotul pe marginea scaunului şi îşi acoperi faţa cu mâna.

— Mai e ceva, spuse el.

Diane îngenunche la picioarele lui.

— Te rog, spune-mi.

— În efortul Maiestăţii Sale de a mă pedepsi, presupun că din cauza ta, mi-a redus alocaţia personală cu aproape două treimi. Abia am descoperit asta.

— Se pare că au surprize pentru amândoi, şopti ea.

— Spune că nu vrea să mai plătească pentru personal separat faţă de cel al Delfinei. Dacă vreau să locuiesc separat, atunci trebuie să-mi găsesc o altă sursă de venit. Dumnezeule! Nu îi ajunge că mă obligă să mă culc cu ea, acum încearcă să mă oblige să şi locuiesc cu ea!

— Şi ce vrei să faci?

— Ceea ce vreau e să fiu cu tine!

— Atunci lasă-mă să îţi plătesc eu diferenţa de alocaţie.

— Nici pomeneală! N-aş putea lua bani de la tine.

— Atunci îl vom numi împrumut. Te rog, Henric, lasă-mă să fac asta pentru tine. Pentru noi. Deja mi-ai dat atât de mult; dragostea ta, devotamentul tău, prietenie când toţi ceilalţi erau împotriva mea. În plus, Louis mi-a lăsat mai mult decât aş avea vreodată nevoie, iar după ce devii rege îmi poţi returna totul.

Henric se ridică de pe scaun şi îngenunche lângă ea. Îi luă mâinile într-ale sale şi le duse la buze, sărutându-le pe rând. Apoi o privi cu ochii strălucind de devotament.

— Bunătatea şi dragostea ta sunt pentru mine un dar; un dar de la un Dumnezeu care credeam că mă dispreţuieşte până când ai intrat în viaţa mea. Îi atinse obrajii cu buzele. Nu voi fi niciodată capabil să returnez tot ceea ce mi-ai dat… însă, Diane, îţi promit în faţa lui Dumnezeu că, după ce voi deveni rege, îmi voi petrece tot restul vieţii

încercând să fiu demn de tine.

Oricât s-ar fi răsucit în scaun, regele nu putea opri durerea surdă care îi năpăstuia trupul umflat şi istovit. Perna de catifea de sub el era moale; prea moale, lipindu-se de cadrul de stejar al scaunului, trimiţându-i o durere ascuţită pe şira spinării. Se răsuci din nou. Un paj tânăr se repezi şi îi aşeză altă pernă la spate. Regele se răsuci din nou, de data aceea să fixeze perna.

Membrii consiliului său, toţi aşezaţi în jurul lui, se certau de mai bine de o oră; însă el nu auzise decât câteva vorbe întâmplătoare din dezbaterea lor înfierbântată. În timp ce discutau următoarea mutare în pacea cu împăratul, Francisc se trezi în mijlocul unor amintiri ciudate din trecut; amintiri ale mamei sale. Oh, ce dor îi era de ea! Dacă n-ar fi fost ambiţiile ei, el cu siguranţă nu ar fi devenit rege. Depinsese în întregime de ea. Fusese singura femeie adevărată din viaţa lui. Îl dominase cu puterea încăpăţânată a unei iubite. Acum era moartă. La fel şi Delfinul Francisc şi Madeleine, crinul său palid. „Mamă, ce ai spune acum… oh, cât de mult mă întreb asta. M-ai încuraja să continui lupta asta? Oare Milanul merită preţul pe care a trebuit să-l plătesc până acum? Fiul şi fiica mea… eu însumi?”

Cândva, aceasta fusese singura lui obsesie. Regele Franţei. Regele Italiei. Îşi dorise să devină împărat. Carol al V-lea îi furase acel vis, mituindu-l pe papă cu o sumă mai mare. Îi furase visurile. Îi distrusese fanteziile. Acum nu dorea decât să se adăpostească în siguranţa preţioasei sale grădini de la Fontainebleau; să privească trandafirii înflorind şi să îmbătrânească alături de Anne a lui. Însă atâta timp cât mai exista o şansă, cea mai mică speranţă…

Privi masa. Erau toţi acolo. Toţi jucătorii-cheie din acest joc meschin al lăcomiei şi ambiţiei. Annebault cel plin de umilinţă prefăcută. Vicleanul Chabot. Linguşitorul Cardinal de Lorena. Cardinalul de Tournon. Montmorency, acum ridicat la rangul de Conetabilul Montmorency. Mintea regelui se întoarse la noaptea din urmă. Marele anunţ prin care îl numise Conetabil al Franţei ca răsplată pentru victoriile sale militare. Apoi chipul lui Montmorency, aproape dispreţuitor, în timp ce se aşeza lângă Delfin şi Diane de Poitiers.

Regele începuse deja să-şi regrete hotărârea. Loialitatea lui Monty se îndrepta în altă parte. Văzuse asta. Întreaga Curte văzuse asta. Acum îl prefera pe Delfin… cu femeia aceea. Însă acum era prea târziu. El însuşi îl propusese. Iar Parlamentul aprobase. Nu, nu se va răzgândi. Nu acum. Însă îl va urmări.

— Ce avem astăzi, domnule Poyet? îl întrebă brusc regele pe cancelar. Tonul său sec întrerupse toate discuţiile despre strategia militară, care, în acea clipă, constituia subiectul unei dezbateri

înflăcărate care dădea semne să se transforme în violenţă. Se lăsă o tăcere apăsătoare. Annebault ridică privirea la tapiseria de lângă uşă, ca şi când ar fi studiat-o pentru prima dată. Chabot începu să răscolească prin hârtii. Montmorency îşi turnă un pahar cu apă, iar Cardinalul de Lorena îşi înmuie pana în călimara de argint. Scrise ceva, în timp ce Bourg ridică ochii spre rege.

— Sire, agenda e plină. După ce terminaţi aici, trebuie să discutăm problema comerţului cu ambasadorul spaniol. Apoi, la ora trei, aveţi o şedinţă pentru tablou cu domnul Clouet în sala tronului. Apoi domnul Bochetel, Secretarul dumneavoastră de finanţe, contele de Saint-Pol şi Diane de Poitiers doresc audienţe private cu dumneavoastră.

Privirea indiferentă a regelui lăsă loc unui zâmbet viclean, aproape răutăcios.

— Confirmă întâlnirea cu Bochetel. Spune-i lui Saint-Pol că mă întâlnesc cu el pe teren, apoi trimite-i vorbă lui Diane de Poitiers că nu îi pot oferi audienţă astăzi.

— Însă, Maiestatea Voastră ar avea timp pentru toţi. Aveţi o perioadă liberă imediat după patru şi deja am…

— Antoine, nu sunt disponibil pentru doamna seneşal!

Cuvintele regelui erau tăioase. Cancelarul îşi plecă fruntea, regretându-şi indiscreţia. Membrii consiliului regal începură să se ridice şi să discute între ei. Întâlnirea se terminase.

„Deci acum ea e cea care vrea ceva de la mine, se gândi regele. Ca să vezi. Acum ar vrea să-i fac servicii. A schimbat regulile jocului, însă refuz să joc.” Auzindu-i numele aşa cum îl rostise Poyet, îşi adusese aminte într-un fel ciudat de ultima audienţă pe care i-o acordase. Deja trecuseră cinci ani de atunci, însă părea că se întâmplase ieri. Tocmai se întorsese la Curte. Atunci era atât de plină de entuziasm! Atât de proaspătă! Tocmai rămăsese văduvă. Atunci, Diane de Poitiers i se păruse aproape neatinsă de vulgarităţile vieţii, dacă aşa ceva era posibil. Bătrânul Louis o păstrase ascunsă de rele, pe proprietatea lui de ţară.

Dumnezeule, cât dorise să o cucerească! Atunci o dorise. Însă trecuseră cinci ani lungi de când defilase prin sala tronului din palatul său din Blois în acea îndoliată rochie de catifea. Acum nu mai era în graţiile lui. Îl respinsese şi îl primise în schimb în patul ei pe tânărul său fiu. Îl trădase şi nu mai simţea nimic pentru ea… nimic, poate doar o scânteie a dorinţei de răzbunare.

Diane nu fu deloc surprinsă că i se refuzase audienţa la rege. Şi el, la fel ca toţi ceilalţi, ştia acum de legătura ei cu Henric şi o dezaproba. Însă această chestiune a casei ei era mult prea serioasă ca să evite o confruntare pur şi simplu pentru că el alesese să nu aibă de-a face cu ea. Se va duce în capela lui. Iar el va fi obligat să o asculte acolo. Îi va

spune ce făcuse ducesa. Era furios şi pe ea, şi pe Henric, însă Diane nu putea crede că ştia de planul amantei sale de a-i fura casa. Indiferent de ce credea Maiestatea Sa de relaţia dintre ea şi fiul lui, nu putea fi atât de crud. Şi, la urma urmei, soţul ei Louis fusese prietenul regelui. Marele seneşal al Normandiei. Da, sigur. Maiestatea Sa va avea grijă să nu piardă Anet… dacă va găsi curajul să îi ceară asta.

Când se afla la Amboise, regele se ruga întotdeauna singur dimineaţa, în Capela Saint-Hubert. Acolo găsea linişte. În această capelă frumoasă, când era băieţel, Francisc auzea rugăciunea în fiecare zi. Era un paraclis elegant de piatră, în stil gotic flamboaiant, cu vitralii prin care intrau raze de lumină şi se răsfrângeau pe frontoane. Iarna era încălzită de luxul ieşit din comun a două cămine din piatră. Închise ochii, făcu semnul crucii şi îngenunche pe scăunelul de rugăciune căptuşit cu catifea. Prin minte îi trecură imagini ale copilăriei în acel loc, calmându-i nemulţumirea furioasă.

Se văzu pe el băieţel, jucându-se cu sora lui, Marguerite, în spatele bastioanelor mari din curte, care dominau Loara. În fiecare zi priveau pe după ziduri viaţa de dincolo de castel, o viaţă obişnuită despre care nu ştiau nimic. Priveau oraşul şi oamenii de dincolo de râu, un drum pe apă pe care îl traversau necontenit bărcile şi corăbiile. Când avea zece ani, se prefăceau că aveau o corabie a lor. Francisc era căpitan; Marguerite era prim matelot. În fiecare zi ridicau pânzele spre un port nou şi exotic, cu el la cârmă. Copacii împodobiţi cu panglici de mătase deveniseră catargul şi pânzele lor. Iar tufele care se legănau în vânt erau valurile. Pe atunci nu era rege; era doar un băieţel ca oricare altul. Şi era fericit.

Diane îngenunche lângă el şi făcu semnul crucii. La început regele nu o zări, însă când aceasta scoase edictul, foşnetul hârtiei îi atrase atenţia. Când văzu cine era, dădu să se ridice. Diane îi puse cu blândeţe mâna pe umăr să-l oprească.

— Cum ai trecut de gărzile mele?

— Am şi eu o anumită influenţă, Maiestate. Vă rog, am nevoie doar de o clipă.

— Nu am vrut să te primesc ieri. Ce te face să crezi că, dacă îmi mituieşti gărzile, o să te ascult acum?

Îi aruncă pergamentul în faţă.

— Indiferent de ceea ce crede Maiestatea Voastră despre mine, de dragul amintirii lui Louis trebuie să recunoaşteţi că asta nu e drept!

Ochii regelui se înceţoşară. Îngustă privirea să citească acele cuvinte. După o clipă aruncă hârtia pe podea.

— Şi ce vrei să fac eu? Poate crezi că ar trebui să te ajut. Cuvintele sale erau repezite şi dure, iar ecoul lor răzbătea în capela goală de piatră. Ce potrivit ar fi să vii la mine, iar eu să te resping! Sau eşti atât de prinsă în interludiul tău sordid, încât ai uitat promisiunea făcută

regelui Franţei?! Se ridică în picioare cu un gâfâit. Ai spus că nu erai pregătită. Îţi aduci aminte? Ai spus că aveai nevoie de timp, când de fapt erai plină de pofte după un copil! Atunci te-am crezut. Însă acum nu voi mai fi la fel de prost. Madame, dacă doriţi ajutor vă sugerez să îl cereţi de la iubitul dumneavoastră cel neofit!

Sângele dispărea treptat de pe chipul ei. Era mult mai rău decât crezuse. Se ridică încet, îşi îndreptă faldurile rochiei şi se sprijini de scaunul de rugăciune al regelui ca să-şi recapete echilibrul. El îi văzu slăbiciunea şi profită fără milă.

— Poftim? spuse el, râzând sălbatic. Doar nu crezi că nu ştiam că te culci cu fiul meu. Madame, am ştiut de aventura voastră murdară de la început, iar dacă el nu urma să fie rege, atunci mi-ar fi făcut o mare plăcere să mă ocup personal de voi!

Se îndepărtă de ea şi se îndreptă spre uşă. Diane nu reuşea să facă niciun pas. Când ajunse la uşă, se opri şi se întoarse cu faţa la ea. Din nou era cel care avea puterea.

— Aţi minţit şi v-aţi prostituat, doamnă. M-aţi folosit ca să ajungeţi la fiul meu. Totul în numele unei lăcomiei nemăsurate.

— Maiestate, vă rog! Nu a fost deloc aşa.

— Ba a fost exact aşa! tună el; vocea lui bubui în capela rece de piatră, iar nasul i se albi de furie. Furia i se ridică în ochi, într-un fel care o sperie. Făcu un pas înapoi şi plecă fruntea. Madame, cândva aţi fost o mare doamnă. Chiar v-am admirat. Însă nu v-am înţeles. Nu ştiam că de fapt doriţi altceva de la mine. M-am gândit că eraţi o doamnă. Mă înşelam. Pe viitor, dacă o să vă vreau, mă ofer să vă plătesc serviciile aşa cum fac cu toate curtezanele de la această Curte. Atunci vom vedea cât de credincioasă îi eşti fiului meu!

Imediat ce rosti acele cuvinte, regele părăsi capela şi trânti uşa sculptată din stejar. Din nou, ecoul acelui sunet zgudui liniştea capelei. Lacrimile se scurgeau pe obrajii ei mai repede decât era ea în stare să şi le şteargă. Se ţinu strâns cu mâinile de stomac, în timp ce trupul îi palpita de suspine.

— Vă înşelaţi… Nu e aşa, murmură ea, scuturând capul. Nu sunt aşa… Nu sunt o curtezană!

25

Negocierile armistiţiului continuară în următoarele două luni. Papa Paul al III-lea pleda neobosit pentru pace. În mai, când primăvara începu să încălzească pietrele mari şi reci de la Saint Germain-en-Laye, acesta obţinuse o întâlnire între cele două puteri în oraşul-port medieval port Aigues-Mortes. Regina Eleanora fu chemată din autoexil pentru a media întâlnirea dintre soţul şi fratele ei, unul rege, celălalt, împărat.

Montmorency încuraja negocierile, în timp ce Chabot se opunea deschis. Henric, acceptat acum fără convingere ca Delfin, deveni un factor important în ultima negociere a păcii. Acesta spera, la fel ca Montmorency, într-o încetare a unui război care secătuise vistieria statului şi spiritul poporului.

După toate semnele, întâlnirea fu considerată un succes. În toată acea pompă, după strângerile ceremoniale de mână şi darurile oferite de ambele părţi, întâlnirea dusese la o înţelegere informală, bazată pe trei puncte-cheie. Primul era războiul împotriva sultanului turc Soliman. De asemenea, urmau să combată împreună erezia, care ameninţa creştinătatea în ambele ţări. În sfârşit, se puseseră de acord să rupă relaţiile cu Henric al VIII-lea, pentru ca acesta să nu mai fie folosit ca armă împotriva vreunuia dintre ei. Însă, după toate acele negocieri, nu se menţionase nimic despre Milano.

Starea regelui Franţei era chiar mai lipsită de speranţă decât prospectul unui tratat de pace de durată. La începutul lui septembrie, Montmorency îl informase pe Henric printr-o scrisoare că regele era din nou bolnav. Aşa cum se întâmplase în anii anteriori, toamna însemna întoarcerea bolii sale. Aceasta se manifesta prin abcese în părţile inferioare ale corpului. În anturajul regal se şuşotea că regele se îmbolnăvise din nou de boala franceză. Medicii regali cauterizaseră infecţia şi prescriseseră lemn chinezesc, îngăduindu-i să se întoarcă acasă. Urma să revină la Fontainebleau, nu călare, aşa cum plecase, ci, ca un bătrân, în lectică.

— Ai auzit ce a făcut nenorocitul acela? Ei bine, nu-i poţi permite aşa ceva! Nu te las!

Anne d'Heilly intră în grabă prin uşile mari şi boltite în dormitorul regelui, chiar când soarele începea să răsară. Barre tresări la auzul vocii ei şi se ridică în picioare de pe scaunul pe care stătea lângă patul regelui.

— Vă rog, doamnă, Maiestatea Sa încă doarme.

— Atunci trezeşte-l!

Trecu pe lângă Primul Îngrijitor al Dormitorului şi se apropie de

pat, în jurul căruia încă erau trase perdelele grele colorate în auriu şi roşu.

— Francisc, nu poţi permite asta! Fantezistul acela războinic ne va aduce pe toţi la ruină dacă nu iei atitudine!

În timp ce urla, Anne trase cu putere perdelele şi se aplecă asupra regelui care dormea. Când trase păturile, mirosul pestilenţial al bolii lui o copleşi. Nici măcar ienupărul ars constant în foc şi făcliile de pe pereţi nu-l puteau ascunde. Îşi duse mâna rapid la gură ca să oprească reflexul de a vomita. El deschise ochii. Se chinui să se sprijine în coate. Îşi miji ochii, chinuindu-se să vadă cine îl deranjase. Ochii săi mari încă erau lipiţi, aşa că se frecă bine ca să o poată vedea. Din nou încercă să se ridice în capul oaselor, însă se clătină. Sourdis, Primul Valet, veni în grabă lângă el să-i aducă perne. În spatele lui se întinseră perne din catifea aurie şi mătase verde. Îşi trecu mâna peste faţă, cu privirea încă îngustă de la lumina strălucitoare a dimineţii.

— Ce… ce este? murmură el prin colţurile uscate ale gurii.

— Dacă poţi să crezi, Montmorency a luat de unul singur decizia de a-l avertiza pe împărat de o revoltă în rândul poporului său. Apoi i-a spus, lui, celui mai înverşunat duşman al tău, că poate să treacă prin Franţa ca să scurteze drumul spre Flandra. Plănuieşte să meargă acolo ca să înăbuşe o revoltă care, dacă ar fi avut succes, ţi-ar fi putut aduce şi mai multă putere!

Francisc scutură din cap, auzind doar pe jumătate ce spusese, înţelegând şi mai puţin. Zăcuse la pat de la întoarcerea din Aigues-Mortes. Boala, întotdeauna subtilă, fusese de data asta atât de puternică, încât îi atacase nu doar trupul, ci şi mintea. Pentru că de la o vreme nu mai avea control complet asupra facultăţilor sale, sfetnicii regelui se temeau pentru siguranţa Franţei. Fuseseră obligaţi să lase mersul ţării în mâinile celui de-al doilea om în stat, Conetabilul Montmorency.

Regele se frecă şi mai puternic la ochi, în timp ce gravitatea spuselor ei începea să devină din ce în ce mai clară. Anne stătea pe marginea patului, încercând să ignore mirosul acru al infecţiei lui. Regele avusese încredere în prietenul său, iar vestea sfidării lui fu la fel de puternică precum un tunet. Anne văzu asta şi profită. Descrise în detaliu planul lui Montmorency.

— *Mon amour,* pe teritoriul imperial din Ghent e o mişcare de insurecţie şi cu puţin timp în urmă câţiva dintre conducătorii lor au venit aici sperând să se alieze cu noi împotriva împăratului. Ei bine, Montmorency nu doar că l-a avertizat pe împăratul cel rău despre aceste tulburări, dar a mai şi oferit teritoriul nostru drept scurtătură pentru ca el să rezolve problema!

Francisc se chinui să se ridice în capul oaselor şi să o vadă pe Anne a lui în lumina orbitoare a zilei. După ce se gândi o clipă, îşi trecu

picioarele peste marginea patului cu un oftat puternic.

Picioarele lui erau lungi şi subţiri, brăzdate de o reţea de vene purpurii în jurul pulpelor.

— Aduceţi-mi-l aici, fu tot ce putu spune.

Ură.

Nu era un cuvânt prea dur pentru ceea ce simţea Anne d'Heilly pentru conetabil. În timp ce aştepta în dormitorul regelui să se trezească din nou şi să-şi îndeplinească ritualul de dimineaţă, mintea ei era plină de imaginea pătată a lui Montmorency.

Nu îl plăcuse niciodată; încă de la început. Odată cu trecerea anilor, ajunsese să-l deteste cu pasiunea violentă pe care majoritatea oamenilor o folosesc în dragoste. Marea ei dorinţă era să fie martoră la prăbuşirea conetabilului. Iar în acel scop avea grijă să îl vorbească zilnic de rău în faţa regelui. Montmorency era prea nepoliticos, prea arogant. Nu îi acordase niciodată respectul la care, ca favorită oficială a regelui Franţei, avea dreptul. Însă defectul pe care ea îl considera cel mai vrednic de dispreţ era ambiţia lui încăpăţânată. Aceea reprezentase de fapt instrumentul ascensiunii lui. Acum, dacă regele o asculta, tot ambiţia avea să fie şi căderea lui.

După ce fu îmbrăcat de servitorii săi, Francisc merse către scaunul ei de lângă patul lui, acelaşi scaun pe care ea începuse să petreacă o mare parte din timp având grijă de el în timpul bolii. Mergea încet, chinuindu-se la fiecare pas, în timp ce valeţii îl susţineau de ambele părţi.

Aşa cum stătea în faţa ei, chiar şi îmbrăcat în cel mai frumos pieptar al său cu fante de aur, părea bolnav. Mirosul urât şi pătrunzător din leziunile sale deschise, care supurau, confirma asta. Trăsăturile sale, cândva maiestuoase, aveau acum paloarea cenuşie a unei fantome. Ochii, cândva strălucitori, erau acum roşii şi înconjuraţi de cearcăne negre. Îl dispreţuia în starea asta, pentru că boala era un semn al mortalităţii sale. Un semn al propriei ei puteri care se clătina. Anne era recunoscătoare că el nu mai dorea să o atingă. Îl privi cum se aşază pe scaunul plin de perne de sub învelişul de brocart şi luă un pocal cu vin. În timp ce îl bea, lichidul i se scurse în barbă şi pe cămaşa de mătase albastră. Pentru că nu dădu nici cel mai mic semn că vrea să se şteargă, un servitor se ivi cu o cârpă. Tânărul îi uscă barba până când regele îl goni pe ca pe o muscă insistentă.

— Cum ai ajuns să afli această informaţie? întrebă el.

O privi pe Anne ca şi când n-ar fi existat pauza dintre momentul în care ea îşi spusese povestea şi replica lui de acum.

— Treaba mea e să-ţi apăr interesele, *mon amour.* E datoria mea.

Când regele se aplecă în scaun, în faţa lui fu adusă o tavă mare de argint. Era acoperită frumos cu o pânză albă şi conţinea plăcinţele cu

carne de forme diverse, pateu de ciocârlie şi prune zaharisite. Francisc pufni, ca şi când acea aromă ar fi fost cel mai greţos miros posibil.

— Luaţi-o de aici! tună el.

Un servitor luă tava de lângă rege la fel de rapid pe cât îi fusese adusă. Fu trecută de la un servitor la altul, până când ajunse în tăcere jos, la bucătăriile regale.

Îmbrăcat într-o pelerină somptuoasă de hermină, cu un lanţ incrustat cu pietre preţioase atârnând la gât, Montmorency intră ţanţoş în apartamentul regelui la aproape o oră după ce fusese chemat. Avea o tocă de catifea roşie cu pană de struţ. Îl privi pe rege pe sub ea, cu ochi nerăbdători.

— Maiestatea Voastră doreşte să mă vadă.

— Stai jos! porunci regele.

Anne d'Heilly îl privi batjocoritor pe conetabil, cu o privire ce părea aproape un rânjet. După o clipă el ascultă şi se aşeză pe marginea unui mic scaun care fusese adus chiar în faţa fotoliului regelui. Lui Francisc nu-i plăcea ca să-l privească cineva de sus.

— Spune-mi despre înţelegerile tale cu împăratul.

Montmorency făcu ochii mari.

— Şi ce anume exact vrea Maiestatea Voastră să ştie?

Tonul său era direct, aproape obraznic.

— Aş vrea să ştiu, dragul meu conetabil Montmorency, cum vei explica faptul că ţi-ai trădat regele?

Montmorency o privi pe Anne, care încă se uita batjocoritor la el. Pocni din degete în semn că vrea un pocal cu vin. O mişcare suficientă cât să aibă timp să-şi pună în ordine nu doar gândurile, ci şi vorbele. Primi vinul şi sorbi lung, apoi lăsă pocalul pe masă şi spuse:

— Maiestatea Voastră nu s-a simţit bine. În calitate de conetabil, era de datoria mea să acţionez în locul dumneavoastră. În acest caz, la fel ca întotdeauna, am făcut totul pentru binele şi gloria viitoare a Franţei. Îl privi direct pe rege, cu o convingere de oţel, apoi adăugă: Sire, nu am făcut nimic care să vă trădeze pe dumneavoastră sau ţara mea.

— Frumos discurs, însă un servitor credincios al regelui nu-i dă mână liberă inamicului! spuse Anne, pe cel mai suav ton cu putinţă.

— Dacă Maiestatea Voastră m-ar lăsa să explic…

— Totul e foarte clar. L-ai înşelat pe rege pentru binele tău personal!

De data asta, Francisc îi aruncă lui Anne o privire dezaprobatoare, apoi îşi îndreptă atenţia din nou către Montmorency. Conetabilul îşi drese glasul. Îşi pregătise discursul:

— Sire, consider că ne putem atinge obiectivul şi prin mijloace paşnice. Desigur, obiectivul a fost şi va rămâne Milanul. Asta sigur nu s-a schimbat. Iar după întâlnirea de la Aigues-Mortes am crezut că

dumneavoastră, mai mult decât oricine, aveţi speranţa certă de a-l obţine. Când prinţii germani au venit la mine cu vestea, am simţit că a-l avertiza pe împărat despre tulburările sale interne era un semn de bună-credinţă. Însemna întărirea unei alianţe pe care am lucrat amândoi să o obţinem cu mai puţin de două luni în urmă.

— Însă, întrerupse Anne, Maiestatea Voastră uită. Dar Henric al VIII-lea? Va fi furios când va auzi de asemenea alianţă. O va considera o acţiune care va duce la război împotriva lui! Dar acei prinţi olandezi pe care i-a înstrăinat deja?

— Tăcere! strigă regele. Vreau să-l ascult pe Montmorency.

— Ei bine, Maiestate, acum că s-a stabilit căsătoria fiului dumneavoastră Charles cu fiica împăratului, iar Milanul face parte din zestrea probabilă, am considerat că bunele legături dintre cele două părţi ne-ar ajuta să grăbim acest proces. Vă rog umil să mă iertaţi dacă mi-am depăşit limitele, însă am considerat că acest eveniment însemna o mare oportunitate. Nu am sugerat doar trecerea împăratului pe pământurile noastre, însă se pare că doamna a omis să vă spună restul planului meu. Maiestate, propun să îl găzduim pe împărat în drumul său prin Franţa; să organizăm banchete, sărbători, chiar şi turniruri. Asta va ajuta la întărirea bunelor intenţii din partea Franţei şi mărinimia marelui său rege suveran. Însă, mai important, prin marea dumneavoastră generozitate, sunt sigur că împăratul nu va putea să vă refuze alianţa, căsătoria şi, mai ales, returnarea Milanului! Veţi avea tot ce doriţi fără să mai vărsaţi nici măcar o picătură de sânge.

După ce îşi termină discursul, Montmorency se lăsă înapoi pe scaun. Folosise cuvinte alese cu grijă, pe care le rostise foarte calculat, iar acum urmărea reacţia de pe chipul regelui. Încântat de efectul lor, se întinse după pocal şi sorbi din nou din vin.

— Şi mă sfătuieşti să folosesc aceste mijloace în loc de altele, mai ofensive, ca să iau Milanul?

— Maiestate, vă rog să îmi iertaţi sinceritatea, însă i-am împovărat prea mult pe oameni pentru acest război. S-au pierdut prea multe vieţi. Nu, nu cred că ar trebui să încercăm altă campanie. Nu acum.

Regele îşi trecu mâna peste faţă, oprindu-se pe barba sură. Îl studie pe Montmorency câteva clipe.

— E chiar o idee bună… hmm… o invitaţie la Curte! Asta, într-adevăr, m-ar face să par mărinimos! declară el, apoi adăugă zâmbind: Chambord e aproape terminat. Am putea grăbi construcţia ca să îl găzduim acolo. Asta ar fi splendid!

— Mi-am luat libertatea de a trimite invitaţia deja la Curtea Imperială. Desigur, am făcut-o în numele Maiestăţii Voastre. Am primit deja răspuns de la ambasadorul imperial că este foarte încântat de idee.

Regele nu se mişcă şi nu făcu niciun gest după ce Montmorency termină de vorbit. Pur şi simplu îşi drese glasul şi spuse:

— Monty, am încredere în tine ca într-un frate. Mereu am avut. Atunci, dacă asta e credinţa ta fermă… va fi şi credinţa mea fermă. Îl vom primi pe împărat într-un stil mare aici în Franţa. Totul va fi măreţ ca să îl impresionăm. Cât despre eforturile acestea, sunt sigur, la fel ca tine, că în final vor fi răsplătite cu Milanul!

Anne sări de pe scaun, pufnind violent, nemulţumită de felul în care regele fusese păcălit. Montmorency îşi înăbuşi zâmbetul triumfător cu încă o înghiţitură de Bordeaux. Însă zâmbetul său dură doar până când regele vorbi din nou.

— Însă, Monty, te avertizez, adăugă el, că, dacă te înşeli în privinţa asta, în privinţa lui, atunci doar tu vei fi găsit vinovat. Şi nu uita vorbele mele, n-o să-ţi placă deloc pedeapsa pe care va trebui să o plăteşti pentru asemenea eroare de judecată.

— Am înţeles mesajul, Maiestate, spuse el, făcând o plecăciune.

26

Timp de două luni de la plecarea împăratului din Franţa către Olanda şi până în toamna lui 1540, Francisc, foarte încrezător, aştepta o hotărâre în privinţa Milanului. Montmorency încerca să-l asigure că-i fusese promis şi, deci, îl va primi. Însă, odată cu fiecare zi care se scurgea, regele găsea tot mai multe motive să se îndoiască de faptul că împăratul îşi va ţine promisiunea făcută. De asemenea, fiecare zi în plus îi aducea motive să se îndoiască de vechiul său prieten, conetabilul. La urma urmei, împăratul părăsise Franţa fără să fi discutat nimic despre Milano. Cei doi monarhi atinseseră doar în trecere, între banchete şi baluri, problema turcilor şi cea a religiei. Însă nimic mai mult.

Când, în februarie, încă nu primise nicio veste de la Curtea Imperială, îl puse pe ambasadorul francez să îl întrebe direct pe împărat. Răspunsul său fu foarte ferm. Carol al V-lea îi mulţumi formal bunului său frate, regele Franţei, pentru trecerea în siguranţă prin apele franceze, însă spuse că niciodată nu propusese Milanul ca plată pentru folosirea lor.

Francisc fu distrus. Se simţi din nou batjocorit. Amintirea afacerii cu Papa Clement şi căsătoria dezastruoasă cu familia Medici îi reveni în minte. În furia lui se legă de un singur lucru: conetabilul Montmorency fusese cel care încurajase primul acele mijloace paşnice.

— Intră, Monty! Te rog să stai jos, bolborosi regele.

Îşi pierduse omuşorul şi vorbea ca un copil. El era conştient de asta, iar acum evita să vorbească mai mult decât era necesar.

Montmorency ajunse din câţiva paşi de la uşa dormitorului regelui până la tronul de lângă patul lui. Acesta se afla într-un alcov pictat în albastru strălucitor, cu flori de crin aurii, sclipitoare. Nu se auzea muzică, aşa cum se întâmpla de obicei. Nu vorbea nimeni şi nu era prezent niciun servitor. Locul activităţilor obişnuite fusese luat de formalitate.

În cealaltă parte a încăperii ardea focul. Raze de lumină roşii-aurii licăreau de sub blazonul cu salamandra aurie. Lângă cămin se aflau cei doi cardinali, de Tournon şi de Lorena, cu sutanele roşii strălucind în lumina focului. Claude d'Annebault stătea în picioare lângă ei. Cei trei bărbaţi erau tăcuţi, încercând în zadar să se prefacă nepăsători.

Montmorency îşi întoarse rapid privirea de la ei, însă era conştient de prezenţa lor; şi de motivul prezenţei lor. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, respira cu greu, iar chipul i se înroşise. Pentru prima dată în viaţă ştiu cum simte cineva care parcurge ultimii paşi spre moarte. Ţinuta sa încrezătoare dispăruse. În mintea lui totul era nemişcat; perfect nemişcat.

Regele stătea pe piedestalul pe care se afla tronul şi se sprijinea cu greu într-un baston incrustat cu aur şi pietre preţioase. La fel ca şi cei doi curteni, Francisc nu îl privi direct pe conetabil. Dintr-odată, Montmorency simţi o nevoie copleşitoare de a-i reaminti regelui de anii lor de prietenie, de bătăliile pe care le duseseră împreună, de victoriile şi secretele pe care le împărtăşiseră, însă ştia că ar fi fost în zadar. Era pierdut. Însă fusese avertizat.

— Dacă Maiestatea Voastră îmi permite, aş prefera să rămân în picioare.

Vocea lui Montmorency era sugrumată, cuvintele abia dacă îi ieşeau din gâtul uscat. Auzea foşnetul sutanelor de tafta ale cardinalilor.

— Prea bine. Atunci voi sta şi eu în picioare.

Regele apucă strâns vârful bastonului, în forma unui cap de leu care răgea, şi coborî cele două trepte ale podiumului. Soarele începuse să se mute spre ferestrele dinspre est, pe măsură ce răsărea. Arunca o rază de soare orbitoare pe chipul regelui. În acea clipă, Montmorency nu văzu lacrimile care apăruseră în ochii regelui.

Se apropie încet de conetabil. Pentru el, mersul însemna acum un efort uriaş, însă, când ajunse la el, Francisc îl cuprinse pe Montmorency cu braţul şi îl conduse către aceeaşi fereastră inundată de soare. Ambii bărbaţi coborâră privirea. Dedesubt se plimbau curtenii; unii râdeau, în timp ce se întorceau de pe terenul de *jeu de paume.* Alţii se îndreptau spre capelă, cu cărţi de rugăciune în mână. Clopotul bisericii bătu, iar păsările îşi luară zborul de pe acoperiş, prin faţa ferestrelor. Acelea erau sunetele şi semnele vieţii. Ecoul lor se auzea acum ca o amintire prin camerele surde şi urât mirositoare ale unui rege cândva măreţ.

— Cum se simte doamna de Montmorency? întrebă regele într-un sfârşit.

Tot nu se întoarse. Conetabilul fu prins cu garda jos. „Amabilităţi? se gândi el. Acum primesc amabilităţi înainte să-mi smulgă inima?"

— E bine, Maiestate, mulţumesc.

Privi pe fereastră în aceeaşi direcţie ca regele. Nu mai vedea nimic. Tăcerea dintre ei crease un soi de orbire. O lumină albă. Ştia că toată munca lui, toate sacrificiile lui, toate planurile lui luaseră sfârşit.

— …N-am mai văzut-o de ceva vreme şi…

Acum regele fu cel care se opri. Nu mai ştia ce să spună.

Se lăsă din nou acea tăcere stânjenitoare. Era mult mai stânjenitoare decât înainte, pentru că acum ştia că regele se lupta să-şi găsească cuvintele.

— Şi copiii? întrebă regele, aproape victorios, după altă pauză lungă. Sunt şi ei bine?

— Toţi sunt bine, mulţumesc, Maiestate.

Îşi dădea seama că începuse să devină nervos, însă Montmorency nu

putea să-şi stăpânească tonul vocii. Nici să-şi schimbe postura înţepenită a trupului. Cu pieptul bombat, mâinile prinse la spate. Postura unui condamnat, se gândi el. Trupul său luase automat poziţia de apărare. Nu putea schimba deprinderile acumulate în treizeci de ani, nici măcar pentru rege. Trupul său ştia ce îl aştepta şi reacţiona fără voia lui.

Montmorency mai văzuse ajutoare de încredere eliminate. De cele mai multe ori, treaba cea mai neplăcută era lăsată pe seama celor de rang inferior, ambasadori sau curteni, dacă cei care erau înlăturaţi din rang nu însemnau nimic pentru rege. Apoi mai era şi codul cu care trebuia să se întreacă şi anume codul cavaleresc. *Prinţul* lui Machiavelli îi domina regelui viaţa, aproape ca o fantomă, bântuindu-l permanent, obligându-l să fie, cu orice preţ, *un vrai gentilhomme*{27}. Montmorency urmărise de mai multe ori felul în care făcuse regele asta. Porţiuni din acele scene îi reveneau acum în minte. Întotdeauna începea cu vorbe de grijă pentru familie şi finanţe, un fel de grijă ipocrită înainte de lovitura finală, fatală.

— Şi îţi ajung banii… eşti mulţumit?

Montmorency îl privi pe rege. Sângele care i se ridicase pe chip se scurse şi se albi ca zăpada. Crezu că i se opri inima în loc. Bani! Acum era sigur că acela era sfârşitul. Se dusese un război, iar Anne d'Heilly câştigase. Primise, în sfârşit, ceea ce dorise, ceea ce jurase întotdeauna că va obţine. În sfârşit, îl distrusese. Apoi se simţit copleşit de ceva peste puterile lui, care îi scăpa de sub control.

— Ce s-a întâmplat, Maiestate? Francisc, bunul meu prieten, ce am făcut? Văd că te-am nemulţumit… Se îndreptă spre rege, doar câţiva centimetri, însă era prea rapid, prea rugător. Regele se trase în spate… Dacă te-am dezamăgit cu ceva. Te rog, spune-mi şi sunt sigur că o să…

Se opri. Începuse să implore. Implora iertare în faţa regelui şi a cardinalului, care cu siguranţă se bucurau de eliminarea lui. Asta în ciuda faptului că îşi jurase să nu se înjosească niciodată. Regele îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Se terminase, se gândi Montmorency. Lacrimi. Ar mai fi avut o şansă dacă regele ar fi fost furios. Dacă ar fi fost furios ar fi ştiut să lupte, însă aşa… Totul era pierdut! Regele îl privi pieziş şi trase aer în piept înainte să scuipe sentinţa:

— Monty, cel mai drag prieten al meu. Îşi lăsă mâna pe braţul lui Montmorency. Era o mână acoperită de petele vârstei şi vinişoare albastre. Nu e nimic din ce ai făcut… nimic care ar putea fi schimbat. Ai fost un general valoros… şi, Dumnezeu ştie, ai fost un prieten suficient de bun. De fapt… începu din nou să se încurce în cuvinte, căci efectele bolii lui reapăruseră. Dumnezeu mi-e martor, nu-ţi găsesc altă vină decât aceea că nu-i iubeşti pe cei pe care îi iubesc eu.

Deci asta era, o spusese. Regele suspina printre cuvinte; o spusese fără ruşine, Anne d'Heilly câştigase. Montmorency rămase complet

nemişcat. Îşi întoarse din nou privirea către fereastră. Grădina era pustie. Niciun curtean. Nicio mişcare. Regele, se gândi el, se resemnase. Nu-i mai rămăsese nicio cale de întors, nimic pentru care să lupte. Mânia ei îl distrusese definitiv.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Şi să plece de la Curte fără ca măcar să-şi ia rămas-bun. Mai ales de la mine! pufni Henric.

— Nu a fost prea uşor pentru el, *chéri*. Sunt sigură că o să-ţi scrie şi o să-ţi explice toată povestea când ajunge la Chantilly.

Diane stătea lângă Henric pe un divan tapiţat cu brocart albastru, amândoi nemişcaţi, îmbrăcaţi în haine de călărie, când François de Guise venise să le dea vestea plecării lui Montmorency. Le spusese că primise vorbă de la unchiul său, cardinalul, care se aflase în camera regelui în acea dimineaţă. Îi explicase că regele l-a dat afară personal pe Montmorency din serviciu. Motivul oficial fusese ceva legat de incapacitatea conetabilului de a-i iubi pe cei iubiţi de rege. Însă toată lumea ştia că adevăratul motiv era incapacitatea lui Montmorency de a-i asigura Milanul.

— Dar să-l folosească drept ţap ispăşitor pentru toată povestea asta e prea mult! strigă Henric. E vina ei! Ştiu că ea şi-a băgat coada! Mereu l-a dispreţuit şi a aşteptat această ocazie ca să-l distrugă. Oh, îmi imaginez cum l-a bârfit la rege… cum s-a plâns şi l-a bătut la cap până l-a făcut să cedeze. Împăratul nu a avut niciodată intenţia de a renunţa la Milano, iar ea ştia asta. Însă s-a folosit de chestia asta împotriva lui Monty! Atâţia ani în serviciul Maiestăţii Sale nu ar fi cerut un motiv mai bun ca să-şi dea afară conetabilul decât acela că nu îi iubea pe cei iubiţi de rege?

Henric lovi cu pumnul în masa de stejar sculptată, pe care se afla urciorul de vin gol. Diane vedea cum i se amplifică furia. Ştia că, atunci când era aşa, nu avea nicio putere să-l oprească. Trebuia să-i lase mânia să-şi urmeze cursul. Nu spuse nimic când acesta sări în picioare.

— Iar eu sunt Delfin. Ha! Asta chiar că e amuzant, nu credeţi? Moştenitorul tronului Franţei şi totuşi nu am niciun loc aici! Şi toate astea doar ca să mă înciudeze. Mă tratează ca şi când nici n-aş exista! Habar nu am de lucrările consiliilor, de opiniile lor… nici măcar de hotărârile lui! Să aflu de asta prin bârfă, la fel ca toţi ceilalţi… ah, asta e prea mult!

Era atât de plin de furie, încât nu auzi uşa camerei deschizându-se.

— Papa! Papa![28] strigă fetiţa, alergând spre Henric.

Un bărbat înalt, cu pieptar auriu cu purpuriu o urmă în încăpere.

— Vă rog să mă iertaţi, Înălţime. N-am putut să o opresc. Spune că trebuia să vă vadă.

Henric se domoli într-o clipă şi îşi luă fiica în braţe. O ţinu strâns la

piept, sărutându-i lacrimile care îi cădeau pe obraji.

— E în regulă, domnule Duval. Fiica mea are acces în aceste apartamente sau în ale mele oricând vrea.

— Desigur, Înălţime.

— Acum spune-mi despre ce e vorba, continuă el, sărutându-i vârful nasului.

Era un copil frumos, de aproape şase ani, cu păr negru, lung şi des, care, la vârsta de trei ani, luase culoarea părului tatălui ei. Îl purta strâns în sus şi acoperit cu o boneţică albastră care se asorta cu ochii ei; ochii mamei ei. Avea noroc, se gândea mereu Diane, că, pe măsură ce creştea, semăna din ce în ce mai puţin cu ea şi din ce în ce mai mult cu Henric, cu Casa de Valois. Avea acelaşi chip prelung. Acelaşi nas subţire şi acelaşi ten rumen. Avea o fire curioasă şi era cheia către sufletul tatălui ei. Însă ea era a doua cheie. Prima cheie aparţinea mamei ei, o mamă pe care nu o cunoştea.

— Papa, e adevărat?

— Ce să fie adevărat, *ma mignonne*{29}*?*

— Că unchiul Montmorency pleacă pentru totdeauna.

Henric o strânse la piept, apoi o lăsă jos în faţa lui şi îngenunche lângă ea.

— De unde ai auzit asta?

Copilul îl privi cu nevinovăţie pe tutorele ei, care stătea în spate. Apoi din nou pe tatăl ei. Sprâncenele groase şi negre ale lui Henric se încruntară, iar zâmbetul său liniştitor pieri.

— Ducesa d’Etampes vorbea cu domnul Duval pe coridor în dimineaţa asta, continuă fetiţa. Nu ştiau că îi auzeam. Nu am înţeles tot, pentru că şopteau, însă ea spunea că nu mai există speranţa ca unchiul Montmorency să se întoarcă vreodată.

Ceea ce copilul nu-i mărturisea tatălui era că auzise şi alte lucruri. Auzise declaraţiile de dragoste pe care tutorele ei le făcea amantei regelui şi săruturile lor, aşa cum făcea şi tatăl ei cu doamna Diane când credeau că ea dormea. Ştia că nu se cădea. La urma urmei, ducesa era a Maiestăţii Sale aşa cum doamna Diane era a tatălui ei. Ştia că acele sunete reprezentau ceva greşit. Henric o trase lângă el şi o aşeză pe genunchi. Se chinui să zâmbească. Diane îi privi, însă nu încercă să se bage în discuţia lor.

— Da, *ma mignonne*. E adevărat că unchiul Montmorency pleacă. Uneori, adulţii trebuie să facă anumite lucruri. Au responsabilităţi. Vei înţelege toate astea când vei fi mai mare. Însă o să-ţi spun un foarte mare secret, pe care trebuie să-mi promiţi că-l vei păstra pentru tine. Unchiul Monty trebuie să ne părăsească acum, însă nu va fi plecat pentru totdeauna. Îţi promit eu asta, draga mea. Indiferent de ce îţi spun alţii, indiferent de ce auzi, nu uita ce îţi spune tatăl tău. Într-o zi îl voi aduce pe Montmorency înapoi cu orice preţ şi îmi voi putea ţine

promisiunea pentru că într-o zi voi fi rege!

Copilul păru mulţumit de asigurarea primită de la tatăl ei şi zâmbi din nou. Henric o bătu jucăuş pe spate şi o ridică de pe genunchi.

— Aşa, acum ia-l în braţe pe tati, spuse el. Fiica lui se supuse, îi înconjură gâtul şi îl sărută pe obraz. Henric zâmbi. Şi unul pentru doamna Diane?

Copilul zâmbi şi se urcă pe canapea. Îi sărută lui Diane amândoi obrajii şi o îmbrăţişă pe după gât, aşa cum făcuse cu tatăl ei. Henric le privi şi, o clipă, simţi cum i se strânge sufletul. Să le vadă aşa îi stârnea întotdeauna un amestec de fericire şi regret.

— Guise, spuse el din nou, te rog, du-o pe domnişoara înapoi la camera copiilor. Apoi îşi întoarse din nou privirea spre ea. Ochii ei albaştri scânteiară către el, cu un zâmbet larg şi nevinovat. Iar tati va veni să te vadă în seara asta după cină, da?

Copilul lăsă capul într-o parte, însă nu se plânse.

— Şi domnul Duval? întrebă ea. Nu mă însoţeşte?

— Oh, va veni şi el curând. Însă tati trebuie să vorbească între patru ochi cu el o clipă. În plus, dacă îl rogi frumos, sunt sigur că unchiul François o să te ducă în cârcă până la camera copiilor.

Ochii copilului sclipiră şi toate grijile pentru tutorele ei dispărură la gândul unei curse în spinarea lui Guise.

— Cu plăcere, Înălţime. Mademoiselle, armăsarul dumneavoastră cel puternic aşteaptă, spuse François, lăsându-se în patru labe şi ajutând-o să se urce în spatele lui.

După ce dispărură, Henric se îndreptă spre Duval şi îşi drese glasul. Diane cunoştea acel ton. Era acelaşi ton pe care îl folosea de câte ori considera că cineva sau ceva i-ar fi putut ameninţa copilul. Lăsă privirea în jos.

— Domnule Duval, ştiu că sunteţi conştient că fiica mea nu e legitimă. Tonul vocii lui cerea răspuns, iar Duval dădu aprobator din cap. Şi, de asemenea, că sunteţi conştient că, astfel, e supusă unui risc şi mai mare de a fi expusă la bârfe crude şi cuvinte urâte. Asta din pricina celor care nu îi acordă fiicei mele aceeaşi importanţă ca mine. Henric se îndepărtă, fără să-l mai privească pe tutorele copilului. Ochii lui se îndreptară către fereastra care dădea spre curtea centrală. Când v-am luat ca Tutore Principal al domnişoarei Diane, am fost sigur că m-am făcut înţeles în privinţa tuturor acestor aspecte. În primul rând, că trebuia să fie protejată cu orice preţ de orice veste care ar putea să-i facă vreun rău; de absolut orice astfel de veste.

Ca şi când sentimentele sale de neputinţă şi furie se reîncărcaseră de la soarele care îi scălda chipul în lumina după-amiezii, Henric se întoarse spre el cu o privire răzbunătoare.

— Monsieur, fiica mea înseamnă enorm pentru mine. Sunt sigur că înţelegeţi asta. Ah, văd din privirea dumneavoastră că înţelegeţi.

Atunci probabil înţelegeţi şi că nu m-aş da înapoi de la nimic ca să o protejez. Nu îmi pasă ce faceţi şi cu cine în timpul liber. Însă cu povestea asta aţi fost neglijent; neglijent şi prost; trăsături pe care nu le tolerez nici măcar câinilor mei vânătoare, cu atât mai puţin celor care îmi cresc singurul copil. Sunt sigur că îmi înţelegeţi poziţia. Nu am de ales. Vă veţi face bagajele, veţi elibera apartamentele pe care le ocupaţi şi veţi părăsi acest castel înainte de apusul soarelui.

Când auzi uşa greoaie închizându-se în urma lui şi ştiu că Duval plecase, Henric se gândi la dispreţul cumplit arătat lui Montmorency şi murmură plin de venin:

— Pentru mine şi pentru jumătate din această Curte… Maiestate, vă rog să mă credeţi când spun că decesul dumneavoastră iminent, indiferent de momentul în care se va întâmpla, nu va fi niciodată prea curând!

Cartea a patra
Martie 1547

Donec Totum Impleat Orbum
(Până când umple întreaga lume)
— Mottoul oficial al lui Henric al II-lea

27

— Caterina e iarăşi grea.

Henric o anunţă pe Diane pe un ton coborât şi stăpânit, în timp ce stătea în pragul uşii apartamentelor ei. Îşi aruncă mănuşile din piele de căprioară pe podea, apoi se trânti într-un fotoliu căptuşit cu brocart roşu şi auriu de lângă loc. Privi gânditor flăcările timp de câteva minute fără să scoată o vorbă. Părul său negru strălucea în lumină, asortat cu pieptarul său de catifea. Îşi strânse toca în ambele mâini şi oftă.

Diane îşi mişcă buzele într-un zâmbet. Privi în sus într-o rugăciune tăcută, apoi făcu câţiva paşi până ajunse la el.

— Domnul fie lăudat, răspunse ea.

Henric o privi, la început ca un copil vinovat. Apoi, ochii lui negri şi adânci străluciră. Se întinse spre ea, îi luă mâna şi i-o strânse. Erau aceleaşi cuvinte pe care le rostea întotdeauna când Delfina rămânea grea. Trecuseră şase ani de când Montmorency fusese alungat de la Curte, iar aceea era a treia oară când le folosea.

— Atunci, nu te superi?

Aceea era aceeaşi întrebare pe care o punea de fiecare dată exact după ce o informa despre sarcina Caterinei. Diane râse înfundat şi îngenunche la picioarele lui.

— Să mă supăr? Cum poţi să spui aşa ceva? O să fii rege. E vital să ai moştenitori.

Henric îşi rezemă capul de brocartul scaunului şi privi încă o clipă spre foc înainte să răspundă. Bineînţeles că înţelegea. Diane îl însoţise personal de două ori la dormitorul Delfinei.

— Mă culc cu ea pentru că sunt obligat, spuse el. Tu mi-ai arătat asta. Pot să şterg amintirea acelor momente în dragostea braţelor tale. Vina îşi făcuse din nou loc în tonul vocii lui. Însă de câte ori se întâmplă asta, de câte ori rămâne grea, mă simt ca şi când asta ar fi dovada vie a faptului că te-am trădat. La urma urmei, le-am făcut fiul cerut, cu patru ani în urmă. Linia e asigurată.

La îndemnurile lui Diane, în sfârşit avusese un fiu. Băiatul fusese botezat cu numele de Francisc al II-lea la Fontainebleau, la doi ani

după alungarea lui Montmorency de la Curte în urma scandalului cu împăratul. Aşa cum prevăzuse misticul Caterinei, copilul s-a născut după aproape fix zece ani de la ziua în care Henric fusese târât în căsătoria politică cu nepoata papei. După doi ani de la naşterea lui Francisc i se născuse şi o fiică. Fusese botezată Elisabeta. Henric al VIII-lea, care tocmai îşi decapitase a cincea soţie şi îşi luase o a şasea, îşi îmblânzise politica faţă de Franţa şi acceptase să fie naşul copilului.

Prin toate acele tragedii, poziţia politică a lui Henric, odată cu cea a Franţei, devenea din ce în ce mai bine conturată. Tatăl său nu mai putea nega, nici faţă de el însuşi, nici faţă de ceilalţi, că într-o zi avea să fie rege. În toamna lui 1545, curând după naşterea fiicei sale, fiul său mai mic, Charles, murise de ciumă. Din cei şase copii ai regelui, mai rămăseseră doar el şi Marguerite.

Henric se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Ningea din nou. Privea fulgii strălucitori şoptind dincolo de sticlă. Îi plăceau dimineţile de iarnă pentru că totul era atât de curat. Pentru el, zăpada însemna puritate şi cinste. De asemenea, însemna şi culorile lui Diane: negru şi alb. Pentru ceilalţi, negru era simbolul doliului. Pentru el, era simbolul pasiunii. Dorinţa oarbă care îi legase întotdeauna. Ca un tribut adus ei, el nu mai purta decât acele culori. Alb pentru puritate, negru pentru pasiune.

Era fericit să fie din nou cu ea. Aici, cu ea, în apartamentele ei, putea fi el însuşi. Obişnuia să se întoarcă la ea în fiecare dimineaţă după rugăciune, aşa cum făcea atunci, şi în fiecare seară la opt şi un sfert. Dacă treburile zilei îi ţinea departe unul de altul, ştiau că întotdeauna le rămâneau aceste perioade. Însă, în fiecare seară, înainte să se poată relaxa cu Diane, făcea o plimbare lungă pe scările în spirală de la Saint Germain-en-Laye până la etajul a treilea, în aripa copiilor. Acolo îşi vizita fiul şi fiica, până la şapte şi jumătate.

De obicei, dacă îi permitea timpul, chiar se aşeza pe podea alături de ei şi se jucau împreună. Nu conta ce joc era, pur şi simplu dorea să petreacă timp cu copiii lui, să fie tatăl pe care el nu îl avusese niciodată. Apoi, după ce erau băgaţi în pat la culcare de doicile şi guvernantele angajate de Coroană, îi săruta de noapte bună, le stingea lumânările, iar la şapte şi jumătate mergea la uşa alăturată să-şi vadă fiica, pe Diane a lui.

Micuţa avea toate privilegiile celorlalţi copii regali. Avea propriile ei camere în aripa copiilor şi o armată de guvernante, tutori şi gărzi regale care să aibă grijă de ea. Primea lecţii de muzică şi dans. Doamna Diane însăşi se ocupa de lecţiile despre clasici. Se juca împreună cu fratele şi sora ei, care o adorau, şi avea trecere liberă în apartamentele lor. Henric interzisese chiar şi cel mai mic semn de preferinţă faţă de copiii Delfinei. Cu toate că fiul lui va fi într-o zi regele, Diane, a lui *mignonne,* rămânea cea mai preţioasă în inima lui.

Se dispreţuia pentru asta. Nu era drept. În copilărie, el nu fusese niciodată special pentru nimeni. Aşa că îşi jură ca, în ciuda preferinţei sale pentru ea, ceilalţi să nu ştie niciodată acest lucru apăsător.

— Copilul se va naşte cândva în noiembrie, spuse Henric. Caterina e grea de doar câteva săptămâni, însă cumva ştie. Mereu ştie.

Apoi ridică privirea spre ea. Diane îi aruncă acelaşi zâmbet şi îi luă mâna într-a ei.

— Atunci mai mergem să călărim sau, dată fiind situaţia, preferi să petreci timpul cu Caterina? întrebă ea fără nici cel mai mic semn de gelozie în glas.

Fără să mai aştepte răspunsul lui, se ridică şi se îndreptă încet către cealaltă parte a încăperii, unde două dintre servitoarele ei turnau apă rece într-o cadă uriaşă din argint. Asta se întâmpla în fiecare dimineaţă, căci Curtea era atât de mare, încât nu avea intimitatea necesară ca să înoate în lac sau râu. Hélène îi scoase boneta, iar cealaltă servitoare începu să-i descheie rochia.

— Bineînţeles că mergem să călărim! răspunse el în sfârşit, iar când îi văzu zâmbetul adăugă: Vom merge amândoi la ea, mai târziu, după cină. Putem să vorbim amândoi cu ea atunci.

Sub ochii lui Henric, nasturii ei se desfăcură unul câte unul. El se apropie. Razele de lumină ale zilei şi strălucirea focului îi umbreau trupul. Pielea ei, care avea nuanţa palidă a ambrei, se ivi când se dezbrăcă de rochie, halat şi şosete şi intră fără ezitare până la coapse în apa rece. În timp ce stătea acolo nemişcată, primind apa ca pe o pedeapsă, Hélène îi frecă spatele cu săpun şi cu o cârpă aspră. Era un test al gradului ei de disciplină, după cum spunea ea întotdeauna. Apă rece în fiecare dimineaţă a vieţii ei.

— Vă puteţi retrage, le spuse Henric într-un final servitoarelor ei, apoi luă un prosop mare şi îl aşeză în faţa căzii.

Hélène plecă fruntea şi le scoase rapid pe celelalte două doamne din dormitor. Când uşa grea de lemn se închise în urma lor, Henric o îmbrăţişă pe Diane şi îi sărută sânii pe rând. Sfârcurile ei se întăriră sub atingerea lui. Pielea ei avea gust de curat. Dulce. Se lipi de ea, în timp ce dorinţa din el creştea.

— Ai cei mai frumoşi sâni din lume, şopti el. Perfecţi… perfecţiunea întruchipată.

Degetele lui coborâră pe coapsele ei, iar ea lăsă prosopul să cadă pe podea, în timp ce el o luă în braţe şi o duse la patul uriaş cu baldachin. Îşi lăsă capul pe umărul lui, simţind căldura respiraţiei lui pe gâtul ei, în timp ce el o aşeză blând… foarte blând, pe cearşafurile albe şi răcoroase.

Făcură dragoste aşa cum făcuseră încă de prima dată. Pasional. Cele două trupuri se potriveau perfect, ca şi când Michelangelo le sculptase într-o uniune minunată de marmură. Ritmul unuia era întotdeauna

răspunsul la mişcarea celuilalt. Cearşafurile de pe pat erau presărate cu petale parfumate de trandafir. Mirosul lor se amesteca cu cel de piele şi carne. Ea scoase un ţipăt înăbuşit când Henric o sărută pe gât.

— Eşti viaţa mea, Diane… şopti el, ca şi când ar fi vrut s-o liniştească în privinţa copilului ce urma să se nască. Eşti totul pentru mine!

Rămaseră complet nemişcaţi timp de minute întregi, încă lipiţi unul de celălalt. Ninsoarea se înteţise. Pe măsură ce vântul bătea tot mai tare, ramurile golaşe se loveau de ramele ferestrei de lângă patul lor. Diane auzea doar bătaia inimii lui în timp ce stătea lângă ea. Pentru ea fusese prea rapid; prea brut ca să-i aducă vreo plăcere. Acum avea nevoie de mai mult timp ca să ajungă la orgasm decât atunci când fusese mai tânără, când abia deveniseră iubiţi. Însă avea parte şi de momente în care era mai lent şi mai răbdător. Pe măsură ce treceau anii, dorinţa lui Henric pentru ea creştea. Poate pentru că ajunsese să o venereze cu o profunzime aproape mistificatoare. Sau poate, în parte, pentru că învăţase să îi facă pe plac. Ştia care erau fanteziile lui, iar ea i le îndeplinea pe toate. Indiferent de motiv, legătura dintre Diane de Poitiers şi viitorul rege al Franţei devenise imposibil de rupt. Nimeni şi nimic nu-i putea despărţi.

După încă o clipă, Henric se rostogoli într-o parte lângă ea. Diane îşi duse mâna la bărbie şi îl privi.

— Aş fi vrut să mai avem un copil. Aş fi vrut să avem un fiu, a spus el.

Ea ştia că acel comentariu fusese stârnit doar de ultima sarcină a Caterinei.

— Sunt fericită că nu s-a întâmplat asta, râse ea, iar el înţelese de ce o spusese. Nu putea uita că naşterea fiicei lor aproape o ucisese… Şi, în plus, prefer să am grijă de copiii tăi decât să-i nasc pe ai mei, adăugă ea chicotind.

Felul în care o spusese îl făcu şi pe el să râdă. Lăsă aerul respiraţiei să-i iasă printre buze, apoi ridică privirea la baldachinul de stejar sculptat de deasupra lor. Cu toate că acum Caterina îi dădea ceea ce şi-ar fi dorit să împartă cu Diane, maternitatea Delfinei nu reuşise să slăbească locul lui Diane în viaţa lui Henric, aşa cum sperase soţia. De fapt, era o modalitate prin care i se crease acesteia o poziţie solidă şi respectabilă în anturaj.

După ce Caterina născu primul copil, Diane fusese numită guvernantă oficială. Ea avea grijă îndeaproape de educaţia lor, de alimentaţia lor şi de felul în care erau crescuţi. Urmând ordinele lui Henric, deciziile ei erau mai presus de dorinţele pe care le-ar fi avut Caterina în privinţa lor. Henric ştia că acei copii fuseseră concepuţi doar datorită lui Diane. Dacă n-ar fi fost insistenţele ei şi faptul că-l respinsese în momentele hotărâtoare, el n-ar fi fost niciodată în stare

să se culce cu soţia lui. Considera că merita onoarea care i se acorda.

— Chiar sunt cei mai frumoşi sâni din lume.

— Cred că spui asta pentru că eşti subiectiv în privinţa trupului meu.

— Prostii! Sunt perfecţi, îţi spun eu. Perfecţi! strigă el pe un ton jucăuş. De fapt, într-o zi, când voi fi rege, o să pun să se facă pahare de forma lor şi toţi vor bea din ele! Ce zici de asta?!

— Zic că eşti nebun!

— Nebun după tine! Altfel sunt perfect sănătos. Cât despre asta, ştii că într-o zi o să fiu rege şi nu pot s-o las pe *adevărata* regină a Franţei să meargă de colo-colo spunând că Maiestatea Sa e ţicnit, nu-i aşa? O împinse din nou pe spate în pat şi îi ţintui, în joacă, braţele deasupra capului. Ştii ce se întâmplă cu cei care pângăresc bunul renume al regelui? Îi… gâdilăm până înnebunesc şi ei!

Începu să o gâdile cu toate degetele, în timp ce ea se răsuci cu ţipete şi chicoteli.

— Nu, nu! Prea bine! spuse Diane printre hohote de râs. Mă predau!

Henric o privi cu ochi negri şi strălucitori.

— Oh, da, zâmbi el. Îmi place cum sună asta.

O rază slabă de lumină pătrundea prin gaura mică din podea. Singură, într-o cameră în care mirosea a lac de stejar şi a parfum italian puternic, Caterina stătea întinsă pe podea, cu palmele cărnoase apăsate pe scânduri. Acolo era secretul de sub covorul ei. Murmură o rugăciune, apoi îşi apropie ochiul de gaură. Inima Caterinei începu să bată cu putere. Mereu se întâmpla asta când îşi găsea curajul să privească. Ce ironie, se gândea ea, ca regele să-i fi ales apartamente care se aflau chiar deasupra celor ale târfei soţului ei.

După o clipă îi văzu împreună. Două trupuri înlănţuite unul în celălalt. Picioarele femeii erau lungi şi zvelte, cu muşchii bine formaţi în jurul coapselor. Erau picioarele lui Diane de Poitiers. El se afla deasupra ei şi râdeau. Henric. Soţul ei. Viaţa ei. Se rostogoleau împreună, fără să iasă din raza ei vizuală, aproape ca şi când ar fi vrut s-o sfideze.

Ca întotdeauna, în mintea Caterinei se stârni un vârtej de gânduri atât de rele, încât abia se stăpânea să nu le strige. Şi totuşi, îi privea din nou şi din nou şi învăţa. Pentru că Diane era doar o amantă. În timp ce ea era soţie. Într-o zi, Henric se va sătura de fructul interzis, aşa cum se întâmpla cu toţi bărbaţii, iar apoi…

Când Diane intră în anticamera apartamentelor Caterinei în acea după-amiază, Henric era deja acolo. Ningea din nou şi, în ciuda căminelor mari în care ardea necontenit focul, era un frig de-ţi îngheţau oasele. Însă Diane era prea neliniştită ca să-şi fi dat seama de

asta. Henric îi spusese să vină la patru, iar acum era patru. Când auzi că el se afla deja în salonul Delfinei, ştiu că ajunsese mai devreme. Trase aer în piept ca să-şi înghită gelozia, un sentiment pe care nu dorea să-l lase vreodată să-l vadă la ea.

Pajul italian de la uşă îi luă pelerina şi se retrase. Era singură. Ei nu o auziseră venind. Conversaţia de după intrarea boltită continua. Diane privea de după colţul unui perete alb din stuc. Stăteau împreună în camera alăturată, lângă foc. Caterina râdea şi tocmai îşi lăsă mâna pe braţul lui Henric. Diane privea cu dispreţ încercările ei de cochetărie. Îşi netezi gulerul şi rochia, apoi se pregăti să intre hotărâtă în vizuina leului.

Apartamentele Caterinei de la etajul al doilea al castelului Saint Germain-en-Laye erau ameninţătoare. Peste tot se simţea miros de mosc italian şi substanţe parfumate arse. Draperiile grele de catifea ascundeau ultimele dâre de lumină care intrau prin ferestre în camerele mari şi opulente. Chiar şi după atâţia ani petrecuţi în Franţa, Caterina încă prefera modelele italiene. Camerele ei erau pline de mobilier din lemn de stejar masiv, vopsite în culori întunecate şi pictate cu modele elaborate.

Acolo se afla o întreagă colecţie de dulapuri, cufere şi o servantă masivă vopsită în negru. Pereţii erau căptuşiţi cu tapiţerii italiene, majoritatea reprezentând scene de vânătoare. Lângă uşă, o masă lungă acoperită cu mătase purpurie era ticsită cu tăvi de argint pline cu gemuri, dulceţuri şi prăjituri; alta conţinea mai multe urcioare de vin şi pocale. Cu toate că obsesia ei pentru astrologie şi misticism era cunoscută de toată lumea, acum ascunsese astrolabul, hărţile şi poţiunile omniprezente, dovezi ale practicilor pe care soţul ei le dezaproba cu tărie.

După cum îşi dăduse seama, Caterina plănuise să fie singuri. Expresia de pe faţa ei plină când o văzu pe Diane trăda faptul că nu se aşteptase şi la alte vizite.

— Bună ziua, Înălţime, spuse Diane pe un ton încrezător, în timp ce stătea în prag.

Simţi cum expresia Caterinei se schimbă chiar şi înainte să-şi ridice privirea. Henric sări de pe scaun şi se îndreptă spre ea.

— E patru? Ah, Dumnezeule, da! Caterina mă cicălea să îi aprob nişte schiţe, idei pentru castelul din Gien. M-am gândit să folosesc într-un mod util timpul aici şi am venit cu câteva minute mai devreme.

Când se apropie, Henric îi întinse mâna, însă Diane se opuse. Considera că ar fi fost o dovadă de cruzime să-şi manifeste deschis afecţiunea în faţa Delfinei. Henric îi luă mâna oricum şi o conduse în zona de conversaţie de lângă foc, unde Caterina încă stătea jos, mai

greoaie acum după ce născuse doi copii. Diane se aşeză în alt treilea scaun. Era mic, acoperit cu catifea maro, mai aproape de pământ decât celelalte două. Caterina o privea de sus, iar colţurile buzelor ei groase schiţară un zâmbet când Diane se lăsă pe el. Diane se întrebă în gând cât îi luase să vină cu acest dispreţ subtil. Trase aer în piept ca să-şi revină. Mirosul de mosc era sufocant. „Pentru Henric", se gândi ea.

— Înălţime, doresc să vă felicit personal pentru copilul pe care îl aşteptaţi. Cu siguranţă e o zi minunată pentru toată Franţa.

Caterina se mulţumi să dea din cap. Diane îşi dădea seama chiar şi fără să se uite că Henric le privea. Ştia că pândea şi cea mai mică urmă de lipsă de respect adusă amantei sale.

— Da, aşa este, spuse Caterina în ultima clipă. Doctorii îmi spun că se va naşte la sfârşitul toamnei.

— Ah, un copil al toamnei. E bine că nu veţi înfrunta căldura verii la naştere. Fiica mea, Louise, s-a născut toamna şi a fost mult mai simplu pentru mine decât prima sarcină.

Diane îşi dădea seama că făcea conversaţie de complezenţă şi se ura pentru asta. Însă, ca orice altceva în viaţa ei, făcea asta fără să se plângă, din dragoste pentru Henric. Chiar şi după atâţia ani, el încă era tulburat de faptul că, prin dragostea sa pentru Diane, în fiecare zi a vieţii lui comitea păcatul adulterului. Şi totuşi, de multe ori îi spunea că o veşnicie în Iad ar fi mult mai uşoară decât o viaţă pe pământ fără ea. Încercarea de a-şi împăca soţia şi amanta, chiar dacă doar în mintea lui, îl făcea să trăiască mai uşor cu păcatul lui.

— Şi speraţi ca de data asta să fie un băiat sau o fetiţă? întrebă Diane, încercând să-şi menţină tonul vocii cât mai plăcut. Caterina o privi de sus din scaunul ei. Îşi trecu mâna peste chip. Degetele ei grăsuţe erau acoperite cu inele de aur cu pietre preţioase care sclipeau la fiecare mişcare.

— Madame, singurul lucru de care îmi pasă este că pruncul meu va fi un copil legitim. Se opri o clipă, în tăcerea rigidă a încăperii, însă Henric nu păruse să-şi dea seama. Apoi adăugă: Doriţi un pahar cu vin?

Caterina umplu un pahar mic de argint dintr-un urcior aflat pe masa de lângă scaunul ei, înainte ca Diane să apuce să răspundă, apoi i-l oferi cu un zâmbet mieros. Când Diane duse pocalul la buze, ceva o făcu să se oprească; o forţă care îi poruncea să nu bea vinul. Apoi, în timp ce ţinea paharul în faţa ochilor, sângele i se scurse de pe chip. Îl privi pe Henric. Paharul lui era diferit. Era din cristal, incrustat cu nestemate. Putea vedea clar că vinul lui nu era acelaşi cu al ei. O privi pe Caterina, care încă îi zâmbea. Mâna în care ţinea pocalul de argint începu să-i tremure.

— Ce s-a întâmplat, doamnă? Nu vă place aroma? întrebă Caterina.

Diane o privi din nou. Chipul cu guşă proeminentă, strălucind de transpiraţie. Părul negru. Ochii negri şi furioşi. Era prima dată când îi trecu prin cap că era posibil ca Delfina să o urască atât de mult încât chiar să o otrăvească.

Brusc, Diane vru să fugă de acolo, iar acea dorinţă o copleşea. Simţea că se sufocă, înăbuşită de mirosul greu de mosc şi parfum, de zâmbetul Caterinei şi de ameninţarea foarte reală la adresa vieţii ei. Henric, care cerceta interacţiunea dintre cele două femei, avu nevoie de o clipă să-şi dea seama că se întâmplase ceva.

— Madame? Ce este? întrebă el aplecându-se peste scaunul său.

Diane reuşi să aşeze pocalul fără să îl verse pe măsuţa sculptată de lângă ea.

— Nu... nu e nimic. Sunt doar puţin obosită. Sper că Înălţimea Voastră mă va ierta, însă simt nevoia să mă retrag.

— Vin cu tine! spuse Henric apăsat, sărind în picioare.

Caterina se ridică mai încet. Privi cum Henric părăsi încăperea ca să-şi urmeze târfa, aşa cum un câine îşi urmează stăpânul. Se stăpâni să râdă înainte ca amândoi să plece. Planul o neliniştise cu siguranţă pe doamna Diane, asta era sigur. Fusese o idee măreaţă. Ar trebui să-i mulţumească misticului ei, Ruggieri, cu ceva special pentru treaba asta. Îşi muşca buza groasă şi vopsită, cu mintea plină de gânduri rele. Apoi îşi coborî mâna peste pântec, simţind viaţa cu care o umpluse Henric.

În acea seară, Diane stătea lângă Henric, aproape de strălucirea arămie a căminului în care ardea focul. Erau îmbrăcaţi, aşa cum deja se aşteptau toţi, în costume frumoase din catifea neagră. Mânecile rochiei ei erau tivite cu blană albă. Mânecile cămăşii lui aveau tăieturi din mătase albă. Priveau în sala de bal aglomerată, când regele îşi făcu apariţia la banchetul pentru sărbătoarea Idelor lui Marte. Trâmbiţele sunară. Începu muzica pentru pavana oficială. Toţi se plecară. Însă Maiestatea Sa nu îşi mai făcu intrarea atât de elegantă de odinioară. Intră în încăpere cu un târşâit lent şi studiat, sprijinit într-un baston bătut cu pietre preţioase.

Chipul său cândva maiestuos era acoperit de un strat subţire de transpiraţie de la oboseală. Simptomele fizice ale lui Francisc îi oglindeau declinul politic. Acum era slab şi influenţabil; un rege-umbră, dominat de puterea amantei sale, Anne d'Heilly, şi a micului ei grup de acoliţi.

Ultimii doi ani fuseseră foarte dificili pentru rege, iar trupul său purta acele urme. Războaiele cu împăratul. O nouă bătălie cu Anglia pentru Boulogne şi Scoţia. Ambele încercări secătuiseră vistieria regală. La fel de dezastruoasă pentru imaginea domniei lui Francisc era situaţia internă. Sărăcia din excesul de taxe era din ce în ce mai

mare. Oamenii erau nemulţumiţi. Nehotărârea de ordin religios a lui Francisc era învinovăţită acum pentru climatul eretic permisiv care domina în Franţa. Asemenea unui pendul, în ultimii ani încercase să îndrepte greşelile din trecutul domniei sale, urmărindu-i pe protestanţi ca să se răzbune. Au fost arse cărţi în public. Acuzaţii au fost atârnaţi în lanţuri de Pont Saint-Michel. Mulţi au fost arşi de vii în Place de Grève. În ciuda acestor măsuri extreme, ambele tabere erau conştiente că în Franţa protestantismul deja scăpase de sub control.

Diane simţi un acces neaşteptat de milă când îl privi pe regele suferind. „Nu trebuie să iubeşti pe cineva ca să-ţi fie milă de un asemenea sfârşit", se gândi ea. Apoi se întoarse, iar momentul de slăbiciune trecu. Nu-şi putea permite să-i pese de un om care nu ridicase nici măcar un deget în apărarea ei timp de aproape paisprezece ani. Privi în încăpere. În noaptea aceea era plină de propriii ei aliaţi. Trebuia să se concentreze asupra lor. Henric o făcea. Indignat că încă nu lua parte la hotărârile importante în calitate de Delfin, prefera să-şi petreacă timpul doar cu acel mic grup de intimi. Se simţea în siguranţă printre ei şi la fel şi Diane, chiar şi atunci când se confruntau cu grupul mai mic, însă veninos, al ducesei d'Etampes.

Printre cei aflaţi în plină ascensiune la putere, despre care se şuşotea acum în toată Franţa, se număra Jacques de Saint André. Acesta stătea de vorbă cu Charles şi François de Guise, şi ei membri ai acelei elite restrânse. Charles, Arhiepiscop de Reims, tocmai se întorsese de la Roma şi devenise un tânăr mult mai frumos decât atunci când plecase. Se maturizase, se gândi Diane, în timp ce studia liniile fine ale chipului său şi valurile moi de păr blond care formau o inimă deasupra sprâncenelor.

Zâmbi când îşi aminti prima sa impresie despre Charles de când era şi mai tânăr. Cât de puţin potrivit părea pentru o viaţă bisericească! Era simbolul a ceea ce protestanţii ridiculizau atât de vehement; recent, recunoscuse că devenise tatăl unui copil. De asemenea, adusese cu el de la Roma o ambiţie mult mai evidentă. El şi fratele său, François de Guise, deja se bucurau de o putere imensă pe lângă viitorul rege; suficientă cât să o întreacă fără efort pe a ei dacă ar fi dorit. Acum erau prietenii ei, însă ştia că trebuia să fie foarte atentă la ei.

De partea cealaltă a lui Henric stăteau alţi doi prieteni foarte apropiaţi ai săi, Charles de Brissac şi Antoine de Bourbon, într-adevăr, era o noapte de sărbătoare. Henric era aici, iar cele două fiice ale ei fuseseră invitate la Curte. Cu excepţia fiicei care le aparţinea amândurora în secret, familia ei era împreună.

Diane privi în încăperea aglomerată. Sprijinită de peretele lung, pe o bancă din lemn sculptată de sub fereastră, se aflau fiica ei Françoise şi soţul acesteia, Robert. Şopteau şi râdeau împreună ca nişte copii.

Diane zâmbi. Robert de La Marck era un om bun. Aranjase o căsătorie reuşită pentru fiica ei cea mare. Avuseseră noroc; reuşiseră să se îndrăgostească. Însă nu era doar noroc, ci era şi firesc. Françoise era frumoasă şi înţeleaptă. Diane nu era deloc surprinsă că un bărbat ca Robert de La Marck se îndrăgostise de ea. Françoise era înaltă şi slabă şi tocmai împlinise douăzeci şi opt de ani. Atunci realiză pentru prima dată că avea aproape aceeaşi vârstă ca Henric. O trecu un fior la acel gând şi îşi întoarse faţa către Delfin şi anturajul lui. „Nu mă voi gândi la asta. Nu în seara asta."

Atunci avea griji mult mai importante. Françoise era căsătorită, însă cea de-a doua fiică a ei, Louise, nu. Partidele bune pentru fiicele ei nu le asigurau viitorul doar lor, ci şi ei. Dacă alegea cu grijă, mereu ar fi avut un loc unde să se îndrepte dacă vreodată ar fi căzut în dizgraţia lui Henric. Nu îi era uşor să se gândească la asta, acum că se iubeau atât de mult, însă anii la Curte o făcuseră mai înţeleaptă. Învăţase că pregătirile bine făcute îi puteau salva viaţa într-o zi.

— Otravă? Cum adică, otravă?

Henric îi prinse cotul imediat după ce ea şopti acele cuvinte. Nu dorise să-i spună ce bănuise în acea zi în apartamentele Delfinei. Cel puţin nu aici şi în niciun caz aşa. Însă el insistase. O bătuse la cap neîncetat. Nu avusese de ales. El nu suporta să-i ascundă ceva şi s-ar fi înfuriat când ar fi descoperit. Mai devreme sau mai târziu ar fi aflat oricum.

Acum că-i mărturisise bănuielile ei, Henric rămase cu gura căscată. O întrebase din nou ce o făcuse să plece atât de repede din apartamentele Delfinei în acea după-amiază. Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru asemenea răspuns. Când îşi dădu seama care erau implicaţiile spuselor ei, îşi îngustă privirea.

— O omor! Dumnezeu mi-e martor, o omor cu mâna mea! scrâşni el, cu dinţii încleştaţi. Ochii lui o căutau în încăpere pe Caterina. Îşi mişca rapid capul, iar trupul îi era încordat. Cu o forţă considerabilă, Diane îi prinse braţul cu mâna. Privi şi ea, însă cu un zâmbet firesc, ca şi când conversaţia lor era doar una generală.

— Henric, te rog! Nu a făcut nimic, şopti ea, încă zâmbind. Cel puţin nimic să ştiu eu. Pur şi simplu acela a fost sentimentul pe care l-am avut în apartamentele ei. Mi-a dat un pocal diferit de ale voastre. Şi vinul din el era diferit. Ştiu cât de mult mă urăşte şi fără să vreau m-am gândit că…

Henric vedea că, în ciuda faptului că încercau să nu se uite, cei din jurul lor se chinuiau să audă ce vorbeau. Într-un final, în culmea furiei, o luă de mână şi o trase după el cu atâta forţă prin sala de bal plină, încât se şuşotea că Delfinul şi amanta lui sunt prinşi într-o ceartă aprinsă. Când ajunseră undeva la jumătatea încăperii, Ruggieri,

misticul italian, se întoarse către Delfină.

— Ohohoho, spuse el cu un zâmbet şiret. Ce credeţi că s-a întâmplat?

— Cu puţin noroc, domnule Ruggieri, e o ceartă între iubiţi, răspunse Caterina cu răceală, apoi se întoarse.

Să-şi facă drum prin încăperea ticsită era ca şi când ar fi înotat în nămol. Cu cât Henric încerca să meargă mai repede, cu atât se împotmolea mai rău. Fustele voluminoase din catifea groasă şi brocart îi blocau calea, însă reuşi să răzbată, strângându-i mâna lui Diane până când o simţi tremurând. O trase pe coridor, după gărzile cu chip împietrit, îmbrăcate în livrea roşu cu albastru. Un grup de oaspeţi ai regelui care se adunaseră acolo îi priviră şi începură să şuşotească între ei când îi văzură trecând. Henric nu-i observă. O târî pe Diane după el prin cele două uşi mari şi ieşi pe marea scară în formă de potcoavă. Ea fu cât pe ce să cadă pe gheaţa subţire care se formase la marginea fiecărei trepte. El pufnea, i se vedea respiraţia în aerul rece al serii.

— Henric, te rog! Mă răneşti!

— Nu poţi să-mi spui una ca asta, *m'amie,* şi să te aştepţi să stau cu mâinile în sân şi să nu fac nimic ca să te apăr! strigă el apucând-o pe scări, fără să-i pese de cine l-ar auzi.

Aerul nopţii era rece. Peluzele erau îngheţate, iar pe frunzele copacilor se formaseră cristale mici. Nu mai era nimeni suficient de aventuros încât să înfrunte asemenea vreme, cu excepţia a două gărzi care vorbeau între ele pe un ton coborât în timp ce se îndreptau spre ei, către baza scărilor. Înainte să se apropie suficient de mult cât să-l recunoască pe viitorul rege şi să ducă vorba, Henric o trase pe Diane în nişa mică de sub scările masive de piatră. Ea deja începuse să tremure. Diane îşi strânse braţele la piept şi închise gura ca să nu-i clănţăne dinţii.

— Henric, te rog, spuse ea după ce îşi recăpătă suflul. De data asta, cuvintele ei erau blânde. Controlate. Aşteptă ca el să o asculte într-adevăr înainte să-şi termine propoziţia. Se priveau. El era furios. Era orbit de furie, aşa cum se întâmpla de obicei cu lucrurile care o priveau. Da, *chéri,* continuă ea. Mi-e frică de mânia ei, însă ce putem face? Trebuie să trăiesc aici ca să fiu cu tine, grupul ei de aliaţi a crescut. Mereu va fi o ameninţare.

— E de neconceput! Nu se poate să te ameninţe pe tine!

Îşi întoarse faţa de la ea, căci nu dorea să-şi domolească furia prea curând privind-o în ochi.

— De acum înainte vei avea paznic. De asemenea, o să angajez un degustător oficial de mâncăruri, aşa cum a făcut împăratul când a fost în Franţa. Va fi cineva care ţi-o va lua înainte cu tot. Nu va exista

niciun risc. Ascultă-mă, niciun risc!

— Henric, nu pot trăi aşa şi ar fi prea crud să supui pe altcineva pericolului ca să mă protejezi pe mine.

— Oh, stai liniştită, nu va fi o ameninţare pentru noii servitori. Când Caterina şi anturajul ei vor descoperi că am luat aceste măsuri, sunt sigur că nu vor mai risca împotriva ta nimic care să ducă atât de limpede la ei.

După ce îi vorbi, ea văzu că furia dispăruse, iar trupul i se relaxase. Buzele i se întredeschiseră. Îi simţea respiraţia caldă pe chipul ei. O trase lângă el.

— Îmi pare rău că mi-am ieşit din minţi. Însă nu puteam să îndur gândul că ţi s-ar putea întâmpla ceva… ştii asta… şopti el. Gândul că… ei bine, ştii că aş face orice, şi chiar vorbesc serios când spun orice, ca să te apăr!

O sărută cu blândeţe, apoi îşi apăsă buzele mai puternic pe ale ei.

După o clipă, Diane nu mai simţea frigul.

Când se întoarseră în sala de bal, Henric îi strânse mâna. O mişcare discretă, care, între mătase şi catifea, ştia că nu va fi văzută. O făcuse în semn de sprijin, o mişcare care spunea că nu trebuie să se teamă. Era acolo lângă ea. Atunci şi pentru totdeauna. Diane privi rapid în cameră înainte să facă un pas înainte.

Antoine de Bourbon veni lângă ei şi începu să-l întrebe pe Henric despre vânătoarea de cerbi plănuită pentru dimineaţa următoare. Diane dădu din cap către Bourbon în semn de salut, apoi se întoarse. François de Guise îi atrăsese atenţia. Râsul său strident se auzea de lângă ferestre. Atrăgea atenţia asupra lui cu hohotele sale exagerate. Era însoţit de o femeie, însă printre tocile cu pană şi bonetele împodobite din jurul lor, Diane nu o recunoscu. Însă îl vedea clar pe Guise.

Costumul său era croit dintr-un brocart foarte scump. Culoarea se potrivea perfect cu părul lui auriu-roşcat şi cu barba ascuţită. Se părea că domnul de Guise era proaspăt logodit, iar acel fapt îi îmbunătăţise spectaculos buna dispoziţie în ultimele câteva săptămâni. Era o partidă atât de avantajoasă, încât toţi ajunseseră să-l trateze cu un respect apropiat de veneraţie. Puternica lui familie nu s-ar fi mulţumit cu mai puţin pentru cel mai mare fiu al său. Era clar că timpul său sosise.

Fratele său mai mic, arhiepiscopul, care acum avea o influenţă din ce în ce mai mare în toată Europa, fusese cel care aranjase partida. Guise însuşi îi spusese lui Diane că era foarte mulţumit de viitoarea sa soţie. Însă Diane se îndoia acum de asta. Când privi din nou în încăpere, reuşi în sfârşit să o vadă pe fata de care era atras în acel moment. Era chiar fiica ei mai tânără şi nemăritată, Louise.

Henric simţi schimbarea din ţinuta ei. Îi urmări privirea şi îi văzu pe cei doi.

— Brissac, spuse el, ducând mâna la gură ca să-şi mascheze cuvintele, fii bun şi adu-l pe Guise. Făcu un semn spre el. Şi găseşte-l şi pe Saint André. Vreau să ne întâlnim cu toţii în aripa vestică în jumătate de oră. Şi nu vreau să afle nimeni de asta.

— Cum adică nu ai pregătit nimic?

Ochii lui Anne d'Heilly scânteiară cu furie spre poetul Clement Marot.

— Ei bine, doamnă, am crezut că…

Bărbatul care cândva fusese unul dintre cei mai puternici aliaţi ai ei abia reuşea să îngâne un răspuns. Alături de Jean Voûté, Marot compusese multe versuri jignitoare ca să o defăimeze pe Diane de Poitiers. Însă asta se întâmpla înainte ca ea să se ridice la putere lângă Delfin. Nu apucă să-şi termine propoziţia.

— Ai crezut?!

Ochii ei erau plini de furie, iar irisurile lor verzi ca smaraldul străluceau când repetă cuvintele lui.

— Da, am crezut că acum, când regele e bolnav… Se bâlbâi din nou. Din cauza asta… m-am gândit că nu e momentul… să-i spunem… oportun, aşa cum era cândva, să îi aduc aceleaşi insulte.

— Nu era oportun? repetă vorbele lui, iar furia ei se amplifica. Monsieur Marot, te plătesc şi încă foarte bine, ca să mă distrezi cu poezii, nu cu sfaturi. Dacă simţi că nu te mai ridici la înălţimea vocaţiei pentru care ai fost angajat, poate că ar trebui să-ţi oferi serviciile în altă parte!

În ultima vreme, aceea nu era prima dată când Anne d'Heilly fusese obligată să îşi măsoare puterea cu Diane de Poitiers. Însă, după toate semnele, nu putea să recunoască faptul că puterea ei se diminua. Îl privi din nou pe Marot, ale cărui cuvinte îi stăruiau în minte. Îl surprinsese privind cu precauţie în încăpere. Ştia că încerca să evite să fie văzut în mijlocul unei conversaţii secrete cu favorita care începuse să-şi piardă influenţa. Mulţi alţii începuseră să o părăsească în acelaşi mod. La început fusese abia vizibil, existaseră doar câţiva, care jucaseră în ambele tabere. Însă acum nu mai aveau nevoie să se ascundă. Şi ei, ca şi ea, vedeau inevitabilul. Chiar şi aliatul ei dintotdeauna, Philippe Chabot, fusese suficient de lipsit de graţie să moară şi să o lase singură, în grija nimănui decât a unui rege pe moarte.

— Monsieur Marot, eşti un poet de doi bani, scrâşni ea, aruncându-i o privire rănită. Şi eşti şi mai rău ca prieten. Să pleci de aici!

Apoi, în timp ce se întorcea cu spatele la el, cineva o împinse din spate, astfel încât vinul i se vărsă pe rochia scumpă de catifea verde.

— Imbecilule! Uite ce ai făcut! strigă ea, însă când se întoarse, realitatea decăderii ei îi străluci în faţa ochilor cu o aură răzbunătoare.

— Ah, chiar am făcut aşa ceva? spuse Diane, ca şi când ar fi rămas surprinsă. Oh, cât de rău îmi pare! Vă rog să îmi acceptaţi umilele scuze. Diane privi rochia de catifea cu mărgele murdară, care avusese nevoie de şase luni ca să fie croită şi de o clipă ca să fie distrusă. Nu o făcuse intenţionat, însă când văzu rezultatul nu-şi putu stăpâni un acces nemilos de bucurie. Însă e atât de aglomerat aici, continuă ea, chinuindu-se să-şi reţină un zâmbet, încât toată lumea împinge. Oh, iar rochia dumneavoastră cea atât de frumoasă este distrusă. Catifeaua nu se usucă niciodată unitar, nu-i aşa?

Chipul sulemenit al lui Anne d'Heilly se albi de furie.

— Madame, sunteţi o femeie proastă! Şi pe cât de proastă, pe atât de neîndemânatică, spuse ea brusc şi se întoarse cu spatele.

Ştia că nu putea să o acuze pe amanta viitorului rege că ar fi făcut intenţionat acel gest. Nu mai avea putere suficientă cât să facă asta.

Diane o privi îndepărtându-se. După ce Anne se pierdu în mulţime, se întoarse şi-l zări pe Clement Marot rămas singur, cu mâinile în şolduri, aproape îndoit de râs.

— Oh, vă mulţumesc! Vă mulţumesc! Vă mulţumesc de o mie de ori! Nu m-am gândit niciodată că o să văd asta cât trăiesc, însă a meritat să plătesc preţul intrării!

— Şi care, mă rog, a fost acel preţ? îl întrebă Diane pe poetul care încercase atât de des şi atât de public să o umilească prin versurile lui crude.

— Am plătit cel mai mare preţ, doamnă. Pierderea favorurilor dumneavoastră, răspunse Marot într-un final, întărindu-şi vorbele cu o expresie atât de umilă, încât ea aproape că-l crezu. Aproape. Marot fusese un poet suficient de îndrăzneţ cât să fi scris doar împotriva lui Diane de un An Nou, când toate celelalte poezii ale sale erau laude la adresa celorlalţi membri ai micului grup al regelui.

Ce îţi doreşti, Diane cea bălaie
Ce pot să îţi aduc?
Căci mi s-a spus că n-ai avut noroc
Atât de mare primăvara
Pe cât ai toamna.

— Madame de Poitiers, vă rog, am fost un prost şi cred că neglijenţa mea v-a rănit. Îmi pare foarte rău pentru asta.

— Niciunul din noi nu poate schimba trecutul, domnule Marot. Ce s-a făcut e bun făcut.

— Însă, poate, dacă sunt norocos şi ceea ce se spune e adevărat,

timpul vindecă rănile.

— Banalităţi din partea unui poet? întrebă Diane râzând pe jumătate.

El îşi drese glasul:

— Mă tem că doar la atât poate spera un diletant şomer într-un moment atât de neaşteptat.

Felul răsuflat în care o spusese o făcu să râdă, în ciuda faptului că nu îl plăcea deloc pe acest om care îi făcuse viaţa grea în primii ei ani la Curte. La fel ca mulţi alţii care o batjocoriseră, şi el se agăţa acum de ea, implorând iertare. Şi tot la fel ca mulţi alţii, urmărea să-şi asigure un loc în noul regim prin linguşire vicleană, nu prin sinceritate. Însă în noul regim nu aveau ce căuta indivizi de teapa lui Clement Marot sau Jean Voûté. Acela era un lucru de care Diane dorea să se asigure personal.

— Oh, *maman,* nu-i aşa că e o petrecere minunată? Maiestatea Sa chiar mi-a vorbit, însă nu cred că ştia cine sunt. Sigur nu ştia că sunt fiica ta, căci chiar a fost politicos cu mine, spuse entuziasmată Louise de Brézé.

Louise, fiica mai tânără şi capricioasă a lui Diane de Poitiers şi a lui Louis de Brézé, venise la Curte la insistenţele Delfinului. Aşa putea petrece sărbătorile împreună cu familia ei şi, mai mult, după cum Henric îi sugerase lui Diane, era o ocazie perfectă să-i asigure oficial un soţ pe măsură.

— Arată atât de diferit de aproape, *maman;* atât de diferit faţă de cum mi-l imaginasem eu, continuă ea, apoi îşi făcu mâna pâlnie la gură. Atât de bătrân!

Diane ar fi vrut să-i spună să-şi ţină gura, însă ştia că ar fi fost în zadar. Louise fusese copilul ei îndărătnic şi devenise o tânără chiar şi mai îndărătnică. Frumoasă, plină de personalitate şi îndărătnică. Pentru bărbaţii de la Curte, aceste trăsături erau foarte atrăgătoare, iar Louise avea deja destui admiratori. Diane văzuse că şi François de Guise ar fi devenit unul dintre ei dacă n-ar fi avut grijă. Ştia că îi va fi greu să aranjeze o căsătorie, pentru că era foarte probabil ca fiica ei să refuze până când va găsi pe cineva să-i placă.

— …Apoi frumosul domn de Guise îmi povestea despre reşedinţa familiei sale de la Joinville. Pare minunat, *maman,* continuă ea să ciripească în urechea lui Diane. Este unul dintre cei mai buni prieteni ai Înălţimii Sale, nu-i aşa? Se spune că a început să aibă o mare influenţă aici. Oh, sunt sigură că va avea un loc bun în noul regim. Unul chiar foarte bun, nu crezi?

— Louise, vreau să stai departe de domnul de Guise. E ca şi însurat, iar logodnica lui e o tânără foarte bogată cu care nu te poţi compara. Dacă vei fi interesată de el o să-ţi frângă inima.

Louise începu să râdă.

— E amuzant, *maman,* nu crezi? Tu eşti cea care îmi spune mie despre pericolele unui bărbat însurat? Nu dorise să fie chiar atât de obraznică. Însă nu-şi mai putea lua cuvintele înapoi. Şi nu putea înlătura privirea îndurerată din ochii mamei ei. Oh, *maman,* iartă-mă! Nu aveam dreptul.

Diane îşi privi fiica. Învelişul elegant era ştirbit doar de nechibzuinţa fetei.

— S-a auzit clopoţelul de cină. Găseşte-o pe sora ta şi pe Robert şi stai cu ei, spuse ea, apoi se întoarse de la fiica ei şi reveni în mulţime.

Ceea ce Louise de Brézé nu ştia, ceea ce nimeni nu ştia, era că mama ei nu învăţase să privească aluziile la relaţia ei cu viitorul rege al Franţei cu nepăsarea necesară. Încrederea era ceva esenţial pentru a supravieţui ridiculizării şi şoaptelor adresate favoritelor regale. Anne d'Heilly învăţase. Françoise de Foix învăţase şi ea asta înaintea ei. Ambele femei profitaseră de ceea ce le oferise poziţia lor şi îşi ţinuseră capul sus.

Însă, pentru Diane, faptul de a fi amantă încă era mult prea dureros. Singura ei greşeală, o greşeală fatală, care o făcea să fie atât de vulnerabilă, nu venea din batjocura celorlalţi; venea din ea însăşi. Dincolo de orice, Diane de Poitiers era o femeie profund religioasă. Acea relaţie contrazicea tot ceea ce considera ea sfânt. Niciodată nu se împăcase cu sine însăşi pentru păcatul adulterului, pe care îl comitea în fiecare zi iubindu-l pe Henric.

„Nimeni nu poate fi atât de fericit, se gândea ea adesea, şi să comită un păcat atât de mare ca al meu." Ştia că într-o zi, cumva, va trebui să plătească pentru faptul că nu respectase Cele Zece Porunci. „Poate că acum încă mă iubeşte, însă au trecut deja paisprezece ani. Încă e tânăr. Curând eu voi avea patruzeci şi cinci de ani. El are doar douăzeci şi nouă." În locul cel mai întunecat şi mai secret al sufletului ei se temea. Ştia prea bine că, şi din cele mai frumoase vise, tot vine momentul să te trezeşti.

— Cineva să fie trimis imediat acolo să obţină cifrele preliminare, spuse Henric. Vreau să îl schimb cu totul. Să îmbunătăţesc totul. Structura, grădinile şi mai ales interiorul. Apoi, adu-mi cifrele. Trebuie să ştiu clar ce ne aşteaptă.

În timp ce banchetul continua la parter, Henric şi prietenii săi se adunară într-o cameră mică de la etajul al doilea de la Fontainebleau, aşa cum solicitase el. Era anticamera de lângă salonul regelui. Henric stătea rezemat de pervazul unei ferestre înalte, privind către grădină în timp ce vorbea. Saint André, Guise, Brissac şi Bourbon erau adunaţi în jurul său.

— Însă, Înălţime, obiectă Brissac cu precauţie, ceea ce cereţi ar

costa o mică avere. Am văzut Anet cu ochii mei când v-am însoţit vara trecută şi… ei bine… e într-o stare destul de jalnică.

Henric se întoarse şi îi aruncă o privire tăioasă.

— Ştiu prea bine cum stau lucrurile, Charles, însă Anet e căminul ei. Înseamnă foarte mult pentru ea să ştie că, orice s-ar întâmpla, acolo e în siguranţă.

— Însă banii… se bâlbâi Saint André, atingând subiectul nedelicat al fondurilor Delfinului. Ca însoţitor principal al lui Henric, ştia mai bine ca oricine starea în care se aflau finanţele stăpânului său. Deşi averile le erau separate, în fiecare an Caterina folosea cea mai mare parte a banilor pentru cheltuielile ei de casă, pentru renovarea castelului de la Gien. Între timp, regele încă refuza să îi dea mai mult de o pensie minimă din care să trăiască, iar Henric refuzase, după oferta ei iniţială, să mai ia bani de la Diane. Obiecţia lui Saint André era întemeiată.

— Bineînţeles că vom începe construcţia propriu-zisă abia după ce devin rege. Însă mă îndoiesc că veţi întâmpina obiecţii la propunerea unei plăţi amânate pentru o comandă regală potenţială de asemenea magnitudine, răspunse Henric, pe un ton încrezător. Şi vreau să angajaţi şi câţiva artişti noi şi să aveţi grijă să fie toţi francezi. Spune-le că nu vreau modele italiene. Aceea va rămâne trăsătura domniei tatălui meu, nu a mea. După cum probabil vă daţi seama, tema trebuie să fie negru şi alb, în cinstea ei.

— Asta ar putea dura ceva timp, Înălţime.

— Nu am timp, Brissac! izbucni el. Vreau schiţele cât mai curând. Trebuie să fie cadou. Vreau ca toţi să vă ocupaţi imediat de asta, aţi înţeles? Viaţa doamnei a fost pusă în pericol, chiar dacă subtil, aşa că vreau să fac tot ce îmi stă în putere ca să o protejez şi să mă asigur că nu va mai fi deranjată de aşa ceva.

— Ameninţări? Înălţime, habar n-aveam, spuse, cu respiraţia tăiată, Antoine de Bourbon.

— Sunt sigur că nu, însă vreau… am nevoie să ştiu că pot conta pe voi toţi, indiferent de motivele mele. La urma urmei, voi veţi fi oamenii de bază ai consiliului meu când voi fi rege. Va veni o zi în care voi avea nevoie să mă bazez pe voi complet şi trebuie să mă asigur că nu-mi veţi contesta autoritatea în asemenea chestiuni. După ce spuse asta, zâmbi şi adăugă: Saint André, cel mai probabil vei obţine postul de Mare Maestru. Brissac, tu cu siguranţă vei deveni locotenent-general, iar tu, Bourbon, *mon ami,* verişoara mea Jeanne are aproape aceeaşi vârstă cu tine. Nu aş fi deloc surprins dacă ai deveni soţul ei şi următorul rege al Navarei.

Prietenii lui zâmbiră. Pentru Henric era foarte important ca ei să înţeleagă şi să-l placă. Aceştia erau prietenii lui; în afară de Diane, erau singurii prieteni pe care îi avea pe lume. Va avea grijă de toţi

dacă îi rămâneau loiali lui şi adevăratei Delfine a Franţei. După o clipă, pentru că niciunul dintre ei nu spunea nimic, Henric îşi drese glasul şi îşi luă o mină mai aspră.

— Brissac, începu el din nou. Vreau să îl contactezi pe Roland Chrétien. Ar trebui să-l găseşti la bucătărie, unde lucrează acum. Îi vei spune că am nevoie de o gardă personală pentru doamna. Dacă vrea acest post, e al lui.

— Însă, Înălţime, obiectă Bourbon cu precauţie. Cu siguranţă sunt alţi candidaţi mai potriviţi în garda Maiestăţii Sale.

— Şi oricare dintre ei poate fi cumpărat cu mai puţini bani decât a costat pelerina ta cea elegantă, prietene! Nu. Am încredere deplină în Roland, suficient de mare cât să îi pot încredinţa viaţa doamnei. Acesta trebuie să fie unicul criteriu. Se opri o clipă, pentru a-şi întări declaraţia. Apoi adăugă: Când vorbeşti cu el, informeaz-o pe Clothilde Renard, bucătăreasa, că e invitată să se alăture personalului meu în calitate de servitoare a doamnei. Să meargă să discute cu Hélène Gallet în zori.

Atât Roland, cât şi Clothilde fuseseră buni cu el când era mic. Cu mult timp în urmă îşi promisese că îi va ajuta. Îşi amintea ziua în care Clothilde încercase să salveze viaţa unui căţeluş pe moarte doar pentru că ştiuse cât de mult însemna pentru el. Nu uitase nici măcar o prăjitură pe care o făcuse special pentru el; nici berile şi prietenia pe care le împărţise cu Roland. Acesta ar fi un început, o modalitate să le răsplătească bunătatea.

Henric se întoarse şi privi spre fereastră. Camera era caldă. Pe geam se formase un strat subţire de abur. Henric desenă cu degetul pe el emblema lor secretă; literele D şi H împletite, care îl susţinuseră în acele luni lungi în care fusese despărţit de Diane. Apoi privi din nou spre prietenii lui.

— Guise, adu o foaie de hârtie şi copiază asta. Spune-le tuturor artiştilor candidaţi că acest semn trebuie să fie încorporat în propunerile lor oriunde e posibil.

După ce îl copie, Henric îşi trecu palma peste sticlă, distrugând imaginea.

— Ah, Guise, încă ceva. Te-am observat mai devreme cu domnişoara de Brézé. Cred că e firesc să te avertizez că, dacă o atingi astfel încât să nu mai fie potrivită pentru căsătorie, te omor cu mâna mea. Ai înţeles? Apoi, fără să mai aştepte răspuns, adăugă: Acum, domnilor, cred că ar trebui să ne întoarcem la banchet.

— Maiestate, vă jur! Am auzit cu urechile mele, chiar am auzit! Chiar acum, în anticamera de lângă apartamentele dumneavoastră. Delfinul chiar vă batjocorea, Maiestate! Ba chiar îşi alegea cabinetul! Acolo erau domnii Saint André şi Bourbon, domnul de Brissac şi chiar

domnul de Guise!

— Şi de unde ştii asta, Brusquet? întrebă regele.

— Ah, nu ştiau că sunt acolo, pentru că m-am ascuns în cămin. Am avut noroc că n-au aprins focul într-o noapte atât de rece! chicoti arlechinul, frângându-şi agitat mâinile. Pur şi simplu nu puteam sta cu mâinile în sân auzind aşa ceva, Maiestate. Ştiam că trebuia să vin să vă spun.

— Şi unde sunt acum? întrebă regele pe un ton stăpânit, puţin mai înalt decât o şoaptă.

— Probabil, sunt încă acolo, împărţindu-şi posturile ca şi când aţi fi murit deja… iertaţi-mă că spun asta, Sire.

Piticul cu păr roşcat era atât de ocupat să-l convingă pe rege de ceea ce văzuse, încât nu observă furia care îl cuprinsese. Regele îşi concentra toată forţa, sări în picioare şi aruncă bastonul peste masă. În camera plină de curteni, muzicieni şi servitori se lăsă brusc tăcerea.

— Să vină gărzile! răcni Francisc pe un ton aproape de neînţeles. E vremea să-l învăţ pe păgânaşul acela nerecunoscător preţul plătit pentru necuviinţă!

Îi aduseră înapoi bastonul lui Francisc, dar se părea că furia îi dăduse o energie nouă, aşa că nu avu nevoie de el. Când înaintă prin sala de banchet plină, singurul sunet care se auzi fu răsuflarea lui Brusquet, care mergea şontâc, încercând fără succes să ţină pasul cu regele.

— Ticălos! Ticălos mic şi lacom! urlă regele cu sunetul gutural provocat de pierderea omuşorului. În culmea furiei, trupul lui nu mai reacţiona ca de obicei. Alergă pe scări, urmat de un grup de bărbaţi. Nu eşti rege încă… nu încă, laş nemernic!

Marginile pelerinei sale purpurii se umflau în spatele lui şi chiar şi ajutoarele sale ţineau cu greu pasul cu el. Apartamentele sale nu erau departe de scara pe care urca. Francisc nu îşi aşteptă garda. Deschide uşile duble unde se ascunsese Brusquet.

— Aşa, unde eşti? Ieşi şi te luptă cu mine ca un bărbat!

Mânios, regele începu să arunce mobila prin cameră. Întâi, o măsuţă se prăbuşi pe parchetul podelei. Apoi un birou din secolul al XV-lea, primit în dar de la sultanul Soliman. Cele două călimări de argint îşi vărsară şi ele conţinutul lichid pe podea. Aruncă alte două scaune. Când al doilea căzu pe podea, i se rupse un picior. Regele îl ridică şi începu să-l învârtă ca pe o bâtă. Sparse un geam, acelaşi geam pe care Henric desenase simbolul. Aruncă pahare şi carafe pe fereastră. Apoi o oglindă. O tapiserie englezească.

— Cum îndrăzneşti? urlă regele, cu sângele zvâcnindu-i pe chip la fiecare cuvânt. Ieşi afară şi înfruntă-mă ca un bărbat! Lovi altă masă cu bâta de lemn. Un vas chinezesc rar zbură la podea şi se sparse în bucăţi.

— Maiestate, vă rog! spuse cu precauţie Cardinalul de Tournon, care îl urmase.

Însă regele nu îl auzea în timp ce lovea. Cardinalul avu intuiţia să se ferească exact în clipa în care acel picior de masă l-ar fi lovit în cap. Francisc îşi continuă criza fără să-i pese de dezastrul pe care îl făcuse deja în cameră sau de ce era cât pe ce să-i facă şi consilierului său. Se repezi către cămin. Transpiraţia îi ieşea prin pori, iar el gâfâia între cuvinte.

— Te ascunzi de mine, băiete? Îţi baţi joc de mine, apoi te ascunzi? Ce fiu fără coloană vertebrală şi fără curaj! Poţi să te ascunzi acum de mine dacă vrei, însă tot pun mâna pe tine! Îţi jur că pun mâna pe tine! Lovi cu bâta în gura căminului. Un grup mare de curteni şi gărzi se adunaseră deja în uşa anticamerei mici. Unul dintre cei care se aflau în primul rând era Claude de Guise, fratele mai mic al lui François şi Charles de Guise. Era proaspăt venit la Curte, însă, ca şi fraţii săi, Claude fusese învăţat să preţuiască ambiţia mai presus de orice. Dându-şi seama într-o clipă ce ocazie i se ivise, părăsi acea scenă şi alergă înapoi spre sala de banchete, rugându-se să nu fie prea târziu, să fie primul care îl avertizează pe Delfin.

Henric ridică privirea spre Claude de Guise. Era un băiat înalt şi uscăţiv, pe care avusese grijă personal să îl aducă aici, ca o favoare oferită celor doi Guise mai mari. Henric ţinea o fâşie de carne de clapon caldă între degetul mare şi cel arătător şi era gata să o mănânce când Claude înaintă spre el.

— Înălţime, vă rog, murmură tânărul în şoaptă. Am venit să vă previn. E vorba de rege. Crede că l-aţi trădat. Brusquet v-a auzit şi s-a dus direct la Maiestatea Sa. Ştiu asta pentru că tocmai l-am văzut şi e în culmea furiei; a distrus toată camera în care v-aţi întâlnit mai devreme cu fratele meu. Iar acum vă caută!

— Atunci să vină, răspunse Henric cu voioşie. Băgă bucata de carne în gură şi începu să o mestece încet, sfidător. Apoi privi în încăpere, ca şi când l-ar fi provocat pe rege să îl găsească. Caterina scoase un oftat şi plecă fruntea pentru a nu fi tentată să vorbească. Saint André îşi duse mâna la gură.

— Henric, te rog, şopti Diane, nu îţi începe domnia cu asemenea episod. Maiestatea Sa e un bătrân care se vede aşa cum era, nu aşa cum este acum. Cu siguranţă furia dintre voi ar putea să-l ucidă.

Se lăsă un moment lung de tăcere, în care toţi cei din jurul său îşi ţinură răsuflarea. Într-un final, Henric se ridică şi aruncă şervetul pe masă.

— Madame, mă scuzaţi, îi spuse el Caterinei pe un ton reţinut.

Apoi se înclină în faţa ei şi plecă de la masă.

— Înălţime, nu puteţi fugi de el! spuse Bourbon, sărind în picioare

lângă Henric. Ce va spune lumea?

— Monsieur de Bourbon, va spune că un prinţ înţelept va fi un rege şi mai înţelept, interveni Diane rapid cu o privire dojenitoare, apoi se ridică de la masă şi îl urmă pe Henric.

Înconjuraţi de grupul format de Saint André, cei doi Guise, Brissac şi Bourbon, Henric şi Diane străbătură rapid coridorul întunecat care ducea departe de sala de banchete. Treptat, sunetul muzicii şi vocile se pierdeau, fiind înlocuite de ecoul ritmat al paşilor lor pe parchetul podelei elegante.

— Unde am putea merge? o întrebă el pe Diane când se opriră pe terasa unei scări abrupte în spirală. Cu siguranţă, regele mă va căuta în apartamentele mele şi ale tale.

Diane se gândi o clipă, apoi îl privi pe Guise.

— François, e posibil ca Înălţimea Sa şi cu mine să folosim apartamentele tale în seara asta?

— Bineînţeles, doamnă. Orice.

— Perfect, răspunse ea zâmbind, apoi îşi continuară drumul prin labirintul de coridoare care duceau din camera opulentă către locuinţa mai modestă a lui Guise.

— Îţi mulţumesc, prietene, spuse Henric şi îl strânse uşor de mână când se adunară în faţa uşii. Diane îl privi pe fratele mai tânăr, Claude, care îi prevenise primul.

— Ai acţionat cu onoare în favoarea Înălţimii Sale şi a mea, spuse ea. Îţi promit că devotamentul tău nu va fi uitat.

Ceilalţi plecară, sperând să nu atragă atenţia, însă Guise şi fratele său, Claude, rămaseră. Aşteptară până când Delfinul şi amanta lui intrară şi auziră clinchetul zăvorului. Apoi, când nu se mai putu stăpâni, pe chipul cu trăsături bine definite al lui Guise apăru un zâmbet sarcastic, iar acesta îşi îmbrăţişă fratele mai mic.

— Bună treabă, băiete. Este exact ca în jocul de şah, murmură el printre dinţi, repetând cuvintele de demult ale unchiului său. Nu te gândeşti doar la o mutare, ci şi la următoarea şi apoi la celelalte…

Diane şi Henric stăteau unul lângă altul în lumina palidă a soarelui din zori, în spatele grajdurilor; el nu dorea să plece, însă ştia că trebuie. Armăsarul său alb era înşeuat. Gărzile lui erau călare şi aşteptau. O ceaţă subţire şi albastră cădea asupra lor în vreme ce se îmbrăţişau. El urma să meargă la Saint Germain-en-Laye. Cei trei copii ai lui fuseseră trimişi permanent acolo, ca să îi ţină departe de traiul agitat pe care îl presupunea mutatul constant al Curţii. Era firesc să plece sub pretextul că voia să-i vadă. Era calea cea mai bună ca să oprească zvonurile.

În noaptea pe care o petrecuseră în apartamentele mici ale lui François de Guise nu dormiseră. Diane reuşise să îl convingă pe Henric

că era în avantajul lui să plece până când furia lui şi a regelui trecea. Doar câteva zile, îl rugase ea. Nu trebuia să rişte nimic acum. Însă Diane rămânea la Fontainebleau, unde se aflau fiicele şi ginerele ei. Nu se cădea să plece fără ei şi încă nu îi găsise soţ lui Louise. Pe douăzeci martie, fetele urmau să se întoarcă la Anet, apoi ea venea după el.

— Când va fi suficient de sigur pentru tine să vii, ne întâlnim la Chenonceaux? întrebă el. A trecut prea mult timp.

— Mi-ar plăcea mult, răspunse ea, apoi el o sărută. Ceaţa se transformă într-o ploaie blândă. Diane tremura sub pelerină, iar blana de pe guler i se ridica pe faţă. Henric îşi trecu un deget înmănuşat de-a lungul pometelui ei, să dea la o parte blana, apoi o strânse tare la piept şi închise ochii.

— Pe Zeus! Mi-e prea greu! Ştii cât urăsc să plec de lângă tine, şopti el.

— Însă asta trebuie să faci.

— Da, cred că ai dreptate.

— Sărut-o şi din partea mea, da? spuse ea, fără să mai spună numele fiicei lor.

— O să fac asta, spuse el, apoi adăugă: Să o aduc şi pe ea cu noi la Chenonceaux?

Diane vedea cum chipul lui se luminează la acea idee.

— Domnul d'Humières mi-a spus că deja călăreşte ca o campioană, iar acolo sunt păduri foarte frumoase. Ştiu că o să îi placă mult.

— Nu prea poţi să aduci un copil şi să îi laşi pe alţii dacă nu vrei să stârneşti invidie între ei.

— Sigur, ai dreptate. Ce m-aş face dacă n-ai fi tu să mă ţii în frâu? răspunse el, râzând scurt, un râs pe care doar ea îl auzea vreodată.

— Mă tem că nu vom şti răspunsul la întrebarea asta!

— Nimic nu-mi place mai mult decât să te aud spunând asta, răspunse el, apoi zâmbetul dispăru. Vino curând, *m'amie,* şopti el. Ştii că nu sunt nimic până nu vei fi din nou cu mine.

— Iar eu nu sunt nimic fără tine.

28

Pentru Francisc I fusese atât prieten, cât şi mare rival. Acum, la auzul morţii lui Henric al VIII-lea, regele Franţei plânse. Fuseseră contemporani, amândoi crescuţi ca regi războinici. Amândoi erau adânc înrădăcinaţi în tradiţia militară. Făcuseră tot ceea ce făcuseră pentru binele ţării lor. Erau fraţi. Henric în Anglia, împăratul Carol în Spania şi el în Franţa. Acum fuseseră date uitării bătăliile. Discordia. Ruptura lui Henric al VIII-lea de Biserică. În pofida dorinţei sfetnicilor săi preoţi, Francisc ordonă să se ţină o slujbă în cinstea lui la Notre-Dame în Paris.

Vestea îl afectase profund, pentru că ştia că era de rău augur, un semn al propriei sale mortalităţi. În jurul său, oamenii îi aşteptau moartea, aşteptau noul regim. În acest purgatoriu dintre viaţă şi moarte, Francisc se trezise, spre surprinderea lui, că îşi dorea cu disperare să trăiască, fie şi încă puţin. Ideea morţii, se gândea el, era cel mai bun lucru care să facă pe cineva să aprecieze acea scânteie preţioasă şi trecătoare care este viaţa.

Aşa cum înecatul se agaţă de ultimul pai când e înconjurat doar de apă, şi Francisc se agăţa de cei câţiva credincioşi care îi mai rămăseseră. Disperat după sprijin, îi scrise surorii sale, Marguerite, cerându-i să vină în Franţa. Însă, la fel ca fratele ei, regina Navarei era şi ea bolnavă şi nu putea risca o călătorie în frigul muşcător al iernii. Singura care îi mai rămăsese era Anne a lui, femeia pe care o iubise şi pe care uneori o dispreţuise. Astfel că, la sfârşitul lui martie, împreună cu un grup mic, plecară într-un pelerinaj pe la diverse proprietăţi regale, sperând să fugă de moarte.

Ignorând frigul şi durerea care-l chinuiau, Francisc călători de la Fontainebleau către Les Tournelles, apoi la Compiègne, Villers-Cotterêts şi Castelul Madrid. Însă în casa lui Anne d'Heilly din Limours îşi dădu seama că forţa de care încerca să fugă era pe cale să îl ucidă.

Când i se spuse că Henric, singurul său fiu încă în viaţă şi moştenitorul tronului se afla la Saint Germain-en-Laye, le spuse gărzilor să-l ducă acolo. Ajunse doar până la palatul unui nobil din Rambouillet şi se prăbuşi. La cererea regelui, se trimise imediat vorbă la Saint Germain-en-Laye, însă nu veni vreun răspuns. Delfinul şi doamna de Poitiers luaseră copiii la Chenonceaux.

Castelul care strălucea reflectat în râul Cher era foarte frumos pe timp de iarnă. Când cerul cenuşiu era fără nori, semăna cu o pânză pe care era pictat castelul cel delicat. Fiica lui Henric, Diane, care tocmai împlinise nouă ani cu două luni în urmă, spusese cândva că Chenonceaux era locul ei preferat de pe pământ, pentru că tatăl ei şi

Diane păreau întotdeauna fericiţi acolo. Îi plăcea casa doamnei Diane de la Anet aproape la fel de mult, însă aceea nu avea aceleaşi grădini frumoase sau sălciile mari care atârnau pe ţărm.

Mai era o imagine care îi plăcea. Îi spunea tatălui ei că atunci când călărea şi privea înapoi printre copacii deşi, felul în care casa părea să se ridice din apă şi să strălucească în ea la apus semăna cu o coroană pe capul unui uriaş adormit. Chiar dacă era iarnă, acolo era un apus de soare magic. În timp ce Caterina o dojenea că are o imaginaţie prea bogată, doamna Diane râdea întotdeauna împreună cu ea de aceste imagini. Călăreau prin păduri, închipuindu-şi cum ar arăta uriaşul dacă s-ar trezi şi ar ieşi din apă. Ar fi fost vacanţa perfectă pentru Henric, copii şi Diane dacă n-ar fi existat un singur element neplăcut: prezenţa soţiei lui Henric.

Caterina sosise la Saint Germain-en-Laye cu o zi înainte ca ei să plece la Chenonceaux. Îi anunţase atunci că venise să-şi vadă copiii. Henric nu-i putea refuza asta. Şi nici nu-şi găsi cuvintele pentru a o refuza în dimineaţa următoare când îşi pregăti anturajul şi cuierele şi îi anunţă că intenţiona să vină cu ei în micul castel de pe râu.

Într-o după-amiază la Chenonceaux, când Diane îşi luase fiica şi plecaseră să călărească în pădure, Caterina profită de singurătatea lui Henric ca să o transforme într-un moment pentru ea. Stătea în uşa salonului principal de la primul etaj şi îl privea. El stătea lângă Francesco Primaticcio, pictorul de Curte al tatălui său, privind cum acesta definitiva o pictură alegorică a lui Diane ca zeiţă a vânătorii. Casa era tăcută. Se auzea doar sunetul lemnelor care trosneau în foc şi pârâitul ocazional al podelelor de pe palierul de deasupra. Aici era o linişte care îi plăcea Caterinei. Nu o simţise de când părăsise Italia, iar pentru astfel de clipe de singurătate împreună cu soţul ei aproape că nu-i păsa că trebuia să împartă casa cu amanta lui. Caterina înaintă încet. El stătea cu faţa la foc. Spatele era întors spre ea şi amândoi bărbaţii priveau imaginea de pe pânză. Da, era târfa soţului ei îmbrăcată în voal diafan şi înconjurată de îngeraşi şi câini de vânătoare.

— Încântător. De-a dreptul încântător, spuse ea, reuşind să pară sinceră.

Henric se întoarse surprins şi se ridică în picioare.

— Nu te-am auzit intrând.

— Stăteam aici şi te priveam şi mă gândeam cât de liniştit este acest loc… ce fericiţi suntem aici.

Henric începu să se mişte într-o parte şi în alta, ca şi când ar fi vrut să fugă din cameră ca să scape de ea. Avea un fel de a-l face să se simtă ca şi când ar fi fost din nou copii şi se priveau pentru prima dată în casa papei din Marsilia. Furia şi ranchiuna erau încă acolo când o privi.

— Mulţumesc, spuse el, întorcându-se către Primaticcio. E gata pentru astăzi. Când artistul se ridică şi începu să-şi strângă lucrurile, Henric îşi privi din nou soţia. Vrei să stai jos?

Caterina nu răspunse, şi îşi lăsă cu delicateţe trupul masiv îmbrăcat în catifea maro, pe fotoliul de piele. Apoi ridică privirea spre el. Pe buzele ei groase apăru un zâmbet, apoi îi făcu un semn din ochi să se aşeze pe scaunul de pe care tocmai se ridicase artistul. Între ei se lăsă o clipă lungă de linişte, iar Henric ar fi dorit să spună orice ca să-i pună capăt. Se aşeză şi o privi în tăcere. Ochii ei mari îi repugnau; atât de iubitori şi dornici.

— Şi cum te simţi? întrebă el, chinuindu-se să găsească vorbe pe care soţia sa să le considere plăcute.

— Mă simt minunat, Henric. Niciodată nu mă simt atât de măreţ ca atunci când am în mine copilul tău.

Pe Henric îl trecu un fior. Ura când o auzea vorbind de parcă între ei ar fi fost ceva mai mult decât datorie. Ea continuă să zâmbească; acei ochi negri şi reci sclipeau de triumful ei asupra lui Diane. Îşi trecu o mână peste pântec fără să îşi schimbe privirea.

— Ştii, deja îl simt în mine. Sunt sigură că Dumnezeu mă va binecuvânta să-ţi dau încă un fiu.

Henric se strădui să zâmbească uşor, apoi sări de pe scaun, începu să-şi frângă mâinile în timp ce se îndrepta spre fereastră, sperând să o vadă pe Diane şi pe fiica lor apropiindu-se de castel să-l salveze. I se părea că erau plecate de ore întregi. Caterina se ridică. O simţea înaintând spre el, în timp ce el continua să privească pe fereastră. Auzea foşnetul rochiei pe picioarele ei grase.

— Ce frumos, spuse ea, să avem un pic de timp pentru noi... o ocazie să vorbim între patru ochi.

Henric se întoarse pregătit să-şi apere relaţia cu Diane înainte să o lase pe Caterina să rostească vreo critică, însă expresia feţei ei era atât de jalnică, încât se hotărî să nu o facă.

— Da, poate că da, spuse el. Însă când o văzu venind spre el, se îndepărtă de fereastră şi se aşeză la o măsuţă de joc din cealaltă parte a încăperii. În ciuda sincerităţii avansurilor ei, era urmărit de o vulpe şireată, iar el ştia asta.

— Ai văzut copiii astăzi? Elisabeta aproape şi-a revenit din infecţie şi se pare că Francisc vrea să te vadă.

— Nu i-am văzut, răspunse ea fără să ezite, apoi se aşeză lângă el şi luă un set de cărţi. Jucăm?

Acum Henric era indiferent la lipsa de dragoste maternă a Caterinei. Însă, în trecut, după naşterea fiicei lor, Elisabeta, îl înfuriase. I se părea că ea nu iubea decât momentele în care era grea, iar după ce se năşteau copiii, nu mai voia să aibă de-a face cu ei.

Humières, guvernantul copiilor, se plângea adesea că, deşi îi scria

des ca să-l întrebe de progresele lor, îi vizita foarte rar. Nu le scria aproape niciodată direct copiilor ei. În acel prim an de după naşterea Elisabetei, Henric se gândise să discute cu ea, însă se răzgândise. Motivul lui fusese, ca întotdeauna, de dragul lui Diane. În calitate de guvernantă oficială, aceasta ajunsese să dezvolte o relaţie tandră şi caldă cu toţi cei trei copii ai săi. La rândul lor, aceştia o adorau ca şi când ea, nu Caterina, ar fi fost mama lor adevărată.

Henric adora să o privească atunci când era cu ei, învăţându-i lecţiile sau spunându-le poveşti. Dragostea ei pentru copii era la fel de mare ca şi când ea i-ar fi născut pe toţi. Când văzuse că e dispusă să-i accepte copiii ca şi când ar fi fost ai ei, se hotărâse să tacă; pentru că, prin asta, era şi mai legat de Diane.

Ridică din nou privirea de la masa de joc. Chipul cărnos şi ochii mari şi bulbucaţi erau îndreptaţi spre el, căci Caterina aştepta răspunsul lui la întrebare. Încă nu se zărea nici urmă de Diane sau de fiica lor. Atunci, ca şi cum ar fi fost sacrificiul suprem, acceptă să joace o mână.

— Ştii, Henric, îmi place acest loc mai mult decât oricare altul pe lume. Are ceva aproape spiritual, ceva ce linişteşte mintea şi umple sufletul. Eşti de acord?

El îi împărţi cărţile şi îi aruncă o privire lipsită de interes. Dădu într-un final din cap în semn că da şi privi la propriile sale cărţi. „Dumnezeule, unde e Diane? Nu mai vine odată?”

— Dacă îţi dau un fiu, îmi vei da acest loc în dar după ce vei fi rege?

— Poftim? murmură el, auzind-o clar, însă nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai îl întrebase.

Îşi privi cărţile, apoi din nou pe ea.

— Vreau să îmi dai Chenonceaux.

Henric simţi o arsură cumplită în stomac chiar şi la gândul că acest loc aproape sacru ar putea să-i aparţină ei într-o zi. Când o privi din nou, văzu privirea fixă a ochilor negri şi ştiu că aştepta un răspuns. Mintea lui se întunecă. Cum să-i răspundă? Cum să-i spună „nu”, cu intensitatea cu care simţea asta? Cum să-i spună că tot timpul dorise să i-l ofere lui Diane, femeii pe care o iubea? Cum ar fi putut să-i spună că acel loc îi aparţinuse doar amantei sale încă din prima noapte pe care o petrecuse el acolo în braţele ei?

— Chiar nu mai există un astfel deloc pe pământ, continuă Caterina nestingherită. Şi aici aş putea să fac multe lucruri. Pentru început, ce zici dacă îl extindem peste râu, închidem podul şi facem o mare sală de bal, unde să se distreze cei de la Curte?

— Jucăm cărţi sau nu? pufni el. Şi, la urma urmei, dacă nu e un fiu?

— Dar dacă este, insistă ea, dacă este va fi cadoul perfect. Nimic nu m-ar face mai fericită, după tot… ei bine, după tot ce s-a petrecut

între noi trei.

— Un dar e ceva ce se oferă, Caterina, nu ceva ce se cere.

Ea îşi lăsă buza inferioară în jos, semn că urma să se bosumfle. În cameră se lăsă din nou liniştea; o linişte interminabilă.

— Pentru Dumnezeu, Caterina! O să vedem, da? O să vedem!

Îi auzi venind în holul principal. Auzi întâi şoaptele lui Antoine, apoi ecoul râsului lui Diane, în timp ce el stătea aşezat la masa de joc alături de Caterina.

— Papa! Papa!

Diane, fiica lui Henric, intră în cameră, îmbrăcată în haine de călărie închise la culoare şi sări în poala tatălui ei, fără să ţină seama că era mult prea mare să mai facă asta.

— Papa! Ne-am distrat de minune! Unchiul Antoine m-a lăsat să călăresc un cal mare, acela negru cu coada albă, lungă. Şi m-am întrecut cu unchiul Francisc pe pajişte şi am câştigat.

Henric îşi sărută fata şi apoi ridică privirea. François de Guise intră în cameră şi îşi scoase mânuşile de călărie. Diane venea în spatele lui, amândoi cu feţele îmbujorate după plimbare. Îi şopti ceva care o făcu să râdă, iar Henric îşi înăbuşi accesul de invidie. În spatele lor se aflau Antoine de Bourbon, Claude de Guise şi Jacques de Saint André. Guise şi Saint André şuşotiră ceva în momentul în care Hélène intră pe una dintre uşile mici laterale.

— Aici erai, *ma fille*{30}! spuse Hélène zâmbind blând. Ai stat cu ei până a trecut de ora ta de culcare.

— Dar nu vreau să mă odihnesc. Nu sunt deloc obosită şi am atât de multe să îi povestesc tatei!

Toţi în afară de Caterina chicotiră auzind protestele înduioşătoare ale copilului. Delfina rămase nemişcată în scaun şi puse jos uşor mâna de cărţi. Momentul ei intim cu Henric se terminase. Se uită urât, cu gelozie la fetiţă. Numai după ce tatăl ei insistă că domnişoara Gallet avea dreptate şi îi promise că va veni să o vadă după cină, fata acceptă să meargă la culcare, făcu o plecăciune către ceilalţi fără tragere de inimă şi o zbughi pe coridor, ţinând-o de mână pe Hélène.

După plecarea ei veni un ospătar tânăr cu o tavă pe care se aflau pocale de vin din argint şi le puse pe o măsuţă de stejar lângă uşă. Altul intră în cameră câteva clipe mai târziu, aducând o tavă cu dulceţuri şi prăjiturele.

— Minunat! Sunt mort de foame!

Antoine zâmbi, ridicându-se de pe scaunul aşezat sub o tapiserie alegorică. Claude, fratele cel mai mic, li se alătură şi cei doi se începură să se ciondănească despre cine va câştiga cele câteva prune glasate aranjate în formă de semilună de pe marginea farfuriei. Caterina luă un pocal de pe tava de argint.

— Ştii, spuse ea, adresându-i-se lui Henric, nu este deloc înţelept să răsfeţi aşa un copil. Nu va face decât să ajungă un copil plin de capricii.

Diane stătea într-unul din scaunele de piele din cameră, departe de tensiunea bruscă dintre soţ şi soţie. Francisc îi dădu lui Diane un pocal cu vin şi apoi se aşeză lângă ea. Toată lumea din încăpere o privea pe Caterina, căreia îi păru imediat rău de ceea ce spusese din invidie. Ştia că fetiţa, care avea acelaşi nume cu amanta, era copilul preferat al lui Henric. Nu era un secret pentru nimeni dintre cei care îi văzuseră împreună vreodată. Caterina se chinuia să spună ceva care să-i şteargă remarca neplăcută.

— Deci a fost o cavalcadă plăcută, spuse ea. Aerul era prea rece pentru mine.

Spre marea surpriză a Caterinei, Diane fu cea care o salvă.

— A fost minunat, Înălţime, spuse ea. Pădurile de aici sunt încă verzi, iar domnişoarei Diane i-a plăcut atât de mult, încât cred că a făcut să fie şi mai special pentru noi.

Caterina privi în jur. Guise şi Saint André dădeau din cap aprobator.

— Înţeleg perfect ce vrei să spui, încuviinţă ea. Apoi privirea plină de recunoştinţă dispăru. Îi spuneam exact acelaşi lucru soţului meu înainte să te întorci. Îi spuneam că liniştea de aici e aproape divină. Este un loc în care ştiu că nu mă voi sătura niciodată să mă întorc. De fapt, tocmai l-am bătut la jocul de cărţi pe Înălţimea Sa şi l-am făcut să îmi promită acest castel; un cadou pentru naşterea următorului nostru copil.

— Am zis că mă voi gândi la asta! zise Henric pe un ton aspru şi dezaprobator. *Jésu,* Caterina, nu o să înveţi niciodată să taci?

Diane se uită la Henric, dar nu spuse nimic. Unul dintre multele ei talente, care o deosebea de Delfină, era că învăţase de mică să îşi ţină gura. Privindu-l, plină de o furie înăbuşită, se întreba oare ce ar fi putut Caterina să facă pentru a obţine o astfel de înţelegere.

El era încordat. Ochii îi erau tensionaţi şi strălucitori; faţa era îi uscăţivă şi albă. Trebuia să fie o vacanţă specială, dar nimic nu mersese aşa cum plănuise el de la sosirea lor. Problema fundamentală era castelul care era prea mic. Diane ştia că lui Henric nu îi plăcea să împartă locuinţa cu soţia şi amanta. La urma urmei, era locul lor sacru, iar Henric ar fi vrut ca întoarcerea lor să fie un moment special. Petrecuseră atât de puţin timp departe de cei de la Curte! Departe de Caterina. Totuşi, Caterina fusese cea care se instalase în cel mai mare apartament de la parter; care şi în această locuinţă înghesuită era în permanenţă înconjurată de suita ei de italieni, de proviziile ei, de suita ei de doamne şi de cei doi căţei de salon. Reuşise să îşi facă simţită prezenţa aproape tot timpul.

Când un servitor veni să anunţe că cina era servită, Caterina fu

prima care se ridică de pe scaun dornică să scape de tensiunea pe care o crease. Dar niciunul dintre ei nu ajunse în sala de mese. În timp ce se îndreptau către uşă, intră din hol un mesager vizibil zdruncinat, care abia mai respira. Zise că aducea veşti urgente despre rege.

— Înălţime, regele este grav bolnav.

Mesagerul îşi scoase toca şi intră în cameră.

— A mai fost bolnav de multe ori până acum. Sunt sigur că vulpoiul bătrân îşi va reveni din nou.

— Abcesul, Înălţime. S-a răspândit. Îmi pare rău să vă spun că medicii de la Curte nu se aşteaptă să prindă sfârşitul lunii.

Camera plină de curteni se cufundă în linişte. Henric dădu să vorbească. Dorise să spună o altă răutate, cum ar fi: „Blestemat să fie!" sau „Să-l ia dracu!"… sau „Preacurvia l-a adus aici!" Începuse să rostească ceva. Era un fel de reacţie. Genul acela de comentarii definise relaţia lor timp de mai mulţi ani decât îşi putea el aminti. Dar ceea ce descoperi, aşa cum stătea acolo printre prieteni, soţie şi amantă, îl uimi. După tot ceea ce îi făcuse Francisc, după fiecare cuvânt dur schimbat, Henric nu putea spune nimic. Dragostea se amesteca în el cu ceea ce el credea că era ură. Creştea în el până când simţi că se sufocă.

— Stă la Rambouillet, Înălţime, spuse mesagerul şi vrea… ei bine, vrea să vă vadă. Ştia că s-ar putea să nu veniţi. M-a rugat… Îmi este greu să vă spun, Înălţime, m-a rugat să vă implor dacă va fi nevoie. Ultima dorinţă, spuse el.

Apoi mesagerul lăsă capul în jos.

— Mulţumesc, Căpitane, spuse el cu o voce fermă.

Diane îl privi cu îngrijorare, dar nu spuse nimic. Singurul sunet din cameră venea dinspre Caterina, ale cărei degete durdulii, pline de bijuterii, îi acopereau faţa, în timp ce ea plângea în hohote.

Henric privi în cameră. Feţe atât de triste! Toată lumea se uita la el; toţi aşteptau ca el să răspundă. Pentru că nu îşi găsi cuvintele potrivite, îi dădu lui Saint André pocalul de argint plin cu vin şi ieşi pe uşa cu arcade. Merse pe coridorul boltit şi urcă singur scara de piatră până la dormitorul său. Când se asigură că era singur, trânti uşa, sprijinindu-se de ea. Ochii îi erau înecaţi în lacrimi, aşa că îi închise. Când îi deschise din nou, o văzu pe ea. Era imaginea mamei lui.

Era foarte clară. Nu era deloc o apariţie ştearsă, înceţoşată. Purta o rochie albă, cu o broderie aurie în partea din faţă. Capul îi era acoperit cu o glugă moale, albă, şi un voal fluid. Era un costum care nu se mai purta la Curtea franceză, dar pe care şi-l amintea clar din copilărie. Văzu faţa delicată, ochii frumoşi şi ştiu că era ea. Henric îşi trecu mâna peste ochi, dar când îi redeschise, imaginea era încă acolo.

— *Maman*? şopti el neîncrezător.

Mâinile şi picioarele începură să îi tremure în timp ce păşea atent către ea. Imaginea începu să pălească odată cu apropierea lui. Atunci ştiu că nu trebuia să se apropie mai mult. Îi era îngrozitor de dor de ea. O iubise, iar ea îl iubise, de asemenea. Fusese singura, până la Diane. Acum, uitându-se fix la imaginea ei, rana provocată de pierderea ei se redeschise şi sângera. Stătea nemişcat lângă uşă, căci nu-şi dorea să dispară, simţindu-se copleşit de toate sentimentele din adolescenţă pe care le avusese pentru ea. Discuţiile de pe marginea patului, senzaţia pe care o avea când ea îşi pieptăna părul, mirosul acestuia.

După o clipă, începu să vadă ceea ce părea a fi tristeţe în ochii ei. Două lacrimi mici, strălucitoare, îi căzură pe obraz. Atunci îşi dădu seama de ce venise. În clipa în care îşi dădu seama, imaginea începu să pălească. Încet, clar, asemenea unui foc care se stinge… imaginea păli apoi într-o clipă, dispăru. Nu mai era. Dar Henric era pătruns de ea. Înţelegea. Era cel mai minunat lucru care i se întâmplase şi ştia că avea să îi schimbe viaţa. Voia ca el să îşi ierte tatăl. Voia ca el să nu se mai gândească la trecut pentru a putea conduce în viitor. Voia ca el să fie un mare rege. Acea măreţie era dată de puterea iertării. Atunci, îl iertă la fel de uşor pe cât îl rugase ea.

Camera era întunecată şi umedă şi plină de mirosul morţii. Peste tot în dormitorul mic, dreptunghiular din castelul Rambouillet, ultimul bastion al credincioşilor regelui stătea de veghe. Prinţesa Marguerite, Annebault, Sourdis şi Barre stăteau toţi la ieşirea din cameră, şoptind rugăciuni pentru sufletul lui nemuritor.

Henric se uită la tatăl lui care zăcea nemişcat în pat. Era acoperit cu o pătură brodată greoaie, albastru cu auriu. Capul i se odihnea pe o pernă albastră de mătase. Faţa îi era albă precum ceara şi arăta de parcă ar fi fost deja mort. Caterina mergea în spatele lui Henric. Nu încetase să plângă în hohote de când mesajul regelui ajunsese la Chenonceaux, dar Henric nu mai era de mult conştient de asta. Diane aştepta afară, pe hol, cu François şi Jacques de Saint André. Anne d'Heilly stătea numai cu sora ei, Louise, într-un colţ, pentru a o consola. Nu mai avea voie să îl vadă pe rege. În momentul în care trebuia să primească ultima ungere cu mir, el îi făcu semn să plece.

— Nu o lăsaţi să mă vadă murind, spuse regele, iar ei îl ascultară.

Henric se îndreptă cu grijă către marginea imensului pat sculptat. Draperiile purpurii, greoaie fuseseră trase, iar camera era plină de fum de tămâie. Era înconjurat de clerici şi de duhovnicul lui. Când se apropie, Henric auzi respiraţia greoaie a tatălui său. Spuneau că era aşa de patru zile. Marguerite, sora lui Henric, stătea pe un scăunel lângă pat. Se întinse şi îi luă mâna. Henric o strânse şi o simţi tremurând. Când îl privi din nou, regele deschise ochii. Marguerite îi

făcu semn fratelui ei să se aşeze şi îi făcu loc lângă ea.

— Ai venit, în cele din urmă, şopti regele, gâfâind. Henric încuviinţă din cap şi luă mâna pătată, cu vinişoare albastre, a regelui. Era rece. Henric o strânse cu putere şi apoi se aşeză în camera luminată de lumânări strălucitoare de seu. Nu spuse nimic despre apariţie, care era, de fapt, principalul motiv pentru care venise la Rambouillet. Credea că era un mesaj personal între el şi mama lui. Ceva care să îl ajute să facă faţă la ceea ce ştia că urma să se întâmple. Încerca cu disperare să se împotrivească lacrimilor; lacrimi care indicau o viaţă plină de regrete. Regele văzu asta.

— Nu face asta! şopti el. Eu sunt cel mai puţin vrednic de lacrimile tale din lumea asta…

Henric strânse din nou mâna rece a regelui şi ridică privirea, încă luptându-se cu lacrimile sale. Îşi trecu dosul mâinii peste faţă, apoi privi din nou în jos, în ochii întunecaţi ai tatălui său.

— Dumnezeule, am făcut atâtea greşeli şi te-am rănit atât de tare, spuse regele. Poate că moartea este cea care te face să priveşti limpede înapoi la greşelile făcute. Henric… fiule… trebuie să îţi vorbesc sincer. Am foarte puţin timp ca să fac altfel. Trebuie să îţi vorbesc despre regină; nu despre Eleanor, ci despre Claude a mea, adevărata regină.

Era pătruns de numele mamei lui. Henric se gândi că regele nu avea cum să ştie despre apariţie; şi totuşi, era prima dată de la moartea ei când vorbeau despre ea. Probabil din cauza bolii. Moartea îi umplea mintea de cugetări. Îl lăsă pe rege să continue:

— A fost cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Nu frumuseţe aşa ca la Anne, ci în suflet. Avea un suflet minunat. Etern. Eu am fost prea tânăr… prea necugetat să văd asta atunci. Nu i-am văzut frumuseţea. Nu am meritat-o.

Henric dorea să-i întrerupă destăinuirea, dar o putere mai mare îl îndemnă să tacă.

— Tu, fiule, ai avut marele ghinion de a fi exact întruchiparea reginei. Ai fost preferatul ei şi de fiecare dată când te priveam, vedeam nedreptăţile suferite de ea oglindite înzecit. Asta a fost de nesuportat. Te-am învinovăţit pentru că erai exact ca ea. Te-am învinovăţit pentru că îmi aminteai de slăbiciunea mea.

Lacrimile se scurgeau acum din ochii lui cenuşii şi obosiţi.

— Nu îţi voi cere să mă ierţi, pentru că nu merit. Îţi voi cere numai să crezi, fiule, că, pentru ceea ce ţi-am făcut, îmi pare cu adevărat… rău.

Henric nu-şi mai putu stăpâni lacrimile. Se aruncă pe pieptul tatălui său şi îl îmbrăţişă. Două lacrimi se scurseră pe faţa cenuşie, ca de ceară, a regelui muribund când începu să mângâie buclele închise la culoare ale fiului său.

Petrecură împreună două zile ca tată şi fiu. În acest timp, Henric nu plecă de lângă el. Cuvintele pe care le schimbară erau pline de bunăvoinţă, iertătoare. Vorbiră despre multe lucruri; despre viitor, despre erezia din Franţa, despre toleranţa pentru Anne d'Heilly. Regele îl avertiză, de asemenea, de ambiţiile seniorului de Guise şi ale doamnei Diane. Ascultară slujba împreună şi se împărtăşiră. Regele îşi binecuvânta fiul, iar fiul îşi iertă tatăl pentru o viaţă de trădare. Se îmbrăţişară. Apoi, la ora două, pe 31 martie 1547, regele Franţei respiră uşor o ultimă dată şi şopti: „In manus Tuas, Domine, commendo spiritum meum"{31}, apoi strigă: „Jésu"… şi închise ochii pentru ultima dată.

29

— Nu pot face asta! Nu ştiu să fiu rege! Henric privi prin fereastra foişorului către palatul din Reims unde avea să fie încoronat mai târziu, în aceeaşi dimineaţă. Reims era încărcat de istorie. Sufletele lui Clovis, Carol al VII-lea şi al Ioanei d'Arc răsunau în marea catedrală. Lângă uşile ei imense de stejar se construise o platformă între doi stâlpi cioplıţi. Pe podium erau trei scaune acoperite cu catifea neagră, împodobite cu flori de crin albastre şi aurii. Unul pentru sora regelui, Marguerite, unul pentru noua regină a Franţei şi al treilea pentru favorita recunoscută oficial, Diane de Poitiers. Henric se întoarse şi se uită la ea, tras la faţă de griji şi de nesomn.

— Nu sunt pregătit. Nu ştiu absolut nimic despre ceea ce înseamnă să conduci o ţară.

Dădu din cap mâhnit şi se îndepărtă de fereastră.

— *Chéri,* trebuie doar să ştii că eşti rege. Orice ai face, oricum ai face asta, vei proceda cum trebuie.

— Dar de unde încep?

— Începe prin a crede, spuse ea cu încrederea care era singura lui sursă de putere. Ai încredere că numai tu eşti rege!

De la moartea lui Francisc I, cu patru luni în urmă, Henric se ascunsese de ziua aceasta sub mantaua unei perioade oficiale de doliu. Conform tradiţiei, dura nouăzeci de zile.

Fusese în siguranţă până acum. De azi înainte, viaţa lui şi a lui Diane avea să se schimbe pentru totdeauna. Henric se întoarse, cu ochii plini de teamă. Se apropie de ea.

— Trebuie să mă ajuţi. Trebuie să îmi promiţi că mă vei ajuta pentru că nu voi putea să fac asta fără tine. Atunci voi reuşi.

Asigurările ei îl liniştiră, iar el se dădu câţiva paşi înapoi ca să-şi privească o ultimă dată hainele. Erau veşminte proaspăt pregătite pentru ceremonie. Cele vechi, pe care tatăl lui le purtase cu treizeci şi doi de ani în urmă, se decoloraseră.

Tunica pe care o purta acum era de satin albastru cu flori de crin aurii. Mânecile aveau marginile roşii. Ca material şi model arătau exact ca straiele de încoronare anterioare, cu excepţia a două detalii îndrăzneţe. Pe partea din faţă a tunicii, brodate în satin de culoarea perlei, erau literele D şi H îmbinate, pe care Diane le crease pentru el. Lângă ele, era un alt model. Trei semiluni alăturate, fiecare cu propria semnificaţie. O semilună simboliza pandantivul pe care ea i-l dăduse cu paisprezece ani în urmă, care devenise pentru el un simbol al norocului. Altă semilună o simboliza pe Diane, zeiţa lunii, iar ultima semilună era simbolul heraldic al unui al doilea fiu. Aceste modificări aduse veşmintelor de ceremonie erau o încălcare majoră a tradiţiei şi

amândoi ştiau asta.

Diane îşi trecu degetele peste simbolurile de satin, apoi ridică privirea către el.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? Este, până la urmă, o declaraţie publică.

— De asta sunt cel mai sigur, răspunse el. Şi dacă ar fi trebuit să fac mai mult, îţi jur că aş fi făcut.

Şi îşi dorise să facă mai mult pentru a o onora pe Diane şi dragostea lui pentru ea. Ea nu ştia că de la moartea tatălui său ceruse în mod repetat un amendament pentru încoronarea lui, care ar fi inclus participarea ei la ceremonie. Dar i se spusese vehement că în secole de tradiţie nu i se permisese să participe la un eveniment atât de important nici măcar reginei, cu atât mai puţin unei amante. Aşa că, atunci când veşmintele de încoronare ale tatălui său au fost considerate prea ponosite pentru ceremonie, Henric profitase de ocazie pentru a-şi declara credinţa faţă de Diane în acest mod mai subtil.

— A venit timpul, Maiestate, spuse Saint André, venind în spatele lor.

Henric se întoarse şi aşteptă, în timp ce treceau patru paji. Fiecare purta un pieptar de catifea, negru cu alb, brodat cu aceeaşi emblemă a literelor D şi H. Îi prinseră pelerina lungă, aurie, de hermină, de umeri, apoi Henric întinse braţul, oferindu-i-l lui Diane. În timp ce mergeau împreună pe coridor, ea văzu pentru prima dată cea mai nouă dovadă a dragostei lui. De o parte şi de alta a coridorului era un şir de gărzi. Toţi stăteau atenţi, îmbrăcaţi în livrele noi. Nu mai purtau acum culorile roşu şi albastru al vechiului regim. Cămăşile erau negre cu dungi albe de satin. Ciorapii erau albi şi pe fiecare pieptar negru, în dreptul pieptului, erau aceleaşi litere împletite, D şi H şi cele trei semiluni în formă de inel.

— Ei bine, *m'amie,* suntem gata? întrebă el în timp ce păşeau braţ la braţ pe coridor.

— Nicicând nu am fost mai pregătită.

Diane zâmbi.

Diane şi Henric merseră întâi la capela privată a castelului din Reims după primul banchet în cinstea încoronării. Urmau să aibă loc multe festivităţi în seara aceea şi în zilele următoare şi voia să îşi petreacă această primă noapte singur alături de ea. Dar întâi, la capelă, pe băncuţa roşie specială pentru rugăciune, noul rege, cu Diane alături, se rugă la Dumnezeu să îl ajute să fie un om şi un conducător bun. Numai apoi putu merge liniştit în apartamentele ei. Acolo, în prezenţa lui, ea fu dezbrăcată şi îmbăiată de Hélène şi Clothilde. La instrucţiunile lui, ochii ei fură acoperiţi cu o legătură

lungă de mătase. Apoi rămaseră singuri. Purtând încă tunica ceremonială care onora dragostea lui pentru ea, Henric o ţinu aproape de piept şi o sărută.

— Mă pot uita acum? întrebă ea.

Henric zâmbi şi o conduse încet, cu braţele întinse către pat.

— Foarte bine atunci, te poţi uita acum.

În timp ce îşi scotea legătura de la ochi, zâmbetul ei jucăuş păli. Acolo, dincolo de draperiile patului trase pe jumătate, se aflau Bijuteriile Coroanei, pe o pernă albă de mătase. Era o grămadă strălucitoare de aur, diamante, smaralde, rubine şi perle. Erau, în total, opt bucăţi. Printre ele, două broşe triunghiulare, ambele bătute cu diamante, şi fiecare cu un pandantiv negru. Erau două rubine şi un smarald mare, pătrat, montat în aur.

— Vai, Henric, rosti ea cu respiraţia tăiată, dar astea sunt… bijuteriile lui Anne.

— Au fost ale lui Anne. Acum sunt ale tale, spuse el simplu, întinse mâna şi luă din colecţie un şir lung de perle, rubine şi diamante. Le puse pe gâtul ei gol. Era o bijuterie grea cu unsprezece diamante tăiate în multe forme.

— Ăsta a fost al mamei. Tatăl meu i l-a dăruit înainte de a mă naşte eu. L-a purtat la ultimul portret oficial.

Diane privi şirul de giuvaieruri care strălucea în adâncitura dintre sânii ei goi. Trecu uşor cu degetele peste ele de parcă nu îi venea să creadă că erau adevărate. Dar erau. Văzuse această bijuterie de multe ori la Anne d'Heilly. Cunoştea istoria ei. Henric nu lua nimic din moştenirea ţării lui făcându-i acest cadou. Deşi făceau parte, într-adevăr, din Bijuteriile Coroanei, ele erau numai o parte dintr-o colecţie mai mare, stabilită de tatăl lui cu douăzeci de ani în urmă. Atunci, Francisc alesese să prezinte Coroanei o parte din bijuterii, iar pe celelalte să le păstreze pentru a le folosi el. Cele care se aflau înaintea lui Diane făceau parte din colecţia privată a Regelui.

— Dar de ce? murmură ea.

Henric îi luă mâinile în ale sale.

— Cu mulţi ani în urmă, ţi-am dăruit inima mea atunci când era tot ceea ce îţi puteam oferi. Ţi-am promis atunci că, într-o zi, îţi voi pune lumea la picioare. Acestea, *m'amie,* spuse el, arătând către bijuterii, sunt numai începutul.

— Dar cum rămâne cu Anne? I-au fost dăruite de tatăl tău.

— Bănuiesc că s-a bucurat nespus să i le dea lui Guise. El mi-a spus, când s-a întors de pe moşia ei, că ea crezuse că venise să o omoare. I-am cruţat viaţa, ştii; bănuiesc că măcar ar putea să restituie astea fără nicio obiecţie.

— Dar acuzaţiile care i se aduc, trădarea ei, nu se vor menţine?

De data asta nu se putu abţine să nu întrebe. După moartea regelui,

ieşiseră la iveală dovezi conform cărora Ducesa d'Etampes fusese implicată într-un complot împotriva regelui. Un mesager mărturisise că dusese scrisorile secrete ale lui Anne împăratului în timpul călătoriei lui prin Franţa. Scrisorile detaliau ceea ce ea ştia despre tacticile militare franceze şi punctele strategice de apărare. Din fericire pentru siguranţa ţării, complotul fusese repede descoperit şi toată strategia schimbată. Dar rămăsese dovada trădării împotriva lui Anne d'Heilly.

— I-am promis Maiestăţii Sale că voi fi îndurător cu ea, spuse el, apoi se uită la Diane. Şi m-am hotărât să mă ţin de cuvânt.

Credea că ea va obiecta. Se aştepta la asta. Trădarea lui Anne d'Heilly era un scandal care zguduia acum întreaga Curte a Franţei şi decizia de a o scuti de acuzare îl chinuia deja. Îi făcuse atât de multe lui Diane; întregul complot. Răutatea. Umilinţa. Ideile fixe. Dar, spre surprinderea lui, Diane nu obiectă. Inspiră adânc iar după un moment, zâmbi.

— Atunci va fi precum doreşte Maiestatea Sa, spuse ea simplu.

— Până la urmă, adăugă el, de parcă ar fi încercat să se convingă pe sine, ducesa d'Etampes îşi primeşte pedeapsa din partea unei providenţe mult mai înalte. Mi s-a spus că soţul ei a respins-o şi este ameninţată de cetăţenii care stau pe lângă ea şi îi cunosc relele. Va fi o pedeapsă destul de mare să ajungă o persoană anonimă şi să se teamă pentru viaţa ei. I-am luat înapoi bijuteriile şi toate locuinţele cu excepţia uneia. Montmorency i-a admirat întotdeauna reşedinţele. Era pentru prima dată în câteva luni când menţiona numele lui de faţă cu ea. Diane coborî privirea. Îl vreau înapoi, *m'amie.* Mi-ar plăcea să mergi cu mine la Chantilly pentru a-l convinge să se întoarcă.

— Când?

— Am trimis deja un mesager. Plecăm mâine să vorbim cu el dacă eşti de acord.

Ştiuse dintotdeauna că o asemenea răsturnare de situaţie era numai o chestiune de timp. Trecuseră şase ani lungi de când Diane nu mai avusese a face cu Montmorency, dar ştiuse de la început că nu va dura. Când privi în ochii lui Henric, văzu că el avea nevoie de asta. Toţi îl uitaseră pe Montmorency în afară de el.

Când fusese tânăr, Marele Maestru neînduplecat îl impresionase mult pe tânărul prinţ. Henric îi admirase raţionamentul calm şi bunul simţ, considerându-le calităţi care lui îi lipseau. Invidiase, de asemenea, patriotismul devotat al lui Montmorency şi realizările lui militare. Montmorency fusese tatăl pe care Henric nu-l avusese niciodată. Avusese asupra lui o influenţă cu care nici măcar ea nu putea concura. Căci oricare ar fi fost problemele lor din trecut, Diane ştia că Henric îl iubea pe bătrânul conetabil, iar acum trebuia şi ea să facă acelaşi lucru. Să-l iubească. Într-adevăr, se gândea ea, ăsta era

punctul lor comun; acela care va spăla greşelile din trecut şi-i va ajuta să o ia din nou de la început; poate, de data aceasta, ca prieteni.

Când văzu că ea nu se opunea dorinţei lui de a-l vedea pe Montmorency înapoi, la castel, Henric o trase la pieptul lui şi o sărută. Apoi se uită la bijuteriile împrăştiate în jurul ei.

— Îţi sunt pe plac?

— Sunt un cadou mult prea extravagant.

— Sunt doar simboluri sărăcăcioase a ceea ce simt pentru tine, Diane, şi nu mă voi opri până când dragostea pe care ţi-o port nu va umple întreg universul… până nu voi umple întreaga lume.

Repetă cuvintele care aveau să devină mottoul lui oficial pentru că vorbea serios. Nu vor fi niciodată suficiente bijuterii, proprietăţi sau lucruri extravagante pentru a-i arăta ei şi lumii întregi cât de devotat îi era. Numai ea crezuse în el, îl înţelesese şi numai ea îl iubise de la bun început.

În dimineaţa următoare, stăteau amândoi întinşi printre şirurile de bijuterii strălucitoare. Draperiile patului erau încă trase astfel că erau singuri. La lumina unei lumânări mari de seu, Henric îi arătă schiţele preliminare pentru Anet. Opera pe care o admirase cel mai mult era a unui tânăr artist francez pe nume Philibert de L'Orme. În timp ce se uitau la ele îi spuse că o zeiţă avea nevoie de un templu cum se cuvine şi cu ajutorul lui L'Orme intenţiona să îi construiască unul.

— Îmi plac ideile lui, spuse el pe când cercetau cu atenţie detaliile desenate pe foi mari de pergament, de pe genunchii lor şi de pe cuverturile tapisate. Dragostea lui pentru modelele clasice în defavoarea stilului italian este cea care m-a făcut să-l îndrăgesc de la început. Şi lui Saint André îi place.

Apoi dădu schiţa la o parte şi se aplecă să-i sărute vârful nasului.

— Când va fi gata, vreau ca Anet să fie un tribut pentru tine şi ceea ce împărţim. Într-o zi, când niciunul din noi nu va mai fi, mi-ar plăcea ca oamenii să se uite la el şi să-şi dea seama că el, care a fost rege la un moment dat, a trăit o viaţă plină de devotament pentru ea.

Îşi puse capul înapoi pe perne şi zâmbi, ca şi cum ar fi avut o viziune.

— Într-adevăr, îmi doresc ca odată cu L'Orme, să înceapă o nouă epocă. Va deschide uşa atâtor altor artişti francezi tineri: Cousin, Marten, Goujon. Toţi mă vor ajuta să îmi pun amprenta pe Fontainebleau, Luvru şi mai ales pe Chenonceaux.

Diane stătea întinsă lângă el şi se priviră. Îi atinse pieptul, pe care încă se odihnea şirul de bijuterii. Îşi trecu încet degetele peste suprafaţa geometrică, tare. Senzaţia creată, în contrast cu pielea ei catifelată, dădu naştere în el unui val de dorinţă. Se gândi că ea nu se chinuise niciodată să îl stârnească, chiar şi după atâţia ani, după ce

făcuseră dragoste de atâtea ori. O simplă privire, un zâmbet, simplul fapt că o vedea erau de ajuns ca să o dorească, acum chiar mai mult decât la început. Necazurile îi uniseră. Pasiunea întărise acele legături.

Tot ceea ce conta pentru el era să o mulţumească pe ea.

— Perfect. Cum nu se poate mai bine, spuse Henric, după ce termină de citit un alt comunicat scris de Diane pentru el, pe care trebuia doar să-l semneze. Se aplecă spre podeaua acoperită de covor, răsuflă uşurat că îl ajutase şi de această dată şi îşi apropie buzele de ale ei. Lucraseră toată noaptea şi doar acum îşi dăduseră amândoi seama că se făcuse dimineaţă, când văzuseră soarele prin ferestrele lungi, fără perdele, de lângă patul lor neatins.

Prin dormitorul regelui de la Saint Germain-en-Laye erau împrăştiate documente şi acte oficiale. Peste tot în jurul lor, pe covorul turcesc roşu cu maro, zăceau cărţi despre diplomaţie şi finanţe. Multe erau deschise la o pagină oarecare, unde el se săturase de atâtea chestii complicate şi luase în mână alt volum. Parfumul lumânărilor consumate umplea odaia în primele ceasuri ale dimineţii.

Pe peretele de deasupra şemineului era agăţat un alt portret al lui Diane, cel pe care îl comandase primăvara trecută. Diane strălucea în nuditatea ei. Tabloul zugrăvea o pădure şi singura fiinţă cu care împărţea ea pânza era o tânără căprioară. Lângă pat se afla prima schiţă pe care i-o comandase vreodată. Era realizată de celebrul pictor Clouet, la o lună după naşterea fiicei lor. O desenase în cretă, seducător îmbrăcată în cea mai fină mătase lila, cu sânii la vedere şi o buclă ce îi cădea pe un umăr.

— Trebuie să mă lăsaţi s-o desenez aşa cum o văd eu, Înălţimea Voastră, sau nu mai are niciun sens, spusese Clouet când Henric devenise violent la vederea reprezentării voluptuoase a iubitei sale. „Pentru mine e Diana”, murmurase el, reluându-şi mişcările ritmice pe pagină. Zeiţa vânătorii. Divina zeiţă a lunii. Fascinantă… ispititoare… şi interzisă, pentru mulţi bărbaţi ca mine, pe veci… inaccesibilă.

Din acea zi, Henric nu se mai despărţise niciodată de acea schiţă.

După ce s-au terminat festivităţile prilejuite de încoronarea noului rege, poziţia lui Diane a fost repede întărită. Chiar înainte să se ducă la Montmorency, Henric a dat personal un edict, prin care o ridica la rangul de ducesă de Valentinois. Astfel, i-a redat ducatul care aparţinuse pe vremuri familiei ei, dar fusese pierdut cu mulţi ani în urmă din cauza datoriilor enorme.

Pe lângă îndatoririle ei de Primă Guvernantă a copiilor casei regale, ea trebuia să fie prezentă la întrunirile consiliului de coroană şi ale mai numerosului consiliu privat. Regele se bizuia exclusiv pe ea şi nu-i permitea nici unui supus francez să uite acest lucru. În ciuda întoarcerii conetabilului Montmorency, odată atât de puternic, şi a

numirii tuturor prietenilor din copilărie ai lui Henric în funcţii de miniştri, Diane era considerată persoana cu cea mai mare influenţă asupra regelui.

Brusc, zvonurile răuvoitoare la adresa ei au încetat. Marile doamne cu ceva minte încercau să-i imite gusturile în modă. De pildă, părul blond era în vogă, iar nobilimea chiar a luat în consideraţie obiceiul de a face baie mai des. Palatele, bisericile şi chiar mobilierul au început să fie decorate cu noul blazon regal, un „D” împletit cu un „H”. Peste tot, semiluna împodobea blazoanele. Femeile o purtau în păr şi aveau bijuterii cu această formă. Demnitarii vicleni şi-au dat repede seama de proporţiile pe care le luase devotamentul regelui faţă de ea. Atunci când papa de la Roma i-a trimis tinerei regine un trandafir de aur, a avut înţelepciunea să adauge şi un colier de perle pentru Diane.

Dar, dincolo de intimitatea din apartamentul lor, nu totul era perfect. Volumul de informaţii, de corespondenţă cu străinătatea şi de edicte care i se aduceau lui Henric în acele prime zile de la încoronare era imens. Primise scrisori de felicitare de la aproape toţi cârmuitorii din lumea creştină, iar atunci când nu mai putea amâna să le răspundă, el se ducea la Diane, rugând-o să-l ajute. Avea atât de multe de învăţat, dar nu i se dăduseră decât câteva săptămâni să înţeleagă problemele pentru care tatăl şi fratele lui mai mare fuseseră minuţios pregătiţi. În odaia ei, înconjuraţi de cărţi şi documente, conversaţiile lor se concentrau asupra politicii externe. Mai discutau şi despre problemele religioase, precum şi despre măsurile pe plan intern pe care să le promoveze noua Curte.

La propunerea lui Diane, Henric începuse să studieze politica de impozitare a tatălui său. Acele dări exorbitante, la care ea se opunea, îi sărăciseră pe mulţi cetăţeni francezi, care trebuiau să plătească pentru traiul opulent al regelui şi campaniile sale de cucerire a pământului italian. Diane l-a îndemnat cu blândeţe pe rege să acţioneze în două noi direcţii.

În primul rând, l-a sfătuit să reducă impozitele şi să economisească veniturile dobândite. Era foarte probabil ca Franţa să fie din nou silită să intre în război, iar amândoi credeau că trebuie să fie pregătiţi. În al doilea rând, Diane a propus ca banii proveniţi din taxare moderată să fie destinaţi întăririi graniţelor franceze. Au hotărât şi să continue lupta începută de tatăl lui pentru cucerirea nordului Italiei. Una din condiţiile în care se încheiase căsătoria lui fusese ca Franţa să primească Milano, Parma şi Pisa. Dacă Henric nu avea să trăiască destul ca să le vadă sub guvernare franceză, atunci ruşinoasa alianţă făcută prin căsătoria cu Caterina şi pierderea lui Diane ca soţie, ar fi inutile.

Henric îl chemă pe unul din pajii de la uşă şi îi ceru o pană de scris

şi cerneală. Le primi repede pe ambele, puse pe o tavă de argint. Semnă documentele cu o iscălitură înflorită. Apoi îşi ridică ochii şi îi dădu pana lui Diane.

— E rândul tău, spuse el pe un ton firesc.

Ca din reflex, Diane luă pana, iar apoi se opri, mirarea citindu-i-se pe faţă.

— Dar nu pot, *chéri*.

— De ce nu? Tu le-ai scris. Tu le vei semna.

Diane îşi coborî privirea la cerneala neagră încă umedă pe pagină.

Lângă semnătura lui, făcuse o liniuţă, care indica locul pentru numele ei. Ea se uită la focul din şemineu, din care nu mai rămăsese decât lucirea roşiatică a tăciunilor.

— În primul rând, ar fi o gravă încălcare a protocolului ca amanta ta să semneze împreună cu tine un document oficial de stat.

— Aşa? Studiez problema de zile în şir, spuse el, zâmbind cu jumătate de gură şi arătând spre cărţile risipite în jurul lui... Şi nu găsesc nimic care să-mi interzică să semnez un document împreună cu cine cred eu de cuviinţă.

Diane făcu o pauză, alegându-şi cu grijă cuvintele. Ştia că Henric nu se va lăsa cu una, cu două. Curtea o acceptase acum ca pe favorita lui Henric, dar nu va privi cu ochi buni o concubină cu ambiţii mai mari decât aceea de a fi stăpână pe inima regelui.

— Doar că aş prefera să fiu o sfătuitoare... mai discretă în chestiuni de stat. Cred că ar stârni mult mai puţină consternare în rândul celorlalţi demnitari.

— Ei bine, eu aş prefera s-o faci! Tu eşti stăpâna inimii mele şi prima doamnă a Franţei. Nu pot şi nu vreau să iau nicio hotărâre fără tine! Toţi, fie că le place sau nu, vor trebui să accepte acest fapt, în caz că vor să rămână în graţiile noului lor rege! De îndată ce rosti aceste vorbe, sarcasmul din voce i se mai domoli. Îi oferi din nou pana. Îşi coborî privirea. Te rog, *m'amie!* O doresc sincer, pentru amândoi. Poate că nu sunt în stare să te fac regină, dar voi avea grijă să te bucuri de toată puterea şi gloria pe care ţi le pot dărui.

Diane luă pana fără tragere de inimă şi îşi ridică privirea spre el. Ochii lui negri străluceau de iubire neţărmurită. Nu uitase niciodată că îi promisese s-o ia de nevastă şi ea ştia prea bine că va încerca mereu să-i ofere compensaţii pentru faptul că trebuise să-şi calce cuvântul.

Documentul de stat, unul din multele ce aveau să fie semnate Henric-Diane, era doar unul din lunga serie de daruri pe care i le făcuse Henric de când ajunsese rege. Nu numai că-i acordase rangul de ducesă de Valentinois, dar o şi recunoscuse pe fiica lor drept copil legitim. După încoronarea lui şi pentru tot restul vieţii ei, copila va fi cunoscută sub numele de Diane de Franţa, *légitime*. De asemenea, îl

trimisese pe Carol de Guise la Roma, în numele fetei, să înceapă tratativele pentru căsătoria ei cu nepotul papei.

La începutul acelei luni, anulase procesul intentat de Anne d' Heilly pentru Anet, dându-l înapoi doar pe mâna lui Diane. Dar cea mai controversată dovadă de iubire a noului rege faţă de Diane a lui a fost considerat stipendiul generos numit La Paulette.

Când, la început, ea l-a refuzat, el i-a spus că era un mijloc de a-i înapoia banii pe care ea îi împrumutase cu atâta mărinimie în tinereţe. Sfetnicii îl asiguraseră că nu proveneau de la cetăţeni sau din impozite. Banii veneau din achiziţionarea a diferite posturi bisericeşti şi militare. Nu făceau parte din niciunul din fondurile fixe ale Coroanei. Erau ai lui şi îi putea dărui, spunea el, aşa că hotărâse să-i dea ei. Când i-a explicat că puteau fi folosiţi pentru lucrările de la Anet, Diane i-a acceptat, deşi fără tragere de inimă.

— Este una din multele coroane pe care vreau să ţi le pun la picioare, spusese el. Însă Diane nu avea să-şi dea seama, timp de aproape doi ani, până în ziua încoronării Caterinei, cât de serios vorbise Henric.

30

Lui Montmorency nu-i plăcea niciunul dintre cei trei Guise care se instalaseră aşa de bine la Curtea Franţei. Avea şi aşa destul ghinion să-şi împartă influenţa cu o mare curtezană, dar şi cu cei trei fraţi ambiţioşi din Lorena era de-a dreptul inacceptabil.

La întoarcerea sa, descoperi că dobândiseră mare putere. Fuseseră buni învăţăcei ai unchiului lor, cardinalul de Lorena. Acum Montmorency îşi făcea deseori reproşuri pentru că nu anticipase acest lucru în anii petrecuţi în exil. De pe atunci îşi plănuiau ei ascensiunea. Fiecare pas făcuse parte dintr-o strategie. Din căsătoria surorii lor cu regele Scoţiei rezultase o nepoată care, prin moartea tatălui ei, ajunsese acum regină. Aceasta nu numai că le oferea o garanţie solidă, dar legăturile de sânge cu regalitatea îi ridicaseră în rang. În lunile precedente, mai puseseră la cale şi o căsătorie strălucită pentru fratele lor cel mic, Claude. El avea să fie mirele fiicei celei mai mici a lui Diane de Poitiers, Louise, întărindu-le astfel poziţia atât faţă de regele cel maleabil, cât şi faţă de amanta lui.

Pe deasupra, la scurt timp după încoronarea lui Henric, lui Carol, arhiepiscopul de Rheims, i se făcuse onoarea de a merge la Roma pentru a purta tratative în vederea căsătoriei fiicei naturale a regelui, Diane, cu nepotul papei. Cât timp era acolo, fusese numit şi cardinal de Guise. În cele din urmă, făceau tot ce le stătea în putinţă să aranjeze o căsătorie între regina Scoţiei şi Delfinul Franţei, care avea în acel timp doar patru ani. Colaborând strâns, nu exista clipă în care să nu fie unul dintre ei lângă rege. Cardinalul de Lorena îşi educase nepoţii să fie ambiţioşi şi pretenţioşi, iar ei, încet, dar cu perseverenţă, ajunseseră să domine întreaga Curte a Franţei.

Montmorency stătea întins pe spate în pat şi se uita prin dormitorul său de la Fontainebleau. Lucrurile nu mai erau aşa cum şi le amintea. Avea mai puţină putere şi control asupra propriilor dorinţe. Se simţea de parcă ar fi căzut la învoială cu Filip Chabot pe câmpul de luptă şi ar fi primit în schimb două noi fronturi. Nu ştia prea bine în cine avea mai puţină încredere: în casa de Guise sau în Madame Diane.

Se uită lung pe ferestrele din faţa patului. Cerul era de un cenuşiu murdar. Vântul urla şi aducea o mână de frunze roşietice de toamnă prin geam. Tocmai aprinseseră focul în căminul de lângă el şi îşi dorea nespus să stea acolo pe spate şi să se ascundă sub plapumă, ca un copil.

Dar nu astăzi. În timpul nopţii, regina adusese pe lume o altă fiică, iar el trebuia să meargă s-o felicite. Ştia că regele va fi dezamăgit de apariţia unei alte fete: însemna că trebuia să mai aibă copii cu regina. La urma urmei, în 15 ani, nu reuşise să-i facă decât un fiu. Riscul unei

epidemii de ciumă sau al unei morţi accidentale impunea necesitatea unui alt moştenitor.

Montmorency stătu în picioare în timp ce valetul său îl îmbrăca într-un pieptar elegant de piele moale şi cafenie, sub care îi puse o cămaşă albă. Îi trase pe cap o haină cu multe falduri, din catifea violet. Apoi se uită în oglindă, în timp ce i se mai puneau şi alte articole. Un lanţ de aur bătut cu rubine de la un umăr la celălalt. O pereche de pantaloni scurţi şi bufanţi din acelaşi material violet ca şi capa. Pălăria de piele cafenie avea borul îngust şi tare şi o coroană imprimată în materialul moale. O împodobea o pană de struţ care atârna până la urechea stângă. Pe patru din degete purta inele mari, cu pietre preţioase.

Când fu în sfârşit gata, i se aduse o casetă. Montmorency o deschise şi scoase un rozariu de aur cu rubine. „Un cadou perfect pentru regină", se gândi el. După ce îl studie cu privirea, îl puse înapoi în casetă şi zâmbi. Da, perfect. Nu conta, se gândi el, că are puţini prieteni aici. Nu avea nevoie de ei. O, ştia bârfele care circulau pe seama lui. De când revenise la putere, se spunea că e certăreţ, tiranic şi egoist. Probabil că era cât se poate de adevărat. Dar, cât timp avea unul sau doi aliaţi sus-puşi, nu trebuia să-şi bată capul cu duşmanii.

Simţindu-se pregătit, îşi vâri sub braţ caseta de argint, încrezător în sine, şi părăsi odaia ca să-şi continue propriul drum spre cucerirea puterii.

— Ai văzut-o? Mi se spune că e frumoasă, afirmă Caterina.

— Da. Tocmai vin din camerele copiilor, răspunse Henric. Încerca să-şi înăbuşe sentimentul de nelinişte care deja îl cuprindea, după nu mai mult de câteva clipe petrecute în compania ei.

Se aşeză pe un scaun mare, tapisat cu stofă brodată, care fusese pus pentru el lângă patul Caterinei. Ea stătea în cearşafuri moi de in alb, de curând schimbate, iar capul i se sprijinea pe perne de catifea albastru cu verde. La picioarele patului, împreună cu două din doamnele de onoare ale Caterinei, stătea secretarul ei, Piero Strozzi, care nu se îndepărta niciodată prea mult de regină. Era tot timpul cu ochii pe ea.

— Îmi pare rău, Henric, că nu a fost un fiu de această dată. Dar următorul va fi băiat, sunt sigură, zise Caterina pe un ton scăzut.

Henric păli la gândul că va mai trebui să împartă patul cu ea. De îndată ce îi veni acest gând, fu trezit la realitate de mâna Caterinei, ridicată între ei. Au trecut câteva minute până să-şi dea seama că ea voia să i-o ia în ale sale. Degetele ei încolăcite cu ale lui erau durdulii şi umede. În perioada când purtase copilul, se îngrăşase şi mai mult şi răspândea un miros pe care nu-l mai sesizase până atunci: un fel de iz de grăsime, asemănător cu slănina înmuiată în sudoare.

Uitându-se la faţa ei buhăită, cu trăsături grosolane, şi la sprâncenele groase şi negre, se întrebă cum de reuşise s-o lase grea cu acest copil, ca să nu mai spunem de ceilalţi doi. Dar, nu îi veni în minte bine această întrebare, că şi ştiu răspunsul. Numai Diane purta răspunderea pentru concepţia tuturor acelor copii. De fiecare dată când voise să facă dragoste cu ea, îl acceptase. Dar apoi, când devenise sclavul pasiunii pentru ea, îl alungase. „Du-te la ea, îi şoptise Diane. E de datoria ta." Şi neavând alt mod de a-şi potoli poftele, Henric se dusese.

— Nu seamănă deloc cu mine. Nu cred. Seamănă cu tine, Henric. De fapt, mai degrabă cu mama ta, dacă mă iau după portretul pe care l-a comandat tatăl tău la Blois. Cred că ar fi perfect să-i dăm numele de Claude, după mama ta.

Ochii îi străluceau lui Henric, dar nu o vedeau pe soţia lui.

— Cum vrei tu, răspunse el.

— Atunci vreau s-o cheme Claude. Mă hotărâsem la un nume de băiat, pe care voiam să ţi-l propun. Îmi place mult Ludovic, după regele care a domnit înaintea tatălui tău. Dar acum că avem o fată... păi, cred că ar fi foarte frumos să cinstim memoria reginei în acest fel, nu?

— Ce? O, da.

— Atunci eşti de acord? Claude: să-i dăm fetei noastre numele de Claude.

— Ţi-am mai spus, cum vrei tu.

Tonul ei deveni insistent.

— Vreau doar să fii de acord că e un nume potrivit şi să fiu încredinţată că mă aprobi.

— Atunci sunt de acord.

— Bine.

Caterina se rezemă din nou de perne şi atinse cu degetele cearşafurile albe de in, care erau împăturite chiar pe locul unde avea un copil în pântece nu mai târziu de ieri. Henric îşi trase mâna din a ei şi se uită prin încăpere. Nu zărea ce oră este la ceasul de pe măsuţa de la picioarele patului, dar era sigur că trecuse o eternitate. Când îşi întoarse privirea spre regină, observă că se cocea ceva în ochii ei întunecaţi şi fumurii.

— Vii la mine aşa fără tragere de inimă şi deja vrei să pleci la ea?

— Caterina, te rog, nu începe iar, zise el oftând.

— Dar i-am dat Maiestăţii Voastre ce şi-a dorit: ce a dorit regatul. Avem împreună un fiu care va moşteni tronul şi două fete. Ea nu e regina ta, eu sunt. De ce nu o poţi părăsi acum?

Henric sări de pe scaun. Se uită ameninţător spre ea, cu sprâncenele îmbinate de furie.

— Am trei fete, doamnă. Ai uitat-o pe Diane de Franţa. Şi ştii prea

bine că mi-e imposibil să fac ce-mi ceri.

Cuvintele lui erau aşa de simple, aşa de la obiect, că nu putea nicidecum să le combată. Dar, când ajunse la picioarele patului, intenţionând să-şi întărească spusele printr-o plecare rapidă, regele îşi aminti de cadoul pe care îl adusese pentru ea. Se întoarse şi împinse spre ea punguţa neagră de mătase.

— E un şirag de perle, spuse el cu răceală. Mi s-a spus că l-ai admirat pe cel primit de Madame Diane de la Sfinţia Sa.

Ochii ei se umplură de lacrimi pe când scotea colierul de mare preţ.

— Te rog, Henric! Nu-ţi cer decât o şansă. Ai să te gândeşti măcar la ce am avut să-ţi spun?

— Nu am la ce să mă gândesc, Caterina. Şi nici nu voi avea.

Făcându-şi datoria faţă de soţia lui, se întoarse cu spatele la ea şi se îndreptă spre uşa deschisă a odăii.

— Atunci am să mă rog pentru nemurirea sufletul tău, strigă ea în urma lui.

— Nu trebuie să te rogi pentru sufletul meu, doamnă, răspunse el, fără să se întoarcă din drum. Pentru că nu valorează nimic dacă înseamnă să-mi trăiesc toată viaţa fără femeia pe care o iubesc.

Doar după ce nu îl mai văzu, Caterina aruncă darul spre uşa deschisă. Şiragul se rupse şi perlele mici şi albe se împrăştiară pe jos.

— Maiestate! Ce s-a întâmplat? întrebă Montmorency, scăpând la mustaţă să fie lovit de perlele albe ce se răspândiseră prin cameră.

Tocmai dăduse colţul să intre în odaia ei, pe când regina striga printre dinţi o blasfemie la adresa regelui care dispăruse şi azvârlea perlele. În clipa în care îl văzu pe conetabil, trăsăturile ei grosolane se îndulciră.

— O, dragul meu prieten! spuse ea pe un ton blând şi întinse mâna peste aşternut. Te rog să mă ierţi. Tocmai mi-a făcut regele o vizită. Nu a decurs cum sperasem.

— Mi-am dat seama, răspunse el, păşind spre patul masiv cu baldachin. Când ajunse în dreptul ei, făcu o plecăciune şi adăugă: Maiestatea Voastră, îi spuse el pe un ton mai reverenţios. După ce îşi termină salutul formal, se ridică din nou şi se aplecă să-i sărute mâna. Arătaţi minunat, doamnă! Vă prieşte naşterea.

— Chiar aşa: dar se pare că e singurul lucru pe care îl pot face pentru el, acum că ea nu mai poate.

Montmorency se aşeză pe scaunul ocupat de rege cu doar câteva clipe înainte. Apoi îi oferi caseta de argint, sperând să-i mai alunge mânia.

— Un dar pentru mine?

— Doar o mică dovadă a imensei stime ce v-o port.

Ea o deschise bucuroasă ca un copil şi se uită înăuntru, la rozariu.

— O, Anne, e superb! Mulţumesc.

El strânse din buze până gura îi ajunse doar o linie subţire şi lividă, în timp ce se zbârli la auzul numelui său de botez. Nu permitea nimănui, în afară de regină, să i se adreseze aşa. Cu mult timp în urmă, ea îi spusese că îi place, se obişnuise să-i zică aşa şi asta era totul.

— „O, Anne!" strigă ea. Nu pot să înţeleg de ce trebuie să suport aşa ceva! Vreau ca femeia asta să plece din viaţa lui, dar se pare că nu pot să fac nimic în această privinţă! Ani în şir am crezut că, dacă aştept, dacă am răbdare, într-o bună zi se va sătura de ea. Toată lumea mi-a spus să fac aşa. Dar se pare că, pe măsură ce îmbătrâneşte, el e tot mai subjugat de ea!

— Mulţi de aici caută să-l influenţeze pe rege, Maiestatea Voastră, dintre care cel mai mult amanta lui, reuşi el să şoptească înainte să surprindă privirea lui Piero Strozzi, care asculta. Poate că, Maiestate, am putea vorbi mai liber între patru ochi, sugeră el, apoi se rezemă iar de spătarul scaunului, arătând prin această postură că nu mai avea nimic de spus în prezenţa altora.

Caterina aşteptă ca perlele să fie strânse de două din doamnele ei de companie, apoi le concedie. Strozzi fu ultimul care părăsi odaia, privind înapoi ca să-i dea reginei şansa de a se răzgândi; dar ea nu-l văzu.

— Eu văd această dominaţie asupra Maiestăţii Sale într-un mod structural, începu el din nou, după ce rămaseră singuri. Ceva destul de asemănător cu alcătuirea unei case. Pentru a continua construirea ei, fiecare uzurpator al puterii dumneavoastră legitime ar fi o piatră la temelie. Şi, ca să dărâme această casă, cineva ar trebui sfătuit să înceapă cu fundaţia.

— Continuă.

— Voi vorbi pe şleau, dacă Maiestatea Voastră mi-o permite. Caterina încuviinţă din cap, iar apoi îşi suflă nasul într-o batistă cu dantelă. Cei din familia Guise sunt în graţiile amantei regelui. Toată lumea ştie, aşa că nu mai trebuie să vă spun câtă putere are ducesa de Valentinois la Curte. Au reuşit deja să-l însoare pe fratele lor, Claude, cu fiica ei. Soţul vostru a avut grijă ca, la frageda vârstă de 23 de ani, Carol de Guise să fie numit cardinal. Acum îl îndeamnă pe Maiestatea Sa s-o aducă aici pe nepoata lor Mary, micuţa regină a Scoţiei, pentru a se mărita cu fiul dumneavoastră. Vă spun eu că ducesa şi familia de Guise formează o fundaţie puternică; foarte asemănătoare cu cea a unei case. Sunt încredinţat că, dacă nu acţionăm acum, s-ar putea foarte bine ca ei să ne domine într-o zi pe noi toţi!

— Dar ce putem face? întrebă regina, stând acum în capul oaselor.

— Trebuie să lucrăm în etape. Aşa cum se construieşte o casă, tot aşa va trebui s-o dărâmăm. Prima piatră vor fi cei din casa de Guise.

Caterina nu renunţase la ideea atât de dragă ei de a o otrăvi pe Diane, dar fu nevoită să recunoască: treaba asta era mai curată. Mai simplă. Montmorency se pricepea la lucruri de care ea nu avea habar. N-o plăcea pe Diane şi nici pe fraţii Guise mai mult decât ea, dar regele nu l-ar bănui niciodată de crimă. Ştia că nu era înţelept să te implici în planul de a-i distruge pe cei îndrăgiţi de rege, dar Caterina era disperată. De-a lungul timpului, avusese marea nefericire de a se îndrăgosti de soţul ei. Şi mai demoralizator era faptul că ştia că n-o iubeşte şi nu o va iubi niciodată. Dar mintea îi spunea una, iar inima alta. Iubirea pe care i-o purta se nutrea dintr-o fantezie; fantezia că, dacă şi-ar înlătura rivala într-un fel sau altul, atunci l-ar putea face s-o iubească.

Henric părăsise apartamentele reginei cu jumătate de oră mai devreme decât intenţionase. Întrevederea îl înfuriase; nu numai pentru că ea insistase să o aducă în discuţie pe Diane, dar şi pentru că, uitându-se acum la soţia lui, îşi dăduse seama de marea lui slăbiciune, cea a poftelor trupeşti. La vârsta de 29 de ani, corpul lui Henric era vânjos şi dorinţa puternică. Ziua obişnuia să călărească ore în şir, să facă scrimă şi să joace *jeu de paume;* dar niciuna din aceste activităţi nu-i potolea dorinţa. Noaptea, punea stăpânire pe întreaga lui fiinţă, până şi-o ostoia cu Diane. Cu cât treceau anii, cu atât mai multă nevoie avea de trupul ei; iar ea încă era o amantă perfectă. Nu-i refuza nicio fantezie, nicio plăcere, în afară de cazul în care trebuia să-şi facă datoria faţă de regină. Atunci se ducea undeva departe, răsplătindu-l din nou doar după ce îşi îndeplinea obligaţiile de rege. Ea îl cunoştea şi îi înţelegea datoria mai bine ca oricine.

— Aş vrea să te uiţi pe planul unei proclamaţii, îi spuse el lui Antoine de Bourbon, care îl aşteptase în afara apartamentelor reginei. Vreau să dăruiesc o casă pentru servicii deosebite aduse Coroanei… ceva de acest gen. Saint André te poate ajuta cu formularea şi toate chichiţele legii. Dar trebuie să înţelegi că am nevoie de o declaraţie oficială pentru actul de proprietate. Nu trebuie să fie considerat câtuşi de puţin un dar. Este o răsplată pentru mari servicii aduse Coroanei. Nu trebuie să existe nicio modalitate de a fi anulat. E limpede?

— Da, Maiestate, e limpede ca lumina zilei.

— Mâine plec spre Italia. Spune-i lui Saint André că proclamaţia trebuie dată în chip de dar, după plecarea mea, aşa că nimeni nu trebuie să sufle o vorbă înainte. Cei doi începură iar să meargă, trecând printr-o poartă mare, apoi coborând o scară în spirală.

— Despre ce proprietate e vorba, Maiestate?

— Chenonceaux.

Bourbon îşi ridică ochii la rege, incapabil să-şi ascundă uimirea.

— Şi cine o va primi?

— Madame Diane, desigur, răspunse Henric zâmbind.

Diane ajunse în sala de consiliu chiar mai devreme ca regele. Şedea la masa cea lungă într-un jilţ sculptat, cu spatele la uşă. Purta o rochie de catifea neagră şi grea, cu guler şi manşete albe, şi studia cu atenţie un volum de politică externă. Când îl auzi intrând pe Henric, însoţit de doi secretari, se ridică şi îi făcu o plecăciune.

— Maiestate, spuse ea cu acelaşi respect pe care i-l arăta mereu în public.

Henric îi luă mâna. Apoi, spre mirarea ei, i-o sărută cu aşa o înflăcărare, că roşi. Îşi înclină capul ca să nu i se vadă îmbujorarea.

— Unde ai fost? îi şopti el. Când m-am trezit, erai deja plecată.

— Am fost la regină, răspunse Diane cu prudenţă.

— Tocmai vin de la ea. Caterina n-a pomenit nimic de tine.

— Te-ai fi aşteptat s-o facă?

— Poate că nu. Dar la naiba cu ea! Ar putea face măcar efortul de a trăi cu noi în bună înţelegere. Când ai văzut-o? Henric o aşteptă să se aşeze, apoi luă loc lângă ea. Diane îşi înclină iar capul şi trase aer în piept.

— În timpul nopţii, *chéri;* pe când era în chinurile facerii, spre sfârşit. A fost o naştere grea, mult mai dificilă decât celelalte două. Doamnele ei au apelat la mine, şi mă bucur că nu te-au trezit. Se pare că ele încă mă cred înzestrată cu puteri magice, pentru că au insistat să le dau o poţiune care s-o ajute pe regină. Ambele domnişoare, Bonajusti şi Cavalcanti, au dat dovadă de umilinţă. Ştiu că se temeau pentru viaţa Maiestăţii Sale. Din fericire, la scurt timp după ce am venit, s-a născut fiica ta.

El îşi trecu degetul pe conturul obrazului ei şi spuse pe un ton puţin mai ridicat decât o şoaptă:

— Va trebui să-mi petrec restul vieţii răsplătindu-te pentru bunătatea ta, o ştii doar. Chiar şi aşa, mă tem că nu va fi destul.

Uşile sălii se deschiseră din nou şi agitaţia cuprinse încăperea luminată de focul din şemineu. Saint André, Guise, Bourbon, Marck şi cardinalul de Lorena intrară şi se aşezară pe locurile lor din jurul regelui şi lui Diane. Proaspătul cardinal, Carol de Guise, care tocmai se întorsese de la Roma, îi urma în noua lui sutană roşie şi cu pălăria pe cap. Montmorency apăru ultimul, în costum de catifea violet, tivită cu fir de aur. După ce toţi îşi ocupară locurile, se ridică în picioare Robert de la Marck.

— Problema care ne preocupă acum e situaţia din Scoţia, spuse ginerele lui Diane.

— Maiestatea Voastră, i se adresă Francisc de Guise, problemele de acolo s-au complicat foarte mult. Trupele scoţiene au suferit pierderi grele în luptele cu englezii, care încearcă în momentul de faţă să o

revendice pe nepoţica noastră, regina Maria.

— N-ar fi în siguranţă acolo, încuviinţă fratele său. Englezii ştiu că ne opunem unei căsătorii între ea şi tânărul rege al Angliei. Asta i-ar pune viaţa într-un pericol iminent. Doar cu două luni în urmă, trupele engleze au încercat să ia copila de la scoţieni, cu ajutorul a 18.000 de oameni.

— Maiestate, locuitorii Scoţiei stăruie să intervenim, observă cardinalul de Lorena, în sprijinul cauzei ambiţioase a nepotului său. Vor face orice le cer francezii pentru a evita o alianţă cu Anglia.

— Ar accepta sora ta ca fetiţa să fie crescută în Franţa? întrebă regele, trecându-şi prin barbă degetul mare şi arătătorul.

— Copila aceasta este grija cea mai mare a surorii noastre, răspunse Francisc.

Diane se rezemase de spătar şi asculta fascinată, în deplină tăcere, cum îşi urzeau cei doi fraţii planul complicat referitor la rege. Poate nu voise să vadă, dar niciodată ambiţia lor nu i se păruse mai evidentă ca astăzi. În primii ei ani la Curte, părerea despre ei fusese influenţată de recunoştinţă. Amândoi fuseseră buni cu ea. Atunci nu-şi putea permite să vadă dincolo de purtarea lor curtenitoare. Avea mulţi alţi balauri de ucis.

Dar se schimbaseră o mulţime de lucruri de atunci. Intenţiile lor erau clare. După ce Carol ajunsese cardinal, fără îndoială că aveau să încerce să-i facă rost de un ducat lui Francisc. Erau deja siguri de căsătoria propriei sale fiice, Louise, cu fratele lor mai mic, Claude. Acum doreau ca micuţa Maria să se mărite cu Delfinul. Dacă realizau această alianţă, nu va mai exista nicio stavilă în calea lor spre puterea absolută. Aducerea micuţei regine în Franţa era cheia de boltă a planului lor iscusit şi temerar, asemănător creşterii unei tumori; chiar şi Madame Diane, cu toată influenţa ei, era neputincioasă în faţa ascensiunii lente şi perfide a casei de Guise.

— I-ai dat castelul Chenonceaux? Cum ai putut face una ca asta, de vreme ce mi l-ai promis mie?

Caterina năvăli ca o furtună pe terenul de *jeu de paume,* unde regele primea o pasă de la Jacques de Saint André. Henric era îmbrăcat în alb din cap până în picioare şi purta o pălărie de paie cu boruri mari pentru a-şi feri ochii de soare. Pe marginile terenului, un grup de curteni amuţise la vederea reginei. Se opri deodată la marginea terenului, cu mâinile bine proptite în şoldurile-i late. Henric îşi coborî racheta şi se întoarse spre ea.

— Cine te-a informat, doamnă, despre asta?

— Cine m-a informat? repetă ea şi izbucni într-un râs amar. Îndrăzneşti să mă întrebi aşa ceva când mi-ai promis mie Chenonceaux?

Henric traversă ţanţoş terenul până când ajunse în faţa ei, iar apoi îi puse o mână pe umăr.

— Cred că ar fi mai bine dacă am discuta acest subiect între patru ochi. Poate chiar în această seară.

— De ce? Ca să te justifici cumva? Ca să nu pot protesta? Ca nimeni să nu ştie că ai preferat să dai castelul curtezanei tale în locul reginei? Eu voiam acel castel, Henric, şi ştiai foarte bine asta!

Nu o mai văzuse niciodată atât de furioasă. Mulţimea de gură-cască îi sorbea fiecare cuvinţel, fiind încredinţaţi că norocul le surâsese şi că asistau la izbucnirea unui mare scandal. Dar nici nu începuseră bine să se bucure de rarele ieşiri ale reginei de obicei docilă, când Montmorency şi câteva gărzi intrară pe teren şi începură să-i conducă înapoi spre castel. Când plecară cu toţii, Henric îşi lăsă racheta să cadă. Se întreba cine ar fi putut să-i spună. În afară de Saint André şi Bourbon nu ştia nimeni, iar el avea încredere în amândoi.

— Jacques, tu ştii ceva?

Saint André veni din partea opusă a fileului înspre rege şi regină.

— Nu, Maiestate. Mă tem că nu am habar.

— Să nu care cumva să dai vina pe el! spuse furioasă regina. E numai vina ta. Nu credeai că mai devreme sau mai târziu voi afla ce-ai făcut? Spune-mi, te rog, poate o să-mi fie de folos altădată. Ce a făcut ea de i l-ai dat ei, şi nu mie?

Acum plângea în hohote. Faţa-i umflată era roşie ca sfecla şi amesteca italiana cu franceza, apoi trecea din nou la italiană. El se uită peste umăr la Saint André. Acesta din urmă doar dădu din umeri. Henric încercă să o calmeze, spunându-i că în aceeaşi zi în care se ocupase de actele pentru Chenonceaux, îi dăruise baronia Tour en Auvergne. Acel domeniu aparţinuse odată bunicii ei, iar el credea că îi

va face plăcere să i-l dea înapoi.

— Şi credeai că poţi să-mi dai orice altceva ca să-mi închizi gura? Poate că ai uitat faptul că Chenonceaux face parte din Domeniile Coroanei. Nu e al tău şi nu-l poţi dărui, aşa că, indiferent dacă-l cedezi printr-un act sau îl faci cadou, nu vei ascunde niciodată adevărul! Doar atunci trase adânc aer în piept înainte de a adăuga: Te previn, Henric, ai grijă! Nu mai sunt de mult marioneta ta.

Furioasă cum era, sărise coarda. Văzu cum ochii îi scăpărau de furie.

— Îndrăzneşti să mă ameninţi, doamnă?

Se uitau unul în ochii celuilalt. Niciunul nu se mişca. Dar atunci, pe când stătea în faţa lui, Henric începu să-şi dea seama cât de îndurerată era, în ciuda furiei. El îi pricinuise toată această durere. Îl uimea cât de milă îi era de ea.

— Caterina, te rog, îţi dau orice altceva. E un castel mare pe un promontoriu cu vedere la vale. Se numeşte Chaumont şi e un castel splendid, mult mai mare decât Chenonceaux. Te rog, lasă-mă să ţi-l dăruiesc! Mi-ar plăcea să fac asta pentru tine.

— Eu vreau doar Chenonceaux.

Îi vorbea din nou cu răceală şi hotărâre. Rosti aceste cuvinte în italiană, căci ştia că el se va enerva.

— Ei bine, nu pot să ţi-l dau! îi răspunse el în franceză. Aparţine lui Madame acum şi, indiferent ce credeai că am spus, am intenţionat mereu să-i dau ei castelul.

Henric părăsi terenul de joc înainte ca ea să mai poată protesta. Ştia că, dacă încerca să o lămurească, ea va începe să plângă sau, şi mai rău, să o ameninţe pe Diane şi nu avea de gând să accepte niciuna din aceste două posibilităţi fără să facă uz de violenţă.

Henric ajunse abia la miezul nopţii la Saint Germain-en-Laye şi, deşi era obosit de atâta călărit, era fericit că o lăsase pe Caterina în urmă cu tot cu plânsul ei. Nu intenţionase să plece până dimineaţă, dar nu mai suporta să-i vadă faţa aceea tristă şi umflată de plâns. Îl enerva. Îl enerva totul la ea, ca să nu mai pomenim că, la şapte luni după naşterea prinţesei Claude, îi purta un alt copil în pântece. Era ca sarea pe rană.

Înconjurat de anturajul său, urcă scările până la apartamentele copiilor casei regale şi începu lungul drum pe coridorul luminat de torţe. Regina Scoţiei, care avea şase ani, se stabilise aici şi dorea să o întâmpine împreună cu Diane, care se întorcea a doua zi dimineaţă de la Anet.

— Vă rog, Maiestate, permiteţi-mi să-i trezesc pe servitori şi pe copii dacă vreţi să-i vedeţi în această seară, spuse Montmorency.

— Nu e nevoie. Vreau doar să intru puţin la ei în cameră. N-are rost

să trezim servitorii pentru asta.

Când cotiră pe coridor, Henric îşi scoase mănuşile şi i le dădu lui Saint André. Apoi îşi scoase pălăria din piele cu pană şi îşi trecu degetele prin părul încâlcit. Era foarte cald, deşi era noaptea târziu, iar el simţea transpiraţia amestecată cu praf pe faţă şi pielea capului. Dacă Diane era aici, ar fi fost o noapte tocmai bună ca să înoate în şanţul cu apă. Dar nu-i plăcuse niciodată să intre în apă fără ea. Totuşi, tânjea să-şi scoată pantofii şi ciorapii şi să-şi afunde picioarele într-un lighean cu apă rece. Se tot gândise la asta în orele pe care le petrecuse călare înspre castel.

Deschise întâi uşa dormitorului fiului său. Balamalele scoaseră un sunet strident şi prelung. Zgomotul neaşteptat îl trezi pe cel a cărui datorie era să doarmă la picioarele Delfinului. Tânărul, îmbrăcat tot în uniformă, sări din pat şi scoase pumnalul. Într-o clipită sărise asupra regelui.

— Uşurel, băiete, uşurel! îi şopti Montmorency.

Intră ca să-i lumineze faţa lui Henric.

Când garda îl recunoscu pe rege, îşi lăsă jos pumnalul şi făcu o plecăciune până în pământ.

— Prea bine, căpitane, îţi mulţumesc, spuse Henric pe când trecu de garda uimită. Merse încetişor prin cameră până la pătuţul cu baldachin în care dormea fiul lui. Trase cu grijă baldachinul cu franjuri aurii şi se uită înăuntru. Băiatul părea un înger, aşa cum dormea pe o parte: părul de un blond nisipiu era încurcat şi-şi ţinea o mânuţă la gură. Regele se aplecă şi-l sărută. Apoi plecă de lângă el şi trase perdelele.

La fel îşi vizită şi ceilalţi copii: după aceea pe fetiţă, Claude, apoi pe Elisabeta şi, în cele din urmă, pe Diane. Când deschise ultima uşă, fu surprins că nicio gardă nu sărise în picioare, dar întrezări în cameră silueta unei femei. Stătea cu spatele la uşă lângă şemineu. Henric nu-i vedea faţa pentru că era întoarsă cu spatele, dar îşi dădea seama că rochia şi podoaba de păr erau negre. Evident că era ea, se gândi el. Cu siguranţă! Venise mai devreme să-i facă o surpriză. Ajunsese şi el tot devreme. Inima îi bătea să-i sară din piept la gândul că vor petrece o neaşteptată noapte împreună.

— Asta e tot, domnilor. Noapte bună, le spuse el, ieşind pe hol de-a-ndăratelea.

Când se uită din nou în camera fiicei sale, silueta nu se mişcase încă. Probabil că nu-l auzise când intrase. Închise uşa şi alergă spre ea.

— Când ai ajuns? Doamne Dumnezeule, ştii cât de dor mi-a fost de tine? De ce nu ai trimis vorbă că vii mai devreme?… Eu…

Pe când rostea aceste cuvinte, îngenunche în faţa ei. Abia atunci, în lumina argintie a lunii, îşi dădu seama că femeia dinaintea lui nu era Diane.

— Cum naibii ai ajuns aici? strigă el furios. Gărzi!
Henric sări în picioare şi duse mâna la pumnal.
— Maiestate, dacă pot să vă explic…
Femeia stătea în faţa lui. Îşi dădea seama acum, în lumina lunii, că nu arăta deloc ca Diane. Nu era o femeie, ci o tânără fată. Părul ei, care ieşea de sub bonetă nu era blond, ci roşcat. Era o nuanţă ciudată, ceva între culoarea vinului şi a ruginii. Ochii-i erau mici şi întunecaţi, iar buzele pline.
— Cine eşti tu?
— Janet Stuart, Maiestatea Voastră, răspunse ea, iar apoi făcu o plecăciune după cuviinţă. Acum, dacă mă lăsaţi să vă explic…
— Papa, papa, tu eşti?
Fiica lui Henric, Diane, dădu deoparte perdelele baldachinului şi ţâşni din pat în cămaşa de noapte albă şi largă. Sări dornică în braţele tatălui ei. Henric o ţinea în braţe şi o săruta, uitând de ciudata tânără care stătea în faţa lor.
— Văd că ai cunoscut-o deja pe Lady Flemming, spuse Diane. Ce mă bucur, papa! E cea mai drăguţă. Ştii că a venit din Scoţia… cu mica regină. Toată săptămâna ne-a spus poveşti despre Scoţia şi ne-a învăţat jocuri noi. Astă-seară mi-a spus o poveste şi, atunci când am rugat-o, a stat cu mine până am adormit. Câteodată nu pot să adorm. Papa, a fost aşa de bună cu mine!
După ce vorbi, fiica lui căscă şi începu să se frece la ochi. Henric se uită din nou la acea femeie.
— Aşadar, sunteţi Lady Flemming?
— La dispoziţia Maiestăţii Voastre, îi răspunse ea şi plecă din nou capul.
Dicţia îi era stridentă, iar accentul scoţian. Când ridică din nou capul, zâmbea. Zâmbea strâmb, cu gura deschisă, iar el îşi dădu seama că avea strungăreaţă. Era foarte ciudat, căci atunci când zâmbea, înfăţişarea ei se schimba pe de-a întregul. Avea aerul unei aristocrate elegante, dar apoi avea ceva din senzualitatea brută a unei cârciumărese. Rochia-i era de un verde-închis, şi nu neagră cum crezuse la început; era atât de strânsă sub piept încât sânii ei mari ieşeau în evidenţă de sub panglica de dantelă albă. Nu era frumoasă, dar emana o voluptate pe care nu o mai întâlnise la alte femei. Totul se petrecu în cele câteva clipe, după ce strigase după gărzi. În cameră erau acum câtă frunză, câtă iarbă, cu săbiile ridicate. Montmorency stătea cu pumnalul pregătit. În pragul uneia din uşile mai mici stăteau două doici uimite în cămăşi de noapte din bumbac alb, cu scufii pe cap şi cu lumânări în mâini. Diane îşi ridică privirea la el, apoi la gărzi.
— Ce s-a întâmplat, papa?

Henric se uită la gărzi, apoi din nou la Lady Flemming, de parcă încerca să se hotărască.

— E-n regulă. Puteţi să vă duceţi înapoi în pat. A fost doar o mică neînţelegere.

Doicile îşi şoptiră ceva, iar una din ele se duse la fetiţă ca să o pună din nou în pat. Dar Diane alergă în direcţia cealaltă, spre Janet Stuart.

— Te pot săruta de noapte bună, Lady Flemming?

— M-aş simţi onorată, Mademoiselle, îi spuse ea într-o franceză atât de proastă, încât Henric îşi duse un deget la buze şi îşi plecă privirea ca să nu izbucnească în râs. După ce o sărută pe Lady Flemming, iar apoi pe tatăl ei, Diane îşi urmă ascultătoare guvernanta care o aştepta. Apoi gărzile se retraseră. Henric nu văzu rânjetul batjocoritor de pe buzele lui Montmorency pe când zăbovea o clipă în prag; apoi se întoarse pe vârfuri şi plecă.

— Îmi pare tare rău, Maiestatea Voastră, că v-am tulburat liniştea.

— Se pare că fiica mea m-a lăsat pe mine să joc rolul bufonului în această situaţie, Lady Flemming, nu pe dumneata, spuse el, pe când îşi încălzea mâinile la foc. Cred că eu vă datorez scuze.

— Nu e nevoie, Maiestate.

— M-a surprins prezenţa dumneavoastră aici. Credeam… credeam că sunteţi altcineva.

— Îmi permiteţi, Sire, cu riscul de a părea prea îndrăzneaţă, să vă spun că mi-aş fi dorit să fiu acea persoană pe care speraţi s-o vedeţi.

Janet Stuart îi aruncă o privire seducătoare pe când rostea aceste cuvinte, iar apoi începu să râdă exact când el ar fi putut fi jignit. Ieşeau din nou la iveală senzualitatea ei primitivă şi zâmbetul cu strungăreaţă. Deşi încerca să-şi ferească privirea, el nu se putu abţine să nu se uite la sânii ei care tresăltau ca două piersici ţinute în strânsoarea rochiei de un verde-închis.

Montmorency fusese primul care ajunse în camera fetiţei după ce regele chemase gărzile. Fusese prin apropiere, în drum spre apartamentele sale. Se întorsese în camerele copiilor exact atunci când femeia stătea lângă foc, cu luna de un argintiu sclipitor luminându-i faţa. Văzuse şi cum se uitase regele la ea.

Credea că scena la care fusese martor era singura rază de speranţă de care avusese parte de când murise Delfinul şi îl numise pe Henric moştenitor. Crezuse ce-i spusese Caterinei. Coroana era în pericol, căci nu un rege conducea Franţa, ci un triumvirat, format din ducii de Guise, Diane de Poitiers şi el însuşi. Ceea ce nu-i spusese era că nu avea să-şi găsească liniştea până când doar el îşi va exercita influenţa asupra regelui. După ce îl văzuse pe Henric atât de vrăjit, Anne de Montmorency ştia că, în cele din urmă, avea la dispoziţie mijloacele prin care să-şi vadă visul cu ochii.

— Îi voi distruge pe toţi, mormăi el. Pe rând… Unul după altul. Dar ducii de Guise mai aveau de aşteptat. Diane de Poitiers va fi prima.

A doua zi, după ce Diane ajunse la Saint Germain-en-Laye, ea şi Henric se duseră împreună să o întâmpine pe regina Scoţiei. Henric era uimit de ce copilă drăguţă era. Era înaltă şi subţire ca şi unchiul ei Francisc, de la care moştenise şi părul roşcat, care cădea în valuri pe umerii ei micuţi. Era prins în creştet de o diademă cu diamante şi smaralde. Cu toate acestea, semăna mai mult cu mama ei, Maria, având aceiaşi ochi verzi şi o guriţă ca un boboc de trandafir. Henric îşi dădu seama în momentul în care o primi ce sacrificiu făcuse regina văduvă Maria de Guise încredinţându-i lui fetiţa. Atunci el îşi jură că nu numai că va avea parte de orice privilegiu, dar că va fi şi tratată ca propria sa fiică.

Ajunse în holul principal în compania alaiului ei scoţian, în jurul platformei unde stătea Henric cu Diane, Francisc de Guise şi fratele lui Carol erau lângă Antoine de Bourbon şi Marguerite, sora regelui. Un alt grup de curteni se afla în spate, inclusiv ambasadorii Scoţiei şi Veneţiei. Maria parcurse tot holul împreună cu patru domnişoare de companie şi cu guvernanta ei, Janet Stuart… Lady Flemming.

Henric se cutremură când o văzu din nou. Sperase că nu va veni. Fusese foarte tulburat noaptea trecută când o cunoscuse. Pe când o privea păşind pe covorul lung şi roşu, persoana ei îl tulbura şi-l dezgusta deopotrivă. Se forţă să nu o privească în ochi.

— Maiestate, este o mare onoare, spuse Maria şi făcu o plecăciune.

Vorbi în scoţiană, iar Lady Flemming traduse în franceză.

Henric se ridică de pe tron, coborî cele trei trepte ale podiumului şi ajunse la ea. Apoi o luă pe fetiţă în braţe şi o ţinu de parcă era a lui.

— Bine ai venit, fiica mea. Eşti leită mama ta. Ştiai?

Lady Flemming traduse din nou ce spusese regele.

— Unchiul meu, Eminenţa Sa, Cardinalul de Guise mi-a spus acelaşi lucru ieri, deşi mărturisesc că nu văd asemănarea, Maiestate.

Răspunsul fu rostit întâi în scoţiană, apoi tradus în franceză. Henric văzu tristeţea din ochii fetiţei când auzi de mama ei, chiar înainte de a traduce Lady Flemming. Regele schimbă repede subiectul:

— Spune-mi, draga mea, ţi-au plăcut locurile în care ai stat până acum în Franţa? Te-am găzduit alături de prinţesa Elisabeta, pentru că palatul e foarte mare şi m-am gândit că la început te vei bucura de compania ei.

Maria îi aruncă o privire Elisabetei, iar cele două copile îşi zâmbiră.

— Vă mulţumesc, Sire. Fiica voastră a fost foarte drăguţă.

Când se opriră din vorbit, Francisc de Guise interveni:

— Maiestate, regina Scoţiei ar vrea să vă prezint dumneavoastră şi lui Madame domnişoarele de companie, dacă doriţi.

Cele patru domnişoare de onoare şi Lady Flemming făcură un pas în faţă. Cea din urmă, a cărei privire era seducătoare, nu-şi lua ochii de la rege. Pe când el încerca disperat să nu se uite la ea, Henric auzi că pe fiecare din micuţele servitoare ale reginei le chema Maria. Francisc de Guise încercă să glumească un pic pe seama acestei coincidenţe, dar regele nu părea amuzat. Deodată, îşi dori să fie oriunde, dar nu aici. Femeile, mai ales atât de multe la un loc, îl făceau să se simtă stingher. Nu ştia niciodată ce să le spună şi nu avea nimic în comun cu ele. Excepţia care confirma regula era Diane de Poitiers.

— Iar ea, Maiestate, este Janet Stuart. Lady Flemming. Ea este guvernanta reginei. Şi, din câte v-aţi dat seama, spuse Guise, este şi traducătoarea ei.

Janet se apropie de rege şi făcu o plecăciune. Rochia pe care o purta era la fel de decoltată şi de seducătoare ca şi cea cu care era îmbrăcată noaptea trecută. Aceasta era cenuşie. Corsetul drept era împodobit cu perle fine.

— Maiestate, spuse ea cu o voce profundă şi cântată, îndreptându-se după ce făcu plecăciunea.

— Ei bine, Lady Flemming, te rog să-i spui Maiestăţii Sale că va avea la dispoziţie tot şi că de abia aştept să ne mai întâlnim pe viitor, dar să sperăm că într-un cadru mai intim.

— Ca şi noi, Maiestate.

Când Maria şi suita ei plecară din marele hol, Henric se cufundă din nou în tronul său. Faţa-i era roşie ca sfecla, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Nu-şi mai aducea aminte când se simţise ultima oară mai jenat ca acum. De parcă Diane i-ar fi putut citi gândurile, el îşi puse o mână la ochi şi aşteptă câteva minute să se adune până să vorbească.

— Guise, ai auzit de mănăstirea de la Poissy?

— Bineînţeles că da, Maiestate.

— Vreau să le trimit acolo pe cele patru domnişoare de companie ale reginei ca să înveţe carte.

— Dar, Maiestate, ele sunt singura legătură pe care o are fetiţa cu ţara ei natală.

— Într-adevăr, ele sunt şi singura legătură cu acea limbă barbară şi urâtă pe care o vorbeşte acum. E regină, Guise, iar dacă ele patru sunt mereu alături de ea, nu va stăpâni niciodată franceza cum se cuvine.

La auzul acestor cuvinte, mulţimea ce se strânsese în fundul camerei începu să şuşotească.

— Dar Maiestate, ce veţi face cu guvernanta ei, Lady Flemming? Va fi şi ea eliberată din funcţie?

Se făcu roşu ca sfecla în obraji. Încercă să se uite cu nonşalanţă la Diane. Se gândea că era cel mai bine aşa: să rupă orice legături pe care le avea fetiţa cu Scoţia. Era şi pentru el o soluţie foarte nimerită.

Diane se aplecă spre el şi îi şopti din spatele unui inel de aur:

— Poate că ar trebui să te mai gândeşti, *chéri*. E totuşi atât de mică, iar dacă tu vei face ce ţi-ai propus, o să rămână singură-cuc. Până la urmă, poţi să-i porunceşti lui Lady Flemming să vorbească doar franceză în prezenţa Maiestăţii Sale.

Era ciudat, se gândea el, ca Diane să intervină acum. O făcea foarte rar dacă nu i se cerea asta. Henric se foi pe scaun, simţindu-se pradă tentaţiei, dar şi copleşit de vină pentru acest sentiment.

Dar se mai gândea şi la altceva: la el când era mic, singur într-o închisoare spaniolă, la o vârstă nu cu mult mai mare decât a micuţei regine Maria. Vedea un băieţel singur în celula rece din piatră şi gărzile crude care se plimbau în faţa uşii, maimuţărindu-i strigătele de ajutor. Lipsit până şi de compania fratelui său când trecea printr-un asemenea calvar, uitase să vorbească şi franceza. Poate că Diane avea dreptate. Să o lipsească pe fetiţa de cinci ani de oamenii care o făceau să se simtă în siguranţă nu era numai o dovadă de egoism din partea lui, dar şi de cruzime. Şi el păţise la fel, iar asta îl rănise foarte tare, lăsând o cicatrice care nu se vindecase niciodată. Se gândise numai la el, la noaptea trecută, la întuneric, la sentimentul tulburător pe care i-l stârnise Janet Stuart.

— Bineînţeles că ai dreptate, draga mea. Nu, Guise. Lady Flemming nu va fi eliberată din funcţie. Dar va trebui ca în prezenţa Maiestăţii Sale să vorbească doar în franceză. Guise, ai te rog grijă ca amândouă să primească rochii franţuzeşti de ultimă modă. Într-o curte civilizată nu-şi pot face apariţia îmbrăcate aşa.

La două zile după ce o lăsase regele la Fontainebleau, salonul Caterinei era în întuneric, căci la ferestre atârnau fâşii de mătase neagră. Fuseseră puse la geamurile camerelor ei pentru întrevederea ce urma să aibă loc. Luc Gauier, astrologul reginei, era acolo de nicio oră şi deja în cameră era un fum gros şi albastru. Parfumul lumânărilor, al tămâii şi cel înţepător, de mosc, al Caterinei pluteau în aerul văratic ca un nor otrăvit, prins de draperiile lungi şi negre. Gauier stătea cu umerii căzuţi şi cu ochii închişi la un capăt al mesei celei lungi. Purta o haină lungă de un albastru-deschis cu mânecile largi şi o pălărie neagră din fetru. Pe când îşi rotea ochii, scotea un mormăit continuu din fundul gâtlejului. Pe masa din faţa lui, pe bucăţi de pergament pătat, erau desenate cercuri şi triunghiuri de diferite mărimi. Pe podea, lângă scaun, într-o grămăjoară de nisip, schiţase o pentagramă.

Caterina şedea gânditoare în faţa astrologului, pe când broboane de sudoare îi cădeau de pe frunte până pe buzele ei groase. I se spusese să păstreze tăcerea. Gauier avea să vorbească doar atunci când simţea că stelele şi planetele erau aliniate cum trebuie.

— Regele e în pericol… spuse el în cele din urmă.

Vorbea încet şi trunchiat, aproape că nu se auzea. Caterina începu să gâfâie când se aplecă spre el, dar nu îndrăzni să vorbească până când nu i se spunea s-o facă.

— Care va veni într-o luptă… Se opri din nou. Caterina îi urmări cu privirea pumnii puşi pe masă care se strângeau şi se desfăceau. Îşi şterse transpiraţia de pe buza de sus cu o batistă albastră frumos brodată. În fine, Gauier deschise ochii şi îşi cobori privirea către formele geometrice de pe pergament. Puse o lumânare mai aproape, iar apoi se uită la nisipul de pe jos. Va fi o singură luptă… Iar el s-ar putea să moară.

Simţi cum o trece un fior când broboanele de sudoare îi ajunseră între sâni, pe sub straturile groase de mătase şi catifea. Apoi începu să amorţească: întâi mâinile, apoi braţele, până la gât. Era paralizată de frică. Gauier se uită fix la ea, acesta fiind semnul că acum i se dădea voie să vorbească. Îşi linse buzele uscate şi înghiţi, sperând să-şi umezească gâtul suficient cât să poată rosti cuvintele ce-i veneau în minte.

— Nu se poate face nimic?

Încă o dată, Gauier se uită la pentagrama de pe nisip, apoi la formele de pe masă.

— Nu trebuie să participe la nicio luptă în cel de-al 41-lea an de viaţă. După aceea, dacă trece de acest an, văd aici că va trăi până la 69 de ani. Se uită din nou la regină cu o privire de oţel de parcă nu-l afecta deloc ce spusese. Caterina rămase tăcută. Mai vrea Maiestatea Voastră să ştie ceva? întrebă el în cele din urmă.

Tonul său era scăzut şi egal. Putea la fel de bine să discute despre Platon, în loc să prezică moartea soţului ei.

— Domnule Gauier, trebuie să-i spui şi regelui toate acestea. Trebuie să-l avertizezi!

— Maiestatea Sa nu mă va crede. Ar fi o mişcare inutilă din partea mea.

— Însă te-ar putea crede dacă i-ai vorbi de alte preziceri pe care i le-ai făcut cu mult timp în urmă; că i-ai prezis că va ajunge rege cu mult înainte ca fratele lui să moară. Dacă face aşa, atunci poate că ai o şansă să-l salvezi!

— Maiestatea Voastră ştie că nu putem schimba ce e scris în stele.

— Dar ai spus că există o şansă! Poţi s-o faci. Trebuie! Ai vorbit de luptă. Atunci e clar că, dacă nu se duce la război, va supravieţui. Nu-i aşa?

— Stelele spun că e posibil să supravieţuiască, Maiestatea Voastră. Nu sunt eu cel care decide soarta oamenilor.

— Te rog, domnule. Îţi dau oricâţi bani vrei, însă trebuie să vorbeşti cu Maiestatea Sa. Trebuie să fie avertizat! Dumnezeu să ne aibă în

paza Lui, este şi regele tău. Nu pot să-l pierd acum, nu pot!

Gauier se uită prin încăpere. Ştia că regele este un mare sceptic şi nu-i convenea să-i fie pus darul profeţiei la îndoială. Totuşi, ea era regina şi avusese grijă să-l răsplătească generos şi să-i dăruiască o casă foarte elegantă în Paris. Dacă nu făcea ce-i cerea, nu va mai avea niciun motiv să-l ţină pe lângă ea. După ce se mai gândi o clipă, astrologul reginei fu de acord.

Henric hotărî s-o viziteze pe Caterina după meciul de scrimă din curte, dar se îndreptă spre apartamentul ei fără tragere de inimă. Nu credea în astrologie şi nu-i avea deloc la inimă pe profeţii care-i mâncau banii soţiei lui, amestecând adevărul cu închipuirea. Şi totuşi, cedase, dintr-un motiv foarte simplu. Caterina reuşise să-l prindă la ananghie. Îi părea rău de incidentul cu Chenonceaux şi credea că prin această concesie îşi va repara greşeala. Când Caterina îl rugă să asculte prorocirile făcute de Gauier, pe Henric nu-l lăsă inima să refuze. Aşadar, mergea să asculte nişte baliverne rău prevestitoare, să admită pericolul şi să-şi mulţumească soţia, scăpând totodată de vină.

— Pe unde umblă? întrebă Henric din uşă. A întârziat şi eu sunt foarte ocupat.

— Va veni, crede-mă. Te servesc cu o cupă de vin?

Henric coborî cele două trepte învelite în ţesuturi fine şi pătrunse în camera de oaspeţi a reginei. Caterina stătea singură la masa destinată jocurilor, lângă fereastră. Purta o rochie purpurie de satin, tivită cu aur, mai largă la brâu pentru a nu stânjeni ultima ei sarcină. La gât purta un colier de perle, întregit cu un pandantiv rubiniu. Părul negru şi cârlionţat îi ieşea din bonetă, acoperindu-i fruntea.

Tocmai când Henric ajunse în mijlocul încăperii parfumate a reginei, servitoarea aduse pe o tavă două pocale cu vin de Anjou. Regele se aşeză la masă, alături de consoarta sa. Aici va avea loc, fără îndoială, întrevederea cu Gauier. Spre surprinderea lui, Henric nu zări nici urmă de lumânări, baghete magice, borcane cu pudră sau poţiuni misterioase. Pe masă nu erau decât un pachet de cărţi şi pocalele lor de cristal.

Henric se aşeză confortabil în scaun, care scârţâi sub greutatea lui, şi simţi un nod în gât când o văzu atât de frumos gătită pentru întâlnire. Şi totuşi, Caterina nu-şi putea tăinui oboseala şi nici rotunjimea pântecului. Henric gândi că pruncul părea deja să-i domine trupul, cu mult înainte de-a face ochi. Cu toate că mai erau patru luni bune până la naştere, abdomenul ei era teribil de umflat.

— Domnul Luc Gauier, anunţă Lucrezia, pe măsură ce astrologul cobora grăbit treptele, înveşmântat în roba lui albastră.

— Maiestate, rosti el, făcând temenele în faţa regelui şi a patroanei sale.

Într-o mână ţinea o carte cu ieroglife egiptene, iar în cealaltă un astrolab, destinat observaţiei corpurilor cereşti. Ustensilele lui de nădejde, gândi Henric strâmbându-se. Gauier nu se deosebea cu nimic de Ruggieri, confidentul reginei, sau de ceilalţi mistici care erau atât de bine văzuţi la Curte. Gauier făcu încă o plecăciune şi se apropie de masă.

— Da, da, ia loc odată, rosti Henric nerăbdător, golindu-şi pocalul dintr-o înghiţitură. Înţeleg că ai ceva important să-mi spui.

Gauier bătu în retragere, intimidat de tonul batjocoritor al regelui. Judecata îi spunea să-şi ia instrumentele şi să-l lase pe cinicul rege în voia sorţii, dar ochii rugători ai reginei îl determinară să se aşeze la masă.

— Prea bine, rosti Gautier.

Se lăsă pe spate, închise ochii şi trase aer adânc în piept.

— În urmă cu câteva zile am avut o consfătuire cu regina, şi am ajuns să mă tem pentru siguranţa Maiestăţii Voastre. Am înţeles că vă pândeşte un mare pericol. Stă scris şi în stele.

Henric chicoti. Astrologul îşi ridică privirile şi amuţi.

— Continuă, îl rugă Caterina.

Gauier luă încă o gură de aer.

— Pericolul vă pândeşte în luptă. O luptă împotriva unui singur vrăjmaş, într-un spaţiu închis, în al patruzeci şi unu-lea an al Maiestăţii Voastre.

Gauier îşi aţinti privirile spre rege, al cărui chip încremenise preţ de o clipă. Mâinile sale zăceau nemişcate pe masă. Orice urmă de aroganţă dispăruse. Încurajat de-această subită preschimbare, misticul continuă:

— Dacă Maiestatea Voastră va trece cu bine de-această încercare, veţi avea şaizeci şi nouă de ani de trăit. Aşa scrie în stele.

De data aceasta, regele îl privea încruntat, iar pe chipul său se citea iritarea. Scepticul îşi intrase din nou în drepturi.

— Ce spui tu, domnule, e ridicol şi lipsit de temei. Nu privesc cu ochi buni prezenţa ta în preajma reginei şi mai ales faptul că o sperii cu astfel de profeţii sinistre!

— Nu te opri, domnule Gauier, spune tot ce ai de spus.

— Prea bine, doamnă, pentru dumneavoastră. Maiestate, mai demult am prezis că veţi urma la tron tatălui vostru.

Gauier se aplecă spre rege şi îi vârî un pergament sub nas.

— Maiestatea Voastră va găsi că profeţia a fost tăcută în 1536, mult înainte ca fratele vostru mai mare să-şi găsească sfârşitul.

Henric deschise hârtia, sub privirile triumfătoare ale misticului.

— După cum vedeţi, documentul a fost semnat atât de regină, cât şi de domnul Strozzi, precum şi de alţi domni venerabili de la palat.

Henric o privi pe Caterina, ai cărei ochi negri şi bulbucaţi îl

implorau să se-ncreadă în vorbele astrologului, apoi îşi coborî ochii asupra documentului. Gauier n-avea de unde să ştie că fratele lui, François, va muri. Pe-atunci nimeni nu se aştepta ca el să fie rege vreodată. Se chinui totuşi să păstreze masca regalităţii, deşi trupul îi era încordat şi pumnii încleştaţi. Ce-ar fi zis Diane dacă s-ar fi luat după vorbele unui prezicător?

— Domnule, rosti el într-un târziu. Nu tăgăduiesc spusele dumitale, dar află că nu mă tem să mor de spada altuia, dacă se dovedeşte un adversar viteaz şi dacă îmi voi apăra gloria dobândită pe-această lume.

Caterina îl fixa cu privirile. O podidiseră lacrimile, ca de-obicei, dar nu îndrăznea să spună ceva.

Sătul de chipurile lor posace, Henric se ridică şi clătină din cap.

— Prea bine, domnule Gauier, dacă nu mai e altceva…

Când văzu că nimeni n-are de gând să-i răspundă, părăsi iute încăperea.

După ce redeveni stăpân pe gândurile sale şi se-ndepărtă suficient de Caterina, Henric hotărî că profeţiile erau rodul întâmplării şi nu-şi mai bătu capul cu ele. La urma urmei, oricine putea să scrie asemenea preziceri, în speranţa că-i vor servi măririi dacă se vor adeveri. Gauier ar fi putut să scrie mai multe prorociri şi să se înfăţişeze cu cea potrivită la timpul potrivit. Cu atâtea molime şi războaie, nu era de neaşteptat ca unul dintre fraţi să moară, iar prezicătorul ştia asta. În timp ce străbătea coridorul întunecat, Henric decise că scrisoarea era urzeala bine ticluită a unui oportunist de prima mână. De oameni ca el era plină Curtea.

În privinţa presupusei sale morţi într-o luptă de unu la unu, Henric se gândi la pravila Franţei, care interzicea regelui să intre într-un duel. Era de neconceput să sfârşească astfel. Henric se scutura cu repeziciune de toate spaimele adunate în camera Caterinei. Misticii şi prezicătorii erau slujitorii diavolului.

N-ar fi trebuit să dea ascultare aiurelilor unui asemenea ticălos. Dar teama se strecură din nou în sufletul său, trezindu-i vechi amintiri, din alt loc şi alt timp. Era în Cauterets. Bătrâna din hanul micuţ. Henric nu-şi amintea chipul bătrânei, dar cuvintele ei îl însoţiseră de-a lungul anilor. Îi spusese lui Diane cu o credinţă de nezdruncinat că va aduce pe lume trei copii, deşi căsnicia o binecuvântase doar cu doi. Acum ei doi aveau o fiică – al treilea copil. Dar ultimele ei cuvinte îl atinseră cel mai mult, deşi pe moment nu le dăduse importanţă, gândind că se referă la relaţia dintre ea şi tatăl lui. În prezent nu mai era atât de sigur. „Ai puterea să conduci, să schimbi, rostise bătrâna. Într-o bună zi vei deţine o putere mai mare decât îţi poţi închipui, iar soarta multora va atârna de poruncile tale. Iar această putere o vei primi de

la persoana care te iubeşte mai presus de orice.” Fireşte! La el se referea, şi nu la tatăl său!

Henric iuţi pasul, apoi o luă la goană. Diane îl aştepta în capelă. Era disperat să o vadă. Urmau să se roage amândoi lui Dumnezeu şi să risipească acea aură întunecată pe care misticul soţiei sale o aruncase asupra sa.

La ceremonia de încoronare, Henric jurase să stârpească erezia din regat, şi ca *Roi très Chretien*{32}, îşi luase jurământul în serios. Tatăl său pendulase de la simpatie pentru reformaţi până la măsuri de-o cruzime greu de închipuit, dar Henric era statornic în credinţa lui. Era un catolic devotat, la fel ca mai toţi demnitarii de la Curte. În plus, ştia că e de datoria lui să scape Franţa de primejdia Reformei, care urma să rupă în două şi ţara, nu numai Biserica. Şi totuşi, în pofida hotărârii sale, erezia se răspândise. Nu mai era de mult privilegiul aristocraţiei sau un simplu subiect de conversaţie pentru nobili plictisiţi. Mesajul pătrunsese în rândurile prostimii, de la negustori la cizmari şi croitori. În fiecare orăşel din Franţa aveau loc tainice întruniri nocturne, cu o regularitate şi o fervoare greu de înăbuşit. Însă nu atât răspândirea ereziei, cât pedeapsa pentru eretici îl frământa adesea: arderea pe rug. În braţele calde ale lui Diane, rănile trecutului se vindecaseră, iar Henric devenise mai blând. Ideea că un om putea fi ucis cu o asemenea cruzime pentru credinţele sale îi tulbura nespus. Poate înţelegând fenomenul mai bine ar fi reuşit să reunifice aceste două facţiuni care zdruncinau ţara din temelii. Se sfătuise cu Diane şi cu cardinalul de Guise în miez de noapte, şi le spusese că e pregătit să plece urechea la revendicările protestanţilor. Înarmat cu suficientă răbdare, ar fi reuşit să înţeleagă de ce se îndepărtaseră de sânul Bisericii şi poate ar fi găsit o soluţie să-i aducă înapoi.

— Charles, vreau să vorbesc cu un prizonier, îi spusese regele lui Guise. Cu cineva care nu se teme să vorbească despre credinţa lui.

— Cu tot respectul, maiestate, aşa ceva e de neconceput. Aceşti oameni nu sunt doar duşmanii coroanei, ci şi ai lui Dumnezeu.

— Trebuie să punem cumva capăt acestei dezordini. La urma urmei, dacă nu ne cunoaştem adversarul, cum putem nădăjdui să-l biruim?

Charles de Guise coborî treptele întunecate ale temniţei, chibzuind la vorbele regelui. Jos, în măruntaiele pământului, nelegiuiţii şi ereticii îşi aşteptau împreună sentinţa. Unii aşteptau să fie executaţi, iar alţii aşteptau ca moartea să-i izbăvească de duhoarea pestilenţială a propriilor excremente.

Charles trecu pe lângă văgăunele întunecate, fără a da importanţă gemetelor şi rugăminţilor îndurerate ale nefericiţilor lipsiţi de nume şi chip. Era încredinţat că toţi păcătuiseră. Îşi meritau soarta. Făcu o cruce şi străbătu în continuare culoarul îngust şi întunecat.

În cele din urmă pătrunse într-o nişă unde temnicerul avea o măsuţă, o lampă şi nişte dosare ale celor pe care îi păzea.

— Nu, nu. N-am ce face cu ăştia! rosti el, trântind dosarele pe masă. Găseşte-mi unul mai puţin învăţat. Ăştia-s cu toţii oameni de litere. Dacă au ocazia să discute cu Maiestatea Sa despre erezie, s-ar putea să-l atragă de partea lor.

Cardinalul luă mormanul de dosare, din care trei fuseseră scoase. Temnicerul aduse torţa mai aproape, ca să-i înlesnească lectura. După câteva clipe, cardinalul se decise asupra unuia, iar pe chipul său înflori un zâmbet.

— Pe ăsta-l vreau. Unul mai bun nici că se putea.

— Dar eminenţă, ăsta-i un biet croitor. Ce să-i spună el regelui?

— Întocmai, domnule. Pregăteşte-l pentru Maiestatea Sa şi fă-i o baie. Îmi voi trimite oamenii peste un ceas, să-l ridice.

Guise se răsuci pe călcâie şi porni înapoi pe lungul coridor ce avea să-l scoată pe strada Saint-Antoine, în aerul curat al libertăţii. Îşi plecă privirile şi grăbi pasul, până ce fu nevoit să se oprească, pentru a lăsa un cordon de prizonieri legaţi în lanţuri unul de celălalt să treacă. Paznicul discuta cu alt însoţitor, iar prizonierii îi tăiaseră calea. Charles încercă să-şi ferească privirile. Duhoarea era de nesuportat. Deţinuţii erau murdari şi amărâţi, iar el urma să cineze cu doamna Diane. Prizonierii nu se mişcară, iar el nu putea să treacă fără să-şi frece veşmântul mătăsos de zdrenţele lor mizerabile, maronii.

La un moment dat, cardinalul îşi înălţă fără voia lui ochii. Ar fi preferat să evite privirile lor fioroase, dar găsi cu neputinţă să-şi abată ochii de la unul dintre ei. Era al treilea dintr-un şir de zece, dar era mai înalt ca restul şi îşi ţinea capul semeţ – greu de trecut cu vederea. Bărbatul se uita pieziş la el, din spatele unui chip soios, tuciuriu, acoperit de păr alb. Îşi scoase la iveală dinţii gălbejiţi într-un rânjet ce spunea că-l recunoscuse. Ar fi putut să fie un prizonier obişnuit, dar ochii îl trădau. Se priviră numai o clipă, dar Charles fu sigur că îl cunoştea de undeva, însă, înainte să-l identifice, paznicul se întoarse, strigă un ordin şi prizonierii porniră din loc.

De cum ieşi din acea pivniţă puturoasă, amintirea bărbatului se afundă în adâncurile minţii sale, dar avea să iasă mai târziu la iveală, în casa luxoasă a ducesei de Valentinois, sub imperiul acelor ochi tulburători.

Noua reşedinţă a lui Diane era hotelul parizian d'Etampes, de pe strada Saint-Antoine, o clădire uriaşă din piatră albă. Cumpărase această proprietate la insistenţele lui Henric, pentru a fi mai aproape de palatul regal.

De când începuse să se teamă de otravă, Henric hotărâse că nu e sigur să-şi ţină soţia şi amanta sub acelaşi acoperiş. Preocupările tot

mai făţişe ale Caterinei pentru alchimie şi asocierea ei cu anumiţi maeştri ai otrăvurilor îi sporeau temerile. Când unul dintre spiţerii regali îl informase de existenţa unei otrăvi care ucide într-atât de lent încât nu poate fi detectată, pusese piciorul în prag.

Hotelul de Graville, cum fusese redenumit, era un conac măreţ şi impunător, construit în cea mai mondenă zonă a Parisului, pe un bulevard străjuit de pomi, strategic amplasat între palatul regal Les Tournelles şi hotelul de Guise. Diane nu acceptase ca Henric să i-l cumpere, astfel că regele poruncise să fie mobilat în alb şi negru, şi angajase o cohortă de servitori, pentru a-i face o surpriză.

Ducesa de Valentinois era în continuare madame Diane pentru apropiaţi, iar suita ei era destul de restrânsă. Prefera compania unui număr mic de prieteni devotaţi, unei adunături pestriţe, tributare fostei stăpâniri. Era lucru mare să ospătezi la masa ei sau să citeşti poezii alături de ea. Stima de care se bucura cineva la Curte nu mai era dată de poziţia sa, ci de cât de des lua masa la Hotel de Graville.

Charles de Guise stătea alături de Diane şi de rege în sala de mese a conacului. Se lăsase pe spate, cu capul sprijinit de spătarul catifelat şi privea picăturile de ceară ce se scurgeau pe faţa de masă brodată. Băuse mai mult vin ca de-obicei, pentru a alunga amintirea sordidă a Conciergeriei, dar fără prea mare succes. Regele tocmai o săltase pe Diane în poală şi o sorbea din priviri. Schimbau şoapte dulci, şi pentru prima oară după multă vreme, descoperi că nu-i mai păsa ce zic.

De cealaltă parte a mesei, Saint André şi Bourbon discutau aprins despre arhitectura franceză şi cea italiană. Măcar atât auzea şi el. Puţine lucruri îl interesau mai mult decât arhitectura, şi cu toate acestea nu interveni. Era în continuare bântuit de identitatea misteriosului prizonier pe care-l văzuse în acea după-amiază. Cine putea să fie? Îl ştia cu adevărat sau doar îi amintea de cineva?

După-masă, privirile tuturor se îndreptară spre cele două uşi mari şi negre, pe care fusese gravată stema regală, în aşteptarea deţinutului. Henric nu vedea în interogarea prizonierului pricină de amuzament, ci dorea cu-adevărat să afle mai multe despre Reformă. Spre dezamăgirea lui, oaspeţii săi râdeau şi trăncăneau, de parcă urmau să asiste la ultimul act al unei drame. Nu părea să le pese câtuşi de puţin că soarta unui om avea să fie decisă în acea încăpere.

— Aş vrea dintr-odată să se termine totul, îi şopti regele lui Diane. Intenţiile mele erau dintre cele mai bune, dar mi-e teamă că n-am reuşit să-i conving şi pe ceilalţi.

— Poţi oricând să contramandezi, *chéri.*

— Nu. Am promis că-l voi asculta pe acest om. Mă voi ţine de promisiune.

Prizonierul adus în faţa regelui era un om plăpând, obişnuit, cu faţă osoasă şi ochi mici, albaştri. Se împleticea prin încăpere, târât în

lanţuri de doi paznici. Dar nu înfăţişarea lui surprinse audienţa, ci atitudinea sa. Se purta semeţ şi era plin de încredere, de parcă ar fi venit în calitate de invitat, nu de osândit.

Croitorul parizian se înfăţişă dinaintea regelui şi a lui Diane, şi răspunse în cuvinte puţine, dar concise la interogaţiile oaspeţilor. Răspunsurile lui erau aceleaşi, indiferent de întrebare. Când fu întrebat de ce dispreţuieşte taina împărtăşaniei, răspunse obraznic, fără să şovăie măcar o clipă. În cele din urmă veni rândul regelui să-l interogheze. Henric se ridică şi se plimbă prin încăpere, cu mâinile la spate.

— Iată-te dar înaintea celor mai de seamă oameni ai Franţei. Recunosc că răspunsurile tale curajoase, chiar îndrăzneţe, m-au surprins. Niciuna din întrebările noastre nu te-a pus în dificultate. Şi acum ai ocazia să-i vorbeşti regelui tău.

Henric se apropie de prizonier, cu nerăbdare crescândă.

— Alţii în locul tău s-ar umili, căutând scăpare, dar tu preferi să rămâi trufaş până la capăt. Cum aşa?

Croitorul îl privi pe rege în ochi, cu şi mai multă încredere.

— Motivele mele, Maiestate, sunt simple. Dumnezeu cel Atotputernic m-a ales să vă dezvălui adevărata Lui lege. Nu mă îndoiam că într-o zi voi avea această ocazie. Aşa mi-a fost sortit şi-mi voi păstra demnitatea până la capăt.

Omul acesta pretindea că el, şi nu regele Franţei vorbeşte cu glasul lui Dumnezeu. Era prea mult. Henric ridică braţele a lehamite şi se întoarse la cercul său de prieteni care se strânsese în spatele său. Mai rămânea ca Diane să-i pună o întrebare.

— Mă dau bătut. Nu mai am nimic de adăugat. Madame, dacă vreţi să-i spuneţi ceva…

Înainte ca ea să răspundă, croitorul făcu un pas în faţă, îşi ţuguie buzele şi o scuipă pe rochie.

— Madame, sunteţi o femeie rea! Nu vă ajunge că aţi înveninat Franţa? Vă rog să nu vă amestecaţi otrava şi mârşăviile cu sfântul adevăr al Domnului, căci mi-e teamă că Atotputernicul va trimite o molimă peste rege şi peste întregul regat.

Henric se răsuci furios, se repezi la croitor şi-l înhăţă de guler.

— Cutezi? În genunchi, mârşavule! Mă auzi? În genunchi!

Când văzu că bărbatul nu se clinteşte, Henric îl împinse cu putere la podea. Nimeni nu avu curajul să intervină.

— Umileşte-te în faţa ei! Acum!

— În faţa lui Diane de Poitiers… niciodată!

Henric îl trase de păr, iar căpăţâna croitorului zbură înapoi.

— Madame! E doamna Diane, pentru tine şi pentru oricine vrea să-şi păstreze capul în prezenţa mea!

După ce deveni evident că prizonierul n-are de gând să se

cuminţească, Diane se ridică şi se retrase într-un colţ al încăperii.

Saint André puse o mână pe umărul regelui:

— Maiestate, mai bine lăsaţi gărzile să se ocupe de el.

Henric îl săgetă pe croitor cu privirile. Avea pumnii încleştaţi la pieptul lui, de parcă ar fi fost gata să lovească în orice clipă.

— Ai noroc, domnule, că nu te omor eu cu mâna mea! Moartea ta va fi mult mai puţin dureroasă pe mâna călăilor decât dacă te-ar fi lăsat în seama mea! Piei din ochii mei! Luaţi-l de-aici! Să fie judecat imediat. Nu mai vreau să am de-a face cu el.

Prizonierul, care nu rostise nimic în apărarea lui, fu târât afară din sala de mese. Ceilalţi oaspeţi încercară să reia discuţiile începute adineauri, în timp ce Henric se duse la Diane. Un paj tânăr îi curăţa rochia cu o cârpă umedă. Când simţi apropierea regelui, Diane îi porunci pajului să plece.

— Îmi pare rău, şopti ea, fără să-l privească în ochi.

— Pentru ce Dumnezeu să-ţi pară rău?

— Pentru că te-am pus într-o situaţie neplăcută în faţa supuşilor tăi.

Henric nu-şi găsi cuvintele. Simţea un amestec de furie oarbă pentru bărbatul care o jignise şi tandreţe fără margini. Dorea să o ferească de orice rău. Îşi aşeză mâinile pe umerii ei şi îi şopti încet:

— Permite-mi să îi trimit de-aici, ca să ne putem retrage. Vreau să-ţi arăt cât de dragă-mi eşti.

— Vai, Henric, mi-e teamă că n-o să fiu deloc o companie plăcută.

— Aşa ceva e cu neputinţă. Te rog, *m'amie,* vreau să stau lângă tine.

Diane se întoarse şi îi zâmbi timid. În ochi i se citea încă durerea de care el aproape că uitase.

— Îţi mulţumesc pentru gândurile bune, *chéri,* dar aş vrea să stau singură pentru o vreme. Oh, te rog, nu-ţi mai face griji! O să fiu bine. Îţi promit.

— Mâine în zori plec la Saint Germain-en-Laye…

— Da. Poate e mai bine aşa.

— Dar vei veni la încoronarea Caterinei. Mi-ai promis.

— Ţi-am promis şi mă voi ţine de cuvânt.

Ar fi vrut să se împotrivească. Să spună orice ca s-o facă să rămână cu el, dar ar fi fost egoist din partea lui. Îşi desprinse cu greu mâna de umărul ei.

Ceilalţi oaspeţi o urmăriră discret pe ducesa de Valentinois părăsind încăperea.

Numaidecât, Henric îl chemă pe Charles de Guise.

— Du-te după ea, te rog.

— Desigur, Maiestate.

— Cred că acum are nevoie de sfaturile tale mai mult decât mine. Charles, orice-i spui, fii blând! E mai fragilă decât credeţi.

După căutări de un ceas, cardinalul o găsi pe Diane în paraclisul ei

privat. Şedea în genunchi pe băncuţa ei de catifea stacojie. Guise îngenunche lângă ea şi îşi făcu cruce. De cum îl văzu, Diane se ridică şi părăsi încăperea.

Guise o urmă şi ieşiră amândoi în grădină. Diane se lăsă pătrunsă de izul proaspăt al primăverii. Trandafirul moscat îi cuprinse nările şi o linişti. Charles observă că avea ochii roşii şi buzele umflate de plâns.

— Nu da importanţă vorbelor unui bătrân. Şi-a pierdut raţiunea şi judecata dreaptă de când a fugit din sânul Bisericii. Fără îndoială că diavolul îi îndrumă paşii acum.

— Nu-i vorba doar de croitor, deşi în cuvintele lui mi-am regăsit propriile-mi îndoieli.

Diane îl luă de braţ şi porniră pe poteca pietruită ce străbătea grădiniţa de legume din spatele bucătăriei, încercând să-şi înăbuşe lacrimile. Lui Charles nu-i scăpă acest amănunt.

— Mi-au ajuns şi alte zvonuri la urechi, continuă ea. La început, am crezut că sunt doar rodul invidiei. Dar acum nu ştiu ce să mai cred. M-am rugat la Dumnezeu. Am întrebat dacă n-aş putea să-l slujesc mai bine pe rege dacă aş risipi acest văl. M-am gândit să mă retrag la o mănăstire, să-l ştiu ferit de ispită şi de ocara poporului. Dar nu mi-a răspuns.

Charles rămase tăcut. Trebuia să cugete la cele spuse.

Diane de Poitiers era una dintre puţinele persoane de la curtea regelui pe care le respecta. Era sinceră şi directă. Aceste calităţi îl făcuseră să-i caute compania când o întâlnise pentru prima oară la Chenonceaux. Pe-atunci era doar un băieţandru. Ştia că propunerea ei trebuia luată în serios şi înţelegând acest fapt îl făcu să se simtă puternic, de parcă soarta Franţei atârna de vorbele lui. Diane nu era rece sau nemiloasă. În spatele măştii de discreţie pe care-o purta, Charles intuia o femeie obişnuită: tandră, nesigură şi gata să facă orice pentru a-l apăra pe bărbatul iubit.

În momentele de tăcere ce urmară, Charles chibzui la posibilităţile oferite de plecarea ei. Glasul ambiţiei aproape că îl asurzea. Dacă o încuraja în tentativa ei, influenţa lui şi a familiei sale ar fi crescut enorm. Brusc, în minte îi apăru chipul regelui. Amintirea îl purtă spre acea vară în care Diane căzuse pradă unei boli misterioase şi fusese nevoită să rămână la Anet. Regele rămase alături de el. Cu toţii observaseră transformarea şi nimeni nu se îndoia că era complet dependent de Diane. Charles atinse crucifixul greoi ce atârna la pieptul său şi o privi în ochi.

— Madame, misiunea care vi s-a încredinţat e mai importantă chiar decât o viaţă petrecută în slujba Domnului.

Diane îl privi surprinsă, dar nu rosti nimic.

— Sunt vremuri grele pentru Biserică. Lupul ereziei pândeşte la uşă şi zi de zi încearcă să ne înfulece. V-am văzut adesea alături de

Maiestatea Sa şi ştiu că vă este devotat trup şi suflet. Ca slujitor al Domnului, cred cu tărie că numai dumneavoastră aveţi puterea să-l ţineţi pe calea cea bună.

— Ce-i drept. Ştiu că are încredere în mine, dar oare preţul plătit nu-i prea mare?

Diane lăsă mâinile să-i cadă moale pe lângă trup şi se uită la porni.

— Oh, Charles, zi de zi, de cum deschid ochii, păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu şi a Bisericii. Au început să-mi spună „curtezana Maiestăţii Sale". Mai demult credeam că nu există vorbă mai batjocoritoare pentru o femeie. Am aflat între timp că ascunde un adevăr dureros.

Charles aşeză o mână pe umărul ei.

— Şi-atunci, cum altfel să-ţi găseşti salvarea decât amintindu-i regelui să-şi îndeplinească obligaţia de a-i persecuta pe eretici? Numai tu poţi să faci asta, doamnă! Regele ascultă de tine.

Diane se întoarse spre el şi ochii ei rugători îi muiară pe loc hotărârea.

— Dar ca să fac ce-mi ceri, va trebui să mă adâncesc în preacurvie, pentru restul vieţii mele şi a regelui meu. Mi-e teamă că Dumnezeu nu se va îndura de mine.

Şi chiar în acea clipă, fără niciun temei real, îşi aminti. Să fi fost imaginea castelului Chenonceaux, unde îl întâlnise în urmă cu atâţia ani, sau chipul ei brăzdat de suferinţă, pe care-l mai văzuse o singură dată, chiar în acea seară, când o întâlnise la micul castel de pe râu... nu ştia cu siguranţă. Ştia în schimb cine este bărbatul pe care-l văzuse în acea după-masă. Bărbatul care-i furase privirile în sordida închisoare pariziană nu era altul decât fostul amant al ducesei de Valentinois, Jaques de Montgommery.

— Sigur te-ai înşelat, rosti François de Guise.

Pe chipul lui supt şi osos se citea mirarea.

— Şi eu am crezut la fel, răspunse Charles într-un târziu, mult mai calm decât fratele său. Credeam că aşa ceva e cu neputinţă într-o epocă civilizată. Şi dacă n-aş fi recunoscut ochii ăia, îţi garantez că aş fi renunţat la acest gând. De i-ai fi zărit, François, ţi s-ar fi risipit orice îndoială.

Cei doi fraţi priveau o tapiserie uriaşă ce acoperea peretele, recent amplasată în salonul mare al hotelului de Guise. Tapiseria descria povestea lui Sisif, regele Corintului, care fusese osândit să împingă la nesfârşit un bolovan uriaş. Charles îndrăgea povestea pentru că-i amintea de strădaniile familiei sale de a escalada culmile puterii.

— De când îl ştiu eu pe Montgommery era bine înfipt la Curte, spuse François. Poziţia lui de căpitan al Gărzii Scoţiene a fost mereu în siguranţă.

— Poate în vechiul regim, nu în ăsta. Ştii prea bine că regele îl detestă, şi cunoşti motivul. Bănuiesc că Henric a aşteptat clipa propice să se descotorosească de el, aşa cum a făcut cu toţi nedoriţii din suita tatălui său. Nu, dragul meu frate, nu mă înşel. Căpitanul Montgommery zace în temniţă. Îmi pun capul la bătaie.

François îşi mângâie barba roşcată.

— Deci asta s-a ales de căpitan după ce-a provocat dezastrul de la Lagny-sur-Marne. Am auzit că regele i-ar fi confiscat pământurile şi că a căzut în dizgraţie după ce a provocat acel masacru fără rost. Dar n-aş fi crezut că…

— Povestea despre aventura lui cu ducesa de Valentinois oricui dorea să-l asculte. Până în cele mai mici detalii. Îmi închipui că dragul nostru căpitan plăteşte pentru gafele sale militare şi pentru făloşenia lui deopotrivă.

— Acum că stau mai bine să mă gândesc, nu cred că-i mare pagubă. Rareori mi-a fost dat să întâlnesc un om aşa trufaş şi încrezut.

— Nu-l uita pe conetabilul Montmorency, zâmbi Charles.

— Într-adevăr.

Cei doi fraţi se îndreptau spre o canapea mare, îmbrăcată în brocart verde-auriu.

— Trebuie numaidecât s-o înştiinţezi pe doamna Diane, rosti François într-un sfârşit.

Cardinalul îl ochi, în timp ce se aşezau.

— M-am gândit la opţiunea asta. Dar nu văd la ce ar servi.

— Charles, mă dezamăgeşti! Nu-ţi aminteşti ce spunea unchiul nostru despre valoarea jocului de şah? Ei bine, am descoperit cu

trecerea anilor că avea perfectă dreptate. Strategie. Totul este strategie. Când doamna Diane va descoperi ce soartă s-a abătut asupra căpitanului, va face tot ce-i stă în putinţă să-l scape. Poţi să-ţi imaginezi pentru o clipă reacţia regelui, care vede în ea altarul sufletului său?

— Dar dacă se va rupe relaţia dintre ei? întrebă cardinalul.

— Întocmai, iubitul meu frate. Ce putere va mai avea regele, odată ce femeia care-l joacă pe degete nu va mai fi în preajma sa?

— Credeam că o placi pe doamna Diane.

— Nu zic nu. Dar înainte de toate vine binele familiei, şi aici nu mai e loc de amabilităţi.

— Nu uita că fiica ei e soţia fratelui nostru şi deci, prin alianţă, Diane de Poitiers face parte din familia noastră. Şi la o adică, nu te gândeşti că planul ăsta s-ar putea întoarce împotriva noastră? Maiestatea Sa ar renunţa mai degrabă la toată suita lui decât s-o piardă pe doamna. Dacă ne-ar prinde cu mâţa-n sac…

— Cum să ne tragă la răspundere pentru aşa ceva? N-am făcut altceva decât să livrăm vestea, lăsând soarta să lucreze mai departe. Ah, mii de draci, frate, e de-a dreptul savuros!

— Poţi fi tare nemilos, François, rosti Charles, clătinând din cap. Uitasem acest amănunt despre tine. Are rost să-ţi amintesc că numai datorită ei am ajuns în poziţiile astea?

François sări ca ars şi se aplecă ameninţător deasupra fratelui său.

— Eu sunt primul născut, Charles, şi ştii că nu poţi să mi te împotriveşti.

— Deci la asta am ajuns.

Cardinalul tăcu pentru câteva clipe. Rămase cu privirile pierdute, de parcă dus pe gânduri, tocmai pentru a-i pune la încercare răbdarea mărginită.

— Ei bine, mai am un drum de făcut după încoronarea reginei. Iniţial, trebuia să plec în Ferrara, pentru a încheia înţelegerea pentru căsătoria ta. Dar am stat mai bine să mă gândesc şi am hotărât să nu mai plec. La urma urmei, tu eşti fratele cel mare şi cu siguranţă te-ai descurca mult mai bine.

— Mi se pare mie sau fratele meu mai mic mă ameninţă? făcu François, cu sprâncenele ridicate.

— Vai, ce cuvânt urât! Nu este o ameninţare. Îţi aminteam doar de talentul meu de persuasiune. Se pare că unchiul nostru nu te-a învăţat niciodată că jocul de şah solicită multă răbdare. Mergi pe mâna mea în această chestiune cu doamna. Te asigur că tăcerea mea vizează interesul familial. Când se va-mplini sorocul, amândoi vom fi mulţumiţi. Îţi dau cuvântul meu.

Henric îşi zări fiicele de cum coborî de pe cal. Şedeau pe o pătură înflorată la umbra unui fag, în capătul curţii. Elisabeta şi Diane lucrau

la broderiile lor, iar micuţa Mary, regina scoţienilor, care tocmai împlinise şase ani, primea lecţii de lăută. Erau vegheate de-un cordon întreg de lorzi şi dame de curte. Acordurile simple cântate de Mary se pierdeau în vânt şi îl făcură să zâmbească. Era mereu fericit să constate cu ochii lui că fetiţele lui erau bine îngrijite, aşa cum îi scria Humières.

A doua zi după incidentul cu croitorul, Henric fu nevoit să părăsească Parisul, cu destinaţia Saint Germain-en-Laye. Urma să asiste la slujba de seară alături de săteni şi să atingă mâinile bolnavilor de scrofuloză. După cele întâmplate, n-ar fi vrut s-o lase pe Diane singură în Paris, dar ştia că datoria faţă de supuşii lui avea mereu întâietate. Încercă să alunge grijile în timp ce-şi privea fetiţele şi grupul de supraveghetori care nu aflaseră încă de sosirea lui. Făcu vreo câţiva paşi în spatele unei tise, pentru a fi ferit privirii.

Diane avea paisprezece ani şi se vedea de la distanţă că era o domnişoară tare frumuşică. Era singurul dintre copiii lui care-i moştenise părul negru ca smoala şi tenul măsliniu, trăsături ce contrastau puternic cu ochii deschişi ai mamei sale. Simţi un junghi în inimă la gândul că trebuia s-o mărite cu nepotul papei, din interese politice. Dar cu toate încercările sale de-a o aduce în rândul copiilor săi legitimi, Diane era totuşi un bastard. O asemenea uniune puternică îi garanta că, indiferent de soarta lui, Diane avea s-o ducă bine. Într-o bună zi avea să înţeleagă şi să accepte, chiar şi fără tragere de inimă, raţiunile pentru această căsătorie, aşa cum acceptase şi el mai demult.

De la adăpostul tisei îşi cercetă fiecare fiică în parte. Frumuşica de Mary, micuţa Elisabeta. Apoi observă că printre supraveghetorii lor se afla şi Lady Flemming. Stătea în spatele reginei scoţienilor, râzând când aceasta greşea tonul piesei pe care o cânta. Henric o studie mai îndeaproape şi nu reuşi să-şi dea seama ce anume i se păruse atrăgător la ea în acea noapte, în camera fiicei sale. Râdea grosolan, era plinuţă şi mult prea dintr-o bucată.

— Să le înştiinţez de sosirea Maiestăţii Voastre şi că doriţi să le vorbiţi? îi şopti Saint André.

Dar înainte să-i răspundă, Diane îşi ridică privirile şi-l zări.

— Papa! strigă ea.

Aruncă broderiile cât colo, îşi suflecă fustele şi o luă la goană. Elisabeta, care împlinise de curând cinci ani, venea în urma ei. Henric se aplecă şi le luă pe amândouă în braţe. După câteva minute de săruturi şi îmbrăţişări, regina Mary şi guvernanta ei se apropiară.

— Credeam că n-o să vii până joi! rosti Diane. Domnul Humières zicea că ai fost nevoit să amâni vizita. Dar ce surpriză minunată!

Elisabeta îşi încolăci braţele de gâtul lui Henric şi se aşeză pe genunchiul său.

— François, Elisabeta şi cu mine am pregătit o piesă pentru tine şi

pentru doamna Diane, rosti fiica lui cea mare. Din nefericire, fratele nostru îşi uită mereu replicile şi nu cred că vom reuşi să dăm o reprezentaţie până sâmbătă. Privi în jur şi întrebă brusc: Unde e doamna Diane? Nu te-a însoţit? A promis că o să vină!

Doamna Flemming se apropie cu fetiţa cea mică, tocmai când Diane începu să întrebe despre maică-sa.

— Îmi pare rău, micuţa mea, dar doamna Diane a fost reţinută de nişte treburi urgente la Paris. Dar îţi trimite toată dragostea ei.

Când Henric se ridică din nou, se găsi faţă în faţă cu doamna Flemming, care stătea înaintea lui într-o rochie mai potrivită pentru un bordel decât pentru a fi în preajma copiilor. Era o ţesătură purpurie de damasc şi, precum cea purtată în ultima ocazie când se întâlniseră, şi aceasta era despicată până la cel mai coborât nivel al sânilor pe care decenţa îl permitea. Atât platca rochiei, cât şi gluga ei erau din catifea neagră. Culorile contrastau cu părul ei roşcat în cel mai curajos, dar nepotrivit fel pe care îl văzuse.

Micuţa regină şi guvernanta ei făcură o plecăciune în faţa regelui, iar Henric se strădui să-şi îndrepte atenţia spre cea mai tânără dintre cele două. Se plecă din nou şi îi luă mâna sub privirile uneia dintre propriile sale fiice.

— Bine aţi venit acasă, Maiestate. Mă bucur să vă văd din nou, spuse ea.

Regele zâmbi, mulţumit de efortul pe care micuţa regină îl făcuse să-i vorbească, de astă dată în franceză.

— Trebuie să fi muncit din greu, fiica mea, de când ne-am întâlnit ultima dată, răspunse el, zâmbind.

Chipul fetiţei se lumină în felul ştiut doar de un copil la auzul laudei unui părinte.

— A dorit să-i facă o surpriză Maiestăţii Voastre, rosti doamna Flemming.

— Asta a şi făcut.

Henric se ridică şi din nou se găsi faţă în faţă cu „inimoasa" frumuseţe scoţiană.

— Se pare că faci o treabă admirabilă cu regina, doamnă Flemming.

— Construcţia cuvintelor îi aparţine, Maiestate, însă vă asigur că sentimentele din spatele acestora sunt împărtăşite de noi amândouă.

Apoi îi afişă acelaşi zâmbet ştirb de care regele uitase până în acea clipă. Înainte să apuce să răspundă, guvernanta se aplecă să le mâne pe tinerele fete înapoi la treburile lor.

— Haideţi, doamnelor. Cu siguranţă Maiestatea Sa vrea să se odihnească înainte de cină.

Se întoarse să plece, apoi se opri şi se răsuci spre el. Avea o expresie mai castă, aproape sfioasă, de parcă ar fi fost cu totul altă persoană.

— Maiestatea Voastră are de gând să ia cina cu copiii în seara asta

sau preferaţi să mâncaţi de unul singur?

— Nu. Desigur că nu, reuşi el să spună fără să se uite la ea. Voi cina în compania familiei, ca de fiecare dată când sunt aici.

— Atunci o voi pregăti, cu mare plăcere, pe regina Scoţiei să vă însoţească.

Când se întoarse, fustele i se învolburară în urmă. Parfumul ei, o combinaţie de portocale şi mirodenii, se întrepătrunse cu briza de vară din jurul lor. Cardinalul de Guise, care stătuse lângă rege pentru întregul schimb de replici, suspină.

— Vai! Dacă nu eram un om al Domnului, cred că aş fi îndrăgostit până peste cap.

Henric îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Dar, slavă Cerului, eşti un om al lui Dumnezeu şi, vorbind şi pentru Sfântul Părinte, ţi-am fi recunoscători dacă ţi-ai aminti lucrul acesta!

În acea seară, regele cină în odăile sale, şi nu în sala de mese. Şedea între fiica sa Diane şi Maria, regina Scoţiei. Delfinul, François şi Elisabeta, cei mai zvăpăiaţi dintre odraslele regale, erau ţinuţi la o parte. Erau obligaţi să se comporte cum se cuvine de către domnul şi doamna d'Humières, care şedeau la celălalt capăt al mesei. Cei mai tineri doi copii ai regelui nu asistau la banchetul tatălui lor; Claude nu împlinise încă doi ani, iar Louis era bolnav mai tot timpul de la naşterea lui în toamna precedentă.

— Papa, am înţeles că în curând mă vei da în căsătorie, începu Diane, luând altă prună glazurată din tava de argint şi apoi uitându-se fix la tatăl său.

Henric fu luat prin surprindere, nu doar de ce spusese ea, ci şi de modul în care o spusese. Voise să-i spună la timpul potrivit şi într-o discuţie particulară. Însă la curtea regală bârfa circula mai iute decât gândul, iar acum totul era scos la lumină.

— Şi ce crezi despre asta? întrebă el prevăzător.

— Dacă tu l-ai ales pentru mine, papa, sunt sigură că e un om bun. Nu mă voi opune voinţei tale.

În pofida cuviincioaselor ei cuvinte, Henric îi citi tristeţea de pe chip. Îşi spuse că fiica sa îşi asumă povara datoriei cu aceeaşi graţie ca şi mama ei.

— Vai, mă tem că în spatele frumoşilor tăi ochi se ascund mai multe lucruri decât m-ai lăsa tu să cred.

Diane îşi coborî privirea, căutând în mod inconştient să ascundă acea parte a ei care ar fi dat-o de gol. Henric îi ridică bărbia cu degetul.

— Ce e acum, *ma mignonne?* Nu avem secrete unul faţă de altul, nu-i aşa?

Tânăra aruncă o privire prin încăpere. Charles şi François de Guise

se aflau prea aproape. Nu putea vorbi între patru ochi cu regele. Îşi şterse cu grijă colţurile gurii cu un şerveţel brodat, apoi se ridică de la masă şi se scuză. Ieşi pe o uşă de sticlă, care dădea spre terasa de marmură. Henric o urmă.

Afară, rămaseră multă vreme unul lângă altul, ascultând în tăcere sunetele venite de la muzicienii de Curte. Dar curând corzile acestora pierdură lupta cu muzica nocturnă a greierilor din tufişurile de sub ei.

— Sunt îndrăgostită, papa, rosti ea într-un sfârşit.

— Îndrăgostită? De cine?

— Nu contează numele lui, deoarece mi-e imposibil să fiu cu el. E un simplu membru al gărzii Maiestăţii Voastre, nu cineva demn să-mi fie soţ. Deşi înţeleg şi accept lucrul acesta, nu-mi pot reţine o nemărginită senzaţie de pierdere la gândul că voi fi nevoită să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

Henric rămase năucit. Îşi privi cercetător fiica, pe care o credea a fi imaginea sa în oglindă. Văzu în ea aceeaşi vulnerabilitate, aceeaşi sensibilitate. Durerea pe care o simţea acum era aceea a unei vechi răni, încă neînchise. Era amintirea propriului său început cu Diane, când fusese nevoit să i-o cedeze lui Montgommery fiindcă trebuia să-şi îndeplinească îndatoririle.

Amintirea legăturii dintre Diane şi Jacques de Montgommery încă îl bântuia. Fusese întotdeauna singura pată de pe ceea ce Henric credea a fi idila imaculată cu zeiţa sa. Nu-şi revenise vreodată din gelozia amară asupra legăturii dintre ei după ce fusese forţat să se însoare cu Caterina. Însuşi gândul că un alt bărbat putea pune stăpânire pe inima, pe trupul ei, pe care Henric îl credea menit doar pentru el, era intolerabil. Însă faptul că Montgommery o cunoscuse astfel pe Diane a sa, iar apoi destăinuise totul de parcă ar fi fost o bârfă ieftină, îl umplea de o gelozie turbată, pe care ar fi făcut orice să o răzbune… Orice.

Henric trase aer în piept.

— Diane, oricine ar fi, vreau să-mi promiţi că nu te vei vedea cu el niciodată.

— Dar, papa, mi-e cel puţin prieten, aşa cum doamna Diane ţi-e prietenă ţie.

— Promite-mi, copilă! Te vei căsători cu ducele de Castro şi am încheiat discuţia. Crede-mă, ştiu cum te simţi, dar trebuie să înţelegi că e de datoria ta să-l părăseşti şi să te căsătoreşti cu omul care ţi-a fost ales.

— Aşa cum a fost datoria ta să o părăseşti pe doamna Diane ca să te căsătoreşti cu regina?

Henric îşi duse mâna la piept. Cuvintele ei ar fi trecut drept insolente, însă tonul pe care le rostise era atât de sincer încât nu-i găsi nicio vină. Tensiunea dintre tată şi fiică se risipi.

— Cu ea ai vrut să te însori, nu-i aşa, papa? În schimb, te-au făcut să te însori cu Maiestatea Sa, fiindcă aceasta îţi era datoria.

— Da, *ma mignonne,* am vrut să mă căsătoresc cu ea, chiar foarte mult, spuse Henric, luând mâna fiicei sale şi întorcându-se spre ea. Iar asta mă va însoţi în mormânt drept cel mai mare regret al vieţii mele.

Diane îşi întoarse chipul. Îşi îndreptă privirea spre castanii ce foşneau în grădină şi nu scoase o vorbă.

— Ce e, Diane? Nu mă crezi?

— Papa, mi-e teamă să-ţi pun o întrebare prea îndrăzneaţă, chiar şi din partea mea.

— Pune-mi orice întrebare vrei.

Când se întoarse spre el ochii-i luciră în lumina lunii şi doar pentru o clipă Henric avu impresia că o priveşte pe mama ei.

— Pot să înţeleg despre regină. Aceea era datoria ta. Dar dacă ai iubit-o pe doamnă atât de mult precum spui, de ce m-ai avut cu altă femeie?

Cuvintele ei erau tot sincere. Fata nu-l întrebase vreodată despre povestea presupusei ţărănci piemonteze pe care adevărata ei mamă o născocise. Cu faţa îmbujorată, Henric o conduse câţiva paşi spre o bancă de piatră. Se aşeză lângă ea şi îşi odihni coatele pe coapse. Cum putea să explice de ce îi fusese infidel unei femei pe care o venera? O infidelitate care nici nu se întâmplase. Totuşi, simţi că fiica lui merita o explicaţie. Se strădui să găsească una demnă de fiica pe care o adora.

— Sunt lucruri care se întâmplă uneori între adulţi, începu el încet. Facem greşeli, luăm decizii pe care cu greu le putem explica mai târziu, când ne vedem nevoiţi să o facem. Dar trebuie să mă crezi, *ma mignonne,* că orice am făcut, orice ar fi făcut doamna, nu ai de ce să te îndoieşti de dragostea pe care amândoi ţi-o purtăm. Pentru mine, e cel mai important lucru ca tu să ştii asta.

Fata îl sărută pe obraz şi îl privi în ochi.

— *Papa,* ştii ce îmi doresc? Mai mult decât orice altceva, îmi doresc ca doamna Diane să-mi fi fost mamă. Da, asta e dorinţa mea. Am simţit-o dintotdeauna, chiar şi când eram foarte mică. Era atât de bună cu mine! Ştiu că probabil crezi că e ridicol din partea mea să am asemenea dorinţă, dar să fi fost născută dintr-o iubire atât de rară, precum cea dintre tine şi doamna…

Când îşi ridică privirea, îl văzu pe tatăl său palid la chip şi cu buzele întredeschise.

— Ce e, *papa?* Am spus ceva ce te-a nemulţumit? Vai, spune-mi, te rog, că nu eşti supărat!

Henric nu putea scoate vreun cuvânt. Simţea cum i se frânge inima. Toţi anii de minciuni, în care îi ascunsese adevărul, în vreme ce copila nu dorea altceva decât să fie tocmai cine era de fapt. Niciodată nu

dorise să-i destăinuie adevărul mai mult decât în această clipă. Însă făcuse o promisiune şi, indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu avea să dea înapoi. Nu acum.

— Nu. Sunt bine, crede-mă. Doar că eram puţin copleşit, văzând ce tânără demnă de admiraţie ai devenit, pe cale să te căsătoreşti. Nu ai de ce să-ţi faci griji, spuse el, luându-i din nou mâinile şi strângându-le cu blândeţe. Acum, vreau să-ţi spun ceva serios. E ceva ce vreau neapărat să-ţi spun, fiindcă, bănuiesc că ştii, ai fost întotdeauna preferata mea. Ştiu că e nedrept faţă de ceilalţi copii ai mei, dar cu toate acestea, e adevărat. Eşti primul meu copil, iar asta face ca dragostea pe care ţi-o port să fie fără seamăn. Acum mulţi ani, când am fost dat în căsătorie, nimeni nu mi-a vorbit astfel. Nimeni nu mi-a explicat, nimănui nu i-a păsat ce simţeam. Era rolul meu şi mi s-a spus să-l iau ca atare. Vreau să-ţi fie mai uşor, *ma mignonne.* Deci, sper că mă crezi când îţi spun că ştiu cum e să iubeşti pe cineva cu care nu te poţi căsători. Tocmai din cauză că o ştiu atât de bine, te asigur că hotărârea mea în privinţa celui care-ţi va fi soţ e pentru binele tău. Diane, ai sânge regal în vine. Eşti întâia născută a regelui Franţei şi vreau neapărat să ai un viitor ferit de necazuri.

Diane nu mai putu să spună nimic. În schimb, se aplecă să-şi îmbrăţişeze tatăl şi, în lumina lunii, îl văzu plângând. În acel moment începu să bănuiască adevărul.

Henric se zvârcolea în aşternuturi, neputând să-şi alunge din minte cuvintele bântuitoare ale fiicei sale. „Îmi doresc ca doamna Diane să fi fost mama mea… Îmi doresc…”

Cât de minunat şi totuşi cât de straniu că amândoi o iubeau atât de mult pe Diane de Poitiers. Că amândoi doreau, mai mult decât orice, să-i fie aproape când atâţia alţii o dispreţuiau. În mare parte din invidie. Se obişnuiseră cu asta, însă cuvintele unui croitor nebun îi treziseră la realitate. Fie că le plăcea sau nu, Caterina, iar nu Diane, era regină; un fapt care adunase multă ranchiună, deşi de obicei oamenii preferă un căţeluş abandonat în locul unui copoi de vânătoare.

Nu-şi putea lua gândul de la Diane a sa. Când lumina zorilor intră pe fereastră, îşi dădu seama că e biruit de nevoia de a o avea. Păstrase sentimentul de neputinţă, provocat de refuzul ei de a-l întâlni în L'Hotel de Graville, până în Saint Germain-en-Laye. Dar aici, în lipsa ei, nevoia se întoarse cu furia întunecată a unei furtuni, iar de astă dată nici vinul, nici somnul nu o puteau înăbuşi.

Voia să fie cu ea; să o ţină în braţe şi să o convingă că o adora la fel de mult ca la început. Nicio vorbă aruncată de un croitor fără minte nu avea să schimbe asta. Voia să-i spună că ea era unicul lucru care-i lumina viaţa şi că aşa va rămâne pe veci. Nu putea avea odihnă… nici

alinare până când ea – şi cu ea întreaga lume – avea să ştie asta. Trebuia să aştepte doar până pe zece iulie… doar câteva zile.

Pe 10 iulie, dimineaţa încoronării Caterinei, Diane şedea pe un scaun, purtând o cămaşă mov şi ciorapi albi, în vreme ce Clothilde îi împodobea părul cu diamante şi perle. De la fereastra deschisă de lângă ea, vedea stindardele alb-negre atârnate de toate ferestrele, fluturând în briza caldă a verii. Stindardele purtau noua emblemă regală şi erau presărate cu semiluni argintii.

Pregătirile erau aproape gata şi pretutindeni în jurul ei vedea o splendoare şi o extravaganţă nemaiîntâlnite în Franţa. Decoraţiile oficiale erau un triumf al stilului clasic. Philibert de L'Orme, cel ce renova castelul Anet, şi Jean Goujon reuşiseră împreună să creeze o nouă eleganţă ce avea să marcheze domnia lui Henric al II-lea.

Duşi erau bufonii deşănţaţi, saltimbancii şi tot umorul deocheat care marcase precedenta domnie. Duse erau şi garguiele şi decoraţiile italiene. Scopul lor fusese să atragă atenţia asupra marilor clădiri situate pe drumul spre catedrala Saint-Denis, care fusese ridicată anume pentru asemenea evenimente. Acum, pe clădiri se găseau semiluni şi embleme cu D şi H. Mai vedea şi o fântână cu un enorm Jupiter cu fulgerul în mână (simbolul omnipotenţei regale) şi platforme pe care urmau să se interpreteze alegorii din *Le roman de la rose.*

Hélène aduse sacul de catifea neagră în care se ascundea rochia pentru ceremonie a lui Diane, însă ea nu dori să o vadă. Mintea îi era la kilometri depărtare de măsuţa de toaletă şi de doamnele de companie care se grăbeau în jurul ei cu pantofi, fuste şi bijuterii.

Era încoronarea Caterinei; ziua în care întreaga Franţă avea să o recunoască drept regină. Deşi păstrase tăcerea, era curios, până şi pentru ea, de ce Henric îi acordase asemenea onoare soţiei sale. Diane ştia că nu se iscase nicio vâlvă; asemenea gest nu fusese pretins de poporul care niciodată nu-şi acceptase întru totul regina italiană.

Cu toate că alţii începuseră să-i şoptească pe la spate că regele îşi păstra amanta îmbătrânită din obligaţie, şi nu din dragoste, Diane ignorase totul, luând-o drept o bârfă scornită din invidie. Crezuse că relaţia ei cu Henric era mai puternică decât oricând. Singura explicaţie pentru ce se întâmpla ar fi fost că bârfa era de fapt adevărată. Relaţia dintre Henric şi Caterina trebuie să se fi schimbat într-un fel pe care el nu i-l putea mărturisi.

Desigur, asta trebuia să fie. Caterina îi dăruise patru copii. Ajunsese să accepte faptul că nu putea să divorţeze de ea. Ajunsese în sfârşit la concluzia că nu o putea face pe Diane regina lui. Odată ce şocul şi durerea înţelegerii acelui fapt se domoliră, Diane îşi promise că va asista la ceremonie cu aceeaşi demnitate dezinteresată pe care o avusese în ultimii şaisprezece ani.

— Madame, cred s-a produs o confuzie.

Hélène ţinea în mâini rochia pentru ceremonie. Cu gura căscată şi sprâncenele ridicate de mirare, aştepta ca Diane să se întoarcă. Când văzu că nu face o mişcare, Hélène îşi drese vocea şi îi spuse pe un ton nesigur:

— Chiar eu am pus ieri rochia în acest sac, iar acum e alta în locul ei şi o mantie cu blană de hermină laolaltă cu ea.

În sfârşit, Diane ieşi din visare. Se întoarse şi privi rochia în vreme ce Hélène continua să vorbească, cu ochii larg deschişi de mirare.

— Madame, îmi pare atât de rău, dar rochia voastră... cea pe care aţi ales s-o purtaţi... Sinceră să fiu, doamnă, nu e nicăieri de găsit.

Hélène ţinea în braţe un costum complicat, pe care Diane nu-l mai văzuse. Era din mătase albă, incrustat cu pietre preţioase. Smaralde, rubine şi safire erau ţesute în dantela brodată pe corsaj, iar în manşetele de blană de jder străluceau topaze. Ţesătura fustei era aproape ascunsă de perle. Cu gura căscată, Diane se întinse să atingă rochia elegantă şi scumpă.

— Iată un indiciu pentru încurcătura aceasta, doamnă, spuse Clothilda, întinzându-i o mică bucată sigilată de pergament.

— Doar ce l-am primit de la mesagerul regelui.

Diane mai aruncă o privire la rochie, apoi deschise răvaşul. Începea cu o poezie scrisă de mâna lui Henric:

Prinţesa mea, nicicând vasali depus-au mai sincer jurământ
La a principelui lor încoronare,
Decât iubirea mea, dăinuitoare,
Necurmată de timp, nici de mormânt.

Iubirea mea, poartă această rochie, pentru tine,
pentru Franţa şi pentru bărbatul care, întreaga lui viaţă,
n-a cunoscut decât un Dumnezeu şi-o singură iubire.

Alaiul regal străbătu drumul spre catedrala Saint-Denis, în vreme ce o puzderie de parizieni îşi aclamau suveranul şi regina. Dalele de piatră erau presărate cu petale albe de trandafir. Oamenii se aplecau pe ferestre şi se îngrămădeau la balcoane să privească procesiunea, ai cărei participanţi păşeau solemn pe o cărare de pânză aurie.

În frunte se găseau heralzii, înveşmântaţi în strălucitoare straie albe şi negre. Erau urmaţi de muzicieni, cântând din trompete, flajeolete şi viole de aramă. Apoi, episcopii şi abaţii băteau cu pateriţele în dalele de piatră, învăluiţi într-un nor de tămâie de se ridica din cădelniţe. Urmară o sută de membri ai gărzii regale, doi câte doi, călărind unul un cal alb, celălalt un cal negru. Încărunţitul Cardinal de Lorena, în roba lui roşie, purta o masivă cruce de aur.

În spatele regelui şi a reginei veneau Delfinul, Maria Stuart, regina Scoţiei şi celelalte progenituri regale. Apoi, scandalos de aproape de

familia regală, venea Diane de Poitiers, îmbrăcată în rochia ei incrustată cu pietre preţioase şi cu o mantie de hermină. Spre surpriza ei, era îndeaproape însoţită de propriile-i fiice cu Louis de Brézé, cărora însuşi regele le poruncise să o urmeze la ceremonie.

Catedrala era inundată de lumină, iar din naos se înălţa un mare cor de voci îngereşti. Caterina şedea pe o estradă ridicată deasupra celorlalţi participanţi, iar Diane pe o alta de înălţime egală. Când catedrala gemea de lume, doi căpitani se îndreptară spre Diane să o ajute să-şi dea jos mantia. Odată îndepărtată mantia, toată lumea văzu că rochia de ceremonie purtată de amanta regelui era o copie exactă a celei purtate de regină.

— Nu aş fi crezut aşa ceva dacă nu aş vedea cu ochii mei, îi şopti François de Guise fratelui său, Charles, în timp ce regele, ultimul care trebuia să se aşeze îşi luă locul pe estrada de ceremonii nu lângă Caterina, ci lângă Diane.

— Credeam că poartă doar negru, răspunse Charles în italiană, sperând să nu stârnească suspiciuni în privinţa conversaţiei.

— Aparent, există ocazii când până şi ea e dispusă să renunţe la tradiţii.

— O, de-aş şti la ce se gândeşte regina în clipa asta, rosti Charles meditativ.

— Sau ducesa de Valentinois!

Charles întoarse surprins capul spre fratele său.

— Vai mie, doar nu crezi că amanta lui ştia ceva despre asta? O asemenea presupunere ar fi scandaloasă, până şi pentru ea!

— Evident că ştia, îşi ieşi François din fire. Nu fi atât de naiv! A fost probabil ideea ei. Ce lovitură mai bună pentru curtezana regelui decât să o pună în umbră pe regină purtând exact aceeaşi rochie şi încă în ziua încoronării ei! Pe Maiestatea Sa cu siguranţă nu-l duce mintea atât de mult încât să ticluiască asemenea scamatorie complexă fără ajutorul ei. Ştii la fel de bine ca mine că îl controlează întru totul. De fapt, nu e de mirare că se întâmplă aşa ceva.

— Mă rog, eu unul încă găsesc lucrul acesta şocant, şopti Charles pe când începea ceremonia.

— Dar ştii şi tu ce se spune. Întotdeauna a dorit-o drept regină. Ştiu sigur că relaţia lor ţine de ani buni, chiar dinainte ca regina să fi sosit în Franţa. Îţi poţi imagina, nu era decât un băiat când totul a început între ei. Poate că acest gest îndrăzneţ e răsplata ei pentru toţi anii de… îndrumare!

Când reuşi să arunce o privire în lături către rege, Diane îl văzu înfăşurat în veşminte grele de hermină, strălucind de mândrie. Ochii lui negri scânteiau, în timp ce încerca să-şi înfrâneze un zâmbet. Niciodată nu fusese atât de îngrozită.

„Oare ce vor crede despre mine? Să am îndrăzneala să port chiar

rochia pe care o poartă regina la încoronare… pur şi simplu e prea mult! El a făcut asta; el a schimbat rochiile, mi-a aranjat un loc aici pe podium, într-un tribut ciudat şi scandalos!”

Ceremonia era lungă, iar catedrala era încălzită de căldura lunii iulie, însă nimeni nu se plictisea. Printre şirurile de bănci, curtenii şi oaspeţii îşi şuşoteau mirarea şi surpriza sub ecourile slujbei. Cei care rămăseseră uimiţi de alegerea regelui de a onora în public o regină pe care nu o iubea erau lămuriţi acum de adevăratele lui intenţii.

Caterina stătea tăcută pe tronul ei în timp ce se rosteau cuvintele în latină, fără să aibă îndrăzneala să privească alături la soţul ei şi la amanta acestuia, care reuşise din nou să atragă atenţia care i se cuvenea ei.

Când Cardinalul de Lorena încheie slujba, Françoise de La Marck, fiica cea mare a lui Diane, se ridică şi urcă cele cinci trepte aurii cu purpuriu care duceau la tron. În catedrala imensă se lăsă tăcerea. Coroana reginei era prea grea, aşa că se stabilise să-i fie luată pentru o anumită perioadă de timp pe parcursul ceremoniei foarte lungi. Însă ceea ce nu ştia Diane era că regele insistase ca onoarea de a lua coroana să-i revină fiicei ei, Françoise.

Caterina, apăsată de valurile de mătase şi bijuterii o privi pe fiica rivalei ei cu o resemnare neputincioasă. Apoi, într-o mişcare atât de îndrăzneaţă şi atât de sfidătoare, încât nici măcar cardinalul de Guise nu-şi putu reţine un strigăt, Françoise de La Marck făcu ceea ce regele îi ceruse personal să facă. Ridică cu grijă coroana plină de bijuterii de pe capul reginei şi o aşeză solemn pe o pernă de catifea purpurie care se afla la picioarele mamei ei.

În primul rând de bănci, François de Guise se aplecă spre fratele său, Charles, care stătea cu buzele întredeschise, nevenindu-i să creadă.

— Acum îi vei spune despre Montgommery? şopti el. Pentru că, dacă nu o faci tu, jur că o voi face eu.

— Şi tu chiar crezi că urmând acest plan vom reuşi în cele din urmă să recâştigăm Boulogne? îl întrebă Henric pe Montmorency.

— Englezii au doar o garnizoană de cinci sute de oameni pe coastă la Ambleteuse. Trebuie doar s-o cucerim pe aceea, apoi urmează imediat Boulogne şi victoria.

Henric se lăsă pe spate în scaunul cu tapiţerie de catifea şi îşi mângâie vârful bărbii ascuţite. Cei doi bărbaţi stăteau singuri în camera lui de lucru particulară de la Les Tournelles. Camera era luminată de lumânări lungi albe ce picurau ceară peste birou şi peste harta întinsă între ei.

Henric îşi făcuse de mult timp clară intenţia de a recâştiga Boulogne, oraşul port strategic de pe coasta franceză a canalului. Montmorency îi spusese că, acum că forţele englezilor erau împărţite între Franţa şi Scoţia, ar fi fost momentul ideal pentru a obţine o victorie. În afară de Boulogne, englezii se împărţiseră în forturi aflate în cinci puncte cheie din regiune, inclusiv Ambleteuse şi Blaconet la nord. Ostilităţile dintre Anglia şi Franţa ajunseseră la un punct nevralgic din cauză că tânăra regină a Scoţiei fusese adusă la adăpost în Franţa. Dacă împunsăturile continuau, războiul cu Anglia părea iminent. Montmorency profită de această ocazie pentru a propune un atac asupra provinciei Boulogne, păzită de o forţă numeroasă, câtă vreme englezii erau împărţiţi în prea multe locuri şi nu puteau s-o apere.

— Ei bine… Boulogne este a noastră…

— Întocmai, Maiestatea Voastră.

— …Şi intenţionez să o am. Prea bine, atunci. Da, sunt de acord cu tine, Monty. Dacă ai încredere că va funcţiona, atunci te voi susţine în întregime. Vom recâştiga Boulogne sau ne vom pierde regatul încercând. Şi voi veni cu tine.

— Un astfel de gest nu e câtuşi de puţin necesar, Maiestatea Voastră!

— Ba e necesar. Trebuie să mă îndepărtez de toate acestea o vreme. Doamne, a trecut atât de mult timp şi am nevoie să simt pământul intrându-mi sub unghii şi vântul bătându-mi din spate. Sunt în egală măsură războinic pe cât sunt rege!

Montmorency ridică pocalul spre Henric, apoi zâmbi:

— Atunci vom fi onoraţi să o avem pe Maiestatea Voastră în fruntea noastră.

La trei zile după ce Henric plecă spre Boulogne, Charles de Guise decise să dezvăluie ceea ce văzuse în Paris. Era aproape ora nouă şi

stătea lângă Diane, la a cărei masă cina acum cu regularitate. Îşi întinse braţele peste cap ca şi cum ar fi fost relaxat şi satisfăcut. Dar în spatele robelor purpurii şi a exteriorului său calm se ascundea o mare nelinişte în privinţa a ceea ce trebuia să-i facă lui Diane.

Îi plăcea Diane de Poiters. Îi plăcuse dintotdeauna. Însă dacă tot avea de gând s-o facă, trebuia să vorbească acum, cât regele era plecat. Trebuia să pună lucrurile în mişcare, pentru a câştiga cât mai mult avans înainte de întoarcerea Maiestăţii Sale. Era o cruzime să intervină cu ceva atât de puternic asupra unei legături atât de impenetrabile, dar trebuia să pună pe primul loc familia lui; trebuia să se gândească la el însuşi.

În ultimii câţiva ani Diane devenise mai prudentă în privinţa lor. Intervenise de mai multe ori pe lângă rege împotriva lor. Odată ce ea pleca de la Curte, nu ar mai fi rămas nimeni care să împiedice ascensiunea la putere a fraţilor, cu excepţia unui singur om: Marele Maestru Montmorency.

Deşi lăcomia juca un rol important în ambiţia lor, erau motivaţi de ceva mult mai puternic. Fraţii erau stârniţi de gândul de a spori gloria casei de Guise. Familia lor era una nobilă, mândrindu-se cu pretenţia de a avea în vine sânge regal. Se considerau descendenţi ai regelui Neapolelui, Siciliei şi Ierusalimului şi, după toată strădania lor, soarta părea, în ultima vreme, să le fie favorabilă. După moartea recentă atât a unchiului lor, cardinalul de Lorena, cât şi a tatălui lor, ducele de Guise, Charles şi François adoptaseră cele două titluri. Date fiind aceste evenimente, câştigaseră amândoi mai multă putere şi mai multă influenţă care să le permită să-şi provoace ultimii rivali rămaşi. Casa de Guise se afla acum cu totul în mâinile lor foarte ambiţioase.

— Madame, spuse Charles într-un final, mă întreb dacă o plimbare la lumina lunii v-ar fi la fel de prielnică pe cât mi-ar fi şi mie, după o masă atât de bogată. Mă tem că nu voi reuşi să închid un ochi toată noaptea dacă nu fac o plimbare uşoară înainte de a mă retrage. V-aş fi etern recunoscător dacă m-aţi însoţi.

Nu îi stătea în fire să întrerupă o conversaţie, iar Diane ridică o privire curioasă spre el dintre sora regelui şi Hélène:

— Prea bine, Charles. Dacă doreşti…

Ieşiră din salon şi intrară în grădină. Aerul nopţii era cald şi plin de musculiţe şi licurici bâzâitori, iar luna în pătrar strălucea cu intensitatea unei luni pline.

Charles inspiră adânc când Diane îşi strecură braţul pe sub al lui. Tunica lui roşie, călcată atent, se frecă de catifeaua neagră a rochiei ei.

— Voiam să-ţi mulţumesc personal pentru darul foarte generos oferit Spitalului de Saint-Gervais. Au nevoie disperată de ajutor.

— Spitalele din Paris sunt crunt cufundate în nevoi. E de datoria

mea să ajut cât de mult pot, răspunse ea în vreme ce se plimbară printre gardurile vii tunse îngrijit ale parterului grădinii oficiale.

Charles constată că incidentul cu acel croitor o schimbase pe Diane. Manifesta o dorinţă mai puternică decât oricând de a se îndepărta de propriul sine şi de a se orienta spre preocupări mai altruiste. Căuta ceva care să confere distincţie domniei şi un sens vieţii sale. În pofida schiţelor şi planurilor pentru Anet şi Chenonceaux care îi solicitau atenţia, se forţa să facă vizite prin spitalele din Paris. În acele prime câteva săptămâni de după plecarea lui Henric, prin intervenţia ei directă, ducesa de Valentinois reuşise să reducă dramatic nivelul de mizerie şi molimă pe care le descoperise cu atâta şoc.

— Cred, doamnă, că aţi început să vă lăsaţi amprenta aici în oraş.

— Pentru binele oamenilor, mă rog să ai dreptate. Însă nu m-ai invitat aici ca să-mi mulţumeşti, nu-i aşa? îl întrebă, aplecându-se să miroasă un trandafir.

— Nu, aveţi dreptate, doamnă. Nu acesta este motivul pentru care v-am chemat aici.

Îşi strânse mâinile în faţă, ca pentru rugăciune, şi se întoarse cu faţa spre ea. Toate mişcările îi erau precise şi calculate. Trăgea de timp pentru a-şi formula vorbele într-un mod cât mai puţin dureros:

— De câteva săptămâni mă chinui să găsesc o cale de a vă informa în privinţa a ceva ce consider că ar trebui să ştiţi. Însă nu mi-e câtuşi de puţin uşor să fac acest lucru nici măcar acum.

— Continuă.

— Cu vreo câteva săptămâni în urmă, când Maiestatea Sa m-a însărcinat să găsesc un eretic închis în temniţă cu care s-ar putea să discute, mărturisesc că am găsit mai mult decât mi-aş fi imaginat vreodată.

— Aş aprecia foarte mult dacă eminenţa voastră m-ar scuti de această misterioasă introducere. Spune ceea ce ai de spus.

— Prea bine. M-am dus la Conciergerie, unde ştiam că se află un grup de bărbaţi arestaţi şi judecaţi pentru fapte împotriva Bisericii. În cursul acelei călătorii, şi o spun cu părere de rău, am descoperit şi o altă persoană în afară de croitorul acela. Mai era un bărbat închis acolo; unul pe care l-am recunoscut, dar nu am reuşit să-l identific decât acum o zi sau două. Au trecut mulţi ani de când nu l-am mai văzut… de când amândoi nu l-am mai văzut.

O umbră de încruntare se aşternu pe faţa frumoasă a lui Diane. Ochii ei albaştri strălucitori se întunecară:

— Nu savurez misterul, Charles. Cine era acel om şi de ce îţi închipui că ar putea conta în vreun fel pentru mine?

— Bărbatul de la Conciergerie, doamnă, era Jacques de Montgommery.

Diane se dădu înapoi, uluită de sunetul numelui pe care nu-l mai

auzise de şaisprezece ani. Se întoarse cu spatele spre el şi îşi îndreptă privirea spre o pajişte întinsă, ce ducea la un iaz strălucind în lumina argintie a lunii. La suprafaţa lui pluteau în tăcere două lebede.

— Cu siguranţă trebuie să fie vreo greşeală la mijloc.

— Nu, doamnă. Nu e nicio greşeală. Aşa am crezut şi eu la început, fiindcă trecuse destul de mult timp, aşa că mi-am permis să-i cer temnicerului să-mi confirme identitatea lui.

— Dar de ce? Ce făcuse pentru a merita să fie închis?

— Asta nu ştiu. Ordinele de detenţie sunt vagi. Se face referire doar la o ruşine provocată Franţei, la decizia de a fi închis şi de a i se confisca ulterior proprietatea.

— În pofida a ceea ce a permis să se întâmple la Lagny-sur-Marne, a fost un comandat militar respectat. Cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva? Înainte să apuce cardinalul să răspundă, adăugă: Trebuie să-l văd!

— Credeţi că e înţelept, doamnă? În fond, dacă Maiestatea Sa ar descoperi acest lucru… ei bine, eram tânăr pe atunci, dar nu e un secret ce părere avea regele despre bărbatul care îi era rival în a vă câştiga afecţiunea.

— Trebuie să-l văd, Charles. Cu regele îmi voi bate eu capul, nu tu. Trebuie să mă duci la el imediat!

Era târziu, dar un grup mic de gărzi îi flancară pe Diane şi pe cardinal, în vreme ce aceştia galopau pe străzile întunecate ale Parisului spre Conciergerie. După ce ajunseră, Diane îl urmă pe scările înguste în spirală. Era întuneric, cu excepţia luminii de la o torţă pe care o purta cardinalul. Aerul era învechit şi îmbâcsit şi era dificil de respirat fără reflexul involuntar de tuse spasmodică.

— Aceasta este ducesa de Valentinois şi am venit să-l vedem pe prizonierul 5012, îl anunţă Charles pe acelaşi temnicer care îi deschisese şi înainte.

Diane coborî gluga mantiei pentru ca temnicerul să-i poată vedea chipul. Ochii lui bulbucaţi deveniră şi mai mari când o recunoscu pe amanta regelui, fiind printre puţinii norocoşi care o văzuseră în drum spre încoronarea reginei.

— Iertaţi-mă că vă spun acest lucru, doamnă, dar acesta nu-i un loc potrivit pentru dumneata.

— Prizonierul, domnule! interveni cardinalul.

Temnicerul îi conduse fără alte obiecţii de-a lungul unui coridor umed şi rece. În aer plutea un miros stătut de apă şi urină. Diane îşi acoperi gura şi nasul cu mantia până ajunseră în faţa unei uşi mari din lemn cu ţinte de fier. Guise lumină lacătul, în vreme ce temnicerul răsuci cheia mare ce zdrăngănea la capătul unui inel. Când uşa se deschise, Diane îl privi din nou pe Charles:

— Vreau să-l văd singură. Te rog să mă aştepţi, spuse ea, luând torţa în mâna ei.

Uşa mare de fier se deschise larg cu un scârţâit prelung, sinistru şi Diane intră. De-abia când se trânti uşa în urma ei se întoarse să vadă chipul bărbatului pe care, cu mult timp în urmă, consimţise să-l ia de bărbat.

Diane coborî privirea spre un bărbat pe care de-abia îl mai putea recunoaşte acum. Era îngrămădit în colţul celulei mizere pe un pat de paie, îmbrăcat în haine ce nu erau nici maro, nici cenuşii, ci într-o nuanţă murdară situată undeva între cele două.

Când ridică torţa Diane văzu că buclele sale de păr blond, altădată elegante, erau acum aspre, încâlcite şi complet cărunte. Purta o barbă aspră şi o mustaţă ce îi ascundeau chipul, dându-i la iveală doar ochii; aceiaşi ochi strălucitori ce i se dezvăluiseră şi lui Charles de Guise.

Diane făcu un pas înapoi când el ridică privirea spre ea. Amintirea timpului petrecut împreună, când ţinuse la bărbatul acesta, îi năvăli în minte. Împletindu-se cu priveliştea a ceea ce devenise acum, întipări pe chipul ei o expresie de oroare.

— Ei, ei, ei. Ce anume o face pe buna ducesă de Valentinois să iasă din turnul ei şi să vină să vadă un individ de teapa mea? bombăni acesta pe o voce iritată, nu aşa îi vorbea pe vremea când îl cunoscuse ea.

— Ce s-a întâmplat? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai ajuns aici? îl întrebă ea, apropiindu-se rapid din câţiva paşi. Bijuteriile de la gâtul ei licăriră în lumina torţei. O, nu contează de ce, continuă ea. Nu e important. Am să cer să fii eliberat de îndată.

Dădu să se întoarcă spre uşă până fu oprită de cuvintele lui:

— N-o să te ajute cu nimic. Nu poţi schimba porunca.

Ea se întoarse.

— Atunci, din a cui poruncă te afli aici? Voi merge de îndată la el.

— Nu poţi să intervii.

— Sunt o femeie foarte puternică acum. Pot să-ţi obţin eliberarea.

— N-are să-ţi placă ceea ce vei descoperi dacă vei încerca.

— Indiferent ce ai fi făcut, locul acesta nu e potrivit pentru cineva ca tine.

Diane îl privi din nou. Chipul lui subţire şi elegant era ofilit sub barbă. Pielea îi era cenuşie fiindcă fusese lipsită de lumina soarelui. Veni în fugă spre el şi îngenunche lângă patul lui. Paiele gălbejite ce acopereau podeaua se zdrobiră sub rochia ei grea. Mirosul dezgustător al cărnii nespălate şi a propriilor lui excremente o copleşi şi îşi impuse doar prin forţa pură a voinţei să nu tuşească.

Montgommery o privi îndelung, cu o expresie nouă şi ciudată de dispreţ. Apoi spuse:

— Tu te-ai descurcat bine, frumoasa mea. Palate, bijuteriile

Coroanei, chiar şi o încoronare. Curtezană de rang înalt preţ de aproape şaisprezece ani. O schimbare majoră faţă de tânăra femeie nesigură pe care am cunoscut-o cândva. Da, chiar destul de bine. Chiar dacă ascensiunea ta a însemnat ruina mea. Apoi se ridică în capul oaselor şi îi aruncă o privire de o limpezime sălbatică. Mă aflu aici prin porunca Maiestăţii Sale regele Franţei.

Diane încremeni, străbătută de un fior de şoc:

— Doar nu e vorba de Henric… El n-ar fi putut…

— Ba chiar a făcut-o, *ma chère.*

— Nu te cred!

— Crede ce vrei, dar adevărat grăiesc. M-a trimis aici pentru cel mai grav păcat împotriva Coroanei; fiindcă am iubit-o cândva pe femeia pe care o iubeşte el acum. Nu voia pe nimeni care să-i aducă aminte că un alt bărbat în viaţă a avut o parte din tine înaintea lui.

Diane se ridică în picioare, chinuindu-se să-şi păstreze echilibrul:

— Nu te-ai schimbat, Jacques. Erai un mincinos infect şi eşti şi mai rău, eşti un bătrân mincinos şi jalnic acum!

— Iar asta ce face din tine? Ai trecut de la a fi târfa unui rege la a fi curtezana următorului! S-ar părea că niciunul din noi nu s-a schimbat mult în bine.

Cuvintele lui erau aspre. Într-un gest de apărare, Diane îşi coborî palma peste obrazul lui. Sunetul plesniturii răsună în celula goală. Jacques îşi ridică privirea spre ea, cu ochii deveniţi acum de un albastru prăfuit palid. Uşa se deschise. Charles apăru în pragul ei.

— Madame, sunteţi bine?

— Te rog să ne laşi!

Când uşa cea grea fu închisă din nou, ea se întoarse spre el.

— Îţi spun adevărul, repetă el. Şi tu ştii asta în sufletul tău. M-a detestat fiindcă m-am apropiat cândva de inima ta. Am tăcut multe greşeli în viaţa mea, Diane, dar nici pentru cele mai rele dintre ele nu meritam această soartă. Îmi clădisem o viaţă nouă după ce m-ai părăsit. L-am slujit remarcabil pe răposatul rege, iar în clipa în care fiul lui a urcat pe tron şi a găsit cea mai măruntă provocare mi s-a luat totul; casa, proprietatea… Chiar şi onoarea.

Diane se sprijini pe călcâie.

— Lagny-sur-Mame a fost o mare pierdere pentru Franţa. Tu te aflai în fruntea trupelor.

— Dar vă invit, doamnă, să vă puneţi singură întrebarea… e oare posibil să fi meritat aşa ceva?

— Dacă e să cred ceea ce-mi spui, şopti ea apropiindu-se din nou de patul lui, atunci renunţ la tot ceea ce am crezut preţ de aproape douăzeci de ani. Renunţ la întreaga mea viaţă.

— Eu sunt bătrân acum. Minciunile mele m-au adus aici. Poate că sinceritatea mea îmi va aduce într-o bună zi libertatea. Cer doar ca

înainte să mor fiul meu să ştie că are un tată a cărui viaţă nu a fost în întregime o ruşine.

— Un fiu?

— Înainte să te cunosc, cu mulţi ani în urmă am avut o soţie care, pe patul de moarte, mi-a născut un fiu. Îl cheamă Gabriel.

— Habar n-am avut că… că ai fost căsătorit.

— Şi aşa am şi vrut. Am ascuns multe adevăruri importante de tine, toate în numele propriei mele ambiţii. După una dintre dezastruoasele mele mărturisiri pe care ţi le-am făcut la vremea aceea, nu am mai găsit niciun motiv pentru a-ţi spune ceva care să te facă să crezi că sunt altfel decât perfect. Acea judecată m-a costat iubirea ta.

— Gabriel.

Repetă numele băiatului ca şi cum i-ar fi fost cunoscut.

— E la Curte acum; infanterist în garda scoţiană. N-ai avea niciun motiv să fi auzit de el.

— Te rog, Jacques, lasă-mă să te eliberez.

— Măcar de-ai putea. Porunca prin care am fost închis nu poate fi anulată decât de regele însuşi. I-am auzit pe temniceri şoptind între ei când am fost adus aici pentru prima dată.

— Temnicer! strigă ea. Uşa grea cu piroane de fier se deschise larg din nou şi un bărbat uriaş cât un urs apăru în prag ţinând o altă lumânare. Temnicer, vreau ca acest bărbat să fie eliberat.

— Îmi pare rău, doamnă. Acest lucru e împotriva poruncilor mele.

— Monsieur, ştiţi cine sunt eu?

— Desigur, doamnă. Sunteţi ducesa de Valentinois.

— Atunci, după cum ştii, de asemenea, regele se află în prezent în nord. Trebuie să ştii că, în lipsa Maiestăţii Sale, am autoritatea de a acţiona în numele lui. Eliberează-l pe acest bărbat acum la porunca mea şi eu singură voi răspunde în faţa regelui.

— Vă rog să înţelegeţi, doamnă. Nu doresc să mă împotrivesc voinţei voastre. Dar Maiestatea Sa s-a exprimat foarte clar. A spus că acest prizonier nu trebuie eliberat în mâinile nimănui în afară de ale sale.

Cuvintele temnicerului i se împlântară ca nişte pumnale în inimă, confirmându-i ceea ce-i spusese Jacques de Montgommery. Insistă să-i obţină libertatea.

— Monsieur, dacă sunt nevoită să-i scriu Maiestăţii Sale într-o problemă atât de măruntă ca aceasta, când el e prins cu apărarea ţării noastre, cum crezi că va reacţiona faţă de temnicerul care mi-a sfidat autoritatea?

— Nu are rost, Diane, recunoscu Montgommery. Nu face decât ceea ce i-a poruncit regele Henric să facă. Nu-l putem învinovăţi de acest lucru.

— Ei bine, asta nu s-a încheiat nici pe departe, spuse ea. Am să te

scot de aici, Jacques, într-un fel sau altul!

Diane îşi părăsi casa din Paris în dimineaţa de după vizita ei la Conciergerie. Echipele de lucrători şi schelele de construcţie luaseră în stăpânire conacul Anet, deci nu putea merge acolo şi nu se putea convinge singură să meargă la Chenonceaux. Rouen, căminul familiei sale, era cel mai îndepărtat punct de Paris şi de viaţa ei cu acel Henric pe care îl cunoştea. Dacă ar fi putut părăsi Franţa, ar fi făcut-o. Voia să se îndepărteze cât de mult posibil de Jacques de Montgommery şi de durerea provocată de vorbele sale. Dar înainte de a pleca se asigurase că Gabriel de Montgommery avea să primească postul tatălui său, cel de căpitan al Gărzilor Scoţiene. Măcar atât putea face dacă ceea ce spusese Jacques era adevărat.

Inima o durea neîncetat şi în cele din urmă se lăsă pradă unei stări înceţoşate şi vagi din care nici somnul, nici vinul, indiferent de cantităţi, n-o puteau smulge. Aşadar, înotă. În fiecare zi străpungea suprafaţa rece a râului, cu mişcări puternice, succesive, până abia mai putea respira. Abia atunci se întorcea pe spate şi plutea la suprafaţă, chinuindu-se printre lacrimi să tragă suficient aer în piept cât să poată continua. Când se oprea, chiar şi pentru o clipă, gândurile o năpădeau din nou. Trebuia să fie vreo greşeală la mijloc. Refuza să creadă că, după toţi acei ani, nu-l cunoştea de fapt pe Henric câtuşi de puţin. Bărbatul pe care îl iubea era un om blând şi deschis. Când ultimii doi câini pe care i-i dăruise muriseră, Henric plânsese în braţele ei ca un copil. Cum era posibil să existe o latură a lui atât de ticăloasă, pe care o ascunsese de ea? O latură motivată de o gelozie atât de neclintită, încât fusese mânat să arunce în temniţă un bărbat ce nu era vinovat decât de fărădelegea de a o fi iubit.

Îi observase gelozia faţă de Montgommery şi în trecut, şi mai înainte faţă de tatăl lui, dar nu-l considerase niciodată capabil de o asemenea cruzime. Relaţia lor îndelungată fusese bazată pe încredere, iar dacă acest lucru era adevărat, tot ce existase între ei se pierdea acum.

Ieşi din apă şi se cufundă goală în nisipul ud ce se întindea de-a lungul ţărmului. Pieptul i se ridica greu de la oboseală şi mărgele de apă dansau pe pielea ei, dispărând apoi treptat sub soarele fierbinte de vară. Vântul cald se năpustea asupra ei, făcând-o să se înfioare. În câteva minute era uscată. Primise o altă scrisoare în acea dimineaţă şi îi stârnise din nou mânia. După cum făcuse cu toate celelalte ce fuseseră aduse printr-un curier special din partea regelui, Diane îi ceruse lui Clothilde s-o ardă nedeschisă. Nu suporta să-i citească poeticele vorbe de dragoste şi jurămintele de fidelitate. Suferinţa, furia şi durerea se strângeau toate deodată în ea. Dar cel puţin un lucru ştia cu certitudine. Jacques de Montgommery avea dreptate; nu meritase o soartă atât de crudă.

— Madame, aveţi un vizitator, o anunţă Clothilde, fosta bucătăreasă, lipăind cu paşi greoi în salonul în care Diane era aşezată cu un volum de poezii. Recitise de nenumărate ori prima pagină fără a avea cea mai vagă idee despre ce era scris. Stătea nemişcată într-un fotoliu lângă fereastră, cu pielea lipindu-i-se de cămaşa albă fără mâneci. Părul nu îi era coafat, ci îi cădea lung în jurul umerilor. Vârfurile şuviţelor îi erau încă ude după ce înotase.

— Nu aştept pe nimeni. Spune-i să plece.

— Da, doamnă, insistă Clothilde, dar acest vizitator… ei bine, este fiica regelui, domnişoara Diane, şi a venit atâta drum f[ră escortă. Doar două gărzi o aşteaptă în curte.

— Diane? spuse ea cu răsuflarea tăiată, sărind în picioare şi aruncând cartea pe podea. Ei bine, desigur, pofteşte-o înăuntru!

Îşi trecu o mână peste faţă. Era udă. Detesta să transpire, dar în mijlocul lunii august era inevitabil. Îşi dădu la o parte o şuviţă rebelă de păr blond şi îşi netezi cămaşa subţire. Era prima dată în decurs de câteva zile când regreta că nu se ocupase de toaleta ei.

După o clipă tânăra fată îşi făcu încet intrarea în salonul lui Diane. Fu surprinsă de cât de mult ajunsese copila să semene cu Henric. Avea aceeaşi ţinută calculată şi acelaşi nas puternic, acelaşi păr negru precum cerneala. Diane veni s-o întâmpine.

— Ei bine, ce surpriză, *chérie!* De ce nu mi-ai spus că vii? Aş fi pus să ţi se aranjeze camera.

Zâmbi şi întinse braţele, dar tânăra Diane rămase cu chipul împietrit sub arcada de la intrare.

— Vreau să ştiu, doamnă, şi trebuie să-mi spui adevărul. Eşti adevărata mea mamă?

Diane îşi simţi gura uscându-i-se înainte ca sângele să i se scurgă de pe chip. Privi copila. Cineva îi spusese. Era evident că ştia. Ştiuse dintotdeauna că avea să sosească şi ziua în care să se confrunte cu acest lucru, şi totuşi, cu fiecare an ce trecea, ajunsese să şi-l dorească din ce în ce mai puţin.

— Mulţumesc, Clothilde, îi spuse Diane servitoarei ce stătea cu gura căscată în spatele fiicei regelui. Poţi să te retragi acum.

Clothilde închise uşile duble înalte, lăsându-le singure.

— Ei bine, insistă copila. Eşti?

— De unde ai auzit aceasta?

— De unde? pufni ea dispreţuitor. Nu contează de unde, doamnă! Servitorii bârfesc. Oamenii de la Curte şoptesc diverse lucruri. Nu credeaţi că era inevitabil să aud adevărul mai devreme sau mai târziu?

— Te rog, copilă, vino aici şi aşază-te.

Diane se apropie de canapeaua lungă brodată şi arătă spre locul de lângă ea, dar copila nu o urmă. În schimb, îşi cuprinse fruntea şi

închise ochii.

— O, Doamne... Doamne, deci chiar eşti! Ştiam eu. Uită-te numai la tine! Nici măcar nu suporţi să mă priveşti în faţă! Îşi acoperi chipul cu mâinile şi începu să plângă. După o clipă ridică din nou privirea, cu ochii plini de lacrimi. Spune-mi doar atât. Ai fost chiar atât de ruşinată de un copil din flori? Acesta e motivul pentru care ai făcut-o?

— Te rog stai jos, *mon coeur*{33}. Dă-mi voie să-ţi explic.

— Nu-mi spune astfel! Nu sunt sufletul tău! Nu sunt nimic pentru tine... Nu am fost niciodată nimic pentru tine în afară de un deranj!

— Diane, te rog!

— Dumnezeule mare, chiar şi numele tău! Cum ai avut îndrăzneala de a-mi da numele tău când nici măcar nu m-ai dorit?

— A fost...

— A fost oribil din partea ta!

— A fost la insistenţa tatălui tău.

— Şi el a avut ideea de a-ţi salva preţioasa reputaţie explicând naşterea mea printr-o minciună?

— Nu! Diane sări în picioare de pe canapea. Nu, să nu crezi niciodată aşa ceva! Tatăl tău nu a dorit niciodată ca nimic din toate acestea să fie ascunse.

— Atunci cum ai putut s-o faci? Cum? Toată viaţa nu mi-am dorit nimic mai mult decât să fiu fiica ta, iar acum că sunt, nu simt pentru tine decât dispreţ!

— Ai acest drept. Dar dacă eşti suficient de matură să vii aici şi să mă înfrunţi ca un adult, atunci eşti suficient de matură şi să-mi acorzi privilegiul de a mă asculta. Te rog!

Îi făcu din nou semn fiicei sale să vină să se aşeze lângă ea, dar ea refuză şi de această dată. În schimb, se aşeză pe un scăunel sculptat de lângă uşă. Îşi îndreptă privirea spre mama ei, cu chipul luminat de dispreţ. Diane văzu furia din spatele lacrimilor şi inspiră adânc:

— În anul în care ai fost concepută tatăl tău nu era rege. Legătura noastră stârnea multă nemulţumire fiindcă se credea că eu eram un obstacol în calea conceperii unui urmaş de drept. Era o perioadă foarte ostilă pe atunci, Diane, iar eu eram ţinta unei cruzimi nemăsurate. Nu exista niciun moment sau un loc în care să fiu cu adevărat în siguranţă. Nu-ţi spun aceste lucruri pentru a-ţi câştiga simpatia. Ţi le spun doar ca să ai o bază corectă pentru a-mi judeca acţiunile după ce pleci de aici. Decizia finală, desigur, îţi va aparţine. Tatăl tău era tânăr şi era supus unor mari presiuni din partea fostului rege, pentru a concepe un urmaş cu soţia lui. Când eu am rămas grea înaintea Caterinei, el a dorit să o părăsească şi să ne facă soţie şi fiică legitimă.

— De ce nu a făcut-o?

— Ştii că am fost căsătorită înainte de a-l cunoaşte pe tatăl tău; că

sunt mai în vârstă decât el şi că am şi alţi copii. Chiar dacă ar fi părăsit-o, nu aş fi fost considerată niciodată o soţie potrivită pentru el.

— Dar chiar dacă papa nu putea să te ia de soţie, tot nu înţeleg cum ai fost în stare să mă renegi. Nu mi-ai spus niciodată, nici măcar în particular, că eşti mama mea!

— Diane, poate nu ai să mă crezi chiar acum, dar am făcut-o pentru a te proteja. O singură vorbă rostită de tine neglijent când erai mică, şi pericolul ar fi fost imens. Regele era foarte furios şi pe tatăl tău, şi pe mine pentru ceea ce el considera o paradă a relaţiei noastre în faţa lui. Poziţia mea era delicată. Voia să mă alunge de la Curte, iar dacă te-aş fi aruncat pe tine ca obstacol în faţa nepoţilor lui legitimi pentru a încerca să rămân, e imposibil de prevăzut ce s-ar fi ales de tine. La acea vreme nici eu, nici tatăl tău nu puteam să te protejez.

Diane de France încetase să mai plângă. Studie chipul mamei sale, încercând să găsească semne ale adevărului.

— Ştiu că e dificil pentru tine să înţelegi şi s-ar putea să nu fii de acord cu alegerile pe care le-am făcut la vremea aceea, dar tatăl tău şi cu mine am făcut tot ceea ce era necesar pentru a te proteja. Pentru acest lucru pedeapsa mea a fost să trăiesc avându-te lângă mine, dar fără a te auzi măcar o dată spunându-mi *mamă;* fără a putea să-ţi spun vreodată că există între noi o legătură pe care nimeni n-o poate distruge. Indiferent ce ai crede, să nu te îndoieşti niciodată că regele şi cu mine te-am iubit dintotdeauna.

— Exact asta spunea şi *papa.*

— Deci ai vorbit cu tatăl tău despre acest lucru?

— Nu. Îmi explica de ce într-o bună zi voi fi nevoită să devin soţia ducelui de Castra, în loc de cea a băiatului pe care îl iubesc. S-a folosit de exemplul iubirii lui faţă de tine şi felul în care fusese împiedicat să te ia de soţie pentru a-mi demonstra obligaţiile regale pe care, spune el, trebuie să le îndeplinesc şi eu.

Diane se lăsă pe spate pe canapea, în vreme ce roşeaţa îi năvăli în obraji:

— Înţeleg, spuse pe un ton atent modulat, apoi făcu un pas mai mult. Ai vrea să rămâi să iei cina cu mine? Am putea continua discuţia, dacă doreşti. Pot cere la bucătărie să pregătească plăcinta ta favorită cu carne de clapon.

— Nu e nevoie să mă mituieşti, izbucni ea, încă nu cu totul dispusă să ierte.

— Îmi pare rău. Nu credeam că asta fac. Speram doar că ai vrea să rămâi o vreme; că am putea eventual…

— Lucrurile vor fi diferite între noi de acum.

— Da, cred că aşa va fi. Mama şi fiica se ridicară amândouă în picioare şi făcură un pas timid de apropiere. Dar asta nu înseamnă că trebuie să se înrăutăţească.

— Presupun că înţeleg de ce ai făcut-o. Pot să accept că era o lume diferită de cea pe care o ştiu acum. Nu eşti singura care mi-a spus despre cruzimea ducesei d’Etampes faţă de tine. Fiindcă eu nu am copii, nu pot spune ce aş fi făcut în locul tău. Dar nu pot să te recunosc drept mama mea şi nu poţi să-mi cer să o fac.

— Voi accepta ceea ce îmi poţi oferi, Diane, răspunse ea blând. M-aş mulţumi să mă recunoşti în continuare drept prietena ta specială, dacă acest lucru ţi-ar conveni. Mai făcu câţiva paşi spre fiica ei. Poţi pleca dacă doreşti. Dar mi-ar plăcea foarte mult dacă ai mai rămâne. Fără a încerca să te conving.

— Avem multe de discutat…

— Asta aşa e.

35

Pe tot parcursul toamnei şi iernii anului 1549, atât Anglia, cât şi Franţa făcură paşi în direcţia unui război, iar Henric nu se opri de la nimic pentru a vedea Boulogne redat Franţei. După cum prezisese Montmorency, Ambleteuse, care fusese păzită de o garnizoană de doar 500 de oameni, căzu uşor în mâinile trupelor regelui.

Ambleteuse era o cucerire esenţială, căci acesta era portul prin care englezii primeau toate proviziile cu destinaţia Boulogne. După cucerirea portului şi odată cu instalarea iernii, regele şi Marele Maestru se mulţumiră să menţină o blocadă.

Până în februarie, în pofida fervorii dovedite atât de Anglia, cât şi de Franţa când începuseră lupta, se dădu startul negocierilor. Entuziasmul lui Henric faţă de război fusese domolit de moartea Papei Paul al III-lea şi dorinţa sa de a instala un nou papă francez. Împăratul ducea şi el tratative în sprijinul favoritului său, iar Henric ştia că, indiferent cine ar fi fost ales, aveau să apară tensiuni între Franţa şi curtea împăratului şi eventual chiar o reizbucnire a războiului. În pofida şanselor mari de a obţine o victorie la Boulogne, nu era pregătit să înceapă un război cu Anglia şi cu împăratul în acelaşi timp. Deocamdată, se mulţumea să îşi plaseze discret în regiune câţiva dintre cei mai buni comandanţi ai săi.

Armistiţiul fu încheiat în sfârşit în martie, prin începerea discuţiilor despre o posibilă căsătorie între regele copil al Angliei, Eduard al VI-lea şi fiica cea mai mare a lui Henric, prinţesa Elisabeta, în vârstă de patru ani. În aprilie, fiul cel mare al Marelui Maestru, François de Montmorency, recuceri în sfârşit Boulogne în numele regelui. Înainte de a se întoarce acasă, Henric îşi făcu intrarea triumfală în oraşul ce fusese pierdut de Franţa. Apoi revenise la Curte încununat de glorie. Recâştigase Boulogne. Iulius al III-lea, un papă flexibil, fusese ales ca fiind un candidat de compromis, iar Henric îşi dorea cu disperare să o vadă pe Diane. Totul fu cât se poate de perfect până când se întoarse acasă şi află că aceasta plecase. În camera sa de lucru de la Fontainebleau, într-un vraf de hârtii şi scrisori, descoperi şi motivul.

— Ştie! La naiba! îşi şopti, apoi aruncă documentul pe podeaua rece de mozaic. Era o solicitare oficială de eliberare a prizonierului 5012, Jacques de Montgommery, din Conciergerie. Fusese poruncită şi semnată de către ducesa de Valentinois.

— Unde e? tună Henric, aruncându-se apoi asupra lui Jacques de Saint André, care stătea în picioare în spatele lui.

— Mă tem că nu am habar, Maiestatea Voastră.

— Nu-mi spune aşa ceva! şuieră el. Urmăreşti mişcările servitoarei ei ca un câine în călduri!

Jacques nu răspunse bolboroselilor delirante ale regelui şi, după o clipă, regele se prăbuşi pe un scaun aflat lângă masa lungă de consiliu de lângă pupitrul lui de scris.

— Iartă-mă, bătrâne! Dar sunt atât de îngrijorat! Nu m-am aşteptat niciodată la acest lucru, dar ştie despre Montgommery.

— Şi eu m-am temut că se va întâmpla aşa dacă Maiestatea Voastră insista să-i ţină ascuns acest lucru.

— Nu am nevoie de reproşurile tale, Jacques! Răul a fost făcut. Acum trebuie să o găseşti şi să-i dai de veste că voi veni la ea de îndată. Dacă aş putea să-i explic de ce am făcut-o, care au fost motivele mele, atunci ştiu că m-ar ierta. Doamne Dumnezeule, trebuie s-o facă!

— Vă pot oferi o sugestie, Maiestate? Regele îşi ridică privirea. Cuvintele voastre ar avea mai multă greutate, Sire, dacă ar fi precedate de eliberarea căpitanului.

— Nu! spuse el sărind în picioare. Şi-a făcut de ruşine ţara şi a făcut-o de ruşine pe Madame Diane. Se află acolo unde îi e locul!

Jacques nu mai spuse nimic şi, închinându-se în faţa regelui, ieşi din încăpere pentru a porni în căutarea lui Diane.

Henric se aşeză singur în faţa ferestrei fără draperii, cu profilul conturându-i-se clar în lumina lunii. Îşi coborî privirea spre mâinile sale; mâinile care o iubiseră şi o ţinuseră. Fu străbătut de o teamă atât de profundă încât mâinile sale, întinse acum în faţă, începură să tremure.

— Dacă ar fi s-o pierd… şopti el, apoi clătină din cap înainte să apuce să-şi sfârşească vorbele. Dar să-l elibereze pe bărbatul care, pe toate câmpurile de bătaie din Europa, făcuse paradă de aventura lui cu *favorita,* care explicase în detaliu oricui era dispus să audă pasiunea dintre ei, numind-o târfa ordinară în veşminte de curtezană de rang înalt; nu, acela era un păcat pe care nu-l putea ierta.

Ştia că ea nu auzise bârfele. Reuşise să le ţină ascunse de ea ameninţându-i şi pe servitorii ei, şi pe ai lui. Dar el le auzise, fiecare cuvânt grosolan şi ticălos. Ea merita să fie răzbunată. Dorinţa lui de a o proteja devenise doar mai aprigă faţă de acea primă zi când fusese înfruntată de Anne d'Heilly, iar intervenţia lui le schimbase vieţile.

Diane era mai mult decât o amantă. Ea îl modelase în omul care era acum, iar el o idolatriza. Niciun alt bărbat nu avea voie să-i cunoască zeiţa aşa cum o cunoştea el, prin urmare, profitase de prima ocazie pentru a-i pune căluş bărbatului care încercase. O făcuse pentru ea. Cu siguranţă, ea avea să înţeleagă. Trebuia.

Henric părăsi Fontainebleau la prima geană de lumină, la două zile după întoarcerea triumfătoare de la Boulogne. Era din nou speriat ca un băieţel, şi la fel de tinerească era şi nevoia lui urgentă de a o vedea pe Diane. Călători călare în loc să se îmbarce, fiindcă ştia că astfel

drumul va fi mai rapid. Diane se întorsese la Chenonceaux de la Rouen. Acesta era un semn bun.

Străbătu călare regiunea rurală fără a ţine cont de iuţeala sau oboseala armăsarului său turcesc negru. Saint André şi gărzile regale se chinuiră să ţină pasul cu el. Forţă şi mai mult animalul puternic când traversă pădurile întunecate şi trecu de podgoriile ruginii ce străbăteau întinsa zonă rurală. Când ajunseră la capătul lungului şir de platani ce străjuiau drumul spre castel, Henric o observă în grădina cu terase. Negrul rochiei ei ieşea în evidenţă pe faţada de piatră de un galben-deschis.

Între fiecare pătrat amenajat ordonat se aflau alei perfecte acoperite cu pietriş de culoarea pielii. Diane stătea în mijlocul noii ei grădini, culegând trandafiri albi. Henric îşi lăsă calul lângă grajduri şi îl lăsă pe Jacques să-l conducă la grajdurile regale. Îşi atinse neliniştit toca, apoi îşi scoase mănuşile, deget după deget. Inima îi bubuia atât de înfricoşată încât i se păru, preţ de o clipă, că s-ar putea opri brusc. Înaintă câţiva paşi până când Diane ridică privirea şi îl văzu. Nu alergă spre el cum ar fi făcut, poate, altădată, nici nu-l strigă pe nume. În schimb, veni încet spre el, încă strângând buchetul de trandafiri culeşi.

— Bună, Henric, spuse ea, dar nu făcu niciun gest de a-l îmbrăţişa. Nu îi mai vorbise pe un ton atât de rezervat din noaptea aceea petrecută pe terasă, după ce se căsătorise cu Caterina.

— Mi-ai lipsit, reuşi el să spună, aplecându-se în faţă să o sărute pe obraz. *M’amie,* trebuie să vorbim.

— Da.

Diane porni spre capătul grădinii pe o alee întortocheată ce ducea la castel. El o urmă, mergând cu un pas în urma ei, cu mănuşile mototolite în mâinile lui ca într-o strânsoare de moarte.

— Cum ai descoperit acest lucru? o întrebă când ajunseră în sfârşit în salon.

— Ce importanţă are? replică ea, închizând uşile în urma lor. Contează doar că ştiu, iar faptul că ai putut face ceva atât de crud m-a torturat în fiecare zi de când am aflat. Te rog, spune-mi, Henric, cum ai fost în stare să faci aşa ceva? Te rog, fă-mă să înţeleg!

Tonul vocii ei, care fusese constant, era acum alert şi rugător. Ochii ei albaştri luminoşi implorau un răspuns. Suferinţa era prea mare. Henric se întoarse.

— Nu am să-mi apăr faptele, doamnă. Pot doar să-ţi spun că am făcut acest lucru, după cum am făcut toate lucrurile din viaţa mea, din dragoste faţă de tine.

Rămase rigid în faţa ei, încă strângându-şi într-o mână mănuşile, iar cu cealaltă pe pumnalul de la şold.

— Pentru mine? Cum poţi să stai acolo şi să spui aşa ceva? Ştii că

Jacques nu a meritat acest lucru!
— Nu ai de unde să ştii asta!
— Pentru numele lui Dumnezeu, Henric, omul şi-a irosit deja trei ani din viaţă din cauza unei duşmănii vechi. Te rog, te implor, semnează hârtia pentru a-l elibera înainte de a fi prea târziu!
Erau acum separaţi de o distanţă mai mare decât cea care se întindea până la Boulogne. Henric ştia că, şi dacă ar fi semnat decretul de eliberare în acel moment, gestul l-ar fi ajutat prea puţin să închidă prăpastia ce se căscase între ei. Nu putea s-o facă să înţeleagă.
— Nu pot s-o fac. Te rog, ai încredere în mine! Nu ştiu cine ţi-a fost sfetnic în lipsa mea, dar crede-mă, şi-a meritat soarta.
— Nu mi-a fost nimeni sfetnic, Henric! Am fost să-l văd personal. Jacques nu e o ameninţare pentru tine! E un bărbat bătrân şi slab, smuls dintr-o viaţă de gentleman şi condamnat să trăiască într-o groapă împuţită din măruntaiele Parisului!
Henric îşi miji ochii. Pe chipul lui începură să apară pete roţii i şi albe de furie. Făcu un pas mare spre ea:
— L-ai văzut?! Cum ai îndrăznit să mergi la vechiul tău amant ştiind că eu eram plecat? Acel ticălos jalnic încă mă bântuie! Am să-l ucid! Jur c-am s-o fac!
— Henric, te rog, ascultă ce spui! Nu ai nevoie de această furie! Nu îl iubesc! Diane îl prinse de braţe deasupra coatelor şi încercă să-l facă să asculte. Nu am iubit niciodată un bărbat atât de mult ca pe tine! Tu eşti viaţa mea. Eşti totul pentru mine!
Precum un uriaş furios, Henric se domoli sub efectul cuvintelor ei blânde; cuvinte pe care le aşteptase cu teama că nu avea să le mai audă vreodată. Ochii lui cenuşii se măriră, iar sprâncenele i se arcuiră într-o piramidă rugătoare. Acum că vedea remuşcarea din ochii lui, Diane deschise braţele, iar el se prăbuşi în îmbrăţişarea ei.
— Am să-l eliberez. Adu-mi hârtia şi am s-o semnez. Am să fac orice doreşti, dar nu pot să te pierd. Fără tine aici nimic nu ar mai avea sens pentru mine. Ştii asta.
O sărută lacom ca un animal flămând, apoi o cuprinse cu totul în forţa braţelor sale solide. Nimeni nu cunoştea această latură a regelui, căci nimeni în afară de ea nu o stârnea.
— Aşa şi trebuie să faci, şopti Diane, desprinzându-se din strânsoarea lui. Dar indiferent ce ai face tu, am luat şi eu o decizie înainte de a te întoarce tu. E mai bine să-ţi spun acum.
Se îndepărtă de el şi se apropie de vatra şemineului, unde ardea un foc puternic. Ajunsă lângă el, aruncă în flăcări buchetul de trandafiri moscaţi pe care îl ţinuse de când intrase el în grădină. Henric o urmă.
— Trebuie să mă întorc la Rouen. Louise a rămas grea şi vreau să-i fiu alături.
— Dar nu înţeleg. Am fost de acord să fac ceea ce mi-ai cerut.

— Şi îţi mulţumesc.

— Te rog, *m'amie,* nu face aşa ceva! Am fost plecat atât de mult!

Diane se întoarse spre el cu chipul pătruns de convingere. Urmări cu un deget conturul mandibulei lui:

— Da, şi rana provocată de acestea, de toate acestea, a avut timp să devină mai adâncă.

— Atunci trebuie să mă laşi să-mi spăl păcatele faţă de tine! Pot s-o fac… am s-o fac!

— Doar timpul poate vindeca trădarea pe care o simt.

— Trădare?

— Da… şopti ea.

— Ascultă-mă! O separare nu poate rezolva problema. Nu! Nici vorbă. Îţi interzic. Nu-ţi voi da voie să pleci!

— Te rog, nu forţa lucrurile, *chéri.* Nu înţelegi cât de adânc am fost rănită de o astfel de amăgire apărută între noi?

— Iar tu trebuie să ştii că îmi pare rău pentru durerea pe care ţi-a provocat-o… disperarea pe care o simt! Aş face orice… orice ca să schimb situaţia!

— Atunci lasă-mi timp… te rog. O, Henric… am trăit orbeşte atâţia ani crezând că, după toate prin câte am trecut, singurul lucru care nu avea să intervină vreodată între noi eram noi înşine. Şi totuşi, uite că s-a întâmplat.

Henric se întinse după ea din nou, trăgând-o la pieptul lui, apoi sărutând-o din nou până aproape o sufocă în strânsoare:

— Dar te iubesc…

— Ştiu, răspunse ea atingându-l pe obraz. Şi eu te iubesc.

Steaua norocoasă a lui Montmorency răsări după cucerirea oraşului Boulogne. El fusese cel care îl sfătuise pe rege să organizeze atacul, iar acum Marele Maestru se bucura de avantajele unui erou cuceritor. Dar piedestalul pe care se urcase lângă rege nu era suficient de mare pentru trei oameni, şi aşteptase răbdător ocazia de a o detrona pe ducesa de Valentinois.

Caterina aşteptase şi ea o astfel de ocazie pentru a o alunga. Nu mai avea nici urmă de mândrie când venea vorba să lupte pentru afecţiunea lui Henric. Preţ de şaptesprezece ani închisese ochii la atingerile neîndemânatice şi furioase ale unui bărbat care nu voia să fie cu ea. Preţ de şaptesprezece ani îi fusese soţie şi îi purtase copiii, dar nu avusese niciodată inima lui. Când Montmorency îi şopti în acea seară, la cină, că era posibil să aibă un plan, regina fu dispusă să asculte. Acesta spuse că, odată cu sosirea micuţei Maria Stuart în Franţa şi cu misterioasa dispariţie de la Curte a lui Diane de Poitiers, găsise în sfârşit circumstanţele necesare, iar ea îşi dorea mai mult decât orice să îl creadă.

Montmorency rămase în apartamentul reginei în acea seară după ce se destrămă în sfârşit cercul de conversaţie. Când rămaseră singuri, ea nu mai reuşi să-şi ţină în frâu curiozitatea. Înconjurată de straturi de mătase purpurie, cu părul creţ încoronat de o spirală de rubine, stătea aşezată pe canapea privindu-l:

— Ei bine, ce e? Care e planul tău?

Montmorency îşi mai turnă o cupă de argint cu vin dulce şi se aşeză lângă ea:

— Ceea ce am de spus s-ar putea să nu fie uşor de auzit pentru Maiestatea Voastră, dar rostiţi doar un cuvânt şi nu voi mai spune nimic pe acest subiect.

— Nu, nu. Te rog, continuă!

— În seara aceasta la cină, începu Montmorency, mi-am adus aminte de atracţia regelui faţă de guvernanta reginei Maria, Lady Flemming. Deşi regele a încercat să-şi ferească privirea, era aceeaşi căutătură pe care am observat-o între ei şi cu ceva vreme în urmă. Maiestatea Voastră, pentru a mă exprima cât mai direct, cred că acea femeie i-a stârnit interesul regelui.

Se auzi un foşnet de jupoane când Caterina se crispă. Apoi o expresie dură i se întipări pe chipul cu trăsături greoaie:

— Deci tu propui să înlocuim o târfă cu alta.

— Iniţial da, Maiestatea Voastră. Am credinţa că e suficient de frumoasă cât să-l seducă pe rege, dar nu suficient de înţeleaptă cât să-l păstreze.

— Prin urmare, astfel l-am descotorosi şi de cea veche şi de cea nouă.

— Exact. Dar între timp doamna Diane, revenind la Curte, ar afla desigur din întâmplare despre infidelitatea iubitului ei. Sunt destul de sigur că de când au început relaţia lor nu a mai intervenit nimeni între ei, ceea ce, desigur, ar face această descoperire cu atât mai dezagreabilă.

Caterina se ridică în picioare, trase de gulerul purpuriu ţeapăn din jurul gâtului ei şi începu să se plimbe prin încăpere cu un pas hotărât:

— Deci tu crezi că această indiscreţie ar fi de neiertat pentru ea?

— Sunt sigur de acest lucru. Apoi, după ce ne-am descotorosit de amândouă, Maiestatea Voastră îşi poate ocupa locul de drept şi prea binemeritat lângă rege.

— Iar tu, desigur, l-ai ocupa pe al tău. Se lăsă din nou tăcerea între ei, în vreme ce ea se gândi mai atent. Dacă ar fi să-mi dau acordul în privinţa acestui plan, domnule, cum ai propune să-l aduci la îndeplinire?

— Planul meu e riscant, recunosc acest lucru, dar eu consider că e un risc ce merită asumat. Purtarea Maiestăţii Sale s-a schimbat complet de când s-a întors din nord. Este vulnerabil şi, dacă îmi

permiteţi, cred că se simte singur. După cum fără îndoială ştiţi, doamna Diane lipseşte în mod misterios. Mâine-noapte, dacă ar fi să vă daţi acordul, nu ar trebui să se dovedească o sarcină prea dificilă să-l îmbiem pe rege cu vin. Trebuie să fie o cantitate considerabil mai mare decât cea cu care este obişnuit. La momentul potrivit i se va prezenta Maiestăţii Sale un spectacol pregătit în onoarea lui. Va cuprinde un dans cu nimfe, seducător îmbrăcate, care vor dansa în jurul lui.

— Printre acestea, fără îndoială, intenţionezi să o incluzi şi pe Lady Flemming.

Montmorency aşteptă pe canapea ca regina să înceteze să se mai învârtă prin încăpere şi să-l privească:

— Atunci Maiestatea Voastră îşi va da acordul?

— Cum poţi şti sigur că Lady va participa?

— Scuzaţi-mă dacă mă exprim brutal, dar e puţin probabil ca ocazia de a ajunge în patul tânărului şi chipeşului rege al Franţei să fie refuzată de cineva care are ochi măcar pe jumătate sau un gram de ambiţie.

— A, da. Desigur ai dreptate, acceptă ea, atingând un rid care îi ajungea de la obraz la bărbie. Prea bine. Dar să ţii cont de un lucru foarte important, domnule Montmorency. Dacă planul dă greş, capul tău va cădea, nu al meu.

Henric petrecu mai multe zile la Saint Germain-en-Laye după întoarcerea sa de la Chenonceaux. Acolo oscilă între solitudinea capelei şi exerciţiile fizice violente. Acestea din urmă reprezentau singura cale prin care reuşea, chiar dacă pentru scurt timp, să domolească durerea provocată de pierderea lui Diane. Dacă nu şi-ar fi impus să creadă că înstrăinarea lor era temporară, era sigur că ar fi înnebunit complet.

Fuseseră adesea separaţi de-a lungul anilor, dar acum era prima dată când ea încercase, făţiş şi intenţionat, să se îndepărteze de el. La rădăcina acestei dureri se afla convingerea că faptele lui fuseseră menite să-i aducă onoare ei. Aruncându-l pe Montgommery în temniţă, încercase s-o protejeze. În schimb, în loc să aibă încredere în el ea preferase să creadă cuvintele unui alt bărbat.

Dar neliniştea pe care o simţea acum nu ţinea doar de Diane. Plecarea ei simboliza o viaţă întreagă presărată cu respingere. Amintiri legate de tatăl său şi fraţii săi se suprapuneau zilnic peste ecoul cuvintelor ei, dintre care cel mai dureros era „trădare". Diane deschisese ceva în el; ceva slab şi nesigur şi crud. Avea nevoie de timp pentru a se vindeca, spusese ea; timp pentru a se vindeca de o rană pe care el i-o provocase. Nu putea exista durere mai teribilă, îşi spuse el; nici tortură mai mare decât s-o piardă pe Diane a lui.

Durerea absenţei ei era agravată de faptul că tot ceea ce avea în jurul lui acum îi amintea de ea. Altarele pe care le construise pentru a se simţi înconjurat de ea în timpul separărilor lor îl bântuiau acum. Schiţele şi picturile în ulei ce o reprezentau îl urmăreau din aproape orice încăpere; garderoba lui, uniformele servitorilor, toate erau în alb şi negru. Semilunile şi emblema lor erau acum încorporate în aproape fiecare tavan şi fiecare accesoriu din castel. Semnele fuseseră sculptate în mobilă, brodate pe aşternuturile de pat şi pictate pe uşi. În ciuda tuturor strădaniilor sale, nu putea scăpa de amintirea ei. Oriunde se întorcea ceva îi amintea de ea… şi de trădare. Dornic să uite de inima sa suferindă, chiar dacă doar pentru puţin, Henric acceptă să participe la un banchet organizat în onoarea sa de către Montmorency.

Platourile de cărnuri la cuptor şi bolurile de fructe se amestecau pe masă cu vase mari de vin de Bordeaux şi mied din alte ţări. Caterina îi privea în tăcere pe Henric şi pe Montmorency râzând şi făcând glume. O mare parte dintre acestea se datorau pregătirii Marelui Maestru mai mult decât atitudinii regelui. De fiecare dată când regele lua mai mult de două înghiţituri de vin, un servitor înainta discret şi îi umplea pocalul. Mişcările lui erau pline de o asemenea dexteritate încât regele aproape că nu-l observă.

Când masa se încheie şi cei doi bărbaţi se lăsară pe spate în scaune, Montmorency ridică mâinile deasupra capului şi îşi lovi ferm palmele. Muzicanţii, care erau aranjaţi în spatele unui paravan, trecură de la acordurile melodice la o temă mai exotică. Multe dintre lumânări fură stinse, iar camera se umplu de aroma grea de fum.

Henric se lăsă pe spate în scaun nereuşind pe deplin, din cauza efectelor vinului, să nu ameţească.

— Cum? Ai pregătit ceva distracţie, Monty?

— Speram să-l încânt pe Maiestatea Voastră organizând un mic spectacol în onoarea voastră. Piesele lui Homer, iar din ele o mică scenă care cred că vă va desfăta.

Henric se aplecă în faţă şi îl bătu pe Montmorency peste spate:

— Splendid!

După o clipă, patru fecioare desculţe intrară în cameră dansând pe vârfuri. Începură să se rotească prin încăpere printre straturi de mătase trandafirie, cu cingători de aur. Faţa fiecăreia era acoperită cu un voal. Pentru a le scoate în evidenţă ochii, fuseseră machiate cu creion negru din abundenţă. Trei dintre dansatoare erau scunde şi plinuţe; italience din suita Caterinei. Părul roşu ca focul al lui Janet Stuart şi formele voluptoase contrastau îndrăzneţ cu celelalte. Ar fi fost imposibil să nu o remarci.

Caterina îşi urmări soţul privind-o cu ochi sticloşi pe Lady Flemming, care încerca abil să-l seducă în faţa tuturor prietenilor lor. Se strădui din greu să-şi înăbuşe furia. Una era, îşi spuse ea, să ştie că

soţul ei îi fusese infidel, şi cu totul altceva era să priveşti infidelitatea. Dar nu era prima dată când vedea o astfel de seducţie. Îşi aminti gaura mică pe care o făcuse cândva în podeaua apartamentelor ei şi ceea ce văzuse în dormitorul doamnei Diane, de dedesubt. Stătuse lungită la pământ, urmărindu-i în timp ce făceau dragoste sub ea, sperând să înţeleagă ce anume îl captivase atât de deplin pe soţul ei. Dar acea invadare a dormitorului lui Diane de deasupra nu îi oferise satisfacţia la care se aşteptase. Aceeaşi durere pe care o simţise urmărind-o pe Diane în braţele soţului ei o simţea şi acum.

Se sili să-şi alunge din gând imaginile şi amintirile şi rămase tăcută. Stând şi făcându-şi vânt cu un nepreţuit evantai chinezesc, Caterina o studie pe Lady Flemming. Până să-i pomenească Montmorency numele de-abia o remarcase pe acea femeie; cu siguranţă nu o considerase niciodată o rivală valabilă pentru *favorită.* I se părea chiar, după ce o examinase îndelung, că arăta destul de comun. Frumuseţea ei era pământească şi păgână. Era complet opusul lui Diane de Poitiers. Dar poate că în acel moment tocmai asta avea s-o avantajeze. Şi, cu adevărat, acesta era un preţ mic de plătit dacă reuşea, o dată pentru totdeauna, să se descotorosească de singura femeie care îi distrusese viaţa.

În vreme ce dansul continuă, Lady Flemming se învârti în jurul regelui, mirosind a ambră cenuşie şi mângâindu-i trupul cu valurile transparente de mătase trandafirie. Montmorency, care urmărise totul atent încă de la sosirea ei, îşi programă mişcările cu îndemânarea unui maestru. Când îşi dădu seama că era momentul potrivit, se aplecă spre rege:

— E răpitoare, nu-i aşa?

— La cine te referi? întrebă Henric, nereuşind să-şi dezlipească ochii de la dans.

— O, la Lady Flemming, desigur.

La auzul numelui ei, Henric se întoarse să-şi privească prietenul, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre frumuseţea senzuală care îl captivase atât de mult:

— Doica micuţei Maria? întrebă, încercând să ascundă faptul că ştiuse de la bun început cine era.

— Chiar ea. Când a aflat azi că pregătesc un mic spectacol pentru Maiestatea Voastră, m-a întrebat dacă ar putea participa.

Henric se foi pe scaun şi mai luă o înghiţitură din cupa în permanenţă plină. Apoi privi din nou dansatoarele. Montmorency îl urmări pe rege. Muzica era exotică, vinul era tare, iar parfumul îmbătător. Henric era complet vrăjit, iar Marele Maestru ştia acest lucru.

Într-un sfârşit se aplecă spre rege şi vorbi ascunzându-şi gura cu mâna pentru a nu putea fi auzit de nimeni altcineva:

— Sper că Maiestatea Voastră îmi va ierta îndrăzneala, dar sunteţi regele întregii Franţe. Nu sunteţi ca restul bărbaţilor. Maiestatea Voastră este viril; apetitul vostru este nesfârşit. Indiscreţiile voastre sunt… un fapt firesc.

Henric îşi întoarse încet capul. Ochii îi sticleau, iar chipul îi era îmbujorat.

— Unde vrei să ajungi, Monty?

— Doar că… ei bine, dacă dragostea voastră pentru anumite persoane ar lăsa loc temporar nevoii de satisfacţie… un astfel de gest ar fi cu siguranţă de înţeles.

— Sugerezi, dragul meu Mare Maestru, să mă culc cu Lady Flemming câtă vreme e plecată doamna?

— Desigur că nu, Maiestatea Voastră. O astfel de sugestie ar fi necuviincioasă. Îşi impuse să aibă răbdare; aşteptă o clipă, apoi adăugă: Ceea ce vreau să spun e că doamna Diane, desigur, vă este stăpână în exclusivitate. Lumea întreagă vede clar acest lucru. Prin urmare, o scăpare de moment a poftelor carnale, pentru cineva atât de suprem ca Maiestatea Voastră, nu ar fi nicidecum considerată ca rivalizând pentru inima voastră.

— Am să-i fiu credincios, Monty! izbucni Henric, trântindu-şi pocalul.

— Desigur, Maiestatea Voastră. Mi-am uitat locul. Iertaţi-mă, spuse, privind-o pe Lady Flemming ieşind elegant din încăpere, urmărită de ochii regelui.

Henric mai luă o înghiţitură prelungă de vin, apoi puse jos pocalul. Când îl privi din nou pe Marele Maestru, ochii îi erau pe jumătate închişi şi începuse să transpire.

— Prea bine, Montmorency, murmură resemnat într-un final. Ocupă-te.

Henric se ridică în capul oaselor şi îşi aruncă picioarele peste marginea patului. Deschise baldachinul patului şi îşi fixă privirea în strălucirea aurie a focului. Restul camerei era cufundat în întuneric. Noaptea încă era deplină, dar capul îi zvâcnea deja dureros. Îşi îngropă fruntea în mâini şi lăsă să-i scape un oftat greu. Nu avea nevoie să se întoarcă pentru a şti că ea încă era acolo cu el.

— Doamne Dumnezeule, ce am făcut? murmură el, coborându-şi privirea spre propriul trup gol, încă scăldat în sudoare strălucitoare.

Aşteptase până când ea aţipise, sperând să reuşească să se strecoare în tăcere şi să plece. Dar probabil că făcuse ceva ce o trezise. Fu imediat în spatele lui, cu mâinile pe umerii lui, şi începu să-l sărute pe gât. Îi simţea apăsarea sânilor plini pe spate; în nări îi ajungea mirosul greu al parfumului ei. Când el nu reacţionă, ea se retrase:

— Ce e, Maiestatea Voastră? Nu vi se face rău din nou, nu-i aşa?

Henric gemu şi îşi coborî din nou faţa în mâini. Când ajunseseră

prima dată în dormitorul lui, vinul îşi spusese cuvântul şi fusese cuprins de o greaţă violentă. Dar ei vărsăturile nu îi tăiaseră cu nimic elanul şi, după o vreme, obţinuse în sfârşit ceea ce îşi dorise.

— A fost chiar atât de rău? întrebă ea cu acelaşi accent scoţian gros, ce îl făcuse cândva să se crispeze.

— Nu, nu a fost. Presupun că tocmai aici e problema.

Rosti cuvintele înăbuşite printre degete. Lady Flemming îşi trecu propriile degete prin părul des de pe ceafa lui, apăsându-şi şi mai puternic sânii de el. Henric îşi arcui spatele, răspunzând atingerii ei. Era plăcut să se simtă din nou dorit de o femeie, cu toate acestea ceea ce făcuse era interzis. O trădase pe Diane încă o dată.

— N-am mai făcut aşa ceva niciodată, spuse. Când ea nu răspunse nimic, adăugă:...Să fiu necredincios.

— Cum rămâne cu *favorita?*

Henric îşi luă mâinile de pe faţă şi se sili să o privească:

— Anume ei nu i-am fost necredincios niciodată. Indiferent unde mă aflam sau de cât timp eram separaţi, nu a existat niciodată, în toţi acei ani… o altă femeie.

— Ei bine, pentru toate există un început! chicoti ea şi-şi trecu buricele degetelor de-a lungul conturului braţelor lui.

Fusese diferit cu ea faţă de orice trăise vreodată alături de Diane; cu ea era întotdeauna plin de grijă. Exista o tandreţe profundă între ei. De data aceasta actul fusese mai furios; aproape violent. Acea nevoie întunecată, îngropată adânc în el încă din copilărie, îl copleşise în sfârşit. Nu contase nimic altceva decât propria lui nevoie şi, cufundat în ea, nu avusese de ales. Nu îi păsase de această femeie; de plăcerea sau durerea ei. Gemu din nou când mâinile ei îşi croiră drum până la desişul umed de păr negru dintre picioarele lui. Limba ei roz mângâie locul din spatele urechii lui.

— Te rog, nu… te implor, şopti el neajutorat, în vreme ce ea îşi înfăşură degetele subţiri în jurul penisului lui şi începu să le mişte în ritm lent şi uniform. Te rog, spuse din nou. O iubesc, o iubesc pe Diane.

— Da, Maiestatea Voastră, ştiu. Dar sunteţi singur şi neconsolat… Iar ea nu e aici acum… eu sunt.

Indiscreţia lui Henric cu Janet Stuart nu se încheie odată cu trezirea lui din beţie a doua zi dimineaţă. În lipsa lui Diane păreau să se întâlnească, în mod bizar, la fiecare pas, devenind din ce în ce mai uşor şi mai tentant să calce din nou strâmb. Când ieşea să călărească, venea şi ea călare în anturajul lui. Când lua cina, descoperea că fusese şi ea invitată şi i se rezervase un loc lângă el. În tot acest timp Henric nu află absolut nimic despre complotul pus la cale împotriva lui, ce fusese stârnit de soţia lui şi de cel mai bun prieten al său.

În ceea ce o privea, Lady Flemming îşi juca rolul în stil mare. Când erau împreună vorbea tare şi îl solicita, astfel încât devenea imposibil pentru cei aflaţi aproape de rege să nu îşi dea seama ce se întâmplase între ei. Când erau singuri, îl seducea fără ruşine cu îndemânarea obscenă a unei târfe de pe stradă. Dar după două săptămâni de supunere, în patul lui şi al ei, prins între singurătatea lui şi avansurile ei neobosite, sentimentul de gol interior reveni. Dorul după singura femeie care reuşise vreodată să-l facă fericit cu adevărat se năpusti violent asupra lui. Îl inundă cu o vină copleşitoare. Urmată de disperare. Începu să facă eforturi pentru a o evita; mai întâi subtile, apoi mai vizibile. Dar pe măsură ce creştea dorinţa lui de a o evita, hotărârea ei de a-l prinde în gheare începea să se transforme într-o obsesie. Intră în panică. Îi scrise lui Diane scrisori febrile şi pline de pasiune, implorând-o să se întoarcă la el. Când ea îi răspunse în scris că încă nu era pregătită, el o imploră să-i permită să meargă el acolo. Dar totul fu în zadar.

— Sfântă Fecioară, ce fac? Cred că sunt nebun!

Henric se rostogoli de pe trupul cărnos şi umed al lui Janet Stuart, cu pieptul încă ridicându-i-se într-o respiraţie gâfâită.

— Cred că se numeşte păcat trupesc, Maiestatea Voastră, răspunse ea cu un râs diavolesc, răguşit.

Îşi lăsă din nou capul pe perne, cu gura lăţită într-un zâmbet satisfăcut, iar părul ei roşcat se întinse în evantai precum petalele unei flori.

— Sunt îngrozitor, absolut îngrozitor… iar aşa ceva! Aşa ceva e de neiertat!

— Nu v-am auzit să vă plângeţi acum o oră.

— Acum o oră eram beat!

— Maiestatea Voastră a fost beat de fiecare dată, dar asta nu v-a împiedicat să mă chemaţi în pat, din câte văd!

Henric se ridică şi îşi aruncă un halat de mătase roşie peste umeri, trecându-şi rapid braţele groase şi musculoase prin mâneci. Îşi trecu neliniştit degetele prin părul negru încâlcit. Chipul i se tensionă în vreme ce începu să se plimbe prin încăpere:

— O, ce prost am fost! Ce prost egoist! Dacă mă va părăsi din cauza acestei poveşti, nimic nu va mai avea niciun rost…

— Ei, chiar vă mulţumesc! spuse Janet, fără a se mai obosi să apeleze la franceza ei stâlcită. Luaţi ce vreţi de la mine fiindcă sunteţi regele. Ei bine, nu sunt o târfă, Maiestatea Voastră, indiferent ce aţi crede despre mine!

Henric se întoarse încet spre ea. De-abia se putea sili s-o privească după ceea ce făcuseră împreună. Se apropie de ea şi se aşeză pe pat lângă ea. Simplitatea ei îi amintise uneori de cea a unui copil. Îl atrăsese. Dar acum nu o mai găsea atrăgătoare şi i se părea greu de

crezut că o găsise cândva atrăgătoare:

— Dacă v-am insultat, îmi pare rău; sincer îmi pare rău. Trebuie să ştiţi că nu am intenţionat niciodată să fac acest lucru.

— Nu? Atunci, ce anume aţi intenţionat? întrebă ea, ridicându-se în capul oaselor fără a se obosi să se mai acopere.

— Măcar de-aş şti, şopti el.

Henric o privi acum, ştiind că păcatul pe care îl comisese cu Janet Stuart era mult mai grav decât trădarea. Dăduse o lovitură însăşi fundaţiei singurei relaţii din viaţa lui ce fusese construită în întregime din încredere, iubire şi loialitate. O spusese din suflet; fără Diane nimic nu ar mai fi avut niciun rost. Cu toate acestea, în momentul în care ea plecase, el se consolase aducându-şi o altă femeie în pat. Situaţia aceea nu mai putea să continue. Dorinţa fierbinte dispăruse odată cu noutatea. Avea nevoie de Diane alături de el, acum şi pentru totdeauna. Dacă nu era pregătită să se întoarcă la Curte sau la el, atunci avea să meargă el după ea şi să o aducă înapoi.

— Atunci presupun că o să-mi spui că s-a terminat totul între noi; că te întorci la ducesa de Valentinois, spuse ea, smulgându-l din adâncurile propriei sale disperări cu vocea ei grosolană de ţărancă.

— Nu am părăsit-o niciodată cu adevărat. Nu în inima mea.

— N-am să-ţi uşurez cu nimic situaţia, să ştii.

— Prea bine, atunci. Cât vrei?

Auzind întrebarea lui, ea râse:

— Nu vreau banii tăi.

— Atunci, ce anume vrei de la mine?

Janet Stuart îşi atinse sfârcurile sânilor ei albi ca laptele apoi se întinse din nou pe aşternuturi.

— O bietul de tine, dragul meu Henric, spuse cu un hohot de triumf, ceea ce vreau de la tine mă tem că am obţinut deja!

Diane ştia de ce venea Henric la Anet. Secretele erau greu de păstrat într-o societate atât de dinamică precum Curtea franceză. Hélène îi spusese ezitant despre aventură cu doar câteva săptămâni în urmă, după ce le auzise accidental pe două dintre cameriste vorbind în şoaptă pe coridor.

La început, după ce îl văzuse pe Montgommery, Diane fusese copleşită de furie, urmată de dezamăgire. Fusese nevoită să plece. Dar după eliberarea promptă a acestuia din Conciergerie şi după un tip de reflecţie, începu să se simtă mai tolerantă. Ştia că, în adâncul sufletului, Henric credea că gestul său se născuse din dragoste faţă de ea. Hotărâse în sfârşit să se întoarcă la el când aflase despre aventura cu Lady Flemming.

Diane era suficient de înţeleaptă cât să ştie că acest lucru schimba totul. Henric nu ar fi sărit orbeşte în pat cu o altă femeie. Probabil,

ajunsese să ţină la ea. În pofida a tot ceea ce construiseră împreună şi a tot ce avea de pierdut, nu putea să alerge într-un suflet înapoi şi să-i amintească de promisiunile lui. O astfel de legătură, dacă avea cât de cât şanse s-o depăşească, trebuia să-şi urmeze cursul firesc până se încheia. Dacă nu se încheia, trebuia să accepte acest deznodământ cu graţia şi demnitatea de rar e încercase întotdeauna să dea dovadă. În fond, îşi aminti singură, avea acum cincizeci de ani. Henric avea doar treizeci şi patru. Îl avusese pentru ea pentru mult mai mult timp decât ar fi putut spera. Dacă nu s-ar fi întâmplat cu acea scoţiancă, într-o bună zi s-ar fi întâmplat cu altcineva.

Nu îl învinovăţea. Devenise amantul ei la o vârstă atât de fragedă, iar ea ştia, aşa cum doar o amantă recunoaşte o alta, că înainte de acest episod nu mai călcase niciodată strâmb. Singurătate şi curiozitate; acestea erau destul de uşor de înţeles. Le putea accepta. Dar dacă ea şi Henric mai aveau un viitor împreună acesta avea să fie posibil doar dacă el o dorea în continuare acolo. Nu avea să se folosească de vină sau de trecut pentru a-l păstra. Stătea în curte, aprobând ferestrele din vitralii nou instalate. Erau o capodoperă; fuseseră realizate de renumitul artizan Jean Cousin şi străluceau în alb şi negru în lumina soarelui.

Deşi încă nu fusese finalizat, Anet se transformase deja dintr-o fortăreaţă stearpă într-un palat renascentist strălucitor. La porunca lui Henric fusese reamenajat în stil clasic, nu după modelul italian răsuflat. Toate zidurile feudale fuseseră în cele din urmă dărâmate şi, în locul lor, începuse să se înalţe cel mai opulent palat din întreaga Europă. Toate visurile lui Henric, schiţele pe care i le arătase lui Diane cu trei ani în urmă, deveneau realitate înaintea ochilor ei. Chiar şi pe durata înstrăinării lor, regele supraveghease îndeaproape toate planurile şi proiectele. Spre marele necaz al Caterinei, continuase să acorde lucrărilor de la acel palat mult mai multă atenţie decât celor ce se desfăşurau la propriile lui palate de la Saint Germain-en-Laye sau Fontainebleau. Considerase dintotdeauna Anet drept cea mai măreaţă contribuţie a domniei sale.

O mulţime de tinere talente din Franţa se bucuraseră de şansa de a deveni faimoşi sub patronajul regelui, iar Anet avea să reprezinte calea lor spre distincţie. Philibert de L'Orme, căruia îi fusese încredinţat planul arhitectural de ansamblu, construi noul Anet din piatră de Normandia albă. Acesteia îi adăugă cremene neagră, astfel încât însăşi structura palatului să cuprindă culorile ei preferate.

Încorporase din abundenţă coloane dorice din antichitate şi o colonadă largă ce se întindea pe toată lungimea clădirii cu trei laturi. Acest spaţiu deschis era orientat spre una dintre cele trei curţi măreţe. Aripa finală era o intrare masivă. Deasupra porţilor se afla un ceas, iar dedesubt o reprezentare în bronz a lui Acteon, un vânător ce se

transformase în cerb şi fusese ucis de propriii săi câini. Deşi părea de neclintit, de fiecare dată când bătea ora exactă, câinii săreau în faţă, iar cerbul se întorcea să fugă.

Avea fântâni fabuloase şi basoreliefuri lucrate în marmură alb cu negru. Cămine ornamentale splendide, realizate de către Benvenuto Cellini în perioada petrecută de acesta în Franţa, îşi găsiseră acum locul la Anet. Peste tot era imprimată emblema regală. Fusese aplicată ca blazon pe vârfurile coloanelor şi sculptată în pavaj. Apărea peste tot pe uşi şi tavane şi fusese deja ţesut în covoarele ce îmbrăcau încăperile încă goale ale întinsului castel.

Zeiţa Diana era reprezentată peste tot. Dar nicio altă reprezentare nu era mai magnifică decât cea din curtea de vest, unde se găsea o fântână uriaşă realizată de Jean Goujon. Construită la porunca regelui, aceasta se numea *Diana Chasseresse*{34} şi o prezenta pe zeiţă întinsă goală, alături de câinii ei Sirius şi Procion, cu un braţ trecut pe după gâtul unui cerb şi ţinând un arc în cealaltă mână.

Castelul era vast şi, deşi gol şi nefinisat, Diane începuse deja să strângă accesorii pentru a face din el o casă. În absenţa lui Henric, Caterina începuse din nou să ducă tratative pentru Chenonceaux. Declara bosumflată că, în calitate de proprietate a Coroanei, castelul îi revenea de drept ei înainte de a putea să-i aparţină ducesei de Valentinois. Diane voia să ştie că exista un cămin, mai presus de toate celelalte, ce nu-i putea fi răpit niciodată. Anet urma să fie acel loc.

După ce aprobă ferestrele superbe ce fuseseră instalate pe toată lungimea etajului întâi, se retrase. Se plimbă singură, revenind în aripa veche a casei în care avea să locuiască până la finalizarea aripii ei noi. Străbătu un coridor lung acoperit cu tapiţerii uriaşe ilustrând fiecare câte un episod din viaţa zeiţei Diana. „Henric avea să fie mulţumit”, îşi spuse.

Aruncă o privire printr-una dintre ferestrele lungi urmărind jos, în curte, constructorii. Ea şi Henric avansaseră mult în îndeplinirea visului lui. Nicăieri în Franţa nu mai exista o asemenea splendoare; poate nicăieri în lume, cu toate acestea nimic nu prea ar mai fi avut sens dacă el o părăsea acum pentru Lady Flemming. Când dădu colţul spre locul unde se aflau apartamentele ei se cufundă în gânduri despre trecut şi despre viitor. Privea în pământ, cu mâinile împreunate ca şi cum s-ar fi rugat. Nu îl observă pe Henric aşezat singur lângă foc.

— Au lucrat remarcabil, începu el, pe o voce ezitantă şi nesigură.

Diane se întoarse repede şi îl văzu aşezat acolo, cu picioarele îmbrăcate în ciorapi de mătase neagră încrucişate în dreptul genunchilor, cu trupul lui musculos înveşmântat în hermină şi catifea neagră. Chiar şi de la distanţă îşi dădu seama că se schimbase. Era tras la faţă şi, pentru prima dată, cum soarele intra pe fereastră din spatele lui, observă petice minuscule de cenuşiu în părul şi barba lui

întunecate. Veni câţiva paşi mai aproape de el.

— Intrarea e magnifică. Cu mult mai frumoasă decât m-am aşteptat, spuse el. Am sosit chiar la fix să văd ceasul în funcţiune. Îţi spun, aveam impresia că se trezise la viaţă! Ştiam că am avut dreptate să mă încred în acel meşteşugar.

Acum se ridicase în picioare şi se legăna în faţă şi în spate ca un adolescent nesigur:

— Ştiu că mi-ai cerut să aştept până ai să te simţi pregătită… se bâlbâi el. Dar trebuia să vin. Trebuie să vorbim.

Diane se duse la o măsuţă sculptată de lângă foc pe care se aflau mai multe carafe de argint şi cristal cu vin. Alese unul de argint cu gât lung şi subţire, plin cu vin alb de la Anjou.

— Despre Lady Flemming, spuse ea, turnând vinul în două pocale.

Era întoarsă cu spatele spre el ca să nu vadă expresia de pe chipul lui, dar îşi dădu seama după tăcerea lui că se chinuia să-şi aleagă cuvintele. Ridică atentă cele două pocale şi se întoarse cu faţa spre el.

— Da, despre ea, răspunse el într-un final, fără a fi surprins că ea ştia.

Când se apropie şi îi întinse vinul, Diane observă că ochii nu erau doar roşii de nesomn, ci îi apăruseră şi noi riduri minuscule în colţurile şi pe marginile gurii. Îşi dădu seama după mirosul înţepător de sudoare şi cal că nu se obosise să se îmbăieze. Ştia că probabil venise direct de la Paris, dacă nu chiar de la Saint Germain-en-Laye.

Diane se aşeză pe marginea unui scaun mic îmbrăcat în tapiţerie groasă negru cu alb. Henric luă pocalul pe care i-l oferise şi, în tăcere, îl goli dintr-o înghiţitură. Apoi se aşeză din nou. Era ciudat. Lui Diane i se păru bizar că după atâţia ani de intimitate intensă se purtau acum ca doi străini unul faţă de celălalt. Diane îşi sorbi vinul. Ştia că felul în care avea să facă faţă următoarelor câteva momente avea să determine tot restul vieţii ei:

— Şi o iubeşti?

Cuvintele îi aparţineau. Ieşiseră din gura ei, cu toate acestea de-abia îşi dădea seama cum reuşise să le rostească, în ciuda durerii ce o cuprinsese când vorbise.

— Să o iubesc? Dumnezeule mare, nu o iubesc! Henric se ridică din scaun cu un pas larg şi, dintr-o singură mişcare prelungă ca de dans, se lăsă în genunchi la picioarele ei. Iubirea mea ţi-a aparţinut dintotdeauna, absolut dintotdeauna ţie! Imposibil să nu ştii acest lucru până acum!

Diane conştientiza oftatul de uşurare ce îi scăpă zgomotos; îşi simţi pieptul dilatându-se şi contractându-se sub corsetul strâmt de catifea neagră. Încă îl mai avea. Încă îşi mai avea viaţa.

Henric se ridică şi îşi apăsă uşor buzele peste ale ei, într-un singur sărut cast. Apoi se desprinse:

— Te ador, şopti el. Acest lucru nu se va schimba niciodată. Indiferent ce ai să ajungi să crezi despre mine.

Diane zâmbi.

— Te iubesc cu disperare, răspunse ea. Apoi deveni mai sobră. Înţeleg şi accept ceea ce s-a întâmplat, acum că ştiu ce simţi.

Cuvintele ei, în loc să-i aducă alinarea pe care intenţionase să i-o ofere, părură să-l tulbure şi mai mult. O privi preţ de încă o clipă, arcuindu-şi sprâncenele întunecate avea ochii obosiţi, înainte de a se ridica în picioare şi a se îndepărta de ea. Se îndreptă spre şemineu şi îşi sprijini mâinile pe policioara decorată cu semiluna lor. Apoi îşi plecă fruntea:

— A rămas grea.

Inima lui Diane se opri. Îşi simţi sângele scurgându-i-se de pe chip. Apoi, ca un vulcan, îi năvăli din nou în obraji, aprinzându-i pete roşii de durere fierbinte, violentă. Nu reuşi să-şi recapete răsuflarea. Gura i se uscă. Se bucură că Henric nu o putea vedea fiindcă ştia că i-ar fi fost imposibil să-şi ascundă trăirile. Se simţise atât de pregătită când sosise el şi totuşi… nu se aşteptase la acest lucru. Să i se ceară să facă faţă unui memento permanent al infidelităţii lui. În cazul copiilor Caterinei înţelegea şi îl încuraja, fiindcă Henric nu făcea dragoste cu regina; îi zămislea urmaşi. Până în acel moment doar pântecul ei purtase singurul rod al pasiunii regelui: fiica lor, Diane.

Se luptă în continuare, încercând cu disperare să-şi recapete răsuflarea fără a se trăda. Mici broboane de transpiraţie îi apărură pe tâmple, dar rămase perfect nemişcată. Într-un sfârşit Henric se întoarse spre ea:

— Ai auzit ce am spus?

— Da.

— O, *ma bien-aimée*{35}. Cum aş putea să încerc măcar să-ţi spun cât de sincer regret totul? Veni spre ea în timp ce vorbea, clătinând din cap. Pentru durerea şi dezamăgirea pe care le văd acum în ochii tăi nu voi putea niciodată să mă iert, absolut niciodată. Eşti singurul lucru din lumea mea. Singurul lucru! Şi dacă te-am pierdut pentru o rătăcire; pentru o greşeală stupidă ca aceea…

Într-un final ea găsi puterea să îl privească. Îl avea în faţa ei pe bărbatul alături de care îşi clădise o viaţă; care îi zămislise un copil. Acest bărbat care îşi arătase dragostea faţă de ea şi o onorase în prea multe moduri pentru a le mai ţine socoteală. În acel moment de tăcere între ei, mii de gânduri îi goniră prin minte. Diane îl iertase deja pentru aventură. Încercă să-şi spună că acel copil nu conta, dar nu era aşa. Începu să se gândească ce ar fi fost dacă s-ar fi dezlănţuit asupra lui. Îşi dorea s-o facă, îşi dorea cu disperare. Încercă să se imagineze ţipând şi lovindu-l în piept pentru nedreptatea pe care i-o făcuse, pedepsindu-l cu vorbele şi faptele ei. Spre marea ei surpriză, nu reuşi

să se vadă astfel. Ceea ce putea să vadă era un bărbat care o adorase timp de douăzeci de ani, ajuns în faţa ei şi plin de regret. Nu avea să-i facă reproşuri acum.

— Ei bine, atunci… spuse Diane într-un sfârşit. Cum ne vom descurca în această privinţă?

Henric o privi cu o expresie de neîncredere pe care nu puica s-o ascundă. Totul avea să fie în regulă. Lumea şi dragostea vieţii lui îi fuseseră redate. Se întinse din nou după ea, îngropând-o în braţele lui şi sub o cascadă de săruturi fierbinţi.

— Doamne, cum te iubesc!

O dorinţă nestăpânită se ridică în el şi trupul lui puternic se cutremură de tensiune. Îşi trecu limba peste gâtul ei şi în spatele urechii. Îi şopti toate lucrurile pe care ea nu mai crezuse decât pe jumătate că avea să le mai audă vreodată. Îi trase mâna în jos peste jiletcă, dincolo de catarame şi bijuterii. Apoi se opri şi o privi, cu flăcări licărindu-i în ochi.

Trecuse atât de mult, mult timp!

— Intră, copilă. Aşază-te lângă mine, spuse Henric, bătând uşor perna goală de lângă el. Trimisese după fiica sa cea mai mare imediat ce se încheiase înmormântarea fiului său şi se întorseseră la Les Tournelles.

Diane de France intră încet în salonul privat al tatălui ei. Era înveşmântată în catifea purpurie, cu un lanţ lung de aur la talie. Părul ei de culoare întunecată era pieptănat pe spate cu un şir de perle. Mâinile îi erau strânse în faţă, ţinând un mic rozariu de aur. Deşi regele văzu că plânsese, Diane intră în cameră cu graţie şi demnitate. Louis, cel de-al patrulea copil al regelui, un băiat de doar doi ani, şi favoritul tinerei fete, tocmai fusese dus la groapă în dimineaţa aceea.

— Te rog, o îndemnă el, când ea nu se grăbi să se aşeze lângă el.

Într-un final acceptă şi se aşeză uşor pe marginea pernei.

— *Ma mignonne,* începu el, luând-o de mână. Ştiu cât de grea a fost ziua de azi pentru tine. Ştiu cât de mult îl iubeai pe frăţiorul tău. Dar moartea nu e un sfârşit. E începutul vieţii veşnice în regatul ceresc. Trebuie să ţii minte acest lucru. Louis a avut norocul de a fi chemat acasă atât de repede înaintea noastră, a celorlalţi. Cred că se găseşte alinare în acest lucru.

— Nu pentru mine! izbucni ea, ridicând privirea spre el cu o strălucire ce-i aminti de ochii luminoşi ai mamei ei. El era special. Era frăţiorul meu special, iar acum nu a mai rămas nimeni pentru mine!

— *Chère* Diane, nu poţi să spui aşa ceva. Ţi-au rămas toţi fraţii şi surorile. Îl ai pe micul Claude, care te adoră, iar acum mai e şi bebeluşul Charles, care să-i ia locul lui Louis. Dacă nu şi în inima ta cel puţin în grija ta.

Îşi dădu seama în clipa în care cuvintele i se desprinseră de pe buze că nu ar fi trebuit să spună acel lucru. Nu dorise decât să-i ofere alinare. În schimb, ea miji ochii şi îi aruncă o privire întunecată.

— Cum poţi să-mi spui aşa ceva, papa? Cum poţi măcar să te gândeşti la aşa ceva? Şi detest acel nume! Diane! De ce ai făcut-o, papa? De ce mi-ai dat numele ei?

Îl durea sufletul pentru ea. Atât de multe lucruri; atât de multă confuzie cu care se confruntase în ultimele câteva luni, iar el nu putea să-i explice situaţia.

Diane sări în picioare şi se întoarse spre el. Îşi ţinea mâinile în faţă, strânse într-un gest rugător:

— Am impresia că întreaga mea lume s-a făcut ţăndări chiar aici, în mâinile mele! Tot ceea ce am crezut… toţi cei pe care i-am iubit… au dispărut! Şi, în plus faţă de toate acestea, mi s-a dat numele ei!

— Doamna mi-a spus că voi două v-aţi împăcat.

— Acest lucru e între mine şi tine, papa. Nu are legătură cu ea! Chiar dacă ar fi ca noi două să ne împăcăm, asta nu ştirbeşte durerea a ceea ce ai făcut tu! Să fiu obligată să trec prin viaţă purtând numele femeii ce a renunţat la mine! Cum ai putut să-mi faci aşa ceva? Ea mi-a spus că tu ai insistat; că ea ar fi vrut să-mi pună orice alt nume.

— Am insistat? repetă el, fiind foarte atent, de data aceasta, la ceea ce spunea. Da, aşa a fost. Copila mea, în toată viaţa mea nu am iubit niciodată o altă femeie în afară de mama ta. Am iubit-o din prima clipă în care am văzut-o şi tot binele care există în mine, tot ceea ce iubeşti, toate există datorită ei.

— Ce legătură au acestea cu mine? tună ea, întorcându-se.

Henric sări de pe canapea şi o întoarse, obligând-o să îl privească.

— Au foarte multă legătură cu tine! Doamna Diane a rămas alături de mine în pofida celor mai îngrozitoare atacuri asupra ei, având grijă de mine cu generozitate şi ajutându-mă să devin rege! Mi-a împrumutat bani când eram tânăr şi nu aveam nimic al meu fiindcă regele era furios pe mine. M-a încurajat şi m-a iubit când tot restul lumii credea că sunt pierdut. Eşti rodul unei legături atât de speciale şi de rare, Diane, încât nu ai fi putut să primeşti niciun alt nume în afară de al ei. Se întrerupse preţ de o clipă, apoi adăugă: Mă întreb, oare ţi-a spus că era să moară aducându-te pe lume?

Diane făcu ochii mari.

— I s-a spus că e prea bătrână să aibă un copil; că o să apară complicaţii. Dar voia mai mult decât orice să îţi dea viaţă după ce ai fost zămislită în pântecul ei, chiar dacă preţul era ca, după naştere, să renunţe la tine. Îi privi chipul îndulcindu-se. Nu l-ai cunoscut prea bine pe bunicul tău, regele de dinaintea mea, dar la un moment dat şi-o dorise pe mama ta pentru el însuşi. Amanta lui i-a făcut viaţa un chin în toţi acei ani din această cauză.

— Dar să renunţe la mine!

— Nu a renunţat niciodată la tine. Mama ta ţi-a fost alături încă din ziua în care te-ai născut. Chiar poţi să-mi spui că s-a întâmplat vreodată să nu-ţi fie alături? S-a întâmplat vreodată să nu-ţi citească sau să nu te înveţe, sau să nu te ţină pe genunchi? Doamna ţi-a fost mamă în toate sensurile cu excepţia unuia, iar acel dar, darul maternităţii, a fost unul la care a renunţat cu generozitate pentru a-ţi apăra ţie viaţa.

— Habar nu aveam că regele şi ducesa d'Etampes...

— Ei bine, aşa a fost. Au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a o forţa să plece de la Curte şi să mă părăsească. Detaliile nu sunt importante acum, dar indiferent ce i-ar fi făcut, indiferent cât de gravă ar fi devenit situaţia, ea nu m-a părăsit niciodată. Îi datorez viaţa, Diane, şi poate e timpul să afli că şi tu. Numele tău înseamnă dragoste, *ma chère mignonne.* Poartă-l ştiind şi mândrindu-te cu faptul că oamenii care ţi-au dat viaţă s-au iubit în ciuda tuturor acestor obstacole.

Lacrimile i se scurgeau pe chipul de porţelan. Henri o luă în braţe strângând-o în vreme ce plângea:

— Mi-a spus doar că erau alte vremuri atunci; că ar fi fost periculos. Habar n-am avut...

— Sunt sigur că nu ai ştiut, dar eşti mare acum, iar unele lucruri pe care trebuie să le înfruntăm în viaţă nu sunt uşoare.

— Cum va putea să mă ierte vreodată? Am fost atât de crudă! Chiar şi după ce mi-a spus, chiar şi după ce mi-a explicat, am vrut să cred că motivele ei fuseseră egoiste... a fost o mare greşeală din partea mea să mă îndoiesc de ea.

— Spune-i, zise Henric, când fiica lui se întoarse şi o văzu pe mama ei stând în spatele lor în umbrele de lângă uşă.

— O, doamnă! strigă ea. Îmi pare atât de rău! Te rog, ai să mă poţi ierta vreodată?

Diane îşi deschise braţele, iar fiica ei se aruncă în ele. Copila se agăţă de ea până când simţi că ambele vieţi ale lor s-ar putea sfârşi din cauza strânsorii ei disperate. Diane îşi trecu mâna peste cârlionţii lungi şi întunecaţi ai fiicei sale, apoi ridică privirea spre Henric şi văzu lacrimi în ochii lui.

— Gata, gata, *mon ange*... totul e dat uitării, şopti ea. A fost o greşeală şi din partea mea să nu îţi spun, dar voiam să fii în siguranţă. Îmi doream cu disperare ca fiica mea... frumosul nostru copil să ducă viaţa pe care o merita, şi cea pe care o ai. Acum eşti Diane de France, *légitime,* şi nu ţi-aş răpi acest lucru indiferent cât aş avea eu de suferit.

Henric veni spre ele şi-şi petrecu braţele în jurul amândurora.

— Nimic din lumea aceasta nu ar putea atinge perfecţiunea acestui moment, şopti el... nimic.

În pofida asigurărilor lui Henric şi devotamentului său făţiş faţă de ea, lunile de după întoarcerea ei la Curte nu fură uşoare pentru Diane. Împărţea acum scena mult-râvnită cu Lady Flemming, a cărei sarcină era avansată. Dar dacă situaţia era dificilă pentru Diane, era aproape insuportabilă pentru Caterina. Era complet înnebunită de dilema pe care o creaseră ea şi Marele Maestru.

Câtă vreme regele se aflase la Anet cu Diane în primăvara trecută, Lady Flemming ocupase o aripă la Fontainebleau, îşi angajase propriii servitori şi începuse să cheltuiască bani cu nemiluita. Pe măsură ce sarcina ei devenea tot mai vizibilă căpătă chiar suficientă îndrăzneală cât să fie obraznică faţă de regină. Vorbea doar în scoţiană ei stridentă, simţindu-se îndreptăţită acum să uite de franceza mai dificilă, dar obligatorie. Repeta o singură frază în limba nativă a ţării, făcând-o să răsune pe coridoarele de la Fontainebleau, şi făcea acest lucru cu o regularitate înspăimântătoare:

— Am făcut tot ceea ce mi-a stat în putere, şi Dumnezeu fie slăvit. Sunt grea cu pruncul regelui, lucru pentru care mă simt onorată şi fericită!

Jenat de întregul calvar, Henric îi făcea „faţă” evitând-o pe Lady Flemming complet. Refuza să discute situaţia din ce în ce mai gravă chiar şi cu Diane. Prefera să se poarte de parcă problema nu ar fi existat. Simţea că nu avea încotro. Fiindcă rodul scurtei sale aventuri avea să fie parţial cu sânge regal, copilului nu avea să-i fie permis să plece din Franţa. Prin urmare, se părea că întreaga casă regală se pricopsise fără scăpare cu femeia necioplită şi neruşinată care profita de orice ocazie i se oferea pentru a-i aminti lui Diane de infidelitatea amantului ei.

În vreme ce regele se ocupa de problemele de stat, Lady Flemming dădu naştere unui fiu. Puternic şi sănătos, acesta avea un păr roşcat aprins ce avea să-i amintească în permanenţă lui Henric despre indiscreţia lui. Însă avea sânge regal. Era fiul său. Ţinând copilul la doar câteva momente după naştere, având-o pe Diane lângă el într-o încăpere plină de demnitari şi cardinali veniţi să întâmpine copilul, regele îl proclamă pe băiat fiul său natural. Lady Flemming insistase ca acesta să fie numit Henric d’Angoulême.

Diane părăsi apartamentele femeii imediat după proclamare, pentru a se îndepărta de Henric şi de Lady Flemming în egală măsură. Strălucind de sudoarea travaliului, scoţianca ridicase privirea spre Diane cu un rânjet victorios la fel de malefic precum cel al lui Anne d’Heilly. Născuse un fiu ce fusese numit după rege şi nu era un secret că intenţiona să rămână la Curte. Situaţia scăpase în mod evident din

frâu. Diane ştia că trebuia acum să ia măsuri pentru a apăra ceea ce construise cu trudă în aproape optsprezece ani. Exista o singură cale de a se descotorosi de uzurpatoare; ea şi Caterina erau nevoite să lase deoparte neînţelegerile suficient cât să se unească.

Caterina izbucni în hohote violente de plâns auzind că regele îi dăduse numele său fiului bastard, în defavoarea propriilor copii legitimi. Părea să nici nu-i pese că tocmai rivala sa fusese cea care îi dăduse această veste. Iapa de prăsilă regală, care era şi ea grea în opt luni, îşi începuse această a şasea sarcină cu dificultate. Rămăsese la pat, la insistenţele doctorilor ei, pentru a nu pierde sarcina. Acum, după ce aflase vestea celei mai noi nedreptăţi împotriva ei, stătea întinsă pe o parte, legănându-se în faţă şi în spate printre sughiţuri de plâns.

— Ştiu, Maiestatea Voastră, că nu suntem prea apropiate, începu Diane din nou după ce rostise acele prime câteva cuvinte şocante. Dar regele nu va interveni împotriva mamei copilului; şi dacă e să schimbăm lucrurile, cred că noi două trebuie să facem ceva.

— Ce tot spui acolo? Răul a fost făcut! se văicări ea, refuzând toate strădaniile Lucreziei, dama ei de companie, de a o alina de pe cealaltă parte a patului greu cu stâlpi.

— Poate că aşa e, răspunse Diane, aplecându-se deasupra reginei. Dar ne aşteaptă o soartă şi mai grea, pe mine şi pe tine dacă Lady Flemming rămâne.

De data aceasta Caterina simţi ceva în cuvintele rivalei ei ce o făcu să se oprească din plâns şi să ridice privirea:

— Dar ce putem face? Dumnezeu să ne aibă în pază, e mama copilului!

Doar atât reuşi să spună. Apoi, ca şi cum abia acum ar fi înţeles gravitatea situaţiei, începu să plângă şi mai amarnic. Diane se învârti prin cameră în vreme ce dama de companie a Caterinei îi presăra pe sprâncene apă cu parfum de hasmaţuchi. Spiţerii ei se îngrijiră de ea amestecându-i în apă o pulbere gri şi oferindu-i-o apoi să o bea.

Privind-o pe Caterina, Diane îşi dădu seama la ce se referise când spusese că „răul a fost făcut". Nu se referise doar la naşterea unui alt copil nelegitim. Nu-i venea să creadă că nu se gândise la acest lucru până atunci:

— Sfântă Fecioară! Tu ai pus asta la cale!

Regina încetă aproape imediat să mai verse lacrimi şi ridică din nou privirea spre amanta soţului ei:

— Lăsaţi-ne, le spuse doamnelor care o însoţeau şi spiţerilor.

— Cum ai putut să-i faci aşa ceva lui Henric? o întrebă Diane când rămaseră singure.

Caterina făcu o pauză, apoi îşi privi rivala în faţă, cu lacrimile

uscate acum:

— Voiam să mă descotorosesc de tine, spuse ea simplu. Anne a spus că ştie o cale.

Diane se zgâi la ea, nevenindu-i să creadă:

— Anne de Montmorency? O! Cel mai de încredere confident şi prieten al regelui nu e nimic mai mult decât un codoş ordinar? Dumnezeule mare!... şi tu...

Ochii întunecaţi şi înlăcrimaţi ai Caterinei se limpeziră:

— Eu sunt regina lui... nimic mai puţin.

— Aceste veşti îl vor ucide pe rege.

— Atunci nu ai voie să-i spui.

— Nu păstrez secrete faţă de el. După o clipă se înmuie. Maiestatea Voastră, nu ne va ajuta cu nimic dacă suntem potrivnice în această poveste. Trebuie să încercaţi, de data aceasta, să vă lăsaţi deoparte sentimentele de dragul lui Henric.

Cele două femei se priviră fix. Caterina cântări cuvintele rivalei sale:

— Ascultaţi, Maiestate, eu sunt mai în vârstă decât ea. Aveţi mult mai multe şanse să învingeţi o amantă veche decât una nouă. Şi, cel puţin, când suntem în public eu mă străduiesc să vă acord toate onorurile ce vi se cuvin, ceea ce cu siguranţă nu se aplică în cazul lui Lady Flemming.

— Şi dacă nu sunt de acord să te ajut?

— Atunci regele va fi înştiinţat despre planul vostru de a mă detrona.

— Şi dacă sunt de acord?

— Atunci bunul Mare Maestru va încasa lovitura şi o vom izgoni pe Lady Flemming din Franţa.

Rămaseră amândouă tăcute în vreme ce Caterina îşi cântări opţiunile. Diane se aplecă peste aşternutul de pat fin ţesut, spre regină:

— Ştiu că nu vă sunt pe plac, Maiestate, şi înţeleg acest lucru, dar cel puţin am ajuns să ştim la ce să ne aşteptăm una din partea celeilalte.

Caterina îşi puse mâna cărnoasă peste cea a lui Diane:

— Ai dreptate. Nu te plac, dar îmi displace şi mai mult alternativa.

Henric fu chemat în apartamentele reginei, dar nu sosi decât după mai bine de o oră. Diane şi Caterina fuseseră informate că Maiestatea Sa plecase să călărească alături de Saint André după naşterea fiului său. Când sosi în sfârşit părul îi era zburlit de vânt, iar chipul îmbujorat. O privi pe Diane, apoi pe regină şi îşi scoase mănuşile.

— Ce e? I s-a întâmplat ceva copilului? întrebă nerăbdător în vreme ce Saint André îi dezbrăcă mantia. Diane stătea în picioare lângă patul Caterinei. Regina stătea în capul oaselor, sprijinită pe o mulţime de

perne, iar amândouă erau îndreptate cu faţa spre el.

— Ei bine?

Ochii Caterinei se umplură din nou de lacrimi şi începu să plângă în hohote, cu faţa îngropată în mâini:

— O, Henric, te implor… începu ea, dar nu reuşi să continue.

Diane veni încet spre el:

— Mă tem, *chéri,* că ai fost victimele unei intrigi destul de încâlcite.

— Ce fel de intrigă?

— Menită să mă alunge şi să mă înlocuiască cu Lady Flemming.

— Cine?! tună el, cu ochii întunecându-i-se de furie.

Diane ştia implicaţiile a ceea ce urma să spună, dar nu avea încotro dacă voia să scape de rivala ei înainte ca aceasta să găsească o cale să scape de ea:

— Montmorency.

— Aşa ceva nu e posibil!

— Regina, care era la curent cu acest plan, mi-a mărturisit acest lucru azi.

Henri păli şi începu să caute un scaun. Saint André aduse unul de lângă uşă. Când văzu scaunul în faţa lui, Henric se răzgândi şi porni spre patul reginei.

— Caterina, e adevărat?

Regina, care plângea acum în hohote necontrolate, reuşi doar să dea din cap.

— Nu-mi vine să cred…

— S-ar părea că el şi Lady Flemming au complotat să te seducă în lipsa mea, apoi s-au asigurat că era permanent disponibilă pentru tine după aceea.

Regele cântări ideea preţ de câteva momente, într-o tăcere care îi trăda refuzul de a crede.

— Concluzia acestei poveşti, însă, este una în privinţa căreia eu şi regina suntem ferme. Trebuie să i se pună capăt. Lady Flemming e periculoasă şi trebuie să părăsească Franţa.

Caterina reuşi să ridice capul pentru a urmări reacţia regelui la acea declaraţie anume. Acesta îşi privi amanta, apoi soţia.

— Dar, *m'amie,* cum pot să-i cer aşa ceva având în vedere circumstanţele?

— Ţi-ar prinde mai bine să întrebi cum ţi-ai putea permite să accepţi ca ea să rămână aici alături de regină şi de mine.

— Şi ce se va alege de copil?

— Va rămâne aici, desigur, reuşi Caterina să răspundă luându-şi inima în dinţi, alături de ceilalţi copii ai tăi, şi va fi crescut cu toate onorurile ca fiind fiul tău.

Aluzia era clară. Un copil natural al regelui nu avea nevoie ca mama sa să rămână la Curte. Lui Janet Stuart i se putea asigura o

situaţie bună, apoi să fie trimisă înapoi în Scoţia. Diane avea dreptate, riscul presupus de rămânerea ei era prea mare. Henric aproape o pierduse şi nu-şi mai putea asuma riscuri. În taină, se simţea puţin uşurat că soţia lui şi amanta lui făcuseră front comun. Prin această alianţă neobişnuită reuşiseră nu doar să mai reducă din tensiunea ce exista între ele, ci şi să îl salveze dintr-o situaţie dificilă căreia nu ştiuse cum să-i facă faţă.

— Prea bine, spuse într-un final, privindu-le pe rând. Va fi trimisă înapoi în Scoţia de îndată ce se va simţi în stare să călătorească.

Montmorency stătea singur în picioare în faţa tronului regelui, cu mâinile strânse la spate. Henric era aşezat şi se sprijinea în cot, privind peste covorul de un roşu sângeriu spre bărbatul pe care îl admirase cel mai mult în viaţă. Până în ziua precedentă. Sprânceana i se strânse scurt într-o expresie de încruntare când îşi aminti înşelăciunea căreia îi căzuseră victimă el şi Diane. Montmorency văzu încruntarea şi îşi dădu seama de ce anume fusese chemat.

— Nu am să-ţi cer să negi, fiindcă n-aş putea suporta ca tu, dintre toţi oamenii, să mă minţi, spuse Henric pe un ton tăios pe care Marele Maestru nu-l mai auzise de când Francisc I îl eliberase din funcţie cu atâta cruzime.

Montmorency făcu un pas în faţă. Chipul îi era întunecat şi solemn:

— Indiferent ce ai crede despre mine, eu te-am iubit întotdeauna. Ai fost ca un fiu pentru mine. Acest lucru trebuie să-l crezi.

— Îl cred, Monty. Tocmai din acest motiv e atât de greu de conceput o trădare atât de gravă.

Marele Maestru simţi aceeaşi teamă orbitoare ca aceea resimţită în faţa vechiului rege în clipa de dinainte de a auzi că serviciile sale la Curte nu mai erau necesare:

— Hristoase, nu te-am trădat! Am acţionat doar pentru binele tău! Pentru binele Franţei!

Henric sări în picioare:

— Pentru binele meu? Doamna Diane e binele meu! Ea e viaţa mea! Ştiai acest lucru cât se poate de clar şi totuşi ai încercat s-o distrugi!

— Te rog, Henric… Maiestatea Voastră. Se apropie mai mult. Nu ştiu ce v-a spus regina, dar…

— Adevărul, Monty. Caterina mi-a spus adevărul.

— Era disperată. M-a implorat s-o ajut. Am simţit că nu am încotro decât…

Henric ridică o mână pentru a-l reduce la tăcere:

— Fiindcă mi-ai fost multă vreme prieten am să-ţi ofer o avertizare. Dar ascultă atent, prietene, fiindcă nu ţi se va acorda aceeaşi graţiere şi data viitoare. Dacă voi avea vreodată motive să cred că ai făcut ceva… şi mă refer la orice, pentru a o pune în pericol pe doamnă sau

relaţia mea cu ea, nu vei mai avea cum să-ţi arăţi chipul la această Curte vreodată. Acum, ne-am înţeles?

Montmorency zâmbi recunoscător şi se aplecă într-o reverenţă plină de respect:

— Perfect, Maiestatea Voastră.

Lady Flemming părăsi curtea Franţei cinci zile mai târziu. La douăsprezece jumătate noaptea îl sărută de adio pe micul copil, ştiind că nu avea să-l mai vadă vreodată. Apoi se îmbarcă pe vasul regelui pentru prima parte a drumului ei spre casă.

Despăgubirea pe care o luase cu ea îi mai uşura din durerea provocată de pierderea suferită şi o asigura că avea să îşi găsească un soţ bun după ce se întorcea în Scoţia. Şi-l dorise pe rege, dar era suficient de realistă cât să-şi dea seama că pierduse. Ceea ce se spusese era adevărat. Diane de Poitiers era o rivală prea formidabilă pentru oricine. În fapt, copilul pe care i-l născuse regelui nu fusese pentru ea mai mult decât un mijloc de târguială pentru a-şi asigura confortul financiar. Cum despăgubirea în bani pentru sacrificiul ei era mulţumitoare, părăsi Franţa bucuroasă şi fără a se împotrivi.

Caterina era sigură că aceasta era cea mai bună perioadă din viaţa ei şi că răbdarea îi fusese în sfârşit răsplătită. Trecuse multă vreme de când se descotorosise de povara de a fi stearpă, şi reuşise să rămână regină a Franţei. Lady Flemming se întorsese în Scoţia, iar Diane de Poitiers tocmai împlinise cincizeci şi unu de ani. Dar cel mai încurajator era faptul că, într-un anunţ public făcut în faţa Parlamentului, soţul ei îi acordase favoarea de a o numi regentă.

În cadrul unei dispute cu împăratul asupra unor teritorii germane, Henric hotărâse să îşi ajute vecinii germani împotriva celui mai aprig duşman al Franţei. Era hotărât să-şi conducă trupele în luptă, dar în absenţa lui era nevoie de cineva care să exercite puterea. Nu conta că fiecare ţeavă de tun, recipient pentru praful de puşcă şi armă de foc purta emblema regală şi imaginea semilunii ca semn în onoarea lui Diane de Poitiers. Regentul trebuia să fie cineva cu sânge regal. În calitate de regină a Franţei Caterina găsise în sfârşit un loc în viaţa lui Henric pe care amanta sa nu-l putea ocupa.

Această forţă nou descoperită îi dădu încredere şi, în lipsa lui Henric, era convinsă că Diane trebuia să fie prima care să simtă forţa acelei noi atitudini. Deşi nu mai vorbea niciodată despre acest lucru cu regele, nu o iertase niciodată pentru ceea ce considera a fi un furt pe faţă al castelului Chenonceaux. Timpul nu făcuse decât să ascută dorinţa Caterinei de a stăpâni micuţul castel de pe râu. Deşi ea susţinea că avea motive numeroase, unul singur era foarte important. Şi-l dorea fiindcă îi aparţinea lui Diane.

Pe măsură ce se scurseră zilele de vară, Caterina se cufundă plină de avânt în noile ei sarcini de regentă. Citea şi studia cu un entuziasm pe care nu-l mai simţise de când era tânără copilă în Italia. Apelând la oamenii ei de încredere, încercă să păşească o cale ocolită prin care să poată deveni de drept posesoarea castelului Chenonceaux. Ea era regina, îşi spunea. Castelul era proprietatea Coroanei şi indiferent ce ar fi fost nevoită să facă sau care ar fi fost preţul, intenţiona să-l smulgă din mâinile acelei târfe. Dar, ca printr-o intervenţie stranie, sorţii pe care îi urmărea şi îi adora atât de îndeaproape prin preocupările ei mistice începură să se întoarcă treptat împotriva ei.

După câteva săptămâni de studiu Caterina descoperi că provizii pe care ea personal le alocase pentru trupe dispăruseră în mod misterios. Pe lângă hrană dispăruseră şi caii, şi carele menite să le transporte. Înfuriată la gândul luminii negative în care avea să apară din cauza acestei fărădelegi, îi trimise o scrisoare prietenului său Montmorency. Îi porunci ca pe viitor proviziile să fie transportate pe spezele celor care erau responsabili pentru ele. Doar astfel de furturi puteau s-o smulgă pe regină de lângă fiul ei nou-născut. Îşi croi repede drum până la Châlons, unde erau proviziile pentru armată. Acolo spera să descopere personal cine era nelegiuitul.

Simţindu-se slăbită se opri la Joinville, domeniul principal al familiei de Guise, aflat la jumătatea distanţei faţă de Châlons. Nu ştia, în clipa în care alaiul ei intră în curte, că şi cardinalul Charles locuia în acel moment acolo, alături de buna sa prietenă şi aliată Diane de Poitiers, recent întoarsă din vacanţa ei de la Anet. Aici, în Joinville, în castelul ce dădea spre malurile înflorite ale Marnei, regina Franţei se îmbolnăvi grav.

— Dumnezeu să ne aibă în pază, habar n-am ce e! declară medicul regal, aplecat deasupra reginei.

Îi examina pustulele şi petele roşii de pe faţă şi mâini cu aceeaşi uluire nestăpânită de parcă ar fi fost deja moartă.

Diane stătea între Charles de Guise şi un altul dintre nepoţii lui Montmorency, Odet, cardinal de Châtillon. Aceştia îşi coborâră toţi privirile spre Caterina, ai cărei ochi erau acoperiţi cu o peliculă opacă, în vreme ce ea bolborosea incoerent printre gemete de durere.

— Mă întreb dacă nu cumva e ciumă, continuă medicul. Dar dacă vine vorba să dau un verdict clar, recunosc că sunt nedumerit.

Medicul cel mai de seamă al regelui, Amboise Paré, fusese chemat din spitalul său de pe câmpul de luptă, dar nu avea să sosească mai devreme de două zile. Între timp, Philippe Regnier fu însărcinat să aibă grijă de ea, dar nu putu face mare lucru în afară de a o acoperi cu spălături cu apă de trandafiri şi de a se asigura că avea tot confortul posibil.

— Sunt sigură că e ciumă, iar eu una nu sunt pregătită să mor, nici măcar în serviciul Maiestăţii Sale! îi şopti Lucrezia Alamanni Mariei La Maure. Cele două doamne de companie ale reginei stăteau gânditoare în colţul de lângă uşă, în vreme ce medicul îşi încheia consultaţia. Ambele femei îşi ţineau feţele acoperite cu cârpe înmuiate în mentă, rozmarin şi lavandă. Se credea că acest amestec era util împotriva ciumei.

— Aproape tot restul lumii a părăsit suita ei deja. Cu siguranţă nu ne poate purta mai multă pică nouă decât celorlalţi dacă ne întoarcem la Fontainebleau; desigur, dacă supravieţuieşte.

— Indiferent ce ar fi, cu siguranţă n-o mai poate duce mult, consimţi Marie. Uită-te la faţa ei! De-abia o mai poţi recunoaşte sub rănile pline de puroi. Limba i s-a umflat atât de tare încât nu poate vorbi. Am auzit zvonuri azi-dimineaţă că la Paris se spune că a murit deja.

— E purpură. Ştiu sigur că aşa e, şi boala se răspândeşte prin tine ca focul prin pădure în timpul verii! declamă Lucrezia. Mă tem pentru familia mea. Nu pot rămâne cu ea, indiferent cum m-ar pedepsi Coroana!

— Mă întreb cu cine se va căsători Maiestatea Sa după moartea reginei. Eu am crezut dintotdeauna că va fi ea, spuse Marie, împingându-şi discret bărbia în direcţia lui Diane. Dar a îmbătrânit deja atât de mult, şi după aventura Maiestăţii Sale e clar că gusturile sale se îndreaptă în sfârşit spre altceva decât marfa bine învechită pe care o găsea în trecut atât de dezirabilă.

După ce medicul îşi încheie consultaţia, Diane se îndepărtă de patul reginei şi străbătu cu paşi largi dormitorul, venind spre uşa lângă care stăteau cele două servitoare.

— Madame Alamanni, mademoiselle La Maure, spuse, regina nu se poate folosi de voi acum. Dacă schimbarea voastră de atitudine e evidentă şi pentru mine, cu siguranţă va fi evidentă şi pentru ea şi nu putem risca s-o tulburăm şi mai mult. Poate ar fi mai bine pentru toată lumea implicată dacă v-aţi retrage amândouă la Fontainebleau.

— Dar cine o va servi pe Maiestatea Sa? întrebă Marie.

— Deocamdată de acest lucru mă voi ocupa eu.

— Tu?

Lucrezia îşi muşcă buza.

— Sunt sigură că veţi fi chemate amândouă după ce Maiestatea Sa îşi revine.

— Oare nu vrei să spui *dacă* îşi revine, doamnă? spuse Marie La Maure. Nu am mai văzut niciodată un caz de ciumă atât de rău ca al ei.

— Vindecarea ei e în mâinile Domnului, indiferent ce boală ar avea. Sper că în zilele ce vor urma vă veţi ruga pentru sănătatea Maiestăţii

Sale, după cum voi face şi eu.

Cardinalul de Châtillon, care se număra printre cei mai apropiaţi prieteni ai reginei, era un bărbat scund cu păr rar şi o barbă de un blond-deschis tunsă îngrijit. Purta aceeaşi robă purpurie şi cruce grea de aur ca şi Charles de Guise, acum cardinal de Lorena.

După plecarea medicului acesta îşi plimbă privirea prin cameră de lângă patul Maiestăţii Sale şi le văzu pe cele două doamne ţinând cârpe în faţa chipurilor. Se apropie de ele cu pantofii săi de piele neagră proaspăt lustruiţi şi se opri în spatele lui Diane:

— Ei bine, asta înseamnă că mai pierdem două dintre slujitoarele credincioase ale reginei? întrebă el pe un ton în care se simţea iritarea şi oboseala cauzate de lipsa de somn.

Diane privi peste umăr.

— Consider, eminenţă, că e mai bine să plece. Regina nu are nimic de câştigat de pe urma fricii lor. Charles, spuse, întorcându-se spre de Guise. Nu mai e nimeni altcineva. Pot să mă bazez pe tine să le escortezi înapoi la Fontainebleau?

Uşurarea lui fu aproape evidentă:

— Desigur, doamnă, răspunse acesta, plecând capul.

— Dar amândouă i-au fost alături de ani buni. Dacă nici măcar ele nu sunt dispuse să rămână, cine crezi că se va ocupa de Maiestatea Sa în absenţa lor? întrebă Châtillon. Întreaga ei suită şi servitorii casei de Guise ne-au abandonat deja şi s-au întors la Fontainebleau.

Diane le privi din nou pe cele două femei, cu ochii întunecaţi de teamă şi chipurile marcate de o dorinţă copleşitoare de a fi concediate.

— Voi rămâne eu cu Maiestatea Sa, spuse Diane. Eminenţa Voastră va trebui să-şi cerceteze propriul suflet pentru a şti ce e mai bine pentru dumneavoastră.

— E un dar al Domnului, spuse cardinalul, faptul că măcar nu i-au apărut umflături la subsuoară. Atunci am şti că e vorba de ciumă. E şi asta o alinare. Dacă îmi veţi permite, doamnă, dintr-o afecţiune sinceră şi plină de respect faţă de Maiestatea Sa, voi rămâne şi eu.

După ce fură concediate şi ultimele două doamne de companie, Diane se întoarse la căpătâiul reginei. Patul întunecat cu draperiile grele de catifea ascundea trupul desfigurat al reginei în faldurile sale. Regina adormise din nou, iar Diane şopti o *Ave Maria.* Expresiile schimonosite de durere şi teamă de pe chipul pătat al acesteia fuseseră greu de suportat. Chipul ei se îndulci puţin în somn.

Diane nu era atât de detaşată de Caterina pe cât ar fi putut deveni după toţi acei ani şi toate acele manipulări. În pofida neînţelegerilor lor şi a bărbatului care le dezbina, împărţiseră o casă, iubirea a şapte copii şi trăiseră împreună vreme de nouăsprezece ani. În mod ironic, partea italiană a suitei Caterinei, care îi băgase în cap diverse bârfe şi

întreţinuse focurile de ostilitate dintre ele, se refugiase de teamă. În ceea ce părea a fi ceasul morţii ei, Caterina fusese abandonată. Dintre toţi cei care o susţinuseră, o flataseră şi o apăraseră, doar cea mai mare rivală a ei rămase lângă ea.

> Madame *M'amie,*
>
> Nu îţi voi scrie o epistolă lungă, căci i-am transmis solului toate veştile, şi nici nu am timp, căci sunt pe punctul de a trece râul Sarre. Permite-mi să-ţi spun că armata mea e în stare excelentă şi o dispoziţie bună. Am încredere că, dacă vom întâlni rezistenţă la traversare, Domnul mă va ajuta prin mila Sa, după cum a făcut-o de la bun început.
>
> Nu îţi voi mai scrie nimic altceva căci domnul Avanson, care îţi aduce această scrisoare, îţi va transmite mesajele mele. Mă rog să-ţi aminteşti de cel ce n-a cunoscut vreodată decât un singur Dumnezeu şi o singură iubire şi te asigur că nu vei avea niciodată motiv să te ruşinezi fiindcă mi-ai acordat onoarea de a te sluji, pe care te implor să mi-o rezervi pentru totdeauna.

Diane împături cu grijă scrisoarea şi îşi lăsă din nou capul pe catifeaua de un purpuriu-deschis a scaunului de stejar sculptat. Era extenuată. Nu mai dormise, nici nu mâncase de trei zile.

Hélène luă scrisoarea din mâinile fără vlagă ale stăpânei sale şi o puse pe măsuţa de lângă ea.

— Nu ştie ce i s-a întâmplat reginei, spuse Diane. S-ar părea că oamenii lui au găsit vreun motiv să-i ascundă acest lucru.

— Vă rog, doamnă, pur şi simplu nu se mai poate să continuaţi astfel. Vă implor. Daţi-mi voie să pun să vi se pregătească ceva de mâncare şi să vă torn apă pentru o baie.

— Maiestatea Sa e încă în viaţă şi câtă vreme aşa stau lucrurile trebuie să mă ocup în continuare de ea.

— Dar cardinalul de Châtillon e lângă ea acum, şi chiar şi el v-a implorat să vă odihniţi puţin. N-o puteţi ajuta cu nimic aşa cum sunteţi.

Cuvintele lui Hélène erau oarecum adevărate, iar Diane îşi aruncă privirea obosită spre prietena ei.

— Mi-am dorit să moară, şopti ea, şi îşi feri privirea. Jur că nu am vrut să-mi doresc acest lucru. Am încercat să alung gândul din mintea mea, dar când s-a îmbolnăvit la început şi nu ştiam cât e de grav m-am trezit că mă gândesc la cât de mult mai simplă ar fi viaţa mea fără furia ei şi fără reproşurile ei. A fost doar un gând trecător; n-a durat mai mult de o clipă, dar acum simt că, poate, într-o oarecare măsură, eu sunt responsabilă.

— Madame, aşa ceva e…

— Trebuie să-i trimiţi vorbă, Hélène. Are dreptul să ştie. Trimite-i un mesaj prin Saint André. Spune-i că regina e pe moarte. Spune-i că trebuie să vină imediat.

Hélène ştia că Diane bătea câmpii. Lipsa somnului şi foamea o făcuseră să vorbească uneori incoerent. Îşi puse o mână pe fruntea

stăpânei sale pentru a vedea dacă nu avea febră. Îşi făcu semnul crucii când mâna ei simţi pielea rece. Nu fu nevoită să încerce din nou s-o convingă. Când ridică din nou privirea Diane, care îşi petrecuse o mare parte din ultimele trei zile în picioare, între ligheanul de spălat şi căpătâiul reginei, se cufundă în tapiţeria scaunului de catifea moale. Hélène aduse o plapumă de la picioarele patului, o acoperi şi rămase cu o atitudine protectoare lângă ea, preţ de o clipă, până se asigură că Diane adormise.

Când pleoapele lui Diane începură să tresară, iar muşchii sculptaţi ai chipului ei se relaxară, Hélène se duse la micuţul pupitru de scris din capătul opus al încăperii. Scoase o foaie de pergament din sertar, înmuie o pană de gâscă în cerneală şi îi adresă scrisoarea lui Jacques de Saint André pe câmpul de bătălie de la Metz.

Metz căzu de bunăvoie în mâinile protectoare ale primelor trupe franceze. Drumul prin întreaga regiune fusese pavat cu mai multe zile înainte după cucerirea oraşului Toul. Faptul că împăratul refuzase să creadă că prinţii germani se întorseseră împotriva lui până când trupele franceze aproape îi ajunseseră la graniţă constituise lovitura finală.

Henric se afla la Châlons, destinaţia la care regina nu mai reuşise să ajungă, şi tocmai îşi trecea în revistă infanteria când Saint André îi aduse vestea că regina Caterina era grav bolnavă.

În cortul său, un pavilion negru uriaş de optsprezece metri înălţime, Henric se prăbuşi pe pat şi-şi lăsă capul în mâini. În jurul lui se afla o masă acoperită cu hărţi, o busolă, o ploscă goală de vin şi două cupe de argint. La intrare, două gărzi stăteau de strajă. Pe perete, fixat de cort cu o chingă de piele, se afla un mic portret al lui Diane, realizat cu un an în urmă la Chenonceaux. Se mai găseau şi pistoale, două pumnale şi sabia sa cu mâner de perle. Acestea stăteau lângă perna albastru intens cu broderie ce îi fusese dăruită de fiica sa, Elisabeta. Scăunelul de rugăciune din argint fusese asamblat pentru rugăciunea de dimineaţă, iar o mapă cuprinzând câteva schiţe recente reprezentându-i pe copiii lui era aruncată deschisă pe patul de campanie. Pe măsuţa cu blat de baga de lângă patul lui se afla prima schiţă a lui Diane realizată de Clouet, imediat după naşterea fiicei lor.

— Hélène spune că doamna Diane şi cardinalul de Châtillon sunt singurii care au rămas cu ea. Restul au fugit de teamă că boala ar fi periculoasă şi s-ar putea răspândi, spuse Saint André. Mă tem, Maiestatea Voastră, că se zvoneşte că s-ar putea ca Maiestatea Sa să fie deja moartă.

— E ciumă? întrebă acesta, trecându-şi degetele prin smocurile groase de păr întunecat.

— Domnul Regnier nu a considerat că ar fi ciumă, Sire. Dar pentru a

fi siguri, doamna Diane a cerut ca domnul Paré să fie chemat de pe front. Sire, dacă este contagios, după cum susţine domnişoara Gallet că se consideră, atunci nu vă pot sfătui să mergeţi.

— Diane e acolo! izbucni el. Îşi riscă propria viaţă pentru a avea grijă de regină. Cum aş putea să nu merg? Vreau ca tu şi Marck să mă însoţiţi, spuse trufaş, apoi se înmuie. Asta, dacă aţi consimţi să veniţi.

— Locul meu, ca întotdeauna, e alături de regele meu, Maiestate.

François de Guise porunci să fie strânse cuferele regelui şi să fie pregătiţi cei mai iuţi armăsari ai săi pentru a merge la Joinville, unde regina zăcea pe moarte. Nu o iubea pe Caterina, nici nu avea s-o iubească vreodată, dar îi dăruise şase copii pe care îi adora. Acum, când anii idealismului din tinereţe trecuseră, aproape că nu mai reuşea să-şi amintească vremea când nu-i fusese soţie. De-a lungul anilor se născuse în el o oarecare afecţiune faţă de italianca viguroasă care încercase cu atâta disperare să-i facă pe plac.

Dar adevăratul motiv ce-l făcu pe Henric să renunţe la turul său era ameninţarea la adresa lui Diane şi a vieţii ei, fiindcă era atât de aproape de boală. Se minună de faptul că, în pofida a toate, ea singură alesese să rămână la căpătâiul reginei, a femeii care o dispreţuia făţiş. Iubirea lui… zeiţa lui… Diana lui. Nu se putea… nu avea voie să fie vorba de ciumă.

***

Purpura se dovedi a fi o tulpină contagioasă de pojar. Simptomul ce dădu în vileag boala era reprezentat de petele roşii, dintre care unele formaseră mici băşici şi care se puteau răspândi pe tot corpul. În forma sa extremă, limba se umfla şi se deforma atât de grav încât, dacă nu era tratată, victima putea muri sufocată.

Ambroise Paré, medicul regelui, pronunţă acest diagnostic la o zi după ce îi fusese transmis mesajul lui Saint André. Diane luă o cârpă curată de la Hélène şi, neobosită, puse o alta pe fruntea reginei. Caterina scânci un răspuns nedesluşit simţind lichidul rece pe pielea ei fierbinte, apoi închise din nou ochii.

— Va supravieţui? şopti Diane.

La picioarele patului reginei cardinalul de Châtillon îi dădu un fel de poruncă lui Hélène, iar aceasta părăsi încăperea.

— Nu pot spune cu certitudine, doamnă. Va trebui să o tăiem sub limbă înainte de a şti dacă are vreo şansă. Dacă e să apară vreo schimbare, ar trebui să se producă în această noapte.

Diane se lăsă pe spate în micuţul scaun sculptat de lângă pat şi îşi abătu privirea, zgâindu-se în gol fără nicio expresie. Rochia ei, pe care nu o schimbase de dinainte de a trimite scrisoarea către rege, era boţită şi purta mirosul poţiunilor aromatice ce fuseseră folosite pentru

a o ajuta pe Maiestatea Sa să doarmă. Nu mai purta nimic pe cap. Cocul i se desfăcuse din strânsoare; şuviţe lungi de păr blond atârnau ca nişte panglici inerte peste chipul şi ceafa ei. Camera era întunecată şi mirosea sinistru a moarte.

Paré o privi din nou, nevenindu-i să creadă. Dacă nu ar fi văzut acest lucru cu ochii lui, nu l-ar fi crezut niciodată. Puternica ducesă de Valentinois îşi îngrijea marea rivală, regina Franţei!

— Chiar ar trebui să vă odihniţi puţin, doamnă. Cel puţin rezervaţi-vă puţin timp să vă împrospătaţi. Aud că Maiestatea Sa e foarte pe-aproape.

Diane ridică spre el privirea obosită:

— Nu, domnule. Dar vă mulţumesc pentru grijă. Am spus că voi rămâne lângă ea şi aşa intenţionez să fac.

Când Henric intră pe uşile duble ale dormitorului reginei, ceva mai târziu în după-amiaza aceleiaşi zile, Diane era aplecată deasupra patului, cu capul pe braţe. Adormise în sfârşit. Paré se ridică şi se înclină în faţa regelui. Privi chipul surprins al Maiestăţii Sale când o văzu într-o asemenea neorânduială şi adormită lângă regină.

— Am încercat toţi s-o convingem să se odihnească, Maiestate, dar a refuzat să plece de la căpătâiul reginei.

Henric se apropie şi îşi trecu blând mâna înmănuşată peste capul ei. Fusese în stare să facă aşa ceva pentru el… pentru Franţa. Se aplecă şi o sărută pe creştet, apoi dădu încet la o parte draperiile patului. Paré urmări scena cu o fascinaţie deosebită. Maiestatea Sa se dădu înapoi la vederea soţiei sale. Era încă acoperită de pete roşu-închis şi băşici mici, astfel încât chipul ei era aproape imposibil de recunoscut. Regele coborî din nou draperia şi îşi întoarse privirea spre medic.

— În ce stare e?

— Am tăiat-o sub limbă, Maiestatea Voastră, şi a început deja să se dezumfle. E un semn bun. Voi şti mai multe până la căderea nopţii.

Mulţumit deocamdată că regina nu avea să moară, Henric îi ceru medicului să-l informeze imediat dacă apărea vreo schimbare. Apoi se aplecă şi, cu grija cu care ar fi ridicat un copil, o luă pe Diane în braţele lui musculoase şi o scoase din apartamentele reginei.

A doua zi dimineaţă când se trezi Diane, Henric plecase deja. Îşi amintea vag că o dusese până la pat şi în minte îi stăruia o imagine înceţoşată, de parcă ar fi privit printr-o bucată de mătase străvezie, a faptului că făcuse dragoste cu ea. Doar amintirea vocii lui îi era clară.

— Nu te merit… îi şoptise în repetate rânduri, cu faţa udată de lacrimi de recunoştinţă. Nu există nicio cale de a răsplăti o asemenea bunătate.

Cu mintea trezindu-i-se treptat din somn, Diane încercă să se ridice în capul oaselor, dar capul şi membrele îi erau grele, îşi aruncă

privirea în încăpere spre micul orologiu de cristal de pe masă. Era ora opt. Privi spre ferestre. Fuseseră acoperite cu o ţesătură grea. Însă era suficient spaţiu printre fâşiile de catifea grea cât să-şi dea seama că era dimineaţă.

Încercă din nou să-şi ridice capul de pe perne. Cu un oarecare efort reuşi să se sprijine pe coate. Trupul ei chinuit şi ochii grei încercau s-o tragă înapoi în somn, dar ea se opuse.

O strigă pe Hélène, dar nu veni nimeni. După încă o clipă Diane îşi trecu picioarele peste marginea patului şi coborî privirea spre ele. Era goală şi după ce se eliberă de sub plăpumile grele începu să tremure. Nu îşi mai amintea când mâncase ultima dată. Înghiţise oare vreo îmbucătură de când sosise regina la Joinville? Acest lucru se întâmplase cu patru zile în urmă. Sau poate cinci?

De cealaltă parte a patului ei se afla o oglindă lungă cu ramă de aur prinsă pe perete. Se privi şi, pentru prima dată, văzu cercurile negre de sub ochii ei înroşiţi, ridurile, acum mai pronunţate, din jurul gurii ei. Îşi trecu o mână peste faţă, ca şi cum ar fi încercat să şteargă imaginea. „Regina! Trebuie s-o văd pe regină! Cât timp am dormit? Dacă regina a murit în timpul nopţii…”

Îşi aruncă un şal căptuşit cu blană peste umeri şi o strigă din nou pe Hélène. De data aceasta uşa se deschise şi un culoar lung de lumină străpunse întunericul:

— Unde ai fost? Te-am strigat şi nu mi-ai răspuns.

— Regele mi-a poruncit cu stricteţe să nu vă trezesc.

— Dar trebuie să mă întorc la regină! Trebuie să-i schimb pansamentele! Repede… adu-mi o rochie!

Sări din pat ignorând durerea din picioare şi cap. Hélène se apropie şi îşi privi stăpâna cu ochi liniştitori:

— Criza a trecut, doamnă. Umflăturile s-au redus şi o parte dintre băşici au început să formeze cruste. Domnul Paré spune că regina va trăi. Regele se află cu ea în acest moment.

Diane o privi cu ochii obosiţi înceţoşaţi de neîncredere.

— E adevărat, spuse Hélène. Tocmai am venit din camera ei. Maiestatea Sa a spus că, dacă vă simţiţi suficient de bine, vă va întâlni în grădină pentru a lua micul dejun. Trebuie să-l chem după ce vă îmbrăcaţi.

Se terminase. Diane se lăsă din nou pe spate pe marginea patului şi, pentru prima dată de când regina căzuse la pat, înţelese ce se petrecuse cu adevărat între ele. Nu se gândise la propria ei sănătate sau la avantajele pe care i le-ar fi adus moartea Caterinei. Acţionase mânată doar de instinctul pe care cincizeci de ani de viaţă îl ţesuse în personalitatea ei. Indiferent de consecinţe, nu ar fi putut să-i întoarcă spatele reginei grav bolnave mai mult decât ar fi putut să-şi ignore unul dintre propriii copii. Era bucuroasă că o făcuse. Indiferent ce

rezerva viitorul pentru ei trei.

Când Caterina deschise ochii, Henric se afla la căpătâiul ei.

— Arăţi mult mai bine, îi şopti acesta.

Ea îl studie de parcă imaginea din faţa ochilor ei era doar o altă manifestare a febrei violente. Cât se aflase sub efectul ei, văzuse tot felul de forme şi siluete contorsionate şi deformate.

— A fost foarte frumos din partea ta să vii, Henric, răspunse ea, pe o voce răguşită de efortul extragerii primelor cuvinte din gâtul uscat.

Henric se întinse spre masa de lângă pat, luă paharul cu apă şi o ajută să bea din el. După ce se sătură, Caterina îşi lăsă din nou capul pe pernă, fără a-şi dezlipi privirea uluită de pe chipul lui:

— De ce ai venit?

— Eşti mama copiilor mei şi soţia mea. Nu sunt atât de fără suflet pe cât ai putea crede, răspunse el. Ai nevoie de ceva?

Caterina avea o întrebare, dar nu era deloc sigură că ar fi putut suporta răspunsul pe care, ştia în adâncul sufletului că avea să i-l ofere regele. Caterina închise ochii preţ de o clipă, încercând să capete putere. Când îi deschise din nou, îl privi în faţă:

— Cine s-a îngrijit de mine după ce Lucrezia şi Marie au plecat la Fontainebleau?

Henric aşteptă o clipă, cuprins de un amestec tulburător de gânduri. Cândva, cu mult timp în urmă, ar fi rostit numele lui Diane fără a sta pe gânduri; cu o trufie aspră menită s-o rănească. Dar nu îşi mai dispreţuia soţia. Nu mai simţea nevoia să-i facă rău cu iubirea sa faţă de altcineva.

— Din câte mi s-a spus, cardinalul de Châtillon a rămas la căpătâiul tău încă din prima clipă.

Caterina îl privi, ştiind ce omisese să spună. Îngrijorarea din ochii lui aproape o făcu să plângă. Era prima clipă de tandreţe dintre ei.

— Aş dori s-o văd pe ducesa de Valentinois, spuse ea. Poţi să te ocupi?

— Eşti sigură?

— Da, foarte. Dar mai întâi trebuie să mă odihnesc. Sunt foarte obosită. Lasă-mă acum, te rog! Şi spune-i să vină la mine după-amiază. Voi fi în stare să dau ochii cu ea atunci.

Când orologiul bisericii bătu de douăsprezece jumătate, Diane intră singură în dormitorul reginei. În lipsa ei se umpluse din nou cu nobili îngrijoraţi şi doamne de companie întoarse de la Fontainebleau. Caterina stătea în capul oaselor în pat, sprijinită pe o mulţime de perne de culoarea vinului roşu, a căror culoare atrăgea atenţia asupra petelor ce începeau să pălească, de pe chipul şi gâtul ei foarte umflate. Părul ei întunecat îi cădea lung în jurul umerilor, revărsându-se peste

cămaşa de noapte albă.

Când o văzu pe Diane, Caterina concedie toată lumea din încăpere şi aşteptă până când rămaseră singure. Diane se opri la picioarele patului ei. Toate cele patru draperii, care o încălziseră şi o ascunseseră pe regină, erau acum legate de stâlpii sculptaţi de culoare închisă. O fereastră era deschisă şi o briză blândă începuse să limpezească aerul stătut.

— Te rog, doamnă… ia loc, spuse regina, arătând spre scaunul de lângă patul ei. Ai petrecut mult timp pe acest scaun în ultimele câteva zile.

— Nu chiar atât de mult, Maiestate.

— Modestia ta e mai greu de suportat decât mă aşteptasem, spuse Caterina ferindu-şi privirea. Lasă-mă să vorbesc înainte să mă părăsească tot curajul.

— Prea bine.

— Ştiu că tu ai fost. Ai rămas lângă mine când celorlalţi le-a fost teamă. Deşi nu puteam s-o spun atunci, chiar şi în cele mai negre clipe de suferinţă, am ştiut că tu eşti. Ai fost bună cu mine, doamnă. Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva.

— Poate că nici eu nu m-aş fi aşteptat înainte să vă îmbolnăviţi, şopti ea.

Urmă o nouă tăcere îndelungată, timp în care Caterina păru să-şi caute cuvintele:

— Îţi datorez viaţa, doamnă. Dar ştii că nu voi putea niciodată să-ţi ofer ceea ce îţi doreşti. Nu voi renunţa niciodată să lupt pentru a-l câştiga din mâinile tale.

— Nici eu la lupta de a-l păstra, răspunse Diane.

Cele două femei se priviră simţind că se născuse între ele un sentiment blând de apropiere în pofida rivalităţii lor aprige.

— Ştii că nu sunt în măsură să te plac, doamnă. Nu pot găsi nicăieri în analele istoriei un caz în care regina să binevoiască a se împrieteni cu… amanta soţului ei. Cu siguranţă, nu pot găsi o asemenea forţă în mine încât să creez un astfel de precedent; în pofida bunătăţii pe care mi-ai arătat-o.

Diane aprobă încet din cap.

— …Dar apreciez veghea ta şi îţi mulţumesc sincer pentru curaj.

Diane văzu cât de greu îi fusese Caterinei să rostească acele cuvinte şi zâmbi obosită:

— Iar eu presupun că niciodată nu a reuşit vreo amantă să găsească forţa de a se împrieteni cu soţia bărbatului pe care îl iubeşte. Mi-e imposibil să nu înţeleg poziţia Maiestăţii Voastre.

— Crezi oare… că poate, dacă ne-am fi întâlnit în alte circumstanţe, doamnă, am fi putut deveni prietene într-o bună zi?

— E puţin probabil să aflăm vreodată răspunsul la această întrebare,

Maiestate, spuse Diane. Dar dacă lucrurile ar fi stat altfel, ştiu sigur că mi-ar fi plăcut foarte mult.

37

În primăvara anului următor, Henric avu un nou motiv de bucurie. Franţa şi Germania obţinuseră o victorie împotriva împăratului la Metz, iar recucerirea oraşului Calais părea şi ea posibilă. Se împăcase cu vechii săi demoni. Încercările la care fuseseră supuşi el şi Diane, care se încheiaseră acum, nu făcuseră decât să întărească şi mai mult legătura lor. După întoarcerea lui de pe câmpul de luptă, celebrară împreună căsătoria fiicei lor Diane de France cu Orazio Farnese, duce de Castro.

După douăzeci de ani, Henric reuşise să obţină şi un echilibru confortabil între amanta şi soţia lui. Cuierele Coroanei erau pline. Poporul francez, eliberat de mult de povara birurilor grele ale lui Francisc I, era fericit. Iar victoria de la Metz îl eliberase de furia veche pe care o nutrise din cauză că fusese întemniţat de către împărat.

Henric considera că planurile de construcţie reprezentau simbolul acestei vieţi noi, iar acum că lucrările la Anet se încheiaseră în sfârşit îşi îndreptase atenţia spre alte câteva proiecte. La Chenonceaux, Diane supraveghea construirea unui pod din spatele castelului ce avea să se întindă peste râu. Acesta avea să le ofere o cale de a traversa uşor împreună, mergând călare, până în partea mai bogată a pădurii. Henric aprobase planuri de construcţie menite să reamenajeze vechea sală de bal de la Fontainebleau în onoarea ei, cu fresce şi picturi superbe, toate centrate pe tema zeiţei Diana. Şi palatul proaspăt renovat de la Luvru avea să cuprindă o aripă dedicată iubirii vieţii lui.

— Am o surpriză pentru tine în noaptea aceasta, o tachină Henric, ajutând-o să-şi închidă un şirag de perle.

— Aş prefera să nu o faci, Henric. Mă răsfeţi.

Diane râse.

Henric îşi trecu încet mâinile peste umerii ei, apoi sărută pielea albă ca laptele a gâtului ei:

— Nu am niciun alt ţel în viaţă în afară de acesta anume. În plus, era ceva ce îţi promisesem de multă vreme, iar acum pare momentul potrivit pentru a ţi le oferi.

— A mi le oferi? repetă ea, râzând din nou scurt.

Se întoarse şi văzu expresia uluită de pe chipul lui. Buzele îi erau întredeschise. Tâmplele ce începeau să încărunţească şi barba îi străluceau în camera luminată de lumânări.

— Arăţi absolut magnific, declară el, în vreme ce privirea îi coborî pe toată lungimea rochiei.

Şi într-adevăr aşa era. În pofida tuturor bijuteriilor pe care i le dăruise de-a lungul anilor, Diane încă mai prefera simplitatea unei rochii negre de bal şi a unui şirag de perle. În seara aceea purta

mătase neagră de Navara cu un guler tare, ridicat pe ceafă şi cu margini de dantelă fină. În jurul taliei avea un cordon de satin alb, împletit cu un lanţ de argint. Ca întotdeauna, purta cele două inele pe care i le dăruise el; unul care marca perspectiva eşuată a căsătoriei lor cu atât de mulţi ani în urmă şi un altul ce reafirma iubirea lui pentru ea.

Henric poruncise să se pregătească o mică cină, care să fie servită în bibliotecă. La această masă intimă fuseseră invitaţi doar cei mai apropiaţi prieteni ai regelui şi ai lui Diane. Hélène, prinţesa Marguerite, Saint André şi soţia sa, Guise şi Anne d'Este, cardinalul de Lorena, Delfinul şi Maria, regina scoţienilor.

Henric şi Diane străbătură împreună holul elegant lambrisat cu lemn de nuc. Era îmbrăcat în tapiserii de la Bayeux şi presărat cu urne conform stilului tradiţional clasic. Hotărâse să servească cina acolo fiindcă era o încăpere confortabilă, în care se aflau multe dintre cele mai valoroase obiecte personale ale lui Diane. Pe podele, în lambriuri şi în marmură şi piatră se regăsea emblema lor. Aceasta fusese pictată ca blazon între două mottouri: *Donec totum impleat orbum*{36} şi *Sola vivit in illo* (Singură trăia în el).

Se aflau şi cărţi, legate toate în piele marocană roşie şi aranjate în biblioteci lungi de nuc. Unele dintre cele mai rare volume din lume se aflau aici, iar mai multe dintre acestea fuseseră refăcute cu legături în negru şi alb. Şi acestea purtau emblema oficială. În jurul prietenilor lor se aflau opere ale lui Dante şi Petrarca, un exemplar din *Cântecele Trubadurilor* şi mai multe traduceri frumoase ale unor poeme latine. Cel mai remarcabil printre ele era volumul lui Oppian *Vânătoarea,* pe care tatăl lui Henric i-l dăruise lui Diane în prima ei zi după întoarcerea la Curte, cu aproape optsprezece ani în urmă. Se afla aici la loc de seamă, astfel încât să nu uite niciodată preţul pe care îl plătise pentru ceea ce avea acum.

Aroma aperitivelor favorite ale lui Henric se răspândi prin încăpere. Se serveau trufe de Perigord, brânzeturi de Roquefort, prăjituri făcute din seminţe de pin, fursecuri de turtă dulce, smochine şi cel mai bun vin de Bordeaux. Sunetul râsului oaspeţilor lor, care erau deja aşezaţi, încălzea încăperea bogat lambrisată. Când intrară împreună pe uşile deschise, toată lumea se înclină şi tăcu.

— Vă rog, continuaţi! Simţiţi-vă bine! le făcu semn Henric, şi strânse mâna lui Diane.

Delfinul şi regina Maria se înfăţişară înaintea lor înainte să apuce măcar să ceară o cupă de vin. Francisc nu reuşi să-şi ascundă expresia neliniştită de pe chip, iar tatăl său nu se putu abţine să nu zâmbească văzând tânărul în care se transformase fiul său.

Fusese un copil fragil şi era încă firav pentru vârsta lui. De-abia în ultimii doi ani începuse să dea semne reale că avea să ajungă la vârsta

adultă. Maria era în întregime opusul lui. Dinamică şi ageră, reuşeau împreună să creeze un echilibru. Era aprig de protectoare faţă de el şi încerca din răsputeri să-i ascundă slăbiciunile. Era evident pentru toată lumea că se adorau unul pe celălalt. Căsătoria, atunci când avea să-i sosească timpul, avea să fie mult mai uşor de poruncit şi de suportat decât fusese cea a fiicei sale Diane. Francisc se apropie acum de tatăl său mânat de un ţel foarte clar, sentiment pe care Henric îşi amintea că îl trăise şi el la aceeaşi vârstă.

— Bună seara, Maiestate, spuse şi se înclină în faţa tatălui său. Apoi se întoarse spre Diane… şi doamnă.

Diane îi zâmbi băiatului pe care îl crescuse, fermecată de această nouă intensitate:

— Bună seara şi vouă, Înălţimea Voastră. Vă simţiţi bine?

— O, foarte bine! Maria… regina şi cu mine am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii călărind. Chiar e atât de frumos aici… atât de multă libertate!

Apoi, ca şi cum ar fi ieşit din umbră, François de Guise şi soţia sa apărură în spatele odraslelor regale şi se aplecară asupra lor ca nişte părinţi grijulii.

— Nu-i aşa că formează un cuplu încântător, Maiestate? întrebă François, străduindu-se să-şi ascundă zâmbetul de pe chipul osos.

— S-ar părea că nici n-ar putea exista potrivire mai bună între doi copii, îl susţinu şi Anne de Guise.

Diane o privi pe Maria roşind şi plecând capul în faţa încercării evidente a unchiului ei de a interveni în favoarea ei.

— Fii atent, François, bătrânul meu prieten, ambiţia ta iese la iveală, râse regele, mângâind-o pe cap pe Maria.

Apoi se retrase şi înaintă în încăpere, strângând în continuare mâna ducesei de Valentinois.

— Pe marele Zeus! tună Guise, smulgând-o pe fetiţă de lângă Delfin şi împingând-o de umăr prin încăpere. Cât timp o să mă mai facă să aştept? Probabil că Marele Maestru va demara şi el negocierile cu o propunere proprie dacă nu obţin asigurarea regelui în scurt timp. Maria, ţi-ai îndeplinit rolul pentru a intra în graţiile regelui şi ale băiatului? O, bineînţeles că n-ai făcut-o! Dacă ai fi făcut-o, aş fi reuşit deja să-ţi asigur viitorul. Se gândeşte la altcineva pentru Delfin. Ştiu sigur! Fără îndoială aşa e. Numai acesta poate fi motivul amânării sale.

Guise avea motive temeinice să fie îngrijorat. Miza eventualei căsătorii dintre nepoata lui şi primul fiu al regelui era mai mare decât viitorul Scoţiei. Era în joc şi viitorul familiei sale şi propria sa poziţie în Franţa. Montmorency se opusese vehement împotriva unei astfel de alianţe, având în vedere puterea şi poziţia pe care aceasta ar fi asigurat-o familiei de Guise, şi nu ratase nicio ocazie de a-l convinge

pe rege să i se opună.

Mai multe feluri de mâncare extravagante fură aşezate în faţa oaspeţilor care ajunseră în sfârşit la masa lungă de stejar de lângă foc. Garoafele şi trandafirii aranjaţi într-un vas elegant de argint constituiau piesa centrală. Faţa de masă de dedesubtul ei era parfumată. Când se aşezară să mănânce, un grup de muzicieni începu să cânte muzica favorită a regelui.

Platouri întinse cu friptură de porumbel, fazan şi prepeliţă fură urmate la rând de budincă de zahăr ars, claponi în zahăr şi vinuri din toate regiunile Franţei. De-abia după ce oaspeţii regelui mâncaseră pe săturate, li se oferiseră scobitori parfumate şi se aşezaseră confortabil în mijlocul fumului aromatizat ce se ridica dintr-un vas mare de argint pentru a parfuma încăperea, Henric se ridică în picioare. Ridică o cupă şi aşteptă ca oaspeţii săi să tacă. Între timp, un şir de servitori aşeză în faţa fiecăruia dintre oaspeţi un pocal de cristal rar cu filigran de aur. Fiecare dintre ele era plin cu un rachiu gros de anason.

— Prieteni, începu el, în această seară sărbătorim Anet-ul.

Aplauzele izbucniră în întreaga încăpere, iar Henric începu să zâmbească:

— Anet reprezintă cu adevărat cea mai valoroasă realizare a domniei mele. Acum, după şase ani, este în sfârşit terminat. Acest palat, plin de minunate opere de artă, sculpturi clasice şi toate obiectele de lux cunoscute, este un omagiu adus singurei femei fără a cărei încredere, susţinere şi iubire nu aş fi ajuns cu siguranţă rege.

Izbucniră din nou aplauze înainte ca Henric să continue.

— Aceste pocaluri pe care le ţineţi acum au fost confecţionate pentru a comemora această seară şi pe această femeie. Mici şi blânde, au fost modelate exact după forma celor mai eleganţi sâni din întreaga Franţă.

Zumzetul surprins al vocilor şoptite se ridică precum un val în toiul unor noi aplauze. Henric se aplecă să o sărute pe Diane pe obraz, iar surpriza de pe chipul ei nu scăpă nimănui.

Fusese doar o toană, o vorbă aruncată în vânt într-un moment de intimitate avut cu mult timp în urmă, îşi spuse ea. Iar acum, ca toate celelalte lucruri pe care i le promisese, Henric făcuse din acest lucru… acest lucru mărunt al lor, un fapt. Era pe deplin copleşită.

— Acum vă rog să închinaţi toţi alături de mine în onoarea zeiţei mele, femeii din inima mea… doamnei Diane!

— Pentru doamna Diane!

— Vino, să facem o plimbare. Vreau să te văd în lumina lunii şi să te am doar pentru mine pentru o vreme, îi şopti Henric lui Diane în timp ce restul oaspeţilor stăteau şi ciuguleau din tăvile de argint cu fructe confiate ascultând o selecţie muzicală cântată la harpă şi flaut.

Se plimbară de-a lungul coridorului lung ce ducea de la bibliotecă la curte, ieşind în aerul răcoros al nopţii. Henric o prinse de mână, în vreme ce coborâră scările de piatră ce fuseseră construite în formă de semilună. Ţineau amândoi în câte o mână cupele aproape goale de rachiu. Trecură pe sub galerie, aţintindu-şi amândoi privirea pe cerul de noapte luminos, plin de stele. Restul oaspeţilor lor, cei care nu fuseseră invitaţi la acea petrecere restrânsă, luau cina în sala de mese cea mare şi aveau să mai rămână acolo cel puţin încă o oră. Deci, pentru o vreme, Henric se bucură de pacea şi liniştea alături de Diane după care tânjea.

Trecură încet pe lângă scările din grădinile înconjurate din trei părţi de o colonadă lungă. Grădinile în sine erau o capodoperă, amenajate în pătrate stricte subliniate de două fântâni mari de marmură la intersecţia cărărilor. Erau alcătuite din tufe tunse astfel încât să formeze cele două monograme ale lor.

— Ştii ce ne trebuie aici? întrebă Henric visător, resimţind efectele vinului şi oboselii provocate de exerciţiile din ziua respectivă. Diane îl privi. Ne trebuie un lac! Şi o insulă în mijloc!

— O, chiar aşa! Diane râse în vreme ce ajunseră în locul unde se afla un mic pavilion. Era compus dintr-un templu deschis format din coloane şi un dom acoperit de semiluni.

— Sunt cât se poate de serios în această privinţă, *m'amie.* Anet are toate celelalte lucruri necesare: băi, grajduri, fântâni, un şanţ cu apă. Dar vreau să te pot privi în lumina lunii. Da, exact acolo! Declară el, făcând un semn spre o movilă, în vreme ce ideile îi alergau prin minte. Putem lua apă de la râu, care e foarte aproape, apoi noaptea, când tot restul lumii doarme…

— Dar, Henric, gândeşte-te la costuri.

— Aceea va fi ultima noastră grijă. Mă scald în împrumuturi din timpul războiului şi aştept doar să le dau ceva de făcut oamenilor mei, care nu-şi mai găsesc liniştea acum că nu mai au cu cine să se lupte. E cea mai bună idee. O, da, e perfectă. Şi voi face o insulă în centru, unde vom merge doar noi doi. Va fi locul nostru privat, unde nu va fi permis accesul nimănui altcuiva. O, spune-mi că-ţi place ideea, te rog!

O implora cu acea expresie copilărească, cu ochii mari, căreia îi era imposibil să-i reziste. Diane lăsă să-i scape un zâmbet, apoi se aplecă să-l sărute pe obraz.

— Cred că e o idee încântătoare, recunoscu în cele din urmă. Doar dacă ne-o putem permite.

— Încetează, te rog, să-ţi mai faci griji în privinţa banilor! Uiţi că eu sunt regele! spuse el şi râse auzindu-se. Singurul lucru care îmi oferă cu adevărat bucurie în această lume e să-ţi ofer ţie plăcere. Acesta este singurul motiv pentru care o voi face, să ştii; dacă îţi face ţie plăcere. Se întoarse din nou spre movilă. O, da! E splendid! Am să-i cer lui

Philibert de L'Orme să se apuce imediat de treabă!

Diane nu mai adăugă nimic, dar ştia că nu avea atât de mulţi bani pe cât declara. Nunta oficiată cu o lună înainte între fiica lor şi nepotul papei golise considerabil cuferele regale. Henric insistase ca evenimentul să fie la fel de grandios precum cel organizat pentru oricare dintre ceilalţi copii ai săi. Acel subiect nu fusese niciodată negociabil; nici măcar cu Diane.

— Crezi că e fericită? întrebă Henric, sigur că ea înţelegea la ce se referea.

— Cred că şi-a făcut datoria faţă de regele ei şi faţă de ţara ei. Ştiu că fiica noastră găseşte o mare alinare în acest gând.

— Deci crezi că am greşit căsătorind-o cu Farnese? întrebă Henric cu un zâmbet subtil, înţelegându-i tonul vocii chiar mai bine decât îl înţelegea ea.

— Ducele de Castro e un ofiţer cu multe onoruri militare, care s-a dovedit foarte valoros la Metz. Totodată, familia lui e foarte influentă. Cred că e o partidă bună pentru cea mai mare dintre fiicele unui rege.

— Înţelept răspuns, zâmbi el. Mai făcură câţiva paşi. Ea îşi dorea un alt soţ, să ştii.

— Ştia că acest lucru nu era posibil, *chéri,* după cum şi tu ai ştiut dintotdeauna că nu era posibil să te căsătoreşti cu mine.

Henric zâmbi din nou.

— Instinctul tău te onorează. Ai ştiut întotdeauna exact ce anume să-mi spui.

Se opri din nou şi se întoarse spre ea.

— Dar poate că, prietenă dragă, fără să ştiu am silit-o pe cea pe care o iubesc cel mai mult la aceeaşi viaţă în purgatoriu pe care o îndur şi eu pentru iubirea mea faţă de tine.

— Diane e o copilă înţeleaptă. Vede în ochii tăi cât te-a costat să mă iubeşti; care e preţul pe care îl plătim cu toţii, chiar şi regina. Va învăţa din greşeala ta.

Henric îşi petrecu braţul pe după ea şi se plimbară împreună în lumina strălucitoare a lunii de primăvară, cu trupurile lor proiectând umbre pe peluza întinsă. Încercă din răsputeri să se gândească la altceva, dar mintea îi era copleşită de trecut; vechi decizii, vechi regrete.

— Mă întreb ce s-ar fi ales de mine dacă te-ai fi căsătorit cu Montgommery, spuse Henric, conducând-o în sus pe un alt şir de trepte de piatră.

— Presupun că istoria care nu s-a scris încă despre noi ar fi fost mult mai blândă.

— Ce crezi că se va scrie despre domnia mea după ce eu nu voi mai fi?

Diane se opri şi se întoarse spre el pe trepte. Chipul plin al lunii se

reflecta pe ochii ei neobosiţi ce străluceau.

— Vor spune că ai fost un rege blând şi bun. Dar poate vor adăuga că te-ai condus în mult mai mare măsură după pasiunea ta misterioasă faţă de o văduvă bătrână, precum un bărbat oarecare, decât ar fi trebuit s-o facă un suveran.

— Da, sper că aşa vor spune. Mi-ar plăcea dacă ar face-o. Pe măsură ce îmbătrânesc, pe măsură ce încep acum să văd atât de limpede că sunt muritor, acele lucruri, istoria, mi se par mai importante. Alături de acestea se află amintirea ta. Mi-ar plăcea ca istoria să te pomenească aşa cum te cunosc eu; pentru blândeţea ta şi inima ta bună, pentru frumuseţea şi graţia ta. Dar Anet, Chenonceaux, picturile şi sculpturile ce te reprezintă, toate acestea vor fi cu siguranţă grăitoare dacă eu nu voi putea grăi.

— Vorbeşti despre moarte, deşi eşti încă atât de tânăr? îl întrebă ea cu un zâmbet.

— E doar faptul că s-ar putea întâmpla oricând şi, cu cât înaintez în vârstă, cu atât devin mai conştient de acest lucru. Un accident. O boală neaşteptată, precum cele fatale ce i-au răpus pe ambii mei fraţi. Trebuia doar să-mi văd lucrurile puse în ordine. Vreau ca tu să ştii, şi vreau ca lumea să ştie ce ai însemnat pentru mine.

— Ce e, Henric? Ce te-a tulburat atât de tare? Ai ascultat din nou predicile Caterinei legate de acel bărbat din Provenţa despre care se spune că ar fi profet?

Deşi nu discutaseră niciodată acest subiect, Henric ştia că se referea la Michel Nostradamus. Numele lui apărea în toate conversaţiile politicoase de la Curte, iar almanahurile sale o captivaseră atât de mult pe regină încât rareori apărea fără ele sau rata ocazia de a cita din ele. Din respect faţă de Diane şi de opoziţia ei dârză faţă de misticism, Henric păstrase tăcerea. Refuzase totodată să citească literatura disponibilă din abundenţă. Dar, cu fiecare zi ce trecea, se simţea tot mai atras spre această posibilitate. Poate, doar poate, aceştia chiar puteau prezice viitorul. La baza acestor gânduri se afla după-amiaza pe care o petrecuse alături de Caterina şi Luc Gauier. Nu uitase niciodată profeţia misticului reginei.

„Pericolul vă paşte în lupta om la om, pe un teren închis…”

— Dacă ar fi să mi se întâmple ceva, adică pe neaşteptate, vreau să ştii că nu aş schimba nimic din viaţa mea, din viaţa noastră împreună. E foarte important, indiferent ce ţi-ar şopti oamenii despre noi de-a lungul anilor, să ştii că te ador acum mai mult ca niciodată.

— Ei bine, am cam auzit destul! Declară Diane, punându-şi mâinile pe şolduri. Dacă ar fi să fie chemat cineva la Domnul în viitorul apropriat, cu siguranţă voi fi eu.

— *Iisuse!* Nu spune aşa ceva! Nici măcar nu te gândi la aşa ceva!

— Dar e adevărat, Henric, şi amândoi ştim acest lucru. Îmi va sosi

ceasul cu mult înaintea ta şi eu sunt cea care ar trebui să spună că nu regret nimic din viaţă.

Henric făcu o scurtă pauză. Într-un sfârşit, expresia îndurerată de pe chipul lui lăsă loc unei jumătăţi de zâmbet:

— Nimic? Nici măcar acei primi ani petrecuţi sub mânia amantei tatălui meu şi sub teama de acuzaţiile lui?

— Nimic. Nici măcar acea perioadă. Fiindcă au fost ani în care ai existat din plin în viaţa mea şi a meritat să îndur orice.

Henric întinse mâna şi atinse o şuviţă de păr de lângă chipul ei:

— Doamne, cât de trist voi fi după ce vom muri. Să nu mai pot atinge niciodată acest chip frumos sau să-ţi văd zâmbetul.

Părea atât de abătut! Petrecuseră o viaţă întreagă împreună şi Diane nu-şi mai amintea cum fusese viaţa fără el. Rupse tăcerea grea luând ultima înghiţitură de rachiu în gură şi ţinând-o acolo până începu să o ardă. Apoi îl sărută. Cu buzele lipite de ale lui, lăsă să i se prelingă focul lichid în gâtul lui. El deschise ochii cu o încântare uluită.

— Cum reuşeşti întotdeauna să mă încânţi, şopti el. Diane de Poitiers, eşti o femeie uimitoare!

Apoi Diane ridică pocalul de cristal gol în lumina lunii, pentru a-l studia. Un zâmbet înflori şi pe buzele ei când îşi întoarse privirea spre el.

— Exact aceeaşi formă, nu?

Cartea a cincea
Septembrie 1556

„Leul galben pe cel bătrân îl va învinge
Pe câmp de luptă, doar dintr-o înfruntare,
În cuşca-i de aur ochiu-i va străpunge:
La scurt timp de-o moarte crudă moare.”
— Nostradamus

38

— Cum se simte azi?

Gabriel de Montgommery, căpitanului gărzilor scoţiene, puse această întrebare cu respiraţia încă pe jumătate tăiată după drumul călare până la Auxerre. Îşi scoase mănuşile grele de piele şi îşi aruncă pelerina peste un scaun simplu de paie, aproape fără a o privi. Înalt şi blond şi în plină floare a tinereţii, Gabriel era arătos şi afişa atitudinea privilegiaţilor. Ceea ce îi lipsea era graţia facilă ce îl făcuse pe tatăl său atât de plăcut la Curtea regelui Francisc I, cu o generaţie înainte.

Femeia care stătea în faţa lui se îngrijea de Jacques de Montgommery acum că fusese eliberat din temniţă. Era o fostă cameristă a lui Anne d'Heilly numită Caroline d'Estillac, femeie pe care Diane de Poitiers îl implorase cândva s-o ia de soţie. Dar Gabriel nu ştia decât că era o fată bătrână ofilită cu păr alb şi subţire şi ochi albaştri tragici, pe care tatăl său o cunoscuse într-o oarecare calitate la curtea regelui de dinainte.

— Nu se simte bine, mă tem, şopti ea printre buzele palide. Acum când tuşeşte scuipă sânge şi ambele picioare îi sunt umflate. Când vorbeşte bate câmpii ca şi cum s-ar afla într-un alt moment şi loc. Îşi plecă fruntea. Mă rog lui Dumnezeu să se îndure în curând de el.

Gabriel îşi scoase toca şi îşi plecă şi el capul pentru a intra pe uşă, trecând în încăperea mică şi mucegăită ce servea drept cameră de zi şi dormitor. Mobilierul era simplu. În mijlocul camerei, se găsea o masă demontabilă din lemn de stejar plină de zgârieturi. Lângă unul dintre pereţi se afla un dulap plin de oale. În căminul mânjit de funingine ardea focul. Lângă el se afla un pat de campanie pe care era întins Jacques. Îi luă mai mult timp decât în trecut să-şi recunoască fiul. Gabriel îngenunche la căpătâiul tatălui său şi îl prinse de mână:

— Ţi-am adus ceva, tată. I le-am dat lui Caroline. Sunt preferatele tale: bomboane şi gemuri şi câteva caise proaspete de la Fontainebleau.

— Nu le vreau! mârâi acesta cu o ultimă sforţare. Nu vreau nimic de la el! Du-le de aici.

— Dar trebuie să mănânci ceva, altfel nu ai să te mai înzdrăveneşti niciodată.

— Nu am să mă mai înzdrăvenesc niciodată, Gabriel! Am să mor.

— Nu trebuie să spui astfel de lucruri. Bineînţeles că ai să te refaci. Câştig o soldă bună acum pe vechiul tău post de căpitan şi în scurt timp am să-ţi pot cumpăra o casă; o casă cum se cuvine, cu servitori şi propriile tale apartamente şi chiar şi o grădină dacă doreşti.

— E o nesăbuinţă din partea ta să-ţi doreşti astfel de lucruri, Gabriel. Am să mor chiar aici. Sunt pregătit să mor acum. Nu mi-e teamă şi nu ar trebui să-ţi fie teamă nici ţie. Sunt atât de sătul de durere şi de ruşine! Sunt pregătit să mă odihnesc.

Ochii lui Gabriel se umplură de lacrimi când privi epava din faţa lui. Dreptate. La atât se rezuma totul. Cândva o familie măreaţă, familia Montgommery căzuse acum în dizgraţie. Toată averea şi toate domeniile lor fuseseră confiscate odată cu arestarea tatălui său. Deşi în cele din urmă îi fusese redată viaţa, acest lucru se întâmplase doar într-un moment în care era atât de fragil şi slăbit încât era aproape cu un picior în groapă. Dar lucrurile nu puteau să rămână nerăzbunate. Acum că devenise căpitan al gărzilor scoţiene, Gabriel se afla într-o poziţie ce îi oferea exact suficientă putere pentru a face ceva în această privinţă. Fără să ştie, Gabriel de Montgommery devenise cu adevărat fiul tatălui său: înalt, elegant şi nemilos. Nu avea să uite. Acum, nu mai avea decât un singur scop şi un singur motiv.

— Regele ţi-a făcut acest lucru, şopti printre lacrimi. Şi femeia aceea.

— Au avut şi ei rolul lor.

— Am să te răzbun, tată. Îţi jur! Viaţa ta a fost curmată atât de fără sens şi, pe Dumnezeu din ceruri, îţi promit solemn, Maiestatea Sa va plăti pentru aceasta!

Jacques îl mângâie pe mână pe fiul său cu ultimele puteri:

— Eşti un băiat bun, Gabriel. Dintotdeauna aşa ai fost. Vei face ceea ce trebuie să faci, ştiu acest lucru. Dar ai grijă când o faci, fiindcă un lucru pe care l-am învăţat în viaţă e că, indiferent cât durează, răzbunarea îndreptată în afară se întoarce întotdeauna asupra ta într-un final.

— Lasă deoparte cuvintele înţelepte, tată! Le iroseşti. Nimic nu mai contează în comparaţie cu dorinţa de a te vedea răzbunat!

O combinaţie ciudată de curiozitate şi teamă îl cuprinse pe Henric când puse cartea lui Nostradamus pe noptieră. O citise în sfârşit. Aruncă o privire spre Diane, bucuros că aceasta adormise. Decizia de a dedica *Centuriile* regelui Franţei îşi îndeplinise scopul. Fusese atât de apreciată de restul Curţii şi toată lumea o citise, încât şi regele însuşi, târziu în noapte, în patul său, cedase în sfârşit curiozităţii.

Se părea că enigmaticele catrene ale lui Nostradamus prevedeau o soartă întunecată pentru Franţa şi posibil chiar moartea lui. Henric îşi aminti pasajul despre care se credea că se referea la el…

Leul galben pe cel bătrân îl va învinge
Pe câmp de luptă, doar dintr-o înfruntare,
În cuşca-i de aur ochiu-i va străpunge:
La scurt timp de-o moarte crudă moare.

Instinctul îi spunea să ignore aceste profeţii, catalogându-le drept prostii, lucrare a diavolului, şi să se arunce pe scăunelul său de rugăciuni pentru a implora iertare pentru simplul fapt de a le fi citit. Viitorul se afla în mâinile lui Dumnezeu, nu ale omului. Dar din ziua în care stătuse la masă faţă în faţă cu misticul reginei ceva se schimbase în sufletul lui Henric. Opoziţia sa fermă se transformase treptat într-un scepticism rezonabil; apoi într-un interes sincer. Detesta să admită acest lucru, dar pasiunea Caterinei pentru tărâmul întunecat al misticismului îl influenţase. Acum această carte, ce se potrivea cu avertizarea lui Gauier, îi dădea fiori de gheaţă.

Auzise şoaptele referitoare la catrenul profetic. Ca şi în avertizarea lui Gauier, şi acest catren prezicea moartea lui în luptă. Dar stând acum întins în patul de stejar negru cu baldachin al lui Diane, gândurile lui se îndreptară spre lucruri mai importante decât propria lui mortalitate. Dacă omul acela era cu adevărat un profet şi dacă putea vedea viitorul după cum pretindea, acest lucru deschidea o abundenţă de posibilităţi pentru un rege ce purta pe umeri soarta unei ţări întregi. Fiul împăratului, Filip al II-lea. Reintegrarea oraşelor Milano şi Calais în Franţa.

Henric se întinse peste plăpumi şi îşi trecu o mână peste obrazul ei catifelat. Îi ascultă respiraţia, apoi o sărută pe ceafă, acolo unde părul îi cădea la o parte. Diane nu se clinti. Chipul ei dulce îi aduse liniştea. Încă nu hotărâse cum avea să-i spună că avea de gând să se întâlnească cu profetul. Ştia că ea n-ar fi fost de acord. Dar ceva atât de important din sufletul lui fusese mişcat de scrierile acestui om, încât nu avea să-şi găsească liniştea până nu urmărea acel lucru cât de departe putea.

Un bărbat cu părul alb fu împins printre mulţimile de oameni de către două gărzi regale şi introdus în camera de audienţe. Primul contact al lui Henric cu marele profet, Michel Nostradamus, fu unul surprinzător. Era scund şi nu părea a fi un om important, având ochi ca de opal şi fragilitatea vârstei înscrisă adânc pe chipul lui. Henric nu se aşteptase ca marele vizionar să fie atât de bătrân sau cu un aspect atât de comun. După un gest al mâinii sale încărcate de bijuterii, camera fu golită de două gărzi, iar uşile mari duble fură încuiate. Cei doi bărbaţi rămaseră singuri. Lui Nostradamus i se acordase o

audienţă în privat.

— Bine ai venit! spuse Henric, ridicându-se pe estrada tronului cu mâinile în şolduri şi stăpânindu-şi surprinderea.

Veni singur în faţă şi îl lăsă pe bătrânul care purta o pălărie în patru colţuri şi austera robă neagră a medicilor să se încline în faţa lui.

— După cum vezi, vizita ta la Paris a provocat destul de multă agitaţie, spuse Henric, referindu-se la mulţimea de oameni ce se adunase între zidurile palatului şi în jurul marilor porţi de fier ce dădeau spre Saint-Antoine.

— M-am obişnuit cu privirile lor curioase fiindcă le înţeleg, răspunse Nostradamus pe un ton răsunător de demnitate, pe care Henric îl admiră imediat. E un privilegiu, în orice caz, să mi se acorde o astfel de audienţă la Maiestatea Voastră.

— Frumoase cuvinte, spuse Henric cu un zâmbet slab, dar ne vei distra mult mai deplin cu substanţa viziunilor tale mai degrabă decât cu învelişul lor.

— Atunci Maiestatea Voastră nu se opune unor astfel de lucruri, considerându-le ca fiind în contradicţie cu Dumnezeu?

Henric se aşeză din nou pe tron şi făcu un semn spre scaunul din faţa lui. Când pocni din degete, doi servitori se apropiară dinspre o uşă ascunsă în perete de la capătul încăperii. Unul purta o tavă de argint cu un vas de cristal plin de vin, celălalt o tavă similară cu două pocale rare de cristal. Voia să-şi ofere timp pentru a se gândi la întrebarea profetului. Servitorii îi întinseră un pocal mai întâi lui Henric, apoi altul îi fu oferit lui Nostradamus. Henric nu spuse nimic până nu rămaseră din nou singuri.

— Ceea ce credem noi, domnule Nostradamus, este că mila lui Dumnezeu este cea care, aparent, ţi-a acordat acest dar al viziunii, spuse regele în sfârşit, exprimându-se oficial. Dumnezeu va hotărî soarta noastră şi pe cea a familiei noastre. Deşi ai scris multe despre care se crede că se referă la noi, nu te chemăm acum aici pentru a ne vorbi despre acele scrieri.

Bătrânul nu reuşi să-şi ascundă surpriza. Considerase această invitaţie la Curtea Franţei drept o victorie. Se pregătise să-i vorbească regelui, sceptic cunoscut, despre viitorul său personal.

— Ceea ce ne interesează mai mult, domnule Nostradamus, este destinul Franţei. Dacă talentele tale nu au fost exagerate, trebuie să ne spui cum ne vom descurca împotriva Spaniei şi a noului monarh, fiul împăratului, Filip. Am vrea să ştim care ar fi cele mai bune căi de a ne promova interesele.

Nostradamus îi susţinu privirea neclintit; ochii lui aproape părură să nu clintească.

— Franţa va cunoaşte într-o bună zi mai multă putere şi o glorie mai mare decât Spania, acest lucru este adevărat, spuse el, dar

Maiestatea Voastră trebuie să ştie că gloria despre care vorbesc nu va fi obţinută fără un preţ mare, atât în vieţi omeneşti, cât şi în bani.

— Gloria rareori se câştigă fără a plăti un preţ frumos, domnule. Spune-ne despre Calais. Îl vom trece din nou sub stăpânire franceză, smulgându-l din ghearele reginei Angliei?

— Din nou Maiestatea Voastră va avea în curând oraşul Calais ca parte a Franţei.

— Splendid! zâmbi Henric. Ştiam eu! Şi victoria noastră în Italia împotriva împăratului va marca în curând o nouă culme a puterii noastre!

— Mă tem că nu, Maiestate. Victoria împotriva Spaniei despre care am vorbit îi va aparţine unui viitor rege al Franţei. Nu vouă.

Sprâncenele întunecate ale lui Henric coborâră peste ochii negrii ca marmura:

— Atunci aceasta este o profeţie pe care trebuie să o schimbăm, domnule Nostradamus.

— Cu tot respectul, Maiestatea Voastră, nu cred că vă va sta în putere să faceţi acest lucru. Dumnezeu Atotputernicul, în înţelepciunea Sa infinită, mi-a permis să văd viitorul… nu să îl schimb.

— Deci tu ne-ai cere să stăm deoparte şi să nu facem nicio încercare de a recuceri pământul francez deoarece cuvântul unui singur om, anume al tău, spune că nu se va întâmpla aşa? Dacă am face acest lucru, domnule, dacă nu am face nimic, nu doar ne-am atrage numele de laş, ci am şi împlini doar profeţiile tale în loc să împlinim destinul Franţei.

— Cred că deznodământul va fi acelaşi indiferent ce va decide Maiestatea Voastră să facă. Dar, ca rege, puteţi alege să cruţaţi vieţile a numeroşi francezi hotărând să nu treceţi la fapte.

— Deci tu ne-ai sfătui să încetăm activităţile din Italia?

— Aş spune că veţi cunoaşte multe pierderi şi durere dacă nu o faceţi.

Henric sări de pe tron. Întâlnirea se încheiase.

— Vă mulţumim, domnule, spuse el întinzându-i mâna. Iar acum ni se spune că regina e cât se poate de nerăbdătoare să vă întâlnească. Apoi gărzile regale vă vor conduce în siguranţă la L'Hotel de Sens. Poate că, înainte de a vă întoarce la Provenţa, ne vom întâlni din nou. Această discuţie a fost cât se poate de edificatoare.

— Am să mă rog lui Dumnezeu să fi fost aşa, răspunse profetul plecându-şi capul, apoi adăugă: Voi sta întotdeauna la dispoziţia Maiestăţii Voastre.

Nostradamus nu mai făcu nicio altă încercare de a-l avertiza pe rege asupra premoniţiei copleşitoare privind o soartă nefastă, pe care o simţise în timpul pe care îl petrecuseră singuri. Nu ar fi avut niciun

rost căci viitorul, întunecat şi ameninţător, îi şoptise şi că nimeni nu ar fi putut face nimic să-l împiedice nici dacă l-ar fi avertizat.

***

— Se apropie Maiestatea Sa şi doreşte o audienţă la dumneavoastră! o anunţă Lucrezia entuziasmată pe regină.

Caterina ridică privirea de pe măsuţa de brodat de lângă foc. Era sigură că era imposibil să fi auzit corect:

— Henric doreşte să mă vadă la această oră a zilei? şopti ea, nevenindu-i să creadă.

— Da, Maiestate. L-a trimis înainte pe domnul de Saint André să vă anunţe sosirea sa.

Caterina se strădui în van să înţeleagă, în vreme ce se chinui să-şi ridice în picioare trupul greoi. Lucrezia dădu repede la o parte materialul de brodat, în vreme ce Marie o stropi cu mosc italian proaspăt.

— Bijuteriile mele! Repede, aduceţi-mi bijuteriile mele! strigă Caterina. Cele pe care am pus să mi le confecţioneze pentru prezentarea mea în parlament! Lucrezia, părul meu. O, vai, cum e părul meu?

— Foarte frumos, Maiestate.

— Şi rochia? E în regulă?

Bijuteriile îi fură prinse în jurul gâtului şi fu stropită din nou cu mosc pe încheietură şi gât. Aerul din cameră deveni albastru de la mosc. Caterina stătea în centrul salonului în care primea, agitându-se ca o adolescentă. Când Henric veni spre ea, toată lumea din apartamentele reginei se înclină sau făcu o reverenţă. Henric o sărută pe obraz cu o sensibilitate ce o copleşi.

— Lăsaţi-ne, vă rog, câteva clipe. Avem treburi particulare cu regina, spuse regele şi aşteptă până plecă toată lumea. Apoi o conduse încet spre o canapea de catifea verde ca pădurea, aflată în mijlocul încăperii. Se aşezară unul lângă celălalt la fel de jenaţi ca doi copii proaspăt logodiţi.

— Pot să cer să ni se aducă ceva? întrebă ea. Nu va dura decât o clipă.

Zâmbetul ce trecu peste buzele lui Henric fu unul chinuit:

— Nu, mulţumesc, doamnă. Nu pot rămâne.

Se întoarse spre ea şi prinse degetele mici şi cărnoase ale uneia din mâinile ei în mâna lui. Era caldă şi umedă şi simţi o tresărire în fundul stomacului, dar şi-o înăbuşi:

— Am avut mult timp să mă gândesc în ultima vreme şi constat că am fost neglijent. Nu ţi-am spus că îţi datorez nenumărate mulţumiri.

— Mulţumiri? Pentru ce?

— Nu e niciun secret pentru tine că am ezitat când a fost nevoie să te numesc regentă în lipsa mea. Însă am fost informat la scurt timp după aceea de către servitorii mei că te-ai descurcat excepţional în acest rol. Inspiră cu dificultate. Caterina… indiferent ce s-ar fi întâmplat între noi de-a lungul anilor, nu ai ezitat să îmi sari în ajutor atunci când era important. Ţara aceasta şi eu personal avem faţă de tine o datorie de recunoştinţă, ce nu poate fi plătită prea uşor.

Caterina era cu totul copleşită. Era prima dată când îşi amintea ca Henric să-i fi mulţumit pentru ceva şi una dintre rarele ocazii din timpul celor douăzeci şi patru de ani petrecuţi ca soţie a lui, în care deschiderea lui faţă de ea să fi fost sinceră. Apoi Henric îi dădu un o casetă mică de stejar vopsită, bătută în argint. Ea ridică privirea spre el, cu ochii căprui înotând în lacrimi.

— Ce e, Henric? Ce ţi-a spus ieri domnul Nostradamus?

— Oare nu poate un bărbat, când îi vine cheful, să-şi onoreze soţia? Ei bine, hai, deschide-o!

Caterina dădu la o parte capacul şi lăsă să-i scape un suspin de surpriză. Înăuntru, pe un pat de catifea roşie, se afla o medalie naţională confecţionată de Clouet. Pe o parte se afla chipul ei, iar pe cealaltă cel al regelui. Lacrimile se rostogoliră pe obrajii ei cărnoşi şi sulemeniţi, pătându-i. Îşi întoarse privirea spre el, nereuşind să vorbească.

— Meriţi acest semn de recunoaştere, Caterina! Sper sincer că îţi face plăcere.

Ea coborî din nou privirea spre medalie ca şi cum i-ar fi fost teamă ca aceasta să nu dispară, în vreme ce Henric îi oferi o batistă şi aşteptă să-şi şteargă ochii. Caterina ştia despre toate medaliile ce fuseseră bătute în onoarea lui Diane de Poitiers de-a lungul anilor. Fusese un alt semn de recunoaştere de care fusese lipsită din cauza obsesiei soţului ei. Dar acum, în acest rar moment intim dintre ei, nu se putea gândi la nimic altceva în afară de a-i ierta totul.

— Ştiu că aceşti ani au fost dificili pentru tine şi că am fost adesea nu tocmai bun cu tine.

— Nu trebuie să mai spui nimic, Henric.

— Dar vreau s-o fac. Tonul îi era blând. Cuvintele îi erau sincere. Caterina îşi plimbă degetele peste medalie. Ai fost o soţie bună şi te-ai străduit din răsputeri să-mi faci pe plac. Ne-am bucurat de naşterea a zece copii frumoşi şi am suferit împreună moartea a trei dintre ei… O, tinereţea mea a fost una nefericită, Caterina! Am fost chinuit de atât de multe lucruri şi ştiu că nu ţi-am dat niciodată motive să nutreşti altceva decât dispreţ faţă de mine. Dar n-ai făcut-o niciodată. Vreau doar să-ţi spun acum că, pentru toate, îţi mulţumesc… sincer îţi mulţumesc şi sper că acum, în sfârşit, poate fi pace între noi.

Plecă înainte ca regina să se fi oprit din plâns.

Era încă aşezată pe canapeaua cu broderii când se întoarseră Lucrezia şi cardinalul de Châtillon. A spune că fusese uluită de vizita lui, şi cu atât mai mult de cuvintele lui, nu ar fi reuşit nici pe departe să exprime ceea ce se întâmplase, credea ea. Henric chiar ţinea la ea. Îi spusese acest lucru. Nici măcar nu mai conta că pleca acum la amanta sa. Diane era în sfârşit neimportantă. Caterina era regina. Când avusese într-adevăr nevoie de cineva, apelase la ea, nu la Diane, iar ea nu îl dezamăgise. Întreaga ei viaţă şi întregul ei viitor se schimbaseră în acel moment solemn dintre ei. Ghicise şi înainte de acea zi că mai exista speranţă; acum ştia sigur. Ea era cea care avea să-şi potrivească pasul după al lui, ea avea să-i stea alături şi cu ea avea să împartă istoria, în cele din urmă.

39

— Calais a fost cucerit în numele regelui Franţei!

Secretarul lui Henric, Florimond Robertet, intră furtunos în marea galerie de la Anet şi trecu pe lângă o mare de chipuri surprinse, care îşi încetară râsetele şi dansul şi se întoarseră să asculte. Regele organiza un banchet de Anul Nou în onoarea ducesei de Valentinois, iar încăperea era plină ochi cu cei mai de seamă ambasadori şi nobili francezi şi italieni. Sala era decorată cu ilice şi iederă, iar căminul şemineului dădea pe dinafară cu daruri tradiţionale de Anul Nou. Mese lungi îmbrăcate în alb erau acoperite cu nuga, prăjituri, gemuri şi vinuri speciale de sărbătoare cu mirodenii. Parfumul de brad plutea peste tot. Henric se afla pe ringul de dans cu fiica sa, Elisabeta, iar Diane dansa o galiardă cu Delfinul, Francisc. Nimeni nu se clinti când vorbi Robertet.

— Domnul fie lăudat! declară în sfârşit Henric cu un strigăt răsunător şi-şi ridică pumnul în aer.

Apoi îşi strânse fiica la piept şi o sărută. Toată lumea urmă exemplul regelui, strângând în braţe şi sărutând persoana de care aveau norocul să fie cel mai aproape. Diane îl îmbrăţişă pe Delfin, iar acesta se bucură alături de ceilalţi. Dar pe acest băiat simplu, chiar la vârsta de cincisprezece ani, gravitatea a ceea ce presupunea victoria Franţei, care pierduse oraşul Calais cu aproape 200 de ani în urmă, îl depăşea complet.

De cealaltă parte a ringului de dans, lângă o masă de banchet, cardinalul de Lorena, copleşit, ridică un pocal greu de argint bătut cu pietre preţioase şi îl goli dintr-o singură înghiţitură. „A reuşit, îşi spuse Charles. Fratele meu a cucerit oraşul Calais! O victorie de o asemenea amploare era necesară pentru a ne înălţa în graţiile Coroanei, iar François nu m-a dezamăgit."

Lângă el Anne d'Este, soţia fratelui său, plângea de bucurie, ştiind ce însemna pentru întreaga familie victoria soţului ei. După ce se restabili ordinea în mulţime şi toată lumea începu să ridice cupele pentru a saluta Franţa, Delfinul îi ceru lui Diane încă un dans. Aceasta îi făcu o reverenţă plină de respect şi acceptă.

— Dansaţi foarte bine, doamnă, spuse el, încercând stângaci să se mişte în ritmul muzicii. E adevărat că l-aţi învăţat pe rege să danseze?

— Aşa a fost, cu mulţi ani în urmă, într-adevăr.

— Cred că Maiestatea Sa vă datorează foarte multe.

— Înălţimea Voastră e foarte bun să creadă acest lucru, chiar dacă nu e adevărat.

— Nu. Sunt sigur că e adevărat. Mă rog doar ca într-o bună zi să fiu la fel de fericit în căsnicia mea cu regina Scoţiei, pe cât este regele

Franţei cu tine.

Francisc era un băiat sensibil şi meditativ şi, poate că imediat după propria ei fiică, Diane, zămislită cu regele, pe el îl iubea cel mai mult dintre cei şapte copii regali rămaşi. Se ataşaseră de la bun început unul de celălalt din cauză că el fusese primul. Sentimentul fusese dintotdeauna reciproc. El pur şi simplu o adora. Chiar şi înconjurat de o mulţime de doici şi profesori care să-l deruteze, în primii doi ani de viaţă se încăpăţânase să-i spună lui Diane *mamă*. Acum conversaţia lor din timpul galiardei fu întreruptă atunci când piciorul încălţat în pantof de catifea al lui Francisc ajunse peste al ei. Diane se strâmbă sub pasul ratat brusc.

— O, vă rog să mă iertaţi, doamnă! Sunteţi bine?

— Da, desigur. Nu e absolut nimic. Dar fiţi atent acum sau veţi pierde ritmul, spuse ea, atrăgându-i din nou atenţia asupra dansului lor. Ascultaţi muzica. Prindeţi ritmul din nou. Aşa!

Băiatul îşi privi picioarele, iar gesturile îi deveniră mai măsurate:

— Mă tem că sunt un dansator îngrozitor, doamnă. Singura persoană ale cărei picioare reuşesc să nu le rănesc e regina Scoţiei.

— Înălţimea Voastră ţine foarte mult la ea, observă Diane.

— O ador. E cea mai bună şi mai blândă fată... Am ştiut de la bun început că ar trebui să rămânem pentru totdeauna împreună. Mă rog ca într-o bună zi Maiestatea Sa să-şi dea consimţământul asupra căsătoriei noastre, dar a amânat-o atât de mult încât uneori mă tem la fel demult ca Maria că poate doreşte alte partide pentru noi.

Diane ştiu că rostul acestui interludiu stângaci era ca ea să intervină pe lângă rege, şi nu se putu abţine să nu se lase fermecată de convingerea tânărului. Precum Delfinul, şi ea credea că cei doi formau o pereche ideală. Atracţia şi devotamentul lor reciproc fuseseră instantanee şi susţinute în acei ultimi zece ani de când regina Scoţiei venise să trăiască în Franţa. Dar Diane înţelegea totodată şi era de acord cu ezitarea tăcută a lui Henric în această privinţă. În joc nu era doar acel sentiment amoros al unui tânăr. O astfel de partidă ar fi asigurat o putere fără egal casei de Guise şi le-ar fi oferit o influenţă fără precedent pe lângă Coroană.

Altădată nu încăpuse îndoială în mintea nici unuia dintre ei că o astfel de partidă ar fi fost de dorit. Atât François de Guise, cât şi fratele său, cardinalul de Lorena, o susţinuseră dintotdeauna. Dar timpul şi puterea pe care o aveau acum îi schimbaseră pe cei doi fraţi; întăriseră dorinţa lor de a obţine stăpânire supremă. După ce Henric îl numise pe François locotenent-general, poleiala de respect pe care o manifestaseră întotdeauna la Curte, în special faţă de ea, se topise treptat. Fusese înlocuită cu aroganţă, atitudine privilegiată şi înşelăciuni.

Cardinalul, care renunţase la masa sa cu ani în urmă pentru a cina

cu ducesa de Valentinois, se întorsese acum la propriile castele din Paris şi Joinville. Refuza cu regularitate, prin pretexte politicoase, invitaţiile legate de prezenţa sa. Nici Charles şi nici François nu o mai frecventau pe Diane la fel de des cum o făcuseră în trecut, nici nu mai simţeau nevoia imperioasă de a o trata cu respect. Fratele lor mai mic, Claude, ginerele ei, era singura excepţie din familie.

Dacă ar fi fost posibil ca cineva să fi fost în dizgraţie şi mai mare la Curte decât Montmorency, fraţii de Guise s-ar fi aflat în această postură. Dar în pofida dubiilor sale persistente împotriva lor, regele Franţei era un bărbat de onoare care îşi îndeplinea promisiunile pe care le făcea. Diane ştia fără a fi nevoită să întrebe că această victorie de la Calais, datorată conducerii lui François de Guise, avea să fie plătită în final prin căsătoria dintre Delfinul Franţei şi nepoata lor, regina Scoţiei.

— Regatul nu are banii necesari pentru o astfel de căsătorie şi nici mie nu-mi place, dar ce altceva aş putea face? întrebă Henric.

Înainte de ivirea zorilor, în vreme ce toată lumea dormea, Diane şi Henric se îmbăiau singuri printre nuferi, în noul lac pe care îl construise pentru ei la Anet:

— Îi datorez lui de Guise căsătoria nepoatei sale pentru victoria sa de la Calais, şi ştiu foarte bine că trebuie să-mi dau consimţământul asupra ei.

Diane dădu la o parte părul ud din ochii lui sub lumina lunii:

— Dar nu ai încredere să îi acorzi atât de multă putere.

— Nu mai am.

— Practic, i-ai promis această partidă.

— Da, şi mă tem că voi fi obligat să mă ţin de cuvânt.

Diane ieşi goală din apă şi se înveli într-o pătură albastră mare. Henric o urmă şi se aşezară pe banca de piatră, ascultând păsările şi privind ceaţa începutului de dimineaţă ridicându-se de pe lac. Diane îşi fixă multă vreme privirea pe oglinda perfect nemişcată a apei înainte de a vorbi:

— Familia de Guise ne-a fost cândva prietenă…

Henric o privi, apoi rosti cuvintele lui Tacit cu un oftat dispreţuitor:

— Dar dorinţa de putere e mai arzătoare decât toate pasiunile la un loc.

În toamna anului 1558, moartea reginei Maria a Angliei schimbă din nou terenul de joc politic. Acum, dintr-odată, Filip al II-lea, fiul împăratului şi soţul Mariei, devenise văduv. Dacă se reuşea încheierea unei căsătorii strategice între Franţa şi Spania, s-ar fi putut obţine în sfârşit o pace adevărată. Precum tatăl său înaintea sa, Henric se săturase într-un final de bătălii şi se săturase de moarte. Recucerise oraşul Calais, dar plătise un preţ greu.

Până să ajungă la maturitate, Henric îşi însuşise dorinţa de a poseda Italia deoarece tatăl său, şi regele de dinaintea lui, îşi dorise Italia. Fusese de datoria lui să lupte împotriva împăratului şi a moştenitorului său. Dar acum începuse să se gândească la câţi oameni muriseră pentru acea cauză, cât de mulţi bani cheltuise şi cât de multe sacrificii se făcuseră pentru nimic mai mult decât nişte petice de pământ. Henric se săturase acum, aşa cum se săturase şi tatăl său înaintea sa. Voia să-i pună capăt. Voia să se bucure de viaţa lui şi de familia pe care i-o oferise Dumnezeu în pace.

La treisprezece luni după victoria strălucită a lui François de Guise şi căsătoria dintre Maria regina Scoţiei şi Delfin, regele Franţei îşi ului consilierii consimţind asupra a două căsătorii strategice. Sora sa, Marguerite, avea să devină soţia ducelui de Savoia, iar fiica sa cea mare, Elisabeta, avea să devină mireasa celui mai mare rival al său, Filip al II-lea. Era o căsătorie între Spania şi Franţa. Sfârşitul tuturor luptelor. În sfârşit.

Când tratatul de la Cateau-Cambresis fu ratificat în aprilie, Henric, Diane şi întreaga Curte îşi îndreptară atenţia spre apropiatele nunţi politice. Urma să se realizeze o dublă uniune, mai întâi prin căsătoria dintre regele Filip al II-lea al Spaniei, prin împuternicire, şi fiica de paisprezece ani a lui Henric, Elisabeta, apoi prin cea dintre sora rămasă necăsătorită a regelui, Marguerite de Valois, şi Emmanuel-Philibert, duce de Savoia. Henric, care încă mai susţinea turnirurile drept cel mai deplin spectacol cavaleresc, porunci să înceapă o rundă completă de întreceri odată cu sosirea mulţimilor de nobili şi curteni spanioli veniţi la Paris pentru nuntă.

Parisul proaspăt renovat strălucea mândru în mijlocul pompei şi a sărbătorii. Steaguri în culori vii pe care apărea şi emblema regală erau atârnate la ferestrele cu mai multe ochiuri. Acoperişurile şi ferestrele caselor din apropierea terenului pentru turnir se închiriau la preţuri mari. În umbra Bastiliei se înălţară estrade peste tot în jurul Les Tournelles, unde avea să se desfăşoare turnirul.

Această măreaţă reînnoire a capitalei franceze pe care o vedeau

acum spaniolii şi alţi demnitari se datora influenţei unei singure femei şi acest lucru era adus la cunoştinţa tuturor. Diane de Poitiers nu uitase mirosul fetid, otrăvit al canalelor din Paris, în care colcăiau bolile. Nici nu reuşea să-şi scoată din minte casele de închiriat şi copiii desculţi care rătăceau pe străzile oraşului când se întorsese pentru prima dată la Curte, cu douăzeci şi şase de ani în urmă. Eforturile ei de a moderniza spitalele oraşului se extinseseră până la a moderniza oraşul întreg. Vechile case cu acoperiş de stuf din Saint-Honoré erau înlocuite de conace mândre, dintre care pe multe apăreau modelele *favoritei.* Noua mândrie ce domnea în oraş era evidentă.

— Aţi reuşit, doamnă! O salutau oamenii când trecea călare pe frumosul ei armăsar negru pe Rue de Saint-Antoine, alături de rege.

— Dumnezeu s-o ţină pe Diane de Poitiers!

Mai întâi văzu sângele, revărsându-se în mintea ei ca vopseaua pe pânză; lichid roşu scurgându-se în somnul ei. Un fulger. Trăsnete, apoi ţipete. Plânsete cutremurătoare de agonie. Chipuri contorsionate şi schimonosite gemând, implorând… rugându-se.

Apoi se trezi.

Caterina se ridică imediat în capul oaselor, respirând greu de spaimă. Inima îi bubuia atât de feroce încât nu putea respira. Inspiră, apoi ţipă din nou.

— Maiestate! Ce e?

Lucrezia năvăli în încăpere în hainele ei de noapte. După o singură privire spre chipul chinuit al reginei, îşi dădu seama.

— Iar aţi avut acel vis?

— O… da… da, şi a fost atât de real! A fost real! Ştiu sigur. Maiestatea Sa e în pericol.

Caterina o prinse de umeri pe doamna ei de companie când aceasta se aşeză pe marginea patului. Marie, care venise în urma ei, îi turnă o cupă de vin dintr-o carafă de pe noptieră, apoi o ajută să o bea. În săptămânile anterioare, acesta devenise un ritual de fiecare seară pentru femeile din suita Caterinei.

— Haideţi, Maiestate, ştiţi că a fost doar un vis. Medicul v-a avertizat să nu mâncaţi atât de târziu noaptea, o mustră atent Lucrezia.

— Dar nu am mâncat nimic! O, nu înţelegeţi, regele e în mare pericol, ştiu sigur! Gauier avea dreptate. Simt acest lucru. Chiar şi domnul Nostradamus a confirmat-o. O, Dumnezeule mare, trebuie să pot face ceva!

— Dar, doamnă, războiul s-a încheiat. Nu mai poate fi vreun pericol. E instalat în siguranţă la L'Hôtel de Graville.

Cele două femei se priviră.

— Doriţi să trimit după el? întrebă Marie.

— Nu! Nu va fi nevoie, răspunse ea, apoi inspiră adânc pentru a-şi limpezi mintea. Îşi trecu o mână peste sprânceană şi simţi transpiraţia. O, Lucrezia, a fost atât de real!

Ambele doamne de companie văzură cum teama reginei se transforma într-o expresie insuportabilă de remuşcare, în vreme ce sprâncenele ei stufoase se îndepărtară:

— Ştiu că e în pericol. Simt acest lucru chiar în fundul sufletului, cu toate acestea se pare că nu pot face nimic să-l salvez.

Se lăsă din nou pe perne, epuizată de întregul chin.

— Dacă Maiestatea Voastră nu-mi va da voie să trimit după rege, atunci trebuie să mergeţi la el la prima geană de lumină, spuse Marie. Mă tem că nu veţi scăpa de aceste coşmaruri până nu faceţi ceea ce puteţi.

— E vorba de turnir, murmură Caterina, fără să fi auzit cuvintele Mariei. Nu îi era sortit să moară în bătălie, la urma urmelor, ci într-o luptă de altfel. Închise ochii. „Leul galben… şopti ea, pe cel bătrân îl va învinge pe câmp de luptă, doar dintr-o înfruntare… La scurt timp de-o moarte crudă moare."

— Maiestatea Sa trebuie avertizat, spuse Lucrezia.

— Eu sunt regina lui, eu trebuie să-l avertizez! Nu poate… nu are voie să moară, acum când e în sfârşit aproape al meu!

Caterina sări din pat:

— Cât e ora?

— Tocmai a trecut de patru, Maiestate. Încă nu s-a crăpat de ziuă.

— Trebuie să merg acum! Trebuie să-l avertizez acum, înainte de a fi prea târziu. Maiestatea Sa trebuie să participe la turnir azi. Nu are voie s-o facă. Ştiu sigur! Trimite-o pe Madelena imediat să mă îmbrace şi trimite vorbă la grajduri că voi avea nevoie de un cal care să fie gata într-o jumătate de oră.

— Maiestate, sunteţi sigură că vreţi să mergeţi la el acum? întrebă Lucrezia coborând privirea. E destul de probabil să nu îl găsiţi singur dacă mergeţi acum.

— Acest lucru nu contează. Nu înţelegeţi, niciuna din voi? Nimic nu mai contează dacă moare! Te rog, Lucrezia, fă doar ceea ce îţi cer! Am să înfrunt ceea ce am de înfruntat când voi ajunge la L'Hôtel de Graville.

Diane avu un somn agitat. Părea că nu reuşea să-şi găsească o poziţie confortabilă sub plăpumile grele. Era surprinsă că zvârcolelile ei nu îl treziseră pe Henric. Într-un sfârşit deschise ochii din nou, acceptând că nu putea să doarmă, şi îl privi. Chipul îi era liniştit. Blând. Îi amintea de chipul lui de băiat. Când se întâlniseră pentru prima dată. Urmări tremuratul lin al genelor sale, deschiderea relaxată a buzelor sale:

— Mult iubitule, şopti ea, trecându-şi un deget peste bărbia lui acoperită de barbă.

„Cum ar fi fost viaţa mea fără tine? Dacă nu ţi-aş fi scris de la Chenonceaux, aş fi rămas oare singură după cum credea cândva Montgommery? Singuratică? Năpădită de regrete?”

Gândurile o purtară până la ziua ce abia trecuse. Nunta fiicei lui Henric, Elisabeta. Fuseseră de faţă amândoi cu mândrie de părinţi în vreme ce tânăra îşi rostise jurămintele. Propria lor fiică era şi ea bine căsătorită. După ce primul soţ al lui Diane a Franţei îşi pierduse viaţa în bătălia de la Hesdin, aceasta se recăsătorise acum cu înţelepciune şi în mod strategic cu fiul cel mare al lui Anne de Montmorency, François.

Copiii lor erau promişi pentru căsătorii bune. În sfârşit, domnea pacea în Franţa. Henric şi Diane aveau tot ce şi-ar fi putut dori vreodată. Îşi atinse pieptul, unde se mai aflau încă bijuteriile Coroanei. Henric insistase ca ea să le poarte la nuntă, în ciuda ezitărilor ei. Aşadar îşi lăsase deoparte perlele, purtând în schimb darul ce marcase începutul domniei lor ca rege şi regină neoficială.

Îşi coborî privirea spre un rubin mare prins în aur ce zăcea între sânii ei. Făcuse dragoste cu ea astfel, cu aceeaşi pasiune ca atunci când i le oferise pentru prima dată. „Poartă-le pentru mine, îi ceruse el. Poartă-le pentru mine la noapte, când vom fi singuri.”

Se rostogoli pe pat şi ridică privirea spre baldachinul de deasupra patului. Douăzeci şi şase de ani strălucitori, maiestuoşi. Chiar şi acum se minuna de ideea pe care i-o împărtăşise cu atâţia ani în urmă – „N-am cunoscut decât un singur Dumnezeu şi-o singură iubire.” Se ţinuse de cuvânt, deşi ea nu se aşteptase niciodată să dureze atât de mult.

— Iertaţi-mă, Maiestate, dar nu puteţi intra acolo! Nu puteţi…

Vocea insistentă a lui Jacques de Saint André străpunse întunericul calm, în vreme ce Caterina trecu furtunos pe lângă el şi intră în dormitorul ducesei de Valentinois.

— E în regulă, Jacques, spuse Diane, în vreme ce el rămase cu gura căscată lângă uşă.

Henric, trezit acum de zgomot, se ridică în capul oaselor în pat, mijindu-şi ochii din cauza razei de lumină de la uşă. Aprinse lumânările de lângă pat. Soarele începutului de dimineaţă tocmai începea să se înalţe şi strecura o lumină roz prin ferestrele lungi cu mai multe ochiuri.

— Pe marele Zeus, Caterina! Ştii cât e ora? întrebă el, ţinând lumânarea lângă orologiu.

Când ea nu răspunse Henric ridică privirea şi îi văzu chipul de ceară, pătat de lacrimi. Diane se ridică în capul oaselor şi se înveli într-un halat, dar nu înainte ca regina să fi apucat să vadă bijuteriile Coroanei încă strălucind la gâtul rivalei sale.

— Ei bine, ce anume te-a tulburat atât de mult încât să vii până aici în toiul nopţii? o întrebă el frecându-se din nou la ochi.

Caterina se aruncă spre el, în vreme ce Diane se îndepărtă de pat.

— O, Henric, te implor, nu participa azi la turnir. Te rog să n-o faci!

— Ce tot spui acolo?

— Profeţia din *Centurii!* La acest lucru se referea!

— Nostradamus! Caterina, aşa ceva e absurd. Ameninţarea acelei profeţii a fost demult îngropată când m-am întors de la Calais. În plus, vorbele lui spun că pericolul va veni în *luptă.* Nu mi se arată aşa ceva. Ce a declanşat toate acestea?

— Am tot avut vise cât se poate de îngrozitoare.

Henric încercă să nu râdă văzând durerea din privirea ei, dar nu reuşi să se abţină. Se ridică din pat, îmbrăcă un halat şi se opri în faţa ei. Spaima ei îl mişcase şi îşi trecu un braţ în jurul ei.

— Haide, vino aici şi stai jos. Pot să cer să ţi se aducă nişte vin?

Diane stătea în picioare lângă foc fără a spune nimic. Saint André rămăsese neclintit lângă uşă.

— Nu. Nu vreau nimic decât să-mi spui că nu vei participa la turnir.

Lacrimile îi şiroiră pe obraji în vreme ce îl implora.

— Caterina, aşa ceva e o prostie. Sunt cavaler şi gentleman. Trebuie să… vreau să particip la turnir. E o problemă de onoare acum că m-am angajat să o fac. Ce ar crede poporul meu despre mine dacă m-aş retrage acum? Ar spune că regele lor a fost un laş; că a fost slab. Nu, trebuie să particip la turnir şi nu am să permit să continui astfel şi se te înspăimânţi singură sau pe doamna. Apoi se înmuie din nou: Voi fi bine. Ai să vezi. Sincer! Nu ai niciun motiv de îngrijorare. Pericolul a trecut. A fost la Calais. Îţi promit.

După ce se îmbăie în apă rece, Diane se întoarse în dormitorul ei. Henric stătea în mijlocul camerei, lăsându-se îmbrăcat în armură de doi dintre servitorii lui. Saint André stătea lângă rege de o parte a lui, Montmorency de cealaltă. Afară se auzea zgomotul orăşenilor ce treceau pe lângă L'Hôtel de Graville în drum spre Les Tournelles pentru a urmări turnirurile din ziua respectivă.

— Cred că n-ai arătat niciodată atât de frumos, spuse Diane, oprindu-se să-l privească, sprijinită de uşă.

Henric îi zâmbi. Armura fusese confecţionată special pentru acest eveniment. Era din argint, lucrată în negru şi acoperită în întregime cu emblema lor. Semiluna ei. Iniţiala numelui lui, H, cu semiluna deasupra. Simbolul absolut. Zeiţa lunii care încă şi pentru totdeauna îi era stăpână.

— Deci îţi place, spuse el. Trebuia să fie o surpriză, dar ai stricat-o.

— E splendid.

— E din argint spaniol.

— Asta chiar că e o surpriză.

Diane zâmbi.

— Da, ei bine, m-am gândit că e timpul să-mi îngrop şi ultimii demoni.

După ce obţinu aprobarea ei, Henric rămase nemişcat în vreme ce servitorii îl dezbrăcară de straturile de argint şi rămase în faţa lor doar într-o cămaşă neagră simplă şi ciorapi. Picioarele îi erau goale. Montmorency şi Saint André dădură amândoi bucăţile de armură servitorilor, care aveau să se ocupe ca acestea să ajungă în siguranţă pe câmpul de desfăşurare a turnirului, apoi părăsiră încăperea în urma lor.

— Crezi că s-ar putea să aibă dreptate? îl întrebă Diane după ce rămaseră singuri.

Henric ridică privirea cu o expresie de parcă nu ar fi auzit-o bine:

— Ai ascultat.

— Doar câţiva paşi despart căminul de patul nostru, dragul meu. Mi-a fost imposibil să nu aud.

Henric se duse la ea, o prinse în braţe şi începu să râdă încet:

— Oare e posibil aşa ceva? Frumoasa mea Diane căzând victimă cuvintelor unui bărbat care stă să alunece în erezie?

— Nu lua în râs acest lucru, Henric, te rog! Nu doar unul dintre scepticii de la Curte au fost reduşi la tăcere de cuvintele acestui om. Se spune că domnul Nostradamus rareori se înşală.

— Se exprimă vag, prietenă dragă. Îşi modelează profeţia după eveniment, exact ca acea ghicitoare din Cauterets, mai ţii minte?

— A prezis că voi avea un al treilea copil şi că voi ajunge să am foarte multă putere.

— Dacă ai fi citit scrierile lui Nostradamus ceea ce îţi spun ar fi cât se poate de clar. El a prezis şi un dezastru în bătălie, şi după cum vezi prea bine Franţa e în pace. Sărbătorim o nuntă. Ţi se pare că ar exista vreun pericol de luptă în Paris?

— Asta e o problemă ce ţine de sensul cuvintelor. Nu ştiu, poate că regina are dreptate. Poate ar fi mai bine dacă nu ai participa azi la turnir.

— Nu începe şi tu! Cum poţi să-mi ceri aşa ceva, *m'amie,* când am pus să mi se facă o armură nouă special pentru a te onora pe tine? Vreau să particip pentru acea onoare, aşa cum am făcut cu atâţia ani în urmă, când eram doar un băieţandru. Este exact acelaşi teren pe care voi lupta şi azi. E un fel de aniversare, nu crezi? Eram un copil pe atunci; nu aveam mai mult de zece ani, dar tu ai crezut că merit chiar şi atunci. Tu singură m-ai făcut rege. Vreau să-ţi port eşarfa pe lance, pentru ca lumea întreagă să ştie că dragostea noastră e mai puternică ca niciodată. Cum poţi să-mi refuzi aşa ceva?

Diane îi privi chipul ce emana atâta putere; cea atât de capabilă să o

seducă în orice scop ar fi dorit el.

— Ei bine, poţi? o întrebă din nou.

— Cred că nu pot spune nimic…

Ziua era fierbinte şi întregul Paris se înăbuşea de căldură în curtea plină ochi de la Les Tournelles. Turnirurile duraseră ziua întreagă, cu înfruntări între François de Guise şi Charles de Brissac şi François de Montmorency şi amiralul Coligny. Crainicii regali anunţau fiecare nouă înfruntare în sunetul fanfarei de trompete. În sfârşit, când după-amiaza începu să se apropie de sfârşit, sosi rândul regelui să participe. Confruntarea sa fusese lăsată la sfârşit pentru a stârni interesul mulţimilor.

Regina era aşezată într-o tribună învelită în mătase albastră şi cu flori de crin din aur. Lângă ea se aflau Delfinul, regina Maria, ducele de Savoia şi astrologul ei, Gauier. Diane avea propria tribună lângă cea a reginei. A ei era drapată în negru cu mici semiluni albe şi emblema regală în mijloc, tăiată din diamante. Era flancată de fiica ei, Diane de France, cardinalul de Lorena şi prinţesa Marguerite. Şi alte tribune fuseseră asamblate pentru oaspeţii de seamă ai regelui şi membrii Curţii, care stăteau acum înmuiaţi de sudoare în soarele necruţător al după-amiezii târzii.

Când cerul începu să se coloreze spre vest cu lumina soarelui ce apunea, crainicii anunţară în sfârşit intrarea regelui din pavilionul său. Toată lumea se ridică în picioare. Trompetele izbucniră asurzitor, în vreme ce calul lui Henric intră mândru, în trap mărunt, în arenă. Era cea de-a treia zi de turniruri, iar mulţimea îşi aşteptase răbdătoare suveranul. Acum, anticipând spectacolul superb ce li se pregătea, oamenii explodară într-o frenezie de strigăte de adoraţie. Mulţimile aruncară flori spre el de pe estrade în vreme ce Maiestatea Sa trecu călare pe Compère, un armăsar spaniol splendid aparţinându-i ducelui de Savoia.

Henri stătea mândru în şa în noua sa armură ce strălucea în lumina apusului. Coiful îi era decorat cu pene negre şi albe. Un steag negru purtând emblema lor era prins peste platoşa lui. Salută cu mâna mulţimea, iar diamantele de pe harnaşamentul calului sclipiră în lumina soarelui.

Cei doi călăreţi se întâlniră în centrul arenei, apoi se întoarseră spre tribuna lui Diane. De-abia după ce ajunseră amândoi la ea, cu vizierele ridicate, Diane şi cei din jurul tribunei ai auziră anunţul. Adversarul Maiestăţii Sale avea să fie noul căpitan al Gărzilor Scoţiene, Gabriel de Montgommery, fiul lui Jacques!

Chipul războinicului care stătea acum în faţa ei îi aparţinuse cu mult timp în urmă lui Jacques de Montgommery. Diane fu atât de surprinsă de asemănarea nefirească a tânărului cu tatăl său încât îşi

puse o mână peste gură. Era înalt şi zvelt, aşa cum fusese cândva şi tatăl său, cu acelaşi păr de culoarea mierii şi trăsături dulci, aproape feminine. Privindu-l, îşi aminti de un tânăr care pusese rămăşag cu ea pe o monedă că ştia dorinţa regelui mai bine decât ea. De acolo amintirile o aduseră înainte, la chipul unui nobil epuizat şi îmbătrânit, ţinut prizonier în măruntaiele unei temniţe din Paris.

Inima ei se opri când ambii bărbaţi o salutară. Nu putea să vorbească. Buzele ei, deschise de teamă, formară un minuscul suspin cu răsuflarea tăiată. Văzându-l pe fiul vechiului ei amant, purtând în ochi ceea ce ea recunoştea a fi ură, o copleşi spaima. Avea să fie aceasta răzbunarea fiului pentru ceea ce i se întâmplase tatălui? Tânjea să strige să oprească înfruntarea, dar Henric era prea cuprins de farmecul întrecerii pe care o crease pentru a o onora pe ea. Acesta salută mulţimile cu mâna, iar oamenii îl încurajară şi mai frenetic.

— Mă lupt pentru iubirea ta! îi declară el lui Diane, dar suficient de tare cât să audă toată lumea.

În vreme ce mulţimile îl salutară şi se agăţară de barieră, fiica lor îi aruncă un trandafir alb, floarea favorită a lui Diane. Era şi aceasta tot un simbol al marii iubiri dintre părinţii ei. Henric o ridică pentru a o arăta mulţimilor cu mâna îmbrăcată într-o mănuşă de argint. Henric îşi conduse calul câţiva paşi mai aproape de tribună, pentru a putea lua eşarfa neagră de mătase pe care avea s-o poarte în vârful lăncii sale.

Diane îl privi, văzându-i ochii frumoşi strânşi într-un zâmbet. Era fericit. Făcea ceea ce îi plăcea cel mai mult în lume. Ar fi putut insista şi poate că el s-ar fi supus, dar nu-i putea cere să facă aşa ceva. Ezitând, îi dădu eşarfa. Henric mai întâi o sărută, apoi o puse în vârful lăncii sale. Aplauzele asurzitoare atinseră o intensitate maximă.

„S-o ia naiba pe Caterina fiindcă m-a speriat aşa! Nu mă pot gândi decât la acele profeţii blestemate. Trebuie doar să mai rezist încă puţin, apoi totul se va încheia.”

Henric o privi din nou. După ce eşarfa fu prinsă, îşi puse mâna peste inimă şi îi zâmbi. Apoi îşi coborî viziera şi intră în galop pe arenă.

Neliniştită, Diane se aplecă în faţă de pe locul dintre fiica ei şi cardinalul de Lorena.

— Se va încheia în scurt timp, şopti ea, strângându-şi rozariul de perle. Să ne rugăm Domnului.

Lăncile fură aduse în poziţie orizontală şi cei doi cai se aruncară unul spre celălalt stârnind rotocoale de praf. Umbrele celor doi armăsari puternici se întinseră în curtea vastă. Mulţimile amuţiră când niciunul din adversari nu reuşi să-l doboare pe celălalt. Montgommery era un adversar vrednic, nu chiar atât de uşor de doborât pe cât sperase regele. Cei doi bărbaţi se învârtiră în arenă în sunetul tunător

al tropăitului de copite şi se întoarseră la locurile lor.

Henric se înfipse din nou în şa. Îi era cald şi era obosit. Simţea sudoarea şiroindu-i pe piept pe sub armură. Nu mai era la fel de uşor pe cât fusese în tinereţe. Dar trebuia să facă acest lucru. Trebuia să-l facă pentru Diane. Henric îşi înfipse pintenii cu pietre preţioase în cal. Strânse oblâncul bătut cu pietre preţioase al şeii. Atacară din nou. Două siluete se apropiară una de cealaltă pe un teren ce se întuneca tot mai mult. Din nou răsunară încurajările şi strigătele mulţimii. Brusc îşi simţi trupul aruncat în spate cu multă forţă; gâtul îi fu aruncat în faţă cu o trosnitură, apoi în spate, dar nu simţi nicio durere, încasase o lovitură puternică în platoşa de pe piept. Strânse cu forţă oblâncul şeii. Începu să se clatine în şa, dar se ţinu strâns cât trecură unul pe lângă celălalt. Când îşi reveni, mulţimea mugi apreciativ.

— Slavă Domnului, murmură Diane strângând rozariul, ştiind că acum, în sfârşit, se terminase.

Henric călări până la capătul terenului unde Montmorency era aşezat în tribuna judecătorilor. Îşi ridică viziera.

— Pune să mi se aducă o altă lance, spuse. Am să-mi mai încerc o dată norocul cu nenorocitul acesta mic înainte de sfârşitul zilei.

— Dar, Maiestatea Voastră, regulile sunt clare. Acesta este momentul final al confruntării.

— Ba pe naiba că nu! Eu sunt regele şi eu spun că vom mai încerca o dată!

Devenea încăpăţânat, dar Montmorency se afla pe un teren atât de instabil în ultima vreme încât nu îndrăzni să insiste prea mult pe lângă rege. Coborî din boxa judecătorilor şi veni lângă calul său:

— Maiestate, ştiţi foarte bine că nu sunteţi în apele voastre astăzi, şopti acesta, ridicând privirea spre Henric.

— Dar ce va crede lumea dacă nu câştig? I-am dedicat această înfruntare doamnei Diane.

Înainte ca Montmorency să apuce să răspundă, Henric îşi întoarse calul şi reveni la trap în arenă.

— O lance nouă, Monty! strigă el fără a-şi mai coborî viziera şi, mergând la trap, reveni la locul său de pe teren.

— Dumnezeule mare, ce face? murmură Caterina.

— S-ar părea că Maiestatea Sa mai doreşte încă o rundă, răspunse ducele de Savoia.

— Nu poate s-o facă! E obosit. Nu vede nimeni acest lucru? Trebuie obligat să înceteze!

— Şi cine va avea curajul să insiste să o facă?

— Tu o vei face! spuse ea şi se întoarse spre fiul ei cel mai mare. Francisc, strigă-ţi tatăl. Aminteşte-i de visul meu. Imploră-l să nu se mai înfrunte o dată!

Palid, tânărul Delfin se ridică lângă mama sa.

— Fă-o, băiete! Fă-o acum! Nu e timp de pierdut!

Diane se foi în scaun când o nouă lance îi fu adusă regelui. Deşi soarele aproape apusese, aerul era cald încă şi plin de muşte. Îşi deschise evantaiul şi începu să-l fluture în dreptul feţei, încercând din răsputeri să nu se gândească la profeţie sau la Gabriel de Montgommery. Dar exista o coincidenţă pe care nici măcar ea n-o putea ignora. Auzise versurile.

„Leul galben pe cel bătrân îl va învinge.” Cuvintele profeţiei răsunară în mintea ei… Pe scutul tânărului bărbat, Dumnezeu să-i aibă în pază, se afla chipul unui leu.

— În curând, murmură. Se va sfârşi în curând.

În seara aceea avea să-l certe fiindcă fusese atât de încăpăţânat şi insistase să mai călărească o rundă când era atât de cald şi atât de târziu.

Cei doi bărbaţi, aşezaţi faţă în faţă, îşi pregătiră din nou caii. Lăncile fură coborâte. Henric refuzase să asculte un mesaj transmis de regină prin fiul său. Nu îşi putea permite să-şi întrerupă concentrarea, nu când se simţea aşa. Era ameţit şi nu reuşise să-şi revină complet după lovitura lui Montgommery. Puterile începură să-l părăsească şi se sprijini mai mult pe oblâncul şeii. Regina sări în picioare, iar mulţimile amuţiră. Montmorency şi François de Guise se ridicară în picioare şi porniră spre teren, dar regele îi alungă cu un gest al mâinii. Apoi cei doi cai porniră în viteză unul spre celălalt. Un nor mare de praf se ridică în jurul lor.

Diane îşi simţi inima oprindu-i-se. Rămase neclintită, neîndrăznind nici să respire, pe când cei doi bărbaţi îşi frânseră lăncile unul de celălalt aproape în acelaşi moment. Lancea lui Henric îi căzu de pe braţ, după cum era şi normal. Cea a lui Montgommery nu căzu. În schimb, vârful ciobit al armei lungi de lemn, care se spărsese în platoşa de pe pieptul lui Henric, zbură în sus, se agăţă în viziera neînchisă a lui Henric, pe care o coborâse, dar uitase să o închidă, şi aşchii mari neregulate de lemn se înfipseră cu forţă în ochiul drept al lui Henric.

Diane se sprijini pe cardinal şi privi cu groază alături de restul Curţii. Sângele ţâşni din viziera lui, iar trupul i se prăbuşi pe calul încă în plin avânt. Apoi prinse coama împletită a calului şi căzu.

— O, Dumnezeule mare, nu… Henric, nu…

Nu putea să se mişte. Nu putea să respire. Sentimentul de teamă îi cuprinse întreaga făptură înainte să înţeleagă. Apoi totul în jurul ei se pierdu într-o lumină albă, orbitoare. Fără urmă de sunet.

Guise şi Montmorency se năpustiră în faţă, sărind amândoi peste barieră şi prinzându-l pe rege în cădere. Îl ajutară să ajungă pe pământ. Un val numeros de spectatori înnebuniţi năvăli pe teren.

Strigătele înăbuşite şi gemetele de uluire răsunară în văzduhul plumburiu pentru suveranul lor drag. Delfinul leşină în mâinile noii sale soţii, regina Scoţiei. Caterina strigă şi strânse braţele scaunului ei când Henric fu întins în curtea prăfuită.

— Profeţia! se văicări ea. Profeţia!

Când văzu că Henric zăcea nemişcat, Diane se ridică din scaun şi începu să escaladeze balustrada tribunei sale încercând să ajungă la el. La jumătatea traversării zidului piciorul i se prinse în steagul negru de catifea. Lacrimile îi şiroiau pe obraz în vreme ce cardinalul de Lorena sări din scaunul său şi el, cu o expresie de groază pe chip, şi o ajută dintr-un instinct născut din douăzeci de ani de slujire. O ţinu de mână când sări şi el pe câmp, neştiind cum s-o oprească. Mulţimea şocată se strângea în jurul ei şi fu înghiţită de hohotele şi plânsetele lor; braţele şi picioarele lor se împingeau, încercând să ajungă la rege. Zbătând-se, Diane îşi simţi rochia rupându-se. Podoaba de pe cap îi era trasă din spate. Un cot i se înfipse în coaste. Ca şi cum ar fi fost trasă de curentul puternic al unui val mare, se simţi epuizată treptat.

— Vă rog, lăsaţi-mă să trec! strigă ea, dar vocea ei se pierdu printre toate celelalte sunete de teroare. „Nu se poate întâmpla aşa ceva! Nu se poate!”

Lacrimile îi umplură ochii şi se revărsară pe chipul ei atât de repede încât de-abia putea vedea:

— Lăsaţi-mă să trec, vă poruncesc!

Inima i se zdrobi în piept şi începu să lovească în oamenii din jurul ei cu furia fără ţintă a unei nebune. Un strigăt se zbătea să-i scape din gât şi strigă spre toată lumea şi spre nimeni anume.

Apoi, văzu în faţa ei o gardă regală călare încercând să croiască un drum pe care să poată fi dus regele de pe teren. Îl văzu zbătându-se să dea la o parte mulţimea înnebunită.

— Hei, tu de-acolo! Gardă! ţipă ea. Ajută-mă să ajung la rege! Sunt eu, ducesa de Valentinois!

Dar cuvintele i se pierdură în van. Garda nici măcar nu o privi; nu îi auzi strigătele decât ca una dintre gemetele colective de durere ale altor mase anonime ce se învârteau în jurul său. Apoi mulţimile se ridicară din nou, împingând-o tot mai departe de drum. Cu cât se străduia mai tare să avanseze, cu atât era trasă mai departe. Plângea acum, orbită de lacrimi, dar într-un sfârşit, printre hohote şi şoapte de groază, văzu trupul fără viaţă al lui Henric, scos din armură şi îmbibat de sânge, trecând prin faţa ei.

— O… o, Dumnezeule mare din Ceruri, lăsaţi-mă să trec… vă implor, vă rog! Trebuie să mă lăsaţi să trec. Nu ştie niciunul dintre voi cine sunt eu?

***

— O, Jacques, slavă Domnului că ai venit! strigă Hélène alergând spre L'Hôtel de Graville şi aruncându-se în braţele deschise ale lui Saint André. S-a sfârşit? şopti ea, la adăpostul jiletcii albastre grele a prietenului său drag.

— Nu. Dar se spune că se va sfârşi în curând.

— O… Dumnezeu să ne aibă în pază!

— Au trecut nouă zile. Rana a început să se infecteze.

Îl conduse în salonul de primire pe o canapea mică îmbrăcată în piele neagră şi bătută cu argint. Apoi el îi dădu batista sa şi ea îşi şterse ochii, dar nu reuşi nicidecum să-şi oprească lacrimile.

— Cum se simte doamna? întrebă într-un sfârşit.

— Viaţa ei s-a sfârşit. Cum se poate simţi?

— O, toate acestea sunt atât de oribile! Măcar de-aş putea face ceva… orice! Dar suntem toţi atât de neajutoraţi!

— Poţi s-o duci să-l vadă pe rege?

Ochii înlăcrimaţi ai lui Hélène erau plini de speranţă. Jacques nu putu să-i privească. Deveniseră prieteni apropiaţi în cei douăzeci şi şase de ani în care fiecare îşi slujise stăpânul.

Trăiseră amândoi o viaţă întreagă prin intermediul iubirii dintre Henric şi Diane. Îşi coborî capul fără a putea să răspundă.

— E atât de nedrept! strigă ea. El e încă atât de tânăr! Sunt atât de îndrăgostiţi!

Se prăbuşi înapoi în braţele lui şi începu din nou să hohotească.

— Acum totul se va schimba, spuse el încet în vreme ce ea plângea. Vechiul ei prieten, cardinalul de Lorena, a poruncit deja ca apartamentele ei să fie trecute pe numele lui la Saint Germain-en-Laye şi Fontainebleau.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea lui, ipocrit barbar!

— Şşşt! *Mon amie,* ai grijă cum vorbeşti! El şi fratele lui vor controla acum ţara pentru regele copil.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi. Nu e nimeni aici cu ea în afară de mine. Au plecat toţi; toţi au dat fuga la regină; iar Maiestatea Sa nici măcar nu a murit! O, există oare vreo speranţă să supravieţuiască?

— Niciuna.

Jacques rosti cuvintele şi durerea îi sfâşie inima. Până în acel moment nu îşi permisese să se gândească la ceea ce avea să se întâmple cu siguranţă înainte să se încheie o nouă zi.

— A fost întotdeauna atât de bun cu noi, şopti el. E prietenul meu. Nu mi-l pot imagina mort. Cum va fi viaţa fără el pentru mine… pentru doamna… Pentru noi toţi? Se întoarse spre Hélène. Ea trebuie să plece. Nu va mai fi în siguranţă aici după moartea regelui. Ştie acest lucru, nu-i aşa?

— Doamna aşteaptă doar vestea că regele a murit.

— Vei merge cu ea?
— Trebuie. Locul meu e alături de ea.
— Da.
Îşi plecă din nou capul.
— Iar tu ce vei face?
— Eu trebuie să rămân. Ca maestru de ceremonii pot să mă asigur că dorinţa marelui nostru rege nu e dată uitării. Trebuie să fac acest lucru pentru el; atât pentru el, cât şi pentru doamna.
În braţele lui, Hélène plânse nestăpânit, nereuşind să-ţi ţină în frâu furtuna de durere. Momentul intens dintre ei fu întrerupt la vederea lui Diane, care stătea în tăcere în pragul uşii cu arcadă. Era trasă la faţă şi ochii îi erau sticloşi. Jacques şi Hélène se ridicară amândoi în picioare când o văzură.
— E… mort?
— Nu, doamnă. Nu încă, şopti Jacques drept răspuns.
— Atunci e bine că ai venit. Maiestatea Sa va fi informat despre loialitatea ta când îşi va reveni şi nu vei rămâne nerăsplătit, reuşi ea să spună pe o voce aspră şi obosită de atâta strigat.
— Madame, începu el şi se apropie de ea, simţind un val de emoţie. Fusese, îşi aminti, primul ei prieten la Curte. Acum avea să fie ultimul. Îmi pare rău că nu vin să vă aduc veşti bune. Se spune că aproape s-a sfârşit. A îndurat foarte multă durere, iar acum nu mai e conştient decât arareori.
Nu îi spuse şi restul adevărului, că pe parcursul celor nouă zile în care bătuse câmpii sub efectul medicamentelor îi strigase numele, implorând să fie adusă la el, şi că regina interzisese acest lucru.
Hélène o ajută pe Diane să se aşeze pe un scaun de lângă şemineu.
— Mă doare să spun acest lucru, dar Maiestatea Sa… regina Caterina m-a obligat să aduc o scrisoare din partea Delfinului, căruia îi spun acum rege. A insistat ca eu să fiu cel care v-o aduce.
Ezitând, Jacques despături mesajul regal. Aruncă o privire spre Hélène, în căutare de susţinere, dar ea plângea din nou.
— Te rog, citeşte-o, spuse Diane, aruncându-şi privirea pe fereastra deschisă de lângă foc.

> *Datorită influenţei voastre malefice asupra regelui, tatăl meu, meritaţi o pedeapsă aspră. Dar, cu îndurarea mea regală, nu doresc să vă răpesc mai mult decât ceea ce v-a fost răpit deja prin moartea lui. Cu toate acestea, trebuie să ne înmânaţi toate bijuteriile pe care regele, tatăl meu, vi le-a oferit. Totodată, trebuie să ne înmânaţi proprietatea de drept a Coroanei numită Chenonceaux.*

— Ticălos mic şi laş! Cum a fost în stare de aşa ceva? strigă Hélène.

V-a iubit dintotdeauna.

— Nu trebuie să-l învinovăţeşti pe Francisc. E doar un băieţandru. Face ceea ce îi porunceşte mult mai puternica sa mamă. Regele s-a temut dintotdeauna că nu se va maturiza suficient cât să scape de dominaţia mamei sale.

Faptul de a pierde Chenonceaux era cu mult mai dureros decât avea să lase vreodată să se vadă. După tot ceea ce însemnase pentru ea şi Henric, după tot ceea ce făcuse el pentru a i-l asigura, oricum avea să-l piardă în mâinile Caterinei. Dar, precum suferinţa ei, şi această durere era prea intimă.

— Prea bine, atunci. Deci asta e tot, spuse cu o notă de finalitate, dar în continuare fără urmă de lacrimi. Refuza, nu putea să se lase pradă lor. Era în continuare ducesa de Valentinois, iar Henric încă mai era rege. Trebuia să-şi amintească acest lucru până în clipa cea din urmă.

— Te-a iubit foarte mult, Jacques, spuse Diane încet. Ştia că eşti un bărbat bun şi onorabil. Ar fi mulţumit să ştie că nu l-ai trădat.

În după-amiaza aceea uşile grele ale L'Hôtel de Graville se închiseră în urma ei şi călări încet pe străzile Parisului, ştiind că avea să fie ultima oară. Trecu de biserica Sfântul Pavel unde mersese de atâtea ori să se roage, trecu de L'Hôpital de Saint-Gervais, strălucind acum în alb cu zugrăveala proaspătă. În sfârşit, trecu de arena de pe Rue Saint-Antoine.

Oroarea istoriei acelui loc era acum întipărită în mintea sa când privi peste drum dincolo de porţile grele de fier, închise acum pentru toată lumea. Acolo, în depărtare, se afla faţada măreaţă a Les Tournelles în spatele căreia Henric, iubirea ei şi viaţa ei, zăcea pe patul de moarte. Trase frâiele calului ei.

— Opriţi-vă aici, le spuse lui Hélène şi Clothilde.

— O, dar nu avem voie, obiectă Hélène. Nu poate fi sigur aici acum.

Diane îndreptă spre ea aceeaşi privire goală pe care o avusese în acea dimineaţă, dar vocea îi era încărcată de durere:

— Hélène, trebuie cel puţin să încerc să îl văd. Poate că cineva va avea cât de puţină îndurare.

Diane descălecă de pe armăsarul ei alb, *Amour*. Acesta îi fusese oferit în dar de Henric cu ocazia ultimului An Nou. Nu ar fi putut călări niciun alt cal. Se îndreptă singură spre porţi, în vreme ce Clothilde şi Hélène îi ţinură calul în loc peste drum de palat. Patru gărzi, cu uniforme noi în purpuriu şi auriu, stăteau de pază la porţile mari de fier. În spatele lor un alt şir de gărzi stăteau aliniaţi de-a lungul curţii interioare. Orice urmă de negru şi alb dispăruse acum.

— Doresc să-l văd pe rege.

— Nimeni nu îl vede pe rege, replică garda.

Diane îşi dădu la o parte capa de satin negru pentru a-şi dezvălui chipul.

— Nu înţelegeţi. Sunt ducesa de Valentinois. Maiestatea Sa va dori cu siguranţă să mă vadă dacă i se spune că sunt aici. Ştiu că nu a mai rămas mult timp.

— Tu nu înţelegi, doamnă, spuse garda fără a o privi. Am poruncă să nu primesc pe nimeni, în special pe ducesa de Valentinois, dacă ar avea curajul să vină aici.

Cuvintele o răniră, dar, în acelaşi timp, nu ar fi putut să se aştepte la nimic altceva. Făcu un pas în spate.

— Desigur, răspunse şi dădu să plece. Între timp se întoarse şi privi din nou garda cu chip împietrit. Atunci eventual ai putea să-mi spui, căpitane, are Franţa un nou rege?

— Veţi afla deodată cu tot restul Franţei, doamnă. Nu vă pot spune nimic mai mult.

Diane străbătu cei câţiva paşi până pe cealaltă parte a străzii aglomerate şi încălecă din nou pe calul ei alb, de data aceasta cu mult mai mare greutate.

— Unde să mergem? întrebă Hélène când îşi întoarseră caii dinspre palat şi porniră în jos pe strada pavată.

— Acasă, Hélène, la Chenonceaux. Pentru ultima dată.

Se ţinu un priveghi pentru regele pe moarte, dar ezitanţi şi în aşteptare, participanţii aduceau mai mult a vulturi decât a prieteni îngrijoraţi. Caterina era aşezată la căpătâiul lui, în vreme ce cardinalul de Lorena, fratele său François de Guise şi Anne de Montmorency stăteau în picioare în spatele ei, cu privirile coborâte asupra regelui în cea mai mare parte a timpului. Încăperea era întunecată. Ruptă din timp. Aerul era încărcat de mirosul medicamentelor şi a ierburilor. Moartea era aproape.

La piciorul patului o mulţime de medici, spiţeri şi mistici făceau eforturi fervente pentru a găsi ceva care i-ar fi putut salva viaţa. Se încercaseră de toate. O poţiune de apă de trandafiri şi oţet pentru a-l readuce în simţiri, terci de orz pentru febră. Fusese operat pentru a se extrage aşchiile vizibile, apoi fusese purificat cu un amestec de rubarbă şi muşeţel. În cursul celor nouă zile ce se scurseseră între perioade de conversaţie lucidă şi halucinaţii agitate, Henric fusese supus în mod repetat operaţiilor de sângerare şi purificare. Dar acum deformările groteşti ce apăruseră pe chipul lui indicau formarea unui abces. În dorinţa lor de a schimba acest curs al lucrurilor, Caterina porunci măsuri extreme:

— Atunci luaţi-i pe toţi şi ucideţi-i! spuse ea. Faceţi orice e nevoie, dar trebuie să-l salvăm pe rege.

André Vesalius, renumitul medic imperial al lui Filip al II-lea, care

venise direct de la Bruxelles şi sosise la trei zile după accident, stătea în spatele reginei alături de chirurgul regelui. Ideea era să se ia patru prizonieri condamnaţi deja la moarte şi să fie ucişi. Dacă reuşeau să reconstituie accidentul pe craniile lor, poate şi-ar fi dat seama unde ajunseseră restul aşchiilor şi cum să le scoată!

— Şansele sunt foarte mici, Maiestate, o avertiză Vesalius. Nu am mai întâlnit niciodată nimic câtuşi de puţin asemănător cu acest gen de rană.

— Atunci trebuie să încercaţi, răspunse ea, ridicându-se în picioare. Nu aveţi de ales. Nu există nicio şansă să rămână în viaţă dacă nu o faceţi.

— Mă tem că acest lucru este adevărat, admise el.

— Atunci faceţi-o! Ucideţi oricât de mulţi ar fi nevoie! Voi autoriza eu măsura.

Caterina se aşeză din nou şi îl privi pe Henric, ale cărui gemete şi strigăte chinuite amuţiseră treptat în ultimele câteva zile. Ştia că durerea era probabil de nesuportat, dar nu îi stătea cu nimic în putere să-i pună capăt. Moartea a patru prizonieri era singura cale. Îl prinse din nou de mână şi îşi trecu degetul mare peste carnea caldă, dar lipsită de viaţă. „Atât de mult timp irosit, îşi spuse. Atât de multe regrete. Dar acum eşti în sfârşit al meu. În sfârşit, te-am smuls din mâinile ei… te-am smuls de sub vraja ei, şi în umbra iubirii mele te vei înzdrăveni din nou. Îţi vei reveni şi vom avea viaţa ce ne-a fost refuzată atâta timp.”

În zilele de după accident, înainte de formarea abcesului, discutaseră împreună despre multe lucruri; despre urcarea pe tron a fiului lor şi despre căsătoria lui Marguerite cu ducele de Savoia. Henric insistase ca nunta să aibă loc în pofida absenţei sale. Îi dăduse instrucţiuni Caterinei, acum că avea să domnească peste Franţa alături de tânărul ei fiu. Dar ultima sa dorinţă fusese cel mai greu de ascultat şi, fiindcă nu se dezlipise de patul lui, i-ar fi fost imposibil să nu o audă.

— Vreau să o văd, Caterina, murmură din nou, cu chipul umflat şi acoperit cu pansamente îmbibate de sânge.

— Taci. Trebuie să te odihneşti acum.

El încercă să zâmbească, dar gestul impuse un efort considerabil:

— Voi avea timp destul pentru odihnă cât de curând. Te rog, Caterina, nu-mi refuza această dorinţă în ultimul meu ceas. Te implor, trebuie să o văd pe Diane înainte de a primi ultimele sfinte taine. Ştii că după ce mi-a fost ascultată ultima spovedanie… nu mai pot să o văd.

Caterina nu răspunse.

— Te rog, repetă el, pe o voce tot mai slăbită. Nu îţi voi mai cere nimic altceva decât să o mai văd pentru ultima dată.

Caterina îşi alungă din nou din minte amintirea rugăminţii lui, pe care i-o adresase mai devreme în aceeaşi zi. Numele lui Diane începuse să o bântuie. Dar nu era prima dată. Ceruse să o vadă şi îi strigase numele încă de la primele ore după accident. Nu putea să nu se bucure puţin acum că nu mai avea suficientă vitalitate să se roage de ea. Îi strânse mâna după ce Vesalius şi medicul se retraseră la picioarele patului. Apoi o ridică până la buzele ei cărnoase şi o sărută.

— *M'amie*? murmură Henric aproape incoerent. Caterina se înfioră. Expresia aceea. Astfel îi spunea el lui Diane în ceasurile petrecute în intimitate. Ştia fiindcă, Dumnezeu să aibă milă de ea, o auzise când îi privise prin gaura din podeaua apartamentului ei, cu atât de mult timp în urmă. Alungă o izbucnire de mânie şi sentimentele de trădare. Nu era timp pentru acestea acum. Irosise atât de mulţi ani aşteptând! *Odiate et expiate. Urăşte şi aşteaptă.* Dar nu avea s-o readucă pe Diane de Poitiers aici. Nu acum.

Acum Henric îi aparţinea ei.

— Da, dragule, eu sunt, răspunse pe o voce mai moale decât a ei, apoi înghiţi un nod. Ştiai că nu voi putea sta deoparte.

— O, da. Ştiam. Încercă să zâmbească, dar acum pansamentele îi acopereau aproape întreaga faţă. Ştiam că vei găsi o cale să vii la mine…

Urmă o tăcere prelungă şi Caterina începu să se teamă că îi recunoscuse vocea.

— Îmi pare rău, dar nu cred… că voi trece cu bine de povestea aceasta, *m'amie.* Am rezistat ca să te mai văd o dată, dar sunt atât de obosit acum… atât de obosit!

— Doare prea tare? întrebă ea, strângându-i mâna într-a ei şi încercând din răsputeri să imite vocea ducesei de Valentinois.

— Doar când mă gândesc că voi fi fără tine.

— Te rog, încearcă să nu vorbeşti. Nu vei face decât să te oboseşti mai tare.

— Trebuie să-ţi spun acest lucru. O, Diane… Diane a mea. Ai ştiut dintotdeauna… nu-i aşa? Indiferent cu ce obstacol ne-am fi confruntat… ai ştiut dintotdeauna ce era în inima mea.

— Da, dragul meu, răspunse ea şi îi lipi mâna pe obrazul ei greoi. Apoi o sărută din nou.

— Te rog… lasă-mă să aud cuvintele de pe buzele tale, aşa cum le-ai auzit şi tu de pe ale mele. Toată viaţa mea… începu el, apoi se opri, aşteptând ca ea să termine fraza.

Durerea acelui gest era de nesuportat, dar Caterina se strădui să se stăpânească în vreme ce lacrimile i se revărsară pe faţă şi hohoti încet. Ştia ce voia să audă; cuvintele pe care doar o altă persoană ar fi trebuit să le şoptească. Dar le auzise şi ea, iar acum, în acest moment unic şi preţios, Henric era al ei:

— Nu am cunoscut… Spuse ea într-un final cu o hotărâre de fier, decât un singur Dumnezeu… şi o singură iubire.

— *Oui, mon coeur*{37}, şopti el. *Un vrai amour*{38}.

Apoi, mulţumit că îşi luase adio de la zeiţa alături de care îşi trăise viaţa, întoarse capul în tăcere şi renunţă să se mai agaţe de viaţă.

— Ar fi trebuit să fiu eu cea care să moară, şopti ea… ar fi trebuit să fiu eu.

Ochii ei erau grei. Îi închise preţ de o clipă, dorindu-şi să-i poată închide pentru totdeauna. Voia să fie singură cu durerea ei, iar gărzile reginei îi acordaseră câteva ultime clipe. Precum un animal rănit, şchiopătase fără viaţă până înapoi în siguranţa căminului lor de la Chenonceaux, iar acum nu-şi dorea nimic mai mult decât să încerce să se vindece acolo. Dar aceştia o urmaseră, iar acum Caterina de Medici i-l răpea în sfârşit.

Se plimbă încet din alcov până în dormitorul lor. În încremenirea după-amiezii simţurile ei deveniră mai ascuţite. Observă fiecare obiect şi fiecare centimetru din încăpere, cuprinzându-le cu privirea cum nu o mai făcuse niciodată. Timpul se dădu înapoi până la ultima dată când se aflaseră acolo împreună. Pe noptieră se afla volumul lui favorit din *Amadis de Gaul,* cu pagina lui marcată de o panglică stacojie. Lângă ea se afla o lucrare în email de Limosin şi peria lui de păr din argint. Pe o masă înaltă din celălalt capăt al camerei se afla medalia de stat oficială, prinsă în catifea violet, ce îi ilustra pe ei doi călare. În spate, pe perete se afla goblenul pe care îl adusese înapoi de la Calais în ultima sa campanie. Era un amestec de mătase albastră, verde şi roşu rubiniu ce ilustra muncile lui Hercule. Era atât de plin de el şi de spiritul lui. Stătuse atârnat acolo preţ de aproape doi ani şi până în această zi îl trecuse pur şi simplu cu vederea, considerându-l doar un alt exemplu al devotamentului său extravagant faţă de ea.

Rămase cu privirea fixată pe goblen, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Regina poruncise să nu se ia nimic de la Chenonceaux. Diane renunţase deja la casa ei din Paris, la toate mobilele, goblenurile, operele de artă şi majoritatea darurilor primite de la rege. Apartamentele ei de la Saint Germain-en-Laye şi Fontainebleau, pline de achiziţii şi amintiri adunate în douăzeci şi şase de ani, fuseseră luate acum în stăpânire de Charles de Guise. Chiar înainte ca Henric să fi fost îngropat, Caterina îşi pregătise răzbunarea. Darurile, chiar şi cele personale, erau acum proprietatea statului. Ea avea dreptul să-şi ia doar atât cât putea duce cu ea şi nimic mai mult. Simplul fapt de a o obliga să aleagă era o răzbunare în sine.

Orologiul bătu de şase. O vază de sticlă albastră de pe o masă de lângă fereastră filtra lumina prăfoasă a soarelui de după-amiază. Proiecta pe pereţi un caleidoscop de culori. Fuse un cadou de ziua ei oferit de sultanul Suleiman. Lângă vază se găsea o cutie de bijuterii din piele, dar primit de la papă. În ea se aflau bijuteriile Coroanei. Precum toate bijuteriile pe care i le oferise Henric, şi acestea aveau să

rămână.

Încet şi cu un gest care necesita un mare efort, se apropie de masă. Aproape îi putea vedea chipul în noaptea când i le oferise. „Ţi-am promis că într-o bună zi îţi voi pune lumea la picioare, spusese el. Acestea, ma bien-aimée, sunt doar începutul.”

Deschise cutia, iar bijuteriile sclipiră în lumina soarelui de la fereastra din apropiere. Diamante. Rubine. Smaralde. O întreagă comoară se întindea în faţa ei, dar nimic din toate acestea nu mai aveau nicio semnificaţie pentru ea. Dar ceea ce urma avea să fie mult mai dificil. Inspiră adânc, apoi expiră. Durerea era încă întunecată; neagră şi demonică.

Îşi şterse lacrimile apoi ridică ambele mâini. Acestea tremurau din cauza vârstei şi a suferinţei. Le privi printre şiroaiele de lacrimi, apoi îşi scoase uşor de pe mâna stângă primul inel pe care i-l oferise Henric. Era un inel cu rubine şi diamante cu care o ceruse de soţie când încă mai credeau amândoi că exista o şansă cât de mică. Un altul pe care i-l oferise pentru a marca din nou iubirea lor.

Într-un sfârşit, şi cu la fel de multă durere precum cea care i-ar fi fost provocată de ruperea unei bucăţi din ea însăşi, îşi scoase şi ultimul inel de pe mână. Era o iniţială H mare damaschinată pe care Henric i-o trimisese după boala Caterinei la Joinville. Regina menţionase foarte clar că îl voia înapoi.

Se cufundă încet într-un fotoliu în faţa focului. Era un fotoliu înalt din piele italiană de culoare închisă, uzat după forma trupului lui. Henric iubise acel fotoliu atât de mult încât simplul fapt de a sta aşezată acolo, acum, aproape o făcea să-l simtă acolo cu ea. Închise ochii şi se legănă în faţă şi în spate, simţind cum hohotele îi sfâşiau gâtul şi îi istoveau trupul. Timp de doisprezece ani munciseră cu dragoste pentru a transforma acest castel într-un palat măreţ plin de simbolul iubirii lor. De la bârnele din tavan până la husele brodate de mobilier, Chenoceaux îi reprezenta pe ei, gusturile lor şi viaţa lor împreună. Cu toate acestea, în pofida a tot ceea ce făcuse Henric pentru a i-l asigura ei, Caterina îi răpea chiar şi acest lucru.

Scorul era egal.

În sfârşit, făcând un gest pe care îl evitase întreaga zi, se forţă să privească pe policioara căminului, unde se afla ultimul său portret. Alesese să fie pictat lângă calul său, în armura sa negru cu argintiu. Era o imagine atât de mândră şi plină de viaţă încât de-abia se putea forţa s-o privească. Viaţa îi fusese curmată atât de devreme, fără sens! De-abia dacă apucase să fie un rege puternic.

Lacrimile ce se luptaseră să scape preţ de nouă zile se revărsară în continuare ca ploaia din ochii ei albaştri tulburi. Îi închise din nou, străduindu-se să-şi amintească vocea lui; simţind nevoia să-şi amintească liniile trupului său, pe care timpul le imprimase în fotoliul

de piele întunecată. Apoi îşi lăsă faţa să-i cadă în mâini. Henric murise cu adevărat, iar ei nu-i mai rămăsese nimic. Durerea o înjunghie în inimă şi se dădu înapoi în faţa ei, legănându-se în faţă şi în spate în fotoliul lui cel mare îmbrăcat în piele.

— Ar fi trebuit să fiu eu cea care să moară prima, *chéri,* şopti ea din nou printre lacrimi, căci ar fi fost cu mult mai uşor să te privesc pierzându-ţi dragostea pentru mine decât să te privesc pierzându-ţi viaţa, aşa cum am făcut eu.

Epilog
1561

„Dar vai, o Doamne, cât de mult regret
Timpul ce-n tinereţe-am irosit
Căci iată acum de câte ori am fost împins,
Având-o pe Diane doar drept iubită."
— Henric II

42

— Bunico, e regina Scoţiei!

Nepoata lui Diane alergă dinspre fereastra mare ce dădea spre curtea de piatră. Diane era aşezată într-un fotoliu mare de catifea lângă foc, înconjurată de fiicele ei, Diane de France, Louise, ginerele ei, Claude de Guise, şi doi câini mici cu blana sârmoasă. Se cufundase atât de mult în pasajul pe care îl citea în vreme ce copiii ei jucau cărţi, încât nu auzise caii de afară sau activitatea din propriul ei foaier.

— E o prostie, copilă, pufni ea cu indiferenţă. Maiestatea Sa nu ar avea niciun motiv să vină la Anet după atât de mult timp.

— Dar e adevărat, chiar şi aşa! Fetiţa veni în goană spre ea cu chipul strălucind de entuziasm şi inelele de păr blond zburând în urma ei. Ţin minte părul roşcat al Maiestăţii Sale, şi e îmbrăcată complet în alb, ţinuta de doliu după regele Francisc. Ştiu sigur că ea e!

Înainte ca Diane să apuce să răspundă, Hélène bătu la uşă şi intră în bibliotecă. Cei doi câini mici o luară la fugă unul după celălalt, scâncind la Hélène, care închise repede uşa în urma ei. Diane văzu că faţa servitoarei sale era îmbujorată.

— Iertaţi-mă, doamnă, spuse ea, dar regina Maria aşteaptă în foaier şi vă roagă să o primiţi.

Diane lăsă jos volumul favorit al lui Henric din poeziile lui Ronsard şi se ridică în picioare. Nu îşi mai privi nepoata:

— Desigur, Hélène. Te rog s-o conduci pe Maiestatea Sa înăuntru.

Moartea prematură a soţului ei o îmbătrânise pe Maria Stuart. Fusese regină a Franţei doar timp de şaisprezece luni, până când o misterioasă infecţie la o ureche îl răpise pe tânărul ei soţ. În pofida durerii ei, era în continuare uluitor de frumoasă, cu aceeaşi piele albă ca laptele şi părul de culoarea focului, dar îşi pierduse acum acea inocenţă sfioasă care îl cucerise pe Henric. Diane nu o mai văzuse din acea după-amiază când stătuseră aşezate faţă în faţă în tribuna vopsită de la Les Tournelles, ziua în care Henric fusese rănit mortal.

— Maiestate, spuse Diane, înclinându-se, alături de ceilalţi şi

oferindu-i reverenţele cuvenite.

Maria stătea în faţa lor într-o rochie de dantelă spaniolă albă, cu gulerul înalt tivit cu perle şi manşetele lungi mărginite de satin alb. Părul îi era pieptănat pe spate, iar capul îi era acoperit cu o coroniţă bătută cu pietre preţioase şi un voal alb lung.

— Vă rog, vă rog, nu pentru mine. Nu aici, spuse ea şi se aruncă în braţele lui Diane.

— Draga mea, şopti Diane îmbrăţişând-o. Mă bucur să te văd din nou.

— Nici pe jumătate cât mă bucur eu, doamnă.

Maria o sărută pe Diane pe obraji apoi o privi, atât de copleşită, încât nu reuşi să spună nimic preţ de câteva clipe.

— Părăsesc Franţa, spuse într-un sfârşit, pe un ton atât de plin de emoţie încât Diane îşi dădu seama că avusese nevoie de toată forţa pentru a rosti acele cuvinte.

— Deci nu ai reuşit să ajungi la nicio înţelegere cu regina Caterina?

Din cealaltă parte a camerei fiica lui Diane şi a lui Henric îşi privi vechea prietenă de joacă chinuindu-se să răspundă.

— Nu-şi doreşte niciun fel de înţelegere cu mine, doamnă. Vrea să fie ea singură regina mamă.

— A, da, spuse Diane cu un zâmbet ironic, ştiind mai bine decât oricine cât de departe puteau ajunge efectele amărăciunii Caterinei. Te vei căsători cu Don Carlos, atunci?

— Mă voi întoarce în Scoţia. E nevoie de mine acolo. Se întâmplă multe în Anglia. Dar mă voi întoarce în ţara mea natală ca văduvă a regelui Franţei, nu ca soţie a unui alt bărbat. Făcu o pauză, apoi adăugă. Se zvoneşte că regina Caterina îl vrea pe fiul lui Filip, Don Carlos, pentru propria ei fiică, Marguerite, şi faptul că el trage de timp în ceea ce priveşte negocierile noastre mă face să cred că zvonurile sunt adevărate.

Diane o conduse pe Maria spre cele două fotolii de lângă foc, în care stătuseră aşezate ea şi Louise. Singurul sunet era foşnetul taftalei produs când regina recent devenită văduvă îşi aranjă fustele. Louise, Claude de Guise şi Diane de France rămaseră în colţul camerei de lângă uşă, păstrând toţi tăcerea de emoţie. Când Diane o privi pe tânăra pe care o crescuse din copilărie, îşi dădu seama că Maria venise să-şi ia adio.

— Cât de mult am iubit acest loc în tinereţe, spuse Maria, sprijinindu-şi capul pe spatele fotoliului şi luând încet o înghiţitură de vin din cupa de argint pe care i-o turnase Hélène. Diane îi urmări privirea ce alunecă în sus, peste căminul şemineului, spre portretul din profil al lui Henric, realizat în anul în care fusese adusă ea la Curte. În jurul acestuia, pe policioară, erau presărate flori de primăvară: margarete, clopoţei şi trandafiri. Ştii că Anet a fost pentru mine

aproape ca o casă – singura pe care am avut-o vreodată, doamnă. Îmi va lipsi teribil de mult.

Diane ştia că întoarcerea pe ţărmurile reci şi neiertătoare ale Scoţiei nu fusese opţiunea preferată a acestei fete delicate. Dar acum când posibilitatea de a se căsători cu Don Carlos părea să se fi prăbuşit, nu mai rămăsese nimic pentru ea în Franţa. Caterina era de multă vreme geloasă pe nora ei mai tânără şi mai frumoasă. O dispreţuise şi fiindcă fusese atât de apropiată de Diane şi pentru că avusese o influenţă atât de mare asupra tânărului rege. Înţelegea că moartea lui Francisc îi oferise în sfârşit şansa de a se descotorosi de ea.

— Cum e pentru tine acum? Adică, pierderea devine mai uşor de suportat cu timpul?

O privi pe Diane cu ochii în lacrimi.

— Pierderea te va însoţi pentru totdeauna, spuse Diane. În zori fiecărei zile, de fiecare dată când respiri, sunt gânduri despre trecut şi un fel de gol; e ca şi cum ai trăi fără să trăieşti. Dar da… pentru tine, *mon coeur,* cu timpul va deveni mai uşor.

Focul dintre ele pocnea şi pârâia şi, preţ de încă o clipă, nu se auzi niciun alt sunet.

— Înţeleg că mariajul dintre nepoata ta Diane şi nepotul regelui de Navara va avea loc luna viitoare, după cum fusese plănuit, spuse Maria, străduindu-se să-şi şteargă potopul necontenit de lacrimi.

— Da, Antoine de Bourbon a fost un prieten bun. A consimţit cu graţie să respecte în continuare planurile.

— Un astfel de gest arată că anii petrecuţi de tine la Curte au însemnat mult mai mult decât o alianţă cu Maiestatea Sa. Mă bucur pentru tine, doamnă, că nu s-a pierdut totul când a murit regele Henric.

Diane o privi, cu buzele ei subţiri deschise şi pometii semeţi, la fel de elegantă ca în ziua în care se întâlniseră pentru prima dată.

— O, dar s-a pierdut. Pentru mine totul a fost pierdut pentru totdeauna la Les Tournelles.

— Am încercat din răsputeri să vin mai devreme, spuse Maria, strângând-o de mână. Trebuie să ştii asta. Dar regina mi-a interzis să fac acest lucru, iar soţul meu a fost de acord cu ea. L-am iubit din toată inima, dar ştii că nu a fost niciodată suficient de puternic să i se împotrivească.

Diane reuşi să zâmbească pe jumătate.

— Înţeleg, spuse încet.

— Dar acum totul s-a schimbat şi nu puteam să plec din Franţa fără a te vedea mai întâi.

— Sunt onorată că simţi astfel faţă de bătrâna ta guvernantă.

— Atât de multe lucruri s-au schimbat la Curte de când ai plecat, doamnă! E o lume diferită. Acum Charles este rege, iar unchii mei au

şi mai multă putere decât au avut înainte. Practic, ei guvernează întreaga ţară pentru Caterina.

Diane o privi, dându-şi seama după tonul vocii ei că mai era ceva:

— Ce este, Maria? Nu mă scuti de adevăratul motiv pentru care ai vrut să-mi vorbeşti.

Privind-o pe tânără, Diane văzu că ochii îi erau umbriţi de tristeţe.

— Regina Caterina îţi poartă acum inelele.

Diane făcu un efort să respire.

— Astfel de veşti nu mă surprind.

— Dar sunt frumoasele tale inele, doamnă! spuse ea, sărind din fotoliu… din partea regelui!

— Regina le poartă. Sunt ale ei.

Ridică privirea spre Maria, ai cărei ochi verzi luminoşi erau încă plini de lacrimi.

— O, nu plânge pentru mine, copilă! Am nevoie doar de amintirile mele pentru a-mi evoca ceea ce a fost adevărat. Nici măcar inelele mele nu-i vor aduce ei aceeaşi pace.

Claude de Guise înaintă şi-i oferi batista sa Mariei. Aceasta o acceptă, îl atinse pe umăr, apoi îşi uscă ochii. Inspiră adânc şi privi din nou portretul de pe policioara şemineului.

— Te-a iubit foarte mult, doamnă. Nu e greu de înţeles de ce.

— Fără îndoială eşti singura care crede astfel, dar e foarte frumos din partea ta să o spui.

— Spun doar adevărul. O, îţi datorez acest lucru şi mult mai mult. M-ai tratat ca şi cum aş fi fost propria ta fiică. Ai fost unul dintre oamenii care au făcut viaţa mea aici suportabilă. Ţi-am fost întotdeauna loială. Ştiu că acesta este motivul pentru care mă detestă atât de mult.

— Spune-mi, atunci, care a fost soarta tânărului căpitan Montgommery.

Era prima dată când reuşise să se silească să întrebe despre bărbatul care, de unul singur, schimbase nu doar viaţa ei, ci şi cursul istoriei.

Maria o privi, tremurătoare şi nesigură, dar când o văzu pe doamna Diane îşi dădu seama că trebuia să continue. Prea multe îi fuseseră ascunse. Avea dreptul să ştie acest lucru:

— Înainte de a muri, regele Henric a vrut să-l ierte, doamnă.

— Şi a fost îndeplinită dorinţa Maiestăţii Sale?

Maria plecă capul:

— Adversarul regelui a fugit de la Curte după turnir. Nu îmi face deloc plăcere să vă spun că se zvoneşte că ar fi protestant, doamnă, şi că acum… ei bine, acum luptă pentru cauza lor cu un steag pe care apare o lance ruptă.

Cele două femei se priviră, simţind pierderea lor comună ca o rană deschisă şi sângerândă. După o clipă, Maria îi întinse mâna. Ţinea în

palmă un săculeţ violet pe care i-l oferi lui Diane.

— Dar nu am venit doar pentru a vă aduce veşti, doamnă. Cred că acesta este cel mai dificil gest pe care îl voi face vreodată, începu tânăra regină pe o voce tremurată. Înainte de a muri, regele Henric mi-a pus în mână ceea ce se află în acest săculeţ. Nu a spus nimic, din cauza celorlalţi aflaţi în jurul nostru, dar după felul în care m-a privit mi-am dat seama că voia să ajungă la tine. Cred, doamnă, că ştia că aveam să ţi-l aduc în siguranţă. Îmi pare rău că a durat atât de mult.

Pe parcursul ultimului an şi jumătate, Diane îşi trăise viaţa fără să se gândească. Fără a simţi. Zilele nemăsurat de lungi se scurgeau în nopţi nesfârşite. Ziua de azi devenea ieri, precum toate zilele de ieri de dinainte. Iarna, primăvara şi vara trecură toate; toamna venise şi trecuse. În tot acest timp îşi privise propria viaţă cu detaşare, ca şi cum ar fi murit şi ea. Astfel reuşise să îndure durerea copleşitoare a acelor prime câteva luni fără el. Acum, auzind din nou numele lui Henric de pe buzele unei persoane care îl adorase, vechea rană se redeschise. Se luptă cu un potop de lacrimi şi se strădui să găsească forţă cât să dezlege şnururile negre de catifea. Ceea ce văzu îi răpi mantia protectoare în spatele căreia se ascunsese după moartea lui Henric. Lăsă să-i scape un oftat scurt de durere când mica semilună de fildeş şi lanţul de aur căzură în palma ei.

Un val de lacrimi i se revărsă pe obraji când mintea îi fu năpădită de imagini. Emblema în jurul gâtului lui. Ochii lui negri şi strălucitori deasupra emblemei. Zâmbetul încrezător de pe chipul lui din ziua turnirului. Puterile o părăsiră în vreme ce căută, cu o mână tremurătoare, scaunul din spatele ei. Îşi forţă fiecare muşchi din corp pentru a se împotrivi lacrimilor, dar eforturile ei fură în van. În ciuda separării lor crude, Henric găsise o cale de a ajunge la ea. Chiar şi acum, la atât de mult timp după moartea lui, încă îşi mai declara dragostea faţă de ea. Maria avea dreptate. O alesese pe ea drept mesager fiindcă ştia că ea nu avea să-l trădeze. Strânse acum semiluna la piept, simţind lacrimile ce îi scăldau tot chipul. De cealaltă parte a camerei Louise de Brézé îşi şterse tăcut propriile lacrimi, în vreme ce soţul ei îi strânse cealaltă mână. Toţi ştiau ce însemna acel pandantiv.

— O, doamnă, te rog, speram să-ţi aduc pace… dacă te-am tulburat… începu Maria, dar cuvintele i se pierdură.

Diane se lăsă din nou în fotoliul de lângă foc şi privi semiluna printr-o nouă perdea de lacrimi. O ridică în lumină, urmărindu-i conturul cu degete tremurătoare.

— Nu, copilă, mi-ai oferit un mare dar prin aceasta. Îţi mulţumesc, şopti ea, apoi, când reuşi să-şi oprească tremuratul mâinilor suficient cât să o facă, îşi trecu în sfârşit delicatul lanţ de aur peste cap.

Ţinu pandantivul lipit de sân preţ de o clipă. Apoi se ridică, iar Maria veni spre ea. Cele două femei se îmbrăţişară pentru ultima dată.

Diane ieşi în curte singură după ce suita reginei părăsise Anet. Aveau să meargă mai întâi la Calais, iar de acolo un vas avea să o ducă din singura viaţă pe care şi-o putea aminti pe ţărmurile aspre ale Scoţiei, pe care avea s-o stăpânească acum. Diane simţi o senzaţie dulce-amăruie provocată de această pierdere. Maria ar fi fost grandioasă ca regină a Franţei dacă i s-ar fi acordat o şansă reală de a stăpâni alături de Francisc. Dar acum Scoţia, şi poate că într-o bună zi şi Anglia, aveau să profite de această a doua pierdere suferită de Franţa.

Aerul răcoros şi incolor al serii o muşcă de faţă şi simţi rămăşiţele sărate ale lacrimilor pe obraji. Maria riscase foarte mult luând semiluna şi ştia că nu avea s-o poată răsplăti vreodată. Maria nici nu ar fi putut să înţeleagă vreodată ce însemnase pentru ea. Într-un fel mărunt, copila i-l redase pe Henric.

Străbătând încet pajiştea se trezi îndreptându-se spre lac, cel pe care Henric îl construise pentru ea. Deşi aerul de seară era răcoros, îşi descălţă pantofii de catifea şi simţi iarba udă sub picioarele ei. „Viaţă. Frumoasă, fragilă viaţă”, îşi spuse.

Îşi aminti dimineaţa de după încoronarea lui, când el îi arătase schiţele preliminare pentru Anet. Fusese atât de plin de viitor pe atunci! „Vreau ca Anet să fie un omagiu adus ţie şi iubirii noastre pentru ca într-o bună zi, când vom fi morţi amândoi, oamenii să îl privească şi să ştie că cel care a fost rege pentru o vreme şi-a trăit viaţa dedicându-se cu totul ei.”

Ridică privirea pe deal spre măreţul castel din piatră alb cu negru, care purta semiluna lor pe fiecare dintre frontoane. Henric se ţinuse de cuvânt. Istoria nu avea să-i uite.

Când cărarea coti, coborî privirea spre lac. Două lebede, una neagră şi una albă, alunecau pe oglinda netedă a apei. Urmări umbrele pe apă în vreme ce greierii îşi începură muzica înaltă de noapte. Apoi se auziră voci; sunetul râsului de copii. Doi dintre copiii fiicei sale se jucau lângă ţărm cu guvernanta lor. Nu o observară. Se opri în spatele unui copac, sperând să savureze momentul; să îi urmărească. Erau atât de tineri! Atât de curaţi! Începu cumva să se simtă mai uşoară privindu-i. Valul de durere se retrase. Maria îi urase pace. Avea s-o găsească printre ei. Apoi o simţi; la fel de blândă ca prima dată când o atinsese; mâna lui Henric pe umărul ei. Nu făcu niciun gest pentru a se întoarce, căci n-ar fi găsit nicio alinare în realitate, în schimb, închise ochii alegând să creadă.

— Cât mi-e de dor de tine, mult iubitul meu, şopti ea. *Comme je tu me manques… comme je t’adore…* {39}

În vreme ce stătea în spatele copacului privindu-şi nepoţii o ceaţă blândă începu să se lase şi frunzele foşniră pe copacii din jurul ei.

Apoi, la fel de subtil cum apăruse, senzaţia prezenţei lui Henric dispăru. Aşteptă o clipă, neîndrăznind să se mişte, sperând că avea să revină. Dar mişcările ei nu contau. Era din nou singură. Brusc începu să tremure, dar nu se putu sili să plece, nu încă. Privi în sus prin încrengătura de ramuri spre cenuşiul monocrom al cerului şi, pe el, sfertul de lună; *luna ta,* o numise Henric.

Cuprinsă de un nou sentiment de pace, zâmbi. „Chiar a fost o viaţă superbă”, îşi spuse. În final nu existau regrete; nu exista amărăciune. Da, acum Caterina de Medici stăpânea Franţa ca regină mamă pentru un alt fiu, dar Diane fusese singura care cunoscuse ceea ce rivala ei îşi dorise cel mai mult: iubirea lui Henric. El îi îmbogăţise atât de mult viaţa. Ceea ce existase între ei preţ de douăzeci şi şase de ani sfidase sorţii potrivnici.

Diane avea să ducă în mormânt ceea ce trăiseră împreună, o comoară mai mare decât toate bogăţiile Franţei. Pentru prima dată de când murise Henric, durerea începu să treacă prin ea. Ridicând din nou privirea spre lună, apoi spre stele, simţi într-un loc profund din sufletul ei că timpul ei aproape se sfârşise. În scurt timp mâna lui Dumnezeu avea să coboare peste ea şi, în toată gloria Sa luminoasă, El avea să o cheme la cele veşnice. Acolo, în sfârşit, în regatul ceresc, ea şi Henric aveau să fie împreună pentru totdeauna. Când se simţi în stare se întoarse încet şi începu să se plimbe singură, îndreptându-se spre cărarea din dale de piatră. Păşind în lumina argintie a lunii în pătrar, se surprinse zâmbind.

Nota autoarei

Chiar dacă această carte e o operă de ficţiune, s-au făcut eforturi mari pentru ca evenimentele istorice să fie repovestite aşa cum s-au întâmplat. Au existat, însă, două incidente ce au fost adăugate de dragul continuităţii. În primul rând, nu există nicio dovadă istorică în sprijinul ideii că Henric al II-lea ar fi poruncit întemniţarea lui Jacques de Montgommery sau că ar fi existat vreo relaţie cât de puţin importantă între căpitanul Gărzilor scoţiene şi Diane de Poitiers. E adevărat, totuşi, că la scurt timp după ce Henric al II-lea a devenit rege, cariera militară remarcabilă a lui Montgommery s-a sfârşit brusc. Şi-a pierdut proprietăţile şi a căzut în dizgraţie. E adevărat şi faptul că fiul său Gabriel a fost cel care l-a ucis ulterior pe rege într-un act pe care diverşi cronicari de la acea vreme l-au descris ca fiind intenţionat. (În sprijinul teoriei că nu ar fi fost un accident, după moartea lui Henric al II-lea, Gabriel Montgommery a călărit sfidător prin toată Franţa afişând o lance ruptă drept emblemă.)

În al doilea rând, nu există nicio dovadă concretă că Diane de France, fiica naturală a lui Henric al II-lea, ar fi fost fiica lui Diane de Poitiers. Însă această idee este bazată pe zvonurile şi bârfele răspândite la Curtea de Valois. Copila a fost într-adevăr crescută alături de ceilalţi copii ai regelui şi a purtat numele femeii alături de care acesta şi-a trăit viaţa. Astfel, chiar dacă sunt fictive, presupunerile pe care le-am făcut în aceste două cazuri au avut la bază un oarecare grad de posibilitate istorică.

— *DH*

Primul roman scris de Diane Haeger ne oferă povestea romanțată dintre regele Henric al II-lea și Diane de Poitiers.

După mulți ani de exil, văduva de 31 de ani este invitată din nou la Curte, pentru a-i fi amantă regelui Francisc. Deși puternica Anne d'Heilly, actuala amantă a regelui, face tot posibilul să o îndepărteze de la Curte, Diane își găsește un puternic aliat în fiul regelui. Nu se aștepta să fie obiectul dorințelor tânărului prinț, niciodată nu ar fi ghicit că destinul ei se va confunda cu al lui. Când l-a văzut ultima dată, era un băiețel. Dar acum e un bărbat foarte chipeș.

Din rațiuni politice, tânărul Henric trebuie să se însoare cu Caterina de Medici, și își face datoria. Deși regele și soarta îi hotărăsc altă soție, asta nu înseamnă că iubirea pentru Diane de Poitiers se stinge.

ISBN 978-606-609-173-2

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com

{1} Draga mea (fr.) (n. red.)
{2} Micuța mea (fr.) (n. red.)
{3} Consiliu de afaceri (n.tr.)
{4} Jocul cu mingea (n.tr.)
{5} *Romanul trandafirului* (fr.) - poem medieval francez, scris de Guillaume de Lorris și Jean de Meun (n.red.)
{6} Îngerul meu (fr.) (n.red.)
{7} Prietenii mei (fr.) (n. red.)
{8} Mișcarea torțelor (fr.) (n.tr.)
{9} Prietene (fr.) (n. red.)
{10} Dumnezeule (fr.) (n.red.)
{11} Bătrâne (fr.) (n.red.)
{12} Dans din secolul al XVII-lea/al XVIII-lea, originar din Anglia, dar care a devenit rapid foarte popular și în Franța.
{13} Mică bandă (fr.) (n.red.)
{14} Ștrengărița (fr.) (n.red.)
{15} Aici, poate fi tradus drept „Șifonatul“. Verbul „friper“ înseamnă a șifona, a mototoli.
{16} În sănătatea voastră (fr.) (n.red.)
{17} Pentru Dumnezeu! (fr.) (n. red.)
{18} Te ador (fr.) (n.red.)
{19} Te iubesc (fr.) (n.red.)
{20} *Războiul* (fr.) (n.red.)
{21} Ești atât de frumoasă (fr.) (n.red.)
{22} Te ador... Cât te ador (fr.) (n.red.)
{23} Iubita mea (fr.) (n. red.)
{24} Vechi instrument muzical în formă de lăută cu trei coarde, folosit de menestrelii medievali și introdus în Europa de arabi. Sursa: DEX ’98 (n.red.)
{25} Copilul teribil (fr.) (n. red.)
{26} Ordin semnat direct de rege și contrasemnat de unul dintre miniștrii săi (n.tr.)
{27} Un adevărat gentilom (fr.) (n. red.)
{28} Tată! Tată! (fr.) (n.red.)
{29} Micuța mea (fr.) (n.red.)
{30} Fata mea (fr.) (n. red.)
{31} În mâinile Tale, Doamne, îmi încredințez sufletul. (lat.) (n.red.)
{32} Rege foarte creștin (fr.) (n.red.)
{33} Inima mea (fr.) (n.red.)
{34} *Diana la vânătoare* (fr.) (n.red.)
{35} Mult iubita mea (fr.) (n. red.)
{36} „Până când se umple întreaga lume.“ (lat.) (n.red.)
{37} Da, inima mea (fr.) (n.red.)
{38} O iubire adevărată (fr.) (n.red.)
{39} *Cum îmi lipsești... cât te ador!* (fr.) (n.red.)